

BISMARCK

Jonathan Steinberg

Çeviren: Hakan Abacı

BISMARCK

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

BISMARCK

Jonathan Steinberg

Çeviren: Hakan Abacı

TÜRKİYE İŞ BANKASI

Kültür Yayınları

BISMARCK

Diziden çıkan kitaplar

1. Winston Churchill
2. John Stuart Mill
3. Simon Bolivar
4. Jean-Jacques Rousseau
5. Immanuel Kant
6. Charles Darwin
7. John Locke
8. Korkunç İvan
9. Hammurabi
10. Olof Palme
11. Gabriel García Márquez
12. Arthur Rimbaud
13. Jack London
14. Budha
15. Hegel
16. Leibniz
17. Afrikalı Leo
18. Thomas Hobbes
19. Sarah Bernhardt
20. Mithradates
21. Konstantinos Paleologos
22. Kierkegaard
23. Beethoven
24. Caesar
25. Schopenhauer
26. Paul Dirac
27. Benjamin Franklin
28. Jane Austen
29. Robespierre
30. Nietzsche
31. Bismarck

Genel Yayın: 3342

BİYOGRAFİ

Jonathan Steinberg
BISMARCK

ÖZGÜN ADI
BISMARCK
A LIFE

ÇEVİREN
HAKAN ABACI

COPYRIGHT © JONATHAN STEINBERG, 2011
JONATHAN STEINBERG İLE YAPILAN SÖZLEŞMEYE İSTANEDEN YAYIMLANMIŞTIR

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2013
Sertifika No: 29619

EDİTÖR
LEVENT CİNEMRE

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ/DİZİN
COŞKUN AK

GRAFİK TASARIM UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

1. BASIM: TEMMUZ 2015, İSTANBUL

ISBN 978-605-332-508-6

BASKI
YAYLACIK MATBAACILIK
LİTROS YOLU FATİH SANAYİ SİTESİ NO: 12/197-203
TOPKAPI İSTANBUL
(0212) 612 58 60
SERTİFİKA NO: 11931

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Fax. (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

Jonathan Steinberg

Bismarck

Çeviren: Hakan Abacı

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

İÇİNDEKİLER

Önsöz IX

1. Bölüm
Giriş: Bismarck'ın "Egemen Benliği" 1

2. Bölüm
Bismarck: Kökten Prusyalılık ve Anlamı 17

3. Bölüm
Bismarck: "Çılgın Junker" 37

4. Bölüm
Bismarck Kendini Tanıtıyor, 1847-1851 91

5. Bölüm
Diplomat Bismarck, 1851-1862 139

6. Bölüm
İktidar 181

7. Bölüm
"Hepsini yendim! Hepsini!" 227

8. Bölüm
Almanya'nın Birleşmesi, 1866-1870 313

9. Bölüm
Gerilemenin Başlangıcı: Liberaller ve Katolikler 375

10. Bölüm
"Ölü Yahudi Pansiyonu" 435

11. Bölüm
Üç Kayzer Yılı ve Bismarck'ın İktidardan Düşüşü 509

12. Bölüm
Sonuç: Bismarck'ın Mirası: Kan ve İroni 557

Notlar 577
Kaynakça 617
Dizin 631

Hayat arkadaşım Marion Kant'a

Önsöz

Yazarlar önsözlerinde kendilerine yardımcı olanlara teşekkür ederler. Ne var ki internet çağında bunların arasında en önemlilerini tanımazlar: Dijital kataloglara kıymetli kaynakları yükleyen, çevrimiçi ansiklopedilere ve *Oxford Dictionary of National Biography* veya *Neue deutsche Biographie* gibi muazzam referans kitaplarına katkıda bulunan isimsiz kütüphaneciler, arşiv görevlileri, bilim adamları, araştırmacılar ve teknisyenler. Herbert Bismarck ile Kontes Marguerite Hoyos'un 21 Haziran 1892'de Viyana'daki düğününe dair haberi orijinal gazete kupürü halinde çevrimiçi olarak bana sağlayan *New York Times* arşiv görevlilerine nasıl şahsen teşekkür edebilirim? Benden önceki hiçbir Bismarck biyografisi yazarı bu kadar beklenmedik, alışılmadık ve büyüleyici bir yeni malzeme zenginliğinden yararlanmamıştır. Bu çalışmanın zayıf yönleri ne olursa olsun, yazarı, güç bulunan ama elzem malzemeye, önceki biyografilerin yazarlarından çok daha fazla erişebilmiştir; bu malzemenin ne kadar özenle kullanıldığı ayrı bir konudur.

Bu biyografiyi onlar olmadan yazamayacağım diğer kişilerin isimleriniyse iyi biliyorum. Yayıncım ve dostum Tony Morris, Bismarck'ın yaşamını yazmamı istedi. Tarihçi, yayıncı ve dostum Andrew Wheatcroft ilk yayıncı vazgeçtiğinde projeyi kurtardı.

Andrew Wheatcroft vasıtasıyla Aitken Alexander şirketinden mükemmel telif ajanı Andrew Kidd'in yardımını elde ettim. Onun emin elleriyle beni götürdüğü Oxford University Press'ten Timothy Bent, zorlu geçen ilk aşamalarda yönlendirmede bulunarak kitabı daha az hantal bir ölçüye getirmem için beni teşvik etti. Boyutları küçültülen dosyayı tekrar tekrar elden geçirirken mahareti ve editörlük uzmanlığıyla bana yardım etti.

Oxford University Press tarafından kitabı yayınlanacak kadar şanslı bir yazar, bir yerine iki yayıncı sahibi olur. Timothy Bent ve 198 Madison Avenue adresindeki meslektaşları bana her türlü yardımı ve desteği

memnuniyetle sağladılar. Trade Books'dan yayıncı Luciana O'Flaherty ile Oxford University Press'in Great Clarendon caddesinde bulunan ofisindeki meslektaşları Phil Henderson, Coleen Hatrick ve Matthew Cotton yazarın "rüya ekibi" oldular. Deborah Protheroe resimleri buldu ve fotoğraflar hakkındaki titizliklerime tahammül etti. Edwin Pritchard yazarın düzensizliklerine hoşgörü göstererek metnin redaksiyonunu ustalıkla yaptı. Tashih editörü Claire Thompson son tashih ve dizin çalışmalarında bana rehberlik etti. Joy Mellor metnin son tashihini gerçekleştirdi.

Uzun meslek hayatımda bu eserden daha fazla keyif aldığım bir çalışmam olmamıştır. On dokuzuncu yüzyılın en önemli ve karmaşık siyasi liderini tanıdım ve onu anladığım gibi bir yanılsamaya kapıldım (hâlâ da aynı yanılsamanın etkisi altındayım). Prusya cemiyetinin en büyük şahsiyetleriyle tanıştım, mektuplarını ve güncelerini okudum. Bu "hayali cemiyet" beni ailemden ayırıp çekilmez biri haline getirdi. Fakat ailem, giriştiğim bu işte beni her türlü şekilde destekleyip sevgileri ve neşeleriyle moralimi düzelttiler. Hayat arkadaşım Marion Kant olmadan bu kitabı hiçbir zaman yazamazdım. Kitabımı bu nedenle ona ithaf ediyorum.

Philadelphia, PA
Ekim 2010

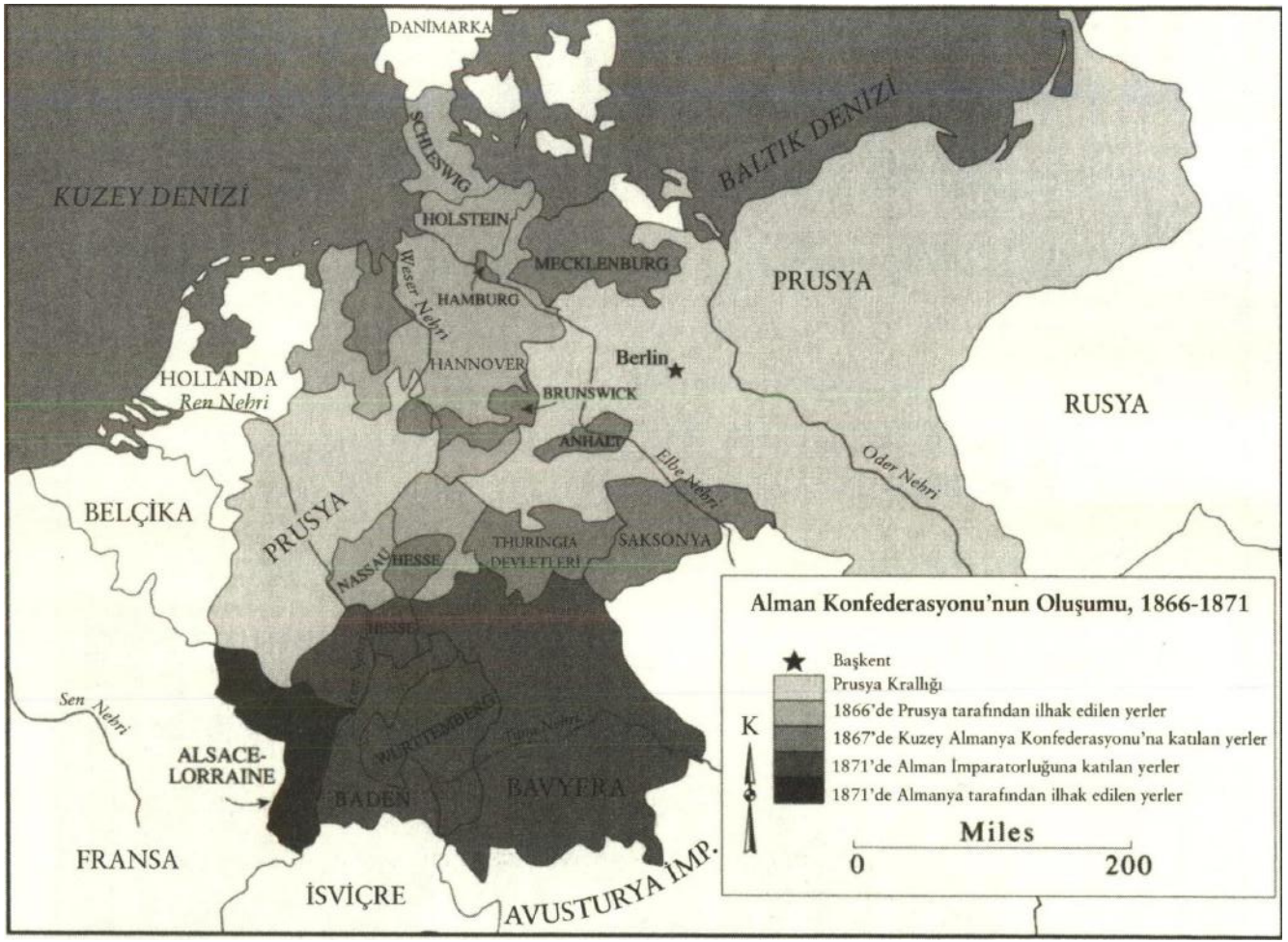
Otto Eduard Leopold von Bismarck

(1815-1898)

1876 itibariyle Almanya'daki Siyasi Sınırları Gösterir Harita

KUZEY DENİZİ
DANİMARKA
SCHLESWIG
HOLSTEIN
BALTIK DENİZİ
HOLLANDA
Amsterdam
Ren Nehri
Hamburg
MECKLENBURG
HANNOVER
Hannover
Berlin
PRUSYA
RUSYA
Elbe Nehri
Weser Nehri
Brüksel
BELÇİKA
Köln
PRUSYA
Dresden
SAKSONYA
Breslau
Oder Nehri
Frankfurt
Prag
GALİÇYA
Paris
Sen Nehri
(BAV.)
BAVYERA
Štutgart
FRANSA
WÜRTTEMBURG
Münih
Tuna Nehri
Viyana
İMPARATORLUĞU
BADEN
Budapeşte
Innsbruck
MACARİSTAN
İSVİÇRE
AVUSTURYA
LOMBARDİA
VENEDİK
ADRİYATİK DENİZİ
Orta Avrupa, 1815-1866
Şehirler
Başkentler
Alman Konfederasyonu'nun sınırları
Avusturya İmparatorluğu'nun sınırları
K
Miles
0
100
200

DANİMARKA
KUZEY DENİZİ
BALTIK DENİZİ
SCHLESWIG
HOLSTEIN
MECKLENBURG
PRUSYA
Weser Nehri
HAMBURG
HANNOVER
Berlin
HOLLANDA
Ren Nehri
BRUNSWICK
RUSYA
ANHALT
Elbe Nehri
Oder Nehri
BELÇİKA
PRUSYA
THURINGIA DEVLETLERİ
SAKSONYA
NASSAU
HESSE
Sen Nehri
ALSACE-LORRAINE
BADEN
BAVYERA
FRANSA
İSVİÇRE
AVUSTURYA İMP.
Alman Konfederasyonu'nun Oluşumu, 1866-1871
Başkent
Prusya Krallığı
1866'de Prusya tarafından ilhak edilen yerler
1867'de Kuzey Almanya Konfederasyonu'na katılan yerler
1871'de Alman İmparatorluğuna katılan yerler
1871'de Almanya tarafından ilhak edilen yerler
K
Miles
0
200

1. Bölüm

Giriş: Bismarck'ın "Egemen Benliği"

Almanya'yı Otto von Bismarck yarattı fakat hiçbir zaman ülkede iktidarın gerçek sahibi olmadı. Emrinde bulunduğu üç hükümdardan herhangi biri, herhangi bir zamanda onu görevinden alabilirdi. Nitekim Mart 1890'da bu hükümdarlardan biri tarafından azledildi. Hitabet şekli genellikle karizmatik olarak adlandırdığımız özellikleri taşımamaktaydı. Gücünün ve şöhretinin zirvesine eriştiği Eylül 1878'de *Schwäbische Merkur** gazetesi Bismarck'ın Reichstag'daki** konuşmalarından birini şöyle tasvir etmiştir:

> Onu ilk defa işitenler ne kadar hayret eder. Gür ve etkileyici bir ses, tutkulu bir üslup, klasik bir belagatle parıldayan ateşli bir nutuk yerine, sözler dudaklarından kolayca ve yumuşaklıkla akıyor, bir lahza duraklıyor, doğru kelime veya cümleyi bulana kadar, tam olarak doğru bir ifadeyi yakalayana dek yolunu arıyor. Başlangıçta insan konuşmacının dinleyiciler karşısında neredeyse mahcubiyet duyduğu hissine kapılıyor. Gövdesi bir yandan diğerine sallanıyor, arka cebinden mendilini çıkartıyor, alnını siliyor, cebine geri koyuyor ve tekrar çıkartıyor.[1]

Bismarck hiçbir zaman büyük kalabalıklara hitap etmedi. Kitleleri ancak iktidardan düştükten sonra, efsane olduğu bir dönemde çekti.

Eylül 1862'den Mart 1890'a kadar Bismarck Almanya'yı sadece parlamento üyesi bir bakan sıfatıyla yönetti. Yukarıdaki türden konuşmaları 1847'den görevden alındığı 1890 yılına kadar çeşitli parlamento organlarında yaptı. Dinleyicileri üzerinde şahsiyetiyle bir etki yarattı,

---

* *Schwäbische Merkur*, 1785 yılında kurularak 1941 yılına kadar yayın hayatını sürdüren, Baden ve Württemberg devletlerinde takip edilen bir Stuttgart gazetesi. Dış siyasi ve ekonomik haberlere ağırlık vermiştir-ç.n.

** Kuzey Alman Federasyonu ve Alman İmparatorluğu'nun alt meclisi-e.n.

zira İngiliz tarzı bir siyasi partinin başında bulunmamaktaydı. En büyük Alman partileri olan Muhafazakâr Parti, Milli Liberal Parti ve Katolik Merkez Partisi siyasi hayatı boyunca ona güven duymadı ve mesafelerini korudu. "Hür Muhafazakârlar" adı verilen Bismarck taraftarı partinin nüfuz sahibi üyeleri olmakla beraber meclis dışında büyük bir yandaş kitlesi yoktu. Bismarck zamanının ve enerjisinin büyük kısmını devlet yönetiminin basit ayrıntılarıyla uğraşmakla geçirdi. Uluslararası antlaşmalardan, damga vergisinin postayla para transferlerine uygulanıp uygulanamayacağına kadar her şeyle uğraştı ve gariptir ki, bu son konu çok sayıda istifalarından birine yol açtı.

Askerlikte ehliyetli değildi. Gençliğinde bir ihtiyat birliğinde kısa süre ve gönülsüzce askerlik yapmış (gerçekte askere alınmaktan kaçınmaya çalışmış, şahsi evrakının resmi basımlarında bu skandal geçiştirilmiştir) olması nedeniyle her zaman giydiği üniformalar üzerinde çok zayıf bir hakkı olmuş ve bu durum "hakiki" askerleri öfkelendirmiş veya utandırmıştı. General Moltke'nin kurmay kadrosuna mensup, "yarı tanrı" lakabı verilen subaylardan Yarbay Bronsart von Schellendorf 1870'te şöyle yazmıştı: "Plastron* üniforması giyen memur her geçen gün biraz daha haddini aşıyor."[2]

Soyadının önünde bir "von" takısı vardı ve eski, "iyi" bir Prusya ailesinden gelmişti. Ancak tarihçi Treitschke'nin 1862'de yazdığı gibi, belli ki "sıradan bir Junker"**den başka bir şey değildi.[3] Mensubu bulunduğu toplumsal sınıftan gurur duymakla beraber, sınıfı içinde birçoklarının kendisinden daha yüksek basamakları işgal ettiklerini bilmekteydi. Memurlarından birinin daha sonraları anlattığına göre,

> yemek masasında sohbet genellikle Şansölye ile konuklar arasında geçerdi... Ayrıca Şansölye'nin gözünde en yüksek sosyal konuma sahip Kont Paul von Hatzfeldt-Wildenburg*** da konuşmaya katılırdı. Diğer diplomatlar genellikle suskun kalırdı.[4]

---

* Avrupa ordularında 15. yüzyıldan itibaren görünmeye başlayan zırhlı süvariler (İng. ve Fr.: cuirassier). İlerleyen yıllarda ateşli silahlarla donatılmışlardır-e.n.

** Orta yüksek Almancada *Jungherr*, yani genç bey anlamındaki kelimeden gelen bu isim, 19. yüzyılda bir sınıf olarak genellikle asalet unvanı da bulunan Doğu Prusyalı büyük toprak sahipleri için kullanılmaktaydı. Türkçede karşılığı bulunmadığından çeviride değiştirilmeden kullanılmıştır-ç.n.

*** Önde gelen bir Alman diplomatı olan Melchior Hubert Paul Gustav Graf von Hatzfeldt zu Trachenberg (1831-1901), büyükelçi olarak 1878-1881 yılları arasında İstanbul'da, 1885-1901 yıllarında Londra'da bulunmuştur. İstanbul'daki görevi

Ona ve erkek kardeşlerine miras kalan malikâneler büyük bir refaha kavuşmalarını sağlamadı. Bismarck yaşamının büyük kısmında masraflarına dikkat etmek zorunda kalmıştır. Saray ve saraylıların siyasi hayatın ve entrikanın merkezini işgal ettikleri bir toplumda, Bismarck evinde oturdu, akşam yemeğini eski moda erken bir saatte yedi ve hayatının ilerleyen yıllarında zamanının büyük kısmını Berlin'den mümkün olduğunca uzakta, taşrada geçirdi.

Modern sosyolojinin kurucularından Max Weber, Bismarck'ın yarattığı Alman İmparatorluğu çökmeye başlarken 1918'de kaleme aldığı ünlü makalesinde, devlet otoritesine neden itaat ettiğimizi sormuştur. Weber, üç otorite veya kendi tanımlamasıyla üç "meşrulaştırma" biçimi tespit eder. Birincisi,

> "ebedi geçmiş"ten gelen otorite, yani tasavvur edilemeyecek kadar kadim zamanlardan beri onay gördüğü ve alışılagelmiş bir yönelime dönüşmüş olduğu için kutsallık kazanmış töre otoritesi. Ataerkil reisin ve patrimonyal [hükümdarlığını atadan miras almış-e.] hükümdarın tatbik ettiği "geleneksel" egemenlik bu şekildedir.

Üçüncü tür otorite "yasallığa", yasal konumun meşruiyetine ve akıl yoluyla yaratılan *kurallara* dayalı, işlevsel "kifayet" inancına istinaden yönetimdir. Ancak Weber'in siyaseti anlamamıza en büyük katkısı, *karizma* adını verdiği ikinci tür meşruiyet biçimiydi:

> Liderin şahıs olarak sözlerine, kahramanlığına ve diğer niteliklerine mutlak bağlılık ve güvenle tanımlanan, olağanüstü ve şahsa özgü, Tanrı vergisi (karizmatik) bir otorite türü vardır. Bu, bir peygamber veya siyaset alanında, seçilmiş bir savaş ağası, halkoylamasıyla göreve gelmiş yönetici, büyük bir demagog veya siyasi parti liderince tatbik edilebilen "karizmatik" egemenliktir.[5]

Bu tanımların hiçbiri Bismarck'ın otoritesini bütünüyle açıklamamaktadır. Hükümdarının hizmetkârı olarak Weber'in birinci kategorisine uymaktadır: İktidarı geleneğe, "ebedi geçmişin" otoritesine daya-

---

sırasında, kordiplomatik duayeni sıfatıyla 1878 Berlin Antlaşması uyarınca Türk-Yunan sınırında Tesalya'nın kaybıyla sonuçlanan sınır tespit heyetinin başkanlığını yapmıştır. 1882-1885 yıllarında Alman Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreterliğini yürütmüştür. 1890 yılında Helgoland adasının Almanya'ya kazandırılmasını sağlayan İngiltere müzakerelerini de yürütmüştür-ç.n.

lıydı. Öte yandan, başbakan ve idarenin başı olarak çoğu zaman tam da Weber'in üçüncü kategoride tanımladığı şekilde davranmıştır: "*Yasallığa* ... akıl yoluyla üretilen *kurallara*, işlevsel *kifayete*..." istinaden yönetim. Görmüş olduğumuz gibi, bilinen anlamıyla "karizmatik" bir kişilik değildi.[6]

Buna rağmen Bismarck çağdaşlarını öylesine mutlak bir denetim altına almıştır ki, idaresi altında yaşayanların mektuplarında ve hatıralarında "tiran" ve "diktatör" sözcükleri tekrar tekrar belirir. Bismarck'tan dört yaş daha genç ve azlinin ardından haleflerinden biri olan Prens Chlodwig zu Hohenlohe-Schillingsfurst, Bismarck görevinden alındıktan birkaç ay sonra Berlin'i ziyareti sırasında edindiği izlenimi şöyle anlatmıştır:

> Burada geçirdiğim üç gün zarfında iki şeye dikkat ettim: Birincisi, hiç kimsenin zamanı yok ve herkes önceleri olduğundan daha büyük bir telaş içinde; ikincisi, insanlar daha bir kabarmış görünüyor. Her şahsiyet kendi değerinin bilincine daha çok varmış. Eskiden her birey Prens Bismarck'ın mütehakkim etkisiyle kısıtlanmış ve baskı altına alınmışken, şimdi herkes suya konulmuş süngerler gibi şişmiş.[7]

Bismarck'ın hayat hikâyesini açıklamak için bu nedenle yeni bir terime ihtiyaç duyduğumu fark ettim. Onun çevresine hükmetmesini sağlayan unsur şahsiyetinin çıplak gücüydü. Hiçbir zaman egemen bir iktidara değil, bir tür "egemen benliğe" sahip olmuştu. Kayzer Wilhelm'in belirttiği gibi, "Bismarck'ın idaresi altında Kayzer olmak zordur".[8] Onun yaşamında, insanın şahıs olarak son sınırlarına kadar zorlanmış büyüklüğünü ve aynı zamanda düşkünlüğünü görebiliriz. Yukarıda zikrettiğim 17 Eylül 1878 tarihli konuşmayı ele alalım. Bismarck bu konuşmasından sonra Reichstag'daki sıradan zabıt kâtiplerine karşı bir öfke nöbetine tutulmuş ve duyduğu karanlık şüpheleri on beş gün kadar sonra, 4 Ekim 1878'de sözlerini kaydeden yardımcısı Moritz Busch'a anlatmıştır:

> Zabıt kâtipleri son konuşmamın ardından bana karşı tavır aldılar. Popüler olduğum sürece durum böyle değildi. Söylediklerimi öyle çarpıtmışlar ki hiçbir anlamı kalmamış. Sol kanattan ve Merkezden gürültüler yükseldiğinde, "sol" sözcüğünü atlamışlar ve alkış geldiğinde bunu belirtmeyi unutmuşlar. Tüm büro aynı şekilde hareket ediyor. Fakat başkana şikâyette bulundum. Bundan dolayı da hasta oldum. Nikotin hastalığı gibiydi, baş dönmesi, çıkarma duygusu vb.[9]

Anlattıklarını şöyle bir durup düşününüz. 19. yüzyılın en büyük devlet adamına tuzak kurmak için zabıt kâtiplerinin Reichstag koridorlarında komplolara giriştikleri iddiasını aklı başında hangi insan ciddiye alabilir? Ayrıca bunun neticesinde hasta düşmüş olması nasıl açıklanabilir? Hipokondri [hastalık hastalığı-ç.] bu şikâyetlerin bahanesi olamaz. Yarbay Bronsart von Schellendorf'un ise Bismarck'ın rahatsızlığının sebebinden kuşkusu yoktu. Güncesine 7 Aralık 1870'te bu konudaki kanaatini yazmıştır: "Bismarck gerçekten tımarhanelik olmaya başlıyor."[10] Bismarck tımarhaneye asla düşmemiştir. Kendine göre endişelerine rağmen akıl sağlığını ve kırklı yaşlarından yetmişlerine kadar -arzularını tatmin için yeterli olmamakla beraber- iktidarını muhafaza etmiştir. Yirmi sekiz yıl boyunca görevinde kalmış, Napoleon istisna olmak üzere, yaşadığı dünyayı 19. yüzyılda gelen tüm devlet adamlarından daha kapsamlı bir dönüşüme uğratmıştır. Tüm bunları yaparken, Napoleon'un aksine, ne imparator, ne de generaldi.

Dolayısıyla, bu kitabın Otto von Bismarck'ın yaşamını incelemesinin sebebi, icra ettiği iktidarın, kurumlardan, kitle toplumundan veya "kuvvetler ve etmenler [*forces and factors*]"den değil, şahıs olarak kendisinden kaynaklanmasıdır. Bu iktidar olağanüstü, devasa bir benliğin egemenliğine dayanmaktaydı. Benlik kelimesiyle tam olarak ifade edilmek istenilen hususiyet insanlık tarihi boyunca kesin bir tanımlamayı kabul etmemiştir. Burada kastettiğim şey, bizi "şahsiyet" olarak tanınır hale getiren özelliklerdir. Fiziksel görünüş, konuşma şekli, yüz ifadeleri, düşünme ve eylem tarzı, erdemler ve kötü huylar, irade ve hırslar; belki bazı karakteristik korkular, kaçışlar ve psikolojik davranış kalıplarının bir birleşimi, kısacası insanların bizi *tanımalarına* yarayan, dışa vurduğumuz veya gizlediğimiz tüm nitelikler şahsiyetimizi oluşturur. Bu anlamda Bismarck, bir şekilde çevresindeki insanların hepsinden daha fazla şahsiyet özelliklerine sahipti. Onu tanımış olan herkes istisnasız olarak mıknatıslı bir güce, ondan nefret edenlerin bile inkâr edemedikleri bir çekime sahip olduğunu itiraf eder. Yazılarında, kendisini şahsen tanımış olanlar üzerinde güçlü benliğiyle yarattığı hipnotize edici etkiden izler taşıyan bir yakınlık, esneklik ve ikna edicilik vardır.

Bu gücün doğasının kavranmasına ancak bir biyografi çalışması çerçevesinde girişilebilir. Dolayısıyla okuduğunuz bu biyografide üç savaşla Almanya'yı birleştirmiş ve Prusya kültüründeki kıyıcı ve acımasız

her şeyi şahsında simgelemiş bir devlet adamının yaşamı açıklanmaya ve tanımlanmaya çalışılacaktır. Gerçek Bismarck çelişkili bir karakterdi: Sağlıklı bir hastalık hastası, kolaylıkla gözyaşlarına boğulabilen zalim bir despot, okulları sekülerleştirmiş ve mahkemede boşanmayı getirmiş olmakla birlikte, Evanjelik Protestanlığın* aşırı bir biçimine inanan dindar bir kişiydi. Meslek hayatının belirli bir aşamasından sonra halk karşısında sürekli askeri üniforma giymekle beraber, kraliyetin daimi ordusunda hiçbir zaman muvazzaf askerlik yapmamış az sayıdaki önde gelen Prusyalılardan biriydi. Arkadaşları Junker aristokratlar ona duydukları güveni zamanla yitirdiler; "düzgün adam" olarak görülmeyen, fazla akıllı, fazla dengesiz, fazla tahmin edilemeyen bir kişiydi. Fakat tüm çevresi çok zeki olduğunda mutabıktı. Büyük bir Whig** sülalesinden gelen ve Almanya'da 1871'den 1884 yılına kadar İngiltere Büyükelçiliği yapan soylu Odo Russell, Bismarck'ı iyi tanımaktaydı. 1871'de annesine şöyle yazmıştı: "Onun içinde tanıdığım herkesten daha güçlü şeytani nitelikler var."[11] Bismarck döneminin Jane Austen'i*** Theodore Fontane ise eşine 1884'te, "Bismarck'ın hapşırması veya çok yaşa demesini bile altı ilericinin dile getirdiği bilgeliklerden daha enteresan buluyorum" demekteydi.[12] Bismarck'ın iktidardan düşmesinin ardından Fontane 1892'de Friedrich Witte'ye şöyle yazdı: "Mesele siyasi hatalarında değil -esasen

---

* Evanjelik sözcüğü 11. yüzyılda Yeni Ahit'e bağlı anlamına gelmiştir. Fakat Martin Luther *Evangelium* kavramını tüm İncil'e genişletmiş, öğretisini Evanjelik olarak adlandırmıştır. Bu anlamda Evanjelik sözcüğü Katolik sözcüğünün zıddı olarak kullanılmıştır. 1653'ten itibaren Lutherci ve Kalvinist reform kiliselerinin birleştirilmesinde ortak isim olarak seçilmiş, 1817 yılından sonra birleşik Protestan kiliselerini ifade etmiştir. Öte yandan, Evanjelikalizm (Alm. *Evangelikalismus*, İng. *evangelicalism*) Protestanlık içinde teolojik bir akımdır. Bu akım Almanya'da *Pietismus*, İngilizcede *Methodism* adı verilen ve 19.yüzyılda "Yeniden Uyanış" (Alm. *Erweckungsbewegung*, İng. *Christian Revival*) olarak tanımlanan itikatları ifade eder-Evanjelikaller Hıristiyanlar olarak İsa Mesih'le doğrudan şahsi ilişki kurabileceklerine, İncil'in kendilerine yol göstereceğine inanırlar. Kitapta Evanjelik terimi bu ikinci anlamda kullanılmıştır-ç.n.

** *Whig*, İngiltere'de daha sonraları Liberal Partiye dönüşecek siyasi gruplara verilen isim. Muhalifleri *Tory* adı verilen muhafazakârlardı. 17. ve 18. yüzyıllarda Protestan ve parlamento taraflısı olarak Katolik krallara karşı mücadele etmiş, daha sonraları serbest ticareti ve gelişen sanayi çıkarlarını temsil etmişlerdir. İşçi Partisinin iki büyük partiden biri haline gelmesiyle 20. yüzyıl başlarında büyük ölçüde Muhafazakâr Parti ile birleşmiştir. Ancak Liberal Parti varlığını sürdürmüş ve 1980'lerden sonra siyasette belirli bir etkiye sahip bir güç haline gelmiştir-ç.n.

*** *Gurur ve Önyargı*, *Emma*, *Mansfield Park* gibi romanları kaleme alan ünlü İngiliz kadın yazar (1775-1817)-e.n.

olaylar değişkenliğini sürdürürken hata tespitinde bulunmak güç- karakterinin bozukluklarındaydı. Bu dev adamın doğasında küçük bir şeyler var; düşüşüne bu niteliklerinin anlaşılması sebep oldu."[13]

Bismarck aynı zamanda nadir bulunan "bir siyasi deha", döneminin siyasi gerçekliklerini anlayan ve olayların izleyeceği yolu tahmin edebilen bir kişiydi. Genellikle irticalen dile getirdiği siyasi analizleri bazı hasımlarının dahi hoşuna giderdi. Bismarck'ın sonraları görevinden aldığı General Albrecht von Stosch, her iki yönünü de görmüştü. Veliaht Prens'e 1873'te şöyle yazmaktaydı:

> İmparatorluk Şansölyesi'ni tam zihinsel faaliyet halinde görmek yine büyük bir zevkti. İmparatorluğu Prusya partikülarizmine* karşı savunma görevini üstlendiğinde, düşünce silsilesi çok çarpıcı olabiliyor.[14]

Birkaç yıl önce ise Stosch çok farklı bir izlenimini kaydetmişti:

> Birkaç günün ardından Bismarck tekrar ziyaretine gelmeme izin verdi. Bir önceki sefer bende yüksek zekâsına ve yorulmaz enerjisine hayranlık duyan bir kişi görmüştü. Gözünde Prenses'le uzlaşmaya varma çabalarına yardım edebilecek belli bir öneme sahip olduğum sürece de yüksek nezaketine ve dikkatine mazhar olabilmiştim. Şimdiyse sadece birçok yardımcısından biriydim ve bunu hissetmem gerekiyordu. Beni karşısına oturttu ve bir okul müdürünün kalın kafalı ve özellikle itaatsiz bir öğrenciye davrandığı gibi raporumu inceledi... Bismarck memurlarına gücünü göstermeye her zaman bayılırdı. Başarıları her zaman kendisine aitti; işler kötü gittiğinde, talimatı altında hareket etmiş olsalar bile kabahat onların üzerinde kalırdı. Daha sonraları Saksonya Antlaşması kamuoyunda eleştirildiğinde, akdedilene kadar antlaşmayı hiç görmemiş olduğunu söylemiştir.[15]

Almanya'nın 1870'te birleşmesinin ardından vatansever Almanlar arasında bence haklı da olarak evrenselleşen, Bismarck'ın siyasi bir deha olduğu inancı 1862 yılında Prusya Başbakanlığına getirildiğinde hemen hemen hiç kimsenin aklına gelmezdi. Fakat Kraliyet hükümetinde mevki sahibi, döneminin nüfuzlu bir kişisi bunu çok önceden görmüştü. 1859-

---

* Partikülarizm: Daha geniş veya evrensel çıkarlar yerine belirli ve daha dar bir grubun çıkarlarına (çoğunlukla bölgesel, etnik, dinsel) yönelik ilgi. Prusya partikülarizmi ise birçok küçük bölge, devlet ve şehrin oluşturduğu Alman İmparatorluğu'nun bütünsel çıkarları yerine Prusya'nın çıkarlarını öne almak anlamına geliyor-e.n.

1873 yılları arasında Harbiye Bakanlığı yapan General Albrecht von Roon, Bismarck'ı ilk defa delikanlılığında tanımış ve başlangıçtan itibaren bu dikkat çekici kişinin büyüklük özüne sahip olduğunu anlamıştı. Roon, Prusya'nın Saltanat Naibi ve gelecekteki Kral'ı tarafından 4 Aralık 1858'de Harbiye Bakanı olarak atanırken ilk defa huzura kabul edildiğinde,[16] hükümetin başına Bismarck'ın getirilmesini tavsiye etti. Bismarck'a kader saatinin gelmiş olduğu işaretini veren ünlü telgrafı 18 Eylül 1862'de gönderen de Roon'du: "*Periculum in mora.* Depechez-vous!" [Gecikme tehlikeli. Acele ediniz!].

Roon'un en iyi arkadaşı, Bonn Üniversitesinde hukuk profesörü Clemens Theodor Perthes, "bu kadar soğukkanlı hesap yapan, bu kadar kurnazca plan hazırlayan, yöntemleri konusunda hiç sıkıntı duymayan"[17] böyle bir kişinin tayinine vasıta olduğu için kendisini suçladığında, Roon şu cevabı verdi:

> B. kesinlikle yardım edebileceğim, destekleyebileceğim ve düzeltebileceğim, ancak hiçbir zaman yerine başkasını koyamayacağım olağanüstü bir insan. Evet, ben olmasaydım şimdi sahip olduğu yeri elde edemezdi, bu tarihi bir gerçek, fakat tüm bunlarla birlikte o kendisidir... Kuvvetlerin koşut kenarlarını ve dikey düşümünü, yani olanı hesap etmek, ardından insanın tam olarak bilemeyeceği fiili güçlerin ağırlığını ve doğasını değerlendirmek, tüm bu unsurları bir araya getirmeyi başarmak tarihi dehaların niteliğini teyit eden işlerdir.[18]

Bismarck'ın yaptığı iş tam da buydu: "kombinezon kurmak".

Yine de yalnız başına dehayla iktidarı ele geçiremezdi. Aklı başında hiçbir hükümdar -ve 65 yaşındaki Prusya Kralı I. Wilhelm sağduyulu, yılların tecrübesine sahip bir kişiydi- son derece güvenilmez, yüzeysel bir zekâya ve aşırı derecede reaksiyoner* görüşlere sahip bir kişi olarak tanınan Bismarck'ı, çaresiz kalması dışında başbakanlığa atamazdı. Kral'ın kar-

---

* Reaksiyoner (İng. *Reactionary*, Fr. *Réactionnaire*) "toplumda daha önceki siyasi duruma dönmeyi savunan görüşlere sahip kişi" olarak tanımlanmaktadır. Fransız Devrimi'nden sonra siyasi terminolojiye giren bu terim muhafazakâr [*conservative*] ve sağcı [*rightist*] terimlerinden farklı bir kullanıma sahiptir. Daha çok, cumhuriyete veya meşruti monarşiye karşı mutlak monarşiyi ve aristokrasinin haklarını savunan, parlamenter rejime karşı olan, feodal rejimin ahlaki değerlerini üstün tutan bir anlayışı yansıtmaktadır. Bu nedenle kitapta Junker sınıfının siyasi tutumunu yansıtmak için sıkça kullanılan bu terimi diğer siyasi sağ terimlerinden yeterince ayırmak ve tarihi anlamını yansıtabilmek için Türkçe çeviride "reaksiyoner" terimi korunmuştur-ç.n.

deşi, IV. Friedrich Wilhelm, 1848'de, "Bismarck: Sadece süngünün sınır tanımadan idareye getirilmesi halinde kullanılsın" diye yazmıştı.[19] Fakat Prusya Parlamentosuyla Taç arasında ordunun ıslahı konusunda baş gösteren tıkanıklık 1862 yaz aylarında kraliyet düzenini ürkütmeye başlamıştı. Berlin sokaklarına 1848 yılında hâkim olan güruhların hatıraları canlanarak Kral'ı ve sarayı korkuttu. Liberal Max Duncker'in yazdığı gibi: "'Geyik akarsuları nasıl özlerse'* ordu da ayaklanmaları öyle özler."[20]

Bismarck, iktidarı şahsiyetinin gücü ve zekâsı sayesinde kazanarak elinde tutmuş, fakat her zaman Kral'ın teveccühüne bağlı kalmıştır. Kraliyet ailesinin tüm üyelerinin ve Almanya'daki kültürlü insanların çoğunun kınadığı "kan ve demir konuşması" fiyaskosunun ardından I. Wilhelm Eylül 1862'de onu görevden almaya karar vermiş olsaydı, Bismarck tarihten silinebilir ve Almanya hemen hemen kesinlikle egemen hükümdarların gönüllü federasyonu halinde birleşirdi. I. Wilhelm kutsal kitaptaki gibi "üç kere yirmi artı on" yaşında ölme inceliğini 1867 yılında göstermiş olsaydı,** Bismarck'ın kurduğu Kuzey Alman Federasyonu zamanla Güney Alman krallıklarını içine çekebilir, fakat bunu yıkıcı bir savaşla yapmayabilirdi. Bu durumda, yerine geçecek oğlu İmparator/Kral III. Friedrich ve enerjik eşi Büyük Britanya Kraliyet Prensesi*** Victoria'nın hükümdarlığında bir "Liberal Çağ" başlayabilirdi. Friedrich'in 1888'de ölüm döşeğindeyken atamak istediği Bakanlar Kurulu listesini biliyoruz. Listede yer alan tüm isimler liberal şahsiyetlerdi ve bu durum Bismarck bakımından ülkede İngiliz tarzı parlamenter bir demokrasinin kurulması, Kral'ın gücünün kısıtlanması ve diktatörlüğünün sonu anlamına gelirdi. Yeni Kayzer Bismarck'a direnebilecek bir irade gücüne sağlıklı halinde dahi sahip olmasa da, İngiltere Kraliçesi Victoria'nın büyük kızı olan eşi Prenses Victoria her ikisine de yetecek kadar karakter sahibiydi. Aralarında bir çatışma baş gösterebilir ve Bismarck görevinden alınabilirdi. Almanya o takdirde, liberal bir parla-

---

* İncil'e atıfta bulunmaktadır: "Geyik akarsuları nasıl özlerse, Canım da seni öyle özler, ey Tanrı!" [Mezmur 42:1]-ç.n.

** "Threescores and ten". Yazar burada King James Bible'da insanın ortalama ömrünü belirten mezmuru [90:10] alıntılamış. Daha yeni çevirilerde bu ifade yetmiş olarak geçer: "Ömrümüz yetmiş yıl sürüyor, / Bilemedin seksen, o da sağlıklıysak." 1797 doğumlu I. Wilhelm, hemen aşağıda belirtileceği gibi bu süreden çok daha uzun yaşadı-e.n.

*** *Princess Royal* İngiltere'de genellikle hükümdarın en büyük kızına verilen unvandır-ç.n.

mentonun denetimindeki İngiliz hükümet modelini izleyebilirdi. Bu tür spekülasyonları bugün yapabilmemizin nedeni o dönemin siyasi aktörlerinin dile getirdikleri vaatlerdir. Fakat Wilhelm ne 70'inde ne 80'inde, hatta ne de 90'ında değil de, 91 yaşına erişerek 1888 yılında öldü ve bu uzun ömür, Bismarck'a 26 yıllık bir iktidar dönemi verdi.

Bismarck bu yirmi altı yıl boyunca öfke krizleri, histeri nöbetleri, gözyaşları ve tehditlerle, Kral'ı, Prusya hükümdarı olarak bünyesinin her hücresiyle reddettiği işleri tekrar tekrar yapmaya zorladı. Yirmi altı yıl boyunca üzerinde adeta bir sihir uygulayarak yaşlı Kral'ı yönetti. Bismarck'ın kariyeri, özellikle Kral ve Harbiye Bakanı başta olmak üzere, diplomatlar, hükümdarlar ve saraylılarla kurduğu şahsi ilişkilerine dayalıydı. Prusya Kralı ve daha sonra Almanya İmparatoru olan I. Wilhelm, kısmen yazılı anayasalara göre ülkesini idare etmesine rağmen, Prusya geleneklerine uygun şekilde, Prusyalı Protestan Tanrı'sının inayetiyle de hükümdarlık etmekteydi. Bismarck'ın parlamentoda çoğunluğa ihtiyacı yoktu; siyasi partilere de ihtiyaç hissetmedi. Tek kişilik bir halkı vardı. Bu halk, III. Friedrich'in tahtta geçirdiği 99 gün sırasında ve onun ölümünün ardından atak ve istikrarsız II. Wilhelm'in babasının yerine geçmesiyle değiştiğinde, Bismarck'ın günleri de artık sayılı hale geldi. II. Wilhelm 20 Mart 1890'da Bismarck'ın görevine son verdi. Dönemin bir *Punch** dergisi karikatürünün belirttiği gibi, "pilot aşağı atılmıştı".

Kişi ve iktidar gerçeklik dünyasında var olur. Bismarck'ın söylediği gibi devlet adamı zamanın akışını yaratmaz; onun üzerinde kalarak batmamaya ve yönlendirmeye çalışır. Bismarck siyaseti çeşitli vesilelerle "mümkün olanın sanatı" olarak tanımlamış, siyasi gerçekliğin sınırları içinde faaliyet göstermiştir. Okuyucu, Bismarck'ın yaşadığı dönemde Avrupa'yı ilk "modern" topluma dönüştüren şartları, dönemin devletlerini ve bu unsurların aralarındaki ilişkileri bilmek durumundadır. Bismarck'ın dehası, 1860'ların yurtiçi ve uluslararası kuvvetlerinin biçimlenişindeki imkânları anlamasını ve Avusturya topraklarını dışarıda bırakarak Almanya'yı birleştirmesini -daha doğrusu bölmesini- sağlamıştır. Bu sayede çağdaşlarını sersemleten cesur adımlar atmış, fakat Edmund Burke'ün öngörülemeyen sonuçlara ilişkin vecizesine kurban düşecek kadar da uzun bir süre yaşamıştır:

---

* *Punch* İngiltere'de yayın hayatına 1841'de başlamış ünlü bir mizah dergisidir. 1992 yılında kapanmıştır-ç.n.

> İlk bakışta olumsuz etkisi görülen unsurlar daha sonraları mükemmel neticeler ortaya çıkarabilir ve bu mükemmel neticeler başlangıçtaki olumsuz unsurların ürettiği kötü etkilerden bile kaynaklanabilir. Bu durumun tersi de meydana gelebilir: Çok makul tasarılar, çok memnuniyet verici başlangıçlar birçok halde can sıkıcı ve üzücü neticelere yol açabilir.[21]

Bismarck, 1863 yılında aniden genel oy hakkını gündeme getirerek Alman kamuoyunu şaşkınlığa uğratırken Avusturya İmparatoru tarafından düzenlenen bir hükümdarlar kongresine Kral Wilhelm'in katılmasını önlemek istemişti. Manevrası işe de yaradı. Avusturya'nın kongre önerisi bu manevranın etkisiyle akamete uğradı. Bismarck Almanya'yı daha sonraki yıllarda Prusya'nın çıkarları doğrultusunda birleştirince erkeklere tanınan genel oy hakkı, yeni Alman İmparatorluğu'nun alt meclisi Reichstag'a seçilme hakkının zeminini oluşturdu. 1870 yılı ile iktidardan düşüşü arasında Bismarck, Burke'ün vecizesinin isabetini yaşayarak tecrübe edecekti. 1890 yılına gelindiğinde "çok memnuniyet verici başlangıçlar" Bismarck için "üzücü sonuçlar" haline gelmişti. Almanya sanayileşmiş, asık suratlı, hasmane, yeni bir işçi sınıfı belirmişti. Katolik nüfus baskıların üstesinden gelerek, oylarıyla giderek büyüyen bir parlamenter siyasi partiyi ortaya çıkarmaktaydı. Herkese oy hakkı politikası, Burke'ü gülümsetecek şekilde, sosyalist ve Katoliklerin işine yaramıştı. Bismarck'ın 1863 yılındaki parlak manevrası, "Reich'ın düşmanları" adını taktığı grupları 1890'lı yıllarda parlamentoda çoğunluk haline getirmeye başladı. Bismarck'ın "düşmanları", yani Katolikler ve Sosyal Demokratlar 1912'de Reichstag'daki sandalyelerin mutlak çoğunluğuna sahip bulunuyordu. Avusturya'nın 1863'teki girişimini boşa çıkarmak ve küçük Alman prensliklerinin meşruiyetini baltalamak için tasarladığı genel oy hakkı, yasama organında "üzücü bir sonuç" vererek tıkanmaya yol açmıştı. Muhafazakâr İngiliz siyasetçi Enoch Powell'ın bir defasında belirttiği gibi, "sonunda tüm siyasi kariyerler başarısızlıkla sonuçlanır".

Bismarck'ın hayatı yukarıda anlatılanlardan çok daha genel bir sorunu ifade etmesi nedeniyle de bugün önem taşımaktadır. Bismarck bize iktidarı icra eden insan benliğinin kuvvet ve zaaflarını göstermektedir. Büyük bir benliğin ne kadar güçlü olabileceğini, fakat aynı zamanda siyasi iktidara sahip olanları, hiçbir zaman değiştirmeden bırakmadığını kanıtlamaktadır.

Bismarck'ın tüm zamanların en büyük siyasi şahsiyetlerinden biri olması nedeniyle değişik yaklaşımlarla birçok biyografisi yazılmıştır. Bu biyografi, Erick Eyck, A. J. P. Taylor, Werner Richter, Edgar Feuchtwanger, Edward Crankshaw, Otto Pflanze, Lothar Gall, Ernst Engelberg ve Katherine Lerman gibi isimlerin bıraktığı uzun ve seçkin bir çalışmalar dizisini izlemektedir. Biyografilerin yanında, Bismarck dönemini izleyen Kayzer II. Wilhelm Almanya'sı hakkında J. C. G. Röhl'ün ciltlerce çalışması, Bismarck'ın Katolik muhalifi Windthorst üzerine Margaret Lavinia Anderson tarafından yazılan parlak bir inceleme ve diğer başka onlarca uzmanlık çalışması mevcuttur. Pennsylvania Van Pelt Kütüphanesi, "Bismarck" başlığında 201 kitaplık bir liste vermektedir.

Peki, benim kitabım öncüllerinden acaba hangi bakımlardan ayrılmaktadır? Bu soruya ilk olarak "amacı ve yöntemi bakımından" cevabı verilebilir. Kitabımın amacı, yazara ve okura Bismarck'ın şahsi iktidarını nasıl icra ettiğini açıklamaktır. Fakat bu amacı tanımlamak kolay, tam olarak yerine getirmekse muhtemelen imkânsızdır. Kitabın uyguladığı yöntem ise, bu iktidarın üzerlerinde icra edildiği dost veya düşman, Alman veya yabancı, genç veya yaşlı, Bismarck'ın güçlü şahsiyetini yakından yaşamış ve izlenimlerini kayda geçirmiş tüm kişilerin hikâyelerini anlatmalarına izin vermektir. Bunu yaparken yorum ve belge arasındaki alışıldık dengeyi ikinci unsur lehine değiştirdim.

Bismarck'ı tanımış ve gördüklerini kaydetmiş birçok seçkin kişinin uzun zamandır suskun kalan seslerini duyurmak istedim. Bismarck'ın kolej arkadaşı Amerikalı John Lothrop Motley, Lady William Russell'a tarih araştırmasını nasıl yaptığını şöyle açıklamıştır:

> Arşivlerime her gün gider ve on yedinci yüzyıla dalarım ... kuru kemikleri mezarlarından çıkarmak ve onlara kurgusal bir hayatı üflemeye çalışmak ... gerçekten çok eğlenceli. "Şeytan Robert" oyununun* üçüncü bölümündeki Bertram gibi, iskeletlerin oynayıp sıçramalarını, parmak üstünde dönmelerini ve kendilerini bir kez daha aptal yerine koyduklarını görmeyi çok severim.[22]

---

* *Robert the Devil* veya *The Nun, the Dun, and the Son of a Gun.* Giacomo Meyerbeer'in *Robert le diable* başlıklı romantik operasının W. S. Gilbert tarafından komik opera haline getirilmiş şeklidir. Fakat adını taşıdığı ortaçağ Fransız kahramanıyla fazla benzerlik taşımaz. Gilbert, Meyerbeer, Bellini, Offenbach ve diğerlerinin müziklerine yeni sözler yazmıştır. Eser ilk olarak Londra'da Gaiety Tiyatrosunda 21 Aralık 1868'de sahnelenmiştir. Başarı kazanarak 120 temsil oynamış ve üç yıl süreyle İngiltere'nin çeşitli şehirlerini dolaşmıştır-ç.n.

Benim "kefenli ölülerim" kendilerini aptal yerine koymuyorlar. Bana Bismarck'ın ve ayrıca kendilerinin gerçekte kim olduklarını öğrettiler. Çoğu zaman kendiliğimden vardığım bir kanaati dile getirerek Bismarck ve çağdaşları hakkındaki görüşlerimi teyit ettiler. Birçok örnekten bir tanesi bu noktayı açıklayacaktır. General Albrecht von Roon, Bismarck'ı makamına tayin ettiren kişiydi ve bunun bilincindeydi. Gerici ve katı görüşleri bakımından benim düşünce yapıma daha uzak bir kişinin bulunması güç olmakla birlikte, yine de beni duygulandıracak kadar kendine özgü bir saflığı ve dürüstlüğü vardı. Bu hususiyetinin hiç beklenmeyen bir yerde teyit edildiğini hayretle keşfettim. Hildegard von Spitzemberg, Roon'un yazdığı, o tarihte daha yeni yayımlanmış olan *Denkwürdigkeiten* [Hatırlanmaya Değer Şeyler] başlıklı hatıralarını okuduğunu 7 Ağustos 1892'de güncesine şöyle kaydetmiştir:

> Roon ne kadar dindar, namuslu, yetenekli bir insan, ne kadar sadık, aynı zamanda ne kadar da açık sözlü. En zirvedeki ve diğer yüksek makamlardaki insanlardan duyduğu birçok rahatsızlığı sineye çekmek zorunda kaldığı satırlarından okunuyor. Ve seyahat tasvirleri ne kadar canlı; eşiyle, arkadaşları Perthes ve Blanckenburg'la ilişkisi ne kadar içten.[23]

Farklı dünyalara ve zamanlara ait iki farklı kişinin, yani, biri 21. yüzyılda yaşayan tanınmamış bir akademisyenin, diğeri ise 19. yüzyılın yüksek cemiyet hayatına dahil bir hanımefendinin Roon'da aynı karakter çizgilerini görmüş olmaları, Bismarck'ın ve çağdaşlarının şahsiyetleri hakkında bir "seziş gücüne" sahip olma ümidimin boş olmadığını bana gösterdi. Günceler bana çok farklı, benzersiz zevk verdi. Örneğin, Bismarck'ların evine 1875 yılında yemeğe giden Christoph Tiedemann vasıtasıyla 1870'lerin hijyen düzenlemelerine ilk defa göz atma fırsatı buldum:

> 25 Ocak. İlginç bir gün! Akşam saat 5'ten 11'e kadar Bismarck'ların evindeydim... Prens iştahının olmadığından şikâyet etti. Pes doğrusu! Bir kere de kendisini iştahlı bir gününde görsek, acaba nasıl olurdu. Her yemekten ikinci bir tabak aldı ve üstüne üstlük etli jöle soslu bir domuz kafasını tatmasına karşı kuvvetle protestoda bulunan Prenses'in kötü muamelesinden şikâyet etti. Yudumladığı şarabına ilaveten büyük gümüş bir kupadan çok miktarda bira içti...

> Prens, 7.30 civarında Sybel ve beni çalışma salonuna davet etti. İhtiyaten, rahatlamamız için çalışma odasının bitişiğindeki yatak odasını gösterdi. İçeri girdik ve aradıklarımızı yatağın altında muazzam büyüklükte iki obje olarak bulduk. Duvar kenarında pozisyon aldığımızda, Sybel yüreğinin derinliklerinden gelen bir ciddiyetle dedi ki, "Adamın her şeyi büyük, hatta g... bile![24]

Fakat döneminin esas tanığı Otto von Bismarck'ın kendisidir. Bismarck altmış yıl boyunca kesintisiz olarak yazmıştır. Yazılarının resmi toplu basımı, *quarto** ölçülerinde, her biri 500 sayfadan fazla olmak üzere on dokuz cildi bulmaktadır.[25] Sadece Kayzer'e gönderilen raporlar, dikte ettirdiği notlar ve 1871-1890 arası diğer resmi yazılarını içeren VI. cilt 438 sayfadır. Bismarck, ailesine, arkadaşlarına ve diğer kişilere binlerce mektup yazdı. Dış ve iç politikayı yirmi sekiz yıl boyunca denetiminde tutması nedeniyle mektuplaşmaları ve resmi yazılarında Rusya'yla savaş tehdidinden tütün üzerindeki devlet tekeline kadar her tür konuya yer verdi. Her şey hakkında her şeyi bilmeyi kendine iş edindiği, yazılarından görülmektedir. Sonuç, ara vermeden ve hırsla eline geçen her yazılı malzemeyi okuması ve aynı şekilde bol miktarda yazması veya yazdırmasıdır. Bismarck'ın 1875 yılından 1880'e kadar ilk şahsi asistanlığını yapan Christoph Tiedemann, Bismarck'ın taşra evlerinden biri olan Varzin'de tipik bir çalışma gününü güncesine şöyle kaydetmiştir:

> Dün, çalışma odasında 2 buçuk saat geçirdim; bugün ise tüm öğleden sonra İmparator'a bir mektup yazdırdı - 32 tam sayfa, satır aralığı vermeden, baştan sona kadar. Bennigsen'in kabineye girmesine ilişkin müzakerelerin tam bir raporunun yanı sıra, anayasanın yürürlüğe konulmasından itibaren tüm parti sistemimizin gelişiminin siyasi izahatını yaptı. Prens hiç durmadan beş saat boyunca dikte verdi, tekrar ediyorum beş saat. Normalden daha hızlı konuştuğundan düşünce akışına zorlukla yetişebiliyordum. Aşırı sıcak odada öyle korkunç terlemeye başladım ki, kriz geçirebilirdim. O esnada hızlı bir karar vererek tek kelime etmeden ceketimi çıkardım ve bir sandalyenin üzerine attım. Gömleğimin kolunu da sıyırdım. Bir aşağı bir yukarı gidip gelen Prens önce bana hayretle baktı, sonra başını anlayışla salladı ve ara vermeden diktesine devam etti.[26]

---

* Matbaacılıkta bir tabaka kâğıdın iki kez katlanmasıyla (iki kırım) elde edilen dört yaprağa, yani sekiz sayfaya (quarto) basılan orta boy kitap -e.n.

Bismarck yaşlanıp iş yükü omuzlarına daha ağır gelmeye başladıkça, en yakın çalışma arkadaşlarını bile endişeye düşürecek kadar alıngan hale geldi. Robert Lucius von Ballhausen, Bismarck'ın yakın çevresine 1870'te dahil olmuş, 1879'dan sonra Prusya kabinesine girmiştir. Bismarck'ı sık sık gördü ve genel durumundaki kötüleşmeyi kaydetti. 1875'te güncesine giderek daha endişeli notlar düşmekteydi. Bunlardan ikisi şöyledir:

> 22 Şubat: Bismarck'ın karakterinin dikkat çekici bir özelliği, maruz kaldığı gerçek veya farazi tahkirlere karşı derin bir intikam ve misliyle mukabele düşünceleri beslemesi. Çekilmez alınganlığı içinde karşı tarafın hiçbir zaman niyet etmediği şeyleri kabahat olarak görüyor... Çok rahat bir akşamdı. Kendi bıçağıyla parçalar keserek yarım hindi yedi ve beraberinde iki veya üç şişe Apollinaris ile karıştırılmış çeyrek veya yarım şişe konyak yuvarladı. Gündüz vakti bira ve şampanyadan başka bir içkiden hoşlanmadığını, diğer taraftan konyak ve suyun çok iyi geldiğini söyledi. Beni de kendisiyle beraber içmeye zorladığından, ne kadar tükettiği göremedim.[27]
>
> 4 Mart: İç siyasetteki durum yıldız falı gibi hızla değişiyor... Bismarck tüm sorunları şahsi bir bakış açısına göre ele alıyor; şahsi etkisinden vazgeçme niyetinde olmadığı açık ve bir günden diğerine fikir değiştiriyor. Gerçekten istediği takdirde her şeyi yaptırabileceğini herkes bildiği halde, yapmayı istemediği şeyler için bahane olarak Kayzer'in iradesi arkasına gizleniyor.[28]

Hiçbir aykırılığı hoş görmeyen, aynı görüşte olmamayı sadakatsizlik olarak kabul eden ve aldığı bir yarayı asla unutmayan bir insanın yönetimi altında kaldığınızı farz ediniz. Genç bir diplomat olarak Bismarck'a hayranlık duyan Friedrich von Holstein daha sonra yaşadığı hayal kırıklığını şöyle yazıya dökmüştü:

> Gücünü eziyet ederek, itip kakarak ve kötü muamele ederek hissettirmek Bismarck için psikolojik bir gereklilikti. Her insani zevkini uzun süre önce söndürmüş olan kötümser hayat görüşü kendisine tek bir eğlence kaynağı bırakmıştı. Geleceğin tarihçileri Bismarck rejiminin daimi bir azar cümbüşü, toplu veya bireysel olarak insanların suistimal edilmesinden ibaret olduğunu anlayacaklardır. Prens Bismarck'ın bu eğilimi aynı zamanda en büyük yanılgılarının da kaynağıdır. Bu noktada içgüdüsü ve mizacının kölesiydi ve gerçek bir sebebi bulunmayan öfke patlamalarını meşru kılmaktaydı.[29]

"Geleceğin tarihçisi" bu ifadelerle sadece kısmen mutabık kalabilir. Yalnızlık çeken bekâr Holstein yüksek bir mevkide bulunduğu Dışişleri teşkilatından ayrılmak zorunda kalmasının yarattığı acı duygularla 1906'dan sonra bu satırları yazmıştır. Almanya ve içinde bulunduğu durum hakkında bu tarihlerde derin bir ümitsizlik içindeydi. Bismarck'ı 1861'den beri yakından tanımış ve ona bir zamanlar hayranlık duymuştu. "Geleceğin tarihçisi", Bismarck'ın çok hoyratlaştığını ve Holstein'ın teşhislerinin başkaları tarafından da tasdik edildiğini kabul etmek durumundadır. Fakat sanırım dış ilişkilerde, hiçbir zaman iç işlerinde olduğu gibi -sinirli ve gayri makul- davranmadı. Dış ilişkilerde kontrol edemediği güçlerin esiri olmakla beraber, bu güçlerle sonuna kadar ve tümüyle makul eylemlere girişerek dikkatli biçimde uğraştı. Eli hiçbir zaman becerisini yitirmedi. Bismarck, ülke içi işlerde de kaza, maluliyet ve yaşlılık sigortası sistemini getirerek uzak görüşlülük ve bilgelik gösterdi. Ancak sosyalizmden korkusunun ve nefretinin kendisini diğer sosyal sorunlara karşı körleştirmesine izin verdi. Ne yazar ne de okuyucular, Holstein'ın yargısının isabeti hakkında ilk anda hüküm vermemeli, Bismarck'ın yaşam hikâyesini takip etmeye başlayacağımız bu sayfalardan sonra, gelmiş geçmiş en ilginç, en yetenekli ve çelişkili insanlardan biriyle karşı karşıya bulunduğumuzu hatırda tutmalıdırlar.

2. Bölüm

Bismarck: Kökten Prusyalılık ve Anlamı

Otto Eduard Leopold von Bismarck, 1 Nisan 1815'te büyük toprak sahibi Ferdinand von Bismarck ve eşi Wilhelmine Mencken'in dördüncü oğlu olarak Berlin'in doğusuna düşen Brandenburg eyaletinde, ailesine ait Schönhausen malikânesinde doğdu. Otto von Bismarck'ın devraldığı aile mirasını değerlendirmeden önce, ilk olarak ülkenin genel tarih mirasını ve doğduğu özel tarihi dönemi anlamamız gerekir. Ayrıca, doğduğu yöreyi, babasının dahil olduğu ve kendisinin de aralarından biri olacağı Prusya Junker sınıfının anlamını, bebeğin dünyaya geldiği sosyal ve siyasi çevreyi daha yakından görmeli ve nihayet beşiğinin etrafında kendisini seyreden kişilerin zihinlerindeki düşünce ve değerleri tespit etmeliyiz. Ernst Engelberg, Bismarck'ı soydan veya kökten Prusyalı anlamında *Urpreusse* olarak adlandırmış ve bu tabiri iki ciltlik biyografisinin başlığında kullanmıştır.[1] Fakat "Prusyalılık" ne anlama gelmekteydi ve özellikle o dönemde önemi neydi? Zira Bismarck Fransız Devrimi ve Napoleon savaşlarının bittiği, demokrasi, modern devlet ve kapitalist endüstrinin doğuşuna tanıklık eden yeni bir çağın başladığı özel bir dönemde, "uzun" 19. yüzyılın eşiğinde doğmuştur.

Bismarck dünyaya gözlerini açmadan on iki gün önce Napoleon sürgünde bulunduğu Elbe adasından 20 Mart 1815'te kaçmış ve Paris'e dönmüştü. Gittiği her yerde muzaffer müttefiklerin bir yıl önce yıktığı Napoleon İmparatorluğu'nu sihirli bir el değmişçesine uyandırmıştı. 18 Haziran 1815'te yapılan Waterloo Muharebesi imparatorluğun diriltilmesi hayaline son vermekle beraber, Napoleon'un Avrupa ve Prusya'da bıraktığı kalıcı izler bundan etkilenmedi. Napoleon, Fransız Devrimi'nin getirdiği devlet idaresi sistemini ve kanunlarını Avrupa'ya yaymış ve tatbik ettirmişti. Bismarck'ın devraldığı tarihi mirasın ilk unsuru buydu.

Schönhausen, yani Bismarck malikânesinin de sınırları dahilinde bulunduğu Brandenburg Markgravlığı* Prusya Krallığı'na ve buradan Alman İmparatorluğu'nu kuracak çekirdeğe nasıl dönüşmüştür? Bunun nedeni herhalde zengin doğal kaynaklara sahip olması değildi. Christopher Clark** Prusya'nın tarihi hakkındaki *Iron Kingdom* [Demir Krallık] başlıklı mükemmel kitabında Bismarck'ın çocukluk döneminde Brandenburg'un resmini şöyle çizer:

> Brandenburg'un manzarası, Hollanda'dan Polonya'nın kuzeyine kadar uzanan, ziyaretçileri çekebilecek özellikleri bulunmayan ıssız düzlüklerden ibaretti. Üzerinden geçen nehirler, Ren veya Tuna'nın azametine sahip olmayan ağır akışlı, dolambaçlı ırmaklardır. Tekdüze akağaç ve köknar ağacı ormanları sathın büyük bölümünü kaplar... "Kum", düzlük, "bataklıklar" ve "ekilmemiş alanlar" yöreden en sitayişle bahseden eski anlatımlarda dahi karşımıza sıklıkla çıkan tanımlamalardır. Toprak Brandenburg'un büyük bölümünde kötü bir kaliteye sahipti. Bazı alanlarda zemin ağaçların büyüyemeyeceği kadar kumlu ve gevşekti.[2]

Bu ümit vaat etmeyen küçük prensliğin Avrupa'nın en güçlü krallığının çekirdeği haline gelmesi her şeyden önce 1640 ile 1918 yılları arasında yöneticiliğini yapan hükümdarlarıyla bağlantılıdır. Bu hükümdarların en dikkat çekici tarafı ise uzun yaşam süreleriydi. Belirsiz halefiyet kurallarının ve ani ölümlerin erken modern devleti istikrarsızlaştırabileceği bir çağda, Hohenzollern hükümdarları yıllarca ve yıllarca yaşamaya devam etti. "Büyük Elektör"*** Friedrich Wilhelm 1640'tan

---

* Kutsal Roma Cermen İmparatorluğu zamanında özellikle askeri önemi bulunan sınır bölgelere atanan askeri komutanlara verilen bu unvan (Alm. *Markgraf*, Fr. *Marquis*, Tr. Marki) zamanla tam egemenliğe sahip önemli vasal devletler için kullanıldı. Kont'dan daha yüksekte, Dük'ten daha aşağı konumdaydı. Osmanlı'da Sancakbeyi unvanına karşılık gelmektedir-ç.n.

** Christopher Clark, 1960 Avustralya doğumlu tarihçi. Birinci Dünya Savaşı öncesi Almanya, özellikle Prusya tarihi konusundaki çalışmalarıyla tanınmaktadır. Önemli eserleri: *The Politics of Conversion. Missionary Protestantism and the Jews in Prussia; 1728-1941, Iron Kingdom. The Rise and Downfall of Prussia, 1600-1947, The Sleepwalkers: How Europe Went to War in 1914*-ç.n.

*** Prens Elektör veya kısa biçimiyle Elektör (Alm. Kurfürst, İng. Prince Elector) Kutsal Roma İmparatorluğu'nda imparatoru seçme yetkisine sahip hükümdarlara verilen unvandır. Kutsal Roma İmparatoru kural olarak elektörlerin oluşturduğu bir heyet tarafından seçimle gelmekteydi. Elektör statüsü yüksek bir itibara sahipti ve beraberinde özel imtiyazlar getirirdi. Friedrich Wilhelm'in "Büyük Elektör" şeklinde tanınması, onun askeri ve siyasi dehasının kabulü nedeniyledir-ç.n.

1688'e kadar, Büyük Friedrich 1740'tan 1786'ya kadar, III. Friedrich Wilhelm 1797'den 1840'a kadar hüküm sürerken Bismarck'ın feodal efendisi Prusya Kralı ve Alman İmparatoru I. Wilhelm 1861'den 1888'e kadar tahtta kalarak 91 yaşında öldü. Hohenzollern hükümdarları ortalama otuz üç yıl saltanatta bulundu. Hanedan mensupları uzun yaşamakla kalmayarak, Fransız Devrimi'nden önceki yüzyıllarda yönetime gelen en yetenekli iki hükümdarı da çıkarttı; Büyük Elektör ve Büyük Friedrich. Bu ikinci hükümdar muhtemelen modern bir devleti yönetmiş en yetenekli kişiydi.

Büyük Elektör 1688 yılında öldüğünde, ardında müreffeh bir devlet ve 30.000 kişilik daimi bir ordu bıraktı. Büyük Friedrich'in babası, "asker kral" olarak anılan Kral I. Friedrich Wilhelm'in saltanatında (1715-40) ise Prusya'nın daimi ordusunun asker sayısı 80.000'e yükselmişti. I. Friedrich Wilhelm düzgün vaaz vermeyen papazlara kelimenin gerçek anlamıyla dayak atabilen katı bir Kalvinistti. Ancak ülkenin çehresini askeri ve sivil bakımdan değiştiren asıl kişi, "Büyük" lakaplı oğlu II. Friedrich'ti (1740-86). Friedrich, muzaffer general, aydın despot, filozof ve müzisyen niteliklerini şahsında toplayan dahi bir kraldı. Mirası, Prusya tarihinin daha sonraki dönemlerini derin biçimde etkiledi ve Bismarck onun yarattığı Prusya'yı devraldı.

Friedrich'in anlayışına göre, sadece aristokratlar düzgün komutanlar olabilirdi. Dolayısıyla Bismarck'ın aralarına katıldığı Prusyalı toprak sahibi sınıf, bir hizmet asaletiydi. Bu sınıf, ordu ve devletin yüksek makamlarında bir tekele sahipti. Büyük Friedrich'in 1752 yılındaki "Siyasi Vasiyet"inde açıkladığı gibi,

> [Prusya asaleti] yaşamını ve mallarını devlet hizmetine feda etmiştir; sadakati ve liyakati ona tüm hükümdarlarının koruyuculuğunu temin etmelidir. [Hükümdarın] görevlerinden biri bu ailelerden fakir düşenlere topraklarını ellerinde tutmaları için yardım etmektir, zira onların devletin direği ve temel taşı olarak görülmesi gerekir. Böyle bir devlette hizipler veya ayaklanmalardan korkulmasına gerek yoktur... Bu devlette hükümdarın siyasetinin bir hedefi asiller sınıfını muhafaza etmektir.[3]

Büyük Friedrich'in asillerine borçlu olduğu şeyler vardı ve bunun bilincindeydi. Friedrich'in savaşlarından sadece biri olan 1756-1763

yıllarındaki Yedi Yıl Savaşları'nda* yalnızca von Kleist ailesi otuz mensubunu kaybetmişti ve aile kayıpları bakımından bu tek örnek değildi.[4]

Kral, "aydın" olmakla meşhurdu. Bir entelektüel olarak yetişmiş, bu niteliğiyle, elbette Fransızca olarak, kuramsal yazılar ve dikkate değer kıymette mektuplar kaleme almıştı. Almanca o dönemde sadece hizmetkârların kullandığı bir dildi. Kral, Aydınlanma çağının ışık saçan şahsiyetleriyle yazışmaktaydı. Dine gösterdiği kayıtsızlık da Aydınlanma çağının önemli bir öğretisiydi. Ölümünden iki yıl önce filozof Immanuel Kant "Aydınlanma Nedir?" başlıklı denemesini yazmış ve sözlerini şöyle bağlamıştı:

> Evrensel aydınlanmanın, insanın kendini maruz bıraktığı hamlıktan sıyrılmasının önündeki engeller yavaş da olsa azalıyor. İşte bu bakımdan çağımız Aydınlanma Çağı'dır, Friedrich'in yüzyılıdır.

Büyük Friedrich ardında Bismarck'ın dahi değiştiremeyeceği bir miras bıraktı. Vazife bilincine sahip, çok çalışkan ve tam kifayetli bir hükümdar örneğini yerleştirdi. Hizmetkârlarından -tüm bakanları ve memurları tam da bu nitelemeye dahildi- biri olan Friedrich Anton von Heinitz 2 Haziran 1782 tarihinde güncesine şu kaydı düşmüştü:

> Kral, şahıs olarak dengi az bulunabilecek bir örnektir. Çalışkandır, vazifesini eğlencenin önüne koyar, her şeyden evvel işleriyle ilgilenir... Onun gibi başka bir hükümdar, onun kadar kanaatkâr, tutarlı, zamanını işlerine tevzi etmekte bu kadar hünerli birisi daha yoktur.[5]

Von Heinitz haklıydı. Friedrich gibi bir başka hükümdar var olmamıştı ve o tarihten beri de olmamıştır. Zira genetik piyangodan dâhi bir kralın çıkması ihtimali fazla yüksek değildir. Büyük Friedrich, Bismarck'ın devraldığı ve muhafazasına yardım ettiği bir dizi miras bıraktı: Bunlardan ilki, kralın devletin birinci hizmetkârı olarak çalışması gerekliliğiydi. Bu talimatı I. Wilhelm çok ciddiye aldı. I. Wilhelm, Büyük

---

* Avrupa'nın büyük devletleri arasında Kıta Avrupa'sında ve kolonilerde yaşanan büyük savaş. Prusya, İngiltere, Portekiz ve yerel müttefikleriyle Fransa, Rusya, Avusturya, İspanya, İsveç ve yerel müttefikleri arasındaki savaş sonucunda Avrupa'daki durum korunsa da İngiltere, Kuzey Amerika'daki Fransız kolonilerini ele geçirdi-e.n.

Friedrich ölçüsünde bir hükümdar olmayabilirdi, fakat ondan hükümdarın düzgün "yönetebilmesi" için önce kendi vazifesini yapması gerektiği inancını miras almıştı.

Friedrich, ikinci miras olarak, Prusya asillerine verilen isimle "Junker" sınıfına özel bir kimlik bıraktı. Prusya aristokratları arasında bu aristokrasi sınıfını tanımlayan ve kim olduklarını öğreten unsur, Taç'a hizmet duygusuydu. Junkerler orduda, kordiplomatikte görev yaptılar, eyaletleri yönettiler, bakanlıkları idare ettiler ve tüm bu makamlarda hak sahibi olduklarını düşündüler. Fakat hizmet sırasının en başında ve en üstün mevkide ordu gelmekteydi. Theodor Fontane, 1870'lerin başlarında genç bir Junker teğmen ile Berlinli bir çiçekçi kız arasındaki aşka dair *Irrungen Wirrungen* adlı çok hoş bir kitap yazmıştır. Kitapta teğmenin, kendisini doğru yola sokmak için Berlin'e gelen amcasıyla yüzleşmek zorunda kaldığı harika bir sahne vardır. Aşağıda benim çevirimle bu bölümden bir parça yer alıyor:

> [Teğmen] Reden Sarayının önünde Dragon* Muhafızlarından Teğmen von Wedell'in kendisine doğru geldiğini gördü.
>
> "Nereye, Wedell?"
>
> "Kulübe. Ya sen?"
>
> "Hiller'e."
>
> "Biraz erken."
>
> "Evet, fakat ne faydası var? Yaşlı amcamla yemekte buluşmak zorundayım... Ayrıca o, yani amcam uzun zaman önce 40'ların başlarında birliğimizde görev yapmıştı. Baron Osten."
>
> "Wietzendorf'lu olan mı?"
>
> "Aynen."
>
> "Onu tanıyorum, yani ismen. Biraz akrabalığımız var. Büyükannem de bir Osten'di. Bismarck'a savaş ilan eden o muydu?"
>
> "Ta kendisi. Bak ne söyleyeceğim Wedell? Sen de gelmelisin. Kulüp kaçmıyor, ayrıca Pitt ve Serge de hep oradalar. Saat 1'de veya 3'te gitmen fark etmez. Eski kurt

---

* Dragon adı verilen bir tür kısa çakmaklı tüfek kullanan ve hızlı sevkiyat için atlara bindikten sonra gidecekleri yerde attan inip yaya savaşı veren piyadelerden oluşan birlikler, ilk kez 16. yüzyılda Fransa'da ortaya çıktı. Bu birliklerin askerleri hem piyade olarak savaşacak, hem de süvari niteliklerine sahip olacak şekilde eğitiliyorlardı. 17. yüzyıldan itibaren diğer Avrupa ülkelerinde de benzer birlikler oluşturuldu. 18. yüzyıldan itibaren bu birlikler hafif süvariye dönüştü-e.n.

kurt hâlâ Dragon'ların mavi ve altın rengine âşık ve bir Wedell görmekten her zaman memnun olacak kadar iyi bir Prusyalıdır."

"Tamam, Rienacker, fakat hesap sana ait."

"Zevkle!"

Böyle konuşarak saat biri bir dakika geçtiği için yaşlı Baronun camlı kapıdan dışarıya bakındığı Hiller'e vardılar. Botho'nun Teğmen von Wedell'i takdim etmesiyle Baron gözle görülür şekilde memnun kaldı ve geç kalmalarının üstünde durmadı.

"Efendim, yeğeniniz..."

"Özre gerek yok. Herr von Wedell, Wedell adını taşıyan her şeyden son derece memnuniyet duyarız ve bu üniformayı giyiyorsa, duyduğumuz memnuniyet iki, üç misli artar. Geliniz beyler, bu masa ve sandalye siperlerinden ricat edelim ve geride tekrar mevzi alalım. Gerçi ricat pek Prusyalı âdeti değildir ama şu anda maksada uygun."[6]

Bu güzel skeç bize Junker sınıfı hakkında bilmemiz gereken pek çok şeyi anlatmaktadır. İlk olarak, herkes birbirini tanımakta ve çoğu zaman akraba oldukları ortaya çıkmaktadır. İngilizlerin özel okullarıyla veya Oxford ve Cambridge kolejleriyle özdeşleştikleri gibi onlar da askeri birlikleriyle özdeşleşmektedir. İki genç Junker teğmeni kısa cümlelerle ve Almancada *schneidig* denilen "kesikli" aksanlarla konuşmaktadırlar. Birisi hakkında bir şey öğrenmek istediklerinde, ilk olarak *"wo hat er gedient?"*, yani "nerede görev yaptı?" sorusu sorulmaktadır. Görev ise tek bir anlama gelmektedir, o da hangi alayda askeri hizmetini yapmış olduğudur.

Baron geç kalınmasından hoşlanmamaktadır ve Dragon Muhafızlarından Wedell'i bir şaşırtma taktiği olarak getirmemiş olması halinde genç yeğenini azarlayacak olması muhtemeldir. Yaşlı adam, eski Prusya asillerinin değerlerini şahsında toplamaktadır: vazifeye bağlılık, liyakat, dakiklik, fedakârlık, çok zaman otantik Lutherci* veya Evanjelik Protestanlığa** dayalı bir dindarlık ve sert, amansız bir gurur. Kadınların bu

---

* Alman teolog Martin Luther'in (1483-1546) ilkelerini temel alan bir Hıristiyanlık mezhebi olarak Protestan Reform Hareketi sonucu ortaya çıkmıştır. Almanya başta olmak üzere Kuzey Avrupa ve İskandinav ülkelerinde etkin olmuştur. İncil'de dayanağı bulunmayan uygulamaları, diğer Protestan kiliseleri ile birlikte yasaklar. Katolik Kilisesi'nin yanı sıra Jean Calvin'i izleyen Reform kiliseleri ile Anglikan Kiliseler Topluluğu'nun ve Reform döneminde ortaya çıkmış öteki mezheplerin karşısında yer alır. Lutherci kiliseler çoğunlukla "Evanjelik" sıfatını benimserler-e.n.

** Geniş anlamıyla Reform döneminde Protestan kiliselerine ve onların uzantılarına; dar anlamıyla, dine bağlanmanın kişiselliğini, kilise ayinleri yerine İncil'in vaaz edilmesini, atılımcı bir misyonerliği temel alan ve kutsal metinleri tek yetki kaynağı sayan kiliselere bağlı olanlar-e.n.

Junker değer grubunda yeri yoktu. Bismarck emekliliğinden sonra Hildegard von Spitzemberg'le bir sohbetinde bu durumu şöyle tasvir etmiştir:

> Birinci Piyade Muhafızları Birliği askeri bir manastırdır. Çılgınlık noktasına kadar bir *esprit de corps* [grup ruhu-ç.]. Bu beylerin evlenmesini yasaklamak gerekir; bu birlikten biriyle evlenmeyi planlayanlara fikirlerinden vazgeçmelerini tavsiye ederim. Zira hanımefendi askerlik hizmetiyle evlenecek, bu hizmet tarafından sefil edilecek ve yine bu hizmet yoluyla ölüme sürüklenecektir...[7]

Bismarck'ın en yakın ve eski arkadaşlarından, Göttingen'deki öğrencilik döneminden tanıştığı Bostonlu aristokrat, John Lothrop Motley ebeveynine 1833'te şöyle yazmıştı:

> Almanlar tam anlamıyla iki sınıfa ayrılabilir: *Von*'lar ve *Von* olmayanlar. Bu üç sihirli harfi isimlerinin başında bulundurma şansına sahip kişiler asalete mensupturlar ve dolayısıyla son derece seçkindirler. Diğerleri alfabenin tüm harflerini mümkün olan her şekilde düzenleyebilirler, ancak soyadlarının başında bu takı olmadan ne yaparlarsa yapsınlar yine de aşağı tabaka olarak kalırlar.[8]

Elbette, Güney ve Batı Alman "von"ları da mevcuttu, ancak bunların pek azı Büyük Friedrich'e "hizmet" etmiştir. Onlar, daha zengin, daha rahat, daha az ciddi, çoğu zaman Katolik inanca sahip bir aristokrasi sınıfına mensuptular. Aralarından birçokları *Freiherr** gibi azametli imparatorluk unvanlarına sahipti ve *Freiherren* sadece Kutsal Roma İmparatoru'nu hükümdarları olarak tanımaktaydı. Malikânelerinin bulunduğu bölgelerin prenslerine itaat etmezlerdi. Aralarından bazıları, Lüksemburg veya ABD'nin Delaware eyaleti genişliğinde topraklara sahip Avusturya asilleri ile Macar ileri gelenleri, Junker sınıfına hayranlık ve tahkir karışımı duygularla bakardı. Bismarck'ın Prusya Başbakanı olarak görev süresinin ilk yıllarında Berlin'de Avusturya Büyükelçiliği yapan Kont Alajos Karolyi von Nagykâroly, sosyal açıdan bir von Rienacker, von Kleist veya bir von Bismarck-Schönhausen'in çok üzerinde statüye sahip, büyük Macar aristokrasisine mensup bir kişiydi. Ocak

---

* *Freiherr* ve kadınlar için *Freifrau* unvanı, özgür bey veya hanım anlamına gelmekte olup İngiliz ve Fransız asalet sistemine göre Baron unvanına eşittir. Seviye olarak, sondan ikinci sırada, *Ritter,* [şövalye, İng. knight] seviyesinin üstünde, *Graf,* [kont, İng. earl] seviyesinin altında yer almaktadır-ç.n.

1864'te aynı şekilde büyük bir soylu olan Avusturya Dışişleri Bakanı Johann Bernhard Graf von Rechberg und Rothenlöwen'e Prusya'da Taç ile parlamento arasındaki bunalım hakkında bir yazı gönderdi. Zeki bir kişi olarak ona göre bu ihtilaf,

> sadece siyasi ayrılıkların değil, aynı zamanda Prusya devletinin dahili hayatında mevcut sosyal ayrılıkların, yani farklı tabaka ve sınıfların birbirlerine karşı duydukları ateşli nefret duygularının da en kesin işaretidir. Ordu ve asiller ile diğer tüm çalışkan yurttaşları keskin bir muhalefet içine sokan... bu husumet Prusya Monarşisinin en önemli ve karanlık niteliklerinden biridir.[9]

Bismarck'ın en büyük başarısı Junker sınıfının bu "en karanlık niteliklerini" üç ayrı savaş; Almanya'nın birleşmesi, demokrasinin, kapitalizmin ve sanayileşmenin belirmesi; telgraf ve demiryolunun kullanılmaya başlanması ile meslek hayatının sonunda telefonun ortaya çıkması gibi gelişmelerin yaşandığı süreç içinde muhafaza etmesiydi. Botho ve Wedell'in torunları Adolf Hitler döneminde hâlâ büyük askeri birliklere komuta etmekteydiler. Nazilerin savaşını destekleyen Junkerler, savaş kaybedilene kadar ordunun başında kaldılar. Hitler'in hayatına kasteden 1944 komplosunun çekirdeğini oluşturanlar -bir von Moltke, bir von Yorck, bir von Witzleben ve aynı sınıfa mensup diğerleri- da yine onlardı. Malikânelerinin yok edilip sahiplerinin kovulması için İkinci Dünya Savaşı'nın çıkması, on milyonlarca masum insanın hayatını yitirmesi, Brandenburg, Pomeranya ve Prusya ile diğer merkezi toprakların Ruslar tarafından işgal edilmesi gerekecekti. Müttefik işgal otoriteleri 25 Şubat 1947'de bizzat Prusya devletinin varlığını sona erdiren bir yasayı imzaladılar. Prusya böylelikle bir kararname ile ilga edilen dünya tarihindeki ilk devlet oldu:

> İlk zamanlarından itibaren Almanya'da militarizmin ve reaksiyonerliğin melcesi olan Prusya Devleti'nin varlığı sona ermiştir.[10]

Bu yasa, tahta haçı Büyük Friedrich'in kalbine soktu.

Bismarck Junker sınıfına mensuptu. Bundan hiç kimsenin şüphesi yoktu. Onun değerlerini ve eylemlerini yerli yerine yerleştirmesini sağlayan şeyin Junker kimliği olduğunu okur da görecektir. Öte yandan, Bismarck uzun bir geçmişe uzanan Junker soyuyla övünmekle beraber,

hiçbir zaman Junker tipine bütünüyle uymamış, tam bir Junker gibi davranmamıştır. Fontaine'in romanında yer alan, yukarıda zikrettiğim Hiller'deki yemek iyi bir şekilde başlamıştı. Sohbetin konusu Bismarck'a döndüğünde ise yemeğin havası birden değişti:

> Zaten yüksek tansiyonu olan yaşlı Baronun kel kafası kızardı ve şakaklarında kalmış kıvırcık saç buklelerinin daha da kıvrıldıkları görüldü.
>
> "Seni anlamıyorum, Botho. Şu, 'kesinlikle, böyle söylenebilir' ne anlama geliyor? Herhalde aşağı yukarı, 'böyle söylenmeyebilir de' demek. Tüm bu lafların nereye varacağını biliyorum. Özellikle ihtilalci önlemler konusunda yedeğinde hiçbir şey bırakmayan malum bir yedek plastron öne sürülecek; bak sana söyleyeyim ne olacağını: Halberstadt Alayından sarı apoletli malum bir adamın St. Privat'a* kendi başına taarruz ettiği ve Sedan'ı yalnız başına kuşattığını iddia edeceksiniz. Bu tür laflarla bana gelme Botho. O kişi, yaşlı Meding'in idaresindeki Potsdam hükümetinde basit bir memur adayıydı ve yeri gelmişken, Meding onun için tek bir iyi söz etmemişti. Bunu ben gayet iyi biliyorum. Öğrendiği tek şey nasıl yazı yazılacağıydı. Fakat şu kadarını teslim edelim: nasıl yazı yazılacağını iyi bilir, yani bir kalem efendisidir. Ancak Prusya'yı büyüklüğe kavuşturanlar kalem efendileri olmamıştır. Fehrbellin'de zafer kazananlar kalem efendileri miydi? Leuthe'de zafer kazananlar kalem efendileri miydi? Blücher bir kalem efendisi miydi? Veya Yorck? Prusya'nın kalemi işte budur. Bu adamın yüceltilmesine dayanamıyorum."[11]

Yaşlı Baron Osten için Almanya'yı birleştiren Bismarck değil orduydu. Prusya'yı ordu yaratmıştı ve bir Junker toprak sahibi ve emekli subay olarak Baron Kurt Anton von Osten, öfkesi karşısında renkleri atan genç teğmenler gibi bu orduyu ve devleti şahsında temsil etmekteydi. Prusya Junkerleri üniformalarını giymek için her fırsatı kullandılar ve Bismarck da sadece kısa bir süre ve çok gönülsüzce yedek askerlik yapmasına rağmen bu üniformalardan birini ısrarla taşıdı. Bismarck başbakanlığa getirileceği ümidiyle Mayıs 1862'de Berlin'e geldiğinde Roon güncesine Mayıs sonunda Tempelhof meydanında Dragon Muhafızlarının yıllık Geçit Alayının düzenlendiğini ve Bismarck'ın da katıldığını kaydetti:

---

* St. Privat, 18 Ağustos 1870 tarihinde Fransa-Prusya savaşı sırasında yapılan Gravelotte Muharebesi sırasında tarafların ele geçirmeye çalıştığı savaş alanındaki köylerden biriydi. Prusya kuvvetleri özellikle Fransız mitralyöz ve *chassepot* silahları karşısında büyük kayıp vermekle beraber üstünlüğü ele geçirmişlerdi. Ertesi gün Metz'e çekilen Fransız birlikleri teslim olmak zorunda kalmıştır-ç.n.

> Meşhur sarı yakalı plastron üniformasını, uzun cüssesiyle sadece binbaşı rütbesi takarak giymekteydi. Herkes bu üniformayı elde etmesinin kendisine ne kadar sıkıntıya mal olduğunu biliyordu. St. Petersburg Sarayı'nda bir Alman Büyükelçisine uygun statünün ve şahsi itibarın verilmesi için en azından binbaşı rütbesinin elzem olduğunu defaatle açıklamaya çalışmıştı. Ancak zamanın Askeri Kabine Şefi (General von Manteuffel) gerekli tavsiyeyi yapması için uzun bir süre harekete geçirilememişti.[12]

Ordunun itibarı Büyük Friedrich'in zaferlerine dayanmaktaydı. Bir "savunma entelektüelleri" grubunun Junkerlerin kutsal hâkimiyet sahası Prusya ordusuna el atması için Büyük Friedrich'in ordusunun 1806'da topyekûn yenilgisi gerekti. Bu grup, geleceğin seçkinlerini eğitmek ve topçuluk ile mühendislikteki yeni teknolojiler hakkında incelemeler yapmak için yüksek seviyeli bir Harp Akademisi kurdu. Harp Akademisinden en iyi dereceyle mezun olanlar Genelkurmay adı verilen yeni bir yapıya girecekler ve ilk defa olarak modern bir *Kriegsministerium* [Harbiye Bakanlığı] oluşturulacaktı. Kısacası, Arden Bucholz'un Moltke üzerine incelemesinde belirttiği gibi, Prusya ordusu "öğrenen bir örgüt"e dönüştü. Prusya Genelkurmayı ve ordusu "disiplin temelinde, kurumsallaşmış bilginin öncüleri" haline geldi.[13] Prusya reformu, "aydın" ordu subayları, üst düzey memurlar ve Berlinli entelektüellerden oluşan küçük bir gruba dayanıyordu. Fransız Devrimi düşüncelerinin -anlaşılır sebeplerle- durdurulamayacağına, esasen durdurulmaması gerektiğine inanmaktaydılar. Yine de, Prusya'yı ıslah etmenin onu Prusya olmaktan çıkaracağı paradoksundan kaçamadılar. Yorck gibi seçkin askeri ıslahatçılar dahi çevrelerinde olan biten değişimlerden nefret etmekteydi. Napoleon'un zorlamasıyla en önemli ıslahatçılardan Freiherr von Stein Kasım 1808'de görevinden uzaklaştırıldığında Yorck şöyle yazmıştı: "Bir çılgının kafası şimdiden ezildi; yılan yuvasının geri kalanı kendi zehirinde yok olup gidecek.[14]

Prusya'nın kuşatma altındaki Junkerlerine yardım hiç beklenmedik bir kaynaktan, Edmund Burke'ten geldi. Burke'ün ölümsüzleşmesinin nedeni siyasi görüşleri, konuşma yeteneği veya diğer yazıları değil, Fransız Devrimi patlak verdiğinde hemen büyük bir kitap yazmasıdır. *Reflections on the Revolution in France And on the Proceedings in Certain Societies in London Relative to That Event in a Letter Intended to Have*

*Been Sent to a Gentleman in Paris.** Modern muhafazakârlığı ortaya çıkaran, bu ele avuca sığmaz başyapıttır. Burke, insan doğası hakkında karanlık bir görüşe sahipti. Ona göre hiçbir şey değişmez. İnsanların kötü huyları ve ahmaklıkları sadece farklı kılıklara bürünür. Burke insanların ileriyi öngörme yetenekleri hakkında da aynı şekilde karanlık bir görüşe sahipti. Niyet edilmemiş sonuçların meydana gelme ihtimali göz ardı edildiğinden, planlar her zaman yanlış çıkar.

Burke, yazdıklarıyla ardında Fransa'daki yeni radikalizmle boy ölçüşebilecek yeni bir muhafazakârlık anlayışı bıraktı.

Bu yeni muhafazakârlık İngiltere'de 1800 ile 1820 yılları arasında sadece kısmen ve geçici süreli bir etki yaratmakla birlikte, Kıta Avrupa'sında gelişip serpildi. Burke, reaksiyoner rejimlerin herhangi bir şekilde liberalleşmesine karşı tezler ortaya sürdü: halklar aptaldır, insanlar yapıları nedeniyle eşit değildir, gelişimi planlamak ümitsiz bir çabadır, istikrar değişimden daha iyidir, vs. Fransa'nın muhalifleri Burke'ün "Düşünceler"ini aristokrasinin yukarıdan yönetimi lehine ve elbette aydın despotların reform çabaları aleyhine argümanlara dönüştürdüler. Ateist ve rasyonalist Büyük Friedrich'i Fransız devrimcilerine tercih etmemekteydiler, zira kötü olan bizatihi aklın kendisiydi.

Bu çevreler liberal kapitalizmi, Adam Smith'i ve serbest pazar sistemini eleştirerek Burke'ün argümanlarını çok farklı bir bağlamda kullandılar. Burke, büyük İngiliz toprak sahiplerini, "paraya dayanan çıkarların" istikrarsız ve sınırlamalardan mahrum olması, buna mukabil toprağın istikrar sağlaması nedeniyle yüceleştirmişti. Para her yere akarak nüfuz etmekte, toprağı istikrarlı bir toplumun temeli olmaktan çıkararak, basit bir mal, bir ticaret metası haline dönüştürmekteydi. Burke bu durumu bir pasajında canlı ifadelerle anlattı:

> Bu yolla, tefecilik ve spekülasyon ruhu büyük topraklara da girer ve onunla bütünleşir. Bu işleyiş yoluyla bu mülklerin en sağlamları dahi adeta buharlaşır: Doğaya aykırı ve canavarca bir faaliyet çerçevesine girer ve dolayısıyla toprak ast ve üst, şehirli veya taşralı, parayı temsil eden herkesin eline düşer.[15]

---

* "Paris'teki Bir Beye Gönderilmesi Amaçlanmış Bir Mektupta Fransız İhtilali ve Londra'daki Bazı Çevrelerin Bu Olaya Yaklaşımları Hakkında Düşünceler", Kasım 1790-ç.n.

Toprak bir kimlik olmaktan çıkmakta ve bir mala dönüşmektedir. Burke'e göre bu dönüşümden kazançlı çıkanlar Yahudilerdir:

> Bir sonraki asalet kuşağını zanaatkârlar, palyaçolar, para spekülatörleri ve faizciler oluşturacak, Yahudiler ise bunların her zaman dostları, bazen de efendileri olacaktır."[16]

Bu sav ürkütücü bir şekilde doğru çıkmıştır. Burke'ün öngördüğü gibi bir sonraki asiller kuşağında, Freiherr von Oppenheim, Rothschild'lerin Lord ve Baron unvanlarıyla çeşitli ülkelerde çeşitlemeleri, von Bleichröder'ler, von Mendelssohn'lar ve buna benzeyen diğer isimler belirmişti. Burke için Yahudiler piyasalardaki ticari ve bayağı nitelikleri temsil etmekteydi:

> Hileli sirkülasyon ve değerini yitirmiş kâğıtlara en iyi kimin çare bulacağı konusunda birbirleriyle rekabet eden Yahudi simsarlar, bunların dejenere topluluklarının ülkeye getirdiği sefalet ve harabiyet.[17]

Burke'ün en iyi öğrencileri ve en meraklı okuyucuları reaksiyoner Prusyalı toprak sahipleri ve "ilerlemenin" her ülkedeki düşmanlarıydı. Her şeyin ötesinde, 1790 Avrupa'sındaki eski yönetici sınıflar toprak sahipleri ve feodal beylerdi. Serbest pazar, özgür vatandaş, özgür köylü, emek ve sermayenin serbest hareketi, özgür düşünce, Yahudiler, borsalar, bankalar, şehirler ve özgür basına karşı bu sınıfların duyduğu nefret 1933'e kadar devam etti ve Nazi diktatörlüğünün gelmesine yardımcı oldu. Ne de olsa Weimar Cumhuriyeti'nin Junker Cumhurbaşkanı Mareşal Paul Ludwig Hans Anton von Beneckendorff und von Hindenburg'u (1847-1934) Bismarck'ın eski görevine Adolf Hitler'i tayin etmesi için ikna eden Westfalyalı Katolik soylu Franz von Papen (1879-1969) başkanlığındaki bir grup Junker komplocuydu. Junkerler Avusturyalı çavuşu kendi maksatları için kullanmak istemişlerdi. Ancak onları kullanan Hitler oldu.

Klasik liberal görüşlerin savunucusu Burke, kendi geliştirdiği istenmeyen sonuçlar kanununun güzel bir örneğini teşkil ederek reaksiyoner akımların peygamberi oldu. Burada bir başka ironi daha vardır. Burke'ü Prusyalı yeni okuyucularına tanıtan kişi, 19. yüzyılın en zeki şarlatan-

larından, Friedrich Gentz (1764-1832) adındaki genç bir entelektüeldi. Gentz, Bismarck'ın hayatında ikili bir rol oynamıştır. Bir yandan Burke'ü Almancaya çevirmiş, diğer yandan Bismarck'ın anne tarafından büyükbabası Anastasius Ludwig Mencken'in (1752-1801) meslek hayatına önemli ölçüde ışık tutmuştur. Gentz, Bismarck'ın doğduğu günlerde Viyana Kongresi'ne başkanlık eden reaksiyoner Prens Metternich'in en önemli danışmanlarından biriydi.

Bununla beraber, Fransız Devrimi patladığında genç Gentz'in dünyaya bakışı farklıydı. 5 Mart 1790'da şöyle yazmaktaydı:

> Zamanın ruhu içimde kuvvetle ve şiddetle kaynaşıyor, insanlığın derin uykusundan uyanmasının tam zamanıdır. Gencim ve her yandan kopup gelen özgürlük arayışı bende katılma isteği ve ateşli duygular uyandırıyor.[18]

Gentz, bir şarlatanın kayıtsızlığıyla ilkelerini değiştirmiştir. Filozof Christian Garve'ye 5 Aralık 1790'da açıkladığı gibi, Fransız Devrimi'ni başlangıçta memnuniyetle karşılamıştı:

> Devrim, felsefesinin ilk somut başarısını, dünya tarihinde hükümetin düzenli, rasyonel biçimde kurulmuş prensipler üzerine inşa edilmesinin ilk örneğini oluşturmaktadır. İnsanlığın umudunu teşkil etmekte ve her yerde öteden beri süren kötülüklerden feryat eden insanlara teselli vermektedir.[19]

Burke'ü İngilizce olarak ilk yayımlandığında okumuş ve beğenmemişti. Kitabın "temel ilkelerine ve vardığı sonuçlara karşı"ydı. Fakat Gentz her zaman büyük fırsatların peşindeydi. Paris'teki güruhun çıkardığı şiddet hadiselerinden sonra ve özellikle "Fransa'daki Devrim Üzerine Düşünceler"in muazzam bir yayıncılık başarısı olduğunu fark ettiğinde fikrini değiştirdi. Kitabın İngilizce baskısı altı ay içinde 9.000 nüsha satmış, Eylül 1791'de bu rakam 11.000'e ulaşmıştı. Gentz kitabı Almancaya çevirmeye karar verdi ve onun çevirisiyle kitap Almanca konuşan ülkelerde de büyük bir yayıncılık başarısı haline geldi. Böylelikle yeni muhafazakârlığın peygamberi Edmund Burke, "döneminin en büyük Alman siyasi risalecisi (*pamphleteer*)* tarafından Almancaya

* *'Pamphleteer,* [risaleci], 18. ve 19. yüzyıllarda görüşlerini kısa ve etkili ifadelerle kaleme alarak dağıtan kişilere verilen isimdir. Günümüzde muhtemelen "twitter"

tercüme edilme şansına sahip oldu. Biyografisini yazan Paul R. Sweet'in görüşüne göre Gentz, "siyasi düşünce tarihinde devrimci bir kitap olduğu için değil, fakat Fransa'daki olayların gidişatına karşı parlak bir hitabet örneği olduğu için" Burke'ü çevirmiştir.[20]

Girişini Aralık 1792'de yazdığı çevirisini Viyana'daki imparatora ithaf ederek bir nüshasını takdim etti. Ancak İmparator'dan herhangi bir yanıt alamadı. Bunun üzerine kitabı bu defa Prusya Kralı II. Friedrich Wilhelm'e ithaf etmeye karar verdi. Kral kitabı takdir etti ve 23 Aralık 1792'de Gentz'e *Kriegsrat* (askeri danışman) rütbesini verdi.[21] Kitap liste başı oldu. İki yeni baskısı ve düzinelerce ayrıbaskısı* piyasaya çıktı.[22] Fransız Devrimi'ni başlangıçta tasvip eden Gentz'in bu tutumundan ne kadar uzaklaştığını gösteren önsözünden bir paragraf şöyle:

> İçerden Engizisyon mahkemeleri, dışarıdan binlerce gönüllü misyoner tarafından desteklenen despot Paris Sinodu Papaların yanılmazlığı doktrininin çöküşünden beri örneği hiç görülmemiş bir hoşgörüsüzlükle, düsturlarından herhangi bir ayrılışın sapkınlık ve dehşet anlamına geleceğini ilan etmekte... Bundan böyle tek bir Reich, tek bir halk, tek bir inanç ve tek bir dil olacakmış. Tarihteki yeni veya eski hiçbir devir daha tehlikeli bir kriz tablosu ortaya çıkarmamıştır.[23]

Bu dikkat çekici paragraf, bir an durup saygıyla bakmamızı hak etmektedir. Kral II. Friedrich Wilhelm'in hükümdarlığında, Prusya devleti hizmetinde çalışan 30 yaşındaki bir memur, Fransız Devrimi'nin Burke'ün aklına dahi gelmeyen potansiyel bir mirasını tanımlamıştı. Fransız Devrimi'nin terör ve baskılarının çarpıtılmış ve sinsice bir sapkınlığı bir gün bu satırların yazıldığı kentte, yani Berlin'de belirecek ve "tek Reich, tek Halk, tek İnanç ve tek Dil", Adolf Hitler'in yönetimindeki Almanya'da "tek Reich, tek Halk, tek Führer" talep eden Nazi versiyonuyla varlığını ilan edecekti.

Birkaç yıl sonra Gentz, Ewald Frie'nin "parlak bir romantiğin tüm işaretlerine sahip" biri olarak tasvir ettiği Alexander von der Marwitz'le (1787-1814) tanıştı.[24] Alexander ağabeyi Ludwig von der Marwitz'in

---

ve "blogger" kullanan aktivistlerin işlevini görmekte ve kamuoyu oluşturulmasında etkileri bulunmaktaydı. John Milton, Thomas Paine gibi siyasetçiler ünlü risaleciler arasındaydı-ç.n.

* İng.: Offprint. Kitabın içinden belli bir bölümün kitaptan ayrı olarak basılması-e.n.

(1777-1837) şahsında Junker sınıfının Burke tarzı ilk savunmasına ilaveten, Prusya ile halefi Almanya'nın Yahudilerden nefretinde sürekli bir doku malzemesi oluşturan yapısal antisemitizm tanımlanması karşımıza çıkar. Yahudiler onun gözünde Burke'ün tam olarak tasvir ettiği anlamıyla Prusya devletinin düşmanlarıdırlar: Mülkleri "buharlaştırmakta" ve paranın gerçek değerler üzerindeki tahakkümünü temsil etmektedirler. Gentz, tesadüfen Yahudi ev sahibesi Rahel Levin'le "aşk" yaşadığı ortaya çıkan Alexander von der Marwitz'i uyuşamayacağı kadar sert ve katı buldu. "Elinizi sıktıkları zaman gerçekten acıtan bazı insanlar gibi benim nazik sinirlerime çok sert geliyor" yorumunda bulundu.[25] Bu yakışıklı genç Junker 1806 yılından önce ve sonra Berlin'deki en aydın çevrelere mensup bir kişiydi.

Gentz'in *Betractungen* başlıklı Burke çevirisini Alexander von der Marwitz'in ağabeyine ilettiğine ilişkin bir kanıt bulamadım. Fakat Burke ile büyük von der Marwitz arasındaki görüş birliği tamamen tesadüfi olamaz. Ewald Frie'nin yazdığı Ludwig'in etkileyici biyografisinden kardeşlerin düzenli olarak yazıştıklarını ve mizaçlarının hayli farklılık göstermesine rağmen birbirlerine yakın olduklarını biliyoruz. Gentz, Alexander'ı çok sert bulmuş olsa da, Alexander daha ileri giderek 19 Aralık 1811 tarihli bir mektubunda ağabeyi Ludwig'i "tüm iyi ve büyük hasletlerini taşlaşmaya bırakan" bir insan olarak tasvir etmekteydi.[26] Ludwig von der Marwitz'in Freiherr von Stein'ın reformlarına karşı görüşleri şöyledir:

> Bunlar vatan hainiydiler ve Stein da şefleriydi. Vatanımızın alt üst edilmesini o başlattı; mülk sahibi olmayanların ve sanayicilerin tarıma, likiditenin istikrara, hissiz materyalizmin dinen kutsal kurumlara, fayda adı verilen şeylerin kanunlara, bugünün geçmişe ve geleceğe, bireyin aileye, spekülatör ve tefecilerin toprağa ve tarıma, masa başında geliştirilen kuramların ülkenin tarihinden köklerini alan âdetlere, kitabi öğrenimin ve sözde yeteneklerin erdem ve şerefli karakterlere karşı savaşıydı bu.[27]

Tam Burke üslubuna sahip bu ifadeler, ustasının kalemini 1790'da harekete geçiren aynı şiddetle yazılmıştır. Friedrich August Ludwig von der Marwitz (1777-1837) Büyük Friedrich'in dünyasıyla Bismarck'ın çocukluğunun dünyasını ilişkilendirmiştir. Von der Marwitz, hatta küçük yaşlarında sarayda bulunmuş, Büyük Friedrich'in saltanat ara-

basına eşlik eden asil aile çocuklarından biri olarak hizmet görmüştü. Marwitz daha sonraları, 9 Mayıs 1811'de bir ayaklanma örgütledi. Brandenburg'daki Frankfurt/Oder bölgesinin güney batısında yer alan Beeskow, Storkow ve Lebus soylularından oluşan kaza meclisi üyelerini Kral'a bir dilekçe göndermek için Frankfurt an der Oder kentinde topladı. Muhafazakâr Junker tarzını yansıtması nedeniyle bu dilekçeden uzunca bir alıntı yapmakta fayda var:

> Yahudilere toprak sahibi olma hakkı tanıyan kararnamedeki bir cümle "Musa dinine inananlar" ifadesini kullanmaktadır. İnançlarına sadık kaldıkları takdirde, bu Yahudiler mevcut her devletin düşmanıdırlar; inançlarına sadık kalmadıkları takdirde ise ikiyüzlüdürler ve ellerinde büyük bir likit sermaye vardır. Dolayısıyla, toprak sahipliğinin bedeli kârla elde edebilecekleri noktaya düşer düşmez, bu toprakları ellerine geçireceklerdir. Toprak sahipleri olarak devletin başlıca temsilcileri olacaklar ve bu yolla eski, yüce Brandenburg-Prusya'mız yeni moda bir Yahudi devleti haline gelecektir.[28]

Çok büyük bir ihtimalle *Judenstaat* [Yahudi Devleti] kelimesini ilk kez kullanan kişi Marwitz'dir. Ona göre liberal devlet, bir "Yahudi Devleti"dir. Theodore Herzl'in daha sonraları Siyonist hareketi kurma çalışmalarında kullandığı bu kelimeden kapitalizmin, serbest piyasanın ve toprak mülkiyetine erişimin bayraktarı Yahudilere yönelik saldırılarda cephane olarak yararlanılmıştır. Kayzer devletinin yıkılmasından sonra Weimar Cumhuriyeti "Yahudi Cumhuriyeti" olarak aşağılanmıştır. Junkerlerin Adam Smith'e cevabı budur. Para ve gayri menkul "Yahudi"dir. Von der Marwitz *Preussens Verfall und Aufstieg* [Prusya'nın Düşüşü ve Yükselişi] başlıklı kitabında daha sonraları yazdığı gibi: "Onların tümü [Hardenberg'in çevresi] Adam Smith'i incelemişler fakat paradan bahsettiği akıllarına gelmemiştir, zira İngiltere gibi yaşayan bir anayasaya sahip, kanuna saygılı bir ülkede parasal incelemeler devletin temel düzenini ihlal etmeksizin en uç sınırlarına kadar götürülebilir...[29] Ewald Frie'nin görüşüne göre ise,

> Yahudi, tarihsiz/moderndir, vatansızdır, sermaye ve kâr yönelimlidir, devrimcidir ... post-feodal toplumun anlaşılmazlığının simgesi, ... keskin bir dille ifade edilen Yahudi karşıtlığı, özünde bir modernite karşıtlığıdır.[30]

Prusya Krallığı Devlet Şansölyesi* Karl August Freiherr von Hardenberg (1750-1822), Ludwig von der Marwitz'in Burke tarzı heyecanının muhatabı olmaktan hoşnut kalmamıştı. Von der Marwitz'in ilettiği dilekçenin kenarına "haddini bilmez ve küstah" notunu düştü.[31] Haziran 1811'de von der Marwitz ve yaşı ondan daha ileri isyancı arkadaşı Kont Friedrich Ludwig Karl von Finckenstein'ı Spandau hapishanesine attı. Büyük toprak sahibi dostlarından hiçbirisinin yardım için parmağını dahi kıpırdatmaması von der Marwitz'e derin bir üzüntü verdi. Dostları düşüncelerini paylaşıyor olabilirlerdi ancak bu tutumlarını hapishaneye beraber girme noktasına vardırmaya niyetleri yoktu. Von der Marwitz'in "Yahudi" liberalizmine karşı kullandığı tezlerin aynısını Bismarck ve diğer Prusyalı aristokratlardan da işiteceğiz. Asil olmayanların Prusya ordusuna girmeleri konusunda Scharnhorst'un beslediği ümitlere gelince, von der Marwitz bu düşünceleri de reddetmekteydi: Burjuva sınıfından subay çıkamazdı;

> Bankerlerin, işadamlarının, ideologların ve "dünya vatandaşlarının" çocukları, yüzde doksan dokuz oranında borsa veya tefecilik mesleklerini seçerek dünyaya ışıklarını saçacaklardır - satıcılık ruhu bu insanların üstlerine yapışık kalır, kâr hırsı gözlerinin önünden hiç ayrılmaz; yani bayağıdırlar ve bayağı kalırlar. Öte yandan şunu vurgulamama izin veriniz ki, en ahmak soylu çocukları bile bayağı olarak nitelendirilebilecek herhangi bir davranıştan kaçınır ... ve ayrıca çok fazla eğitimin maneviyatı öldüreceğini de hesaba katmalıyız.[32]

Her ne kadar kendisini Junker sınıfının sözcüsü olarak görse de, von der Marwitz tüm Junker sınıfını temsil etmemiştir ve esasen kendisi de

---

* *Preußische Staatskanzler*, yani Prusya Devlet Şansölyesi, Prusya Başbakanlığı makamının öncülü olarak 1807 yılından 1848/1850 yılına kadar mevcut olmuştur. Kral başkanlık etmediğinde Prusya Devlet Konseyinin başkanlığını da yapan Devlet Şansölyesi devlet yönetiminin yürütülmesi ve koordinasyonundan sorumlu icra makamıydı. Prusya'nın Napoleon tarafından işgali üzerine mutlakiyetçi rejimden ayrılması ve devlet yapısının ıslah edilmesi çalışmaları çerçevesinde kurulmuş, Karl August Fürst von Hardenberg bu göreve getirilmişti. Hardenberg'in 1822'de ölümünden sonra yerine atama yapılmadı. Kral III. Friedrich Wilhelm, bu tarihten sonra devlet yönetimini bizzat üstlendi ve protokolde öndegelime, Krala arzda bulunmaya yetkili bakan (*Vortragender Kabinettminister*) sahip oldu. 1822'de bu görevi Carl Friedrich Heinrich von Wylich und Lottum üstlendi. 1850 yılında yeni Prusya Anayasasının Başbakanlık (*Ministerpräsident*) makamını tesis etmesiyle Devlet Şansölyesi makamı resmi olarak kaldırıldı. Almanya'nın birleşmesinin ardından *Kanzler* unvanı tekrar kullanılacaktır-ç.n.

bu tasavvurunda yanıldığını anlamıştır. Prusya Krallığı feodal hakları yüksek sesle savunmasını yersiz kılacak şekilde değişmişti. Piyasa güçleri Elbe nehrinin doğu yakasında uzanan büyük çiftliklerin zirai uygulamaları kadar kafa yapılarını da değiştirmiş, yeni Prusya hukuki mevzuatıyla beraber yeni tarım tekniklerinin yayılması çok sayıda kişiye daha iyi ekonomik koşullar sağlamıştı. Doğu Prusya'nın büyük kısmı, 1860'tan önce Amerika'nın güneyindeki köle sahiplerinin anlayışına benzer biçimde "liberal"di. Üretimlerini ihraç etmek için yabancı pazarlara girmek ihtiyacı duymakta, dolayısıyla serbest ticareti desteklemekte, siyasi bakımdan ise özellikle de kontrol edebiliyorlarsa, temsili kurumları ve devlet müdahalelerinden masun kalmayı yeğlemekteydiler. Junkerler von der Marwitz'in düşüncelerine sempati duymuş olsalar bile gerçek dünyada yaşamaktaydılar.

Öte yandan, hesaba katılması gereken diğer bir unsur, çok hevesli olmamasına rağmen Prusya'nın Viyana Kongresi'nden sonra Ren bölgesindeki bazı toprakları ilhak etmesiydi. Aslına bakılırsa, Prusya bu topraklar yerine sınırlarının daha yakınında bulunan ve 1815 yılında Prusya'dan çok daha zengin bir ekonomiye sahip Saksonya'yı bir bütün olarak topraklarına katmayı tercih ederdi. Ancak Prusya'nın gücünün bu yolla büyümesinden endişe eden Metternich, Kuzey Saksonya'nın küçük bir dilimiyle birlikte, bunu telafi etmek üzere Alman topraklarının uzak batısının bir köşesinde, tarım arazileri arasından sakince akan Ruhr ve Wupper nehirleri civarında yaşayan durgun Katolik cemaatlerini kabule III. Friedrich Wilhelm'i ikna etmişti. 1815 yılında toplanan Viyana Kongresi sırasında bu çiftliklerin ve tarlaların altında Avrupa'nın en büyük kömür yataklarından birinin uzandığını elbette kimse bilmiyordu. Avusturya Şansölyesi, Hegel'in "aklın sinsiliği" adını verdiği manevrasıyla, Avusturya'nın rakibi Prusya Krallığı'na gelecekteki sanayileşmesi sırasında gereken yakıtı temin etmişti. Prusyalılara ayrıca 1816'da[33] 1.870.908 kişilik bir nüfus vermiş, 1838'e gelindiğinde bu nüfus yaklaşık 2,5 milyona erişmişti.[34] 18. yüzyıl Avrupa'sındaki en yüksek okuryazarlık oranına sahip bölgelerinden biri olan Ren bölgesinden 1836 yılında askere alınanların sadece % 10,8'i isimlerini yazamamaktaydı.[35] İdari açıdan 1822'den sonra Ren Eyaleti adı altında yeni bir düzenlemeye kavuşturulan bu topraklarda Katoliklerin oranı yüksekti. Brophy, Ren Eyaleti nüfusunun yaklaşık yüzde 75'inin Roma Katolik kilisesine men-

sup olduğunu, Ren'in sol yakasında, özellikle Köln civarında bu oranın yüzde 95'e yükseldiğini tahmin etmektedir.[36] Bölge Fransızlar tarafından Doğu Prusya topraklarından çok daha uzun bir süre işgal altında bulundurulmuş, medeni hukuk ve mülkiyete ilişkin haklar külliyesiyle birlikte Napoleon Kanunlarını* kabul etmiş ve benimsemişti. Kanunlar, "Ren Hukuku" adıyla bölge kimliğinin bir parçası haline gelmiş, Ren Eyaleti iyi ulaşım imkânları ve girişimci kapitalist sınıfıyla Alman demiryollarının beşiği olmuştur. 1845 yılında Almanya'daki demiryollarının yarısı yalnız başına Ren Eyaleti'ndeydi.[37]

Diğer bir Prusya eyaleti 30 Nisan 1815'te kuruldu. Ren ve Weser nehirleri arasında bulunan, bağımsızlıklarını artık bütünüyle yitirmiş olan topraklar ve prenslikler yaklaşık 1 milyon nüfusa sahip Westfalya Eyaleti bünyesine alınarak düzenlendi.[38] Fulda ve Paderborn piskopos-prenslikleri ile Münster Başpiskoposluğu**, bu yeni eyalette de Katoliklerin önemli bir nüfusa sahip olmasını sağladılar. Friedrich Keinemann'ın belirttiği gibi, "Katolik bir çevrede Protestan devlet memurları yeni Prusya kraliyet otoritesini temsil etmekteydiler."[39] Bu iki yeni eyaletin ülkeye dahil edilmesi Bismarck'ın hayatı döneminde Prusya Krallığı'nın siyasi görünümünü değiştirdi. Resmi istatistiklere göre, 1874'te Krallığın nüfusunun tahminen üçte biri Katolikti.[40]

Krallığın batı toprakları daha liberal bir siyasi kültüre, Katolik duyarlılığına, ticari ve artan biçimde sınai burjuva elitlerine ve zaman içinde Prusya parlamentolarında farklılığını ortaya koyan bir siyasi temsilciler sınıfına sahipti. Junker seçkinleri, "Krallıklarını" artık önceden olduğu kadar mutlak bir şekilde denetimleri altında bulundurma imkânını yitirmişlerdi. Bismarck'ın varisi olduğu Prusya mirasının bir kısmını bir anlamda bu nitelikler de oluşturdu.

Prusya mirası Otto von Bismarck'ın emellerini tanımlamakla birlikte hiçbir zaman sınırlarını çizmemiştir. "Dâhi Kral" Büyük Friedrich'in

---

* Napoleon Kanunları, (Fr. *Code Napoléon*), hukukun üstünlüğü ilkesini benimseyen, eşitlik ve liyakata dayalı medeni hukuk sistemiyle tüm Avrupa'yı etkilemiş ve feodal dönemin hukuk sistemlerinin kaldırılmasını sağlamıştır. Yasaların yayımlanması zorunluluğu, geriye yürümezliği, hâkimlerin yasa yapamayacakları gibi ilkeleri getiren de Napoleon kanunlarıdır. Esas olarak bu başlık altında 1804 yılında yayımlanan Medeni Kanun anlaşılmakla beraber, Napoleon, ticaret, ceza ve medeni usul kanunlarını da çıkartmıştır-ç.n

** Bu devletlerin başında hükümdar olarak Katolik piskoposlar vardı. Dolayısıyla Roma'daki Papa gibi dini iktidarın yanında dünyevi iktidara da sahiptiler-ç.n.

bıraktığı ordu; ordu ve bürokrasi ile bütünleşmiş bir Junker sınıfı; tüm kademelere nüfuz etmiş bir "*Dienst*", yani hizmet düşüncesi; asiller ile burjuvazi arasında katı bir ayrım; askeri şeref kavramı ve Yahudilerden nefret gibi Bismarck'ın meslek yaşamında da bariz olarak göreceğimiz unsurlardan oluşan Prusya mirası, Bismarck'ın düşünce, davranış ve değerlerinin çerçevesini oluşturmaktadır. Dehası, bu mirasla ilişkisini dönüştürmesine ve çıkmasını teşvik ederek emelleri doğrultusunda kullandığı savaşlar için Tacı ve asiller sınıfını harekete geçirmesine imkân sağladı. Fransız Devrimi'nin hedeflerini boşa çıkartmak için yine Fransız Devrimi'nin tekniklerini kullandı. Fransız özgürlük hareketinin patlak vermesinden tam olarak bir asır sonra, 1890'da makamından ayrıldığında liberalizmin yayılmasını durdurmuş ve "kutsal" eşitlik doktrinlerinin önünü tıkamıştı. Yirminci yüzyıla, kuvveti ve mutlak hükümdarı yüceltme kültüne sahip otoriter, Prusyalı, yarı mutlakiyetçi bir monarşi aktardı. 1929-33 Büyük Bunalımının yarattığı kaosun içinden bu kültü bulup çıkartan Hitler, 30 Ocak 1933'te Bismarck'ın Şansölyelik makamını devraldı.

3. Bölüm

Bismarck: "Çılgın Junker"

Karl Wilhelm Ferdinand von Bismarck (1771-1845) 6 Temmuz 1806'da Wilhelmine Louise Mencken'le (1789-1839) Potsdam'daki Kraliyet Sarayı ve Kışla Kilisesinde evlendi.[1] Dört kardeşin en küçüğü olan Ferdinand von Bismarck, "kardeşlerinin arasında en az eğitim görmüş olanı ve en ağırkanlısıydı".[2] "Ferdinand amca" sevecen ve mütevazı bir tabiata sahipti. Henry Fielding'in *Tom Jones* adlı romanındaki karaktere benzeyen kibar, dürüst, bir miktar tuhaflıkları olan bir toprak soylusuydu. Oğlu, kız kardeşine Aralık 1844'te yazdığı bir mektubunda babasıyla yaşamını anlatmış, diğer hikâyeleri arasında tabiatın ölü olduğu ve kimsenin ateş edecek bir şey bulamadığı kışın en soğuk zamanında, babasının eksi 8 derecede nasıl av partileri düzenlediğini anlatmıştı. Babasının birini bırakıp diğerini eline aldığı ve her gün birçok defa kontrol ederek doğru çalıştıklarını anlamak için her birini tıklattığı dört termometresi ve bir barometresi vardı. Otto von Bismarck, kız kardeşine yazdığı mektuplarında sohbet konusu olarak babasına onun gerçekten zevk aldığı küçük meşguliyetlerden bahsetmesini istedi:

> Size ve Curt'lere [von Arnim] kimler geldi, kimleri ziyaret ediyorsunuz, yemekte yedikleriniz, atların nasıl oldukları, hizmetçilerin nasıl davrandığı, kapı menteşelerinin gıcırdayıp gıcırdamadığı ve pencerelerden soğuk girip girmediği, yani kısacası gerçek şeyler, *facta*.[3]

Yeğeni Hedwig von Bismarck "Ferdinand amcayı" sevgiyle anmıştır: "Özelikle Otto ve beni dizlerinde hoplattığında her zaman söyleyecek içtenlikli bir söz veya neşeli bir şaka bulurdu... bir otelin konuk defterindeki *karakter* başlıklı bölüme "hayvani" yazdığı kendisine her hatırlatıldığında neşelenirdi. Uzak bir akrabasının ölümüyle Pome-

ranya'daki Kniephof, Jarz ve Külz malikânelerini miras olarak aldığı haber verildiğinde, "malikâne sosuyla servis edilen soğuk bir amcanın çok makbul bir yemek" olduğunu neşeyle söylemişti.[4] Diğer taraftan Fielding'in toprak beylerinin elinde serf işgücü bulunmamakla beraber, von Bismarck'ın elinde bu imkân vardı. 15 Mart 1803'te "uyruklarım" dediği topraklarında yaşayanlara muhatap bir emirname yayımlamıştı:

> Burada bir kez daha bildiririm ki, gelecekte görevlerini yapmayanlar veya cezayı hak edenler bilmedikleri bahanesine sığınamayacak ve herkes yaptıklarından ötürü kesinlikle sorumlu tutulacaktır...[5]

Birçok Junker gibi o da topraklarını kendine ait küçük bir krallık gibi görmekteydi. Bir dizi feodal yetkiyi kullandığı topraklarında hâkim ve jüri olarak görev yaptığı bir mahkemesi dahi vardı. Üç milyondan fazla Prusya vatandaşı, başka bir deyişle Krallık nüfusunun yüzde 23,9'u 1837'de bile Ferdinand von Bismarck'ın başkanı olduğu türden malikâne mahkemelerine tabiydi.[6] "Topraklarındaki" papazları ve okul müdürlerini o tayin etmekte, devlet memurlarının veya komşularının kendi işine karışması gibi bir şey, aklına bile gelmemekteydi. Ferdinand von Bismarck ve Brandenburg ileri gelenleri, Monica Wienfort'un tasvir ettiği şekilde "muhafazakârlığın, feodal siyasetin kalesi"ni oluşturmaktaydı.[7] Bununla beraber, Bismarck'ın çocukluğu döneminde toprak beylerinin feodal hakları arızi fakat belirgin şekilde aşınmaya uğramaktaydı. Birçok toprak soylusunun bu hakları savunmasının nedeni, özellikle yargılama vazifelerinden vazgeçmeleri karşılığında devletten bir tazminat alabileceklerini ummalarıydı.

Otto von Bismarck, babasıyla sıkıntılı bir ilişkiye sahipti. Tüm ebeveynler çocuklarını mahcup eder fakat Ferdinand'ın beceriksiz, iyi niyetli yetersizliği zeki oğlunu mahcup etmekten daha fazlasını yaptı. Johanna von Puttkamer'le nişanlanmasından bir ay sonra, Şubat 1847'de, ona ebeveynleriyle ilişki biçimini aydınlatan bir mektup yazdı:

> Babamı gerçekten severdim. Onunla birlikte olmadığım zamanlar ona karşı muamelemden ötürü pişmanlık duyar ve çoğunlukla tutamadığım kararlar alırdım. Bana gösterdiği gerçekten sınırsız, bencillikten uzak, iyi tabiatlı yumuşaklığın karşılığını sık sık soğukluk ve gönülsüzlükle ödemişimdir. Aşikâr zaafları yüzünden içimden

ona sevgi duymamama, katılık hissetmeme rağmen birçok kereler kendi edep kurallarımı ihlal etmemek için onu sevdiğim rolünü oynadım. Yalnızca *gaucherie* [patavatsızlık-ç.] ile birleştiğinde beni rahatsız eden bu zaafları konusunda yargıda bulunmak konumunda olmamalıydım. Ancak yine de onu kalbimin derinliklerinde gerçekten sevdiğimi inkâr edemem. Bunları anlatarak sana sadece bu konuyu düşündüğümde ne kadar azap duyduğumu göstermek istedim.[8]

Aynı mektubunda annesini de anlatır:

Annem zahiri zarafeti seven, parlak ve canlı bir zekâya sahip, fakat Berlinlilerin deyişiyle pek *Gemüth* [çevirmesi zor olmakla beraber, "sıcak kalpli" denilebilir] olmayan güzel bir kadındı. Çok şeyler öğrenmemi ve çok şeyler olmamı arzu eder, bana çok zaman sert ve soğuk görünürdü. Küçük bir çocukken ondan nefret ederdim. Daha sonraları ise onu başarılı yalanlarımla kandırdım. Bir çocuk için annenin değeri, çok geç olduğunda, anne yitirildiği zaman öğreniliyor. Kıyas edilirse, bencillikle karışmış olsa da annelerin duyduğu en mütevazı sevgi bile çocuğun sevgisinden çok daha büyüktür.[9]

Bismarck'ın annesi Wilhelmine Mencken, toprak soylusu eksantrik Ferdinand von Bismarck'tan çok farklı bir dünyaya aitti. Toplumda başarıyla yükselen bir ailenin çocuğu olarak Berlin'de 1789'da dünyaya geldi. Wilhelmine'in babası *Königliche Kabinettsrat* [Kraliyet Kabinesi Müşaviri] Anastasius Ludwig Mencken (1752-1801) Brunswick Dukalığı'ndaki Helmstedt kentinde yerleşik kültürlü bir akademisyen ailesinin oğluydu. Genç Anastasius Ludwig, doğduğu küçük devlette avukat veya öğretmen olması için ailesinin uyguladığı baskıdan kurtulmak için Berlin'e kaçtı. Çok eğitimli, hoş tavırlı ve zeki olması nedeniyle sarayda bağlantıları ve parası olmamasına rağmen diplomasi mesleğine girdi ve 1782 yılında kabiliyetinin gücüyle sadece 30 yaşında Büyük Friedrich'in Kabine Sekreterliğine* yükseldi. Zengin bir dulla evlendi, denemeler yazdı ve Berlin aydınlanma döneminin önde gelen şahsiyetleriyle mektuplaştı.[10] II. Friedrich Wilhelm döneminde diplomasi kariyerine devam

* "Kabine" terimi Avrupa monarşilerinde parlamentoya karşı sorumlu hükümet anlayışının yerleşmesinden önce hükümdarın en yakınındaki mülki idareden sorumlu yüksek devlet görevlileri anlamına gelmiştir. İngiltere'de *Privy Council*, Prusya'da *Geheimes Zivillkabinet* adı verilen bu kurum, parlamenter ülkelerde önemini yitirirken, Prusya'da son zamanlara kadar varlığını sürdürmüştür. Mencken, bu durumda başbakanlık müsteşarı benzeri bir göreve getirilmiş oluyor-ç.n.

ederek kabine müşavirlerinin "entelektüel bakımdan en önemlisi" olarak şöhret kazandı.[11] Yazar ve Fransız yanlısı görüşler savunan *Journal de Lecture* dergisinin yayıncısı Michael Leuchsenring'le bağlantısı nedeniyle "Jakoben", yani Fransız Devrimi'nin destekçisi olduğu şüphesi altına girdi ve resmi olarak azledilmese de Kral tarafından 1792 yılında görevinden uzaklaştırıldı. Eşinin serveti sayesinde rahat bir hayat sürmesi mümkün oldu. Bu dönemde, (III. Friedrich Wilhelm adıyla tahta çıkan) Veliaht Prens yönetime geldiğinde durumun düzeleceğini uman reform taraflısı Berlin bürokrat ve yazar çevresinin önde gelen bir üyesi olarak kendisini felsefe ve siyaset kuramları geliştirmeye verdi.

Daha sonraları Metternich'in en yakın danışmanı olarak görev yapacak olan Friedrich Gentz'in (1764-1832) Mencken'i fark etmesi, bu sıralarda oldu. Klaus Epstein, Gentz'i şöyle anlatmıştır:

> Aristokrasinin dar çevresine keskin zekâsı ve şahsi cazibesinin gücüyle nüfuz etmeye kararlı, para ve seks gibi konularda orta sınıf kaygılarından kurtulmuş birisiydi. Yeteneği sayesinde zamanının en büyük Alman siyasi risalecisi [*pamphleteer*], bağlantıları sayesindeyse Viyana Kongresi zamanında "Avrupa Bakanı" oldu.[12]

Gentz, intihar etmeye en küçük bir niyeti olmamakla beraber Goethe'nin *Genç Werther* taklidi, gözyaşlarıyla ıslanmış abartılı aşk mektupları yazardı. Berlin salonlarına devam etti ve Paul R. Sweet'in verdiği adla "salon tekniğini" mükemmelleştirdi. Onunla 1788'de tanışan parlak genç felsefeci Wilhelm von Humboldt, "Gentz her kadına kur yapan bir laf ebesidir" demişti.[13] Sweet'in ifadesiyle Gentz bu sırada, "insanlardan çok fikirlere sadakat duyan, güvenilmez, muazzam bir egoist"[14] haline gelmişti. Meslek hayatının kaygan merdivenlerinden nasıl çıkılacağını iyi öğrenmişti ve 1795'te Anastasius Ludwig Mencken'in parlak bir geleceğe sahip olduğunu gördü. Mencken, önemli üyelerinden biri olduğu, "kabine partisi" adıyla tanınacak aydın bürokrasisinin egemenliğini temsil etmekteydi. Bu nedenle Gentz, Anastasius Ludwig Mencken'le ilişkilerini geliştirdi. Yaşlı Kral'ın ölümünden sonra Mencken'in kendisini ödüllendireceğini umuyordu.[15] Hesapları 1797'de semeresini verdi. Yeni Kral III. Friedrich Wilhelm, saltanatının üçüncü gününde Mencken'i göreve çağırdı ve kabinesinin başına getirdi. Gentz'e göre, Mencken "tüm mülki işlerin yönetimini" ele aldı ve "bu

büyük vazifesini Kral'a ve kendi şahsına sonsuz şeref getirecek şartlar altında" icra etti.[16] Kasım 1797'de Gentz yeni Kral'a reform programı hakkında açık bir mektup yazdı. Kral da mektubu topladığı maiyetine karşı okudu. Gentz'in arkadaşı Böttiger'e yazdığı gibi: "Bu küçük ve değersiz ürünün tüm sınıflar arasında yarattığı heyecan, benim için hayatımın en latif hatıralarından birisidir".[17]

III. Friedrich Wilhelm'in kabinesinin başına getirdiği Anastasius Ludwig Mencken diğer görevleri arasında Kral'a gönderilen bütün dilekçeleri incelemekteydi. Beyaz Saray özel kalem müdürü gibi, gelen tüm talepleri elemekte ve bunları günlük defterine "geri gönderildi" veya "reddedildi" ibareleriyle liste halinde kaydetmekteydi. Engelberg'in yazdığı üzere:

> Bürokratik işler çarkı içinde karar almasını gerektiren günlük resmi işlerin zorluklarıyla uğraşan Kral'ın hizmetkârı ve kabine müsteşarı ile boş zamanlarında aydınlanma beyannameleri yazan, hümanizmle meşgul olan düşünür arasında bir aykırılık gelişti. Dirayetle yürütülse de belirli bir düzen anlayışına göre vazifesini yerine getirmeye yönelik devlet memuru zihniyeti baştan itibaren ağırlık kazandı..."[18]

Bu yıllarda Mencken'in kaleme aldığı devlet memurluğu anlayışına ilişkin şahsi ilkeleri bize ne kadar dikkate değer bir sima olduğunu göstermektedir:

> Hiçbir zaman yerlerde sürünmedim, ya da kendimi harcamadım. Sadece siyasi pozisyonumu dikkate alarak, kendimi uzun bir deniz seyahatine çıkmış bir yolcu olarak gördüm. Bu yolcu, denizcilerle küfürleşmemeye, yolcularla içki içmemeye ve kibirli dümencinin işini bilmezliklerine, kendisine sadece hakaret getirecekse işaret etmekten kaçınmaya özen gösterecektir. Hareketlerini geminin yol alırken yükselip alçalmasına uydurmayı öğrenmek zorundadır. Aksi takdirde aşağı düşecek ve düşmanlarını memnun edecektir. Buna büyük dikkat gösterdim ve düşmedim. Düşseydim, çelmeyi takanın beni ayağa kaldırmak için uzattığı eli reddetmezdim, ancak bu eli hiçbir zaman da öpmezdim.[19]

Kral'ın zeki ve bağımsız ruhlu müşaviri, kabine sekreterliğine atanmasından birkaç ay sonra hasta düştü ve henüz 46 yaşında olmasına rağmen uzun süre yaşayacağından ümit kesildi. Friedrich Gentz 1 Şubat 1798'de bir arkadaşına şöyle yazdı:

> *Tüm* dahili idare Mencken'in elinde. Son derece çöktüğü ve bizden çok erken ayrılacağı artık kesin olduğu için, böyle bir makamın aktif, hırslı ve özgüvene sahip bir insana ne kadar cazip geleceğini kolaylıkla anlayabilirsin.

Gentz'in görevinde kalarak şöhreti, zekâsı ve "salon hünerlerinin" kendisine Mencken'in makamını kazandırmasını bekleme veya başka seçenekleri deneme arasında karar vermesi gerekmekteydi. Kararı beklememe yönünde oldu:

> Ben entrika çevirmek için yaratılmamışım. Askerlere karşı dindiremediğim bir korkum var ve Kral bugün bana görevi tüm itimadıyla dahi tevdi etse, altı aydan az bir zaman içinde kesin tepetakla giderim.[20]

Anastasius Ludwig Mencken 5 Ağustos 1801'de henüz 50 yaşına gelmeden öldü. Onu tanıyan, değerlendirme raporlarından birçoğunu ve gerçekleştirilmemiş reform tasarılarını 1807 tarihli kendi reform programında kullandığı bilinen Freiherr von Stein, selefini sitayişkâr sözlerle anlatmıştır: "Liberal düşünceli, kültürlü, ince duygulu, zihniyet ve görüşlerinde en asil niteliklere sahip bir insandı."[21] Seçkin niteliklere sahip, etkileyici bir yüksek devlet görevlisi olan Mencken, parlak bir meslek yaşamının eşiğindeyken öldü. Genç, özgüveni eksik, Büyük Friedrich rolüne soyunmaktansa, yetkilerini maiyetine devretmeyi tercih eden bir kralın hükümdarlığı sırasında iktidarın en yüksek noktasına yükselmişti. Mencken yaşasaydı, acaba ne olurdu?

Bir görüşe göre, küçük çocuğu ve tek kızı Wilhelmine, Ferdinand von Bismarck gibi önemsiz bir kişiyle *asla* evlenmezdi. Engelberg'in bu konudaki iddiası şöyledir:

> Ferdinand von Bismarck, Louise Wilhelmine Mencken'le evlenerek kesinlikle kötü bir birliktelik kurmamış, aksine sosyal yaşamı bakımından uygun bir ortaklık elde etmişti. Schönhausen kasabasından basit bir (e.) teğmen olan bu taşra asilzadesi, evliliği sayesinde çok daha büyük bir sosyal itibar kazandı.[22]

Ben bu görüşe fazla katılmıyorum. Jane Austen'in 1800'lerdeki İngiliz taşra cemiyetinde veya Wilhelmine Mencken'in dönemindeki Berlin'de yeterli parası olmayan genç bir kadının iyi bir evlilik yapma şansı büyük

değildi. Kuzeni Hedwig von Bismarck'ın duygusuz biçimde belirttiği gibi, "isminin önünde 'von' unvanı" ve cüzdanında parası olmayan Wilhelmine, haliyle saray çevreleriyle bağlantı kurabilecek bir durumda değildi.[23] Bu nedenle, 17 yaşındaki bu çok zeki ve güzel kız kendisinden on sekiz yaş büyük, sıkıcı bir taşra asilzadesiyle evlendi. Böyle başlayan bir birliktelik ne mutlu bir evlilik ne de bir anne ve ev kadını olarak mutlu bir hayat sürmek için uygun bir reçeteydi ve Wilhelmine von Bismarck da bu mutlulukları tadamadı. Bismarck'ın annesinin ileri yaşlara kadar hayatta kalan arkadaşlarından Frau Charlotte von Quast Radensleben, yıllar sonra Philipp zu Eulenburg'a Wilhelmine Mencken'in nasıl bir insan haline geldiğini şöyle anlatmıştı:

> [Bismarck'ın] annesinden bahsettiğinde garip şekilde yüz ifadesi ciddileşti. Yaşlanmasına rağmen güzelliğini koruyan başını salladı ve "Rahat bir kadın değildi; çok zeki, fakat çok sertti" dedi."[24]

Küçük yaşta ebeveynlerinden birini kaybeden bir çocuk -Anastasius öldüğünde Wilhelmine 12 yaşındaydı- hiçbir zaman tam olarak kendisini toparlayamaz. Günümüze bir bulgu erişmemiş olmasına rağmen, Wilhelmine zeki ve başarılı babasının ve onunla birlikte ölen pırıltılı hayatının yasını tutmuş olmalıdır. Oğullarının bu boşluğu doldurmalarını istediğini görebiliyoruz. Bu duygularını Bismarck'ın ağabeyi, babasına çok benzeyen, zayıf ve temiz oğlu Bernhard'a 1830'da şöyle ifade etmişti:

> En büyük talihim olarak gözetimim altında eğitim görecek evladımın benimle anlaşacağını, fakat bir erkek olarak idrak dünyasına benim bir kadın olarak yapabileceğimden daha derin şekilde nüfuz edeceğini hayal etmiştim. Entelektüel sohbetlerin, karşılıklı manevi ve zihni teşviklerin ve doğanın bağlarıyla yüreğime en yakın olan, dahası ruhi bir yakınlık vasıtasıyla bana hep daha fazla yakınlaşacak bir kişiyle bu tür zevklerden alacağım doyurucu duyguları düşünerek neşe bulmuştum. Bu beklentilerimin gerçekleşmesinin zamanı gelmiş olmalıydı; fakat itiraf etmeliyim ki artık ümitlerimi maalesef sonsuza kadar kaybettim.[25]

Annenizden almak isteyeceğiniz güzel bir mektuba benzemiyor. Bernhard'ın bu mektubu aldığında neler hissettiği bilinmiyor. Bununla beraber, kardeşi Otto'nun annesinden "nefret" ettiğini biliyoruz. İlkokul

için Plamann eğitim kurumuna gönderilmesinden annesini sorumlu görmüştür. Bu okulun seçkin bir isme sahip olması ve "jimnastiğin babası" Friedrich Ludwig Jahn'ın (1778-1852) şöhret kazandırdığı jimnastik yoluyla bedeni gelişim kuramlarına esin vermesi gibi hususlar onun için önemli değildi. Okulda geçirdiği altı berbat senenin hikâyesini von Keudell ve Lucius von Ballhausen'e birçok kereler anlatmış ve bu anılarını ileri yaşlarında yazdığı hatıra kitabında da tekrar etmiştir. Hikâyenin birçok çeşitlemeleri vardır. Lucius von Ballhausen'in aktardığı bir tanesi şöyledir:

> [Bismarck'ın anlattığına göre] Öğretmenlerinin asillerden nefret ettikleri, tembih ve tekdir yerine çocukları yumruk ve tokatla eğittikleri demagojik bir beden eğitimci sistem tatbik eden bu okula altı yaşında gönderilmiş. Çocuklar sabahları vücutta morluklar bırakan kılıç darbeleriyle uyandırılırmış, çünkü öğretmenler için başka bir yol çok zahmetliymiş. Jimnastiğin eğlence olması gerekirken öğretmenler bu sırada da öğrencilere demir kılıçla vurmaya devam ederlermiş. Kültürlü annesi için çocuk yetiştirme çok yorucu bir faaliyetmiş ve en azından duygusal olarak kendini bu yükümlülükten erken bir çağda kurtarmış.

Okulda yemekler bile çok berbatmış: "etler sakız gibiydi, tam olarak sert olmasalar da, çiğnenerek yumuşatılması imkânsızdı."[26]

Bismarck "zayıf" babasını sevdi ve "güçlü" annesinden nefret etti. Otto Pflanze şu yorumda bulunmaktadır:

> Bismarck'ın ileri yaşlarındaki bazı âdetleri ve tavırları küçük yaşlarındaki bu deneyimlerinden kaynaklandı: Eşlerinin hâkimiyetindeki erkekleri küçük görmesi, entelektüellerden hoşlanmaması ("profesör" unvanı onun için bir hakaretti), devlet bürokrasisine karşı husumeti ve *Geheimrate* (saray müşavirleri-ç. - anne tarafından dedesi bu unvana sahipti) kurumuna duyduğu şüphe, geç saatte yataktan kalkma alışkanlığı (Plamann eğitim kurumu öğrencileri yataktan sabah saat 6.00'da kaldırılırdı), taşraya özlemi ve şehirlerden, özellikle de Berlin'den hoşlanmaması ve tarımda ormancılığı tercih etmesi (Kniephof'taki bir meşe ağacı koruluğunu kestirdiği için annesini hiçbir zaman affetmemişti).[27]

Bismarck'ın yaşamına ilişkin incelediğim bulgular Pflanze'nin savlarını kesinlikle desteklemektedir. Pflanze, Bismarck üzerine çalıştıkça Freud'çu görüşlere bağlanmış ve Bismarck'ın hastalık hastalığını, obur-

luğunu, öfkesini ve bezginliklerini inandırıcı bir şekilde Oidipus mekanizması yardımıyla açıklamıştır. Bismarck'ın sağlığı, mizacı ve hissi hayatının mesleğinde başarı kazandıkça kötüye gitmesi, şahsiyeti üzerine araştırmamın en çarpıcı bulgularından birini teşkil etti. Kötü yönleri daha çok habisleşmiş, güçlü benliğinin egemenliğini tatbik ettikçe erdemleri daha az etkili hale gelmişti. Bu benlik, muhtemelen çocukluğunda biçimlenirken derinden zarar görmüştü. Küçük bir kız çocuğuyken babasının ölümünün annesini etkilemesi gibi, Bismarck gibi bir erkek çocuk için de annesinin eksikliği veya duygusuzluğu ruhunda daimi bir yaraya yol açmıştı. Wilhelmine Mencken oğlu gibi hastalık hastasıydı, duyarlı "sinirlere" sahipti ve tanınmış şifalı kaplıcalara giderek uzun sürelerle ailesinden uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Oğlunun hipokondri hastalığı dışında iştahı da devasa boyutlardaydı. Bismarck'ın "Küçük bir çocuk olarak ondan nefret ederdim; daha sonraları onu başarılı yalanlarımla kandırdım" veya "Eve çok kaba şeyler yazma. Kniephof şatosuna kaba asker dilinden çok yalanlar ve diplomasiyle girebilirsin" sözleriyle Bernhard'ı aynı şekilde davranmaya teşvik etmesinden ne anlam çıkartmalıyız?[28] Çocuğu annesine doğruları söylemeye cesaret edemeyecek kadar korkutan acaba neydi? Bilmiyoruz.

Garip bir olaylar dizisiyle, Bismarck hizmet ettiği hükümdarlarıyla kendisini sadece bir kez değil iki defa daimi bir aile üçgeni içinde buldu. Prusya Kralı I. Wilhelm onun gözünde kibar ancak zayıf bir insan, Kraliçe ve daha sonra Kayzeriçe unvanını alan Augusta ise güçlü, hilekâr ve kötü niyetli bir şahıstı. Bu duygularını gizli de tutmadı. Berlin'deki İngiliz Büyükelçisinin eşi Lady Emily Russell, Kraliçe Victoria'ya 15 Mart 1873'te yazdığı mektubunda bir örnek aktarmıştır. Lady Russell, Kraliçe'ye, Kayzer ve Kayzeriçe'nin İngiliz Büyükelçiliğinde yemeğe gelmekle "bahşettikleri müstesna teveccühü" bildirmişti. Bu, "başka hiçbir büyükelçiliğin nail olamadığı yüksek bir ayrıcalıktı". Ardından devam etti:

> Kayzeriçe Augusta'nın Kayzer üzerindeki etkisinden Prens Bismarck'ın siyasi bir kıskançlık duyduğunu, İngiltere'deki gibi parlamentoya karşı sorumluluğa sahip bakanlıkların oluşturulmasının, kilise karşıtı ve milli bir siyaset biçimlendirilmesinin önünde bu etkinin bulunduğunu düşündüğü, Majestelerinin malumudur. Kayzeriçe onun [Bismarck] kendisiyle savaştan beri sadece iki kez konuştuğunu eşime duyurmuş ve bizimle birlikte yemeğe gelmesini arzu ettiğini ona ifade etmiş. Bu durumda

> usullere göre [Bismarck'ın] Kayzeriçenin sol tarafında oturması ve Majesteleriyle konuşmaktan kaçınamayacağı bir saatlik bir süre geçirmesi gerekecekti. Prens Bismarck davetimizi kabul etmekle beraber, usul meselesini bir tarafa bırakmayı ve "pası" Avusturya Büyükelçisine atmayı tercih ettiğini söyledi. Fakat davet günü, misafirlerin geliş saatinden kısa bir süre önce lumbagosunun tuttuğunu söyleyerek mazeret beyan etti. Diplomatlar olaya şüpheyle bakıyor ve hastalığının diplomatik olduğunu ima ediyorlar. Prens Bismarck Kayzeriçeye duyduğu nefreti, aynı zamanda Zat-ı Devletleri Veliaht Prensesle uyum sorunlarını çoğu zaman öylesine kuvvetli ifadelerle dile getirmektedir ki eşim çok güç durumda kalmaktadır.[29]

Bismarck'ta daha da şiddetli nefret duyguları uyandıran ikinci kraliyet üçgeni de böylelikle açığa çıkmaktadır. Prusya Veliaht Prensesi Victoria'nın, eşi Veliaht Prens Friedrich'i yönettiğini Bismarck birçok defalar tekrar etmiştir. Veliaht Prens'in bunalım yaşadığı konusundaki görüşüm haklıysa, söyledikleri doğru da olabilir. Kayzer I. Wilhelm'in ölümünden ve Kayzer Friedrich ile Kayzeriçe* Victoria'nın tahta çıkmasından birkaç hafta sonra, 1 Nisan 1888'de Barones Spitzemberg şöyle yazmıştır:

> En güzel elbiselerimi giydim ve çocuklarla birlikte Prenses B'ye iyi şanslar dilemeye gittik... Beni selamlayan sevgili Prensim [Bismarck], "Ah, sevgili Spitzchen, nasılsınız?" diyerek beni masaya götürdü. Sağıma yaşlı Külzer oturdu. Ben de onunla azledileceğine ilişkin tüm Almanya'yı ayağa kaldıran söylentiler hakkında teklifsizce bir "*interview*" [mülakat-alıntılanan Almanca kaynakta da İngilizce olarak geçmektedir-JS] yaptım. "Sanırım artık işin sonuna geldik" dedi. "Fakat bu kadar ağır hasta efendimizi yargılamayalım. Eski Efendim bağımlı olduğunun bilincindeydi. 'Bana yardım ediniz, ne kadar kılıbık olduğumu bilirsiniz' derdi. Aynı konuda bu da

---

* 1806 yılında yıkılana kadar Kutsal Roma-Germen İmparatorları, Eski Roma ile bağ kurduklarını vurgulamak amacıyla ünlü Romalı komutan ve devlet adamı Caesar'ın adından türetilmiş "kayzer (kaiser)" unvanını kullanırlardı. İmparator anlamına gelen bu unvan, Almanya'nın Prusya önderliğinde birleşmesiyle 1871'de kurulan imparatorluğun hükümdarları tarafından da kullanıldı. Bu dönemde üç kayzer vardır: Kayzer I. Wilhelm, Kayzer III. Friedrich ve Kayzer II. Wilhelm. Kayzerlerin eşlerine, yani Alman imparatoriçelerine ise "kayzerin" unvanı verilmekteydi. Ancak kayzerin unvanı, Türk tarihyazınında hiç kullanılmamış, kayzerlerin eşlerine, "imparatoriçe" denilmiştir. Hem kayzer unvanıyla bağlantısını vurgulamak, hem de "kayzer ve imparatoriçe" gibi uyumsuz bir yazımdan kaçınmak amacıyla, "çariçe", "imparatoriçe", "kraliçe" gibi unvanlara okurun alışık olmasından yararlanarak, bu metinde "kayzerin" unvanını, "kayzeriçe" kelimesiyle karşılamayı tercih ettik-e.n.

[III. Friedrich] bağımlı ve bir köpek misali, inanılmayacak derecede uysal olmasına rağmen, bu gerçeği kabul edemeyecek kadar gururlu. Canımı yakan şey tüm bunlara lanet olsun demek yerine, insanın son derece kibar davranmak zorunda olması. Bu mücadele beni ve İmparatoru yıpratıyor. O cesur bir asker, fakat diğer yandan karılarından korkarak fare deliklerine sıvıştıklarını gördüğüm koca bıyıklı çavuşlara benziyor... En kötüsü ise... Vicky [Kayzeriçe Victoria]. Azgın bir kadın o." Resimlerini gördüğünde gözlerinden okunan kontrolsüz günahkârlığıyla onu dehşete düşürüyormuş. Battenberg'e* âşık olmuş ve İngilizlerin *"the selfish old beast"* [yaşlı bencil hayvan-ç.] dedikleri annesinin kim bilir hangi yasak düşüncelerle kardeşlerini yanında tutması gibi o da Battenberg'i, yakınında tutmak istiyormuş.[30]

Bu kadın düşmanı, şehvetle dolu, tiksindirici sözler "normal" olarak nitelenemez. Bismarck'ın konuşmalarını dolduran bu ve diğer örnekler Freudyen bir inceleme için ilginç malzeme oluşturabilir. Bismarck yaşlandıkça giderek daha uzun sürelerle hastalıklara tutulmuştu. Hastalığının sebepleri, fiziksel olduğu kadar ruhsaldı. Hildegard von Spitzemberg'e "bu daimi direnç ve daima böyle kum torbası vazifesi görmem beni yıpratıyor" dediğinde, ona inanıyorum. Söylediklerinde samimiydi ve haklıydı. Yirmi altı yıl boyunca "ebeveyninin" -Kayzer ve Kayzeriçe- üzerinde kelimenin gerçek anlamıyla mutlak kontrol sahibi oldukları bir üçgen içinde, çaresiz ve kızgın erkek evlat konumunda kalmıştı. Her an onu görevinden alabilecek yaşlı Kayzer hiçbir zaman bu yola gitmedi. Genç Kayzer Friedrich bunu yapamayacak kadar hastaydı; aralarında en gençleri, Bismarck'ın torunu yaşındaki Kayzer II. Wilhelm ise bir an evvel azlini istedi. Öte yandan, Bismarck'ın "zayıf" babayı "güçlü" anneye karşı oynayarak bu kraliyet üçgenini ustalıkla istismar etmiş olması acaba mümkün değil midir? Kendi ebeveyni hakkındaki çelişkilerle dolu derin duyguları arasından bazı "şahsi diktatörlük" unsurları çıkmış olabilir mi?

Bu biyografi üzerinde çalışmaya ilk başladığımda, Bismarck'ın sürekli istifa tehdidinde bulunduğunu, Berlin'den uzun süreler ayrı kal-

* Prens Alexander Joseph von Battenberg (1857-1893), Prens Alexander von Hesse-Darmstadt'ın ikinci oğlu. Berlin Kongresi'nden sonra kuzeni olan Rus Çarının da desteğiyle 29 Nisan 1879'da Bulgaristan Prensi seçildi. 1886 yılında Bulgar tahtından feragatinden sonra Prusya Veliaht Prensesi Victoria, Battenberg'i kızı ile evlendirmek istemiştir. 1883 yılında nişanlanmalarına rağmen, Rusya ile ilişkilerde yaratacağı sorunlar nedeniyle Kayzer I. Wilhelm ve Bismarck bu bağa karşı çıkmışlar, 1886 yılında nişan bozulmuştur-ç.n.

dığını, hastalıklarını ve hipokondrisini gördüm ve bu tutumunu istediklerini elde etmek için kullandığı zekice taktiklerin bir parçası olarak değerlendirdim. Kuşkusuz bu görüşümde haklı olduğum noktalar da vardı. Şimdi ise, "zayıf" kayzer ile "güçlü" kayzeriçe arasında kaldığı manevi üçgenin, sanki ruhunun yaralı bir parçasının üzerine tahammülün ötesinde tekrar tekrar basılmasını gerektiren bir siyasi kaderi varmışçasına, Bismarck'a daimi bir acı vermiş olması gerektiğini daha iyi anlıyorum. Dr. Ernst Schweninger 1884'te tedavisiyle ilgilenmeye başladığında, oburluğu, fiziksel hastalıkları ve kronik uykusuzluğu neredeyse Bismarck'ın ölümüne yol açmak üzereydi. Doktor, Demir Şansölye'yi sıcak, nemli havlularla tüm vücudunu sararak ve uyuyana kadar elini tutarak tedavi etti. Bu tedavi şeklini, sevgi dolu bir annenin sıcaklığının yerine geçen bir yöntem olarak görmek acaba çok mu garip olurdu?

Bismarck ailesi 1816 yılında Ferdinand'ın yukarıda bahsettiğimiz uzak akrabasından miras olarak aldığı Pomeranya'daki Kniephof malikânesine taşındı. Kniephof daha büyük bir malikâne olmakla beraber, köy daha az gelişkin ve Berlin'e daha uzaktı. Ferdinand von Bismarck, 1820'lerde mülklerinin ekonomik temelini hububattan büyükbaş hayvana çevirdi. Bismarck, Pomeranya'nın ormanlarını her zaman Schönhausen'in taşkın ovalarına tercih etmiştir.[31] Leipzig'e 1864 yılında bir seyahat sırasında von Keudell'e söylediği gibi, Bismarck çocukluğunda da Kniephof'u severdi:

> Altı yaşıma kadar her zaman açık havada veya ahırlardaydım. Bir defasında yaşlı bir çoban beni ineklerin altında o kadar güvenle sürünmemem konusunda uyardı. "İnek gözüne basabilir" dedi. "İnek hiçbir şeye dikkat etmez ve geviş getirmeye devam eder, fakat göz de gitmiş olur." İnsanların daha sonraları dikkat bile etmeden başkalarına zarar verdiklerini gördüğümde hep bu adamın sözlerini düşünmüşümdür.[32]

Plamann Okulu'na gönderildiğinde 6 yaşındaydı ve burada kaldığı altı yıl sıkıntıyla geçti. Okuldan 27 Nisan 1821'de yazdığı ilk mektubu elimizdedir. Çeviride tam olarak aktarılamayan Almanca yazım hatalarına rağmen mektup, okulun yüksek eğitim düzeyini kanıtlamaktadır. Yedi yaşında bu şekilde yazı yazabilecek çok fazla çocuk yoktur:

Sevgili Anneciğim! Rahat geldim verilen notları alarak çok sevindim ve senin de memnun olacağını umarım. At üstünde ve yerde numaralar yapabilen yeni bir işçi geldi. Çok, çok selamlar ve seni bıraktığım kadar iyi kal. Seni seven oğlun Otto.[33]

Bismarck'ın 1825 yılı Paskalyasında yazdığı ikinci mektup genç öğrencinin dört yılda kat ettiği ilerlemeyi göstermektedir:

Sevgili Anneciğim,

Sağlığım çok yerinde. Her yıl olduğu gibi bu yıl da sınıf yükseltmeler var. İkinci sınıfta Almanca, matematik, doğa tarihi, coğrafya, şarkı, yazı, çizim ve jimnastik dersleri alacağım. Dışarıya çıktığımızda topladığımız bitkileri koyabilmemiz için bize hemen bir bitki sepeti gönder. Sert öğretmen ayrıldı ve Kayser adında yeni bir öğretmen geldi. Ayrıca bir öğrenci de okulu bıraktı. Yeni bir sınıf başladı. Bay ve Bayan Plamann iyiler. Kendine iyi bak ve kısa zamanda yaz ve herkese selamlarımı ilet.

Seni seven oğlun Otto.[34]

Bismarck'ın yaşam koşulları 1827'de düzeldi. On iki yaşında Berlin'deki Friedrich Wilhelm Lisesine geçti. 1830'dan 1832'ye kadar yine Berlin'deki Graue Kloster Lisesinde okudu. Neden okul değiştirdiği bilinememekle birlikte, son okul karnesinin *gayret* bölümü şu ifadeleri içermektedir: "Bazen düzensiz. Okula devamı istikrarlı ve istenildiği kadar intizamlı değil".[35] Otto ve erkek kardeşi Behrende caddesi 53 numaradaki şehir evlerinde kışın anne ve babalarıyla, yazın ise bir hizmetçi ve özel öğretmenleriyle birlikte yaşamaktaydılar. İki kardeş Temmuz 1829'da birbirlerinden ayrıldıklarında, Otto, Bernhard'a Kniephof'tan aşağıdaki mektubu yazdı. Yazarın sadece 14 yaşında olduğuna anlayış gösterirsek, nesrin tonu ve canlılığı 19. yüzyılın en iyi mektup yazarlarından birinin belirdiğini ortaya koymaktadır:

Salı günü burada büyük bir kalabalık vardı. Ekselansları Çuval (Eyalet Başkanı), bankacı Rumschüttel (şarap tatmaktan başka bir şey yapmadı), Albay Einhart ve diğerleri buradaydı. Küçük Malwine [Bismarck'ın kız kardeşi] çok güzel görünmeye başlıyor ve Almanca, Fransızca, aklına o anda nasıl gelirse o dilde konuşuyor... Seni hâlâ çok iyi hatırlıyor ve tekrar tekrar "Söyleyin Bennat da gelsin" diyor. Ben geldiğimde gerçekten çok sevindi. Birahanede birçok inşaat devam ediyor, kilerli yeni bir bina ekliyorlar, eski ahır ise eve çevrilecek. Gündelikçi işçiler koyun ahırına ge-

çecekler ve onların şimdi yaşadığı yer Karl'ın evi olacak. Şimdiden müthiş çalıştım! Zimmerhausen'da bir ördek vurdum.[36]

Ertesi yaz, Otto bir mektubunda Kniephof'ta geçen komik bir hadiseyi Bernhard'a yazdı:

Cuma günü geleceği parlak üç genç ahbap -bir kundakçı, bir haydut ve bir hırsız- yerel hapishaneden kaçtılar. Tüm mahalle devriyeler, jandarmalar ve milislerle doldu. İnsanlar hayatlarından endişe etti. Akşam 25 milisten oluşan Kniephof Emperyal İnfaz Kuvveti misket tüfekleri, tabancalarla, geri kalanlar da tırmıklar ve oraklarla ellerinden geldiğince silahlanarak üç canavara karşı harekete geçti. Zampel nehri üstündeki her geçiş noktası işgal edildi. Askerlerimiz korkudan felç halindeydi. İki birlik karşılaştığında, birbirlerine seslenmişler, fakat öyle dehşete kapılmışlar ki diğer birliktekiler cevap vermemiş. Bunun üzerine birinci birliktekiler nereye kaçabilirse kaçarken, diğer gruptakiler çalıların arkasına gizlenmiş.[37]

"Geleceği parlak genç ahbapların" yakalanamadığını söylemeye gerek yok.

Bismarck 15 Nisan 1832'de üniversiteye kaydolma hakkı kazandıran yüksek okul bitirme belgesi *Abitur'u* aldı. 10 Mayıs 1832'de de Göttingen Üniversitesi devlet bilimleri ve hukuku bölümüne kaydoldu.[38] Göttingen Georgia Augusta Üniversitesi, Hannover Elektörü ve İngiltere Kralı II. George zamanında, 1734'te kurulmuş ve kısa zamanda Kıta Avrupa'sındaki "İngiliz Aydınlanması"nın merkezi olmuştu. İlk bakışta Otto von Bismarck gibi genç bir Junker için ideal bir üniversite olmamakla beraber, Margaret Lavinia Anderson'ın açıkladığı gibi Göttingen'in başka cazip yönleri vardı: "Göttingen'e kendine özgü karakterini veren şey, aristokrasinin hâkimiyetiydi... Göttingen'in gezi yolları, kadife redingotlar giyen, yüzükleri ve mahmuzları, dalgalanan lüleli saçları ve bıyıklarıyla dikkat çeken, olmazsa olmaz bir çift buldog köpeği eşliğinde gezinen havalı romantik kahramanlarla renklenmekteydi."[39]

Göttingen Bismarck'ı muhtemelen bu sebeplerle çekmiş olsa da, Boston'un üst sınıflarına mensup yetenekli bir öğrenci olan John Lothrop Motley kente şöhretini duyduğu eğitiminden yararlanmak için gelmiş ancak aradığını bulamamıştı. Boston'daki ailesine 1832'de şöyle yazdı:

> Her halükârda Göttingen'de uzun süre kalmaya değmez, çünkü üniversiteyi kıymetli hale getiren profesörlerden birçoğu ölmüş veya zamanını geçirmiş durumda, şehrin kendisi ise son derece sıkıcı.[40]

Bismarck'la aynı gün doğan Motley ondan bir yaş büyüktü. Arkadaşı gibi herkesin herkesi tanıdığı bir sosyal sınıftan gelmişti. Yıllarca Oliver Wendell Holmes Sr.* ile yazıştı, Emerson ve Thoreau'yu tanımaktaydı ve bu bağlantıları sayesinde ciddi bir diplomasi eğitimi almadan Viyana'da ve ardından Londra'da ABD büyükelçisi oldu. Yetenekli bir dilci olarak mükemmel Almanca konuşmaktaydı, Felemenkçe öğrendi ve yaşadığı dönemde üne kavuşmasını sağlayan çok ciltli anıtsal bir Felemenk Cumhuriyeti tarihi yazdı. İlerici fikir çevreleri üzerinde güçlü bir çekim uygulamaya başlayan Alman üniversitelerinde birkaç yıl geçirmek Motley gibi üst tabakalardan Amerikalılar ve paralı genç İngilizler için 1820'li ve 1830'lu yıllarda moda haline gelmişti. Matematikçi ve felsefeci, uzun süre Cambridge Üniversitesi Trinity Koleji'nin dekanlığını yapmış olan William Whewell, *Naturwissenschaft* [tabii bilimler] eğitimi ve Almanya'daki yeni tarz ciddi üniversiteler hakkında bilgi edinmiş ve Cambridge'i bundan örnek almaya zorlamıştı. Lytton Strachey *Eminent Victorians*'da** Newman ve Keble'ın dostu Muhterem Edward Pusey'i, servet ve eğitim sahibi bir profesör, Christ Kilisesi yüksek papazı ve "Almanya'da bulunmuş olduğu söylenen" bir kişi olarak tasvir etmektedir.[41] Strachey bununla 1820'ler ve 1830'ların ağırbaşlı, düzgün Oxford din adamları ile "Almanya'da bulunmuş", yeni teoloji anlayışı ve İncil eleştirileriyle dolu olarak geri dönmüş Pusey gibi genç insanların cüretkârlığı arasındaki tezada parmak basmaktadır.

---

* Oliver Wendell Holmes, Sr. (1809– 1894) Amerikalı hekim, şair, öğretmen ve yazar. Çağdaşları tarafından 19. yüzyılın en iyi yazarlarından biri olarak kabul edilmiştir. Tıp alanında da önemli reformlar gerçekleştirmiştir.
Henry David Thoreau (1817–1862), Amerikalı yazar, şair, felsefeci, kölelik karşıtı, tarihçi ve önde gelen transandantalist. Doğal ortamlarda basit bir hayat yaşamayı, adil olmayan devletlere itaat etmemeyi savunmuştur.
Ralph Waldo Emerson (1803-1882) Amerikalı düşünür ve yazar. Transandantalizmin en önemli temsilcilerinden. Ülkeyi dolaşarak verdiği konferanslarla çok ün kazanmış, ismini Avrupa'da da duyurmuştur-ç.n.

** Lytton Strachey (1880-1932), İngiliz yazar ve eleştirmen. Bloomsbury Grubu denilen, Virginia Woolf gibi yazarların da dahil olduğu edebiyat çevresinin üyesiydi. Psikolojik analiz tekniklerini de kullanarak alaycı bir dille kaleme aldığı farklı bir biyografi yazarlığı geliştirdi. Kraliçe Victoria çağının tanınmış şahsiyetlerini konu alan *Eminent Victorians* adlı eseriyle ün kazanmıştır-ç.n.

Bu tür emelleri olmamakla birlikte Motley Alman üniversitelerindeki yaşam üzerine bir roman yazarak kayda değer bir iş yaptı: *The American National Biography Online* bu kitabı tek bir paragrafla geçiştirmektedir: "Tarihi bir romans olan Motley'in ilk romanı *Morton's Hope* 1839 yılında yayımlandı. Esinlediği az sayıdaki değerlendirme olumsuz nitelikteydi. Kusurlu konusu, ifade şekli ve karakterlerinin yapısı nedeniyle eleştirildi." *Morton's Hope* romanının eksiklikleri bulunduğunu kabul etmekteyim. Ancak kitabın çok değerli bir özelliği vardı. Kitabın başlıca karakteri Otto von Rabenmark adı verilerek kimliği bir ölçüde gizlenen Otto von Bismarck'tır. Kitapta öğrenci Bismarck'ın ve eğitim gördüğü yerin ilginç bir portresi mevcuttur.

Motley, okuldaki ilk yılında bulunan 17 yaşındaki Bismarck'la, Göttingen'den diğer öğrencilerle birlikte çıktığı, amacı mümkün olduğunca çok Alman şehrinde "dağıtmak" olan "*eine Bierreise*", yani bira içme turunda tanıştı. Motley/Morgan'ın bize aktardığı Bismarck tablosu şöyledir:

> Rabenmark son sınıftan bir öğrenciye içkide meydan okumuş bir "tilki"ydi (ilk yılındaki öğrencilere takılan argo bir isim). Bir tilki olarak bile çok gençti. Bu yazıyı yazdığım sırada daha on yedi bile olmamıştı, karakter olgunluğu ve diğer her bakımdan tanıdığım her insanı kıyas kabul etmez ölçüde aşmaktaydı... İnce endamlıydı, tam yetişkin olmamasına rağmen şimdiden iyi bir boya sahipti. Giyimde dönemin Göttingen modasının en aşırısını takip ediyordu. Yakasız ve düğmesiz, karmakarışık, renk kadar şekilden de yoksun karman çorman bir palto; muazzam genişlikte pantolonlar, demir ökçeli ve meşum görünüşlü mahmuzları olan çizmeler giyerdi. Kravat tanımayan gömleğinin yakası omuzlarına çıkar, saçları kulakları ve omzunu örterdi. Silik renkte zayıf bir bıyık yüzünün görünümünü, büyük bir kılıç da giysilerini tamamlardı. İsminin önüne Von yazar ve Şarlman'ın zamanından önce baronluk verilmiş bir Bohemyalı aileden geldiğini gösteren aile arması işli devasa bir mühür yüzüğünü işaret parmağında taşırdı. Daha talihli bir dünyada şan ve şöhret kazanabilecek bir genç olan Otto von Rabenmark böyle birisiydi. Yaşının ölçülemez kadar ilerisinde yetenekler ve kazanımlar sahibiydi.[42]

Genç Bismarck o dönemde dahi diğerlerinden farklıydı. Birkaç ay sonra şehirde bir yürüyüşe çıkan Motley gördüklerini şöyle kaydeder:

> Cadde boyunca yukarılara baktığımda her pencereden öğrencilerin başlarının ve omuzlarının sarktığını gördüm. Zevksiz tütün kepleri ve farklı biçimlerde sabahlıklar giymişler, ağızlarından sarkan uzun pipolardan püskül gibi çıkmış tütünler parlayıp sönüyordu.[43]

Motley/Morton bir süre sonra köpeği Ariel'i gezdiren Rabenmark'a rastladı. Sahibi ve köpek tuhaf giyinmişlerdir ve dört öğrenciden oluşan bir grubun görünüşüyle alay etmesi üzerine, von Rabenmark bunlardan üçünü düelloya davet eder, köpeğiyle dalga geçen dördüncüsünü ise sopasının üzerinden bir köpek gibi atlamak zorunda bırakır. Ardından, Rabenmark'la birlikte evine giderler. Morton, evin döşemesinin sadeliğine, zeminde halı bulunmadığına, onun yerine kum serpili olduğuna dikkat eder. Duvarlar "bir Alman öğrencisinin kendine özgü ve değişmez karakteristiği" olan siluetlerle* kaplıdır:

> Bunlar, tümü beyaz zemin üstüne siyah kâğıtla işlenmiş, on veya on beş santimetre karelik güzel profiller; genellikle dar bir kara ağaç çerçeveye yerleştirilmişler. Rabenmark'ın arkadaşlarının çok fazla olduğu anlaşılıyor, zira duvarda aşağıdan yukarıya doğru sayısı azalarak bir piramit oluşturan ve tepesinde Pomeranya hemşeri kulübünün "kıdemlisinin" bulunduğu en azından yüz tane siluet var... Odanın üçüncü tarafı duvara çapraz olarak asılmış bir çift "*Schlagern*", yani düello kılıcıyla süslenmiş.[44]
>
> Odaya giren Rabenmark, kemerini çözüp tabancası ile meçini [Alm. *schlager*, kısa kılıç] yere fırlatırken "İşte", dedi. "Soytarılığımı bir süreliğine bırakıp makul olabilirim. Bu *renommiring* [isim yapma, *renommée*] gerçekten yorucu bir iş... Ben bir tilkiyim. Üniversiteye üç ay önce geldiğimde tek bir tanıdığım bile yoktu. En iyi *Landsmannschaft*'a** [hemşeri cemiyeti] girmek istedim ama fazla başarılı olma şansım yoktu. Şimdi ise nüfuzlu bir üyeyim. Kabul edilmemi sağlamak için nasıl bir yol takip ettiğimi tahmin edersin?"

---

* Bir obje veya portrenin yalnız kenar çizgileriyle tek renk olarak yapılan gölge çizimidir. Daha çok şehirlerin, dağların, belli yükseklikleri olan coğrafi elemanların görüntüsü için siluet tabiri kullanılır. Ancak burada olduğu gibi kişilerin de silueti yapılır-ç.n.

** *Landmannschaft,* Alman üniversitelerinde belli bir bölgeden veya milletten gelen öğrencilerin kurdukları kulüp veya cemiyetlerdi. Öğrenciler bu cemiyetlere korunmak, çıkarlarını savunmak, dayanışmak ve sosyal çevre sahibi olmak için girerlerdi. Bazı kulüplere girmek için kılıç kullanmayı bilmek gerekirdi. Bu cemiyetlerde katı giriş ve davranış kuralları olabilmekteydi-ç.n

"Sanırım başkan ya da senin verdiğin isimle kulübün kıdemlisi ve diğer ileri gelenleriyle arkadaş oldun" dedim. "Hayır. Herkesin ortasında onlara en kaba tavırla hakaret ettim... ve kıdemlinin burnunu kesip, eş-kıdemlinin üst dudağını, bıyığını ve bunun gibi parçalarını doğradıktan, ayrıca diğerlerine sevgimin derin izlerini bıraktıktan sonra, maharetimi takdir ettiler ve bu kadar değerli bir savaşçının hizmetlerini elde etme arzusuyla grup halinde beni alkışlarla kabul ettiler... Arkadaşlarıma burada olduğu gibi öteki dünyada da önderlik etmeye niyetim var. Görüyorsun şu anda gayet makul türden bir insanım ve yarım saat önce sokakta karşılaştığın şarlatanla bir alakam yok. Ama üstünlük elde etmenin yolunun bu olduğunu anlıyorum. Üniversiteye başladığımda hepsi ölçüsüz, vahşi, eksantrik rakiplerime karşı üstünlük elde etmenin yolunun onlardan on defa daha fazla ölçüsüz ve vahşi olmaktan geçtiğini derhal anladım..." Hakkında bu satırları yazdığım sırada yaşı tam olarak on sekiz buçuktu.[45]

Bismarck'la hayattayken bir dizi söyleşi yaparak ilk bütünlüklü biyografisini 1915'te yayımlayan Erich Marcks, *Morton's Hope* romanını okuyan az sayıdaki Alman biyografi yazarlarından biridir. Adı geçen, "Göttingen Üniversitesi öğrencisi Rabenmark'ın niteliklerinden, bu kahramanın yanılgıya yer vermeyen bir kesinlikle Bismarck olduğu ortaya çıkmaktadır: Yaşama şekli, görünüşü, konuşma tarzıyla kendini belli etmektedir"[46] sonucuna varır. Marcks ayrıca, Bismarck'ın üç sömestrde yirmi beş düello yaptığını kaydetmektedir.[47] Ancak Marcks *Morton's Hope* konusundaki en ilginç hususu kaçırmaktadır. Çalışmasında sadece Bismarck'ı dikkate almış, Motley üzerine fikir yormamıştır. Birisi romanın ilham kaynağı olan bir genç adam, diğeri ise bu genç adam hakkında bir biyografi veya biyografik roman yazan her iki kişi de dikkate değer insanlar olmalıdır. 18 yaşındayken bile Bismarck'ın bir aurası vardı. Motley, "karakter olgunluğu ve diğer her bakımdan, bu genç adam tanıdığım her insanı kıyas kabul etmez derecede aşmaktaydı..." diyerek bu hususu kesin bir dille ortaya koymaktadır.

Motley'in, "arkadaşlarıma burada olduğu gibi öteki dünyada da önderlik etmeye niyetim var" diyen dostunda gördüğü bir başka önemli nitelik, akılcılığıydı. Bismarck'ın şahsiyetinin gücüyle diğerleri üzerinde hâkimiyet kurmak ve yönetmek güdüsü 18 yaşında dahi belirgin biçimde öne çıkmıştı. Dostlar ve düşmanlar arasındaki hatları daha keskin biçimde çizmesi veya izlenebilecek hareket yollarını tanımlaması nedeniyle arıtıcı veya berraklaştırıcı bir özellik atfettiği çatışmayı, daha sonraları siyasi hayatında da çoğu durumda uzlaşmaya tercih etmiştir.

Göttingen'de Bismarck yetkili makamlarla sık sık çatıştı. Göttingen Üniversitesi, 19. yüzyıldaki Cambridge Üniversitesi gibi, *Pedell** adı verilen gözetmenler tarafından yakalanan isyankâr öğrencileri yargılayan mahkemelere sahipti ve mahkûm olanlar üniversite hapishanesinde *Karzerstrafe* [hapis cezası] çekerdi.[48] Bismarck'ın doğal olarak birçok kez başı belaya girdi ve hapse mahkûm edildi. Bu hapis cezalarının ne derece ciddiyetle uygulandığını bilemiyoruz. Fakat 1833 baharında Göttingen Üniversitesi Rektör Yardımcısına bu konuda bir mektup yazmıştır:

> Azametli Beyefendi, şahsıma verilen *Karzerstrafe*'yi Mikail tatilinden dönüşüme kadar tehir etme iyiliğini göstermiştiniz. Şimdi ise henüz tam iyileşmeden uzun bir yolculuğa çıkmam hastalığımı tekrar nüksettirerek zaten zayıf düşen bedenimi daha da zayıflatacağı için Berlin'de kalmam ve çalışmalarıma burada devam etmem gerekli görülüyor. Bu sebeple Zat-ı Alilerinden cezamı Göttingen'de değil burada çekmem hususunu itaatkârâne istirham ediyorum. En itaatkâr bendeniz Otto von Bismarck, Öğr.[49]

Bismarck'ın düşünce yapısı ve planları konusunda Pomeranya Öğrenci Cemiyetinden "kardeşi" Gustav Scharlach'a (1811-81) yazdığı bir dizi canlı mektup vasıtasıyla birçok şey biliyoruz. Birinci mektup, Bismarck'ın mübalağalı üslubuyla bilinen bir öğrenci sorununa değinmektedir. Borçlarını ödemeyi reddeden "ihtiyarla", yani babasıyla "çok can sıkıcı sahneler" yaşadığını Scharlach'a bildirmekte ve devam etmektedir:

> Bu bende insanlara karşı düşmanlık yaratıyor... [Para] açığım o kadar kötü değil, çünkü aylak bir hayat sürmemi sağlayacak kadar iyi bir kredim var. Bunun neticesinde hastalıklı ve solgun görünüyorum. Şimdi bizim ihtiyar Noel için eve gittiğimde durumumu elbette paramın azlığına yoracaktır. O zaman bir sahne yaratır ve böyle açlığa katlanmaktansa Müslüman olmanın daha iyi olacağını ona söylerim ve bu da meseleyi çözer.[50]

Bir sonraki mektubu, nükteleri, üslubu ve Junker hayatını çok güzel karikatürleştirmesiyle haklı olarak meşhur olmuştur. Bismarck devlet memuriyeti yerine babasının çiftliklerinden birini işletmek için eve dön-

---

* Bir tür üniversite disiplin gözetmenleri olan bu görevliler İngiliz üniversitelerinde "Bull Dogs" olarak da bilinmektedir-ç.n.

meyi tercih ederse ne hale geleceğini Scharlach'a anlatmaktadır. Scharlach onu on yıl sonra ziyarete gelirse,

> karşında Fransızlara ve Yahudilere yönelik mazur görülebilecek nefretiyle yerleri titretene kadar küfredip lanetler savuran, zorba karısından eziyet görürse köpeklerini ve hizmetkârlarını çok fena döven bıyıklı ve besili bir *Landwehr* [milis kuvveti] subayı bulacaksın. Ayağıma Stettin'deki yün pazarında köylülerin gülecekleri deri pantolonlar giyeceğim ve bana birisi Herr Baron olarak hitap ederse, bıyığımı keyifle sıvazlayarak ona iki taler daha ucuza mal satacağım. Kral'ın doğum gününde kafayı çekip "Vivat" diye bağıracağım, daha sık heyecanlanacağım, her iki kelimemden biri "şerefim üzerine!" ve "bu ne harika at!" olacak. Kısacası ailemin taşralı çevresinde mutlu olacağım, *car tel est mon plaisir* [böylesi hoşuma gidecek].[51]

Bismarck, bir taşralı Junker soylusunun hayatını arkadaşına eğlenceli biçimde tasvir ettiği bu mektubu on dokuzuncu yaş gününden bir hafta sonra yazmıştı. Alman edebiyatı Bismarck'ın politikaya girmeyi seçmesiyle yetenekli bir komedi yazarından mahrum kalmıştır.

Scharlach'a Mayıs 1834 başlarında yazdığı üçüncü mektubunda mesleki planlarını açıklamakta, devlet sınavlarına girme niyetini haber vermektedir:

> Onurlu aday avukatlık mertebesi yerine, kraliyet mülki memurluğu, yani Berlin Şehir Mahkemesinde *Referendar** görevini düşünüyorum. Tasarım burada bir yıl kadar kalmak, ardından Aachen'deki Eyalet Hükümetinde işe başlamak. İkinci yıldan sonra Hariciye sınavlarına girer, sonrasında da beni Petersburg'a mı yoksa Rio Janeiro'ya mı olur, nereye gönderirlerse kendimi talihin kollarına bırakırım... Maalesef bu mektupta da kötü alışkanlığımı sürdürerek kendim hakkımda çok konuşuyorum. Bana bir iyilik yaparak sen de beni taklit et ve bu nedenle kendini beğenmiş görüneceğinden korkma.[52]

Bu sırada tesadüfen tanıştığı bir kişi hayatının akışını değiştirecekti. 1834 yılı yazında tanıştığı bu kişi parlak bir genç subay ve itibarlı *Kriegsakademi* [Prusya Harp Akademisi] mezunu Yüzbaşı Albrecht von

---

* Alman idari sisteminde özellikle hukuk ve öğretmenlik mesleğine başlayan aday memurlara *Referendar* unvanı verilmekteydi. Adaylık süresinin sonunda asalete geçmek için sınava girilmekteydi-ç.n.

Roon'du. Genelkurmay, nihayet tam olarak çalışmaya başladığı 1820'lerde Prusya Krallığı'nın topografyasını tarayarak haritasını çıkarmak için, zaman içinde bir gelenek haline gelen ve İkinci Dünya Savaşı'na kadar devam eden kapsamlı bir proje başlatmıştı. (Cambridge Üniversitesinde hiç el değmemiş binlerce *Wehrmacht* haritası vardır. Bu haritalar, müfreze ve manga düzeyindeki harekâtlar için bile ihtiyaç duyulan nirengi noktalarının bulunabileceği kadar ayrıntılıdır.) Genelkurmay Topografya Dairesi, atlarının ve teçhizatının parasını ödeyemeyecek kadar parasız, bu nedenle kurmay subayı olarak alaylara atanamayan yetenekli genç subayları bu maksatla hizmete aldı. İlginç bir talih eseri olarak Haziran 1871'de Fransızlara karşı kazanılan zafer ve Almanya'nın birleşmesi şerefine *Unter den Linden* caddesinde düzenlenen geçit resminde Bismarck'ın yanında yürüyen her iki general de – Moltke ve Roon- Topografya Dairesinde uzun yıllar geçirmişlerdi. Arden Bucholz, Roon gibi Moltke'nin de Genelkurmay Başkanı General Karl Freiherr von Müffling idaresindeki büyük topografya projesine katıldığını kaydetmektedir.

Ne Roon ne de eşi Anna'nın servetleri vardı. Bu nedenle, Roon 1850'lerin başında bile ailesiyle birlikte basit bir alay komutanı hayatı yaşamaktaydı. Oğlunun yazdığı gibi "esas olarak maaşlarıyla geçinmekteydiler."[53] Teğmen von Roon, 1834 yazında ise Pomeranya'nın arazi ve ormanlarının topografik peyzajını çizmek ve haritalandırmak için yoğun biçimde çalışmaktaydı. Yeğeni Moritz von Blanckenburg'u beraberinde bir arkadaşını getirerek kendisine yardım etmesi için davet etti. Moritz en iyi arkadaşı olan 19 yaşındaki Otto von Bismarck'ı yanına aldı. İki genç sabahları projesinde Roon'a yardım etmekte, öğleden sonraları ava çıkmaktaydılar.[54] Yaşıtı Motley'i o kadar şaşırtan genç Bismarck, kendisini ileriki yıllarda Prusya Başbakanı yapacak on iki yaş büyüğü bu subay üzerinde de bir etki yaratmış olmalıdır. Prusya Junkerlerinde çok sık görüldüğü gibi, aralarındaki bağlantıyı tanıdık ağı ve askeri hizmet ilişkisi kurmuştu.

Bismarck, çok açık olmayan sebeplerle (Marcks, Bismarck'ın Göttingen'deki son sömestrinde hastalandığını ve eve yakın bir yerde okumasının daha iyi olacağının düşünüldüğünü öne sürmektedir)[55] 1833-34 kışını geçirdiği Berlin'e taşındı ve bir aşamada okul kaydını Göttingen Üniversitesinden Berlin Üniversitesine aldırdı. Motley'in ardından gelmesi ve Alexander Graf von Keyserling'in katılmasıyla üçlü tamamlandı. Engelberg, Motley ve Keyserling'i Bismarck'ın "iyi ruhları" olarak adlandırmakta-

dır.[56] Lothar Gall bu hususu daha kuvvetle vurgulayarak, "Amerikalı, Bismarck'ın hayatta sahip olduğu az sayıdaki gerçek arkadaşlarından biriydi" demekte ve Bismarck'ı Goethe, Shakespeare ve Alman romantik sanatının en iyi eserleriyle Motley'in tanıştırdığını öne sürmektedir.[57] Bu edebi tanışıklıklar fazla kök tutmamıştır. Pflanze, 1770-1830 döneminde Almanya'yı dünyanın entelektüel merkezi haline getiren kültürel uyanışa Bismarck'ın hiçbir zaman büyük bir ilgi göstermediğine işaret etmektedir. Bismarck'ın klasik tarz eğitiminden, Alman idealizminden, yeni tarihselcilikten, romantizmden, Alman müziğinin büyük çağından esas olarak etkilenmediğini kaydetmektedir.[58] Hegel, Schopenhauer gibi felsefeciler de ona büyük tesirde bulunmamıştı. Sağ veya sol Hegelcilerle pek bir alakası olmamış, Schelling, Fichte veya romantik dönem şairlerinin büyük kısmıyla ilgilendiği görülmemiştir. Bununla beraber, önemli bir istisna da mevcuttur: Bismarck, Friedrich Schiller'e büyük değer vermiştir; Roon, Manteuffel, Wrangel gibi askerler şaire daha da büyük değer vermiştir. Öte yandan, kendini ayrı tutan Moltke'nin Schiller konusunda bu askerlerin arasında yer almaması ilginçtir.

Bismarck'ın Schiller'i çok iyi bildiği kesin olmakla beraber, o genel olarak eğlenceli lirik şiirleri tercih etmiştir. Barones Spitzemberg "köşesine" çekilmiş Bismarck'la Aralık 1884'teki bir sohbetini kaydetmiştir:

> Akşam yemeğinden sonra sigarasını içti ve Uhland, Heine, Rückert'in yanı sıra, beğendiği ve her evinin bir köşesinde kitaplarını bulundurduğu Chamisso'nun şiirlerinin bir cildini karıştırdı. "Gerçekten huzursuz ve yorgun olduğumda, bu Alman liriklerini okumayı tercih ederim, beni neşelendiriyorlar" dedi.[59]

Mayıs 1835'te Bismarck Adalet Bakanlığının hukuk giriş sınavlarını geçti. İşleri hakkında aynı yılın Temmuz ayında Scharlach'a haberlerini iletti:

> Taşrada geçirdiğim birkaç haftalık iznimden yeni döndüm ve Berlinlilerin suçlarını açığa çıkartıp cezalandırma görevime bütün gücümle tekrar daldım. Benim durumumda zabıt tutmayı gerektiren mekanik bir işlevden ibaret bu devlet görevi, başlangıçta katlanabileceğim, geleceği olabilecek bir iş gibi görünmüştü. Fakat artık güzel parmaklarım sürekli hareket eden kalemin ağırlığı altında eğilmeye başlarken, kamuya başka bir görevde hizmet etmeyi büyük bir şevkle diliyorum.[60]

1836 yılı ilkbaharında ikinci hukuk sınavına hazırlanmak için izin aldı ve bu sefer alışıldık mizahi üslubuyla tasvir ettiği Schönhausen'a gitti:

> Son dört haftadır sivri kemerli, dört metre kalınlığında duvarları olan, iki tanesi döşenmiş, renkleri artık ancak yer yer ayırt edilebilen şatafatlı duvar kâğıtlarıyla kaplı 30 odalı, fare sürülerinin dolaştığı, şöminelerinde rüzgârın uğuldadığı, kısacası, tam bir melankoli yaşamak için uygun her şeyin bir araya geldiği, "atalarımın bu eski şatosunda" kalıyorum. Yanımızda muhteşem bir eski kilise var. Benim odam bir tarafından kilise avlusuna, diğer tarafından tıraşlanmış porsuk ağaçlarının ve yaşlı, güzel ıhlamurların bulunduğu o eski bahçelerden birine bakıyor. Bu her yanı dökülen evde yaşayan tek canlı, babama zamanında oyun arkadaşlığı yapmış 65 yaşındaki kurumuş bir yaşlı hizmetçinin besleyip baktığı arkadaşın. Sınavlarıma hazırlanıyorum, bülbülleri dinliyorum, atışa çıkıyorum ve deri ciltli kitaplarla dolu zengin kütüphanede bulduğum Voltaire'i ve Spinoza'nın *Etika*'sını okuyorum.[61]

Bu mektupların karmaşıklığı birkaç söz söylememizi gerektiriyor. Bismarck, Schönhausen malikânesini "atalarımın eski şatosu" mertebesine yükseltmektedir. Gerçekte de dönemin fotoğrafları evin keskin biçimde yükselen dik bir çatıya ve küçük pencerelere sahip, ortaçağ devrinden kalma tipik bir kanada sahip olduğunu göstermektedir. Bu kanadın yanında, 17. yüzyıl sonları veya 18. yüzyıl başlarında inşa edilmiş, daha büyük, yerden tavana kadar yükselen iki sade sütuna sahip, yine mütevazı kiremitlerle kaplı bir çatısı, alınlıksız kapısının üstünde hoş biçimde kavis verilmiş kemeri bulunan, üç katlı bir kanat daha vardır. Bu veya buna benzer görüntüye sahip düzinelerce taşra malikânesi o dönemde mevcuttu. Hasatta iyi bir kâr elde etmiş, ismi belirsiz birçok taşra soylusunun "şatolarına" bu şekilde "soylu" kanatlar eklemiş olması mümkündür. Bismarck'ın yoğun romantizmle dolu ironik tasvirlerinde "şato", bir acuze tarafından bakılan Byron tarzı genç bir adamın yalnız başına oturduğu dökülen bir harabeye, aristokratik çürümenin duygusal ve neredeyse anlamsız bir mekânına indirgenmiştir. Bu kendini kurgulama, süslü sözlerden alınan zevk, aristokratik mirasın vurgulanması ve ifadenin coşkunluğu güçlü bir etki yaratmaktadır. Daha önceki "şişman Junker" mektubunun ayakları yere basan mizahından mahrum olan bu metin, Bismarck'ın kendini kurgulamasının yeni bir aşamaya eriştiğini göstermektedir. Her şeyin ötesinde, mekân önemsiz bir unsur değil, hi-

yerarşik ve aristokratik bir cemiyette mertebe iddiasının dayanağıdır. Bismarck, ailesinin farklı dallarının aksine doğum yerinin adını taşımaktaydı; o bir Bismarck-Schönhausen'di. Dolayısıyla, "şato", Scott'un *Ivanhoe** romanında geçen tarihi binalar gibi yüksek bir mertebeye yükseltilmekteydi. Bu söz ustalığını Bismarck uzun meslek hayatı boyunca kullanmıştır. Tanıdığımız Bismarck haline gelmesini sağlayan şeylerden biri güçlü şahsiyeti ise diğeri de sanatsal üslupla yazı yazma hüneridir.

Bismarck bu esnada şehir mahkemelerinde çalışmaktan bıkmış ve hukuk mesleğinin kendisine uymadığına karar vermişti. Dolayısıyla hukuk mesleğinden diplomasi hizmetine geçmek için ikinci bir sınava girmesine izin verilmesi başvurusunda bulundu. Bu noktada veliahtlığı döneminde IV. Friedrich Wilhelm'a öğretmenlik yapmış olan Dışişleri Bakanı Johann Peter Frederic Ancillon'un iznine ihtiyaç duydu. Ancillon bu kısmetli öğretmenlik işinin yardımıyla Krallığın Dışişleri Bakanlığına yükselmişti. Çok kültürlü bir akademisyen olan Ancillon anne tarafından Friedrich Gentz'in akrabasıydı. Motley'in 1860'larda Viyana hakkında yazdıkları, çok daha küçük boyutlu Prusya cemiyeti için daha da geçerliydi: "Herkes sarmaşık gibi birbiriyle iç içe geçmiş akrabalık ilişkilerine sahip. Bu, üç ya da üç bin kişilik büyük bir aile partisi."[62] Ancillon genel olarak Junker sınıfı ve özel olarak Bismarck hakkında çok iyi bir kanaate sahip değildi ve ona kendisi için daha uygun olabilecek gümrük gibi bir iç teşkilatta iş aramasını önerdi. Bismarck bunun üzerine ağabeyi vasıtasıyla iltimas aradı ve Rhineland eyaletindeki Aachen Valisi Kont Arnim-Boitzenburg'un desteğini sağladı.[63] Fakat bu bağlantı dahi Dışişlerine girmek için işe yaramadı. Bismarck en sonunda ülke içinde bir devlet memuriyetine razı olmak zorunda kaldı ve sıkıcı Berlin'de değil de bu defa koruyucusunun yerel yönetimin başında bulunduğu Aachen'da ikinci hukuk sınavına girdi.

İngilizcede genellikle Aix-la-Chapell olarak bilinen Aachen'ın revaçta bir şehir olması için çok sebep vardı. Almanya'nın en batısında yer alan bu kent, Şarlman İmparatorluğu'nun kadim başkenti olarak güzel anıtlara ve romantik harabelere sahipti. Ayrıca kaplıca turizmi gelişmekteydi. Aachen günümüzde, 45 ile 75 derece arasındaki ısısıyla "Alplerin ku-

* Ünlü İskoçyalı yazar Sir Walter Scott'un (1771-1832) 12. yüzyıl İngilteresinde geçen şövalyelik, asalet ve kahramanlık romanı. Scott, dünya klasikleri arasına giren romanlar yazarken devlet hizmetinde mahkeme görevlisi olarak çalışmaktaydı-e.n.

zeyindeki en sıcak su kaynaklarına sahip kent" olarak tanıtılmaktadır. Şarlman'ın bu şehri başkent olarak seçmesinin nedeni de kaplıcalardı. "*Darumb er dann zu Aach sich geren niderge- lassen, und von dess warmen Bad daselbst wegen Wohnung gehabt.*" [Bu nedenle Aachen'a yerleşti ve sıcak banyolarından ötürü evini de orada kurdu.][64] Kenti ideal bir turist çekim merkezi yapan kaplıcaları, tarihi hüviyeti ve konumuyla Aachen, 22 yaşında, yaklaşık 1.93 boyunda, ince yapılı, mükemmel İngilizce konuşan, cana yakın bir kişi olan Bismarck'ı da çekmiş olmalıdır. Bismarck, mülki hizmete kabul edilebilmesi için gerekli sınavlara girdi ve dereceyle kazanarak Temmuz 1836'da memurluk yeminini etti.[65]

Aachen'da geçirdiği bir yılı aşkın zaman fırtınalı bir dönemdi ve çok masraflıydı. Bismarck görevlerini ihmal etti, sık sık işe devamsızlık etti ve (en az) iki kere âşık oldu. Ağabeyi Bernhard'a Temmuz 1836'da yazdığı mektubunda Köln üzerinden Aachen'e dönüş seyahatini ve beraberindekileri şöyle anlatmaktadır:

> Çok seçkin bir İngiliz grubu. Seyahat bana çok zevk verdi fakat çok paraya mal oldu. ... İnsan evden yardım almazsa, bu işin nereye varacağını bilemiyorum; çünkü nakit para olmadan burada yaşamak gerçekten imkânsız.[66]

Yazdığı iki ciltlik Bismarck biyografisini Gall'den beş yıl önce Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde yayımlayan Engelberg, Bismarck'ın, *Gesammelten Werken* içinde yer verilmeyen 30 Haziran 1836 ile 19 Temmuz 1837 yıllarına ait on mektubunu kullanmıştır. Mektuplar, Almanya'nın birleşmesinin kahramanını övgüye layık olduğu söylenemeyecek bir açıdan göstermektedir. Her şeyden evvel Bismarck, amiri Adolf Heinrich Kont von Arnim-Boitzenburg'u insafsızca istismar etmiştir. Berlin'de 10 Nisan 1803'te doğan Arnim-Boitzenburg Prusya devlet bürokrasisinde bir yıldız gibi yükselmişti. Prusyalı bir idarecinin olağan şartlarda meslek hayatının zirvesi sayılabilecek *Regierungspräsident* (eyalet valisi) pozisyonuna henüz 30 yaşındayken erişmiş ve 33 yaşında Aachen'e atanmıştı. Daha sonra kabine üyeliğine getirilmiş ve 1848 Devrimi'nin karışık günlerinde kısa bir süre başbakanlık da yapmıştır.[67] İleride göreceğimiz gibi Arnim-Boitzenburg, ölümünden dört yıl önce, 1864 yılında bir zamanlar himaye ettiği kişinin politikaları konusunda "tereddütler" duymaya başlamıştı. 1836'da ise Bismarck'a Kont Arnim-

Boitzenburg'dan daha müsamahakâr davranan biri bulunamazdı. Ona özel bir muamele uyguladı ve Dışişleri Bakanı Ancillon'un kesin olarak izin vermediği bir "kariyer yolu" olmakla birlikte, "diğer stajyerlerin aksine diplomasi mesleğini izleyeceği için"[68] bölümden bölüme geçerek çalışmasına imkân tanıdı.

Bismarck ise zamanını âşık olmak için harcadı. Kardeşine 10 Ağustos'ta yazdığı mektupta, ne kadar âşık olduğunu anlatmak için "en mübalağalı şark sıfatları yetersiz kalır" demekteydi. "Cleveland Dük ve Düşesi ile yeğenleri Laura Russell

> ile birlikte kalabalık bir grup İngiliz, Zat-ı Alileri Cleveland bana ilk defa bir bardak şarap içmemizi önerdiğinde, beni saplı gözlükleriyle incelediler ve ben de özelliğim olan zarafet ve letafetle yarım galon şeriyi mideme indirdim."[69]

Bismarck, "neredeyse sözlü sayılabileceği", ancak bağlarını resmileştirmeden gitmesine izin verdiği kızları Laura ile birlikte Dük ve Düşes'in 30 Ekim'de ülkeden ayrıldıklarını Bernhard'a bildirdi. Bütün yaz yüksek sosyetede yaşaması nedeniyle altına girdiği borçlarını ödemek için kumar oynamaya başlamış, intiharı bile aklına getirmişti; "bu maksatla, gerekli olabileceği düşüncesiyle nadir bulunan sarı renkli ipek bir urganı bile bir köşede tuttum".[70] Bernhard'a 2 Kasım'da yazarak babalarının azarlarıyla birlikte kendisine para gönderdiğini söyledi.[71] 3 Aralık 1836'da güzel Laura'nın Cleveland Dükü'nün yeğeni değil de yalnızca iki yıldan beri Düşes olan ve halk tabakasından gelen annesinin daha önceki bir hatasının ürünü olduğunu öğrenmişti. Artık kandırılmış olduğuna ve İngilizlerin saplı gözlüklerinin altından kendisiyle alay ettiklerine kanaat getirmişti: "Kendi aralarında 'şu uzun boylu canavara bak, işte bu ormanda piposu ve mühürlü yüzüğüyle yakaladığımız aptal Alman baronu' diye konuşuyorlardır."[72]

Bismarck'ın "kendisinden hoşnut olmadığı, manevi boşluk içinde bulunduğu" veya "kaçtığı ve dikkatini başka yerlere vermek" istediğine ilişkin Lothar Gall'ın gördüğü psikolojik emareleri ben göremiyorum.[73] Gördüğüm şey daha çok, kendine fazla güvenen taşralı bir asilzadenin, Prusya Junker sınıfıyla kıyas kabul etmez zenginliğe ve özgüvene sahip İngiliz aristokrasisinin refah ve yaşam tarzının etkisine kapılmış olduğudur. Asalet unvanı bulunmayan İngiliz Wilson ailesinin Norfold'daki

Felbrigg Hall malikânesi, saltanat sahibi birçok Alman prens ailesinin sarayından daha büyük, azametli ve etkileyiciydi ve Wilson'lar denkleri olan herhangi bir Prusyalı aileden çok daha fazla zengindi. Robert Walpole'un yüzlerce odaya sahip *Houghton Hall* malikânesi Viyana Habsburgları istisna olmak üzere Almanya'daki her sarayı aşmaktaydı ve Walpole ailesi, Sir Robert Walpole* sayesinde hükümet hizmetinde servet edinmiş Norfolk'lu bir taşra eşrafıydı.

The *Oxford Dictionary of National Biography*'nin Birinci Cleveland Dükü hakkındaki madde başlığı, genç Bismarck'ın mali imkânlarının ne kadar ötesine geçtiğini göstermektedir:

> William Harry Vane, Birinci Cleveland Dükü (1766-1842), ... muazzam mülklerine ilaveten 1.250.000 pound değerinde devlet bonosu, yaklaşık 1 milyon pound değerinde altın, gümüş ve mücevherlere ek olarak yaklaşık 1 milyon poundluk nakit miras bıraktı.[74]

1871 yılının döviz kurunu 1 pound=6,72 taler olarak kabul edersek, o takdirde topraklarının değeri hesaba katılmadan Cleveland'ın paraya çevrilebilecek serveti 3.250.000 pound, yani 21.840.000 taler tutarındaydı.[75] Dük, tutumlu biçimde "hisselerinin" geliriyle, diyelim ki yılda yüzde 3 oranındaki bir faizle yaşamış olsaydı, yıllık geliri 37.500 pound veya 252.000 taler tutarında olurdu. Bismarck Bundesrat'a, yani Federal Konsey'e Prusya temsilcisi olarak atandığında geliri 21.000 talerdi.[76] Dolayısıyla Cleveland Dükü 19. yüzyılda en yüksek dereceden maaş alan bir Prusyalı devlet memurundan en az yirmi kez daha yüksek gelire sahipti. Beklentileriyle başı dönen 22 yaşındaki bir Alman taşra asilzadesi inanılmaz miktarlarda borca girmeden Dük'ün sosyal çevresini uygun bir şekilde ağırlayamazdı. Dük, Laura'yla birlikte Ekim 1839'da Aachen'den ayrıldıktan sonra Bismarck'ın "intiharı" düşünmüş olması bu nedenle şaşırtıcı değildir.

Ertesi yıl Temmuz ayında kendini toplamıştı ve kardeşine "aşk ateşinin yeniden alevlendiğini" söylemek için yazabiliyordu. Bu defa, "sarı

---

* Sir Robert Walpole (1676-1745) İngiliz devlet adamı. 1701 yılında Avam Kamarasına girdi ve Liberal Partinin etkili üyelerinden biri oldu. 1721 yılında Birinci Hazine Lordu tayin edilmesinin ardından kabinenin birinci bakanı kabul edildi. Bu niteliğiyle İngiltere'nin ilk Başbakanı da kabul edilir. 1741 yılına kadar vazifede kalarak en uzun süre görev yapan başbakan sıfatını da almıştır-ç.n.

saçlı ve inanılmaz güzel" başka bir İngiliz'e, Isabella Lorraine-Smith'e tutulmuştu.[77] Bu macera, Bismarck'ın geçen yaz döneminde şampanyalı akşam yemekleri verdiği, borç altına girdiği ve izin süresini aştığı deneyimlerinin bir tekrarıydı. Bir kez daha nişanlandığını düşündü. Arkadaşı Karl Friedrich von Savigny'ye 30 Ağustos 1837'de Frankfurt'tan yazdığı mektubunda bu inancının sebepleri olduğunu belirtmekteydi:

> Birkaç günden beri burada ailemle birlikteyim (bu ifademi tamamen gizli tutmanızı sizden rica ediyorum). [Savigny'den üniformasını Aachen'den Cenevre'ye göndermesini istemişti.] Muhtemelen Leicestershire'daki Scarsdale'de yapılacak evlilik törenimde bulunursanız beni çok memnun edersiniz. Şu anda ise Aachen'daki arkadaşlara avlanmak için iki aylığına eve gittiğimi lütfen söyleyin.[78]

Güzel Isabella'nın babası Cleveland Dükü'ne rakip olamazdı. Bay Lorraine-Smith Leicestershire'da Passenham Anglikan başrahibiydi ve bu makama bağlı olarak üç kontluktaki topraklardan gelir elde eden varlıklı bir kişiydi. Ancak Bismarck'ın kardeşine yazdığı gibi, Frankfurt mektubundan önce bile "dar bir burjuva evliliği cehennemine düşme" manzarası karşısında bu fikrinden caymaya başlamıştı. Müstakbel kayınbabasının geliri Passenham kilisesi ödeneklerine bağlıydı ve bu gelir ölümüyle birlikte sona erecekti:

> Benim bu para darlığımla, yıllık 1.000 pound tutarından az bir gelire sahip bir eşle evlenebileceğimi düşünmüyorum. L.[oraine]'nin uzun vadede bu miktarı vermek isteyeceğinden, hatta verme imkânına sahip olabileceğinden emin değilim... Kendisini çok âşık olarak gören birinin kaleminden bu hesaplamaları duymaktan ne kadar hoşlanıyorsun?[79]

Gesammelte Werke'yi [Toplu Eserler] hazırlayan sadık editörlerinin bu mektupları neden yayımlamadıklarını anlamak çok zor değil. Bismarck, memuriyetine başlamasından son ana kadar utanç verici biçimde davranmıştı. Kont von Arnim-Boitzenburg'un cömertliğini kötüye kullanmış, Laura Russell'a aşık olarak körü körüne bir maceraya atılmış fakat genç kızın gayri meşru doğmuş olduğunu öğrenir öğrenmez ilişkisini sonlandırmıştı. Bu konuda pişmanlık belirtileri dahi göstermişti:

> Ona Dük'ün yeğeni olarak âşık olup, dünyaya bu türlü gelme talihsizliğini öğrenir öğrenmez bırakmam üzerine zavallı Laura acaba hakkımda ne düşünmüştür?[80]

Daha sonra aynı komediyi daha alt bir düzeyde Isabella ile de oynamış, ancak ya kendi parasal hesapları ya da babasının şahsiyetini anlaması nedeniyle nişan bozulmuştu. İzin bile almadan aylar boyunca işe gitmemiş, hiç çalışmamıştı. Gururuna teslim olmuş, gösteriş uğruna bir servet harcamıştı. Uzun süreden beri bu durumdan rahatsızlık duyan Arnim-Boitzenburg bile sonunda sabrını kaybetti. Bismarck'a yazdığı alttan alta bir alayın hissedildiği mektubuyla memur adayının davranış biçiminin "uygun" olmadığını bildirdi.

> Aachen'daki sosyal yaşamın koşullarında boş yere bulmaya çalıştığınız daha yoğun bir çalışma ortamına, esasen sizin de zikretmiş olduğunuz gibi eski Prusya kraliyet eyaletlerinden birine geçerek dönebileceğinizi düşündüğümden, bu yöndeki kararınızı onaylamaktan başka bir yol göremiyorum.[81]

Bismarck Potsdam'a döndü ve tekrar idarede çalışmaya başladı.

Bismarck'ın itibarını korumaya çalışan editörlerin *Gesammelte Werke*'nin resmi basımına almadıkları Ocak 1838 tarihli bir başka mektubunda Bismarck, askerlik hizmetinden kaçınmaya çalıştığını babasına bildirmiştir. Bir yıllık gönüllü yedek askerlik* hizmetine henüz başlamadığını, çünkü "sağ kolumun altına isabet eden ve kolumu kaldırdığımda hissettiğim, maalesef (!) çok derin olmayan kılıç yarasının yol açtığı kas zayıflığı nedeniyle" askerliktan tamamen muaf tutulmak için son bir gayret gösterdiğini bildirdi."[82] Sosyal hayat Aachen'la karşılaştırılamazdı fakat Prens Friedrich (1794-1863) ve Veliaht Prens tarafından balolara davet edilen *garçons* [delikanlılar] listesine girmişti.

Eylül 1838 sonunda ihtiyat askeri olarak sevkedildiği Greifswald'dan babasına yazarak, tarımla uğraşmaya karar verdiğini, yakındaki Eldena şehrinde bulunan Ziraat Fakültesinde bir veya iki sınıf ders alacağını, Greifswald Üniversitesinde de konferansları izleyeceğini söyledi. Mektubuna "tablo gibi güzel", "bir ara Gustav Scharlach'a söylediği gibi" "âşık olduğu" kuzeni, Caroline von Malortie'ye [kızlık soyadı von Bismarck-Boh-

---

* Geçerli sebebi olanlar için normal askerlik hizmetine alternatif, daha kısa süreli bir askerlik-ç.n.

len] yazdığı mektubunun bir örneğini de ekledi".[83] Caroline devlet hizmetine devam etmesini istemişti. Caroline'e yazdığı bu uzun mektubunun bir örneğini kardeşine de gönderdi ve hatta yıllar sonra nişanlısı Johanna von Puttkamer'e göndermek için bir örnek de çıkartmıştır. Engelberg, "çeşitli alıcılara göndermiş olması, fakat her şeyin ötesinde içeriği, bu mektubu Bismarck'ın şahsi gelişiminde kilit öneme sahip belgelerden biri haline getirmektedir. Aile diplomasisinin şaheserlerinden birisidir"[84] demektedir.

Devlet görevinde potansiyel olarak parlak olabilecek kariyerini çok büyük ve giderek de büyüyen borçlarının baskısı altında bırakmaya karar verdiği aşağı yukarı kesindir. Haziran ayında artık şifa bulmaz bir hastalığa yakalandığı bilinen annesini ziyaret ederek ona kalbini açtı. Ne kadar güç bir durumda olduğunu anlatarak çare bulması için yardımını diledi. Hayatı dayanılmaz hale gelmişti, işinden tiksinmekte ve tüm meslek yaşamını yılda 2.000 taler maaş alan bir eyalet valisi olarak sona erdirme beklentisi tüm ruhunu umutsuzlukla doldurmaktaydı. Wilhelmine bunun üzerine Ferdinand'a bir mektup yazdı ve o da Pomeranya'daki üç malikânesini iki oğluna bırakarak Schönhausen'a çekilmeye karar verdi. Babasının çiftliklerinden birini işletmek Bismarck'a gelir getirecek, kendi evinde yaşayarak zorunlu giderlerini azaltacak, kumar oynama ve hesapsızca para harcama hevesinden kaçınacaktı.[85] Aachen'de gerçekte neler olduğunu elbette ailesinden kimseye söyleyemezdi; dolayısıyla devlet hizmetinden ayrılma kararını daha yüksek sebeplerle açıklamıştı. Kuzenine yazdığı dört sayfalık mektubu, Bismarck'ın yazılarından en çok alıntı yapılan bir paragrafı da içermektedir:

> Bizde bir devlet memurunun icraatı, en yüksek kademeye geldiğinde dahi çok nadir olarak bağımsızdır, geri kalan memurların icraatı ise devletin idare lokomotifini önceden döşenmiş raylarda itmekten ibarettir. Prusya devlet memuru orkestradaki bir çalgıcıya benzer. Birinci keman veya üçlünün üyesi olarak çalabilir; kendi bölümünü eserin genelini etkileme veya denetleme gücü olmadan, tespit edildiği şekilde iyi kötü icra etmek zorundadır. Ben iyi bildiğimi düşündüğüm müziği yapacağım, yoksa hiç yapmam daha iyi.[86]

Borçları, başına dert açmayı sürdürmekteydi. Arkadaşı Savigny'ye 21 Aralık 1838'de sıkıntılarını anlattığı bir mektup yazdı ve "beklemeye hakkın olan miktarı yıllardır" geri ödemediği için özür diledi.

> Önümüzdeki günlerde Berlin'e şahsen gelerek yazıyla başaramadığımı, yani kuşkusuz ikimizin de acil olarak ihtiyaç duyduğumuz parayı bulmayı umuyorum.[87]

1839 yılı kötü başladı. Yılın birinci gününde, ellinci doğum gününden kısa bir süre önce annesi Wilhelmine Bismarck hayatını kaybetti. Annesi, son üç yıl boyunca giderek kötüleşen, teşhis edilememiş bir tümörden ıstırap çekmekteydi ve 1838 yılında durumu daha da kötüleşmişti. Kaynaklar, Bismarck'ın hayatını bu kadar derinden etkileyen bir kadın hakkında olağandışı şekilde sessizdir. Bu durumun sebepleri hakkında sadece tahminde bulunabiliriz.

Bismarck 1839 Paskalya bayramında Kniephof'a yerleşti ve tüm zamanını çiftçiliğe ayırmaya başladı. Kniephof, Fransa'daki *metayer*, İtalya'daki *mezzadro* veya Amerika'nın güneyindeki "*share cropper*" [yarıcı-ç] benzeri, toprak sahibiyle sözleşmesi bulunan *Instleute* tarafından işletilen büyük bir mülktü. Prusya'da fiziki hizmet zorunluluğunun, yani serfliğin ilgası toprak beyi ile toprak işçisi arasındaki ilişkileri değiştirmiş ve 1830'lar ile 1840'larda "birçok bölgenin artan ölçüde ticarileşmesi ... satış ve hizmetlere dair ödenmemiş faturalar hakkında sürekli olarak artan taleplere yol açmıştı".[88] Para ekonomisi, geleneksel sözleşmeleri emek piyasası ilişkilerine dönüştürmekteydi. Ancak *Instleute,* kiralanmış işgücü olmadığı gibi, geleneksel bağlardan bütünüyle özgürleşmiş de değildi.[89] Prusya tarımı 1800'lerden beri giderek artan bir profesyonelleşme süreci içindeydi. Bismarck'ın Greifswald'da devam ettiği türden tarım kolejleri yayılmakta ve tarımın verimliliği, Napoleon Savaşları'nın ardından başgösteren ve 1850'lerin başlarına kadar sona ermeyen uzun bir ekonomik bunalıma rağmen yükselmekteydi. Pflanze, tarımsal büyüme ve verimliliğe ilişkin aydınlatıcı istatistikler vermektedir. Prusya nüfusu 1816 ile 1864 arasında 23.552.000'den 37.819.000'e çıkmış yani yüzde 59 oranında artmıştır. Aynı dönemde ekilen araziler toplam arazilerin yüzde 55,5'inden yüzde 69,3'üne yükselerek yüzde 24,8 artış göstermiş, fakat dönüm başına alınan ürün yüzde 135 artmıştır.[90] Bismarck çok çalışmakta ve bunun sonuçlarını da hasat etmekteydi. Tarımdaki eğilimler onun lehine işliyordu.

Kardeşiyle yazışmaları bu yıllarda hep tarım üzerine olsa da, siyasi hayatında merkezi bir rol oynayacak Dewitz, Bülow, Thadden-Trieglaff, Blanckenburg, von der Osten, von der Marwitz, Wartensleben,

Senfft von Pilsach ve diğerlerinden oluşan eski Pomeranya soylu ailelerinin hâkimiyetindeki bir dünyaya da o dönemde girmiştir. Hartwin Spenkuch, Prusya Ayan Meclisi konusundaki kitabında Ayan Meclisinin 1854'teki yeniden örgütlenmesinde yararlanılan rakamlara göre, Pomeranya soylularını şövalye mülklerinin *[Rittergüter]** 100 yıldan fazla aynı ailede kalması kıstası itibariyle hazırlanan bir listenin ilk sırasına koymaktadır.[91] Bismarck, topraklarının idaresine hevesle başladı. Erich Marcks'ın yazdığı gibi, "toprakları ve insanları üzerinde iktidar gücüne sahipti ve kimseye boyun eğmek zorunda değildi. Avukatlar, köy papazları veya okul öğretmenleri şikâyetlerini karşısına getirdiklerinde hâkim olarak hazırlanan protokollere ismini *Dominium* [Latince, sahip veya mülk sahibi-ç.] olarak yazmakta, verdiği kararın uygulanması için kolluk görevini de yerine getirmekteydi."[92] Yerel yönetimde ve kaza komitelerinde diğer Junker toprak sahipleriyle bir araya gelirdi. Ancak çiftlikler büyük, malikâneler birbirinden uzak olduğundan, Bismarck çoğu zaman yalnızdı. Zamanını okuyarak veya çoğunlukla da aşırı içki içerek geçirmekteydi. Komşularıyla ava çıkmakta, onlar da avlanmak için onun topraklarına gelmekteydiler. Daha sonraları Bismarck'ın güvendiği yardımcılarından biri olacak Robert von Keudell, Cöslin'deki eyalet mahkemesinde stajyer hâkim olarak görev almıştı. Bismarck'ın çılgınca maceralarını, onu iyi tanıyan yaşlı Herr von der Marwitz-Rützenow'dan işitmiş ve kaydetmiştir. Anlattığına göre, von der Marwitz ne zaman Kniephof'a uğradıysa Bismarck'tan sade bir konukseverlik görmüştür. Bu ziyaretlerde bir şişe keskin bira ve bir şişe şampanyayı masaya koyar ve İngilizce "*help yourself*" derdi. Basit bir mezeyle birlikte bol bol içilir ve sohbet edilirdi. Bismarck o sıralarda kendisine daha uygun bir mazi uydurmaktaydı. Marwitz'in aktardığına göre,

> Gençliğinde asker olmak istemiş, fakat annesi kendisini sivil idare mensubu olarak görmek istediğini söylemişti. Annesi uğruna adli ve idari hizmetlerde yıllarını harcamış ancak bu meslekleri kendisine uygun bulamamıştı. Annesinin ölümünden sonra ise bizim çevremize gelmiş ve taşra hayatının özgürlüğünü derinlemesine tadabilmişti.[93]

---

* *Rittergut* [İng. manor] feodal dönemde hükümdar tarafından soylulara belirli görevleri yapmaları karşılığında verilen, imtiyazlara sahip temel feodal idari birimdir. Osmanlı dönemindeki tımarlı sipahi arazilerine benzetilebilen bu arazilerin sahiplerinin yargı yetkileri de vardı-ç.n.

Herr von Marwitz ve bir arkadaşı uzun bir yolculuktan sonra önceden haber vermeden bir gece Kniephof'da belirirler. Bismarck habersiz ziyaretçileri evine kabul ederek alışılmış ikramında bulunur. Ziyaretçiler ve ev sahipleri çok miktarda içerler. Marwitz hikâyenin geri kalanını şöyle anlatmıştır:

> Bismarck, Naugard'da sabah saat 7.00'de bulunması gerektiğinden kahvaltıda beraber olamayacağı için önceden özür diledi. Bizim de oraya gitmemiz gerekiyordu. Bu kadar erken bir saatte kalkmamamızda ısrar etse de neticede "Tamam, istediğiniz buysa, sizi sabah 6.30'da uyandırırım" dedi. Bize eşlik ederek yatak odalarımıza gittiğimizde saat hayli geç olmuştu. Arkadaşım uyumadan önce, "Alışık olduğumdan çok daha fazla içki içtim ve yarın sabah biraz fazla uyumak istiyorum" dedi.. "Bunu yapamazsın, bir defa anlaştıktan sonra Bismarck bizi mutlaka altı buçukta ayağa kaldırır" dedim. Bismarck sabah saat 6.30'da kapıyı çaldı. 'Hazır mısınız?' diye seslendi. Odadan cevap gelmedi. Kapı tokmağını çevirdi ve ağır konsolun engellediği kapıyı itmeye çalıştı. Birkaç dakika sonra avludan bağırıyordu. 'Hazır mısınız?' Bizden ses yok. Sonra, iki tüfek mermisi camı kırarak duvara saplandı. Yüzüne sıva parçaları düşen arkadaşım sürünerek pencereye yaklaştı, bir sopanın ucuna bağladığı beyaz mendilini dışarı uzattı. Birkaç dakika sonra aşağıdaydık. Bismarck küçük zaferi hakkında hiç söz etmeden bizi alışıldık samimiyetiyle karşıladı."[94]

Ev sahibi olarak bu tür hareketleri "Çılgın Junker" lakabını kazanmasında yardımcı oldu; aşırı davranışlarını sergiledikçe yukarıdaki türden hikâyeler çoğalarak, kazaya yayıldı. Çılgın gibi at sürmekte, efsaneleşen birçok kazaya karışmaktaydı. Silah hikâyeleri, ara sıra yaşadığı aşklar, ölçüsüz konuşmaları, geleneklere aykırı görüşleriyle kaza cemiyetinin diline düştü. Keudell, Bismarck'ı çocukluğundan beri tanıyan ve onunla *GraueKloster* lisesinde tekrar karşılaşan Moritz von Blanckenburg'u ziyaret etmiştir. Moritz'in hatırladığına göre Bismarck, okulda bile "şaşırtıcı bir kişi" olmuştur. "Çalıştığını hiç görmedim. Sık sık uzun yürüyüşlere çıkar, fakat yine de her şeyi bilir, ev ödevleri her zaman hazır olurdu."[95]

"Çılgın Junker" yalnız, huzursuz ve herkese karşı yaptığı çıkışlarına rağmen memnuniyetsizdi. Hayatında daha derin bir şeylerin ihtiyacını hissetmeye başlamıştı. Uzun seyahatlere çıktı. İngiltere'ye 1842 yılındaki seyahatini babasına bir mektubunda anlatmıştır. York ve Hull'a gitti, "dünyanın en büyük makine fabrikasını" görmek için trenle Manchester'a geçti. İngiltere'de bulunmaktan zevk almaktaydı. İki yıl boyunca Motley'le

beraber yaşaması veya yakınında onun bulunması sayesinde mükemmel İngilizce konuşmaktaydı. "İngilizlerin kibarlığı ve nezaketi beklentilerimin üzerinde ... halk tabakasından insanlar bile çok terbiyeli. Konuşulduğunda mütevazı ve anlayışlı görünüyorlar." Otel ve yemeklerin kıyasen ne kadar ucuz olduğuna hayretle dikkat etmişti. Ancak "yemek çeşidi" azdı:

> Burası çok yiyenlerin ülkesi... Sövüş etlerle dolu muazzam kahvaltılar sunuyorlar; öğlenleri balık ve karşı konulmaz bir meyve tartı geliyor. Çorbalar, az sayıda yabancının yiyebileceği kadar beyaz ve siyah biberle keskin biçimde baharatlanıyor. Hiçbir zaman porsiyonla servis yapmıyorlar, çünkü her tür et devasa parçalar halinde kahvaltıda dahi mevcut ve faturayı etkilemeden ne kadar isterseniz kesip almanız için önünüze bırakıyorlar.[96]

Seyahat etmediği ve Kniephof'ta yalnız kaldığı zamanlarda ise sıkılmaktaydı. Babasına bir keresinde yazdığı gibi "Kniephof'ta yalnız olduğum zamanlar öylesine sıkılıyorum ki kendimi asabilirim."[97] demekteydi. Ağustos 1844'te Norderney'e tatile gitti ve babasına mektubunda fırtınalı havada yaptığı bir gemi seyahatini anlattı. Hayatını gelecekte en çok etkileyecek iki kişiyle ilk defa olarak bu vesileyle tanıştı: Prusya Veliaht Prensi Wilhelm ile kızlık adı Augusta Marie Luise Katharina von Sachsen-Weimar-Eisenach olan eşi Prenses Augusta. Onlarla sahilde hoş bir zaman geçirdi. İsimleri uzun bir liste oluşturan etraftaki hanımları canlı ifadelerle tasvir etti. Bismarck aralarından bir tanesini "*gutes Trittwerk*" [güzel bacaklı] olarak tasvir ettiği bu genç hanımlara özel ilgi gösterdi:

> Sabahları deniz banyosundan önce veya sonra büyük toplarla bowls oynuyoruz. Geri kalan zamanı *whist* ve *pharo** oyunları, birbirimize takılma ve kadınlarla flörtleşme arasında pay ediyoruz, sahilde yürüyoruz, midye yiyoruz, tavşan vuruyoruz ve akşamları bir ya da iki saat dans ediyoruz. Tekdüze fakat sağlıklı bir yaşam şekli.[98]

1843 yılına ait şahsi mektupları bir tür bezginliği açığa vurmaktadır: Bu ateşli, yönünü bulamamış bir hırsa sahip, çarpıcı ve aşırı davranışlı devasa adam, tahakküm etmek için muazzam güdüsü, sıkılmaktan

---

* "Bowls" açık havada oynanan ve kendi topunu, hedef olarak belirlenen topun en yakınına atanın puan kazandığı, daha çok İngiltere ve Fransa'da popüler bir oyundur."Whist" ve "pharo" kâğıt oyunlarıdır-ç.n.

duyduğu dehşetle üzerindeki buhar kazanı en yüksek basınca erişmiş, fakat tekerleri demir frenlerle kilitlenmiş kocaman bir lokomotifi andırmaktadır. Yalnız ve 28 yaşında genç bir erkek olarak muhtemelen cinsel açıdan bunalmış haldeydi. Diğer taraftan küçük düştüğü durumları ve İngilizlerle yaşadığı ahmaklığı çok iyi hatırlamaktaydı. Bir arkadaşına 10 Eylül 1843'te şöyle yazmıştı:

> Kadınlarla beraber olmayı seviyorum, fakat evlilik ikircikli bir konu ve geçmiş deneyimlerim iki defa düşünmeme yol açıyor. Kısmen rahat, kısmen sıkkınım ve ruhum çok donuk; dayanabildiğim kadar dayanacağım... Komedi oyunumun sahne tasarımında bir değişikliğe gitmek için birkaç yıllığına Asyalıyı oynamayı, purolarımı Rega* yerine Ganj'da tüttürme düşüncesini aklımda evirip çeviriyorum.[99]

Yaşamının iç sıkıcı şekilde sahneye konmuş bir "komedi" olması çok şeyler söylemektedir. Bir ay sonra Kniephof'daki gelişmeleri bildirmek için babasına yazdı ve Warthe bataklıklarından kırk gündelik işçi getirttiğini söyledi:

> Bizim adamlarımızdan daha iyi çalışıyorlar ve saban işinde yardım ediyorlar; fakat maliyetleri daha fazla. Bununla beraber yağmurlar göz önüne alınırsa patatesi onlar olmadan nasıl toplatırdım bilmiyorum... Malwine'e selam söyle ve sağlıkla, tek parça halinde beni görmeye gel. Burada yalnız kaldığımda kendimi asacak kadar sıkılıyorum.[100]

Ekim 1843 sonunda eski arkadaşı ve gelecekteki kayınbiraderi Oskar von Arnim-Kröchlendorff'a (1813-1903), mali vaziyetinin giderek sağlam bir temele kavuşmaya başladığını bildirdi.

> Kendi başıma kaldığımda sanırım taşrada yaşayan, bekâr, makul ölçüde eğitimli her genç gibi, ilginç olmaktan çok kalabalık yaratan yavan Pomeranya toprak sahipleri, cahiller ve Ulan** subaylarının arkadaşlığına kaldığımdan can sıkıntısı duyuyorum.[101]

---

* Bugün Polonya'da bulunan, yaklaşık 172 kilometre uzunluğunda, Baltık Denizi'ne dökülen bir nehir.

** Mızrak, eğri kılıç ve pistol taşıyan, Polonya hafif süvari birlikleri (uhlan). Napoleon Savaşları sırasında gösterdikleri yararlılık nedeniyle yakın ülkelerin hafif süvarileri de bu modele göre örgütlenmiş ve kökeni Tatarlara kadar dayanan bu ismi almışlardır-e.n.

Can sıkıntısı, komşusu ve çocukluktan oyun arkadaşı Moritz von Blanckenburg'un malikânesine sık sık gitmesine yol açtı ve Moritz'in nişanlısı Marie von Thadden-Trieglaff'la orada tanışması da bu vesileyle oldu. Bismarck'ın "daimi can sıkıntıları ve içinde bulunduğu boşluk" 7 Şubat 1843'te nişanlısına yazdığı gibi Marie'yi sarstı.

> İnançsızlığını, daha doğrusu panteizmini, ... dipsiz sıkıntısını ve boşluğunu ... bu kadar serbestçe ve açıkça ifade eden birini hiç görmemiştim. Son derece huzursuzdu, yüzü bazen kıpkırmızı oluyor, fakat herhangi bir yere varamıyordu... [Ümidim], kendi Tanrı tasavvurunun halesi karşısında yine de biraz mahcubiyet duyması.[102]

Bu, Bismarck'ın hayatındaki en önemli ilişkilerden birinin başlangıcıydı. Marie'yle tanıştı ve son derece dikkate değer bu genç kadına derhal ve ümitsizce âşık oldu. Her ne kadar kulağa anlamsız gelse de, Marie nişanlı olmasaydı Bismarck Almanya'yı hiçbir zaman birleştirmeyebilirdi. Marie'nin onu hiçbir zaman tehdit etmeyen tarzda bir gücü vardı. Bismarck'ın delişmen görüntüsünün arkasındaki gerçek yüzünü görmüş ve ona merhamet duymuştu. En yakın arkadaşlarından Elizabeth von Mittelstadt'a yazdığı, nişanlısı Moritz von Blanckenburg hakkında pek övgü dolu olmayan değerlendirmesini de içeren 8 Mayıs 1843 tarihli mektubunun gösterdiği gibi, o da Bismarck'a âşık olmuştu:

> Otto B artık Zimmerhausen'da görünmüyor; iyi de yapıyor, çünkü sevgili Moritz bu karşılaştırmadan üstün çıkamaz. Ama yüce gönüllüğünden ötürü uzakta durduğuna inanmıyorum, aksine aklında başka bir şey olduğu içindir.[103]

Marie von Thadden ve Elizabeth von Mittelstadt Amerika'da "yeniden doğan" Hıristiyanlar olarak bilinen, "Uyanış Hareketi" adlı, önemli bir aristokratik pietist* grubuna dahildi. Marie von Thadden'in huzuru ve gücü, inandıkları takdirde insanların ruhuna doğrudan işleyeceğine inandığı İsa'nın kurtarıcı gücüne duyduğu derin inançtan kaynaklanıyordu. Babası, Hıristiyan Alman Masa Cemiyetinin ilk üyelerinden

---

* Lutherci Hıristiyanlığın 17. yüzyıldan başlayarak, 19. yüzyıl sonlarına kadar etkisini özellikle Prusya'da hissettiren bir akımı olan "pietizm" kişi ile ilahi güç arasında doğrudan kurulan ilişkinin güçlendirilmesini telkin etmiş, bireysel imanı vurgulamış, bu yolla Protestan inancının canlanmasını beraberinde getirmiştir-ç.n.

biriydi. İlk Masa Cemiyeti Achim von Arnim, Adam Heinrich Müller ve Clemens Brentano tarafından 1811 yılında kurulmuş ve müstahsillerin toplantı mekânlarından biri olan "Casino" otelinde düzenli olarak toplanmıştı. 1814 yılında Brentano tarafından tekrar kurularak bu defa Berlin'de Mai hanında toplanmaya başladı ve üyelerine bu nedenle bir süre sonra "*Maikafer*" [Mayısböcekleri] ismi takıldı. Başlıca üyeleri Adolf von Thadden-Trieglaff, Kont Albrecht von Alvensleben-Erxleben, Gustav ve Heinrich von Below, Leopold ve Ludwig von Gerlach, Kont Cajus Stolberg-Stolberg, Kont Carl von Voss-Buch, August Wilhelm Götze ve elbette Veliaht Prens Friedrich Wilhelm idi. Marie'nin babası Adolf von Thadden-Trieglaff, Ernst von Senfft-Pilsach ve Ludwig von Gerlach, Henriette, Ida ve Auguste von Oertzen adlı üç kız kardeşle evlenmişlerdi.[104] Bu kişiler sonraları Bismarck'ın "ilk siyasi partisi" haline gelmiş ve yaşanan her şeyin temelini atmışlardır. "İhtidasının" ardından Bismarck'ı da aralarına almış ve –tabiatıyla- savaş silahları yapmışlardır. Aralarındaki hiç kimse hazırcevaplık, görünüş etkileyiciliği, zekâ ve edebi zarafet silahlarını ondan daha iyi kullanamazdı. Onun, Tanrı'ya karşı gelenlerin cezası olacağını düşündüler. Fakat yanılmışlardı. Bismarck, Tanrı veya insan, kendisi dışında kimseye hizmet etmeyecekti. Bu durumun 1870'lerde anlaşılması onu gençlik döneminin en yakın arkadaşlarından ve akıl hocalarından kopartacak ve 1840'larda olduğu gibi yalnız başına bırakacaktı.

Prusya'nın 1806'da aldığı yenilgi ve krallığın "Tanrısız" Napoleon tarafından işgali, büyük toprak sahibi Junkerlerin çoğunu tekrar dine yöneltmişti. Bunlar, yalnız Aydınlanma döneminin akılcılığını, Jakoben fanatikliğinin dehşetlerini, eşitlik doktrinlerini, giyotinleri değil, Büyük Friedrich döneminde yayılan dine karşı kuşkucu küçümsemeyi de kabul etmemekteydiler. Lutherci Protestanlıktan gelmelerine rağmen "duvarlarla çevrili resmi kiliseleri" reddettiler ve tüm Evanjelikler gibi Tanrının inayetinin belirtilerini Katolik veya Lutherci kiliselerin kutsal sakramentlerinde değil, kendi kalplerinin derinliklerinde aradılar.

Christopher Clark, *The Politics of Conversion: Missionary Protestantism and the Jews in Prussia 1728-1941* [İhtida Siyaseti: Prusya'da 1728-1941 yıllarında Protestan Misyonerliği ve Yahudiler] başlıklı kitabında bu genel Evanjelik hareketin özel bir Lutherci çeşidinin izini sürmektedir. Alman pietizmi, Evanjelizmin içe dönüklüğünü ve sadece ina-

yet yoluyla selamete* eğilimini örgütlü ve tam Prusya karakterli örgütler içinde bir araya getirmişti. Alman Yeni Pietistleri ayinlerini evlerde veya açık havada düzenlemekteydiler. Komünyonlarını ilk Hıristiyanların yapmış olduğu gibi basit ekmek ve şarapla almaktaydılar. Şabata riayet etmekte, kendilerini hayır işlerine adamaktaydılar. Hohenzollern hanedanı 1603'lerden itibaren Kalvinist** inanca bağlı olmakla birlikte, tebaasının çoğunluğu inançlı Lutherciler olarak kaldığından, hükümdarlar devlet memurlarını, tasarruflu, disiplinli, çalışkan ve emirlere itaat eden pietistler arasından seçtiler. Evanjelik Hıristiyanlar olan bu grubun, eski Lutherciler gibi feodal hak iddiaları da yoktu.

Junker pietistleri kendi misyonerlik cemiyetlerine sahipti. Yahudiler Arasında Hıristiyanlığı Teşvik Derneği, General Job von Witzleben tarafından Berlin'de Ocak 1822'de kuruldu. Von Witzleben ailesi, Hitler'e 1944'te suikast düzenlemek suçundan infaz edilen Mareşal Job-Wilhelm Georg Erwin von Witzleben dahil olmak üzere 1755-1976 yılları arasında on dört general çıkardı.[105] Hitler, adı geçenin bir kasap kancasına asılarak çektiği son acıların filme alınmasını emretmiş, böylelikle kendisini öldürmeye çalışmış bir Junker aristokratının ölüm acılarının zevkini çıkarmak istemişti. Selefi Job von Witzleben en önemli makamlardan biri olan Kral'ın Askeri Kabine şefliğini 1817'den itibaren yürütmüştü. *Allgemeine deutsche Biographie* von Witzleben'in mevkiini şu sözlerle tanımlıyor:

> Bu makam, Kral III. Friedrich Wilhelm'le nerdeyse her gün temas kurmasını gerektirdi... ve kısa zaman sonra, ordu, devlet, kilise, kraliyet ailesi olsun, aralarında tartışmadıkları önemli önemsiz hiçbir konu kalmadı. Witzleben'in görüşü bu tür sorunların çözümlenmesinde büyük ağırlığa sahipti...Yirmi yıl boyunca devletinin en güçlü tebaasıydı.[106]

---

* Bu inanca göre Tanrı'ya itaatsizlik ederek diğer bütün günahların kaynağı olan ilk günahı işleyen Adem'le Havva'nın soyundan gelen herkes doğuştan günahkârdır ve cehenneme gidecektir. Ama Tanrı kullarına inayet gösterir. Selamet, yalnızca İsa'ya iman aracılığıyla Tanrı'dan alınan bir armağandır-e.n.

** Jean Calvin'in (1509-1564) geliştirdiği reform ilahiyatı için kullanılan terim. Kalvincilik, Tanrı'nın her şeyde -yaşamın her yönünde ve selamette- egemen olduğunu vurgular. Buna göre bütün insanlar dünyaya günahlı gelir. Tanrı ise dünyayı yaratmadan önce kimi kurtaracağını belirlemiştir. Sadece bu insanlar selamete erecektir. İsa'nın kurtaracakları, bu insanlardır-e.n.

Cemiyetin diğer kurucuları arasında Veliaht Prens'in eğitmeni ve Bismarck'ın 1832'de Dışişleri Bakanlığına girmesini engellediğini daha önce gördüğümüz Johann Peter Friedrich Ancillon vardı. Okuyucu, Marie'nin babası Adolf von Thadden-Trieglaff, Ernst von Senfft-Pilsach veya Gerlach kardeşler gibi isimlerin Hıristiyan Alman Masa Cemiyeti ve pietistler arasında da bulunduğunu fark edecektir.[107] Hıristiyan soylularının mensup oldukları bu çevre, Yahudilerin ihtidasını, "günlerin sonunun" gelmiş olduğunun işareti olarak gören binyılcı* ümitlerle Yeni Pietizmi birleştirdi. Yüksek statüleri, Veliaht Prens'le şahsi bağlantıları, kanaatlerinin derinliği ve samimiyeti onlara doğru zaman geldiğinde siyasi bir harekete dönüşmelerini sağlayacak bir bütünlük verdi. Bismarck, Marie von Thadden-Trieglaff'a âşık olduğunda, o sırada elbette farkında olmamasına rağmen, tüm meslek hayatını ve yaşamının geri kalanını belirleyecek bir adım atmıştı. Alman Masa Cemiyeti, Yahudilerin İhtidası Cemiyeti üyeleri ve Evanjelik Pomeranyalı komşuları ordu ve bürokrasinin her kademesinde makam sahibi kişilerdi. Aralarında geleceğin saray memurları ve generalleri vardı. Veliaht Prens Friedrich Wilhelm 1840'ta tahta çıktığında Bismarck'ın yeni dostlarını kendisiyle birlikte iktidara taşıyacak, 1848 Devrimi'ne yol açan huzursuzluklar baş gösterdiğinde Yeni Pietist arkadaşları Bismarck'ın ismini tanıtacaklardı. Gelecekteki eşi Johanna von Puttkamer'le tanışması da Marie vasıtasıyla oldu.

Bismarck, grup üyeleri arasında en seçkin entelektüellerden biri olan ve kariyerinde çok önemli bir yer işgal eden Ernst Ludwig von Gerlach'ı (1795-1877) pietistler vasıtasıyla tanıdı. Gerlach 1835'te Frankfurt an Oder Eyaleti Üst Mahkemesi Başhâkim Yardımcısı olmuştu. Bu vazifede bulunurken çevresine zeki ve ilginç genç hukukçuları topladı. Saray Müşaviri (*Geheimrat*) Schede onu şöyle hatırlamaktadır:

> Kaza Mahkemesi Hâkimler Heyetinde hemen her zaman muhaliflerle çevrili olmasına rağmen, zamanla bir hukukçu olarak onları idare tarzına alıştırdı. Dizginleri sıkı biçimde elinde tutardı. Bir davayı eğitimli genç hukukçularla tartışmaktan daha fazla zevk aldığı bir şey yoktu. Ancak çevresindekiler onun aklına ve yeteneklerine

* Bu inanışa göre, İsa Mesih, dünyaya ikinci kez gelecek, Büyük Mesih Krallığı'nı kurup başına geçecek ve dünyayı bin yıl boyunca yönetecektir. Yahudiliğin ahiret öğretisinden kaynaklanan binyıl inancı, ilk Hıristiyanların dünyaya kısa süre içinde egemen olma umudunu dile getiriyordu-e.n.

karşı hiçbir zaman üstün gelemezlerdi. Onu dinlemek her zaman bir zevkti. Şahsiyetinin kıymeti, karakteri ve yaşamının tutarlılığıyla yarattığı etki evinde çok daha güçlüydü. Bu derece şahsi bir etki yaratan başka birini hiç tanımadım.[108]

Romantik şair Clemens Brentano onun hakkında şunu söylemiştir: "Ludwig benim için ilk dakikadan itibaren korkutucu bir kişiydi." Bismarck'ın en yakın işbirlikçilerinden ve Prusya aristokrasisine en yakın, tanınmış günlük gazete *Kreuzzeitung*'un direktörü Hermann Wagener de Bismarck'ın arkadaşı "küçük Hans" von Kleist-Retzow gibi Gerlach'ın mahkemesinde *Referendar* (stajyer hukukçu) idi. Wagener ve Kleist beraberce 1842'den itibaren Ludwig'in düzenlediği ve o dönemde Üçüncü Ordu Kurmay Başkanı olan Leopold von Gerlach'ın da katıldığı teoloji gecelerine devam ettiler.[109] İlerleyen yıllarda Kral IV. Friedrich Wilhelm'in Başyaverliğine getirilen Leopold ile kardeşi Hâkim Ernst Ludwig von Gerlach 1840'larda Bismarck'ın siyasi patronları ve menajerleri oldular. Her ikisinin de Kral'a doğrudan erişim imkânları vardı. Bu ikili, 37 yaşında, hiçbir diplomasi deneyimi olmayan, şiddete eğilimli, aşırı tavırlara sahip, anasının gözü ve güvenilmez karakterli "çılgın Junker"i, Almanya'daki en önemli ikinci diplomatik misyon olan Frankfurt'taki Bundesrat, yani Federal Konsey nezdinde Büyükelçiliğe ataması için 1851 yılında Kral'ı ikna ettiler. Bismarck'ı "yaratanlar" Gerlach kardeşlerdi ve özellikle Leopold von Gerlach Bismarck'ı kendi "yaratığı" olarak gördü. Bu, tarihsel bir hataydı. Bismarck gerçek hedeflerini ve yöntemlerini açığa vurmaya başladığında muhaliflerinden birini iktidara getirmiş olduklarını kavradılar. Neticede Ernst Ludwig von Gerlach 1860'ların sonlarına doğru Bismarck'ın yeminli düşmanı haline geldi. Bismarck da ikinci defa düşünmeksizin eski hamisini Magdeburg'daki Prusya İstinaf Mahkemesi Başkanlığından 1874'te azletti.

Marie von Thadden ile nişanlısı Moritz von Blanckenburg'un dahil bulundukları çevre buydu. Bu çevre, Marie'nin büyüsüne kapılıp kendisiyle benzer reaksiyoner görüşlere sahip güçlü Junker komşularıyla tanışmaya başladıkça Bismarck'ı kuvvetle kendisine çekti. Bismarck bu grubun sunduğu fırsatları derhal idrak etmiş olmasına rağmen, aralarına girmek için şahsi bir bedel ödemek zorunda kaldı. Marie'den 1844 yılı boyunca uzak durdu ve kendini giderek kötü hissetti. Sıkıntıları-

nı 7 Şubat 1844'te kız kardeşine açmıştır: "Burada haber verecek bir şey yok... Hayatta ne kadar yalnız olduğumu daha da çok hissediyorum."[110] Bezginlik içinde Potsdam'daki devlet memuriyetine döndü, ancak birkaç haftadan fazla dayanamadı. Mayıs sonlarında yengesinin aniden öldüğünü ve kardeşinin yanına gitmesi gerektiğini söylemek için Karl Friedrich von Savigny'ye Naugard'dan şöyle yazdı:

> Daireme giderek devlete ait eşyaları Bülow'a götürmek için toplar mısınız?... Bu talebimle iyi niyetinizi istismar ediyorsam, özür dilerim. Fakat beni Potsdam'a gitmeye siz teşvik ettiniz ve şimdi de sonuçlarına katlanmak zorundasınız.[111]

Ağustos 1844'te üniversite arkadaşı Scharlach'a yazarak durumunu özetledi:

> Geçen beş yıl boyunca taşrada yalnız yaşayarak kendimi borçlarımı azaltmaya adadım ve bunu da bir ölçüde başardım. Fakat bu yalnız taşralı Junker hayatına ve devlet hizmetiyle mi yoksa uzun seyahatlerle mi meşgul olsam diye kendi kendimle mücadele etmeye artık katlanamıyorum. Aradan geçen dönemde eyalet idaresine bir görev için başvurdum, altı haftalığına çalıştım, fakat insanları ve yaptıkları işleri önceden olduğu gibi sığ ve doyuruculuktan uzak buldum. O zamandan beri izinliyim ve anlık hevesler dışında bir dümenim, hayatın akışı üzerinde bir iradem olmaksızın kürek çekiyorum; akıntının beni nerede kıyıya atacağıyla hiç ilgilenmiyorum.[112]

Bismarck, Marie von Thadden-Trieglaff ve Moritz von Blanckenburg'un düğünlerine katılmak için 4 Ekim 1844'te Zimmerhausen'a gitti. Düğün tüm bakımlardan hatırlanmaya değer bir gündü. Moritz, Otto'yu "küçük Hans" von Kleist-Retzow'la uzun süredir tanıştırmak istemişti. Hans Kleist 3 Eylül 1844'te üçüncü ve son sınavını dereceyle geçmiş ve Blanckenburg/Thadden ailelerinin düğününe neşeyle gitmişti. Moritz her ikisine de diğerinin sağır olduğunu söyleyerek Otto ve Hans'ı tanıştırmış, dolayısıyla hallerine acıyıp müdahale edene kadar Bismarck ve Hans birbirlerine bağırıp durmuşlardı. "Küçük Hans"ın biyografi yazarı Hermann von Petersdorff, "Hayatının en önemli ve anlamlı arkadaşlığı, böyle simgesel bir hatırayla başladı. Birbirlerini gerçekten anlamayacakları ve 4 Ekim 1844 günü bu şakayı yapan kişinin de anlamalarına yardımcı olamayacağı günler gelecekti" yorumunda

bulunur.[113] Düğün bir felaketle sona erdi. Ailenin ısmarladığı havai fişek gösterisinin kontrolden çıkması büyük bir yangına yol açtı ve Zimmerhausen köyünün büyük kısmı tahrip oldu.[114] Bu hadise evliliklerinin ilk gününde kötü bir kehanetti.

Bismarck'ın Motley ve Keyserling'den sonra edindiği tek gerçek dost kuşkusuz Hans von Kleist-Retzow'du. Hans, ailesine ait Kieckow malikânesinde 25 Kasım 1814'te doğmuştu. Kleist-Retzow ailesi, "Belgard kazasındaki en güçlü aileydi ve 1907'de bölgedeki mülklerin beşte birine sahipti.[115] Çocukluk döneminde misyoner olmak istemiş ve Eski Luthercilere kraliyet hükümetinin baskılarından duyduğu üzüntü bu arzusunu canlı tutmuştu. Bismarck'ın Pomeranyalı dostlarının aksine Hans inançlı bir Ortodoks Lutherci olarak kaldı.[116] Dr. Thomas Arnold'un* tam da aynı yıllarda yönetiminde bulunduğu *Rugby School* tarzı, on iki öğrenci *Inspektoren* tarafından idare edilen ve Prusya'daki en iyi klasik lise olan Landesschule Pforta'da eğitimine 14 yaşında başlamıştı. Rugby'de bu öğrencilere *Praeposter* adı verilirdi. Okulda en iyi arkadaşı büyük tarihçi Leopold von Ranke'nin kardeşi Ernst Ranke'ydi. Hans asker olmak düşüncesinden hiç hoşlanmadı. Biyografi yazarı, "resmi geçit alanının ruhsuz varlığından içine işleyen bir dehşet" duyduğunu askerlik görevini yapmayı reddetmesi sonucu, "babasının acı gözyaşları döktüğünü,"[117] Yedi Yıl Savaşları'nda 1756'dan 1763'e kadar 116 von Kleist'ın askerlik yaptığını, bunlardan 30'unun muharebe meydanlarında öldüğünü veya oralarda aldığı yaralar ya da kaptığı hastalıklar nedeniyle vefat ettiğini hatırladığımızda sebebini anlayabileceğimizi yazmaktadır.[118] Mayıs 1835'te üç sömestr için Berlin Üniversitesine kaydoldu. Beraber kaldığı arkadaşı Ernst Ranke,[119] güne her sabah Yunanca Yeni Ahit'i okumakla başladığını yazmıştır. Kleist Aralık 1836'da Göttingen'e kaydoldu. Bismarck'a benimsetmeye başaramasa da, her sabah saat dörtte kalkarak İncil okuma âdetini burada da sürdürdü. Bismarck'la tanıştığında Frankfurt an Oder şehrindeki Üst Asliye Mahkemesinde Ernst von Gerlach'ın idaresi altında üç yıl geçirmiş,

* İngiliz tarihçisi ve eğitimcisi (1795-1842). Rugby School'un 1828'den 1841'e kadar müdürlüğünü yapmış, diğer okullar tarafından da örnek alınan reformlar uygulamıştır. Tarih, matematik, modern diller gibi dersleri eğitim programına almış, üst sınıf öğrencilere okul idaresinde yer veren bir sistemi uygulamaya sokmuştur-ç.n.

üstada hayranlık duymakla beraber birçoklarının aksine bu hayranlığını tapınma boyutuna vardırmamıştı. 1845 yılında, 20 kilometre kare büyüklüğünde, yaklaşık 31.000 kişinin yaşadığı, 3.327 nüfuslu Belgard kasabasının bulunduğu Belgard kazasından *Landrat* üyesi seçildi.[120] O da bekâr taşra asilzadesi hayatına başladı.

Nisan 1845'te Bismarck, Oskar von Arnim-Kröchelndorff'la evli kızkardeşi Malwine'e işlerin artık giderek ümitsizleştiğini yazdı:

> Tüm mektubu tarımsal meselelerle doldurma arzusuna güçlükle karşı koyabiliyorum; don olayları, hasta inekler, kötü kanola hasadı ve kötü yollar, ölen buzağılar, aç koyunlar, biten saman, yem, para, patates ve tezek... Şeytan canımı alsın ki evlenmem şart. Bu kadarını artık çok iyi anladım. Babamın da gitmesinden sonra kendimi iyice yalnız ve terk edilmiş hissediyorum, yumuşak ve nemli hava bende üzgünlük, özlem, aşk duyguları uyandırıyor.[121]

Bismarck -artık Marie evli olduğundan- Zimmerhausen'ı tekrar ziyaret etmeye başladı ve bu da Marie üzerinde etkisiz kalmadı. Mayıs 1845'te arkadaşı Elizabeth von Mittelstadt'a şöyle yazdı:

> Otto geçen haftalara nazaran bu günlerde bana çok daha yakınlaştı. Ellerimizi karşılıklı olarak birbirimize uzattık ve sanırım bu geçici bir temas da değil. Onun soğuk zarafetinin ardında çok şeyler gördüğümü sen hiçbir zaman fazla anlamadığından bu tür bir dostluğa neden uzandığım sana gülünç gelebilir; fakat bu arkadaşlık son günlerde sessizlikle geçiştirilemeyecek kadar zihnimi meşgul ediyor. Vahşilik ve kibrin şahikası olan bu Pomeranyalı ile dostluğu bunca cazip kılan şey, belki de şahsi özgürlüğün böylece ifade edilmesi.[122]

Temmuz 1845'te Marie von Thadden, Johanna von Puttkamer'e grubun Bismarck'ın da dahil olmasıyla *Romeo ve Juliet*'i okuduğunu yazdı.

> İnanabiliyor musun? Ademar [Bismarck'ın kod adı] bana [Jülyet olarak] âşığın bölümünü okudu. Bunun ev sahibimizin ayarladığı bir şey olduğunu sanmıyorum, sadece bir tesadüften ibaretti. Söylenmesi beni mahcup edebilecek ve tümü kalpten gelen o kadar çok gerçek vardı ki -daha önce Moritz'in müdahalesiyle- çıkartmak için anlaştığımız uygunsuz pasajları okumamak dahil her şeyi unuttum.[123]

Artık 30'unu aşmış olan Bismarck, Romeo'yu okuduğunda karşısındaki Jülyet, Marie von Thadden-Trieglaff, 23 yaşındaydı. Güzel, akıllı ve sofu bir genç kadındı. Bismarck gibi birisini hiç tanımamıştı ve bu da fazla şaşırtıcı değildir. Çevresinde ona benzeyen başka birisi yoktu. Bu iki mektup Marie ve Otto'nun birbirlerini sevdiklerini ve ayrıca Marie'nin onun ruhunu kurtarmak için bir savaş verdiğini kuşkuya yer bırakmayacak biçimde düşündürmektedir. Bismarck'ın arkadaşı ve Marie'nin eşi Moritz von Blanckenburg'un, ilişkilerinin derinleşmesine tahammül etmesini sağlayan şeyin bu mücadele -Hıristiyanlık görevi- olduğu tahmin edilebilir. Fakat Johanna von Puttkamer bu konuda o zamanlar ve daha da önemlisi sonraları acaba ne düşünmüştü?

Oyunun okunmasından birkaç ay sonra Ferdinand von Bismarck hastalandı ve oğlu Otto ona bakmak için aceleyle Schönhausen'a gitti. Kız kardeşine Eylül 1845 sonunda babasının hastalığını anlatmak için yazdığı mektubunda belirttiği gibi, babasının boğazında yemek yemesini engelleyen bir tıkanma vardı ve doktorlar bu nedenle boğazına bir tüp yerleştirmek zorunda kalmışlardı.

> Doğal yutma yeteneğini daha büyük ölçüde kazanamadığı takdirde, anlattığım beslenme biçimi, ümitli olmamıza imkân vermeyecek kadar yapay ve neticesi belirsiz... [Bismarck babasıyla kalacağını anlatır] çünkü son haftalarını yalnız ve yanında ailesinden biri olmadan geçirmesi yaşlı adam için çok acı olur.

Ferdinand von Bismarck 22 Kasım 1845'te hayatını kaybetti.[124] Babasının ölümünden sonra Bismarck için malikâneyi yönetmek üzere Schönhausen'a taşınmaktan başka çare yoktu ve Bernhard da Kniephof'u devraldı. Marie ile ilişkisi derinleşmeye devam etmekteydi. Nisan 1846'da birkaç şiir kitabı ve bahçesinden elmalarla birlikte ona gönderdiği mektubuna kafiyeli ikili dizeler halinde yazdığı bir şiiri ekledi. Bu uzun, zarif ve kafiyeli şiirin ilk üç kuplesi aşağıdadır:

> Am letzten Dienstag sagten Sie,
> Es fehlte mir an Poesie
> Damit Sie nun doch klar ersehen
> Wie sehr Sie mich da misverstehen
> So schreibe ich Ihnen, Frau Marie,
> In Versen, gleich des Morgens früh.[125]

Geçen Salı dediniz ki bana,
Şiirsellik hiç mevcut değil kanımda
Şimdi açıkça anlayın ki şunu
Çok yanlış anlamışsınız ruhumu
Hülasa yazıyorum Size işte Frau Marie
Sabah erken kalkarak bu dizeleri.

Birkaç hafta sonra, edebi yeteneklerinden duyduğu gururu açığa vuran başka bir güzel mektup daha yazdı:

Sevgili Frau Marie,

Schönhausen'dan tam ayrılmak üzereyken hepsini kullanamayacağım bir paket bezelye aldım. Ayaklarınızın önüne birazını sererseм, bu hediyemi içimde yatan Molek'ten* bir fedakârlık olarak görmeyin lütfen. Biraz kekik ve uzun süredir vaat etmekte olduğum biraz Schönhausen ekmeğiyle birlikte, Lenau II. Bölüm** ve sayfalarını kesebileceğiniz biraz Bech'i ekliyorum. Daha fazla şey gönderemiyorum, zira bu esnada zihnim tarla drenajı ve bataklık arazilerin ekimiyle çok dolu. Bu mektubu tekrar okurken üç satırda üç defa "biraz" yazdığıma dikkat ettim fakat hayreti muciptir ki, "muhtemelen" kelimesi hiç yer almamış. Demek ki insan terakki ediyor. Sağlıkla kalınız ve hürmetlerimi, canınız kime isterse lütfen ona iletiniz.[126]

Marie von Thadden-Blanckenburg, bu mektuptan dört ay sonra, 10 Kasım 1846'da, 24 yaşındayken aniden öldü. Bu ölüm, Bismarck'ı ne babasının ne de annesinin ölümünün uyandıramadığı bir acıyla sarstı. Kızkardeşine mektubunda, yakın çevresinden birini bu şekilde yitirmenin dehşetiyle ürperdiğini yazdı:

Pomeranya'yı terk etme kararımı kolaylaştıracak bir şey varsa, o da buydu. İlk defa gerçekten bana yakın, ölümüyle yaşam çevremde tahmin edilmez boşluk bırakan birini kaybediyorum... Varlığı benim için ihtiyaç olan birini bir daha asla gö-

* Molek, İncil'de de geçen Finike ve Kanaanların taptığı, ebeveynleri tarafından çocuklarının kurban edilmesiyle bilinen bir inancın tanrısıdır. Bedeli ağır bir fedakârlık isteyen kişiyi ifade etmek için kullanılır-ç.n.

** Nikolaus Franz Niembsch Edler von Strehlenau (1802-1850), kısa adıyla Nikolaus Lenau, ünlü bir Avusturyalı şairdir. Viyana ve Stuttgart'ta yaşamıştır. En güzel şiirlerini arkadaşının eşi Sophie von Löwenthal için yazdığı bilinmektedir-ç.n.

> remeyecek veya sesini duyamayacak olmanın yarattığı bu boşluk duygusu, -böyle hissettiğim insanlar zaten çok az- o kadar yeni ki, bu duyguya alışamıyorum ve tüm bu olanlar henüz benim için gerçekliğe dönüşmedi. Akrabalarının tevekküllü yaklaşımı gıpta uyandırıcı. Bu ölümün mutlu bir kavuşmayla sonuçlanacak, er veya geç yaşanması gereken zamansız bir yolculuk olduğunu düşünüyorlar.[127]

Hans von Kleist ve Bismarck, Moritz'in kırk yıl sonra Hans von Kleist'a bir mektubunda anımsattığı gibi Marie'nin ölümünden sonra Moritz'i teselli etmeye çalışmışlardı:

> Orada beraberce oturmuştuk. Otto, ben ve sen! Soğuk kuzeydoğu rüzgârı eserken üç iskemleye oturmuş, ayaklarımızı mutfak ocağına doğru uzatmıştık.[128]

Marie'nin ölümü Bismarck'ın hayatına ilişkin bir dizi karar almasını hızlandırdı. Cenazenin üstünden henüz bir hafta geçmemişken 18 Aralık'ta, Kniephof'u Herr Klug'a kiralayan bir sözleşme imzaladı. Klug o ana dek Pansin'in kiracısıydı. Daha sonra da Marie'nin arkadaşı Johanna von Puttkamer'le evlenmeye karar verdi. 16 Aralık 1846'da, Heinrich von Puttkamer'e kızıyla evlenmek için iznini talep eden ünlü *Werbebrief'i* [izin mektubu] yazdı. Bu mektuba gereken anlamı vermek için Bismarck'ın daha önceki biyografi yazarları çok mürekkep harcamışlardır. Bismarck gerçek bir Hıristiyan, dahası pietist olmuş muydu? Bu ihtida anlatısı, daha sonraki kural tanımaz iktidar tarzıyla nasıl uyumlaştırılabilirdi? Bunlar ilginç sorular olmakla birlikte daha ilginç -ve daha az dikkate alınmış- soru, Johanna'nın neden Bismarck'la evlenmek istediğidir. Bismarck'ın arkadaşına duyduğu tutkuyu anlamış ve gözleriyle görmüş olması gerekirdi. Kendisi, ne Marie'nin güzelliğine ne de entelektüel ilgilerine sahipti. Bismarck'ın felsefe kitapları gönderebileceği birisi de değildi.

Johanna von Puttkamer Pomeranya'nın en uç köşesinde, Polonya sınırının hemen yanında bulunan, ailesine ait Reinfeld malikânesinde 11 Nisan 1824'te doğdu. Dolayısıyla, arkadaşı Marie vasıtasıyla Bismarck'la tanıştığında neredeyse 24 yaşındaydı. Ailesi -Pomeranya pietistleri arasında bile- aşırı katılığıyla tanınmaktaydı. Çocukluğunda ölen bir ağabeyinden başka kardeşi olmadığından tek çocuk olarak büyüdü. Gençlik döneminde çektirdiği fotoğraflarında iri çeneli, uzun yüzlü bir kadın olarak görünmektedir. Taşradaki uzak bir bölgede, uzak

bir çiftliğin sahibi olan bir toprak asilzadesinin kızıydı ve fazla dünya görmemişti. Johanna'nın ne düşünmüş olabileceğini bilemiyoruz, ancak her halükârda 21 Aralık 1846'da Otto von Bismarck, Heinrich von Puttkamer'e meşhur *Werbebrief*'de şöyle yazdı:

> Bu mektuba en başında içeriğini belirterek başlıyorum: Bu dünyada verebileceğiniz en yüce şey olan kızınızı sizden istiyorum... Yapabileceğim, tam bir açıklıkla size kendimi anlatmaktır ... özellikle Hıristiyanlıkla ilişkimi... Erken bir yaşta büyüklerimin evinden ayrıldım ve bundan sonra bir daha kendimi asla tam olarak yuvamda hissetmedim. Eğitimimde aklımın terbiye edilmesi ve erken bir çağda pozitif bilgiyi edinmem anlayışı hâkim oldu. Düzensiz biçimde devam edilen, tam anlaşılamayan bir din dersinden sonra 16'ıncı yaşımda Schleiermacher tarafından vaftiz edildim ve kısa zamanda panteist eğilimlerle karışan çıplak bir deizmden başka inanç tanımadım... Dolayısıyla üzerinde geleneksel sosyal sınırlamalardan başka bir kontrol olmayan, kısmen baştan çıkaran kısmen baştan çıkarılan birisi olarak dünyaya ve kötü bir cemiyete daldım...

İddiasına göre, annesinin ölümünden sonra taşındığı Kniephof'ta "... içimden bir ses daha duyulur hale getirmeye başladı". Moritz von Blanckenburg vasıtasıyla Thadden-Trieglaff çevresiyle temasa girdi:

> Ve orada beni mahcup eden insanlar buldum... Bu çevrede Moritz ile bana gerçek bir kız kardeş gibi davranan eşi sayesinde kendimi kısa zamanda evimde hissettim ve daha önce hiç yaşamadığım bir rahatlık duygusu, beni kavrayan bir aile hayatı, nihayet gerçek bir yuva keşfettim... Daha önceki varoluşumdan derin bir pişmanlık duydum... Sevgili dostumuzun Cardemin'de ölümü haberi hareketimin makullüğü hakkında düşünce sarf etmeden ilk içten duamı yapmamı ve çocukluğumdan beri ilk defa gözyaşlarımı akıtmamı sağlamıştır. Tanrı duamı işitmedi fakat onu geri de çevirmedi. Zira o andan sonra dua etme kabiliyetimi kaybetmedim ve tam olarak huzur olmasa bile daha önce hiç tanımadığım bir yaşama isteğinin farkına vardım... İki ayı bile bulmayan yüreğimdeki bu değişikliğe nasıl bir kıymet verirsiniz, bilemem... Rica ettiğim tek şey Reinfeld'e şahsen gelmeme ve talebimi dile getirmeme izin vermenizdir.[129]

Böyle bir mektubun yazılmış olduğunu yıllardır bilmemin ardından, mektubu okuduğumda metinde "yeniden doğan" bir Hıristiyan'ın itiraflarını bulmayı bekledim. Mektup böyle bir iddiada bulunmamaktadır. Esasen mektup Bismarck'ın ruh durumu veya Tanrıyla ilişkisi hakkında

çok az şey söylemektedir. Bu durum karşısında Herr von Puttkamer'in Bismarck'ın talebine neden rıza gösterdiğini söylemem mümkün değil. Her halükârda Herr von Puttkamer 1847 yılbaşından kısa bir süre sonra Bismarck'a olumlu cevap vermekle beraber, olması gerektiği şekilde müstakbel damadından yeni başladığını iddia ettiği Hıristiyan hayatına dair sağlam bir taahhüt istedi. Bismarck 4 Ocak 1847'de şöyle karşılık verdi:

> Bana ayağımın belli adımları atıp atmadığını soruyorsunuz, muhterem Herr von Puttkamer. İlk sorunuza, onsuz hiç kimsenin Efendimizi göremeyeceği bu kutsallığı ve huzuru her yolla ve kuvvetle takibe kararlı olduğumu bildirerek cevap verebilirim. Adımlarımı istediğim kadar güvenle atıp atmadığıma gelince, bunu söyleyebilecek durumda değilim. Kendimi daha çok Efendimizin yardımı olmadan sendeleyebilecek sakat bir insan olarak görüyorum.

Reinfeld'e derhal gidebilmesi mümkün olamadı, zira Elbe nehri taşma tehdidini sürdürdükçe su bendi idarecisi olarak görevi ayrılmasını engellemekteydi. Yağışlı havanın devam etmesi ve Elbe'nin taşması halinde görev yerinde bulunması gerekmekteydi. "Sanırım hayatımda ilk defa sıkı bir don yaşanması için yanıp tutuşuyorum ve bunun için Tanrı'ya dua ediyorum."[130]

Otto Leopold Edward von Bismarck-Schönhausen, 1847 yılı Ocak ayının 12. günü resmi olarak Johanna Friederike Charlotte Dorothea Eleonore von Puttkamer ile nişanlandı. Aynı gün kısaca "Tamamdır" yazan bir mesajı kız kardeşi Malwine von Arnim'e gönderdi.[131]

Nişanlılık ayları 1848 Devrimi'nin gürültüleri ve Bismarck'ın bir politikacı olarak ilk defa sahneye girişiyle örtüşmektedir. Bismarck'ın artık yapacak önemli şeyleri olduğundan bunları Johanna'ya yazmak zorundaydı ve nitekim yazdı da. Düzinelerce zengin içerikli, uzun, her biri farklı ve birbirinden daha ölçüsüz "'*Giovanna mia*", "*dearest*" veya mektup yazmadığı için "*Jeanne la mechante*" gibi İngilizce, Fransızca veya İtalyanca hitaplarla başlayan, Byron, Moore ve diğer İngiliz şairlerinden uzun alıntılar eklediği mektuplarla kalbindeki hislerini "*en proie â des emotions violentes*"* açığa vurdu. Annesi ve babası hakkında, daha önce bir alıntı yaptığım uzun mektubunu da bu dönemde yazdı. Mektupları,

* "Şiddetli duygularıma mağlup düşerek"-ç.n.

Mart 1847 tarihli, muhafazakârlığa ilişkin aşağıdaki mektupta olduğu gibi nüktedanlık ve ölçüsüz bir romantizmle dolup taşmaktadır:

> Bu evdeki ve kilisedeki resimlerin gösterdiği gibi, kılıç şakırdatan şövalyelerden Otuz Yıl Savaşları'nın uzun lüleli saçlı ve kıvrık sakallı süvarilerine, sonra kırmızı topuklu ayakkabılarıyla salonları çınlatan muazzam alonj peruklularına ve Büyük Friedrich için savaşan atkuyruğu saçlı atlılara ve oralardan ayaklarınızın önünde yatan bu naçiz gence kadar atalarımın odalarında yüzyıllardır doğduğu, yaşadığı ve öldüğü bu evde muhafazakârlığın baki kalan hâkimiyeti.[132]

Bir ay sonra müstakbel eşinin aile evindeki yaşamını kız kardeşine bir mektubunda şöyle tasvir etti:

> Konu sadece bedenim olunca, hafif bir baş ağrısı duymam dışında kendimi gayet iyi hissediyorum. Çünkü kayınvalidem alkollü içkilerle bakılıp büyütüldüğüme ve günü sağlam çıkarmam için birkaç bardak içki içmem gerektiğine samimi olarak inandığından, günün olur olmaz her saatinde keskin bir Ren şarabı ikram ediyor. Genel olarak yıllardır elime geçmeyen bir konfor içindeyim ve bir öğrencinin umursamadan kendini bırakmışlığıyla günbegün yaşıyorum.[133]

8 Mayıs 1847'de Bismarck nişanlısına mektubunda önemli haberler verdi:

> En çok sevdiğim, tek aşkım Juanita, *my better half* [ikinci ve daha iyi yarım-e.]. Mektubuma aklıma gelen her türden sevgi sözleriyle başlamak istiyorum, çünkü affına çok ihtiyacım var; kötü bir şeylerin olduğunu aklında kurmaman için seni sebebini tahmin etmekle uğraştırmayarak sadece *Landtag*'a* seçildiğimi söylemekle iktifa

---

* *Der preußische Vereinigte Landtag* [Birleşik Prusya Meclisi] kitapta da biraz ileride açıklandığı gibi, ülkenin sekiz vilayet meclisi üyelerinin oluşturduğu, 1847-1848 yılları arasında faaliyet göstermiş parlamentosudur. Prusya Milli Meclisi ve ardından Ülke Meclisinin [Landtag] kurulmasıyla ortadan kalkmıştır. 1848 devrimleri öncesinde önemli bir rol oynamıştır. Prusya bu dönemde Bavyera ve Baden gibi devletlerin aksine bir anayasaya ve temsili sisteme sahip değildi. Sadece 1823 yılından itibaren eyaletler düzeyinde sınıf esasına dayalı meclisler kurulmuştu. Bununla beraber, 1820 tarihli Devlet Borç Yasası, yeni devlet borçlarının "Reichständen", yani devlet sınıfları tarafından onaylanması zorunluluğunu hükme bağlamıştı. Özellikle dağınık Prusya topraklarını birleştirmek için kurulan demiryollarının hazineye getirdiği maliyet bu yıllarda devletin borç alma ihtiyacını artırdı. Kral IV. Friedrich Wilhelm bu durum karşısında parlamento toplamak yükümlülüğünden sıyrılmak için mev-

> edeceğim... Vekillerimizden biri olan Baruchitsch toplantılara katılamayacak kadar hasta... Bu sebeple altı vekilimiz arasında ilk sıradaki pozisyon boşaldığından, Magdeburg seçim bölgesinin ikinci sıradaki adayı birinci sıraya kaydırması, ardından yeni bir altıncı seçmesi gerekirken çok alışılmadık biçimde, kazada yeni sayılmama ve yedek vekil bile olmamama rağmen beni birinci pozisyona seçtiler.[134]

Yeni Bismarck siyaset adamı kimliğiyle böylece doğmuştu. O ilk defa gerçek mesleğini bulurken, Johanna bu tarihten 1894 yılındaki ölümüne kadar, onun uzun süreli yokluklarına, gerilimlerine ve öncelik verdiği meşguliyetlerine katlanmak zorunda kalacaktı. Seçim kurallarını ihlal eden Magdeburg seçmenleri, 19. yüzyılın en büyük devlet adamının siyaset hayatını başlatmış, bunun neticesinde Johanna von Puttkamer daha resmen evlenmeden müstakbel eşinin ilgi ve alakasını kaybetmişti. Johanna acaba nasıl bir kişiydi? Friedrich von Holstein onu ilk olarak 1861'de St. Petersburg Büyükelçiliğinde tanımıştı:

> Frau Bismarck, eşi gibi, farklı bir kişiydi. Sahip olmakla övünebileceği tek çekici tarafı koyu renk gözleriydi. Puttkamer ailesinin Slav kökenlerini ortaya çıkaran saçları da siyahtı. Kadınsal cazibeden bütünüyle mahrumdu, giyimine hiçbir önem vermiyor ve sadece ailesi için yaşıyordu. Beethoven gibi klasik müzik eserleri çalmasından Bismarck'ın hoşlanmasına rağmen dikkate şayan müzik yeteneğini sadece kendi zevki için kullanmaktaydı. Cemiyet içinde konuşması ve davranışları her zaman uygun olmamakla beraber, her zaman, rahatsız veya güvensiz görünmesine engel olan sakin bir özgüvenle hareket etmekteydi. Eşi istediği gibi davranmasına izin vermekteydi. Bismarck'ı hiçbir zaman eşine görevlerini hatırlatırken görmedim.[135]

Bir bayan gözlemci, Johanna von Bismarck'la Holstein'dan birkaç yıl sonra tanışacaktı. Hildegard Freifrau Hugo von Spitzemberg (d. 20 Ocak 1843), babası, Württemberg Krallığı eski Başbakanı Friedrich Karl Gottlieb Freiherr Varnbüler von und zu Hemmingen (1809-89) ile birlikte yeni Prusya Başbakanı'na Haziran 1863'te ilk resmi ziyaretine gittiğinde 20 yaşındaydı ve henüz Karl von Spitzemberg'le evlenmemişti:

---

cut vilayet meclisleri üyelerinden seçilecek bir "sınıf heyetini" Ekim 1842'de kurma kararı aldı. Birleşik Landtag'ın ilk defa toplantıya çağrılması ise Nisan 1847'de oldu. Vilayet meclislerinde olduğu gibi bu mecliste de temsil asiller, büyük çiftçiler ve şehirli mülk sahiplerinden oluşmaktaydı. Köylüler veya diğer şehirli sınıflar temsil edilmemekteydi. Çeviride Birleşik Landtag terimi kullanılmıştır-ç.n.

> Dönüşümüzde bir çay davetiyesi bulduk ve hemen en iyi elbiselerimizi giyerek arabayla 76 Wilhelmstrasse'ye gittik. Kırklı yaşların başında, siyah saçlı ve çok güzel kahverengi gözlere sahip uzun boylu bir kadın olan Frau von Bismarck bizi çok dostça karşıladı. Tüm davranışları öyle sade ve içtendi ki, kendimizi yanında kısa zamanda çok rahat hissettik. Daha sonra, uzun boylu, yakışıklı, yüzünde güçlü ve nerdeyse meydan okuyan bir ifadeye sahip eşi geldi. Belli ki kapısı herkese açık bir evleri vardı...[136]

Ertesi gün Bismarck'lara tekrar gittiler ve Hildegard günlüğüne şunları yazdı:

> Evin havası tümüyle çok sade, doğal ve incelikli; çok hoşuma gitti. Akşam yemeğinden sonra babam ve Bismarck her ikisinin de derinlemesine dahil oldukları siyaset tartışmalarına girdiler..."[137]

Bu noktada bir ara vererek, bize Bismarck'ı anlatan önemli günce yazarlarından ilkiyle tanışmalıyız. *Freifrau*, yani "Barones" unvanı taşıyan Hildegard von Spitzemberg, nadir bir insan kategorisi olan gerçek günce yazarları sınıfına dahil bulunmaktadır. Zeki, eğitimli, duyarlı ve Prusyalı olmadığı çok belirgin olan Hildegard von Spitzemberg, on yaşından 1914'te 71 yaşında ölümüne kadar her gün günce yazmış ve insanlara ilgisini ve keskin kavrama yeteneğini gösteren harika bir eser yaratmıştır. 18 Eylül 1864'te evlendiği eşi, Württemberg'in Berlin Büyükelçisi Karl Freiherr Hugo von Spitzemberg, Wilhelmstrasse'de Bismarck'lara komşu bir ev tutmuştu. Güzel, genç ve zeki olduğu için Bismarck'ın hoş bir sohbet ortağı olarak kabul ettiği Hildegard, gördüğü ve işittiği her şeyi kaydettiğinden benim en önemli bilgi kaynaklarımdan biri oldu. Prens ve Prenses Bismarck Kasım 1887'de beraberce bir saray davetine katıldıklarında Hildegard von Spitzemberg güncesine şöyle yazmıştı: "16 Kasım, B'[ismarck]lar saraya gidiyor - büyük bir olay. Sevgili Hanımefendinin gardırobundan eski paçavralarını nasıl çıkartıp büyük bir memnuniyetle giydiğini görmek isterdim."[138]

Barones Spitzemberg düzenli olarak Bismarck'ların davetlerine katılır ve çoğu zaman yemeklerde ev sahibinin sağında yer alırdı. Bismarck'ın ona gösterdiği büyük ilgiyi Mart 1870'te güncesine kaydetmişti:

> Kont Bismarck alışılmadık ölçüde her zamankinden daha cana yakın ve her fırsatta beni arayıp buluyor, bu davranışının arkasında bir maksat mı var yoksa sadece şahsi mi?[139]

Cevap muhtemelen her ikisiydi: "arkasında bir maksat" vardı ve "şahsi" idi. Bismarck "Hilgaschen" ile zamanında Marie'yle sürdürmüş olduğu yasak ve gerçekleşmesi imkânsız aşk oyununu tekrar oynamaktaydı. Bu güzel ve zeki kadın -annesi gibi- hiçbir zaman elde edilemezdi ve dolayısıyla ilişkisini sürdürebilmek ve yalnızlığına son vermek için sade ve sınırlı bir oyunu seçmişti. Bu davranış kalıbı 1860'ların ortalarında, Johanna'nın zorlukla katlanmış olması gereken aynı duygu içtenliğiyle, Prenses Katarina Orlov'la tekrarlanacaktı. Bismarck 1888'de Hildegard'a alışılmadık bir içtenlikle eşi ve kızıyla ilişkisinden bahsetti:

> Kayzeriçenin üzerinde otorite kurarak eğitimini sağlayacak birisinin hiçbir zaman mevcut olmadığını belirttiğimde Prens, "insanın huyunun kırılarak eğitilmesi düşünülenden daha zordur" cevabını verdi. "Eşinle bazen başarı elde edebilirsin, fakat kızınla bu büyük bir sanattır. Marie'yle çok sert çatışmalarım oldu. Bütün zekâsına rağmen hayret edilecek kadar kısıtlı bir ilgi alanına sahip; eşi ve çocukları ona yetiyor, insaniyet bir tarafa, nerdeyse başka hiçbir insan onu ilgilendirmiyor." Onu çok sevdiği açık olmasına rağmen, ilgilerini bu kadar az paylaşmasına hayret ettiğim karşılığını verdim. "Karım da aynısı. Bunun iyi tarafları da var. Evimde farklı bir atmosferde yaşıyorum." Evli çiftler veya ebeveynler ile çocuklar arasındaki gerçek manevi ortaklığa ilişkin çok şeyler söylenebilir. Fakat olan bitene bakıldığında Lenndorf'un kaldırdığı kadehe cevaben gülerek söylediği şu sözleri saf gerçeği yansıtmaktadır, "Evet, o benim sahip olduğum en iyi eş".[140]

Zeki Barones büyük bir günce yazarı olmasını sağlayan seziş gücüyle Bismarck'ın karısıyla ilişkisinin özündeki boşluğu görmüştü. Yazdığı üzere, "evli insanlar veya ebeveynler ile çocuklar arasında gerçek bir manevi ortaklık" imkânı mevcuttu, ancak Bismarck bunu hiç tatmamıştı. Johanna'yı kuşkusuz sevmekteydi. Mektupları bunu göstermektedir. Fakat Barones Spitzemberg'e itiraf ettiği gibi, eşi müzik dışında bir sanatı veya siyaseti paylaştığı bir insan veya bir entelektüel değildi. Büyük bir soylunun ve bir kraliyet başbakanının kızı, bir başka büyük soylunun eşi Hildegard Freifrau Hugo von Spitzemberg'in "saraylı kadın" olarak

oynadığı "cemiyet hanımefendisi" rolünü de oynamaya hazır değildi. Barones Spitzemberg, Haziran 1885'te masasını düzenlemekteydi: "Bugün hepsini yırtıp atmadan önce geçen kış mevsiminin davetiyelerine son kez baktığımda, Kasım ayından bugüne kadar 41 akşam yemeği ve 53 suare daveti almış olduğumu hesapladım."[141] Yazılı davetiye gelmeyen daha az resmi kabuller hariç bırakılırsa, bu hesaba göre 197 gün zarfında 94 resmi davetiye, yani altı buçuk ay boyunca her iki günde bir davet almıştı. Yüksek cemiyet hayatına mensup bir hanımefendi bu şekilde yaşamaktaydı. Johanna hiçbir zaman böyle yaşamadı. Bismarck'lar belli bir dönemden sonra davetlere katılmayı tamamen bıraktılar. Holstein'ın otuz yıl önce anladığı gibi, Johanna oyunu kurallarına göre oynamayı veya uyum göstermeyi reddetti. Acaba bu davranışı, kendisiyle evlenmesine rağmen eski aşkını unutmayan Bismarck'a, bunu ödetmesinin bir yolu muydu?

Johanna 27 Kasım 1894'te öldüğünde, Hildegard Spitzemberg "Bismarck'ların evinde" otuz yıldan beri alışmış olduğu şekilde artık kabul görmediğini keşfetti. Bismarck'ın ihtiyaç duyduğu ve Johanna'nın hiçbir zaman temin edemeyeceği zeki ve güzel kadın rolünü güven içinde oynaması için onu evde Johanna'nın *istemiş* olduğu böylelikle aniden açığa kavuştu. Bismarck'ın 1 Nisan 1895'te 80. doğum gününde ilk defa olarak kutlamaya davet edilmediğinde Barones Spitzemberg Johanna'nın ölümüyle Bismarck'ların kapısının kendisine kapandığını en sonunda kabul etti:

> Prensesin ölümünden beri arzularımın ve haklarımın dikkate alınmasını sağlayan aracı şahsiyeti kaybettim. Marie benden tamamıyla yabancılaşmış durumda, oğlanlar ise Bismarck'lar buradayken bile pek yaklaşmazlardı. Erkek olsaydım, Friedrichsruh'da bir yerlere yerleşir, A'dan Z'ye olan biten her şeyin tadını çıkarırdım.[142]

Yıllarca ilgi çekici olaylarla güncesinin sayfalarını doldurmasını sağlayan, iktidarın merkezindeki bu büyük şahsiyetle yakınlığını yitirmesi onun için şahsi ve entelektüel düzeyde büyük anlam ifade etti. Ayrıca konunun toplumsal bir boyutu da vardı. Bismarck imparatorluk Almanya'sında iktidarın zirve noktasını temsil etmekteydi ve gösterdiği yakınlık hâlâ aristokratik kademelerle düzenlenen bir toplumda Spitzemberglerin itibarını yükseltmişti. Johanna öldüğünde bu temas sona erdi. Yaşlı Bismarck onu bir daha evine davet etmedi ve görüşmedi.

Magdeburg seçmenleri 1847 baharında çılgın davranışları ve sorumsuzca görüşleriyle tanınan 32 yaşındaki bir taşra Junkerini Meclise seçtiler. Bismarck, kendi sosyal tabakasından ve kuşağından başka hiç kimsenin veremeyeceği bir özelliğe, onları etkilemiş olması gereken, şaşırtıcı derecede güçlü bir şahsiyete ve çekim gücüne sahipti. Bu benliği ve onu barındıran devasa dış görünüşü, seçmenleri kendisine bağlamak için kullandığı tek yoldu. Herhangi bir tecrübesi, referansı veya onu diğerlerinden ayıracak belirgin nitelikleri yoktu; fakat o Bismarck'tı. Bu kadarı da maksadına ulaşması için yeterli olmuştu.

4. Bölüm

Bismarck Kendini Tanıtıyor, 1847-1851

Bismarck siyasete komşularıyla beraber ve toprak sahibi sıfatıyla girdi. Prusya Adalet Bakanının 19 Aralık 1846'da yayımladığı geleneksel patrimonyal yargı yetkisinin –Junker toprak sahiplerinin mülklerinde hâkim ve jüri olarak vazife gördükleri mahkemelere sahip olma hakkı– ıslah edilmesi konusunda kendisine öneri sunulmasına ilişkin emirnamesi ise vesileyi oluşturdu. Bismarck, şahsi ve patrimonyal çıkarlarının tehdit edildiğine inandığı her zaman yaptığı gibi harekete geçti. O ve nüfuz sahibi komşusu Ernst von Bülow-Cummerow (1775-1851),[1] Regenwald Reform Programı adıyla tanınacak olan bir öneriyi hazırlayarak sundular. Öneriyi kaleme alanlar, programlarını, "Kralın, patrimonyal yargı yetkisine yönelik saldırılara dikkatini yöneltmek durumunda kalabileceğinden" endişe ettikleri için sunduklarını belirtmekteydiler. Planları bir direktör ve meslekten en az iki yargıcın hazır bulunacağı kaza* patrimonyal mahkemelerinin kurulmasını öngörmekteydi. Bu mahkemelerdeki hâkimler düzenli biçimde yer değiştirerek köylerde vazife göreceklerdi.[2] Bismarck hemşerisi toprak sahiplerini kendi kazasında 7 Ocak 1847'de toplantıya çağırdı. 3 Mart'ta Kaza Meclisinde, 20 Mart'ta Magdeburg Şövalyeler Meclisinde** önerisini sunarak konuşmalar yaptı. Bu iki toplantı arasında, 8 Mart'ta, Ludwig von Gerlach'la, üç

---

* Viyana Kongresi'nden sonra yeni topraklar edinen Prusya'da 1815-1818 yılları arasında yürütülen idari reformlar neticesinde merkezi yönetimle yerel düzey arasında *Provinz*, *Regierungsbezirk* ve *Kreis* adlarıyla üç düzey idari birim kurulmuştu. *Kreis* terimi bu çerçevede, günümüz Türkçesine ilçe olarak çevrilebilirse de, kitabın konusu olan tarih dönemini yansıtması için çeviride kaza terimi tercih edilmiştir. Kaymakam olarak çevrilebilecek *Landrat* tarafından yönetilen Kreis, aynı zamanda seçimle gelen bir meclise de [*Landtag*] sahipti-ç.n.

** Magdeburg Şövalye Meclisi, şövalyelik statüsü [*Rittergut*] olan mülklerin sahiplerinin oluşturdukları bir meclis olmalıdır-ç.n.

gün sonraki bir mektubunda belirttiği gibi, "sadece manevi zenginliğine değil, hukukçu ... olarak yeteneklerine hayranlık duyma fırsatını bulduğu" birkaç saatlik bir görüşme yaptı.[3] Bu esnada Kaza Meclisi günümüzde "tutum kâğıdı" adını verdiğimiz bir çalışmayı hazırlaması için ona talimat vermiş ve hükümetin konuya ne şekilde yaklaşmayı düşündüğüne ilişkin olarak Berlin'de Bakan'la görüşmesi için yetkilendirmişti. 26 Mart 1847'de Bismarck, Ludwig von Gerlach'a yazarak, von Bülow-Cummerow'un katkısını içermeyen patrimonyal yargı yetkisine ilişkin kendi reform programını izah etti. Buna göre bireysel malikâne mahkemeleri ilga ediliyor, bunun yerine kaza meclislerinin kaymakamları [Landrat] seçmelerine benzer şekilde, toprak sahiplerinin de hâkimlerini seçecekleri yerel mahkeme bölgeleri getiriliyordu. Gerlach, mektubun kenarına zekice bir not düştü:

> Zaman içinde, belli bir uzlaşma süreci içinde yapılabilir hale gelecek olan bir şey şu anda bir kenara bırakılabilir. Malikâne hâkimlerinin çoğunluğu ve patrimonyal yargı yetkisinin en etkili savunucuları bu öneriyi mevcut sistemin ilgası olarak göreceklerdir.[4]

Bismarck, yeni faaliyeti siyasetten olağanüstü zevk aldı. Johanna'ya yazdığı gibi, "burnuna kadar siyasetle dolu"ydu.[5] Yaşamının maksadını bulmuştu. Zeki, ikna edici ve karşı konulamaz biçimde inandırıcı bir parlamento siyasetçisi oldu ve bu bakımlardan niteliklerini her zaman korudu. Her yeri dolaştı, seçmenleriyle konuştu, fikirlerini desteklemelerini sağladı, karar tasarıları kaleme aldı ve neticede Gerlach'ın okur okumaz patrimonyal mahkeme hakkının "ilgasına" vardığını anladığı radikal reform önerilerini onaylamaları için seçmenlerini ikna etti. Bu, Ludwig von Gerlach'ın kardeşiyle birlikte serbest bıraktığı, ancak zaptetmeyi başaramadığı tabiat gücüyle ilk defa yüz yüze gelmesiydi.

Bismarck, Johanna'ya 8 Mayıs 1847'de Birleşik Landtag [*Vereinigte Landtag*] üyesi seçildiğini, gelişmeler üzerinde kendi faaliyetlerinin hiç etkisi olmamış gibi anlatmıştı. Magdeburg seçmenleri "kazada yeni sayılmama ve yedek vekil bile olmamama rağmen pek alışılmadık biçimde beni ilk sıradan seçtiler" demekteydi.[6] Gerçek ise, görmüş olduğumuz gibi, çok farklıydı. Yerel patrimonyal mahkemelere ilişkin reform önerilerini kabul ettirmek maksadıyla yürüttüğü kampanya, Magdeburg ve diğer bölge seçmenlerinin kendisini fiiliyatta çok iyi tanımalarını sağlamıştı.

Kral IV. Friedrich Wilhelm, 3 Nisan 1847'de Prusya Krallığı'ndaki sekiz vilayet meclisinin tüm üyelerini Berlin'de Birleşik Landtag olarak toplanmaları maksadıyla davet etti. Kral bu girişimini ortaçağ feodal düzeni anlayışıyla, bireysel oy esasıyla alakası bulunmayan, Fransız Milli Meclisine mümkün olduğunca benzerlik göstermeyen bir şekilde yapmaya özen gösterdi. IV. Friedrich Wilhelm "devleti, kelimenin en yüksek manasında bir sanat eseri" olarak görüyor, "katedraline, Krallığını her koşulda tanıyan manevi güçleri ve kişileri kabul ve dahil etmek istiyordu."[7] Bu mecliste temsil bütünüyle *Stände,* yani sınıf esasına göre olacaktı. Asiller *Herrenkurie* adı verilen üst meclisi; alt düzey soylular ile hizmet soylularının, şehirlerin ve kazaların temsilcileri ise *Dreiständekurie* adı verilen alt meclisi oluşturacaklardı. Ayrıca selefi III. Friedrich Wilhelm'in 1815'te söz verdikten sonra yirmi beş yıl boyunca geçiştirdiği, Prusya Krallığı'nın bir anayasası ve parlamenter meclisinin olacağı vaadini tanımadığını açıklığa kavuşturmaya özen gösterdi. Yeni meclisin yeni vergileri onaylamaktan başka bir işlevi olmayacaktı.[8] Christopher Clark'ın işaret ettiği üzere, meclis feodalizmin tuzaklarını barındırmasına rağmen, toplumsal gerçeklikler tabandan başlayarak değişmişti. 1823 yılında kurulmuş olan vilayet meclisleri [*Provinziallandtage*],

> geleneksel sınıf meclisleri gibi görünmelerine rağmen, gerçekte yeni bir tür temsili kurumlardı. Meşruiyetleri devlet dışı bir sınıf geleneğinin otoritesinden değil, devletin yasama faaliyetinden kaynaklanmaktaydı. Meclis üyeleri sınıf yerine, şahıs temelinde oy kullanmakta ve görüşmeler eski rejimin zümreler meclislerindeki gibi ayrı ayrı değil, ortak genel kurul toplantılarında yapılmaktaydı. En önemlisi ise, "şövalye sınıfı (Ritterschaft) doğum esasına göre değil (Rhineland bölgesindeki küçük bir "birinci derece" soylu grubu dışında) mülkiyetle tanımlanmaktaydı. İmtiyazlı statüye sahip olmayı sağlayan da doğum değil, "imtiyazlı toprak" maliki bulunmaktı.[9]

Burke ve von der Marwitz'in en çok korktukları şey Prusya kırsalına erişmişti: Burke'ün terimiyle toprak "buharlaşmış", alınan ve satılan bir mala dönüşmüştü. Clark'ın belirttiğine göre, "1806'da Königsberg'in kırsal hinterlandında şövalyelik topraklarının % 75,6'sı soyluların elinde bulunmaktaydı. 1829 yılına gelindiğinde bu rakam % 48,3'e düşmüştü."[10]

Kral, yeni Birleşik Landtag'ı ekonomik sorunlar ve fikri memnuniyetsizliklerinin birleşiminden oluşan nedenlerin zorlamasıyla topladı.

Dünya 1815 ve 1847 yılları arasında dramatik şekilde değişmişti. Demografi uzmanlarının hâlâ tartıştığı sebeplerle Avrupa nüfusu 18. yüzyıl ortalarında büyümeye başlamış ve Tablo 1'in gösterdiği gibi 19. yüzyılda da büyümesini sürdürmüştü:[1]

Tablo 1. Almanya'nın (1871 sınırları dahilindeki nüfusu (milyon)

1816	22,4
1820	26,1
1830	29,4
1840	32,6
1850	35,3
1860	37,6
1870	40,8

İngiliz endüstri devrimi 1815'ten sonra muazzam miktarlarda makine imali mal üretmiş, İngiliz fabrikaları Avrupa pazarlarını ucuz tekstil ürünleriyle doldurmuştu. Geleneksel el tezgâhlarını kullanan yerli zanaatkârlar bu sınai güçle rekabet etme gücüne sahip değildi: 1816-17 yıllarında Rhineland'da, 1831'de Doğu Westfalya'da, 1846-47 yıllarında Posen ve Doğu Prusya'da baş gösteren gıda krizleri –daha doğrusu yerel açlıklar- huzursuzluklar yaratmış ve mülk sahibi sınıfları korkutmuştu. Kötü hasatlar, özellikle büyük çiftliklerin ihracata yoğunlaştığı dönemlerde yerel çiftlik çalışanlarının yıkımı anlamına geldi. 1845 İrlanda kıtlığında olduğu gibi, demiryollarının yaygınlaşmasından önce mal sevkiyatında karşılaşılan sorunlar, erişim mesafelerinin biraz ötesinde yeterli gıda maddesi bulunurken insanların açlıktan ölmelerine yol açtı. Öte yandan, Güneybatı Almanya'da mirasın bölünmesi, yani aile topraklarının oğullar arasında eşit biçimde pay edilmesi, aile mülklerinin küçük parçalara bölünmesine ve *Zwergwirtschaft* (cüce ekonomisi) olarak tanınan olguyu ortaya çıkardı. Özgür olmalarına rağmen bu bölgelerdeki köylülerin ellerinde küçük boyutlu araziler kalması, ağır bir fakirlik içinde yaşamaları sonucunu doğurdu. Son olarak, 1815 yılından sonra yaşanan savaş sonrası bunalımına fiyatların düşmesi eşlik

etmişti. Kötü hasatlara ilaveten 1819'da ve 1840 yılı ortalarındaki sert kışlar yaygın sefalet yarattı. Öte yandan, henüz pek farkına varılmamasına rağmen, aynı yıllarda tarımsal verimlilik yükselmiş ve beslenme şartlarının iyileşeceği bir gelecek umudu belirmişti. Pflanze, 1816-1865 yıllarında Prusya'da tarımsal verimliliğin yüzde 135 oranında artarken, nüfusun yüzde 59 artmış olduğunu göstermektedir.[12] Demiryolları sayesinde tahılın kolaylıkla nakledilmeye başlanması Almanya'da kıtlık olgusunu derhal sona erdirecekti.

Avrupa, Tablo 2'nin gösterdiği gibi o dönemde şehirleşmiş olmaktan çok uzaktı. 1850 yılına gelindiğinde şehirleşmede ciddi bir artış yaşanan tek ülke İngiltere'ydi. Tablo, Prusya'nın 1850'de Kıta Avrupa'sının geri kalmış devletleri sınıfına ait olduğunu göstermektedir. Berlin şehrinin büyümüş olmasına karşın Prusya ağırlıkla kırsal niteliğini korumakta ve ülke Britanya'daki şehirleşmenin gerisinde bulunmaktaydı. Bu durum da değişmeye başlamış olmasına karşın, eğilimin yönü 1847'de henüz kimse tarafından fark edilmemişti.

Tablo 2. 100.000'den fazla nüfusa sahip şehirlerde yaşayan nüfusun oranı

	yak. 1800	*yak.* 1850
İngiltere ve Galler	9,7	22,6
İskoçya	—	16,9
Danimarka	10,9	9,6
Hollanda	11,5	7,3
Portekiz	9,5	7,2
Belçika	—	6,8
İtalya	4,4	6,0
Fransa	2,8	4,6
İspanya	1,4	4,4
İrlanda	3,1	3,9
Prusya	1,8	3,1
Avusturya	2,6	2,8
Rusya	1,4	1,6

Kaynak: A. F. Weber, *The Growth of Cities in the Nineteenth Century* (1899; Ithaca, NY, 1963), 144-5.

Demiryollarının Avrupa'da yaşamı dönüştürmeye başlaması bu yıllardadır. Demiryolu şirketleri 1830'lar ve 1840'larda belirdi ve ilk ilkel, kısa hatlar inşa edildi. Avrupa'da seyahat mesafeleri ve ticaret şekilleri demiryolu patlamasıyla yirmi yıl içinde temelinden değişti (bkz. Tablo 3).[13]

Tablo 3. Seçilmiş ülkelerde demiryollarının yaygınlaşması (kilometre olarak açık hat uzunluğu [1km = 5/8 mil])

	1840	1860	1880	1900
Avusturya-Macaristan	144	4.543	18.507	36.330
Fransa	496	9.167	23.089	38.109
Almanya	469	11.089	33.838	51.678
İtalya	20	2.404	9.290	16.429
Rusya	27	1.626	22.865	53.234

Alman demiryollarının büyümesi sürati ve kapsamıyla diğer tüm kıta ülkelerini aşmıştır. 1840'larda spekülatif yatırımların yeni anonim şirketlere akması ve hisse senedi fiyatlarının güvensiz temeller üzerinde hızla yükselmesiyle kısa süreli bir Alman demiryolu "balonu" yaşandı. 1843 yılında baş gösteren bir dizi iflas, küçük ölçekli olmakla beraber ilk modern mali bunalımı başlattı ve aynı yıllarda çıkan son Avrupa kıtlığı Doğu Prusya'yı vurdu. Ağustos 1846'da Bismarck kardeşine yazdığı mektupta Schönhausen'daki ürkütücü ekonomik vaziyeti tasvir etmekteydi. Uzun bir kuraklık yaşanmış ve ürün tahrip olmuştu:

> Schönhausen'da kesinlikle para yok. Günlük ücretler haftada 60 talerin üstüne çıkmıyor ve çayır işini bitirmiş olmanın çok uzağındayız. Kasada hiçbir şey kalmadı, yakın gelecekte para girişi de beklenmiyor. Tuğla işinde müşterileri kaybetmek istemiyorsak çok uzun vadeli kredi teklif etmek zorundayız.[14]

Nisan 1847'de Orta Pomeranya'da Baltık kıyılarının 25 kilometre güneyinde orta büyüklükte bir kasaba olan Cöslin ilk ayaklanmalara şahit oldu. Bismarck yaşananları bir mektubunda Johanna'ya anlattı:

> Cöslin'de bir ayaklanma vardı; saat 12'den sonra dahi sokaklar öylesine doluydu ki kentten büyük güçlükle ve bir milis birliğinin koruması altında ancak geçebildik.

> Fırınlar ve kasaplar yağmalanmıştı. Her yerde cam parçaları... Stettin'de ciddi bir ekmek ayaklanması çıkmış, güya 2 gün sert silah atışmaları olmuş ve topçular mevzi almış; bazı şeyler herhalde abartılmış olmalı.[15]

Alman topraklarında o güne dek düzenlenen en büyük meclis toplantısı için 11 Nisan 1847 Pazar günü 543 vekil bir araya geldi. David Barclay'in yazdığı gibi, "Berlin'deki hava halkın ruh halini yansıtıyor gibiydi... Kış uzun ve sert geçmişti. Gıda darlığı ve işsizlik giderek ciddi sorunlar haline geliyordu ve bahar henüz gelmemişti. Gündüzleri karla dondurucu yağmurun birbirine karıştığı hava soğuk ve sert rüzgârlıydı."[16] Kral'ın haletiruhiyesi temkinli ve ciddiydi. Meclisin açılışında yaptığı Taht Hitabı'nda toplantıya çağırdığı Meclisin gücünün sınırlı olduğunun altını çizdi:

> Dünya yüzünde beni hükümdar ile halkı arasındaki doğal ilişkiyi ... sözleşmeye dayanan anayasal bir ilişkiye dönüştürme zorunda bırakabilecek hiçbir güç yoktur. Bu ülke ile semadaki Büyük Efendimiz arasına yazılı bir kâğıt parçasının girmesine hiçbir zaman izin vermeyeceğim.

Bu cesaret verici başlangıçtan sonra Kral Birleşik Landtag'ın sadece yeni vergileri ve devlet borçlanmasını onaylama görevine sahip olduğunu vurguladı. Esasen meclisin toplanmasına ilişkin 3 Şubat 1847 tarihli kararnamesinde kendisini sadece yeni vergilerin bir Zümre Meclisi tarafından onaylanmasını gerektiren 1820 tarihli Devlet Borçlanma Yasasının hükümleriyle bağlı gördüğünü izah etmişti.[17] Meclis üyeleri siyasi görüşleri ne olursa olsun konuşmanın ardından donup kalmışlardı. Kont Trautmannsdorf, konuşmanın "mecliste bir şimşek etkisi yarattığını" ifade etti: "*Stände* ümitlerinin ve arzularının bir darbeyle yok edildiğini gördü: Meclisten mutlu bir çehreyle çıkan hiç kimse yoktu."[18]

Meclis hakkındaki garip taraf, "Muhterem Beyefendi, bir önceki konuşmacı" gibi hitap biçimleriyle birlikte parlamento hayatının nezaketi ve âdetlerine sahip normal bir parlamentoya çok hızlı ve doğal bir şekilde dönüşmüş olmasıdır. Vekillerin baskın çoğunluğu ya burjuva liberal gruplara ya da Westfalyalı Freiherr Georg von Vincke önderliğindeki aristokratik Prusyalı liberal gruba bağlı bulunmaktaydı. Meclisi düzgün bir parlamentoya dönüştürmeye yönelik her hareke-

te karşı çıkan retçiler grubu fazla geniş değildi. Erich Marcks, Kral'ın mutlak iktidarında en ufak bir değişikliği dahi kabul etmeyen, aralarında Otto von Bismarck'ın da bulunduğu "aristokratik ultraların" sayısının, yetmişten fazla olamayacağını tahmin etmektedir.[19] Bismarck, kamuoyunun karşısına ilk defa bu vesileyle çıkmış olmasına rağmen, eline geçen bu zemini tam olarak nasıl kullanacağını doğuştan gelen şovmenlik içgüdüsüyle biliyordu. Alt Meclisteki ilk konuşmasını [Alm. *Jungfernrede*, İng. *maiden speech*] 17 Mayıs 1847'de yaparak, siyasete sansasyonel bir başlangıçla girdi. Genç "tilki" Bismarck'ı düello gruplarının sevgilisi haline getiren yöntemine benzer şekilde diğer vekilleri çileden çıkardı. Konuşmasında "Prusya İsyanı" olarak anılan 1813 heyecanının liberalizm veya anayasa talepleriyle bir ilişkisi olduğunu reddetti. Fransız işgaline karşı gelişen halk ayaklanmasını alay edercesine tasvir ederek Prusya liberalizminin merkezi efsanesini -Napoleon'u ve Fransızları kovmak için Kurtuluş Savaşı başlatan özgür halk- küçümsedi. Bismarck'ın ifadelerinin ne kadar tahkir edici olduğunu kavramak bizim için güçtür. Bir kuşak boyunca Prusya liberalleri, reaksiyoner rejimin soğuk günlerinde, Bismarck'ın şimdi aşağıladığı halkın görkemli özgürlük savaşı hatıralarıyla ümitlerini canlı tutmuşlardı. Oturumların zabıt kayıtlarına geçtiği gibi, Bismarck 1813 ayaklanmasının anayasal liberalizmle hiçbir ilişkisi olmadığını iddia etti:

> Sanki 1813 hareketinin başlaması için ülkemizin yabancılar tarafından işgalinin getirdiği utançtan başka bir neden olabilirmiş veya olmasına gerek varmış gibi ... (*homurdanmalar ve bağırma sesleri konuşmacının sözünü kesiyor; konuşmacı* Spenersche *gazetesini cebinden çıkarıyor ve Marschall* [Parlamento Başkanı] *düzeni tekrar tesis edene kadar okuyor. Daha sonra devam ediyor*) Yabancı güçlerin Prusya'yı maruz bıraktıkları kötü muamele ve aşağılamanın Prusyalıların kanlarını kaynatması ve tüm diğer duygularını unutturarak yabancılara karşı nefret uyandırması için yeterli olmadığını düşünen biri varsa, böyle bir düşünce benim anladığım şekliyle milli şeref anlayışına aykırı düşer. (*Büyük gürültüler; bazı vekiller söz istiyor. Vekiller Krause ve Gier, konuşmacının içinde bulunmadığı bu hareketin niteliğini yargılama hakkına itiraz ediyor*).[20]

Otto von Bismarck Temmuz 1898'deki ölümüne kadar hiç ayrılmayacağı Prusya siyaset sahnesine girmişti. Kürsüye bu ilk çıkışı Landtag

ve Reichstag'da daha sonraları yapacağı konuşmaların tüm özelliklerini taşımaktaydı: Meclis üyelerine karşı tam bir aşağılama, dramatik jestler, rahat sohbet tonlarında ortaya konmakla beraber, pırıltılı bir dille ifade edilen şiddetli fikirler. Bismarck çatışmayı daima uzlaşmaya tercih etti ve bu çatışmalarda Clark'ın tanımladığı gibi "berraklaştırıcı bir unsur" gördü. Erich Marcks bu hususla mutabıktır:

> Mizacının kalıcı tarafları ve olayları yargılama tarzı ilk günden başlayarak belirgindir ve performansının bütünü –temel hatlarıyla demek istiyorum- Bismarck'ın bütününü içermektedir.[21]

Hitabet kürsüsünde ne kadar iddialı görünse de, çıkan gürültüler Bismarck'ın sinirlerini bir miktar bozmuştu. Ertesi gün Johanna'ya şöyle yazdı:

> Dün kürsüde şansımı denedim ve 1813 halk hareketinin doğası hakkında şimdiye kadar çok açık ifade edilmemiş bir değerlendirmeyi dile getirerek üyeler arasında hiç görülmemiş bir memnuniyetsizlik fırtınası uyandırdım. Kendi partimizden birçok kişinin yanlış değerlendirilen gururunu yaraladım ve doğal olarak muhalefette büyük bir "Bu ne biçim laf!" tepkisi uyandırdım. "Birisinden (Fransızlar) ağır dayak yiyen bir adamın (Prusyalılar) kendini savunduğu için üçüncü bir kişiye (Kral) büyük bir hizmette bulunduğunu iddia etmesi çok güçtür" cümlesini 1813 için kullandığımda, sadece gerçeği söylememden ötürü özellikle büyük bir hoşnutsuzluk oldu.[22]

Kayıtlara göre bu ifadeleri tam olarak söylediklerini yansıtmamaktadır; aslına bakılırsa doğru da değildirler. Bu noktada Bismarck'ın diğer bir daimi ve kabul edilmesi zor yanıyla karşılaşmaktayız: hiçbir zaman eylemlerinin tam sorumluluğunu üstlenmemiştir. Kırk yıl sonra dahi ufak şahsi konularda hatalarının sorumluluğunu alacak cesareti bulamamıştı. Bismarck'ın konuşmasının gerçek içeriğini eşinden gizlemiş olması, politikacıların bilinen haklı görünme ihtiyacını yansıtmakla birlikte, Bismarck'ın geçmişini tadil etmesi, egosunun boyutlarıyla orantılı olarak devasa ölçülerdedir.

Birkaç gün sonra, Ernst von Bülow-Cummerow, Moritz von Blanckenburg'la buluştu ve Bismarck'ın çileden çıkaran davranışlarından şikâyet etti:

> Bismarck'ı her zaman aklı başında bir kişi olarak görmüştüm. Kendisini bu şekilde nasıl kepaze edebildiğini anlayamıyorum. Blanckenburg cevap verdi: Sanırım tamamıyla haklıydı ve kanın tadını almış olmasından çok memnunum. Kısa süre sonra aslanın çok farklı bir şekilde kükrediğini işiteceksin.[23]

Bülow-Cummerow tanınmamış bir Junker değil, çok ünlü ve çok okunan bir aristokrat risaleci, soylu üstünlüğünün savunucusu, modern tarım teknolojisinin Junker tarımına tatbik edilmesini, kendisinin de faal olduğu zirai bankacılık kolaylıklarının geliştirilmesini savunan ve basın özgürlüğü talep eden bir kişiydi. Bülow-Cummerow, komşularının çoğunun tersine bir "yeniden doğuş" yaşamamış ve Evanjelik Hıristiyanlıktan etkilenmemişti. Pomeranya'daki en büyük Junker mülklerinden birine sahipti ve 1848'de "Junker Parlamentosu" toplandığında başkanlık için akla gelen en bariz aday o oldu.[24] Bülow-Cummerow, Bismarck'ın neden gereksiz sorunlar çıkarttığını anlayamamıştı. Kendisi makul, büyük mülk sahibi bir kişi olarak hiçbir zaman bu şekilde davranmazdı.

Bismarck ilk konuşmasından dört gün sonra Johanna'ya yazdığı gibi, ultra muhafazakârlar arasında birkaç gün içinde önderliği eline geçirmişti. Önce, nişanlısının ümitle kendisini beklediği Puttkamer ailesinin malikânesi Reinfeld'e hamsin yortusunda gidemediği için özür diledi, çünkü her oyun önemi vardı ve bu nedenle Berlin'de veya Berlin yakınlarında kalmak zorundaydı. Bismarck için her şeyin sırası vardı. Ardından şu yorumda bulundu:

> Saray Partisi adı verilen grup ile birçok vilayetten diğer ultra muhafazakârların büyük kısmı hatta birkaç vekili üzerinde etki kazanmayı başardım. Artık istikametimi yanılgıya yer bırakmayacak bir şekilde dile getirdiğim için en az kuşku yaratacak bir şekilde kullanabildiğim bu etkimi bunların kaçmalarını ve beceriksizce oraya buraya atlamalarını engellemek için kullanıyorum.[25]

1847 Birleşik Landtag'ın aşırı muhafazakârları üzerinde üstünlük elde etmek için Bismarck kendisini aşırıcıların en aşırısına, reaksiyonerlerin en azgınına ve müzakerecilerin en vahşisine dönüştürdü. Tüm bunları Göttingen'de Motley'le odasına döndüklerinde ölçüsüz kıyafetlerini üstünden çıkarttığı kolaylıkla bir kenara da bırakabilirdi. Bülow-Cummerow gibi makul bir insan, gözlerinin önünde oynanan bu şeytani oyunu anlayamadı. Bu oyunu çok az kişi görebilirdi.

8 Haziran'da Johanna'ya şöyle yazdı:

> Genel olarak iyiyim ve daha sakinim, çünkü öncesine göre daha faal bir rol aldım ... muhalefet her şeyi parti meselesi haline getirdiği için müzakereler ciddileşti. Birçok dost ve birçok düşman edindim; ikinci grup daha çok Meclisin içinde, birinci grup ise daha çok dışında. Daha önce tanışmamış olduğum insanlar ve daha henüz tanışamadığım insanlar beni nezakete boğuyor ve hiç görmediğim birçok kişi iyi niyetle elimi sıkıyor... Akşamları Meclis oturumlarından sonraki siyasi toplantılar biraz yorucu; akşamüzeri at gezintimden dönüyorum ve doğrudan English House veya Hotel de Rome'a gidiyorum ve saat 1'den önce yatağa giremeyecek kadar siyasetle uğraşıyorum.[26]

Bismarck siyasete ve bunun getirdiği entrikalara karşı içinde bir tutku keşfetmiş ve tahmin ederim diğer vekillere ve destekçilerine kıyasla muazzam bir entelektüel olduğunun ve şahsi üstünlüğünün farkına varmıştı. "Çılgın Junker" döneminde risk alarak, çok içerek ve hızlı at sürerek avlandığı gibi siyasetin içine dalmıştı. Her şeyin ötesinde diğerlerini manipüle etme gücünden hoşlanmıştı. "Entrika" sözcüğü özel yazışmalarında tekrar tekrar belirmektedir. Dahası, yeni kazandığı şöhret karşısına başka fırsatlar da çıkarmaktaydı ve 32 yaşındaki yakışıklı, sarışın dev bu fırsatları nasıl değerlendireceğini bilmekteydi. Johanna'ya 22 Haziran 1847'de "Önceki gün dostumuz Kral'la birlikteydik. Yüce Efendimiz tarafından çok şımartıldım" satırlarını yazdı."[27]

Meclisteki ikinci önemli konuşmasını Prusyalı Yahudilerin medeni hakları üzerindeki kısıtlamaların kaldırılması konusundaki görüşme sırasında yaptı. Ludwig von Marwitz gibi Junkerler için liberalizm ve Yahudilerin eşitliğinin "eski, kutsal Brandenburg-Prusya'nın yeni moda bir Yahudi devleti olacağı" anlamına geldiğini 2. Bölümde görmüştük.[28] Friedrich Rühs 1819'da "bir Hıristiyan devleti Hıristiyanlardan başka üyeleri kesinlikle kabul edemez" görüşünü ifade etmişti.[29] Pietist bir Prusyalı Junker için iyi bir Yahudi ancak ihtida etmiş bir Yahudi olabilirdi. Birleşik Landtag'da "Yahudi sorunu"nun müzakere edildiği 14 Haziran 1847 tarihli oturumda, Berlin Yahudiler Arasında Hıristiyanlığı Teşvik Derneği Başkanı General Ludwig August von Thile Yahudilere eşit haklar tanınmasına karşı görüşlerini şu sözlerle dile getirmişti:

> Devlet meseleleri söz konusu olduğunda Hıristiyanlığın ve hatta dinin hiçbir rol oynamaması gerektiğini bugün gerçi işittim; fakat saygıdeğer temsilcilerden biri "Hıristiyanlık devlet içinde yer almamalıdır. Devletin üstünde kalmalı ve ona yön vermelidir" diyerek, bunu tamamen tasdik edebileceğim bir tanıma kavuşturdu. Bu görüşe tamamen katılıyorum...[bir Yahudi] başka milletler içinde itaatkâr bir tebaa olabilir, kendi çıkarları veya insaniyet için genel sevgi duyguları nedeniyle içinde yaşadığı şartlara büyük fedakârlıklarla hizmet edebilir, fakat hiçbir zaman bir Alman, hiçbir zaman bir Prusyalı olmayacaktır, çünkü bir Yahudi olarak kalmak zorundadır.[30]

Yahudilerin hak eşitliği sorunu konusundaki tutumunu ortaya koyma sırası 15 Haziran 1847'de Bismarck'a geldi:

> Önyargılarla dolu olduğumu itiraf ederim; bunları annemden emdiğim sütle aldım ve bünyemden uzaklaştırmayı başaramam; karşımda Kral'ın temsilcisi olarak itaat etmem gereken bir Yahudi bulunduğunu tasavvur edersem, itiraf edeyim, kendimi çökmüş ve derinden küçük düşmüş hissederim ve şu anda devlete karşı görevlerimi yerine getirirken sahip olduğum gurur ve şeref duygularım beni terk eder.[31]

Bu meselede Bismarck sadece Junker meslektaşlarının neredeyse tümünün düşündüklerini dile getirmiş ve bir defalığına çoğunluğa dahil olmuştu. Birleşik Landtag, 17 Haziran 1847'de 219'a karşı 220 oyla Yahudilerin kamu görevine kabul edilme veya Hıristiyan devletinde hizmet görme haklarını reddetti.[32] Birkaç gün sonra 23 Temmuz 1847'de *Judengesetz* (Yahudi Kanunu) çıkartılarak, Yahudilerin *ständische* adı verilen, sınıf ve statüye bağlı hakları kullanmaları yasaklandı. Yasayla, eyalet ve kaza meclislerine üye seçilme ve şövalyelik malikânelerine bağlı hakları kullanma yolları, bu tür hakları tanıyan birkaç taşra malikânesi zengin Yahudiler tarafından satın alınmış olmasına rağmen, Yahudilere kapatılmış oldu.[33]

Bismarck'ın çevresindeki aşırı sağ grup ve arkadaşları -aksi yöndeki bütün ifadelerine rağmen- bir parlamenter partiye dönüştüler. Bir yılı biraz aşkın bir süre sonra Prusya'nın anayasası da olacaktı. Bu şartlar altında bir siyasi ideoloji arayışına girildi. Robert Berdahl'in ifadesiyle, "kuvvetli bir monarşist iktidar teorisi geliştiren, aynı zamanda bürokratik mutlakiyetçilik önünde eğilmeyen bir ideolojiye ihtiyaç duydular". 1847'de bu maksatla ellerinde olan tek şey, Adam Müller ve Karl Lud-

wig von Haller'in devleti genişletilmiş bir aileye benzeten, çok yetersiz pederşahi meşrulaştırma teorilerinden ibaretti.[34]

Bu konuda yardım, çok önemli ancak bugün artık büyük ölçüde unutulmuş bir şahsiyet olan Friedrich Julius Stahl'dan (1802-61) geldi. Adı geçen, Würzburg'da Yahudi bir ailenin çocuğu olarak Julius Jolson adıyla doğmuş, "Stahl" soyadını sonradan almış, 6 Kasım 1819'da Lutherciliğe ihtida ettiğinde ismine Friedrich'i eklemişti. Stahl, muhafazakâr hareketin felsefi ve hukuki beyni oldu. Sadece Aydınlanma filozoflarına değil, tüm doğal hukuk geleneğine saldıran iki ciltlik bir hukuk felsefesi kitabı yazdı. Stahl, Hegel'in karşısına çıkarak hukukun temeline ilişkin alternatif, sübjektif bir görüş sunacak entelektüel güce sahipti. Münhasıran akla dayanmak, "sanki ışığın kaynağı olarak gözün görülmesi ve tarihin, olayların gözlenmesi yoluyla değil de gözün ve değişik parçalarının incelenmesi yoluyla keşfedilmek istenmesi" gibiydi.[35] Özünde Burke yanlısı bir tarih ve kurumlar kavramını savundu fakat bunu tarihi liberalizme değil, insanın günahkârlığı ve zayıflıklarına ilişkin derin Lutherci bir görüşle temellendirdi.

Prusya Milli Meclisi Üst Kamarasına (*Herrenhaus*-Ayan Meclisi) 1848 yılında seçildiğinde, üyeleri arasındaki on üç aşırı muhafazakâra katıldı ve süratle önderliklerine yükseldi. Biyografisini yazan Ernst Landsberg, yeni pietist olmuş Hıristiyan büyük toprak sahiplerinin entelektüel önderlerini, "basit âdetlere sahip, herkese dayanılmaz şekilde nazik davranan ... siyah renkli elbiseleri profesörden çok din adamına uyan, keskin bir sesle fakat tutkusuzca konuşan, dış görünüşüyle kökeninin tipik örneği" olan birinde, yani küçük bir Yahudi profesör olan bu ince, kırılgan küçük burjuvada" bulmalarının neredeyse "dünya tarihine geçecek bir ironi" olduğunu kaydetmektedir.[36] Stahl 10 Ağustos'ta öldüğünde Hans von Kleist, Ludwig von Gerlach'a şöyle yazdı:

> Doğrusu Stahl'ın kendi başına *Herrenhaus* olduğu söylenebilir. Bu Meclise, diğer Meclisin, hükümetin ve genelde ülkenin aldığı kararlarda bulunmayan bir entelektüel derinlik ve ağırlık kazandıran oydu. "Fraksiyonun" [parti grubu için Almancada kullanılan bir terim] ruhu oydu ve tüm Mecliste bugüne dek meseleleri o tespit etti.[37]

Lutherci pietizmin "yeniden doğanlar" kanadına mensup olan Gerlach ise bu kadar emin değildi. Altı yıl sonra bir arkadaşına şöyle yazmıştı:

> Bu kadar cesurca mücadele etmiş ve maneviyatından o kadar zevk, güç ve terbiye aldığım müteveffa bir iyi arkadaş hakkında bunu yazmak acı verici; fakat beni zorlayan sensin... Büyük ölçüde kaba bir anayasacılıkla sınırlı kalmış, bunu, muhafazakâr tavırlı bir Hıristiyan ahlakı vasıtasıyla yumuşatmaya çalışmıştır.[38]

Böylece devrim yılları Prusya muhafazakârlığına yeni bir ideolojik yön verecek, bu da Bismarck'a siyasi kariyerini üzerine bina edeceği bir zemin sağlayacaktı. Stahl "kaba bir anayasacılık" öğretisi getirmiş olabilirdi fakat savunduğuna çok benzer bir anayasacılık akımı her halükârda ortaya çıkacaktı. Dünya tarihinin bir başka garip cilvesiyle, en önde gelen muhafazakâr siyasetçilerden Otto von Bismarck'ın dehasını göstermek için anayasalara ve parlamentolara ihtiyacı vardı. Bismarck'ın Yahudi meselesi konusundaki konuşmasından memnun kalan Moritz von Blanckenburg, 4 Ekim 1846 gibi çok yeni bir tarihte bile Trieglaff'ta kilise ile devletin kesin çizgilerle ayrılmasını savunmuş Bismarck'ın şimdi Hıristiyan devleti idealine dönmesinin harika olduğunu Ludwig von Gerlach'a söylemekteydi.[39] Lothar Gall bu ani değişimi büyük bir ihtiyatla karşılamaktadır:

> Pomeranya'da ve siyasi dost çevresinde sıkça karşılaştığı, Hıristiyanlığın hikmeti kendinden menkul fikirlerine kapılmayacak kadar keskin fikirli bir kişiydi... Bismarck bu tür zayıf temelli soyutlamalara girildiğinde kendini hiçbir zaman rahat hissetmemiştir...[40]

Gall ve Marcks'ı uğraştıran sorun, Bismarck'ın Hıristiyan Devleti hakkındaki konuşmasının ne kadar ciddiye alınabileceğiydi. Her ikisi de bu konuşmayı Bismarck'ın dinin daha coşkulu ve doktriner veçhelerine kuşkuyla bakışı ve inancının bilinen özel yönleriyle uzlaştırmak için sayfalar boyunca açıklama gayreti gösterirler. Bismarck'ın kendine özgü bir dindarlığı olduğundan şüphe duyulmamakla beraber, ne Marcks ne de Gall, Yahudiler hakkındaki konuşmasının açık bir fırsatçılık olduğunu görmemişlerdir. Bismarck'ın amacı tavus kuşu misali gösterişli tüylerini açmak ve zaten dikkat çekici boyutlara ulaşmış şöhretini daha da yaymaktan başka bir şey değildi. Pflanze sanırım Bismarck'ın dini inancını en derinliğine gören kişidir:

> Tahakküm ve yönetme ihtiyacı, ilahi bir misyon duygusundan değil, şahsiyetinin daha derin, daha temel bir gücünden kaynaklandı. Dine dönüşü çevresindekilere karşı tutumunu esaslı olarak değiştirmedi. Kişilerin düşünce yapısı ve yönlendirici ilkelerine kuşkucu bakışı, kendisine karşı çıkanlara nefreti ve kötü hisleri, başkalarını istismar etme ve kullanma hevesi, üzerinde Hıristiyan sevgi ve yardımseverlik öğretilerinin fazla bir etkisinin olmadığını göstermektedir. İnancı sorumluluk duygusunun temelini değil desteğini oluşturdu... Din ona bir güven duygusu, bütünlüklü, anlamlı ve denetimli bir dünyaya aidiyet duygusu, dolayısıyla ebeveynlerinin sağlayamadığı türden bir çevre verdi. (Babasının aksine) güçlü, onu seven, destek veren ve (annesinin tersine) her zaman her yerde mevcut olan bir Tanrı'ya inanmaktaydı.[41]

Kral IV. Friedrich Wilhelm Birleşik Landtag'ı tatil ettiğinde Bismarck uzun kariyerinin ilk yedi haftasını tanınan bir şahsiyet olarak tamamlamış ve kendi bakış açısına göre başarılı bir devre geçirmişti. Aşırı sağın yeni yıldızı olarak belirmiş, Kral'ın maiyeti arasında kariyerine zarar verdiği kesinlikle söylenemeyecek bir şöhret edinmişti. Hanedan mensubu prensler Friedrich, Albert ve bizzat Veliaht Prens'ten sitayişkâr mektuplar almış, kendisi de milletvekili olan Herr von Puttkamer, Johanna'ya Bismarck'ın "prenslerin şımarttıkları gözdesi" olduğunu yazmıştı.[42] Bunun kadar önemli olan bir başka husus, parlamenter siyasetin, nüfuz oyunlarının, tehdit ve karalamaların, insanlara ve olaylara yön verilmesinin ve Meclisteki söz düellolarının yarattığı heyecanın sihrine kapılmasının yanında hatip olarak parlaklığını fark etmiş olmasıydı. Kral'ın Birleşik Landtag'ı tatil etmesi onu monoton yaşamına döndürse de atıl bırakmadı. Sahne ışıklarının bir süreliğine karardığı o dönemde yeni bir muhafazakâr gazete kurmaya çalıştı, hukuk reformunun müteakip aşamalarıyla meşgul oldu.

Her şeyin ötesinde artık evlenmesi gerekliydi. Düğün 28 Temmuz 1847'de Puttkamer topraklarındaki Reinfeld malikânesinde düzenlendi. Damadın sağdıcı "küçük Hans" von Kleist-Retzow yaptığı konuşmada, efsanevi ortaçağ kahramanı Dük Büyük Otto'yu anarak "damadın yeni bir Otto von Saxon olacağını tahmin ve ümit ettiğini" söyledi.[43] Yeni evliler önce akrabalarını ziyaret için Prusya'ya seyahat ettiler ve ardından 11 Ağustos 1847'de Dresden yoluyla Prag'a (kendi halinde bir taşra kızı olan Johanna ilk defa burada tiyatroya gitti), ardından büyük Viyana şehrine, sonra da nehirden Linz ve Salzburg'a geçtiler. Johanna'nın

ancak birkaçı günümüze gelen mektupları Otto'yla son derece mutlu olduğuna tanıklık etmektedir. Ailesine yazdığı 25 Ağustos tarihli mektupta "dünya her geçen gün daha da güzelleşiyor, [Otto] tüm sıcaklığıyla kalben iyi ve sevecen" demektedir.[44] Bismarck'ın kuzenlerinden Kont Fritz Bismarck-Bohlen ile 1866 ile 1870'te ordu komutanı olarak kendini gösterecek, genç Prusya Prensi Friedrich Karl Albrecht'in eğitmeni sıfatıyla beraberinde seyahat eden Albrecht von Roon'la Meran'da 1 Eylül'de buluştular. Von Roon, 8 Eylül 1847'de eşi Anna'ya mektubunda, Prens Friedrich Karl'la birlikte "Otto von Bismarck ve genç eşini görme zevkine sahip olduk. Seni Bonn'da ziyaret etmeyi vaat ettiler" satırlarını yazdı.[45] Bismarck'lar, Venedik'e seyahatlerinde Roon, Prens ve kuzenleri Fritz'e katılmaya karar verdiler ve 6 Eylül'de Venedik'te Kral IV. Friedrich Wilhelm ve maiyetiyle karşılaştılar. Aynı gece Venedik'te tiyatroya gitmişlerdi. Bismarck yaşananları hatıralarında anlatmıştır:

> Beni tiyatroda fark eden Kral ertesi gün huzuruna ve akşam yemeğine gelmemi emretti; bunu o kadar beklemiyordum ki hafif seyahat çantam ve yerli terzinin yetersizliği nedeniyle huzura uygun kıyafetle çıkamadım. Çok nazik bir şekilde kabul edildim ve hatta siyasi konular dahil konuşmamız öyle cereyan etti ki bundan Meclisteki tutumumun teşvik edici bir onayla karşılandığı sonucunu çıkardım. Kral kendisini kışın ziyaret etmemi emretti ve ben de emrini yerine getirdim. Bu vesileyle ve saraydaki küçük yemeklerde Kral ve Kraliçe'nin teveccühüne mazhar olduğuma kanaat getirdim ve Kral'ın Meclisin toplantı zamanında benimle alenen konuşmaktan çekinmesinin siyasi tutumumu tenkit ettiğinden değil, o vakitler tasvibini başkalarına göstermek istemeyişinden ileri geldiğini anladım.[46]

Bismarck'ın kariyerindeki iki önemli öğe yerlerini bulmuştu: Siyasi sahneye tahakküm edebileceğine ve Kral'ın teveccühünü kazanabileceğine kani olmuştu. Eylül 1847'den Mart 1890'a kadar her iki desteğe de sahip olmayı sürdürdü. Hükümdarın desteğini yitirdiğinde iktidarını da yitirdi. Başarılarının başka bir temeli yoktu. Ardından gelen bir kitle mevcut değildi ve hiçbir parti onu önderi olarak tanımamaktaydı. Gerlach kardeşler, küçük Hans ve diğerleri gibi en yakın Junker müttefikleri dahi hiçbir zaman "onun" partisi değillerdi ve toplumdaki konumları bakımından ona hiçbir şey borçlu bulunmuyorlardı. Dostları zaman içinde düşündüklerinden daha az ortak değer paylaştıklarının

farkına vardılar. Dikkat edilmesi gereken diğer bir unsur ise Albrecht von Roon'un bu hikâyedeki mevcudiyetidir. Bismarck, Avusturya'da sürekli yağan yağmurdan sıkıntı duyduğu için o esnada ülkesine dönmeye hazırlanmaktaydı. Roon onu Kral'la görüştürmek maksadıyla mı Venedik'e gitmesi için ikna etmişti? Durum böyleyse 1858 ve 1862'de olacağı gibi ona benzersiz bir hizmette bulunmuştu.

Bismarck çifti Eylül 1847 sonlarında Schönhausen'a dönerek evlilik hayatlarına başladılar. Bismarck, kız kardeşi ve ağabeyine 24 Ekim'de birer mektup yazmıştır. Kız kardeşine, evlilik hayatının kendisine uyduğunu ve "evinin duvarları arasına döner dönmez üstüne çöken dipsiz can sıkıntısı ve bunalımdan" kurtulduğunu yazdı.[47] Bernhard'a mektubunda ise kayınvalidesinden şikâyet ederek "doğasından gelen büyük bir melankolisi var... Geleceği çok karanlık görüyor" demektedir. Ardından, balayının 57 günde 750 talere mal olduğunu, yani günde 13 taler harcadıklarını, bu nedenle Johanna'nın gümüş eşya için harcamak istediği çeyiz parasından kullanmak zorunda kaldıklarını yazdı. Kendi bakımından babasının eski gümüş kaplama takımlarını kullanmaktan memnundu. Yazdığı üzere, Wedgwood takımlarla "çay içmenin tadı diğer takımlardan farklı değildi".[48]

Kral vaadini tuttu ve 11 Ocak 1848'de Bismarck'ı sarayda yemeğe davet etti. Yemekte Ludwig von Gerlach'ın yanında oturduğu ve Johanna'yı beraberinde götürmediği anlaşılmaktadır.[49] Bismarck o gece evine dönerken Sicilya'da Palermo şehrinin sokakları söylentilerle uğuldamaktaydı. Ertesi gün Napoli Kralı'na karşı bir ayaklanma patlak verdi. 1848 Devrimi başlamıştı. Geniş çaplı bir ayaklanma da 23 Şubat 1848'de Fransa'da baş gösterdi. Kral Louis Philipp saatler içinde ülkeden kaçtı ve keskin Jakoben diliyle Terör döneminin hatıralarını uyandıran İkinci Fransız Cumhuriyeti kuruldu. Paris'ten gelen haberler Avrupa'ya yayıldıkça, Kopenhag'dan Napoli'ye dek şehirlerde huzursuzluklar başladı. Toplantılar düzenleniyor, kalabalıklar toplanıyordu. Mannheim'da 7 Şubat 1848'de yapılan kitlesel mitingde basın özgürlüğü, jüri yargılaması, milis ordusunun kurulması, derhal bir Alman parlamentosunun toplanması talep edildi. Ayaklanmalar ve kitlesel toplantılar tüm Alman şehirlerinde baş gösterdi. Köylüler isyan ederek büyük malikânelere saldırmaktaydılar. Viyana'da 13 Mart 1848'de başlayan isyan neticesinde Prens Metternich şehirden kaçmak zorunda kaldı. Eski

rejimin baskı simgesi Metternich başkentinden bir kanun kaçağı gibi telaşla ayrılmıştı. Metternich'in iktidardan düştüğü haberleri Milano'da 17 Mart'ta duyuldu ve derhal bir ayaklanma patlak verdi.

Mart 1848'de Avrupa şehirlerindeki büyük askeri garnizonların Paris tarzı sokak çatışmalarıyla baş etmek için bir stratejisi yoktu. Eski şehir merkezlerinin dar, kıvrımlı sokaklarında kurulan barikatlar, evlerin yukarı katlarından boşaltılan kaynar sular ve dökülen lazımlıklar, askerlerle vatandaşlar arasında yakınlık kurulması tehlikesi ordunun moralini bozmaktaydı. Kuzey İtalya'da Mareşal Radeztky 10.000'den fazla silahlı askere sahip üstün bir gücü ve Milano çevresindeki bütün kalelerde garnizonları bulunmasına rağmen, yine de şehrin kontrolünü kaybetti. Metternich ve Viyana hükümetinin düştüğü haberlerinin erişmesinden bir gün sonra, Milano derhal kurulan barikat ve siperlerden oluşan bir labirente dönüşmüştü.[50]

Paris'te yaşananların haberleri erişir erişmez Berlin'de heyecan başladı. Çok iyi giden hava koşulları da kalabalıkların sokaklarda kalmasına yardımcı oldu. Christopher Clark'ın yazdığı üzere,

> Sokaklarda dolaşan kalabalıkların artan "kararlılığı ve küstahlığından" telaşa kapılan Polis Müdürü Julius von Minutoli, 13 Mart'ta kente yeni birliklerin getirilmesini emretti. O akşam saray mıntıkasında birkaç sivil çatışmalarda hayatını kaybetti. Kalabalıklar ve askerler artık kentin denetimi için mücadele eden rakipler haline gelmişti.[51]

İzleyen birkaç gün boyunca Kral IV. Friedrich Wilhelm tereddüt içinde kaldı; taviz taraflısı güvercinlerle, güç kullanılmasını öneren Berlin'deki Piyade Muhafız Tugayının Komutanı General Karl Ludwig von Prittwitz (1790-1871) önderliğindeki şahinlerin görüşleri arasında gidip geldi. Metternich'in kaçışı haberleriyle sarsılan Kral nihayet 17 Mart'ta teslim olarak basından sansürü kaldırmaya ve Prusya'da anayasa ilanına razı oldu. Anlaşılan, on bir ay önceki çarpıcı Taht Hitabı'na rağmen "dünya yüzünde beni hükümdar ile halkı arasındaki doğal ilişkiyi ... sözleşmeye dayanan anayasal bir ilişkiye dönüştürme zorunda bırakabilecek bir güç" olduğunu keşfetmişti. Bu güç korkuydu. Ertesi sabah kalabalıklar saray meydanında kutlama için toplandığında askerlerle göstericiler arasında bir dizi çatışma çıktı ve ardından tüm Berlin'de barikatlar yükseldi. Ordu artık şehri kontrol edemez hale gelmişti. Bi-

yografi yazarının "ciddi, ketum ve kapalı bir şahsiyet"[52] olarak tasvir ettiği General von Prittwitz 18 Mart 1848 günü gece yarısından biraz önce saraya gelerek ahalinin tahliyesi ve ardından isyancılar teslim olana kadar şehrin bombardıman edilmesi için Kral'dan izin istedi. David Barclay sahneyi şöyle tasvir etmektedir:

> Hükümdar taahhüt altına girmeyerek dinledi, Prittwitz'e teşekkür ederek masasına döndü. Prittwitz "Majestelerinin masasına oturarak, görüldüğü kadarıyla bir başka uzun belge yazmaya başlamak üzere çizmelerini ve çoraplarını çıkardıktan sonra kürklü bir ayak manşonu giymesindeki rahat tavra" dikkat etti. Yazdığı belge muhtemelen "Sevgili Berlinlilerime" (*an Meine lieben Berliner*)[53] başlıklı tüm hükümdarlık döneminin en meşhur hitabıydı.

Sabahın erken saatlerinde yazı tüm Berlin'de duvarlara yapıştırılmıştı. Kral hitabında ordunun şehirden geri çekileceğini ilan etti:

> Huzurlu yaşamınıza dönün, barikatları kaldırın ... ben de size tüm sokak ve meydanların askerlerden arî kılınacağına ve askeri işgalin birkaç önemli binaya inhisar ettirileceğine dair Hükümdar Sözü veriyorum.

Şehirden askeri birliklerin çekilmesi emri ertesi gün öğle vaktinden biraz önce verildi. Kral kendisini devrimin ellerine bıraktı.[54]

Askerlerin büyük çoğunluğu ve aslına bakılırsa Prens Wilhelm, yani Kral'ın kardeşi ve Veliaht Prens için de Friedrich Wilhelm güruhlara teslim olmuş bir korkaktı. Potsdam'da görevli Roon ülke dışına gitmeyi düşündü. Bismarck ise içgüdüsel olarak silahına sarıldı. İki gün sonra 20 Mart'ta Tangermünde'den bir heyet Schönhausen'a gelmiş ve Alman Cumhuriyeti'nin siyah-kırmızı-altın rengi bayrağının kilisenin çan kulesine asılmasını talep etmişti. Bismarck, "köylülere kendilerini müdafaa etmek isteyip istemediklerini sordum; hep birden hararetle "*Ja*" dediler. Kendilerine, gelen şehirlileri köyden kovmalarını tavsiye ettim ve kadınların da gayretli iştirakiyle bu iş yapıldı" demektedir.[55] Bismarck ardından, silahlı köylülerle Berlin'e yürümenin işe yarayıp yaramayacağını anlamak için 21 Mart'ta aceleyle Potsdam'a gitti. Bismarck'ın anılarında naklettiği bu hadiseler genel hatlarıyla Gall, Engelberg ve Pflanze'nin anlattıklarıyla örtüşmektedir:

> Prens Friedrich Karl'ın öğretmeni olarak şatoda bazı odaları işgal eden arkadaşım Roon'un ikametgâhında attan indim. Deutsches Haus'da asilerle müzakerelere giriştiği vakit gördüğü fena muamelenin hâlâ tesiri altında olduğunu gördüğüm General von Möllendorf ile Berlin'de komutanlıkta bulunmuş General von Prittwitz'i ziyaret ettim. Hepsine köy halkının mevcut ruh halini anlattım; onlar da 19 Mart sabahına kadar olan hadiseler hakkında bana bazı tafsilat verdiler. Onların bildirdikleri ve sonra Berlin'den gelen haberler Kral'ın özgür olmadığı hakkındaki inancımı güçlendirmeye yaradı. Benden daha yaşlı olan ve durumu daha sakin değerlendiren Prittwitz dedi ki: "Bize köylüleri göndermeyin, onları istemiyoruz. Kâfi miktarda askerimiz var... Kral bizden mağlup rolü oynamamızı istedikten sonra ne yapabiliriz? Emir olmadan saldırıya geçemem."[56]

Gall, bu andan sonra Bismarck'ın "halihazırdaki taç sahibine karşı çıkmak pahasına da olsa geleneksel monarşist-aristokratik düzeni kurtarmak için girişilen tüm çabalara katılmak" için kararlı olduğunu öne sürmektedir.[57] Bir anlamda Bismarck'ın böyle davranmaktan başka çaresi yoktu. Kral'ın kendisini saraya davet ettiği Eylül ayından itibaren Bismarck iktidara giden yolun saraydan geçtiği bir kariyeri seçmişti. Kral'ın devrimcilerin eline geçmesi tasarılarının önünü tıkamaktaydı. Bismarck, meşruti idarenin getirilmesinin ona kraliyet mutlakiyetçiliğinin kalıntılarıyla parlamenter maharet ihtiyacı arasında mükemmel bir denge kurma imkânı verebileceğini tasavvur edemiyordu. Kral ve Meclis arasındaki ihtilaf ona böyle bir zemin sağlayabilirdi. Fakat gelişmeler bu aşamaya varmadı.

Geleceğin Kraliçesi Prenses Augusta'nın anlattığına göre, Bismarck 23 Mart 1848 tarihinde kendisine gelerek, Kral IV. Friedrich Wilhelm'in küçük kardeşi Prens Karl Alexander ile eşi Prusya Prensi Wilhelm adına, "Kral tarafından alınan tedbirlerin, Kral'ın bunları alma yetkisinin mevcut olmaması nedeniyle tanınmaması ve makul davranma yeteneğine Veliaht Prens ve küçük oğlu adına itiraz edilmesini sağlayacak bir karşı devrim için" iznini rica etmiştir."[58] Prenses, İngiltere'ye kaçmış olan Veliaht Prense yazarak şunları söyledi:

> Von Bismarck-Schönhausen'la konuşmakla iktifa ettim; ona en içten bağlılık ve itaate örnek bir davranış gösterdiğini ancak Kral'ın kararlarına karşı alınacak her kararın senin kararlarına aykırı olacağını söyledim. Ne senin adını ne de oğlumuzun adını böyle bir reaksiyoner girişime karıştırmayacağına dair şeref sözü verdirttim.[59]

Bismarck'ın versiyonu çok farklı bir karakter taşır:

> Bu vaziyet karşısında, özgürlüğünden mahrum Kral'dan gelmesi beklenmeyecek harekete geçme emrini başka bir taraftan temin etmek aklıma geldi ve Prusya Prensi'nin* yanına gitmeye çalıştım. Muvafakatinin gerekli olduğunu öğrenmem üzerine, sonradan Pfauinsel'de olduğunu keşfettiğim eşinin yerini öğrenmek için Prenses'i ziyaret ettim. Beni yan binadaki bir hizmetkâr odasında tahta bir iskemlede oturur vaziyette kabul etti. İstediğim malumatı vermeyi reddetti ve vazifesinin oğlunun haklarını korumak olduğunu şiddetli bir heyecan halinde beyan etti.[60]

Okuyucu hangi versiyonu kabul edeceğini seçebilir. Fakat Bismarck'ın her zaman hatalarının üstünü kapadığını ve mutasavver Kraliçe ile gelecekteki Başbakanı arasında düşüncesizce dik kafalılığıyla derin bir düşmanlık yarattığını hatırında tutmak zorundadır. Ayrıca, Bismarck'ın bu satırları iktidardan düşmesinden ve Kraliçe'ye kırk yıl süreyle sinir hastalığı derecesinde nefret duymasının ardından yazdığı da hesaba katılmalıdır.

Siyasi durumdaki kötüleşme bu esnada sürmekteydi. 25 Mart'ta Potsdam'a gelen Friedrich Wilhelm ordu komutanlarına ve subaylara hitap etti:

> Potsdam'a, sevgili Potsdamlılarıma barış getirmek ve her bakımdan özgür bir Kral olduğumu, Berlinlilerin tepkilerinden korkmalarına gerek bulunmadığını ve bu yöndeki huzursuzluk verici tüm söylentilerin temelsiz olduğunu göstermek için geldim. Kendimi hiçbir zaman yurttaşlarımın himayesi altında bulunduğumdan daha serbest ve emniyette hissetmedim...[61]

Kalabalık arasında bulunan Bismarck bu konuşmayı dinlemiş ve daha sonra hatıralarında işittiklerinden duyduğu üzüntüyü kaydetmiştir:

---

* Prusya Prensi, sonradan Prusya Kralı ve Alman İmparatoru olan I. Wilhelm'dir. III. Friedrich Wilhelm ile Kraliçe Luise'nin oğludur. Çocuğu olmayan kardeşi IV. Friedrich Wilhelm'in krallığı zamanında veliahtken Prusya usullerine göre kendisine Prusya Prensi unvanı verilmiştir. 1848 Mart ihtilalinde bir süreliğine İngiltere'ye kaçmıştır. Kardeşinin akıl sağlığının bozulması üzerine 1857'de naip olarak yönetime geçmiş, 2 Ocak 1861'de kardeşinin ölümüyle tahta çıkmıştır-ç.n.

> "Kendimi hiçbir zaman yurttaşlarımın himayesi altında bulunduğumdan daha özgür ve emniyette hissetmedim" sözleri üzerine, bir Prusya Kralı'nın, subaylarının ortasında herhalde şimdiye kadar hiç işitmediği ve bundan sonra da umarım hiç işitmeyeceği şekilde homurdanmalar yükseldi ve kılıç kınları şakırdadı.[62]

Bismarck'ın Schönhausen'a dönmek ve Junker müttefiklerine danışmaktan başka çaresi kalmamıştı. Üç gün sonra daha soğukkanlı bir ruh haliyle ağabeyi Bernhard'a yazarak, Paris'ten gelen haberleri yorumladı:

> Paris'teki hükümet dayanabildiği sürece savaş çıkacağına inanmıyorum ve bunu teşvik eden bir unsur olduğundan kuşku duyarım. Hükümet sarsılır veya sosyalist hareket tarafından düşürülürse ki bu tamamıyla ihtimal dahilindedir, o veya halefi hükümetin parası olmayacak ve hiç kimse de kredi vermeyeceğinden iflas edecek veya buna benzer bir hal meydana gelmek durumunda kalacaktır. Paranın yerini alabilecek 1792 yılının saikleri, giyotin ve fanatik cumhuriyetçilik ise mevcut değildir.[63]

Fransız İkinci Cumhuriyetine dair bu zekice ve bütünüyle doğru değerlendirmesinde ilk defa diplomat ve devlet adamı Bismarck'ın sakin sesini duymaktayız. Brandenburg'daki bu uzak mevkiden Tocqueville'in Paris sokaklarında kaydettiği o unutulmaz, "bütün olay bana taşralı aktörlerin oynadığı kötü bir trajedi gibi geliyor" cümlesiyle anlattığı şeyi, yani 1848 Fransız Devrimi'nin, 1792'nin bir taklidi olduğunu görmüştü.[64]

Kral IV. Friedrich Wilhelm, 29 Mart 1848'de Prusya'nın Ren bölgesinden hububat ve emtia tüccarı Ludolf Kamphausen'i (1803-90) yeni başbakanı olarak atadı ve Birleşik Landtag'ı 2 Nisan'da bir oturuma çağırdı. Kamphausen, bir Prusya Kralı döneminde yeni kapitalizmin temsilcisi olarak bu makama gelen ilk kişi olma ayrıcalığını elde etti. Bu değişiklikler Birleşik Landtag'da vekil olan Bismarck'ı da etkiledi ve bu nedenle Berlin'e gitmek üzere Schönhausen'dan ayrıldı. Johanna'ya 2 Nisan'da Berlin'den gönderdiği mektupta "daha önce olduğundan daha sakinim" satırlarını yazdı."[65]

Bu esnada Prusya Milli Meclisi seçimleri ilan edilmişti. Oy hakkı dolaylıydı. Seçmenler bir seçmen kurulu seçecek, onlar da vekilleri tespit etmek için oy kullanacaktı. Fakirlik yardımı almadıkları ve aynı yerde altı ay oturdukları takdirde, tüm yetişkin erkekler oy kullanma hakkına sahipti. Kardeşine yazdığı 19 Nisan tarihli mektubunda Bismarck şu haberleri vermekteydi:

> Seçilme şansım çok az veya hiç yok. Buna sevineyim mi, rahatsız mı olayım bilemiyorum. Tüm enerjimle kampanyaya girmem vicdani bir konu. Talih yaver gitmezse, üzerime düşeni yapmış olmanın tatminiyle büyük rahat koltuğuma oturur, yılda iki aydan altı aya kadar zamanımı Landtag oturumlarından çok daha rahat koşullarda geçiririm.[66]

Seçimler, kampanya sırasında düzenlenen mitingleri dolduran köylüler ve zanaatkârlar üzerinde elektrikli bir etki yarattı. Kulluk alışkanlıklarını eski elbise gibi kolaylıkla sırtlarından atan bu grupların arasına coşkularını alevlendirmek ve kariyer yapmak için önemli sayıda orta sınıf radikali katıldı. David Hansemann ve Ludolf Kamphausen tarafından yönetilen yeni Prusya kabinesi liberal ekonomiyle anayasaya öncelik verilmesinin birleşimi olan bir siyaset izledi. Ancak sulandırılmış Adam Smith siyasetleri değil de sağlam güvenceler isteyen köylülerin ve zanaatkârların şikâyetlerinin giderilmesi konusunda az şey yaptı veya hiçbir şey yapamadı. Seçmenler yeni Prusya Meclisine vekil seçerlerken, bununla eş zamanlı olarak Almanya'nın bütünü için bir tür anayasa kurultayı vazifesi görecek olan Frankfurt Milli Meclisine de temsilci seçtiler. Bu durum, yeni düzenin destekçilerinin saflarında, temelde Prusyalı, Bavyeralı veya Saksonyalı olarak kalmak isteyenler ile -otuz dokuz Alman devletinin tümünde devrimler baş göstermişti- devletlerinin Hegel'in diliyle yeni bir birleşik Almanya'ya "yükselmesini" isteyenler arasında ikinci bir çatlağa yol açtı.

1848 devrimlerinin tutarlı bir izahını yapmak için müstesna bir anlatım kabiliyeti gereklidir. Her şeyden önce, tek bir devrim değil, çoğu zaman birbirinden farklı çok sayıda devrim söz konusu olmuştur. Hem devletler arasında hem de devletlerin içinde devrimler meydana gelmiştir. Örneğin Almanya'nın bünyesinde yer alan Prusya veya Bavyera gibi büyük krallıklarla, biri XX. Heinrich ve diğeri LXII. Heinrich (yazım hatası yoktur) tarafından yönetilen Reuss Yaşlı Kolu ve Reuss Genç Kolu prenslikleri* gibi küçük Alman devletçiklerinde otuz dokuz adet devrim

---

* Reuss Yaşlı Kolu, Reuss hanedanının ana koluydu. Başkenti Greiz olan devlet 1778'de XI. Heinrich'in Reich Prensi olarak tanınmasıyla kuruldu. 1866 savaşında aile bağları nedeniyle Avusturya'nın yanında yer aldı. Savaştan sonra ilhak edilmekten Kral I. Wilhelm'in müdahalesiyle kurtuldu. 1902'de Prens XXII. Heinrich'in ölümüyle hanedan sona erdi ve ülke Reuss Genç Kolu Prensi'yle şahsi birlik yoluyla birleşti. Prens, Prusya'nın iç ve dış siyasetine muhalefetiyle tanınmıştı.

patlak vermiştir.[67] Habsburg monarşisinde neredeyse milli kimliklerin sayısı kadar fazla sayıda, özellikle de imparatorluğun Alman, Çek, Macar, İtalyan ve Polonya asıllı uyruklarının yaşadığı şehirlerinde ve *robot* adı verilen serfliğin hâlâ mevcut olduğu bölgelerinde devrimler yaşandı. Bu süreçte bir Alman milli devleti kurulması için sarf edilen gayretler Almanya'ya nerelerin dahil olacağı konusundaki anlaşmazlık nedeniyle kısa sürede akamete uğradı. Habsburg İmparatorluğu Alman ve Alman olmayan devletlere sahipti. Her krallık, dukalık, prenslik veya şehir kendi feodal anayasasına; bunlar da kral, prens, dük, kont, margrave, landgrave veya başka unvanlar taşıyan toprak beyleriyle özel ilişkilere sahipti. "Büyük Almanya"nın kurulmasını isteyen Alman milliyetçileri, Alman olmayan milliyetlerin çoğunluğa sahip bulundukları Bohemya, Moravya gibi tarihi Alman topraklarında da hak iddia etmekteydiler. Öte yandan, Alman Konfederasyonu'nun* üyeleri olmakla beraber hükümdarları Danimarka Kralı olan "ebediyen birleşik" Schleswig ve Holstein dukalıklarının da Alman milli devletine dahil edilmesi istenilmekteydi. Sınıflar ve bölgeler, girişimciler ve işçiler, ustalık gerektiren mesleklere giriş şartlarını kısıtlayıcı tutmak isteyen endişeli zanaatkârlar ile serbest pazar ilkelerini uygulamak ve tüm kapalı pazarları rekabete açmak isteyen liberaller arasındaki gerilimler büyümekteydi. Bin yıldır

---

Gera, Schleiz, Lobenstein, Köstritz ve Ebersdorf gibi şehirlerde hüküm süren Reuss hanedanı kontları 1824-1848 yılları arasında Reuss-Schleiz kolunun hükümdarlığında birleşerek Reuss Genç Kolu Prensliğini oluşturdu. 1866 savaşında Yaşlı Kol'a nazaran Prusya'nın yanında yer almıştı. 1905'te Reuss Genç Kolu Prensliği toprakları 827 km alana ve 145.000 nüfusa ulaştı. Birinci Dünya Savaşı'nın ardından 1919'da Reuss Genç Kolu ve Yaşlı Kolu toprakları Reuss Cumhuriyeti'ni oluşturdu. Bu devlet ise 1 Mayıs 1920'de kurulan yeni Thüringen federal devletinin parçası oldu-ç.n.

* *Alman Konfederasyonu *[Deutscher Bund]* 1806'da yıkılan Kutsal Roma Cermen İmparatorluğu'nun boşluğunu doldurmak amacıyla 1815 Viyana Kongresi tarafından Orta Avrupa'da kurulan konfederasyondur. 1848'de, liberal ve milliyetçi ihtilalciler birleşmiş bir Alman Devleti kurmaya çalıştılar. Fakat Alman eyaletleri arasındaki görüşmeler olumsuz sonuçlanınca Konfederasyon 1848'de çalışmalarına ara verdi. Buna karşın 1850'de Avusturya'nın girişimiyle tekrar kuruldu. Konfederasyonun başlangıçta 34 üyesi varken, daha sonra 5 üyenin daha katılmasıyla üye sayısı 39'a çıktı. Ancak Konfederasyon, içindeki iki büyük devlet olan Prusya ile Avusturya'nın çekişmesi ve sonunda 1866 yılında savaşmaları üzerine yıkıldı. Savaştan galip çıkan Prusya Kuzey Alman Konfederasyonunu kurdu. Önce Avusturya'nın yanında kalan Güney Almanya'daki devletlerin birkaç yıl sonra Konfederasyona katılması ve Fransa karşısında alınan galibiyetle birlikte 1871 yılında Almanya Devleti kuruldu -ç.n.

süren orman ve arazi haklarını ortadan kaldıran devrimler, köylülerin arı kovanlarından elde ettikleri ürünün onda birini alma hakkı gibi küçük imtiyazlarını yitirmekle karşı karşıya kalan Bismarck'ın mensubu olduğu toplumsal sınıfları da etkiledi.

Milliyetçilerin güç kullanarak yeni devletler kurmak istemeleri tüm Avrupa'da çatışmaların çıkmasına yol açtı. Piemonte Kralı Charles Albert, radikal cumhuriyetçilerin *l'Italia farà da se* [İtalya kendini yaratacak] sloganıyla Piemonte ve Habsburg imparatorluk kuvvetlerine karşı savaştığı komşu Lombardiya'ya ordularını sevk etti. Fırtınadan, Avrupa'nın batısı ve doğusunda yer alan iki büyük devlet kaçabildi. Bunun sebebi, bu devletlerden batıdaki Büyük Britanya'nın zaten liberal, kapitalist bir sisteme, anayasalı yönetim düzenine ve bir orta sınıfa sahip olmasıyken, (İngiltere devrimden yine de kıl payı kaçabilmiştir. Rahip Frederick Maurice* gibi şahıslar 1848'de her an devrimin çıkmasını beklemekteydi) doğudaki Rusya'nın ise bu niteliklerden hiçbirine sahip olmamasıydı.

İhtilallerin patlak vermesiyle yirmi beş yıllık sansür rejimleri bir gecede sona erdi ve her renkten radikaller, muhafazakârlar ve liberaller konuşmalar yapmaya, broşürler basmaya ve gazeteler kurmaya başladılar. Mekânların, konuların, mirasların, mesleklerin, geleneklerin, çatışmaların ve örtüşen yargı yetkilerinin inanılmaz ölçüde değişken karmaşıklığı bu olayları önce anlamak, sonra da anlatmak isteyen o dönemin insanlarını serseme çevirmiştir ve tarihçilerin akıllarını karıştırmaya devam etmektedir.

Olayların başlangıcında korkuya kapılan kral ve prensler, ilk şok dalgasının dinmesinin ardından, kalabalıkları bastırmakta başarısız kaldıklarından ötürü küçük düşen, kızgınlık içindeki ordularının düzenlerini koruyarak ve Prusya'da da olduğu gibi, çoğunlukla karışıklık içindeki başkentlerin hemen dışında beklediğini fark ettiler. Kuzey İtalya'daki Avusturya orduları Lombardiya ve Venedik'in kontrolünü tekrar ele geçirerek Prag'daki Çek ayaklanmasını 17 Haziran'da bastırdı. General Cavaignac "Haziran Günleri" adı verilen 23-26 Haziran tarihleri arasında işçilerin ayaklanmasını bastırdı. Mareşal Radetzky, 24 ve 25 Temmuz'da Prens Charles Albert'in Piemonte ordusunu kesin bir mağ-

* İşçi sınıfının yaşam koşullarının düzeltilmesi konusundaki çalışmalarıyla tanınan sosyal demokrat din adamı John Frederick Denison Maurice (1805-1872). Özellikle eğitim alanında öncülük yapmış, teknik eğitim okullarının açılmasını sağlamıştır-ç.n.

lubiyete uğratarak Kuzey İtalya'da Avusturya idaresini yeniden tesis etti. Eski düzen özgüvenini tekrar kazanmaya başlamıştı.

Prusya'da Gerlach'ın çevresindeki muhafazakârlar, Kral'ın kalabalıklara teslim olmasından birkaç gün sonra kraliyet düzeni içinde "kamarilla *[camarilla]*" adıyla da bilinen bir *ministère occulte,* yani gizli bir gölge hükümet oluşturarak ülke içinde bir karşı devrim başlatmışlardı. Yeni anayasal düzenlemelerin Kral'ın ordu üzerindeki komuta yetkilerini değiştirmemesinden yararlanan Gerlach kardeşler bu gizli yapılanmayı harekete geçiren manevi güçler oldular. General Leopold von Gerlach ve kardeşi Hâkim Ernst Ludwig von Gerlach, kraliyet maiyetinin yaverleri ve saray görevlileriyle birlikte bu yapılanma içindeki kilit şahsiyetlerdi. Hans-Joachim Schoeps'in Leopold von Gerlach ve kamarilla hakkında yazdığı gibi,

> Gerlach, IV. Friedrich Wilhelm'le yakın şahsi dostluğunun sonucu olarak -aralarında derin bir manevi bağ mevcuttu- 1848'den sonra Prusya siyaseti üzerinde kuvvetli bir etkiye sahip oldu. Sık sık küçük diplomatik vazifelere gönderildi. Günlük kahve raporlarında ilettiği tavsiye ve değerlendirmelerine başbakanların görüşlerinden çok daha fazla kıymet verildi... Diğer taraftan Kral'ın yakın çevresindeki kişiler iktidar hırsına sahip olmadıklarından -Gerlach bunu yapamayacak kadar vicdanlı bir kişiydi- kamarillanın en dikkat çekici özelliği, tam bir örgütlenme eksikliğiydi.[68]

O dönemin kraliyet hükümetlerinin ve günümüzde mevcut başkanlık devletlerinin ana özelliği iktidarın sosyal niteliğidir. Kral veya başkanla her gün, özellikle başbaşa görüşürseniz, görev unvanınızdan veya hiyerarşideki yerinizden bağımsız olarak güç sahibi olursunuz. Leopold von Gerlach Kral'la her gün beraber kahve içmekteydi. Bu nedenle de güce sahipti.

Leopold von Gerlach 1850 veya 1851'de Berlin Yahudiler Arasında Hıristiyanlığı Teşvik Derneği başkanı oldu ve kendisinden önce bu görevde bulunan General Job von Witzleben'le benzer şekilde faaliyet gösterdi. Seçilme tarihinin kesin olmamasının sebebi cemiyetin 1850 ve 1851 yılı raporlarının kaybolmuş olmasıdır.[69] Leopold von Gerlach, Hıristiyanlık görevleriyle yaverlik makamını birleştirmiş General Job von Witzleben'in yaptıklarının tam olarak aynısını yaptı. Yahudi karşıtlığı Prusya toplumunun zirvesinde kurumsallaşmış yapısını sürdürdü ve

devrimci liderler arasında Yahudilerin üstünlüğü bu durumu daha da keskinleştirdi. Von der Marwitz 1811'de liberalizmin yaygınlaşmasının, "eski, kutsal Brandenburg-Prusya'mızı yeni moda bir Yahudi devletine dönüştüreceği" kehanetinde bulunmuştu.[70]

Bismarck 21 Haziran'da kardeşine birkaç günlük "siyasi entrika" maksadıyla Potsdam'a gideceğini söylemişti. Alexander von Below-Hohendorff'a 3 Temmuz'da şöyle yazdı:

> Geçen hafta Potsdam'daydım ve tüm olanları göz önüne alırsak, yüksek ve en yüksek şahsiyetleri durum hakkında tahmin edilebileceğinden daha kararlı ve berrak fikirli buldum. Ayrıca, Çar'ın ülkede iç savaş çıkmadığı ve hükümdarımız Rus yardımını talep etmediği sürece Rusya'yla savaşın tamamıyla hayalden ibaret olduğu yolundaki gizli mektubunu görerek de rahatladım. Gerisini sözlü anlatırım.[71]

Bismarck'ın Potsdam'a hareket ettiği gün, 21 Haziran 1848'de Junker toprak sahipleri tarafından her vilayette sayıları on veya yirmiyi geçmeyen üyeye sahip, varlığını belli etmeden diğer örgütlere katılarak yerel halkı etkileyebilecek ve Berlin'deki merkez komitesine ülkedeki genel durum hakkında rapor verebilecek yarı gizli "Kral ve Anavatan Cemiyeti" kuruldu. Cemiyetin bir açık komitesi ile Ludwig von Gerlach'ın başkanlığında bir gizli komitesi vardı.[72]

Kamarilla, bu esnada gizli faaliyetlerin ve kraliyet yetkilerinin kullanılmasının yeterli olmayacağını da takdir etmekteydi. Daha açık siyasi faaliyetlere girmek zorundaydılar. Her şeyin ötesinde, kendi gazetelerine ihtiyaç duydular. Bir gazete kurulması fikri 1848'den önce gündeme gelmiş, ancak sonuç alınamamıştı. Daha demokratik olan mevcut dönemde muhafazakârlar da basında kendi seslerini bir gazeteyle duyurma ihtiyacı hissettiler. Bernhard von Bismarck karşılaşılan güçlükleri şöyle anlatmıştır:

> Mülk sahiplerinin ve herkesten çok benim mali durumum ve kredim sağlam olmayan bir zeminde bulunsa da konuşmalarım, yazılarım ve ortaya koyduğum örnekle yine de muhafazakâr bir gazeteyi destekleyecek kadar para toplamayı başardım. Benim, kardeşimin ve Kleist-Retzow'un beraberce kefil olduğumuz birkaç bin taler tutarındaki bir kredi mektubuyla ilk masrafları ödedik. Bunu yapmasaydık gazete ilk nüshasının yayımlanmasından kısa süre sonra batabilirdi.[73]

Neue Preussische Zeitung, 1 Temmuz 1848'de ilk nüshasını yayımladı. Başlığındaki demir haçtan ötürü *Kreuzzeitung* [Haçlı gazete] olarak tanındı. Bismarck, yeni filizlenmeye başlayan gazeteye yakın bir ilgi göstermiştir. Gazeteye yazılar yazdı ve editör Hermann Wagener'e düzenli olarak görüşlerini iletti. İlk günlerde gönderdiği bir yazı aşağıdadır. İlk nüshayı Temmuz 1848'de almış ve gazetenin çıkmasından ötürü memnuniyet duymuş olmakla beraber, şikâyetlerini de mektupta bildirmekteydi:

> Yeterli ilan yok. Uzak yörelerimizde reklamlar bir gereklilik. Kadınlar reklamsız yapamaz ve her halükârda gazetenin yaşayabilmesi, reklamlardan alınan ücretlere dayanıyor. Yeni gazeteler, köklü gazetelerdeki ilanları basarak işlerini kolaylaştırabilir ve önemli bir bilgi kaynağı olduğu yönünde bu yolla oluşturacağı imajla, zamanla gerçekten böyle bir gazeteye dönüşebilir... Ölümler, doğumlar, düğün ilanları bana göre gerekirse törensel yazıları olmaksızın tümüyle *Spener- Vossische* gazetesinden alınabilir. Ne kadar kadının gazeteleri sadece ilanları için aldıklarını, bunları bulamazlarsa eşlerine almalarını yasakladıklarını tahmin edemezsiniz.[74]

Gerlach eylül ayı başında güncesine düştüğü kayıtta, Bismarck "kendisini neredeyse bir bakan olarak takdim ediyor... Kamarilla karargâhımız için çok aktif ve zeki bir kurmay" demekteydi.[75] Gerlach'ın Wagener, Kleist-Retzow ve Schede gibi tüm genç muhafazakârlar kuşağı üzerindeki etkisi bir hukukçu ve hâkim olarak muazzam şahsi otoritesine, ayrıca neredeyse azizlik mertebesindeki Hıristiyanlığına dayanmaktaydı. Bismarck hiçbir zaman tam olarak bu müritler çevresine dahil olmadı. Ne Gerlach'ın yüksek eyalet mahkemesinde *Referendar* olmuş ne de Gerlach'ın Hıristiyan ilkelerinin devlete kapsamlı biçimde tatbik edilmesi yönündeki görüşlerini paylaşmıştı.[76]

Öte yandan Bismarck 1848 sonbaharında siyasi bir güç olarak kamarillanın kurulmasına ve yönetilmesine yardım eden Ernst Ludwig von Gerlach'a ihtiyaç duymaktaydı. Gerlach *Kreuzzeitung'da* her ay *Rundschau* [İnceleme] başlıklı bir sütun yazmaktaydı ve muhafazakâr kanadın en yaygın okunan ve en etkili sesi haline gelmişti. Ekim 1848 tarihli sütununda "Devrime sadece baskıyla ve güvenlik önlemleriyle karşı çıkamayız, her zaman adalet konusunda fikirlerimiz olmalıdır" satırlarını yazdığı gibi okuyucularını şaşırtmaktan hiçbir zaman geri durmadı.[77] Ernst'in kardeşi Leopold Kral'la her gün baş başa kahve içtiği için, Bis-

marck Gerlach kardeşlerin kendisini iktidara götüren yolu açacaklarını hesapladı ve bu hesabı da tuttu.

Devrimci Frankfurt Milli Meclisiyle [*Frankfurter National Versammlung*]* beraber faaliyetlerini sürdürmüş olan Frankfurt Alman Konfederasyonu Federal Meclisi [*Bundestag des Deutschen Bundes*] 12 Temmuz 1848'de toplantılarını sona erdirmeye karar verdi. Ancak bunu, "varlığının sona erdiği" yerine "şu ana kadarki faaliyetinin sona erdiği" açıklamasında bulunarak, Bismarck'ın gelecekteki kariyerini etkileyecek biçimde yaptı.[78] Devrim nihai olarak sona erdiğinde, Avusturyalılar Federal Meclisi [*Bundestag*] geçici tatilinden geri çağırma imkânını buldu ve Alman siyasi yapılarındaki hâkimiyetini tekrar canlandırdılar. Bu durum, Prusya'nın muvafakati halinde Bundestag'a tekrar bir Prusya temsilcisinin atanabilmesi anlamına geldi ve bu makamı da daha sonraki süreçte Bismarck elde etti.

Prusya Milli Meclisi** Temmuz ayında tüm derebeylik haklarının ilga edilmesini görüştü ve bunun neticesinde Bismarck'ın komşuluk çevresindeki karşı devrim hareketleri daha da faal hale geldi. Büyük toprak sahiplerinin haklarının temsil edilebilmesi için 24 Temmuz'da *Verein zur Wahrung der Interessen des Grundbesitzes und zur Förderung des Wohlstands aller Klassen* [Toprak Sahipliğinin Çıkarlarını Koruma ve Tüm Sınıfların Refahını Geliştirme Cemiyeti] adı verilen bir örgüt kurulmuştu. Taşra aristokrasisinin hâkimiyetinde olmasına rağmen, toprak sahiplerinin yüzde 26 küsuru soylu değildi. Cemiyetteki önde gelen şahsiyetler çoğunlukla Brandenburg eyaletindendi ve aralarındaki

---

* Kutsal Roma İmparatorluğu'nun halefi "Alman" devletleri tarafından Mart 1848 devrim hareketlerinin ardından serbest oyla seçilen ilk meclistir. Meclis, uzun müzakerelerin ardından, Frankfurt'taki Paul Katedralinde toplanması dolayısıyla *Paulskirchenverfassung* adı verilen anayasal ilkeleri kabul etti. Bu ilkeler 1815 Viyana Antlaşması'ndan sonra yaşanan Metternich restorasyonuna karşı liberal muhalefetin taleplerini karşılamakta, meşruti monarşi rejimlerinin kurulmasını, Alman Federasyonunun başında verasetle geçen bir Kayzerin bulunmasını öngörmekteydi. Parlamento ve anayasa çalışmaları Prusya Kralı IV. Friedrich Wilhelm'in Kayzer unvanını kabul etmemesiyle akamete uğradı-ç.n.

** *Preußische Nationalversammlung*. Prusya'daki 1848 Mart Devrimi'nden sonra ilk genel ve eşit oy esasına göre yapılan seçimlerle kuruldu. Vazifesi Prusya Krallığı için bir anayasa hazırlamaktı. 11 Mayıs-9 Kasım 1848 tarihleri arasında Berlin'de, ardından 5 Aralık 1848'e kadar Brandenburg an der Havel'de çalışmalarını sürdürdü ve bu tarihte Kraliyet Emirnamesiyle dağıtıldı. Hazırladığı taslak hükümet tarafından kabul edilmemesine rağmen birçok maddesi Kral IV. Friedrich Wilhelm'in Aralık 1848 tarihinde ilan ettiği ve 1850 yılında değişiklik yapılan anayasada kullanıldı-ç.n.

Ernst von Bülow- Cummerow, Hans von Kleist-Retzow, Alexander von Below ve Otto von Bismarck gibi isimler bize yabancı değildir. Üyelerin ilk genel toplantısı 18 Ağustos'ta düzenlendiğinde, küçük toprak sahipleri ve köylüler dahil yaklaşık iki-üç yüz kişinin geldiği görüldü. Uzun ismine kimsenin dili tam olarak dönmediğinden toplantıyı düzenleyenler derneğin adını *Verein zum Schutz des Eigentums* (Mülkiyetin Korunması Cemiyeti) olarak değiştirdiler ve gazeteciler buna derhal "Junker Parlamentosu" adını taktılar. Sadece 34 yaşında olmasına rağmen, Hans von Kleist başkan seçildi. Leopold von Gerlach güncesine 10 Aralık 1855'te şu kaydı düştü: "Cemiyet, daha sonra kurulup ülkeyi kurtaracak olan kudretli partinin başlangıcı ve temeliydi."[79] Ludwig von Gerlach 22 Ağustos 1848'de Junker Parlamentosuna hitap etti ve derebeylik haklarının muhafaza edilmesinin Hıristiyanlık bakımından gerekçesini dile getirdi:

> Mülk Tanrının hukukunu ve Şeriatının Krallığını korumak için Tanrı tarafından bahşedilen bir makam, kendi başına bir siyasi kavramdır; mülk sadece ondan kaynaklanan vazifelerle birlikte kutsal niteliktedir. Yalnızca fayda sağlamanın bir aracı olarak ise kutsal değil kirlidir. Komünizm, vazifesiz mülkiyeti reddetmekle haklıdır. Bu nedenle tehdit edilen haklardan, hamilikten [kilise ve okulların], polislikten [malikâne komiserleri] ve kanuni yargı yetkisinden [malikâne sahiplerinin hâkimlik yapmaları] vazgeçmiyoruz zira bunlar hak olmaktan çok vazifedir.[80]

Bismarck derneğin örgütlenmesi ve büyütülmesinde dur durak bilmeden çalıştı. Bir kez daha siyasi hünerini ve enerjisini göstermişti. Hermann Wagener'e 25 Ağustos'ta yazarak, Gerlach'ın asillerin sorumluluğu [*noblesse oblige]* versiyonunun hayli farklı bir yorumunu getirdi:

> Asaletin kriteri ülkeye karşılığında hiçbir şey almadan hizmet etmektir. Bunu yapmak için soylunun yaşayabileceği kadar bir zenginliği olmalıdır; aksi takdirde bu görevlerini yerine getiremez. Sonuç olarak maddi haklarımızı korumak için gerektiği kadar maddeci olmak zorundayız.[81]

Gerlach'ın aklında olan tam olarak bu değildi. Junker parlamentosunun çalışmalarının ortasında, 21 Ağustos 1848'de, Bismarck'ların ilk çocuğu Marie doğdu. İsim babası Hans von Kleist-Retzow'du.[82]

Brandenburg'un dışındaki dünyada uluslararası ve ulusal kuvvetler 1848-9 Alman Devrimlerini kontrol altına almaya ve en nihayetinde ezmeye başladılar. Bismarck'ın Hermann Wagener'e mektup yazmasından bir gün sonra 26 Ağustos 1848'de, ordusu Schleswig ve Holstein dukalıklarının kurtarılması için Danimarka'ya karşı umutsuzca bir sefer yürüten Prusya hükümeti, kuramsal olarak temsilciliğini yaptığı Alman Milli Parlamentosu'na danışmadan Britanya ve Rusya'nın baskısı altında Danimarka'yla bir ateşkes antlaşması imzalamaya razı oldu. Milli davaya bu ihanet yeni Almanya'nın başkenti olarak Frankfurt'un kendisine ait bir icra gücü olmadığı gerçeğini açıkça ortaya koydu. Frankfurt Milli Meclisi 16 Eylül'de ateşkesi onayladığında -başka türlü davranması zaten pek mümkün değildi- sokaklarda isyanlar patlak verdi ve vekiller Auerswald ve Lichnowsky kalabalıklar tarafından katledildi. Prusya ordusu bunun üzerine şehre girdi ve düzeni tekrar tesis etti.[83]

Frankfurt Milli Meclisinin itibar kaybı Prusya Milli Meclisini benzer bir şekilde etkiledi. Prusya'nın liberal Auerswald-Hanseman hükümeti 11 Eylül'de istifa etti. Kral tereddüt etmekteydi. Liberallerden tümüyle kurtulabilir miydi? Bismarck Berlin'e giderek Kral tarafından kabul edildi ve anlaşıldığı kadarıyla Kral onu bu makama atamayı dahi değerlendirdi. Fakat sonunda tercihini 18 Mart 1848'e kadar Berlin askeri valiliğini yapan General Adolf von Pfuel yönünde kullandı. Prusya Başbakanı olduğunda 69 yaşında bulunan Pfuel şair ve yazar Heinrich von Kleist'ın çocukluk arkadaşı olmuş, Yahudi Rahel Varnhagen von Ense'nin evine düzenli olarak devam etmişti. Pfuel'in alışılmadık bir şöhreti vardır. Brandenburg Markiliğinden Prusyalı bir Junker olmasına rağmen, liberallere samimi bir sempati duymaktaydı ve Mart 1848 anlaşmalarını muhafaza etmeye gayret göstermiştir. Ancak Taç ile Parlamento arasında Gerlach kardeşler tarafından körüklenen çatışma keskinleşirken Kral'ın desteğini kazanmayı başaramadı.[84] Bismarck 23 Eylül 1848'de Johanna'ya şöyle yazdı:

> Ya hükümet kendisinden öncekiler gibi zayıf çıkacak ve dayanamayacak ki bunun olmaması için çalışıyorum veya görevini yerine getirecek; bu durumda da Pazartesi akşamı veya Salı günü kan akacağından bir dakika bile şüphe etmiyorum. Demokratların muharebeyi kabul edecek kadar cesur olduklarını düşünmemiştim fakat tüm tavırları kabul edeceklerini gösteriyor. Polonyalılar, Frankfurtlular, aylaklar, çapulcular,

> tüm cinsten pislikler tekrar ortaya çıktı. Askerlerin muhtemelen birkaç memnuniyetsiz düşük çenelinin yaptığı konuşmalarla kandırılarak geri çekileceğine güveniyorlar. Sanırım hatalılar. Burada kalarak üzerinde pek hakkım olamayan Tanrı'nın beni korumasını beklemeye niyetim yok. Yarın kendimi güvenliğe alacağım.[85]

İşgüzarlıktan başka ne iş gördüğünü tespit etmek kolay olmasa da Bismarck bu mektubuna rağmen Berlin'de kaldı. Ziyaretlerde bulundu, şu veya bu kişiyi gördü ve her şeyden evvel göz ardı edilemeyeceğini garantiye aldı. Yakın bir zamanda yüksek bir göreve atanmayı ciddi olarak beklemiş görünmektedir ve aslında haklı da çıkmıştır. Berlin'de kamarilla, Kral'ın giderek kendi görüşlerine yakınlaşmasını sağlamıştı. Eylül 1848'de Leopold von Gerlach Prusya'daki devrimi nihai olarak bastırmak üzere "başında bir generalin bulunacağı askeri bir kabine" kurulmasını önerdi. Kardeşi Ludwig, 29 Eylül 1848'de Leopold'e, kraliyet ailesi mensubu General Kont Brandenburg, Otto von Bismarck, Hans Hugo von Kleist-Retzow'dan oluşan ve "*generalissimo*" olarak Prusya Prensi'nin başında bulunacağı bir kabine kurulması için zamanın geldiğini söyledi.[86] Kamarilla 6 Ekim 1848'de Kral'ı Brandenburg'u atamaya ikna etti. Friedrich Wilhelm Kont von Brandenburg (1792-1850) Berlin'i devrimden kurtarmaya soyunan generallerin üçüncüsü ve en genciydi. Saray Nazırı von Masow'un evinde yetişen Brandenburg, IV. Friedrich Wilhelm'i çocukluğundan itibaren tanımış olmalıdır. Birçok meziyetleri olmakla beraber, Kral tarafından 2 Kasım 1848'de von Pfuel'in yerine atandığında politikayla hiçbir tanışıklığı yoktu.[87] Bismarck daha sonraları duyduğu sıkıntıyı anlatmıştır:

> Bu tür endişelere aldırmayan Kont, Konsey başkanlığını üstlenmeye hazır olduğunu ilan etti ancak bundan sonra enerjik ve maksada uygun çalışma arkadaşları bulmakta güçlük yaşadı. Kral'a arz edilen bir liste benim adımı da içeriyormuş; General Gerlach'ın bana söylediğine göre, Kral ismimin yanına "ancak süngü kuvveti sınırsızca yönetime geldiği takdirde hizmetinden faydalanılmalıdır" kaydını düşmüş. Kont Brandenburg Potsdam'da yüzüme karşı şöyle dedi: "İşi ele aldım fakat gazetelere pek bakmadım; siyasi meselelere pek aşina değilim ve kelleyi koltuğa almaktan başka bir şey yapamam. Kuvvetli bir rehbere, güvenebileceğim ve bana ne yapabileceğimi söyleyecek birine ihtiyacım var. Karanlığa giren bir çocuk gibi bu işe girişiyorum ve eğitimli olmasına ilaveten şahsi itimadımı da haiz Otto Manteuffel [o dönemde İçişleri Bakanlığında direktör] dışında önceden kimseyi tanımıyorum."[88]

Prusya'da devrimin kaderi von Brandenburg'dan çok farklı bir Prusyalı generale, ateşli ve akıllı "Papa Wrangel"e bağlıydı. Friedrich Heinrich Ernst von Wrangel 13 Nisan 1784'te Stettin'de doğdu ve 1 Kasım 1877'de 93 yaşında Berlin'de öldü. Napoleon Savaşları'nda en yüksek Prusya nişanı olan *Pour le mérite* almıştı. Uzun barış yılları boyunca atılgan ve müessir bir süvari subayı olarak göze çarpmıştı. Kral tarafından 19 Nisan 1848'de Schleswig-Holstein'a gönderilen keşif kuvvetlerinin komutanlığına atandıktan sonra bir dizi önemli muharebeyi kazandı. Ateşkesten sonra Berlin'e döndü ve 13 Eylül'de kendisini Berlin'in etrafındaki "Bataklıklar" bölgesinin askeri valisi olarak atayan Kral'ın huzuruna çıktı. Karargâhını Charlottenburg Kraliyet Sarayı'nda kurarak şehrin etrafına 50.000 asker konuşlandırdı. Cavaignac ve Radetzky, aynı senaryoyu ondan önce akıl etmelerine rağmen Wrangel her ikisinden de kurnaz ve hareketliydi. Von Pfuel'in aksine tavsiyede bulunmasına ve büyük tepkiyle karşılamasına rağmen 9 Ekim'de büyük bir askeri geçit resmi düzenledi. Wrangel, Berlin'in biraz asker üniforması görme zamanının geldiğine karar vermişti. Ordu trampetlerini çalarak ve bayraklarını dalgalandırarak Charlottenburg yönünden Berlin'in merkezine yürüdü ve toplanan muazzam kalabalıkların tezahüratıyla karşılandı.[89] Wrangel akıcı bir Berlin aksanı konuşmaktaydı ve kolaylıkla kalabalığın arasına karıştı. Geçit resmi, devrimcilerin desteklerini kaybettiğini, özellikle esprili, yöre ağzıyla konuşan bir halk generali tarafından komuta edildiğinde ordunun itibarını tekrar kazandığını gösterdi. Wrangel'in geçit resminden on bir gün sonra Bismarck Johanna'ya bir mektup yazdı:

> Burada ayaklanmadan hiçbir iz yok. Fakat bunun yerine işçilerle sivil muhafızlar arasında sonu iyiye varmayacak keskin duygular var. İşçiler Kral'a tezahüratta bulunuyor ve Kral'ın ülkeyi yalnız başına idare etmesini istiyorlar vb.[90]

Bu esnada Avusturya hükümeti ise Viyana'da silahlı güç kullanma yoluna gitti. 6 Ekim 1848'de sokak çatışmaları patlak vermiş ve saray erkânı şehirden kaçmıştı. General Alfred Prens zu Windisch-Graetz ve Hırvat asıllı General Kont Joseph Jelačić von Buzim komutasındaki Avusturya ordusu 26 Ekim'de şehri bombalamaya başladı ve 31 Ekim'de çok üstün bir askeri kuvvetle şehre taarruz etti. Çarpışmalarda iki bin kişi hayatını yitirirken, Frankfurt Milli Meclisi milletvekili Robert Blum

dahil önde gelen liderler ateş mangası tarafından infaz edildi. Wrangel aynı işi Berlin'de kimsenin burnunu kanatmadan bir geçit resmiyle halletmişti. Alman devrimi böylelikle miyadını doldurdu.

Kont Brandenburg 9 Kasım 1848'de şehrin Wrangel'in birlikleri tarafından işgalinin ilk adımı olarak Prusya Milli Meclisini Berlin'den taşımaya karar verdi. Ancak Bismarck kendisini mümkün olduğunca önemli kılmak için Berlin'de kalmıştı ve anılarında anlattığı gibi bu çabasında başarı kazandığı görülmektedir:

> Harbiye Bakanlığına tayin edilen General von Strotha 9 Kasım günü sabahleyin erkenden bana geldi. Durum hakkında kendisini aydınlatmam için onu bana Brandenburg göndermişti. Talebini elimden geldiği kadar karşıladıktan sonra: "Hazır mısınız?" diye sordum. Karşılığını bir soruyla verdi: "Hangi elbiseye karar verildi?" "Sivil elbise" cevabını verdim. "Sivil elbisem yok" dedi. Ona bir hizmetkâr buldum ve şansın yardımıyla tespit edilen saatten önce terzilerden bir takım elbise bulunabildi. Bakanların güvenliği için çeşitli önlemler alınmıştı. Kuvvetli bir polis müfrezesinden başka hafif piyade muhafız taburunun en iyi nişancılarından takriben otuz er, tespit edilmiş bir işaret üzerine salona [Meclis, Berliner Singakademie adlı konser salonunda toplanıyordu-e.] ve galerilere girmeleri için yerleştirilmişlerdi; bunlar hedeflerini hiç şaşırmayan askerler olup tehlikeye girdikleri takdirde bakanları tüfekleriyle koruyacaklardı. İlk atışta salonun hemen boşaltılacağı tahmin ediliyordu. Bakanları tiyatrodan çıkarken korumak için binanın pencerelerinde ve Gendarmenmarkt meydanında gerekli önlemler alınmıştı; meydanda gruplar halinde toplanması muhtemel halkın da ilk ateş açılır açılmaz dağılacağı düşünülüyordu.[91]

Meydanda toplanan kimse olmadı ve ertesi gün, 10 Kasım 1848'de General Wrangel Berlin'i işgal ederek sonraları daha iyi anlaşılacağı gibi devrime kesin bir son verdi. Bu işten Bismarck'ın kazancı ne olmuştu? Okurlarını bugün bile etkileyen, insanı savunmasız bırakacak ölçüde açık sözlü mektuplarından birini, ertesi gün yazdı:

> Burada kısmen Berlin'deki şövalye cemiyetimizin temsilcisi, kısmen saray ve kabine komplocusu olarak bulunuyorum. Şu ana kadar Berlin'de yarıdan fazla semtin aranarak silahların yüzde seksen, doksanından fazlasının toplandığı aralıksız silah toplama operasyonları dışında fazla bir şey olmadı. Pasif direnişin, güçsüzlüğün perdesi olduğu giderek anlaşılıyor. Ordunun huzuru ve düzeni temin etmenin dışında

halk tarafından sevildiği de ortaya çıkarken, eylemcilerin sayısı fanatikler, serseriler ve barikatçılarla sınırlı kalıyor.[92]

Aynı gün Kral IV. Friedrich Wilhelm tebasına yeni bir anayasa vaadini içeren bir beyanname yayımladı:

> Prusyalılar! Size bir kere daha anayasal haklarınızı zedelemeyeceğimin, en başta anayasaya hürmetkâr, iyi bir Kral olmak için gayret sarf edeceğimin, çocuklarımızın Prusya ve Alman anavatanının çatısı altında gelecek yüzyıllarda uyum içinde özgürlüğün nimetlerini tadacağı kudretli ve kalıcı bir yapıyı beraberce kuracağımızın sarsılmaz teminatını veriyorum. Tanrı bizi bu yolumuzda takdis etsin![93]

Birkaç gün sonra 16 Kasım'da Bismarck eşine şöyle yazdı:[94]

> Dün Kral tarafından yemeğe davet edildim. Kraliçe İngiliz kibarlığındaydı. Kıskançlık duymaman için dikiş masasından aşırdığım bir parça karışık renkle dokunmuş ipliği sana gönderiyorum... Daha sonra Kral beni şahsi odasında veya daha doğrusu küçük oturma odamızdan pek de büyük olmayan yatak odasında bir saat kadar huzuruna kabul etti. Kraliyet ailesi hep beraber şehir sarayında yaşıyor ve hayli sıkışık durumdalar. Söylediği ve iyi niyetli başka herkese de iletme talimatı verdiği hususlar arasında doğru-yanlış her vaadini, sorgusuzca, en küçük bir art niyet olmadan tutacağı, ancak Prusya'da ayağını basacağı son toprağa ve elindeki son askere kadar Tacının haklarını teminat altına almak niyetinde olduğu da vardı.[95]

Yıllar sonra Bismarck Lucius von Ballhausen'a Kral hakkındaki ağır kanaatini ifade etmiştir: "IV. Friedrich Wilhelm kaypak bir şahsiyetti... onu sıkıca tutanın elinde bir parça balçık kalırdı."[96]

Prusya Milli Meclisi 5 Aralık 1848'de dağıtıldı ve Kral ülkeye bir anayasa "vazederek" vaadini yerine getirdi. Kral Anayasa'nın "muvafakatla ilanını mümkün kılmayan olağandışı durumun bir sonucu olarak"[97] *Oktroyiert*, yani yukarıdan "bahşedilmiş" olduğunu belirtse de, 1848 Anayasası kesinlikle reaksiyoner nitelikte değildi. Tüm Prusyalıları yasalar önünde eşit kılıyor (4. madde); şahsi özgürlükleri (5. madde), mesken masuniyetini (6. madde), mülkiyetin dokunulmazlığını (8. madde) ve dini özgürlüğü garanti altına alıyor (11. madde); araştırma ve öğretim serbestisi getiriyordu (17. madde). Aynı yerde altı ay boyunca yaşa-

mış ve mahkemeler tarafından oy hakkı elinden alınmamış her Prusyalı erkek oy hakkına sahipti (67. madde). Alt Meclisin [*Landtag*] üç yıllık süreyle görev yapacak (70. madde) 350 üyesi olacaktı (66. madde). Her 250 seçmen bir seçici [*Wahlmann*] seçecek (68. madde) ve seçiciler en az iki milletvekili seçecek şekilde teşkil edilecek seçim bölgelerine göre milletvekillerini seçecekti (69. madde). Eyalet, vilayet ve kazalardan altı yıllık dönem için seçilerek oluşturulan Üst Meclis, yapıyı tamamlıyordu (62-65. maddeler).

Bununla beraber Prusya devletinin ana yapısına dokunulmamıştı. Anayasa'nın dört maddesi, "Demir Krallığın" kaderini 1848'den 1918'e kadar belirleyecektir. Kral ordunun yüksek komutanlığını icra edecekti (44. madde). Yasaların başka bir usul öngördüğü haller dışında, Kral, idarenin diğer dallarındaki tüm makamlara da atama yapma yetkisine sahipti. (45. madde). Kral'ın savaş ilan etme, barış yapma ve yabancı ülkelerle antlaşma akdetmeye yetkisi vardı (46. madde). Her iki meclisi de lağvedebilirdi (49. madde).[98] Böylelikle mutlakiyetçi bir yönetimin gerçekte omurgasını oluşturan ordu ve sivil idarenin bütün komutası ve personel yönetimi, bakanlar gibi ordu subaylarını da atayan ve azleden Kral'ın elinde kaldı. Eşit oy hakkını ortadan kaldıran ve seçmenin geliri temelinde tespit edilen bir oy kullanma sistemi getiren 1850 anayasasıyla tadil edilen bu anayasa yapısı, monarşinin ilga edilerek, yerine cumhuriyetin ilan edildiği 11 Kasım 1918 tarihine kadar yürürlükte kaldı.

Taç'ın diğer yetkileri arasında, 12 Ekim 1854 tarihli kararnamenin 3. maddesine göre "En Yüksek Mertebede Özel İtimadın" işareti olarak Kral'ın Ayan Meclisine [*Herrenhaus*] sınırsız biçimde üye atama hakkı vardı.[99] Hartwin Spenkuch, Prusya Ayan Meclisine ilişkin çalışmasında birbirini izleyen hükümdarların 1854 ile 1918 yılları arasında 325 üye atadıklarını göstermektedir. Ayan Meclisi üyeliği her türden sıradan vatandaşı yeni bir anayasal hükümdarlığın hizmet soyluları arasına yükseltmekle beraber, askeri ve sivil görevlerle kraliyet makamlarında hizmet etmiş asilleri de ödüllendirmekteydi. Prusya Ayan Meclisi tahmin edilebileceğinden daha fazla İngiliz Lordlar Kamarasının modern halini andırmış ve bir bakımdan günümüzde İngiliz Lordlar Kamarasına getirilen benzeri düzenlemelerinin ötesine geçmiştir. 1854 ile 1918 yılları arasında kırk üniversite profesörü, kurumları tarafından unvan verilmesi için Kral'a "takdim" edilmiş ve yirmi bir profesör Kral tarafından doğru-

dan bu maksatla seçilmişti. Prusya'daki bu akademik asalet unvanlarını İngiliz başbakanı tarafından seçkin akademisyenlerin aday gösterildiği, yaşam süresiyle sınırlı asalet unvanlarıyla karşılaştırmak makuldür. Aralarındaki fark, Prusya'da adayların üçte ikisinin üniversiteler tarafından seçilmesiydi. Toplam 61 üye arasında Hıristiyan devleti kuramcısı F. J. Stahl (1802-61); "Tarihsel Okul" adı verilen gruba mensup ekonomistler Adolf Wagner (1835-1917) ve Gustav Schmoller (1838-1917) ile klasikçi Ulrich von Wilamowitz-Moellendorf (1848-1931) vardı.[100]

Prusya'da 5 Aralık 1848'den itibaren oyunun kuralları Bismarck'ın çıkarına değişmekteydi. Muhafazakâr hamileri yeteneklerine her zamankinden daha çok ihtiyaç duyacaklardı. Bismarck'ın her şeyden önce Parlamentonun yeni alt meclisi Landtag'a seçilmesi gerekmekteydi. Önünde fazla zaman yoktu. Seçmenler seçicileri 22 Ocak 1849'da, seçiciler de milletvekillerini 5 Şubat'ta seçeceklerdi. Anayasanın vazedilmesinden dört gün sonra Bismarck kardeşine şöyle yazdı:

> Eylül ayından beri burayla [Schönhausen-ç.] Berlin, Potsdam ve Brandenburg arasında yolcu arabası gibi sürekli gidip geliyorum... Bu arada ürkek sıpaların arkalarına sürdüğüm neft yağının işe yaradığını görerek kendimi tebrik ediyorum ve o gün yaptığım işleri gözden geçirdiğimde memnuniyet duyuyorum.[101]

Kral ve Anavatan Cemiyeti'ndeki dostları Julius Stahl, Moritz August von Bethmann Hollweg, Hermann Wagener ve üniversite arkadaşı Karl von Savigny'nin üye olarak katıldıkları bir seçim komitesi kurdular. Manifestolarındaki ifade şöyleydi: "Komitemizi harekete geçiren siyasi düşünce biçimi bir bütündür ve birçok yönden muhafazakâr kanadın diğer fraksiyonlarına göre daha kesin bir görüşe sahiptir. *İhtilalcilerle ilişkiye girilmesini* mutlak olarak reddetmektedir."[102] Bismarck alışılmış enerjisiyle seçim kampanyasına daldı ve kardeşine anlattığı üzere,

> Seçim toplantılarında anayasaya hürmet, anarşiye karşı savunma, yasalar önünde eşitlik (fakat asaletin kaldırılmasına karşı olduğumu), vergilerin mümkün olduğunca gelire göre eşit dağılımını; çıkarlara göre seçim taraftarı olduğumu; öte yandan tazminat verilmeden mali hakların kaldırılmasına, ordunun küçültülmesine karşıtlığımı, katı basın ve cemiyet kanunlarını savunduğumu vs. ifade ettim ve Landtag'da aynen bu şekilde hareket etmeye niyetliyim.[103]

Otto von Bismarck 5 Şubat 1849'da Brandenburg -Zauche-Belzig seçim bölgesinden Prusya Landtag'ına seçildi. Hans von Kleist ise Belgard'dan seçilmişti. General Leopold von Gerlach güncesine şu kaydı düşmüştür: "Aralarında Bismarck, Kleist ve sanırım Profesör Keller'i sayabileceğim güvenilir insanlar meclise girdi. Onları muhalif bir güç olarak organize etmek önemli bir iş olacak."[104]

Frankfurt Milli Meclisi 28 Mart 1849'da tüm erkeklere genel ve eşit oy hakkını içeren bir anayasayı onaylayarak Alman İmparatorluk tacının IV. Friedrich'e sunulmasını öngören bir kararı kabul etti. Kral, Prusyalı liberal Eduard von Simson başkanlığında tacı sunmak için Berlin'e gelen Frankfurt Meclisi temsilci heyetini sarayın Şövalyeler Salonunda 3 Nisan'da kabul etti. Toplantının iyi geçtiği söylenemezdi. IV. Friedrich Wilhelm, Leopold von Gerlach'ın küçümseyerek "32 Taç Memuru" adını verdiği temsilci heyetine büyük bir nezaketle, tacın kendisine teklif edilmesinden şeref duymakla beraber, öncelikle Alman devletlerinin anayasayı kabul edip etmediklerini anlamak istediğini belirtti. Hayal kırıklığına uğrayan Simson, Kral'ın Frankfurt Meclisini "sıfıra indirgediğinden" şikâyet ettiğinde, Leopold von Gerlach memnuniyetle "bu çok doğru bir gözlem" cevabını verdi.[105] Kral, Çar'ın eşi sıfatıyla Çariçe Alexandra Feodorovna adını taşıyan, sonraki yıllarda Bismarck'a dostluğunu esirgemeyecek kız kardeşi Charlotte'a yazdığı mektubunda şöyle demekteydi:

> Frankfurt'tan gelen eşek-köpek-domuz-kedi heyetine verdiğim cevabı okudun. Basit Almancayla sözlerimin anlamı şudur: Beyler, sizin bana hiçbir şey teklif etmeye hakkınız yoktur. Rica edebilirsiniz, evet, bunu yapabilirsiniz fakat vermek -Hayır- zira vermek için her şeyden önce verilebilecek bir şeye sahip olmanız gerekir ve *ortada böyle bir durum yoktur*![106]

Bismarck'ın Frankfurt Meclisinin sunduğu taç konusundaki kanaati daha yüksek değildi. Landtag'da 21 Nisan 1849'da bu konuda önemli bir konuşma yaptı:

> Frankfurt tacı parlak ışıklar saçabilir fakat ışığının parlaklığını sağlayan altın ancak Prusya tacının eritilmesiyle elde edilebilir ve ben, anayasanın mevcut şekliyle bu eritme işleminin başarılı olabileceğine kani değilim.[107]

Kardeşine söylediği gibi Bismarck bu sırada parlamento çalışmalarına dalmıştı:

> Sabahları saat 9'da uzmanlık komisyonlarında çalışmaya başlıyoruz, ardından genel kurul oturumlarındayız, onun ardından yemekten sonra 5'ten 7'ye kadar bölüm toplantılarında ve sonra da 10 veya 11'e kadar parti toplantılarındayız. Davetlerle kabul veya iade edilmesi gereken sıkıcı ziyaretler arasında da insanlar, meseleler ve entrikalarla ilgili çalışmalar. Tembelliğe yaradılıştan gelen eğilimim dikkate alınırsa, suskunluğumu anlayışla karşılayabilirsin. Her türlü oturum, konuşmacıların ilk kelimelerinde kötü romanlar gibi söyleyeceklerini açığa vurmasından ötürü daha da bunaltıcı oluyor, fakat oylama yapılabilir diye kalmak zorundasın.

Kardeşine ayrıca, 71 Wilhemstrasse'ye taşındığını, bunun "biraz pahalıya" geldiğini, ancak karşılığında "insanın hanlarda yiyip içip para harcamadığını" haber verdi.[108]

Prusya Landtag üyeliğine Ağustos 1849'da tekrar seçildikten sonra Hans von Kleist-Retzow'la bir handa beraber kaldı. Johanna'ya onunla beraber bir *chamber garnie* [eşyalı daire-ç.] tutmayı düşündüğünü söyledi:

> Benim hayat tarzım bakımından çok baskıcı birisi. Beni her sabah daha yataktan kalkmayı istemeden önce uyandırıyor ve kahvemi ısmarlıyor. O nedenle masaya geldiğimde kahvem soğumuş oluyor, aniden Gossner'in *Schatzkastchen* [Küçük Hazine Kutusu] kitabını cebinden çıkartıyor ve bir ilahiyle birlikte beni okuduğu sabah duasına katılmaya zorluyor. Bu çok güzel ama çoğu zaman yersiz kaçıyor.[109]

Dokuz gün sonra 17 Ağustos'ta pes etmişti:

> Burada Hans'la Taubenstrasse'nin köşesinde oturuyoruz. Ev üç oda ve bir cumbadan oluşuyor; çok zarif fakat nohut oda bakla sofa. Hans'ın yatağı tahtakurusu dolu, benimki ise belki tadımı beğenmediklerinden temiz. Ayda 25 Reichsthaler ödüyoruz.[110]

Hans onu beraberinde Lutherci kiliselere sürüklemekteydi ve Bismarck, Johanna'ya bundan sızlandı:

> Protestan cemaatlerindeki ilahilerden gerçekten hoşlanmıyorum. Ne yaptığını bilen insanların çaldığı iyi kilise müziğini tercih ederim. [Prag'taki] Tein kilisesi gibi ayinlerin yapıldığı, papazların beyaz cübbeler giydikleri, mum ve buhurdan dumanlarıyla bir sis perdesi yarattığı bir kilisede bulunmak isterim. Bu, ibadetin ruhuna daha uygun, değil mi Angela?"[111]

Eylül 1849'da Bismarck kız kardeşi Malwine'le Friedrichshain'e, Mart olaylarında öldürülen devrimcilerin mezarlarını ziyarete gitti. Karısına bu gezilerini anlatmıştır:

> Dün Malle [Malwille] ile birlikte Friedrichshain'e gittik ama adamların ölüsünü bile affedemedim. Kalbim her mezar yazısının "Özgürlük ve Adalet" yazılı haçlarla övündüğü, Tanrı ve insanla alay eden bu ölülerin mezarları çevresindeki sahte tanrılara perestiş karşısında acılıkla doldu... Berlinlilerin mezarlarında hâlâ anma ayini düzenlediği bu katillerin anavatanımızı ne hale getirdiklerini gördükçe kalbim zehirle doluyor.[112]

"Düşmanlarına" karşı hissettiği bu öfke yaşlandıkça ve iktidarı güçlendikçe daha da belirginleşecek, enerjisine ve sağlığına giderek daha fazla olumsuz etkide bulunacaktı.

Frankfurt Parlamentosunun sonu yeni ve beklenmeyen bir karmaşayı beraberinde getirdi. Radowitz 22 Nisan 1849'da milletvekilliği yaptığı Frankfurt'tan dönmüştü. Katolik bir Macar soylu ailesinden gelen Joseph Maria von Radowitz'in (1797-1853) masal kitaplarına layık bir yaşam çizgisi vardır. Berlin'e 1823'te hiç kimseyi tanımadan ve hamisi Hesse Grandükü'nden kaçarak gelmişti. Birkaç yıl içinde Prusya Genelkurmayının önemli bir üyesi, daha sonra IV. Friedrich Wilhelm adıyla tahta geçen Veliaht Prens'in yakın arkadaşı olmuş, Kont Voss ve Gerlach kardeşlerin çevresindeki grupla birlikte *Berliner Politische Wochenblatt* dergisini kurmuştu. Amaçları, "gerçek hukuk özgürlüğü yoluyla devrimin sahte özgürlüklerine karşı savaşmak, ancak hangi biçim altında olursa olsun mutlakiyetçilik yoluna tevessül etmemekti".[113] Başka bir deyişle, Katolik olmasına karşın, Yeni Pietistlerin devrim aleyhtarı feodal ve aristokratik ideolojisini benimsemiş, aynı zamanda Büyük Friedrich'in devlet mutlakiyetçiliğine karşı tavır almıştı. Orduda yüksek bir mevkiye erişti, edebi denemeler yayımladı ve ayrıca matematik çalışmaları yaptı.

Radowitz, kaleme aldığı "Almanya ve IV. Friedrich Wilhelm" başlıklı muhtırasını 20 Kasım 1847'de Kral'a takdim etmiş, Alman devletleri arasında gönüllülük esasına göre federal bir birlik oluşturulması için Prusya'nın önderliği almasını tavsiye etmişti. Bu yönde bir gayret gösterilmiş olsaydı, 1848 olaylarının önlenebileceğine inanmaktaydı. Ancak Kral'ın güçlü olmakla beraber resmi niteliği bulunmayan bir danışmanı olarak bakanları bu yolu izlemeye ikna edememişti. 1848 Mart günlerinden sonra eşinin Mecklenburg'daki malikânesine çekilmiş, buradayken, Westfalya seçim çevresinden Frankfurt Parlamentosuna milletvekili seçildiği haberini hayretle almıştı.

Frankfurt'taki devrimci meclisin dağılmasından sonra, Radowitz, IV. Friedrich Wilhelm'i Prusya'nın yeni kazandığı prestiji kullanarak -Frankfurt Meclisi Alman imparatorluk tacını Prusya Kralı'na teklif etmiş, Prusya kuvvetleri Frankfurt'taki karışıklıkları ve Baden'deki bir köylü isyanını bastırmıştı- Avusturya'yı dışarıda bırakmak suretiyle Almanya'yı bir Hükümdarlar "Birliği" halinde, federal bir yapıda birleştirmesi konusunda ikna etti. Radowitz'in planı Kral'ın tasdikini kazandı ve bir hükümdarlar toplantısı düzenlenmesi sonucunu verdi.

Radowitz'in tasarısı Berlin'de sınırlı bir desteğe sahipti. Radowitz, resmi bir sıfatı bulunmamakla birlikte, Kral'la yakın dostluğundan güç almaktaydı. Kral'ın bakanlarının büyük kısmı tasarıdan hoşlanmamakta, danışmanları ise "devrim"den farklı görmedikleri seçilmiş bir Alman parlamentosu önermesi nedeniyle tasarıya şiddetle karşı çıkmaktaydı. Radowitz defaatle görevden azledilmesini teklif etti. Kral da her seferinde kalmasını emretti. Neticede Prusya, Saksonya ve Hanover arasında 26 Mayıs 1849'da akdedilen "Üç Kral İttifakı" bu üç devleti tüm diğer Alman devletlerinin kabulü halinde Avusturya'yı dışarıda bırakmak üzere bir birlik kurma taahhüdü altına soktu. Gotha'da 25 Haziran 1849'da yapılan bir toplantıda Frankfurt Milli Meclisinin 150 eski liberal milletvekili Birlik anayasasının taslağını kabul etti. Prusya'nın baskısı altında yirmi sekiz Alman devleti anayasayı tanıdı ve Ağustos 1849 sonuna kadar birliğe katıldı. Bununla birlikte Bavyera ayak diredi; Saksonya ve Hanover'in taahhüdü de çok güçlü temellere dayanmamaktaydı. Radowitz nihayet 26 Eylül 1848'de resmi bir makama tayin edilerek Prusya Dışişleri Bakanı oldu. Fakat bakanlık koltuğunun arkasında Kral dahil tam olarak güvenebileceği bir destek mevcut değildi.

Alman birliğinin kurulmasını hedefleyen bu makul düşünce iki yabancı ülkenin engeline takıldı: Avusturya İmparatorluğu ve Rus İmparatorluğu. Çar I. Nikola, IV. Friedrich Wilhelm'in "güruha" teslim olmasını öfkeyle izlemiş ve ona "kaldırım kralı" adını takmıştı. Avusturya'nın 18 yaşındaki imparatoru Franz Joseph ise yeni danışmanı olarak Prens Schwarzenberg'i atamıştı. Schwarzenberg Prensi, Krumlov Dükü, Sulz Kontu, Kelttgau Markisi Yüce Altesleri Felix (1800-52) yüksek Avrupa aristokrasisine dahildi ve güçlü bir şahsiyete sahipti. Macar Devrimi'nin bastırılmasına Çar'ın destek vermesini sağlamış, Habsburg ülkelerine bütünüyle merkezi bir hükümet sistemi getirmişti. Almanya'ya, Avusturya'nın başkan olarak yegâne güç mevkiine sahip olduğu, 1848'den önceki federal yapıyı geri getirme niyetini taşımaktaydı.

Birlik Parlamentosu seçimleri 31 Ocak 1850'de gerçekleştirildi. Bismarck da seçilenler arasındaydı. Parlamentonun ilk toplantısı 20 Mart 1850'de Erfurt'ta düzenlendi. Aşırı reaksiyoner olarak şöhretine rağmen Bismarck Parlamentonun sekreteri seçildi. Erfurt Halk Meclisinde* 15 Nisan 1850'de yaptığı ilk konuşmasında "*Deutsches Reich* [Alman İmparatorluğu]" terimine karşı çıktı, çünkü

> Bu düzenlemede karşılaşabilecek en kötü risk gülünç olmaktır... Beyler, Prusyalılığa, eski Prusyalılığa, Prusya'nın ruhunun özüne, bu anayasadakinden daha fazla taviz vermezseniz ve bu anayasayı Prusya tebasına zorla kabul ettirmeye çalışırsanız, o zaman karşınızda tanıdığı binicisini gözüpek bir coşkuyla taşıyan, fakat kim olduğu belli olmayan siyah-kırmızı-sarı renkli [liberal devrimcilerin bayrağının rengi-ç.] binicisini fırlatıp yere atan bir Bukefalos [Büyük İskender'in efsanevi atı-ç.] bulursunuz (sağdan şiddetli alkışlar).[114]

Johanna'ya 19 Nisan'da şöyle yazdı:

> Bu kadar küçük bir şehirde üç yüz tanıdık insanla beraber yaşamak çok berbat. İnsanın kendisine ayıracağı tek bir dakika yok. Bir saat önce son sıkıcı adam da gidince rahat bir yemek yemeye gittim ve çok lezzetli bir sosisin hepsini bitirdim, bir kupa Erfurt *Fellsenkeller* içtim ve şimdi sana yazarken sosisten hiç pay alama-

---

* Doğrudan oyla seçilen üyelerden oluşan Erfurt Parlamentosunun Birinci Meclisi. Buna ilaveten, Birlik devletlerinin gönderdiği delegelerden oluşan Staatenhaus İkinci Meclisi teşkil etmekteydi-ç.n.

yan Hans için ayrılmış olabilecek ikinci marzipan paketini yiyorum. Karşılığında ona jambonu bırakacağım... İşler burada bir krize dönüşüyor. Radowitz ve Manteuffel birbirlerine muhalifler. Brandenburg, Radowitz'in sözlerine kanıyor. Bu nedenle Manteuffel acil ricam üzerine Kral'ı görmek üzere Berlin'e yola çıktı. [Kral'ın] Hangi tarafı tutacağı birkaç gün içinde karara bağlanacak ve sonra ya Erfurt ölecek ya da Manteuffel bakanlığı kaybedecek. Küçük adam çok iyi ve kararlı davrandı: Dün Radowitz'le açıkça bağları koparmak istedi fakat Brandenburg engel oldu....[115]

Uzun bir sürenin ardından yaz tatili Bismarck'ı Erfurt sahnesindeki sandalyesinden ayırdı ve Hermann Wagener'e Haziran 1850'de yazacak vakit bulabildi:

Burada sigara içerek, okuyarak, yürüyüşlere çıkarak ve aile babasını oynayarak sonsuz tembel bir hayat sürdürüyorum. Siyasetten ancak *Kreuzzeitung* vasıtasıyla haber aldığımdan heterodoks düşüncelerden zehirlenme konusunda kesinlikle hiç tehlike taşımıyorum. Komşularım ziyarette bulunmaya pek mütemayil değil ve bu huzurlu yalnızlık bana çok mükemmel geliyor. Çayırlarda yatıyorum, şiir okuyorum, müzik dinliyorum ve kirazların olmasını bekliyorum... Kanser bürokrasinin başını ve uzuvlarını kemirmiş. Sağlıklı kalan sadece midesi ve dünyanın en doğal şeyi olan dışkıladığı yasalar. Elimizde kürsülerindeki yargıçlar dahil böyle bir bürokrasi varken melekler tarafından yazılmış basın yasalarımız bile bizi bataklıktan çıkaramaz. Kötü yasalar ve iyi memurlarla (hâkimler) yine de devleti yönetebiliriz, fakat kötü memurlarla en iyi yasalar bile işe yaramaz.[116]

Eski arkadaşı Gustav Scharlach'a 4 Temmuz 1850'de Schönhausen'dan Radowitz hakkında yazdı:

Radowitz hiçbir bakımdan sıradan insanın üstüne çıkamayan bir adam, şaşırtıcı hafızası hariç ... Bu özelliği sayesinde küçük parçalar halinde topladığı kapsamlı bilgilerle, kulisleri ve merkezi etkileyecek güzel konuşmalar ezberliyor. Ayrıca Yüce Efendimizin zayıf taraflarını incelediğinden jestler ve büyük sözlerle onu nasıl etkileyeceğini, asalet ve karakterinin zaaflarını ne şekilde istismar edeceğini iyi biliyor. İlaveten şahsi hayatında dürüst ve hakkında hiçbir kötü söz söylenemeyecek birisi, mükemmel bir aile babası. Fakat muazzam bir şahsi kibrin yönlendirdiği, kendisine ait fikirleri olmayan bir politikacı olarak, küçük çarelerle idare ediyor, popülarite ve alkış peşinde koşuyor...[117]

Temmuz ayında Bismarck da "mükemmel bir aile babası" olma beklentilerine cevap verme zorunda kaldı. Eşi ve küçük çocuklarıyla deniz kenarına gitmek zorundaydı ve içini karartan bu beklenti onu politikadan da ayırdı. Kız kardeşine bu tatil hakkında yazdıkları Bismarck'ın mizah duygusuna sahip bir yazar olduğunu göstermektedir. Bunlardan biri aşağıdadır:

> Tarih yakınlaştıkça bu tatili giderek daha fazla tımarhaneye veya Ayan Meclisi üyeliğine yaşam boyu üyelik bileti olarak görüyorum. Kendimi önce hep beraber Genthin istasyonu platformunda, sonra da çevredeki insanlar burunlarını tutarken her iki çocuğun da ihtiyaçlarını hiç umursamadan gördükleri ve çok kötü bir koku saldıkları kompartımanda tahayyül ediyorum. Johanna mahcubiyetinden bebeğe meme veremiyor, bebek de bu yüzden rengi mavileşene kadar bağırıyor; kalabalıkla mücadele, handa, Stettin istasyonunda ve Angermünde'de bağrışan çocuklarla bir saat atları bekleyiş, eşyaları toplama ve Kröchlendorf'dan Külz'e nasıl gitmeli sorusuyla boğuşma. Geceyi Stettin'de geçirmemiz felaket olur. Geçen sene Marie ve bebeklerin çığlıkları eşliğinde bu deneyimi yaşadım... Kendimi inanılmaz adaletsizliğe uğramış biri gibi hissediyorum. Gelecek yıl üç beşik, üç dadı ile üçüne birden yetecek bez ve çarşaf yığınıyla seyahat etmek zorunda kalacağım; sabahları 6'da mülayim bir sinirle kalkıyorum, geceleri ise Stolpmünde kumsallarındaki piknikler dahil zihnimin en karanlık renklere boyadığı her tür seyahat resmi karabasan gibi üstüme çöküyor. Bu iş için bana aslında bir ücret ödenmeliydi! Ama bunun yerine bir zamanlar çoğalan servetimi çocuklar seyahatleriyle yiyip bitiriyor - çok mutsuzum.[118]

Eylül ayı, parlamentonun açılışı ve Berlin'e seyahatlerle birlikte nihayet aile hayatının stresinden uzaklaşması anlamına geldi. Erfurt Birliği hakkındaki kriz henüz çözülmemişti. Avusturya ve Prusya ciddi bir çatışmaya doğru gidiyorlardı. Schwarzenberg 27 Ağustos 1850'de Birlik planlarının Federal Yasa'yla uyuşmazlık içinde olduğunu açıkladı ve Alman Konfederasyonunu 2 Eylül 1850'de Frankfurt'ta acil bir toplantıya çağırdı. Schwarzenberg, eski Alman Konfederasyonunun [Deutsches Bund] 1848 Eylül'ünde varlığının değil de "o ana kadarki faaliyetinin sonunu" ilan etmiş olduğu, bu nedenle hâlâ varlığını koruduğu gerçeğinden kurnazca yararlandı.[119] Bunun ardından Hesse-Kassel Elektör Prensliği'nde reaksiyoner Prens'in saati 1847'ye döndürerek devrimin kazançlarını sıfırlayıp mutlakiyetçiliği tekrar tesis etmesi nedeniyle bir

kriz patlak verdi. Yeni liberal anayasayla özgürlüklerden yararlanmış olan tebaası ise bunun karşısında vergi grevine başvurmuştu. Elektör Prens II. Friedrich Wilhelm 17 Eylül 1850'de kuruluş anlaşmasındaki "federal icra" -yani askeri müdahale- hükümleri uyarınca düzeni tekrar sağlamasına yardım etmesi için Alman Konfederasyonuna başvurdu. Hesse-Kassel toprakları Batı Prusya eyaletleriyle Prusya Krallığı'nın ana toprakları arasında bulunmaktaydı. Saksonya veya Hanover birliklerinin müdahalesinin Prusya'nın doğu-batı eksenini kesebileceği düşüncesi, Erfurt Birliği, parlamentosu veya bu tür herhangi bir kuruma hiç bulaşmak istemeyen Berlin'deki kıdemli askerleri ayağa kaldırdı ve endişeye sevk etti.

Alman Konfederasyonu askerleri 1 Kasım 1850'de Hesse Elektörlüğü'ne yürüdü. Bunun üzerine iletişim hatlarını korumak için Prusya'nın giriştiği askeri harekat Kral'ı meşru bir hükümdara karşı "ihtilali" savunma gibi anlamsız bir pozisyona soktu ve Çar Nikola'nın bunun üzerine bulunduğu tehditler nedeniyle Kral 2 Kasım'da Radowitz'i azletti. Yine de Prusya hükümeti artık kimsenin taraftar olmadığı Birlik siyasetini savunma amacıyla Avusturya ve Alman Konfederasyonuyla savaşa sürüklenmekteydi. Çünkü karşı tarafın taleplerinin kabul edilmesi ağır bir itibar kaybıyla sonuçlanacaktı. Hedefini yitirmiş savaş için başlatılan askeri hazırlıklar da kötü yürüdü. Arden Bucholz'un yazdığı gibi;

> Prusya Krallığı 6 Kasım 1850'den 31 Ocak 1851'e kadar 35 yıldan beri ilk seferberliğini gerçekleştirdi. Harekât, başlangıcından sonuna kadar bir felaket halinde geçti... Harbiye Bakanlığı ile onun altındaki komuta ve kurmay karargâhları keşmekeş içindeydi.[120]

Kraliyet ailesi üyeleri tartışma içine girmiş, kabine bölünmüş, atmosfer giderek daha netameli hale gelmişti.

Blöf oyunu Prusya hükümetinin pes etmesiyle sona erdi. Manteuffel ve Schwarzenberg 29 Kasım 1850'de Olmütz Antlaşması'nı [Olmützer Punktation] imzaladılar. Buna göre Prusya, Hesse Elektörlüğü'nden askerlerini çekecek ve Birlik projesinden vazgeçecekti. Prusya'nın bu sözleşmeyle Avusturya'nın taleplerine boyun eğmesi, milli bir aşağılanma olarak Jena ve Auerstedt Muharebesi'yle eş değerde kabul edilebilir. Antlaşma çerçevesinde Avusturya ve Prusya Alman Konfederasyonunu

ortaklaşa tesis etmeye mutabık kalmışlarsa da Avusturya bu vaadini tutmadı.[121] Olmütz utancı, Erfurt tasarısına en şiddetle karşı çıkanların bile sesini kesmişti. Ancak Otto von Bismarck bu kişiler arasında değildi. Tüm meslek hayatının en önemli konuşmalarından birini 3 Aralık 1850'de yaptı. Konuşmasında ileride kendisine şöhret kazandıracak yeni bir ton vardı:

> Büyük devletler günümüzde neden savaşır? Böyle bir devlet için tek akla yatkın sebep romantizm değil bencilliktir; büyük bir devleti küçük bir devletten gereğince ayırmaya yarayan unsur da budur. Büyük devlet için, çıkarına olmayan savaş, girmeye değmeyecek savaştır. Beyler, şimdi bana bu savaşa girmeye değecek tek bir sebep gösterin, ben de size hak vereyim ... Yerel seçmen çevresinin tehlikeye girdiğini düşünen Almanya'daki her alıngan parlamento kodamanı uğruna Don Kişotçuluk oynamak, bana göre Prusya'ya şeref getirmez.[122]

Sözleri ülkede derin bir etki yarattı. Muhafazakâr arkadaşları konuşmasının 20.000 örneğini basarak tüm ülkede dağıttı. Duygusallıktan uzak, gerçekçi, maddi çıkarlara dayalı tonu Bismarck'ın *Realpolitik* siyasetçisi olarak halk karşısına ilk çıktığı anı belirlemektedir. Gerlach kardeşler, öfkeli bir halk karşısında küçük düşürülmelerini engellediği için onun bu soğuk realizminden şikâyet edemezlerdi. Lothar Gall başka bir değerlendirme daha ilave etmektedir. Bismarck, 1850 sonrasında Prusya'ya damgasını vuran yeni mutlakiyetçi anayasal yapı içinde parlamenter yetenekleriyle hiçbir zaman iktidar mevkiine gelemezdi. Bu açıdan, maaşsız bir parlamenter olarak Landtag bünyesindeki muhafazakârlara liderlik etme beklentisi, "ilginç" bir kariyer opsiyonu değildi. Ülkedeki gerçek iktidarın Kral'ın zayıf ellerinde kalacağı ve saray şahsiyetlerinin kontrolünün süreceği görülmekteydi. Gall şöyle yazıyor: "Dolayısıyla, Olmütz nutkunun hedefi, yüksek bir devlet görevi için kendisini öne sürmekti."[123] Nitelikleri, deneyimi ve güvenirliği konusunda iyi bir şöhreti olmayan Bismarck, kendisini başka bir zemine taşıyacak diplomatlık görevini hâlâ istemekteydi ve böyle bir görev için doğal bir becerisinin olduğu da ortaya çıkacaktı.

1851 yılının ilk aylarında bu konuda fazla bir hareket olmadı. Bismarck'ın eşine mektupları dedikodu ve küçük meselelerle doluydu. Mart ayında Prusya Ayan Meclisinde bir yangın çıktığını ve Berlinlile-

rin bu olaydan ne kadar eğlendiklerini yazdı. İfadelerini Berlin şivesini kullandığı "yanıcı sorularla" aktardı: "Bu eski yerin içinde bu kadar alev bulunduğunu kim düşünebilirdi? [*Wer sollte globen, dat de tole Ding so ville Feuer in sich hadde?*]" "Nihayet ışık göründü." [124] Birkaç gün sonra Hans'ın Halle'den geldiğini fakat beş gündür eve uğramadığını söyledi:

> Bana despot gibi davranmasına rağmen onun için o kadar endişelendim ki ziyaretçi girişinde [Landtag-JS] adını bağırttım ve bunu duyunca derhal geldi. İnsanlar çok kârlı bir evlilik yapacağından bahsediyorlar ama ben bundan şüpheliyim. Şahsiyetinde ve içyapısında o kadar kapalı ki sanki birbirimizi sadece üç günden beri tanıyor gibiyiz. Söz konusu genç hanım [Kontes Charlotte zu Stolberg-Wingerode] mahcup, güzel, cazip ve sadık olmasına ilaveten yüklü bir miras sahibi ve iyi bir aileye mensup. Ben kızlarını ona elbette yakıştırırım, keşke ailesi de benim gibi düşünse.[125]

Nisan başlarındaki bir mektubunda dini konulara değindi:

> Dün senin talebin üzerine [Papaz] Knaak'ı görmeye tekrar gittim. Benim ölçülerime göre dizginleri çok sıkı tutuyor. Aziz Petrus'un "Bu adamı tanımıyorum" dediği gibi, "Tanrının onuruna" yapılanlar dışında tüm müzik eserlerini, danslı gösterileri ve tiyatro oyunlarını günahkâr zevkler ve Tanrının inkârı olarak görüyor. Bu kadar bağnazlık benim için çok aşırı. Fakat onu şahsi olarak seviyorum ve ruhunu hiç incitmem...[126]

Landtag, 10 Nisan 1851'de Paskalya tatili için oturumlarına ara verdi. Bismarck Schönhausen'a dönerken tayin ihtimali hakkında yeni bir haber götürememişti. Hans'ın talebiyle 23 Nisan'da tekrar Berlin'e döndü. Jagerstrasse'deki küçük dairelerinde karanlıkta uzanmış yatarlarken, Kleist, Bismarck'a bir süre sonra kilise diyakozu olması beklenen Kontes Charlotte zu Stolberg-Wernigerode'a evlenme teklif etmeye karar verdiğini söyledi. Daha sonra da geleceği hakkında konuşmak için Manteuffel'i görmeye gittiğini anlattı. Başbakan ona, eyalet valisi [*Regierunsprasident]* olarak Cöslin'e atanmasının öngörüldüğünü söylemişti. Bismarck'ın ise Frankfurt'a büyükelçi olarak atanması düşünülmekteydi. Kleist-Retzow'un biyografi yazarı şöyle yazar:

Prusya Prensesi Marianne'nin evinde de tekrarlayacağı gibi, hayatlarının bundan sonraki bölümlerinde hiç akıllarından çıkarmasınlar diye, özel önemi olan bazı törensel anlarda karşısındakilere İncil'den bir ayet okuyan "uyanmış kişilerin" bu adetini uygulamaya karar verdiği ve kendini peygamberlere benzettiği o saati hiçbir zaman unutmadı. 149. Mezmur, özellikle 5. ilâ 9. ayetler de o andan sonra kariyerinde Bismarck'a rehber vazifesi görecekti:

5 Bu onurla mutlu olsun sadık kulları,
Sevinç ezgileri okusunlar yataklarında!
6 Ağızlarında Tanrı'ya yüce övgüler,
Ellerinde iki ağızlı kılıçla
7 Uluslardan öç alsınlar,
Halkları cezalandırsınlar,
8 Krallarını zincire,
Soylularını prangaya vursunlar!
9 Yazılan kararı onlara uygulasınlar!
Bütün sadık kulları için onurdur bu.
RAB'be övgüler sunun!

Daha sonraları arkadaşı Alman sorununu iki ağızlı kılıcıyla çözdüğünde, kralları ve prensleri tahtlarından indirdiğinde, bir imparatoru tahta çıkarıp kudretli bir ulusun gururunu kırdığında, Kleist, Jagerstrasse'deki sakin öğrenci dairesinde yaşadıkları bu anı hatırlamış ve Bismarck'a hediye ettiği ayetin gerçekleşmiş olduğunu düşünmüştür.[127]

Beş gün sonra Bismarck, Johanna'ya yazdığı mektupta, Manteuffel'e taktığı isimle, "Fradiovolo"yu gördüğünü, onun kendisine Olmütz Antlaşması neticesinde Frankfurt'taki Alman Konfederasyonu Meclisi, yani Bundestag nezdinde Prusya temsilciliğinin boş bulunduğunu izah ettiğini bildirdi. Buna göre, 60'lı yaşlarının sonunda, tecrübeli bir diplomat olan Theodor Heinrich von Rochow (1784-1854) ilk olarak bu makama tayin edilecek, Bismarck mutasavver halefi olarak ona eşlik edecek, iki ay kadar sonra von Rochow'un Rus İmparatorluk Sarayı nezdinde Prusya Büyükelçiliği görevine dönmesiyle makamına geçecekti. Bismarck'ın staj dönemi geride kalmıştı. Artık ilerleyen yıllarda kendine mahsus yollarıyla üzerinde egemenlik kuracağı Avrupa diplomasisinin büyük sahnesine çıkmaktaydı.[128]

5. Bölüm

Diplomat Bismarck, 1851-1862

Bismarck'ın temsilci olarak atandığı Alman Konfederasyonu [*Deutscher Bund*] kendine özgü bir kurumdu. Haziran 1815 tarihli (1820 tarihli Nihai Yasa'yla tadil edilen) Alman Konfederasyon Antlaşması, Napoleon'un Ren Konfederasyonu [*Confederation du Rhin*] düzenlemesindeki Fransa'nın yerine Avusturya'yı ikame ederek Bund'u yeniden kurmuştu. Bunu mümkün kılabilmek için Metternich, Napoleon'un Avrupa'ya verdiği yeni biçimi kabul etmek ve "devrimle" uzlaşmak zorunda kalmıştı. Ayrıca Avusturya'nın, Napoleon'un topraklarını çaldığı ülkelerdeki hak iddialarından vazgeçmesi ve hükümdarların yitirdikleri tahtlarına dönme taleplerini de göz ardı etmesi gerekmişti. Tüm bunları Habsburg monarşisinin Avrupa'nın hakemi olarak hak ettiği yeri sağlama almak için yapmıştı.

Viyana Kongresi'nde tasarlanan *Deutscher Bund* otuz dokuz devletten oluşan gevşek bir konfederasyondu. Frankfurt'ta yerleşik Federal Meclis, üye devletlerin halklarını değil hükümdarları temsil etmekteydi. Avusturya İmparatoru ve Prusya Kralı Federal Mecliste birer oya sahiptiler. Meclis üyesi üç Alman devletini, üç yabancı hükümdar, yani Danimarka, Hollanda ve Büyük Britanya Kralı (1837'ye kadar çünkü Kraliçe Victoria kadın olduğu için Hanover tahtına geçememişti) yönetmekteydi. Bu üç yabancı hükümdar Alman Konfederasyonu üyesiydiler ve her biri Federal Mecliste bir oya sahipti. Federal Mecliste altı hükümdar daha birer oya sahipti: Bavyera, Saksonya, Württemberg kralları, Hesse-Kassel Prens Elektörü, Baden Grandükü [*Grand Duke*] ve Hesse Grandükü. Daha küçük ve zayıf yirmi üç üye devlet Federal Mecliste beş oyu paylaşmaktaydı. Dört serbest şehir Lübeck, Frankfurt, Bremen ve Hamburg ise bir oyu paylaştılar. Alman Konfederasyonu 1820 Viyana Nihai Yasasıyla [*Wiener Schulussakte*] tespit edilen şekliyle Alman soru-

nunu "çözerek" Metternich sistemine son köşe taşını yerleştirdi. Antlaşmanın 1. maddesine göre:

> Alman Konfederasyonu [*Deutscher Bund*], üye devletlerin bağımsızlığını ve masuniyetini müdafaa, Almanya'nın iç ve dış güvenliğini muhafaza etmek maksadıyla egemen Alman prensleri ile serbest şehirlerin kurdukları uluslararası bir birliktir.[1]

5. madde Bund'un daimi olduğunu, hiç bir devletin ayrılma "serbestliğinin" bulunmadığını ilan ediyordu - göreceğimiz gibi, Bismarck için 1866'da bu hüküm önem taşıyacaktı. 6. ve 11. maddeler Bund'un karar organı olarak bir Federal Meclis, ayrıca kararların mutlak çoğunluk oyuyla alınacağı daha "dar" bir Konsey kuruyordu. 20. madde, Federasyon Meclisine diğer üye veya üyelerin haksız şiddetine veya güç kullanımına maruz kalan üyeler adına harekete geçme izni veriyordu. Devrim tehlikesine ve bu tehlikenin bastırılması için uygulanabilecek müdahale yollarına ilişkin çok sayıda madde bulunmaktaydı. Üye devletler arasında çıkabilecek ihtilafları karara bağlamak üzere bir Federal Mahkeme mevcuttu. 58. maddede, egemen prenslerin kendi krallıklarındaki *landständische Verfassung* ("ülkede bulunan zümrelere" dayalı anayasa) düzenlemelerini, Bund'a karşı yükümlülüklerine üstün tutmasını yasaklamaktaydı.

1820 Nihai Yasasının yapısı ve düzenlemeleri 2007 Avrupa Birliği Lizbon Antlaşması'nın güzellik ve berraklığına sahiptir. Günümüzde AB'nin nasıl işlediğini Brüksel'deki yetkililer dışında çok az kişinin açıklayabildiği gibi, 1820 düzenlemelerini de uzmanları dışında kimse pek anlama zahmetine girmemiştir. Önde gelen Alman hukuk sözlüğü *Deutsches Staats-Wortebuch* 1858'de, "Dar Konsey" ile Federal Meclis Genel Kurulu, yani Plenum arasındaki ilişkinin biçimini tanımlayamamıştır: "Dar Konsey bir senato değildir, kamaraları veya alt meclisleri yoktur... Bund'un tek organı *Bundesversammlung*'dur [Federal Meclis]."[2] Editörler "Dar Konsey'in" görevinin ne olduğunu tam olarak tanımlayamamış ve uğraşmaktan vazgeçmişlerdir. *Deutscher Bund*, bazı temel nitelikleri bakımından halefi Avrupa Birliği'nden ayrılmıştır. Bund'da hiç kimse "halkı" temsil etmek iddiasında bulunmamıştır; AB ise, ne kadar adilane yaptığı konusunda keskin tartışmalar yaratsa da tam olarak bu iddiadadır. İkinci olarak, önde gelen iki Alman devleti olan Avusturya ve Prusya, Avrupa devletlerinin bugün sahip olduğundan çok daha fazla

bağımsızlıklarını korumuşlardı. Topraklarının bütünü Bund'a dahil bulunmamaktaydı. Orduları imparatorun ve kralın komutası altında kalmış olup, vergi ve harcama siyasetleri, iç mevzuatları ve dini kurumları Bund'la hiçbir ilişki içinde değildi.

Bismarck'ın Bund nezdinde büyükelçi olarak atandığında karşılaştığı başlıca güçlük iki büyük devletin eşitsizliğinde yatmaktaydı. Bund, 1815'te kuruluşundaki mantığa uygun olarak, Almanya'yı gevşek bir federal yapı içinde denetlemek Avusturya'nın işine geldiği için 1848 ve 1849 devrimlerinden sonra tekrar canlandırılmıştı. Küçük devletlerin, daha disiplinli yönetilen ve çok daha azimli Prusya Krallığı'na nazaran Habsburgların idaresi altındaki gevşek, ademi merkeziyetçi ve çok milletli bir Avusturya'dan korkmaları için daha az sebepleri vardı. Akredite olduğu kurumun garipliğine rağmen bu tayin Bismarck'ı mükemmel bir ortama yerleştirmişti: İki büyük Alman devleti bu ortak arenada karşı karşıya gelmekteydi.

Yeni görevi Otto ve Johanna von Bismarck'ın aile hayatında kısa sürede büyük bir değişim yaratacaktı. Eşine 3 Mayıs'ta terfisini elde etmek için hiçbir şey yapmadığı gibi hayret uyandırıcı bir ifadeyi içeren bir mektup yazdı:

> Gönlünün demirini al ve vatan limanını terk etmeye hazırlan. Kendi duygularıma bakarak ayrılık düşüncesinin ne kadar acı olduğunu, annenin ve babanın kendilerini ne kadar üzgün hissettiklerini anlıyorum. Fakat bu tayini tek bir kelimeyle dahi istemediğimi, talep etmediğimi tekrar ediyorum. Ne olursa olsun ben Tanrı'nın askeriyim ve beni nereye gönderirse gitmek zorundayım.[3]

Eşine bu kadar göz göre göre neden yalan söylemişti? Tüm kanıtlar düzgün bir diplomatik tayin elde edebilmek için aylardır entrikalar ve tertiplerle meşgul olduğunu göstermektedir. Haberi aldığında yazdığı biraz daha dürüst ve heyecanlı mektubunda kabul ettiği gibi, çabaları ümit ettiğinden daha büyük bir başarıyla taçlanmıştı. Şahsı ve yetenekleri bakımından mükemmel bir vazifeye kavuşmuştu. Neden başarısına eşiyle birlikte sevinemiyordu? Bu soruya verilebilecek bir cevap, şahsi meselelerinde annesine ve babasına da her zaman yalan söylemiş olduğudur. Şahsi meselelerde yalan söylemeyi âdet haline getirmişti ve daha önce gördüğümüz gibi, yalan yoluna hatalarını kapatmak için de baş-

vurmaktaydı. Yeni yaşamını eşine kabul ettirebilmek için Tanrı'nın gizemli yollar izlediği rolünü yapmak zorundaydı. Tanrı'nın çağrısı geldiği takdirde, bu Johanna'nın bir Evanjelik olarak karşı çıkamayacağı veya sorgulayamayacağı bir şey olacaktı.

İkinci sebep, Frankfurt'a tayininin eşiyle yaşadığı bir sorunu muhtemelen daha da belirginleştirerek tedirginliğine yol açmış olmasıdır. Eşi güzel değildi, yabancı dil konuşamamaktaydı, iyi giyinme yeteneği yoktu ve büyük saraylardaki yaşam tarzı konusunda tecrübesi bulunmuyordu. Avrupa yüksek sosyetesinin şatafatlı salonlarında zarafetle gezinebilecek bir yüksek cemiyet hanımefendisi hiçbir zaman olamayacak ve böyle bir kişi olmak için gayret de sarf etmeyecekti. Johanna'nın pietist çevresinden eski bir dostu olan Hedwig von Blanckenburg, birkaç gün sonra ona bir mektup yazarak tutumunu gözden geçirmesi uyarısında bulundu:

> Beni üzen konu, her şeyi hâlâ dört yıl önce gördüğün gibi görmeye devam etmen; *bunu* pek anlayamıyorum... O günlere ait olan her şeyi ben de içimde yaşatıyorum fakat artık yapacak farklı, daha ciddi şeyler var ve içimdeki coşku eksik değil. Johanna, sevgili Johanna! Oyun oynayan ve başıboş gezen çocuklar olarak kalamayız, Tanrı'nın hizmetinde ciddi insanlar olmalıyız.[4]

Bismarck bu çabayı göstermesini ondan kesinlikle istemişti. 14 Mayıs 1851'de Frankfurt'a varışından sonra şöyle yazdı:

> Rochow'un görevini bu yaz üstleneceğim artık kesin gözüküyor. Bu durumda, miktar aynı kalırsa 21.000 Reichsthaler maaş alacağım. Fakat kabarık sayıda bir kadro ve ev hizmetkârı bulundurmak zorundayım ve sen zavallı çocuğum başını dik tutarak zarafetle bir salonda oturmak, hanımefendi olarak hitap edilmek ve ekselanslara bilge ve akıllıca davranmak zorunda kalacaksın... Fakat bir ricam var, lütfen bunu kendine sakla, endişelenerek laf edeceği için annene hiç söylemeden, sanki kendi kendine akıl etmişsin gibi mümkün olduğunca Fransızcayla uğraş. Yapabildiğin kadar Fransızca oku, fakat mum ışığında çalışma ve gözlerini harab etme... Ben seninle başkalarını düşünerek, bir cemiyet kadını olasın diye değil, dışarıda fırtınalar eser ve her yer buz tutarken yanına gidebileceğim bir ocağım, bu yabancı dünyada hiçbir sert rüzgârın soğutamayacağı sıcak bir yuvam olsun diye; Tanrı'nın sevgisi ve kalbimin arzusuyla evlendim. Ve kendi ateşimi yakmak, odunlarımı yerleştirmek, ateşini canlandırmak ve tüm yabancı ve kötülere karşı seni korumak ve saklamak istiyorum.[5]

Mektup çok güzel yazılmış olmasına rağmen gizlediği bir husus vardır. Johanna'yla "başkalarını düşünerek bir cemiyet olsun diye" evlilik yapmamış olabilirdi fakat şimdi onun böyle bir kadına ihtiyacı vardı ve Johanna bu konuda taviz vermeyi kesinlikle reddetti. Fransızcayı hiçbir zaman öğrenmedi ve Bismarck'ın mesleki açıdan ihtiyaç duyduğu şatafatlı yaşamı sağlamadı. Yaşlandıkça bu yönde daha da az şey yaptı. Bismarck'ın diplomatik yaşamda geçirdiği on yıldan sonra, genç bir ataşe olarak Holstein, Johanna'yı "kendine özgü bir şahıs" diye nitelemişti. Bir evliliğin sırlarını kimse bilemez. Fakat belli bir noktadan sonra Bismarck'ın uğraşmaktan vazgeçtiği çok açıktır. Bismarck'lar, akşamüstü saat 5'te akşam yemeği yerlerdi ki bu eski moda ve Frankfurt'la Berlin'de herkesin tuhaf karşıladığı bir âdetti. Frankfurt Büyükelçiliğindeki ve daha sonra Berlin, Wilhelmstrasse 76 numaradaki resmi konutlarındaki yaşamları, Başbakanlık konutuna yerleşmiş bir taşra asili ile "kilise sevdalısı" karısı görüntüsü veriyordu. Benim tahminim, Johanna'nın Bismarck'ın istediklerini yapmayı reddetmesinin bir dargınlığın sonucu olduğudur. Bismarck ona Marie von Thadden'a umutsuz aşkının üzüntüsüyle evlenme teklif etmişti ve kendisini çekici kılmaması bir nevi sessiz protesto şekliydi. Bu evliliğin Bismarck'ın fiziksel ihtiyaçlarını gidermediği, Frankfurt'ta bekâr hayatı sürdüğü sırada, Haziran 1851'de Hans von Kleist'a yazdıklarından bellidir:

> Şeytanın bana saldırdığı esas silah, zahiri görkem arayışı değil, beni zaman zaman Tanrı'nın merhametine erişebileceğimden şüpheye düşmeme neden olacak kadar büyük günahlara yaklaştıran zalim nefsim. Her halükârda Tanrının kelam tohumlarının gençliğinden itibaren çıplak kalmış bir kalpte verimli bir toprak bulamayacağına eminim. Aksi takdirde ibadet anlarımda bile zihnimi işgal eden bu heveslerin oyuncağı olamazdım... Bana sükûn ver Hans ve bu mektubu kimseye bahsetmeden yak.[6]

Evliliğinden dört yıl sonra en yakın arkadaşına "zalim nefsini" ve "en büyük günahları" işlemeye duyduğu hevesi itiraf etmişti. Bismarck'ın gizli olarak neler yaptığını pek bilemeyiz ancak mektubu, evliliğinin bu heveslerini ortadan kaldıramamış olduğunu düşündürmektedir. Diğer taraftan, Bismarck'ın yazdığı üzere Hans, Protestan rahibesi Kontes Marie von Stolberg-Wenigerode ile nişanlanmıştı:

> Hans katlanılamayacak kadar mutlu, bir türlü yatağa giremiyor ve çocuk gibi davranıyor. Durumunu kendine saklaması mümkün değil. Her kaldırıma yazı yazmak, dünyadaki her ihtilafı sona erdireceğine ve herkesi mutlu edeceğine sevinçle inanarak dost düşman herkese bu haberi ilan etmek istiyor. Suratı çok farklılaştı; odada yalnız kaldığında dans ediyor ve en tuhaf şarkıları söylüyor. Kısacası bizim eski abus surat artık sevincinden tanınmaz halde ve akşamları biraz uyumama izin verirse iyi olacak.[7]

Kral 8 Mayıs'ta Bismarck'ı kabul etti ve onu *Geheimer Legationsrat*** [Özel Temsilcilik Müşaviri] rütbesine yükseltti; Bismarck'ın istihzayla belirttiği gibi, "bu, Tanrı'nın tüm Özel İstişare Meclisi üyelerine karşı işlediğim günahlar için bana verdiği ceza."[8] Ludwig von Gerlach, Bismarck'ın diplomatik hizmetin en zirvesine bu ani yükselişinden fazla sevinç duymadı ve "ani terfilerin" hikmetinden kuşku duydu. Her şeyin ötesinde, Bismarck'ın o ana kadarki resmi kariyeri başarısız bir *Referendar* düzeyinden öteye geçmemişti.[9] Bu yeni makam ekonomik şartlarını da değiştirdi: 21.000 Reichsthaler, 1871 döviz kurlarına göre 3.134 pound civarına gelmekteydi. Bu miktar İngiliz standartlarına göre bile gayet güzel bir gelirdi. Anthony Trollope'un 1871'de yayımlanan *Barchester Towers* romanında Bismarck'ın tam çağdaşı olan St. Ewold Beyi [Squire] Wilfred Thorne'un 4.000 pound tutarındaki geliri, gerekli atları, seyisleri ve tazıları temin ederek avcılık sporu yapmasına izin vermekteydi.[10] Üstelik İngiltere elbette Almanya'dan çok daha pahalıydı. Prusyalı arkadaşlarıyla karşılaştırıldığında Bismarck gelir tablosunda hayli yukarı fırlamıştı. Prusya gelir vergisi dağılım listesi vergi mükelleflerini vergi gruplarına göre sınıflamakta ve her bir kategoriden vergi ödeyen nüfus oranını göstermektedir.[11] Bismarck'ın gelir piramidinin en tepesine yükseldiğini gösteren 1851 yılı rakamları elimizdedir. Prusya'da sadece gelirler değil, gelir vergileri de o dönemde çok düşük olduğundan hayatında ilk defa tatmin edici bir yıllık maaşa kavuşmuştu. Aşağıdaki rakamlar 1851 Prusya'sında yıllık gelir dağılımını göstermektedir:

---

* *Geheimrat,* [İng. *Privy Councillor*] Kutsal Roma İmparatorluğu'nda imparator veya diğer hükümdarlara tavsiyelerde bulunan yüksek dereceli mülki müşavirlere verilen unvandır. Bu müşavirler beraberce *Geheimer Rat* adı verilen bir meclisi oluştururlardı. Daha sonraları da monarşilerde onursal bir unvan olarak kullanımına devam edilmiştir. Bismarck'a "Legationrat" denilmesi, dış temsilcilikte görev yapması nedeniyledir-ç.n.

Gelir Düzeyi	Nüfusa Oranı
1.000 taler üzeri	% 0,5
400-1.000	% 3,25
200-400	% 7,25
100-200	% 16,75
100'ün altında	% 72,25

Bismarck 10 Mayıs 1851'de o zaman için şaşırtıcı kısalıkta bir süre olan yirmi beş saatte trenle Frankfurt'a gitti.[12] Bir hafta görev yaptıktan sonra işi ve diğer temsilciler hakkında şikâyete başlamıştı:

> Frankfurt dehşet sıkıcı... Sanki hafiyeliğe ve ifşa etmeye değer bir şey varmış gibi birbirimiz hakkında casusluktan başka bir şey yapmıyoruz. Buradaki hayat nerdeyse bütünüyle insanların birbirlerine eziyet ettikleri abesliklerden ibaret. Birçok kelime edip hiçbir şey söylememe sanatında şaşırtıcı bir gelişme kaydetmekteyim. Gazete manşetleri gibi yuvarlak köşeli güzel harflerle sayfalar dolduruyorum. Bunları okuduktan sonra Manteuffel içinde ne olduğunu söyleyebiliyorsa, benim bildiğimden daha fazlasını anlıyor demektir.[13]

Haziran başında *Kreuzzeitung* gazetesi editörü Hermann Wagener'e yazarak, mektuplarının Avusturyalılar tarafından sistematik olarak açıldığını belirtti ve yazışmalarını Hochstrasse 45, Frankfurt am Main adresine, uşağı "Herr Wilhelm Hildebrand" adına göndermesini rica etti. Frankfurt diplomasisinin gülünç olduğunu söylemekteydi:

> Avusturyalılar neşeli bir canayakınlık maskesi altında sürekli entrikayla meşguller ... ve şu ana kadar tüm meşgalemizi oluşturan küçük şekil meseleleriyle bizi her an aldatmaya çalışıyorlar. Puronu yakmak için ateş rica etsen bile derhal "rapor suratını" takınan küçük devletlerin temsilcileri, eski moda peruklu diplomatların karikatürleri gibi. Tuvalet anahtarını isterken eski İmparatorluk Divanı önünde nutuk verir gibi bir tavırla konuşuyorlar.[14]

Baş Avusturyalı entrikacı Habsburg monarşisinin en eski hanedanlarından birisinin üyesi, azametli bir aristokrat olan Friedrich Franz Kont von Thun und Hohenstein'dı (1810-81). Yeni Prusya temsilcisi hakkında bilgi edindikten sonra Viyana'ya izlenimlerini yazdı:

> Muhafazakârlığın ilkeleriyle ilgili her konuda Herr von Bismarck son derece kusursuz. Bu konuda tereddüt veya kararsızlıklardan ziyade aşırı gayretkeşliğiyle zarar verebilir. Diğer taraftan, değerlendirebildiğim kadarıyla münhasıran Prusya çıkarlarını gözetenler arasında bulunuyor ve davasını ilerletmek konusunda Bundestag'ın yapabileceklerine fazla güven duymuyor.[15]

Bismarck da Thun hakkındaki izlenimlerini özel bir mektupla General Leopold von Gerlach'a iletmişti:

> Dürüst bir açıklık anlayışıyla kolaylıkla karıştırılabilecek, kaba yontulmuş pervasız bir aristokratik *nonchalance* [kayıtsızlık] ile Slav köylüsü kurnazlığının bir bileşimi. Hiçbir zaman "elinde talimat yoktur". İşini bilmemesi nedeniyle personeli ve maiyetine bağlı gözüküyor... Bizimle ilişkilerinin hâkim özelliği samimiyetsizlik. Diplomatlar arasında entelektüel ehemmiyeti olan tek bir kişi bulunmuyor. Çoğunluğu güven mektupları ve olağanüstü yetki belgelerini yatağına dahi götüren, fazla bir meşgalesi olmayan, doğru dürüst bir sohbet edemeyeceğin kendini beğenmiş ukalalar.[16]

Bismarck meslektaşlarından şikâyet etmekle beraber gerçekte işini sevmişti ve endişe içinde daimi göreve atanmasının teyidini bekledi. Ağustos 1851'de bu teyit eline ulaştı. Bakanlık tayinini resmileştirirken, izahat vermeksizin maaşından 3.000 Reichsthaler kesinti yapmış, ikametgâh tutması için ödenek de sağlamamıştı. "Düzeyli ve kibar" bir hayat sürmek için 18.000 Reichsthaler'in yeteceğini kabul etmekteydi. Öte yandan bulacağı yerin ailesi için uygun olması gerekmekteydi. Evin mutlaka bahçesi ve geniş odaları olmasını istiyordu. Eylül ayı başında şehir kapısından 350 metre kadar uzakta, geniş bir bahçeye sahip ve Frankfurt ölçülerine göre ucuz sayılabilecek 4.500 Reichsthaler aylık kiraya güzel bir ev buldu. Johanna'ya bu gelişmeleri haber veren 9 Eylül tarihli mektubu bir şikâyetle bitiyordu: "Ekselansları Bavyera Kraliyet Temsilcisinin ben mektup yazarken omzumun üstünden yazdıklarıma bakması beni rahatsız ediyor."[17] Özel yazışmalarını sürekli herkesin gözü önünde, Meclisteki sıkıcı görüşmeler sırasında yapmayı âdet haline getirmemiş olsaydı rahatsızlık da hissetmezdi. Fakat gerçekten de çok çalışmaktaydı. Bir mektubunda hayret eder bir ifadeyle ağabeyi Bernhard'a o sıralardaki günlük düzenini anlattı:

> Sabah saat 7'den saat 5'teki akşam yemeğine kadar nadiren bir dakikam serbest... Altı ay önce 5.000 taler kirayı karşılayabileceğime ve Kral'ın doğum gününde akşam yemeği vermek için Fransız bir şef tutabileceğime kim inanırdı? Ben her şeye alışabilirim fakat Johanna bu dünyanın kurallı ve soğuk temaslarına alışmakta çok zorlanacak.[18]

Bismarck Frankfurt'taki zamanını başka amaçlar için de kullandı. Prusya Parlamentosu Alt Kamarasında milletvekilliği görevini yerine getirmek üzere Berlin'e seyahat etmeyi sürdürdü. Kural tanımaz ve dur durak bilmez siyasi ihtirası, günlük kahve ve kek sohbetlerinde Kral'a açması ümidiyle Prusya ülke meseleleri hakkında General Leopold von Gerlach'a sürekli olarak yazdığı özel mektuplarında kendini belli etmektedir. Kral ile Başyaver Generali arasındaki bu mahrem sohbetler Leopold von Gerlach'ı kraliyetteki en güçlü kişi yapmaktaydı. Bismarck'ın esas amiri, kuru, reaksiyoner, ancak son derece yetkin bir memur olan Başbakan ve Dışişleri Bakanı Otto Theodor Freiherr von Manteuffel'di (1805-82). Manteuffel görevini General Kont von Brandenburg'un Avusturya'yla krizin ortasında aniden ölmesi üzerine 6 Kasım 1850'de devralmıştı. Hükümeti "Olmütz utancı" devresinden cesaretle geçirmiş ve Bismarck'ın yeniden kurulan Bund'a büyükelçi olarak atanması konusunda kamarillanın baskısına razı olacak kadar ferasetli davranmıştı. Büyükelçilik vazifesini sürdürdüğü yıllar boyunca Bismarck resmi amiri olan Bakanının arkasından ve onu aşarak düzenli yazışmalar yürüttü. Manteuffel'e sadakatsizlik düşüncesinin üzerinde caydırıcı bir etkisi olmamışa benzemektedir. Bu ikili oynama tarzı Leopold von Gerlach'a 25 Şubat 1853 tarihli bir mektubunun açıkça gösterdiği gibi sistematik bir hal aldı. Manteuffel Bismarck'tan her ayın birinci ve on beşinci günü iki resmi büyükelçilik raporu göndermesini talep etmişti. Maliye uzmanı olarak isim yapması boşuna değildi. Bismarck bu mesajlarını göndermeyi teklif etti ama *ilk olarak* von Gerlach'a:

> Köln yoluyla hemen geri göndermeniz ve bu ihtiyatsızlığımın herhangi bir şekilde açığa çıkması halinde Manteuffel'le ilişkilerimi bozacağı için en dikkatli önlemlerle korumanız ricasıyla raporların asıllarını size gönderiyorum. Böyle bir durumun meydana gelmesi yalnız resmi ilişkilerim bakımından değil, samimi bir yakınlık duyduğum bu kişinin, burada da görülebileceği üzere pek temelsiz olmamakla beraber kendisi-

> ne sadakatsizlik yaptığımı düşünmesi halinde mahcubiyet duyacağımdan, aynı zamanda şahsi nedenlerle de hoş olmaz.[19]

Bismarck'ın Manteuffel'i aldatırken göz göre göre bunun aksini iddia etmesindeki ikiyüzlülük mektubun muhatabını rahatsız etmemişe benzemektedir. Çok dindar, çok Hıristiyan, "yeniden doğmuş" General Leopold von Gerlach'ın sunulan hizmeti kabul etmiş olması, kamarillanın ihtiyaçlarının Hıristiyan ahlakına baskın geldiğini göstermektedir. Gerlach, Bismarck'ın diplomat olarak amirine karşı vazifesine ihanetini ve tayinini borçlu olduğu Otto von Manteuffel'e bariz sadakatsizliğini göz ardı etti. Başbakanın aldatılmasında Gerlach'ın suç ortaklığında bulunması kamarilla çalışmalarının ahlaki duyarlılıklarını aşındırdığını akla getirmektedir.

Bismarck 1852 başında Leopold von Gerlach'a yazdığı mektupta kendisinden "diplomat evlatlığınız" olarak bahsetti.[20] Johannes Willms, Bismarck'ın "Değerli Hamim ve Dostum"a yazdığı bu ve düzinelerce diğer mektubunu "siyasi şartları kavrayışının ve Avrupa'daki devlet gruplaşmaları hakkındaki bilgisinin ne şekilde katlanarak büyüdüğünü anlamamıza ışık tutan fikir alıştırmalarına ve düşünce oyunlarına işaret etmek için" karşılaştırmaktadır.[21] Birçoğu eskiz niteliğinde olmakla birlikte bu mektuplar benim açımdan, daha çok çırağın gerçekleri, insanları, mekânları ve ihtilafları ustasına ne kadar hünerle açıklayabildiğini göstermeleri nedeniyle önemlidir. Ayrıca bu yolla düşüncelerinin, enerjisinin ve muhayyilesinin "Sevgili Hamisi ve Dostu" vasıtasıyla her hafta Kral'a erişmesini de temin etmişlerdir.

Frankfurt yıllarının başlangıcında Bismarck'ın geleceği bakımından iki tehdit belirdi. Dışişleri Bakanlığının içinde ve dışında Manteuffel ve Gerlach'a düşman bir grup oluşmuştu. Hatıralarında Bismarck bu grubu ve saiklerini gayet doğru bir şekilde anlatmaktadır:

> Sonraları adını Bethmann-Hollweg'den alacak olan bu parti veya daha doğrusu bu grup ilk dayanak noktasını olağanüstü bir kapasite ve enerjiye sahip Kont Robert von der Goltz'de buldu.[22]

Robert von der Goltz kendisini her zaman dışişleri bakanlığı için doğal bir aday olarak gördü. Holstein, Bismarck'la rekabetlerine ilişkin eğlenceli bir anıyı hatıratında aktarmaktadır:

> Bismarck, Goltz'un hâlâ serbest saha oyuncusu olarak Frankfurt'u ziyaret ettiğinde her şeyi ve herkesi nasıl tenkit ettiğini anlatmaktan hoşlanırdı. Ziyaretinden sonra evden ayrılırken geçtiği avluda azgın bir köpek şiddetle Goltz'a havlamaya başlamış. Hâlâ sohbetin etkisinde olan Bismarck da pencereden uzanarak, aşağıya, "Goltz, köpeğimi sakın ısırmayınız"...diye bağırmış.[23]

İkinci tehdit doğrudan Bismarck'ın şahsiyetinden kaynaklandı. Mart 1852'de bir düelloya karıştı. Hikâye ilginçtir. Bismarck'ın Bund'a tayininin ilk döneminde Kont Thun cebinden bir sigara çıkarmış ve başkan sıfatıyla Dar Konsey'in oturumunda yakmıştı. Toplantılarda âdeten sadece Federal Meclis Başkanı olan Avusturya temsilcisi sigara içme hakkına sahipti. Prusya'nın eşit statüsünü göstermek isteyen Bismarck da bunu görür görmez derhal bir sigara yakmıştı. Bismarck bu hikâyeyi, Prusya Parlamentosu Alt Meclisinde [Landtag] Hagen milletvekili olan, sert bir şahsiyete sahip, kuşağının "en büyük Prusyalı parlamento hatibi" olarak tanınmış ve Bismarck gibi öğrenciliğinde "atılgan bir kılıç ustası" olmuş Georg Freiherr von Vincke'ye (1811-75) anlatmıştı.[24] Vincke, Bismarck'ı kışkırtmaktan hoşlanırdı. Hermann von Petersdorff'un tanımına göre, "parlak kızıl bir sakalla çevrelenmiş dolgun, etli ve sinsi yüzünde alaycı bir gülüş dolaşırdı. Özgüveni ve tavırlarındaki rahatlığı bedeninden yayılırdı... Çatışma, hayatının ayrılmaz bir parçasıydı".[25] Bismarck olayın nasıl geçtiğini kayınvalidesine anlatmıştır. Prusya Landtag'ındaki bir müzakerede,

> [Vincke] beni diplomatik ketumiyet eksikliğiyle suçladı ve o ana kadarki tek başarımın "sigara yakmak" olduğunu söyledi. Kendisine özel olarak "baş başa bir görüşme" sırasında anlattığım, Bund Sarayı'nda geçen, önemsiz olmakla beraber komik bir hadiseye atıfta bulunmaktaydı. Meclis sıralarından müdahale ederek, sözlerinin sadece diplomatik ketumiyetin sınırlarını değil, düzgün terbiye almış her insandan beklenebilecek ketumiyet sınırlarını aştığı cevabını verdim. Ertesi gün yardımcısı Herr von Saucken-Julienfelde vasıtasıyla beni dört merminin kullanılacağı bir düelloya davet etti. Oscar'ın kılıç kullanma teklifinin reddedilmesinden sonra bunu kabul ettim. Vincke 48 saat tehir rica etti, bunu da kabul ettim. 25 [Mart] günü sabah saat 8'de Tegel'de göl kenarındaki çok hoş bir alana gittik. Hava o kadar güzel ve kuşlar öyle güzel ötüyordu ki oraya erişir erişmez tüm sıkıntılı düşünceler zihnimden silindi. Arnim, Eberhard Stolberg ve çok kaygılı görünen kardeşimi şahit olarak yanımda getirmiştim... Bo-

> delschwingh (Bakanın ve Vincke'nin kuzeni) tarafsız şahit olarak görev yaptı. Çıtanın çok yüksek tutulduğunu öne sürdü ve her bir tarafın tek atış yapmasını teklif etti. Vincke adına konuşan Saucken bunu kabul etti ve ifadelerim için özür dilediğim takdirde meydan okumayı geri çekmeye hazır olduklarını da duyurdu. Bunu kendime yedirememeyeceğimden her ikimiz de tabancalarımızı aldık ve Bodelschwingh'in komutuyla ateş ettik; hiçbirimiz isabet ettiremedik... Bodelschwingh sevinç gözyaşları döktü... Düello seviyesinin azaltılması beni rahatsız etmişti ve atışı sürdürmeyi esasen tercih ederdim. Fakat hakaret edilen ben olmadığım için bir şey söylemem mümkün değildi. Olay işte böyle geçti; sonuçta birbirimizin elini sıktık.[26]

Karl von Bodelschwingh'in çıtayı indirmemesi halinde Otto von Bismarck'ın hayatı 25 Mart 1852'de sona erebilir veya Bismarck Vincke'yi öldürerek çok büyük olasılıkla kariyerine zarar verebilirdi. Bu ihtimallerden hiçbiri gerçekleşmedi. Bismarck hayatta kalmakla beraber, kötü ihtimaller çok yakınına kadar gelmişti.

Bismarck makamının keyfini çıkarmayı sürdürdü ve mektuplarında hamisine bunu itiraf etti. Ağustos 1852'deki bir mektubuna "Frankfurt'ta Tanrı gibi yaşıyorum" ifadesiyle başladı. Bismarck Almancada "burada yaşamaya bayılıyorum" anlamına gelen "Fransa'da Tanrı gibi yaşamak" deyimiyle oynayarak *Frank-reich*[27] kelimesinin yerine *Frank-furt*'u koymuştu. (Bismarck'ın toplu eserlerinin editörü tam bir Alman espri duygusu eksikliğiyle "*dolayısıyla orijinalinde yanlış basılmış olması mümkündür*" kaydını düşmüştür.)

> ...bu pudralı peruklar, demiryolları, Bockenheim beyliği (Bismarck, Bockenheimer Allee 40 numarada yaşamaktaydı), diplomasi cumhuriyetçileri, kameralist* Federal Meclis didişmeleri bana o kadar iyi geliyor ki, yerimi ancak Zat-ı Devletleri Efendimizin işgal ettiği makamla, o da tüm kraliyet ailesinin beni karşı konulmaz bir baskı altına alması halinde değiştirebilirim."[28]

Kız kardeşine yazdığı bir mektubunda Heine'den küçük bir dize naklederek durumuyla eğlenmekteydi: "*O Bund, Du Hund, du bist nicht*

---

* 18. ve 19. yüzyıllarda Almanya'da kamu yönetimi bilimine verilen isimdir (Alm. *Kameralwissenschaft*). Kameralistler, mutlakiyetçi bir devlette idarenin ülke kaynaklarını uygun yollarla harekete geçirerek ülkenin refahını artırması gerektiğini savunmuş ve bunun yollarını araştırmışlardır-ç.n.

*Gesund** ... "Bu küçük dize yakın zamanda oybirliğiyle Alman milli marşı olacak" tahmininde bulundu.[29] Bund hakkında şaka yaparken küçük devletlerin davranışlarını da dikkatle izlemekteydi. Prusya'nın bu devletlere her zaman Avusturya'dan daha büyük bir tehdit oluşturacağı ve dolayısıyla güvenlik aramak için Avusturya'nın etrafında toplanacakları sonucuna vardı. Zayıf bir koruyucu, kuvvetli bir koruyucuya göre onları yutmaya her zaman daha az eğilim gösterecekti. Bismarck'ın daha sonraki yıllarda yürüttüğü faaliyetler bu tezini kesinlikle haklı çıkarmıştır.

Fransa'da İkinci Cumhuriyetin seçilmiş başkanı Louis Napoleon Bonaparte, 2 Aralık 1851'de İkinci Cumhuriyet anayasasına karşı iyi planlanmış ve kansız bir darbe gerçekleştirdi. *Coup d'etat* Avrupa'daki diplomatik durumu tamamen değiştirdi. Bu darbe olmaksızın Bismarck Almanya'yı hiçbir zaman birleştiremezdi. Louis Napoleon, Prusya'daki muhafazakârlar gibi tarihteki hatıraların tutsağıydı. Seçilmesini sağlayan efsaneyi gerçeğe dönüştürmek, başka bir deyişle, hem amcasının imparatorluğunu yeniden yaratmak, hem de yeni anayasanın 1. maddesinin getirdiği amaçları gerçekleştirmek istemekteydi: "Anayasa, Fransız kamu hukukunun temelini oluşturan 1789'da ilan edilmiş temel ilkeleri tanır, garanti ve teyid eder." Dolayısıyla devrimin temel ilkeleri "Özgürlük, Eşitlik ve Kardeşlik" ileri sürülmeli ve aynı zamanda da reddedilmeliydi. Her şeyin ötesinde ihtiyaç duyduğu şey imparatorluk tacıydı. Senato, imparator unvanını 7 Kasım 1852'de yeniden ihdas etti. Diktatör, Louis-Napoleon adını bırakarak, III. Napoleon unvanını aldı. İmparator III. Napoleon, gündüzün geceyi izlemesine benzer bir kesinlikle bir sonraki adımını attı. Dış ilişkilerde Napoleon tarzı bir duruş benimseyecek ve Avusturya'nın henüz kurmuş olduğu Avrupa güçler dengesini tersine çevirecekti.

Louis Napoleon Bonaparte'ın devletlerarası siyaset sahnesinde belirmesi, Bismarck'ın meslek hayatının daha sonraki kısmını gerçekleştirmesini mümkün kıldı. Akla gelebilecek başka hiçbir Fransız hükümdarı III. Napoleon kadar mükemmel bir şekilde Bismarck'ın oyununa gelemezdi. Bismarck'ın Frankfurt'ta izlediği, Avusturya'nın Avrupa'daki gücünün imha edilmesi hedefini başka hiçbir büyük devletin istemesi için

* Bund kelimesiyle oynayarak kafiye yapmaktadır. "Ey Bund, seni tazı, aklın yerinde değil!" şeklinde çevrilebilir-ç.n.

sebep yoktu. Bismarck'ın Fransa'daki değişikliğe gösterdiği tepki, siyasi imkânlar konusundaki alışılmış kalıplara uymayan keskin sezisini göstermektedir: Avusturya'yı ve küçük Alman prensliklerini huzursuz etmek için yeni Bonaparte'la uzlaşmayı savunmaktaydı. Bismarck 1853 Ocak ayı kadar erken bir tarihte bu görüşünü Leopold von Gerlach'a yazmıştı:

> Fransa'yla ittifaka girmenin Prusya için büyük bir talihsizlik olacağına kaniyim. Ancak, iki kötüden birisini seçmemiz gerekirse, bu yola gitmesek dahi, belirli koşullar altında Fransa'yı seçebileceğimiz ihtimalini müttefiklerimizin zihninden hiçbir zaman silmemeliyiz.[30]

Bu görüş, ilkeyle değil güç realitesiyle veya bu realitenin görünüşüyle ilgilidir. Prusya küçük Alman devletlerine Berlin ile Paris arasında kendi üzerlerinden bir pazarlığın mümkün olabileceği izlenimini verdiği takdirde, bu devletler kendilerine ait varlıkların Fransız imparatoruna vaat edilmemesi için güvenceler elde etmek maksadıyla vakarlarını unutarak hemen Berlin'e koşmaya başlayabilirlerdi. Bu takdirde, uysal, küçük Alman devletlerine dönüşecek ve Prusya'nın isteklerine boyun eğeceklerdi. Gerçekten de, 1862'den 1870'e kadarki dönemde Bismarck tam olarak bu siyaseti uygulama tehdidinde bulunmuş ve beklediği memnuniyet verici sonuçları elde etmiştir. İmparatorluk Fransa'sıyla ittifak ihtimali Avusturya'yı telaşlandıracak ve Prusya'nın oyundaki elini güçlendirecekti. Leopold von Gerlach'a 1853 sonunda yazdığı gibi, Prusya için düşman sadece Avusturya olabilirdi:

> Siyasetimizin coğrafi genişleme alanı olarak Almanya'dan başka tatbikat alanı yoktur ve Avusturya da bütün gücüyle buraya kendisinin ihtiyaç duyduğuna inanmaktadır. Avusturya iddialarını sürdürdükçe bu sahada her ikimiz için yer olamayacaktır. Uzun vadede beraberce var olamayız. Birbirimizin havasını tüketiyoruz; bir taraf diğer tarafa boyun eğmeli veya eğdirilmelidir. O vakte kadar düşman kalmak zorundayız. Her ne kadar hoş olmasa da bunu göz ardı edilemez (kelimeyi mazur görünüz lütfen) bir gerçek olarak değerlendiriyorum.[31]

Nezaket kuralları göreve başlamasının ardından Viyana'ya gitmesini gerektirmekteydi. İmparator'a takdim edildi ve Prens Schwarzenberg'in 5 Nisan 1852'de aniden ölümünden sonra göreve gelen Avusturya'nın

yeni yöneticileriyle tanıştı. Başbakan von Manteuffel'e raporunda ülkeyi idare eden, Bismarck ve diğer Junkerler için her zaman bir baş ağrısı olan Yahudiler hakkında yorumda bulundu:

> Özellikle ticari konularda bize yönelik hasmane tutumu yaratanların müteveffa Başbakanın iktidara getirdiği "Yahudi kliği" (Hock, Yahudi gazete yazarları ve her ne kadar Yahudi olmasa da Bach) olduğunu insanlar bana işaret etti.[32]

Bundestag'ın Avusturyalı yeni başkanı, etkileyici bir âlim-asker, oryantalist ve seyahat yazarı Anton Prokesch Kont von Osten (1795-1876) idi. 1821 Yunan isyanına dair kitabı, seyahat kitapları ve Osmanlı İmparatorluğu'nda geçirdiği döneme ilişkin çok ciltlik hatıraları onu Almanca konuşan dünyada ünlü bir kişi haline getirmişti.[33] Bismarck ise ondan hiç hoşlanmadı: "Yaratmaya çalıştığı asker imajı çarpıcı. Düğmeleri boynuna kadar ilikli üniformasından başka bir giysiyle ortaya çıkmıyor ve toplantılarda dahi kılıcını yanından ayırmıyor."[34] Onu terfi ettiren Metternich, hakkında şöyle yazmıştı: "Ona hayranım. Prokesch'i severim fakat Osmanlı Sultanı yapsanız bile tatmin olamayacak bir kişidir. Eksantrik ve mağrurdur."[35] Leopold von Gerlach ise Bismarck'a 28 Ocak 1853 tarihli cevabında Prokesch hakkında ondan daha az olumsuz bir görüş ifade ederek "bizim en kötü düşmanımız, Bonaparte ve Bonapartizmdir" sözleriyle Bismarck'ın görüşlerine karşı çıktı.[36] Güncesine 27 Temmuz 1853'te düştüğü kayıtta şöyle yazdı:

> Ludwig ve diğerlerine Birliğin gerçek doğasının Prusya'nın Almanya'yla münhasıran sıradışı bir ilişkisinin ve bununla beraber Avusturya'dan bağımsız olarak egemenlik iddiasının bulunması olduğunu binlerce kere söyledim... Prusya'nın Almanya'yla birliği kadar önemli bir husus bu birlik içinde ilk önce Avusturya'yla birleşmesi gerekliliğidir.[37]

Avusturya'ya karşı bu tutumu Bismarck'ı memnun etmemekle beraber esasen 1860 ortalarında tam olarak bu siyaseti uygulayacak, Alman prenslerine karşı Avusturya'yla ittifak kuracak ve sonra da savaş çıkarmak için Avusturya'yı izole edecekti.

Balkanlarda bir ihtilafın baş göstermesi Frankfurt'taki muhteris genç diplomatın gelecek beklentilerini aniden değiştirdi. Rusya, Prusya ve

Avusturya'nın kurdukları muhafazakâr ittifak, Rusya ve Fransa'nın Filistin'deki kutsal mekânların koruyucuları olarak hareket etme hakkı konusunda çatışmaya girmeleriyle 1853'te çökmeye başladı. Türkiye, Rusya'nın Osmanlı İmparatorluğu'ndaki tüm Hıristiyanlar üzerinde koruyuculuk iddiasını Mayıs-Haziran 1853'te reddetti. Bunun üzerine bir Rus ordusu 31 Mayıs 1853'te Prut nehrini geçti ve Tuna prenslikleri Eflak ve Boğdan'ı işgal etti. Rusya ve Türkiye arasında Ekim 1853'te savaş patlak verdi. Ortaya çıkan durum Habsburg monarşisini güç bir açmazla karşı karşıya bıraktı. Rus askerlerinin aşağı Tuna bölgesine yerleşmesi, ülkenin can damarı vazifesi gören nehre atfen Tuna monarşisi olarak adlandırılan Avusturya monarşisini tehdit etmekteydi. Rusya'nın ilerlemesini durdurmak için bir şeylerin yapılması gerekliydi. Diğer taraftan muhafazakâr siyasetler iki saltanatı 1815'ten beri birleştirmiş, Habsburgların 1848-49 Macar ayaklanmasını bastırmalarına yardım için Ruslar müdahalede bulunmuştu. Bunun neticesinde Ruslar Avusturyalıların kendilerine karşı izah bile gerektirmeyen bir borç içine girdiğini düşünmekteydiler.

Karl-Ferdinand von Buol-Schauenstein, Metternich sonrası dönemde gerçek bir ağırlığa sahip tek devlet adamı olan Prens Schwarzenberg'in ölümünün ardından 12 Nisan 1852'de dışişleri bakanı olmuştu. Rusya'nın zayıflığı Buol'ü Balkanlarda Avusturya'nın tahakkümünü kurmak için krizi bir fırsat olarak kullanmaya teşvik etti. Saray çevreleri ve imparatorun kuşkularına rağmen izlediği bu siyasetle Buol, Avusturya'ya önemli bir siyasi kazanç elde edemeden tüm tarafları kendisine düşman etmeyi başardı.

Bismarck, Prusya'nın gücünü genişletmek için Avusturya'nın zayıflığını kullanmasını derhal Manteuffel'e tavsiye etmeye başladı. Bir mektubunda "Prusya'nın büyümesi için gereken rüzgârı büyük krizler sağlar"[38] demekteydi. Daha sonra 1854'te Kral IV. Friedrich Wilhelm'in Avusturya veya Rusya'ya karşı kullanılabilecek 200.000 askeri Yukarı Silezya'da toplamasını tavsiye etti. Majesteleri 200.000 askerle o esnada tüm Avrupa'daki vaziyetin hâkimi olabilir, barışı dikte edebilir ve Prusya'ya Almanya'da kendine yakışır bir konum elde edebilirdi. Kral bu önerisini yadırgamıştı: "Bu tür şiddet eylemlerine Napoleon türünden insanlar kalkışabilir, ben değil"[39] dedi. Buol gibi Kral da Çar hanedanıyla yakın aile bağları (I. Nikola, Friedrich'in kız kardeşi Charlotte ile evliydi), Avusturya'ya karşı

duyduğu sadakat, 1815 Kutsal İttifakının muhafazakâr ilkeleri ile kararlı davranma yeteneğinin eksikliği arasında kalmıştı.

Rus-Türk Savaşı uzadıkça durum kötüleşti. Britanya, Fransa ve Cavour'un başında bulunduğu Piemonte'nin oluşturduğu Batı devletleri, Türkiye ile birlikte Rus Çarlığı'na karşı ittifak kurdular. Artık Bund'dan destek arama noktasına gelmiş olan Avusturya ile Prusya arasındaki gerilimli ilişki, konferans salonunda sigara içme ihtilafının ötesine geçerek savaş ve barış düzeyine erişti. Avusturya'nın Bund nezdindeki büyükelçisi Prokesch-Osten 22 Mart 1845'te Avusturya Dışişleri Bakanı Buol'e şöyle yazmaktaydı:

> Prusya tarafının oyunu dürüstçe oynamasını hiçbir zaman beklemedim. Bizim bir ittifak kurup kuramayacağımızı ve bunu kurduğumuzda deniz güçlerinin yardımıyla Prusya'yı zararlı olamayacağı bir ölçüye düşürüp düşüremeyeceğimizi çok zaman kendime soruyorum. Güç sahibi olduğu sürece bu rakipten hiçbir zaman kurtulamayacağız ve gücü büyüdükçe durum daha da zorlaşacak. Kaunitz'in siyasi tedbirleri II. Friedrich'in cüretkârlığını hedef almıştı ve günümüz Prusya'sının Friedrich'in eski devletinden aşağı kalır yanı yoktur.[40]

Durum pek de öyle değildi. 1854 Prusya'sının başında bir türlü karar veremeyen bir Kral vardı. Çar bu nedenle hakkında küçümseyerek şöyle yazmıştı: "Sevgili kayınbiraderim akşam yatağa Rus olarak giriyor ve sabah kalktığında ise İngiliz olarak uyanıyor."[41] Bismarck bu krizi Prusya'nın uluslararası konumunu güçlendirmek için kullanmaya kararlıydı ve bu tutumu ülkenin Avusturya'yla bir ittifaka sürüklenmesinin reddi anlamına geldi. Prusya ayrıca, küçük Alman devletlerinin manevralarını gözlemek zorundaydı; Gerlach'a Nisan'da yazdığı gibi, küçük Alman devletleri,

> daha güçlü devletlere katılarak varlıklarının devamını teminat altına almak istemekteler. Bu devletler, son yıllarda, birleşik oldukları sürece Prusya-Avusturya-Rusya'yla birlikte hareket etmiş, siyasetleri Prusya'dan ayrılır ayrılmaz Avusturya-Prusya'nın yanına geçmişlerdir.[42]

Fransa ve Büyük Britanya 28 Mart 1854'te Rus İmparatorluğu'na savaş ilan ettiler ve Doğu Akdeniz'e kara birlikleri ve deniz kuvvetleri un-

surlarını sevk ederek Rusya'ya karşı mücadelesinde Türkiye'nin yanında yer aldılar. İngiliz askerleri Gelibolu'ya 5 Nisan'da ulaştı. Bu gelişme karşısında Prusya ve Avusturya, Rusya'dan Tuna prensliklerini boşaltmasını talep etmesi için Avusturya'ya destek veren bir saldırı-savunma ittifakını 20 Nisan 1854'te imzaladılar. Birkaç gün sonra, 7 Haziran'da İmparator Franz Joseph ile Kral IV. Friedrich Wilhelm siyasetlerini koordine etmek için Teschen'de buluştular. Küçük ve orta boy Alman devletleri 24 Haziran 1854'te Avusturya-Prusya ittifakına katıldılar. Bismarck, 10 Mayıs 1854'te kardeşine yazdığı gibi tüm bu gelişmelere karşıydı:

> Ruslara karşı ilk silahın atıldığını duyduğumuzda kendimizi Batı devletlerinin şamar oğlanına dönüştüreceğimiz ve savaşın esas yükünü biz taşırken barış koşullarını onların bize dikte edecekleri bana iki kere ikinin dört ettiği kadar açık gözüküyor.[43]

Fakat savaşta aldıkları bir dizi mağlubiyetle güveni sarsılan Ruslar 28 Haziran'da Prut nehrinin gerisine çekildiler. Batılı devletler ise bir çıkarma harekâtı için güçlerini bir araya getirmişler ve Karadeniz sahillerine çıkmayı planlamaktaydılar. Kardeşine 10 Temmuz tarihli mektubunda belirttiği gibi Bismarck rahat bir nefes almıştı:

> Yüksek siyasette barış beklentisi yeniden belirmeye başladı. Viyana'nın sakinleştiği görülüyor veya daha çok bizi etkileyeceğine inandıkları o sabırsız tavırlarıyla hareket etmeyi artık bıraktılar.[44]

Fransa, Britanya ve Avusturya 8 Ağustos'ta barış görüşmelerine temel oluşturacak dört noktayı Ruslara sundular. Ruslardan istenenler şunlardı:

(1) Tuna prensliklerı üzerinde koruyuculuktan vazgeçmesi;
(2) Tuna'da gemi taşımacılığının serbestiyetini kabul etmesi:
(3) 13 Haziran 1841 Antlaşmasının gözden geçirilmesini kabul etmesi;
(4) Babıâli tebası üzerinde koruyuculuktan vazgeçmesi.[45]

Fransa, Britanya ve Avusturya'nın kurduğu Üçlü İttifak Antlaşması 2 Aralık'ta imzalandı ve bu üç devlet Prusya'ya katılma davetinde bulundular. Bismarck, Gerlach'a derhal şöyle yazdı:

> 2 Aralık Antlaşması'nın metni geçen gün elime ulaştı ... herkes ittifaka korktuğumuz için katıldığımızı ve ne kadar korkuturlarsa o kadar çok şey elde edeceğini düşüneceği için bu ittifaka kesinlikle katılmazdım. Bana göre usul kuralları bile böyle bir ittifaka engel olmaktadır ... Morale gelince, en küçüğünden en büyüğüne kadar tüm Alman hükümetlerinde kararları belirleyen temel unsur korkudur; her biri diğerinden ve hepsi de Fransa'dan korkuyor...[46]

Ay sonu geldiğinde Leopold von Gerlach'a yazdığı üzere, Bismarck Berlin'den iyi haberler almıştı:

> Üç gün önce Manteuffel'den beni çok mutlu eden bir yazı aldım. O da 2 Aralık Antlaşması'na katılmamamız gerektiği fikrinde... Rahat bir özgüveni koruduğumuz sürece, diğerleri bize saygı duyacaktır. Korkumuzu açığa vurur vurmaz, bu bayağı zayıflığımızı kullanacak, korkumuzu artırmaya ve istismar etmeye çalışacaklardır... Federal devletleri Avusturya'ya karşı duydukları türden bir korkuyla yeterince doldurmak için, diğerleri bize başka çare bırakmadığı takdirde Fransa'ya ve hatta liberalizme katılma imkânımızın olduğunu belli etmeliyiz. Düzgün davrandığımız sürece kimse bizi ciddiye almayacak ve sonra da tehdidin daha büyük olduğu yerlere yöneleceklerdir...[47]

Burada Bismarck siyasi tekniğinin bir yönünü ilk defa göstermektedir: Kriz sırasında korku ve belirsizlik yarat ki karşı taraf Prusya'nın nasıl hareket edeceğinden emin olamasın; sen ise araçlarının seçiminde tamamıyla serbest davran. Prusya, ihtiyaçları gerektirdiği takdirde her güç veya devletle ittifak kurabilir. Kırım Savaşı'ndan iktidardan düştüğü ana kadar, bu hedef odaklı ve ilkesiz teknikler Bismarck'ın diplomasi yaklaşımına damgasını vurmuştur.

Yılın başlarında Avusturya Dışişleri Bakanı Buol, Kont Leo Thun'a şöyle yazdı:

> Mesele savaş boyutuna varırsa, Prusya'nın yanımızda olmamasını tercih ederim. Rusya'ya karşı Prusya'yla birlikte bir savaş bizim için büyük bir sıkıntı olur. Prusya'nın Rusya'nın yanında yer alması halinde ise, Fransa'yla birlikte Prusya'ya karşı savaş açabiliriz. O takdirde, Silezya'yı alırız, Saksonya yeniden kurulur ve Almanya'da nihayet barışa ulaşırız. Karşılık olarak Fransa memnuniyetle Rhineland'ı alabilir.[48]

Bismarck, 10 Ocak 1855'te istişare için Berlin'e çağrıldı ve 18 Ocak'a kadar burada kaldı. Frankfurt'ta Bismarck ve Prokesch arasındaki ilişkiler tamamıyla kopmuştu. 20 Şubat 1855'te Herr von Buol-Schauenstein Prusya hükümetini Prokesch'in geri çağrıldığı konusunda bilgilendirmek ve yerini Johann Bernhard Graf von Rechberg und Rothenlowen'in alacağını duyurmak için Manteuffel'e bir yazı gönderdi. Buol bu vesileyle, "özellikle Avusturya'ya karşı dinmez bir düşmanlık gösteren, Alman olmayan temsilcilerle ilişkilerinde de kullandığı, kötü şöhret kazanmış ifadeleri göz önüne alındığında" Herr von Bismarck'ın yerine başkasının gönderilmesinin "münasip" olup olmadığını sorduğunda, Manteuffel bu talebi "kesin bir dille" reddetti.[49] Bu arada Bismarck kardeşine bir mektubunda Prokesch'in kalmasını istediğini çünkü "böyle beceriksiz bir karşıtın hiçbir zaman eline geçmeyeceğini" belirtiyordu.[50] Avusturya'yla ittifaka ilişkin bu krizde Bismarck ilk gerçek diplomatik zaferini elde etti. Küçük devletler arasında heyecanın arttığını yazmaktaydı:

> Aşağı yukarı tümü Avusturya'yla birlikte Rusya'ya karşı seferber olmak istediği için Almanya'nın sınırlarını biz korumak durumundayız. Fransızların topraklarımıza gireceğine burada herkes kesin gözüyle bakıyor.[51]

Ardından seferberlik hakkında karmaşık müzakereler yapıldı. 1855'te dışarıdan bakanlara kuralların karışıklığı, Genel Kurul veya Dar Konsey'e nazaran Askeri Komitedeki oyların statüsü gibi meseleler, günümüzdeki AB Bakanlar Konseyi veya Komisyonun usulleri kadar anlaşılmaz gelmiş olmalıdır. 30 Ocak 1855'te Bund, Prokesch'in seferberlik önerisini reddetti ve Avusturyalılar önerilerini geri çektiler. Bismarck'ın karşı önerisi "tarafsızlık" kelimesini kullanmaktaydı. Bund'un seferberliğe gitmesi konusunda Avusturya'nın bir sonraki talebini Bismarck kabul etti ancak seferberliğin "her yönde" (yani Fransa'ya da karşı) yapılmasına ilişkin bir hükmü ilave ederek seferberliğin Rus karşıtı itici gücünü kaldırdı ve Avusturyalıları bütünüyle köşeye sıkıştırdı. Bismarck küçük Alman devletlerinin sınırlarında Fransız işgal kuvvetlerini bulabilecekleri korkusunu, tarafsızlığı tüm muhtemel savaşan taraflara, elbette bu arada Avusturya ve Britanya'ya karşı da genelleştirmek için kullanmıştı. Engelberg "Prusya temsilcisi diplomaside master tezini teslim etmişti; çıraklık ve kalfalık dönemi artık sona ermişti" sonucuna varmaktadır.[52] Prokesch, Buol'e acı bir dille şöyle yazdı:

> Avusturya şu anda Bund tarafından getirilen bir yasak altına konulmuş gözüküyor ve ortalıkta onu Prusya'nın liderliği altında terbiye ettikleri için yüksek sesle övünenler ve müzakereye zorlanması gerektiğini söyleyenler dolaşıyor. Fransa ve Avusturya'ya karşı kural olarak "silahlı tarafsızlık" artık *ni plus ultra* [mükemmelliğin son noktası] diplomasi bilgeliği olarak methediliyor ve kendi elimizi bağlamış olmamız herkesin alay konusu olmuş durumda.[53]

Bismarck yıllar sonra şahsi asistanı Christoph Tiedemann'a, 1865 yılında beklentisinin tam tersi yönünde davranarak Avusturyalı mevkidaşını köşeye sıkıştırdığını söylemiştir. Avusturya temsilcisi Kont Blome'yi 1865'te Gastein'da bir kâğıt oyununa davet etmiş ve öyle çılgınca ve fütursuzca oynamıştı ki, Blome onun diplomaside de benzeri bir tutuma sahip olduğunu düşünmüştü.[54] Uzun yıllar boyunca birçok Alman sarayında İngiliz büyükelçiliği yapmış olan Sir Robert Morier, Bismarck'ın bölünmüş benliği hakkındaki algısını yazmıştır. Prusya nezdinde İngiliz Büyükelçisi Odo Russell'a bir mektubunda Bismarck'ı şu sözlerle özetlemiştir:

> Bismarck'ın iki farklı bireyden oluştuğunu unutma; birisi doğru anda doğru oyunları en hızlı şekilde bulabilecek, en cüretli hamleleri yapabilen, oyunun başarısı için her şeyi, hatta *şahsi nefretini* bile feda edebilecek muazzam bir satranç oyuncusu, diğeriyse en tuhaf ve kuvvetli antipatilerle dolu, *kombinezonları dışında* her şeyi feda edebilecek başka bir şahıs.[55]

Ve bu kombinezonlar Frankfurt'ta işe yaradı. Bismarck şimdi de Leopold von Gerlach'dan Berlin'deki karar mevkiindeki kişileri yüreklendirmesini istedi:

> Zira Fransızların askere askerle karşılık vereceğimizi bilmeleri gerektiği hususu bana çok açık ve dolambaçsız görünüyor. Fransa'yla güçlüklerden kaçınmanın tek yolu bu.[56]

Kırım Savaşı bu sırada parlak olmayan bir neticeye ulaşarak son buldu ve III. Napoleon'un 1856'da Paris'te toplantıya çağırdığı konferans çalışmalarına 24 Şubat'ta başladı. Yeni Çar genç II. Aleksandr tahta çıkmış ve Rusya'nın uğradığı yenilgilerin arızi değil sisteme ilişkin ne-

denleri olduğunu fark etmişti. Çarlık rejimi reforma, modernleşmeye ve giderek büyüyen orta sınıfı sistemine dahil etmeye ihtiyaç duymaktaydı. Bir bakımdan 1856 Kırım Savaşı yenilgisi Rusya üzerinde tam elli yıl önce Jena mağlubiyetinin Prusya üzerinde yarattığı etkiyi yarattı.* Çar, otokratik yönetimini sarsmadan sisteme vatanseverlik ve "akıl" zerk etmek zorundaydı. Serflerin özgürleştirilmesi gerekmekteydi; köy ve taşra okullarının kurulması ve kasabaların yerel yönetimlere kavuşturulması zorunluydu. Reform programının ölçüsü ve riskleri de Tocqueville'in "kötü bir hükümet için en tehlikeli an, reform yapmaya karar verdiği andır" sözünün hikmetini teyit etmekteydi.[57] Bu aynı zamanda mağlup olmuş ve dikkatini iç yapısına çevirmiş olan Rusya'nın öngörülebilir bir gelecekte büyük devletlerin uluslararası siyaset sahnesinden geri çekileceği anlamına gelmekteydi. Rusya'nın Kırım'da mağlup edilmemiş olması halinde, Bismarck Almanya'yı birleştirecek üç savaşa asla giremezdi. Orta Avrupa'da iktidarın kuralı 1700'den beri değişmez bir nitelikteydi (bir bakıma hâlâ da öyledir): *Rusya yükseldiğinde Almanya alçalır*: Almanya yükseldiğinde Rusya alçalır. Aynı şekilde önemli bir husus, Prusya'nın savaşta tarafsız kalmış ve Moskova'yla dostluk ilişkisini korumuş olmasıydı. Avusturyalılar Rusya'ya "ihanet etmiş" ve eski müttefiklerinden hiçbir fayda bekleyemez hale düşmüşlerdi. Bismarck zamanı geldiğinde Avusturya'nın Almanya'daki otoritesini yıkmak için Rusların öfkesini nasıl kullanacağını bilecekti.

Bu sırada meydana gelen bir başka uluslararası gelişme Bismarck'ı aynı derecede kuvvetle etkiledi, ancak daha az hoşnut kıldı. Kraliçe Victoria 25 Eylül 1855'te *Leaves from our Journal in the Highlands*'de** şöyle yazmaktaydı: "Sevgili [prenses-e.] Victoria'mız ayın 14'ünden beri ziyarette bulunan Prusya Prensi Friedrich Wilhelm ile bugün nişanlandı."[58] Ünlü İngiliz radikal siyasetçi Richard Cobden Mart 1856'da bir arkadaşına şu satırları yazmıştı:

---

* Napoleon komutasındaki Fransız ordusuyla III. Friedrich Wilhelm'in Prusya ordusu arasındaki ünlü savaş. Prusya'nın kesin mağlubiyeti ve Almanya'nın Napoleon'un egemenliğine girmesiyle sonuçlanan savaş sonucunda Prusya, askeri ve toplumsal reform ihtiyacını görmüş ve başlatılan reformlarla yıllar içinde Avrupa'nın en modern devletlerinden biri haline gelmiştir-e.n.

** Kraliçe Victoria'nın 1832 yılında başladığı ve hayatı boyunca tuttuğu günlükler 122 cildi bulmuştur. Ölümünden sonra küçük kızı Prenses Beatrice günlükleri gözden geçirmiş, kraliyet ailesini rahatsız edebilecek bazı bölümleri çıkartmış ve diğer ciltleri bu isimle yayımlamıştır-ç.n.

> Birkaç gün önceki bir yemekte Kraliyet Prensesinin yanına oturmuş olan Amerikan Elçisi Bay Buchanan'la baş başa yemek yedik. Ona hayranlık duymuş; tanıştığı en cazip kız olduğunu durmadan tekrar etti: "Her yanı canlılık ve hayat, muziplik ve şaka dolu biri; mükemmel bir zekâsı ve *dağ kadar büyük bir kalbi var*" deyip durdu.[59]

Bismarck İngiliz hanedanıyla kurulan bu evlilik bağından en baştan itibaren hiç hoşlanmadı. "İnayetli Majestelerinin" Prusyalı damadı,

> hiçbir şekilde İngiltere'nin diğer damatları gibi hürmet görmeyecektir... Diğer taraftan İngiliz etkisi, Alman "Michel"in* Lordlara ve Guinea'lara aptalca hayranlığında; parlamentonun, gazetelerin, sporcuların, toprak sahiplerinin ve hâkimlerinse İngiliz çılgınlığında gelişebileceği çok verimli bir toprak bulmaktadır. Şimdi bile Berlinliler Hartveya Lichtwald'den bir İngiliz jokeyi kendisiyle konuşur ve ona derme çatma bir Kraliçe İngilizcesi parçalama fırsatı verirse kendisini yücelmiş hissetmektedir. Peki ülkenin first leydisi bir İngiliz olduğunda vaziyet nasıl olacak?[60]

Çok önemli bir başka konu Bismarck'ın hamileri Gerlach kardeşlerle ilişkilerini 1856 ve 1857'de sıkıntıya sokmaya başladı. Bismarck, III. Napoleon'un Prusya'nın hedeflerine erişmesindeki faydası hakkında hiç alışılmadık, etraflı fikirler geliştirmeye başlamıştı. Bu tür fikirlerin ifade edilmesi bir yana, akla getirilmesi dahi Gerlach kardeşlerin temel ilkelerine saldırıyla eş anlamlıydı. III. Napoleon onların gözünde "ihtilal" fikrini cisimleştiren kişiydi ve yapılması gereken onu kabul etmek değil yalıtmaktı. Fransa'daki rejim "gayri meşruydu". III. Napoleon, bir "kızıl", "bir gaspçı" ve bir "demokrat"tı. Bismarck ise bu görüşlerle mutabık değildi. İmkânlar, güçlerin ve karşı güçlerin rasyonel biçimde hesaplanması meselesiydi; oyuncu oyunun kurallarını, diğer oyuncuların psikolojilerini ve kendisinin kaç hamle yapabileceğini bilmeliydi. Yıllar sonra belirttiği gibi,

> Tüm hayatım başka insanların parasıyla büyük kumar oynamakla geçti. Planımın başarıya ulaşıp ulaşmayacağını hiçbir zaman tam olarak öngöremedim... Siyaset

---

* Almanların sokaktaki adamı, Almanların kendi gözündeki Alman imgesinin kişilik kazanmış hali. Genellikle başında bir gece takkesi giymiş vaziyette, bazen de Alman renklerine sahip giysiler içinde resmedilir. Rahat, kibar, iyi niyetli, dostça davranan bir karakterdir-e.n.

> her şeyin şansa ve tahmine bağlı olması nedeniyle nankör bir oyundur. Bir dizi ihtimallerle ihtimal dışı durumlar bu oyunda hesaba alınmalı ve planlar bu hesaplara dayandırılmalıdır.[61]

Bismarck'ın 1850'lerde kullanmaya başladığı mecazlar, kâğıtla, zarla veya başka şekillerde oynanan şans oyunlarındaki deneyimlerinden gelmekteydi.[62] Giderek daha fazla ve daha açık bir şekilde siyasetin iyi veya kötüyle, değer veya ahlak eksikliğiyle değil, güç ve çıkarlarla alakalı olduğunu öne sürmekteydi. Bismarck ile hamilerinin Prusya'nın III. Napoleon'a ilişkin tutumu konusundaki mektuplaşmaları, Bismarck'ın kariyerindeki bir dönüm noktasına ve resmi pozisyonunu borçlu olduğu Hıristiyan muhafazakârlarla arasındaki ilk ciddi kırılmaya işaret etti. 1856 yazında Bismarck Paris'i ziyaret etmesi nedeniyle Leopold von Gerlach'tan bu konuda bir uyarı aldı. Cevabı şöyleydi:

> Beni Babil'e gittiğim için azarlıyorsunuz, fakat kuralları öğrenmek isteyen bir diplomattan bu tür bir siyasi perhiz bekleyemezsiniz... Fırsat çıktığında içinde hareket edeceğim unsurları doğrudan gözlemlerimle bizzat tanımak zorundayım. Siyasi sağlığımdan endişe etmenize gerek bulunmuyor. Benim yapım bir ördek gibidir, tüylerin üzerinden sular akar gider ve tenimle kalbim arasında uzun bir mesafe vardır.[63]

Bismarck şaka yapmayı 1857'ye gelindiğinde bırakmıştı ve olgunlaşmış Bismarck'ı tüm gücü ve berraklığıyla fikirlerini görme fırsatını bize tanıyan Leopold von Gerlach'a muhatap iki mektup yazdı. Bu mektuplar *Realpolitik* olarak tanınan ve ilginç bir şekilde İngilizceye uygun bir çevirisi bulunmayan yeni bir diplomasi tarzının ortaya çıkışını haber vermektedir. *Langenscheidt*'ın iki ciltlik Almanca-İngilizce sözlüğü bu terim için "pratik siyaset, gerçekçilik siyaseti" çevirilerini önermekle beraber bunlardan hiçbiri hâkim düşünceyi tam olarak yansıtamamaktadır. Bismarck ile Leopold von Gerlach arasındaki müteakip mektuplaşmalar terimin bir tür pratik tanımını oluşturmaktadır: işinize gelen, çıkarınıza hizmet eden şeyi yapınız. Bismarck'ın bu mektupları neredeyse kırk yıl sonra yayımlanan hatıralarında zikretmiş olması, emeklilik ve ileri yaşlarında dahi bu mektupları asli belgeler olarak gördüğünü düşündürmektedir. Üslubu artık değişmişti. Bir çırak, "diplomatik çocuk" olmayı bırakmış ve uluslararası ilişkiler oyununun büyük ustalarından

biri haline gelmişti. Bu mektuplardan ilkinin tarihi 2 Mayıs 1857'dir. Bismarck bu mektubuyla hamisinden bağımsızlığını ilan etmiştir. Konu yine III. Napoleon'a karşı Prusya dış politikasının alacağı tutumdur. Gerlach'a yazdığı muhtemelen bu en önemli mektuptan genişçe bir alıntı yapmakta fayda var:

> Etkilendiğim bir birey uğruna ilkelerimi feda ettiğim varsayımıyla söze giriyorsunuz. Bu cümledeki hem birinci hem ikinci ifadeyi reddediyorum. Bu adam beni katiyen etkilemiyor. İnsanlara hayran olma hasleti bende pek az gelişmiştir. Gözlerimde meziyetlerden ziyade kusurları görecek bir arıza vardır. Son mektubum çok canlı renklerle bezenmişse bu sözlerimi sizi etkilemek istediğim bir hitabet aracı olarak görmenizi rica ederim. Feda ettiğim düşünülen ilke meselesine gelince, yazdıklarınızdan bunun ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum... Fransa ancak vatanımın durumunu etkilediği sürece beni ilgilendirir ve siyasetimizi ancak mevcut Fransa ile oluşturabiliriz... Ülkemin dışişlerinde yaptığım görev kavramını ne kendimde ne başkasında dış güçlere ve kişilere yönelik sempatiyle bağdaştıramam. Bu gibi hislerde insanın hizmet ettiği vatanına veya hükümdarına sadakatsizliğin tohumları vardır. Satranç oyununda sahanın bir kısmının kendi seçimimizle bize kapalı olduğuna veya karşımızdakiler iki kolunu da aleyhimize kullanabilirken bizim bir kolumuzun bağlı olduğuna inandığımız sürece karşıtlarımız bu yüce gönüllülüğümüzden korkusuzca ve minnet duymadan yararlanacaklardır.[64]

Leopold von Gerlach 6 Mayıs 1857'de alışılmadık ölçüde savunmada kalan müphem bir yanıt verdi:

> Bir ilke meselesinde benimle mutabık kalmak istiyorsanız, her şeyden önce bu ilkeyi aramamız ve "gerçeklerin göz ardı edilmemesi" ve "Fransa'nın siyasi kombinezonlardan hariç tutulması" gibi menfi fikirlerin bize yeterli gelmemesi icap eder... Benim siyasi ilkem devrimle mücadele etmektir ve öyle de kalmaktadır. Napoleon'u devrimin yanında olmamaya ikna edemezsiniz. O zaten başka bir yerde olmak da istemez, çünkü bu hususiaki konumu ona belirli avantajlar vermektedir. Dolayısıyla burada bir sempati veya antipati meselesi yoktur. Bonaparte'ın bu konumu "göz ardı" edemeyeceğiniz bir "gerçek"tir... İnsanların bize güvenemeyeceklerini siz kendiniz söylüyorsunuz fakat neticede değişen çıkarlar ve bu tür telakkilere göre değil muayyen ilkelere göre hareket eden insanlara güvenilebileceğini tanımamazlık edemeyiz.[65]

Gerlach kendisi için alışılmadık ölçüde uzun ve sistematik bir mektupla karşı görüşlerini çok açıkça ortaya koymuştu. Siyaset ilkeye dayanmalıydı zira ittifaklar ve girişimler için istikrarlı bir temeli ancak ilkeler sağlayabilirdi. İlkeli bir devlet güvenilir bir devletti. Bismarck 30 Mayıs 1857 tarihli daha da uzun bir mektupla bu mektuba yanıt verdi:

> İhtilale karşı mücadele prensibini ben de kendi prensibim olarak kabul ederim; fakat Louis Napoleon'u ihtilalin yegâne ... mümessili olarak göstermeyi doğru bulmam... Bugünkü siyaset dünyasında köklerini ihtilal toprağından almamış kaç hükümet vardır? İspanya'yı, Portekiz'i, Brezilya'yı, bütün Amerika cumhuriyetlerini, Belçika'yı, Hollanda'yı, İsviçre'yi, Yunanistan'ı, İsveç'i, bugün hâlâ kendini 1688 Muhteşem Devrimi bilinci üzerinde temellendiren İngiltere'yi ele alınız... Geçmişin ihtilalci şahsiyetleri, Faust'taki büyücü kadının elindeki cehennem iksiri hakkında, "İşte bir şişem var, bundan bazen kendim de içiyorum, artık içinde hiç kötü koku kalmadı" demesine benzer şekilde emekliliğe çekilmemişlerken bile, devletlerin onlarla samimi temaslarda bulunmaktan utanmadığı oluyordu. Bizzat karşı devrimci nüfuzlu kimseler Cromwell'e "muhterem kardeşim" diyorlar ve bir fayda umdukları vakit onun dostluğunu kazanmaya çalışıyorlardı. Daha bağımsızlığı İspanya tarafından tanınmadan önce, şerefli prensler, Felemenk Cumhuriyeti'nin zümreler meclisiyle temastaydı. Stuart'lar henüz tahtta hak iddia ederlerken bile İngiltere'de Oranjlı William ve halefleri atalarımız nazarında tertemiz ve lekesiz insanlar olarak geçiyorlardı. Daha 1785 yılında La Haye Antlaşması ile Kuzey Amerika Birleşik Devletlerinin ihtilalci kökenini kabullendik ... Fransa için şimdiki hükümet şeklinde Louis Napoleon'un kurmak ve değiştirmek kudretini haiz olduğu keyfi hiçbir taraf yoktur; bu hükümet şekli, taayyün etmiş bir vaziyette onun tarafından kabul olunmuştur ve belki de Fransa'nın uzun müddet idaresine yarayabilecek tek usul budur; başka bütün şekiller için gereken temel, ya milli karakterlerinde eksiktir veya yıkılmış ve ortadan kaybolmuştur; şimdi V. Henry tahta çıksa, devleti idare edebildiği takdirde, bundan başka türlü idare edemez. Memlekette ihtilal durumunu Louis Napoleon yaratmamıştır; iktidarı da meşru bir şekilde mevcut bir otoriteye karşı isyanla kazanmamış tersine sahipsiz bir mal gibi durduğu anarşinin karışıklığı içinden çıkartarak elde etmiştir. Şimdi iktidarı bırakmak isterse, Avrupa'yı güç bir duruma sokar ve hemen hemen oybirliği ile yerinde kalmasını kendisinden rica ederler.[66]

Leopold von Gerlach 1857 yılı boyunca "benim bakımımdan aramızda rahatsızlık için en küçük bir sebep yoktur" görüşünü korumaya çalıştı.[67] Ocak 1858'de uzun bir mektubunu dokunaklı "Buraya gelme-

lisiniz; tutumlarımızı ayarlamamız çok gerekli. Eski sevgimle, L.v.G" ifadesiyle sonlandırdı.[68] Bu mektuplaşmanın ardından aşağıdaki satırları yazdığı Mayıs 1860'a kadar uzun bir süre geçti:

> Benden eski günlerdeki gibi, hem de siyasi içerikli bir mektup almakla şaşırmış olmalısınız... Her şey sanki eski günlerdeymiş gibi size yazıyorum... Avusturya'ya karşı hissettiğiniz acı duyguların sizi Doğruluk ile Devrim arasındaki basit seçimden saptırmasına izin vermeniz beni özellikle üzüyor. Benim bakımımdan bir imkân, hatta bir düşünce olarak bile zihnimden fersah fersah uzakta bulunan ve Sevgili Bismarck, sizin için de öyle olması gereken Fransa ve Piemonte'yle ittifak düşüncesiyle oynuyorsunuz. Bu mektubu "*at random*" ["gelişigüzel"; mektubun orijinalinde de İngilizce-JS] bitirdiğim için beni affediniz. Bir araya geleceğimize bel bağlamıyorum ancak size her zaman samimi bir sevgi duyan eski bir dostunuz olarak kalacağım.[69]

Bismarck'ın eski akıl hocası ve hamisine 2 Mayıs 1860'ta verdiği cevap yaşlı adamın ruh halinin düzelmesine fazla bir katkıda bulunmadı. Mektubunda aralarındaki görüş ayrılıklarını çok açıkça ortaya koymaktaydı:

> Bonaparte veya Cavour'la ilke sorunu olarak hiçbir alışverişinizin olmamasını istiyorsunuz. Bense yanlış olduğuna inandığım için değil, güvenlik çıkarlarımız bakımından çok güvenilmez müttefikler olmaları nedeniyle Fransa ve Sardinya'dan kaçınmak istiyorum. Bir kere devletler resmen tanındıktan sonra Fransa'yı veya Sardinya'yı kimin yönettiği benim için kesinlikle önemsiz. Bu, doğru veya yanlış meselesi değil bir vakıadır... Fransa, tüm muhtemel müttefikler arasında benim için en tartışmalı müttefik olmakla beraber, yine de bu imkânı açık tutmam gerekir, zira 64 kareden 16'sının başlangıçtan itibaren kapalı olması halinde satranç oynanamaz.[70]

Bismarck'ın "sevgili" hamisine yazdığı son mektup bu oldu. Leopold von Gerlach, Bismarck'ın hatıralarında anlattığı gibi IV. Friedrich Wilhelm'in cenaze töreni sırasında kaptığı soğuk algınlığından kurtulamayarak 10 Ocak 1861'de öldü. Bunun nasıl olduğunu Bismarck hatıralarında anlatmıştır:

> Dahası, hükümdarının hata yaptığını düşünse bile ruhu ve bedeniyle ona bağlıydı. Ölümü kendi isteğiyle karşıladığı ileri sürülebilecek şekilde, Kralının naaşını, başı

> açık, miğferi elinde, güçlü bir rüzgâr ve çok soğuk bir havanın hüküm sürdüğü bir günde izlemesinden de bu gerçek açığa çıkmaktadır. Yaşlı bir hizmetkârın efendisine sadakatinin bu son ifadesiyle zaten iyice düşkünleşmiş sağlığını harap etti. Eve yılancık hastalığına tutulmuş olarak geldi ve birkaç gün içinde de hayatını kaybetti. Ölümü bana eski Alman prenslerinin bendelerinin gönüllü olarak efendileriyle birlikte ölüme gitmelerini hatırlattı.[71]

Bismarck'ın başarısının büyük bir bölümünü borçlu olduğu ve 1851'de Frankfurt'a büyükelçi olarak tayinini neredeyse kesinlikle sağlayan bu kişiye yukarıdaki soğuk sözlerle vedası, şahsiyetinin tipik bir örneğidir. Bismarck hatıralarında Gerlach'ın kendisine faydalı olduğuna hiç değinmemektedir. Yaşlı Gerlach daha önceki bir çağın kalıntısıydı. Her halükârda Kral IV. Friedrich Wilhelm'in Ekim 1857'de felç geçirmesinden ve yönetme yeteneğini yitirmesinden sonra[72] Bismarck'a doğrudan faydasını yitirmiş olduğunu kaydetmek gerekir. Bismarck onu ve Kral'a yakınlığını Başbakan ve Dışişleri Bakanı Otto von Manteuffel'in sansürü olmaksızın düşüncelerini ve önerilerini hükümdara ulaştırmak için kullanmıştı. Ertesi yıl, 7 Ekim 1858'de ciddi bir felç daha geçirmesinden sonra IV. Friedrich Wilhelm'in iyileşemeyeceği açıklık kazandı. Bunun üzerine Naip ilan edilen Kral'ın küçük kardeşi Prusya Prensi Wilhelm, Bismarck'ın en nefret ettiği kişilerden Robert von Goltz'un önde gelen rollerden birini oynadığı muhafazakâr liberal bir parti olan *Wochenblattpartei* denetiminde "Yeni Çağ" adı verilen bir hükümet kurdu. Leopold von Gerlach, 1 Mayıs 1860 tarihli son mektubunda Bismarck'a destek aramasını tavsiye etmekteydi:

> Size söylemek istediğim başka bir husus var. Yalnız başınıza tüm hükümete karşı durmaktasınız. Bu sürdürülemez bir tutum... R von der Goltz'dan destek alamaz mısınız? "Yeni Çağ"dan sonra benimle çok açık konuşarak itimadımı kazandı. Bernstorff bile faydalı olabilir.[73]

Bismarck bu tavsiyeyi göz ardı etti. İstediği en son şey ılımlı muhafazakârlarla ittifaktı. Aklında Leopold von Gerlach'ı şok edebilecek bir müttefik vardı. Milli liberal Victor Unruh'a 1859 yazında söylediği gibi, Bonapartist oyunu oynamayı önermekteydi:

Prusya bütünüyle yalıtılmış durumda. Nasıl kazanacağınızı ve muamele edeceğinizi bildiğiniz takdirde, Prusya'nın tek bir müttefiki var... o da Alman halkıdır! Ben on yıl öncesiyle aynı Junkerim... fakat durumun gerçekliklerini açık biçimde tanımadığım takdirde, idrak ve anlayış sahibi bir kişi sayılmam.[74]

Bismarck Fransa'daki "kitlelerin" radikal akımlar yerine düzenin istikrarını seçtiğini ve Louis Napoleon'a ezici çoğunlukla destek vererek iktidara getirdiğini görmüştü. Alman halkı Bismarck'ın tasarıları için de aynı rolü oynayarak Prusya'yı güçlendiremez miydi? Niyeti kamarillayı kullandığı gibi hedeflerini gerçekleştirme yolunda milliyetçiliği de kullanmaktı. Anlamaya başlamıştı ki,

> siyaset bilimden çok bir sanattır. Öğretilebilecek bir konu değildir. Bunun için insanın yeteneğinin olması gerekir. Hakkıyla tatbik edilmediği sürece en iyi tavsiye bile işe yaramaz.[75]

Kırım Savaşı'nın arka planında Prusya'nın elini güçlendiren başka değişiklikler meydana gelmekteydi. Prusya ordusunun seferberlik koşullarını köklü bir değişime uğratan demiryollarının yapımı 1850'li yılların ilk yarısında hızla artmıştı. Bu yıllarda görev yapan Genelkurmay Başkanı General Karl Friedrich Wilhelm von Reyher hayati öneme sahip harekât hatlarını tespit etti; süvari ve topçu birliklerine hizmet vermelerini sağlamak üzere yönetmelikler çıkartarak tren vagonları ve istasyonları için zorunlu yapım ve inşaat koşulları getirdi; Prusya'da faaliyet gösteren tüm tren şirketlerine uygulanacak askeri düzenlemeler hakkında bir el kitabı hazırlattı ve tren tarifelerinin eşgüdümünü sağlayarak demiryollarını savaş zamanında başlıca ulaşım aracı olarak temel aldı. Prusya'nın bu planlarını 1850'lerde genel bir seferberlikle sınaması gerekmediyse de işlerliği olan bir harekât zaman çizelgesi 1856'da kullanıma hazırdı.[76]

Genelkurmay Başkanı General Staff Karl von Reyher Ekim 1857'de ölünce, Kral IV. Friedrich Wilhelm'in üç ay önce 23 Ekim 1857'de Kraliyet Naipliğine getirdiği Prens Wilhelm, saltanat döneminin en mühim iki tayininden ilkini gerçekleştirerek Helmuth von Moltke'yi onun yerine tayin etti. Diğer tayin kararı ise 22 Eylül'de Bismarck'ı başbakanlığa atamasıydı. Moltke, Bismarck kadar dikkate değer bir şahsiyet olmakla bera-

ber, yaradılış ve sosyal bakımdan tam tersi özelliklere sahipti. Babası aile mülklerini idare edemeyerek fakirleşmiş ve bu nedenle Danimarka Kraliyet Ordusunda vazife kabul etmiş bir subaydı. Moltke 26 Ekim 1800'de Mecklenburg'ta, Parchim şehrinde doğdu. Ailesinin mütevazı mali durumu, "Moltke'nin iki kardeşi Wilhelm ve Fritz'le birlikte kendi arzuları göz önüne alınmaksızın orduya girmelerini zorunlu kıldı".[77] Para darlığı, Moltke'yi tüm yaşamı boyunca göze çarpan bir eli sıkılığa yöneltti. Mareşal rütbesine yükselerek Prusya tarihinin en büyük komutanı haline geldiğinde dahi trenlerde ikinci sınıf biletle seyahat etmekte, beraberine kâğıt torba içinde sandviçini almayı ihmal etmemekteydi. Danimarka Kraliyet Ordusundan 1822'de Prusya Ordusuna geçti ve 1823'ten 1826'ya kadar *Kriegsakademie*'de (Harp Okulu) tahsil gördü. Arden Bucholz'un tasvir ettiği üzere, *Kriegsakademie* subayları eğitmek için *Kriegsspiel*, yani savaş oyunu adı verilen yeni bir eğitim yöntemi geliştirmişti:

> Savaş oyunları fikrini iki Prusyalı subay Reiswitze'ler 1810 ile 1824 arasında geliştirmiştir. Başlangıçta alçı zemin üstünde porselen modellerin yardımıyla bir mil/26 inç skalasında oynanırken zamanla Prusya için mavi, düşman için kırmızı metal sembollerin kullanımı yöntemi gelişti... Bir kurallar dizisi kabul edildi, muharip taraflar arasında aracılık yapan bir *umpire* -yürütücü- ile savaşta şans unsurunu temsil eden bir zar ortaya çıktı. Savaş oyunu üç veya dört farklı düzeyde tatbik edildi. Birinci düzey, bir harita veya kum tablası çevresinde kapalı alanda oynanmaktaydı. Diğer üç düzey ise açık alanda tatbik edildi.[78]

Moltke sınıfının birincisiydi. Fazla gayret sarf etmeden her konuda her zaman en iyisi olmasına rağmen, at almak için şahsi geliri olmadığından Genelkurmayda hakettiği konuma gelemeyecek kadar fakirdi. Sonuç olarak, Albrecht von Roon gibi, Moltke de topografya dairesine girdi ve "arazi ressamı" oldu. Genelkurmay Başkanı Karl Freiherr von Müffling döneminde başlatılan büyük topografya projesinde görev alarak Bucholz'un anlattığı gibi 1826'dan 1829'a kadar üç yıl süreyle bu proje üzerinde çalıştı.

> Görevi sırasında [Moltke] yerel ailelerin yanında yaşadı... Öğlene kadar *grande toilette* için zaman harcayan ve düşündüğünü her zaman söylemeyen Silezya'nın eski asilzade ailelerinin her bakımdan bir parçası oldu. Bu aileler Fransız tarzı harika

> bahçeler içinde, duvarları eski üstatların resimleriyle süslü güzel şatolarda yaşamaktaydılar. Moltke kont ve konteslerin eskizlerini yaptı, şiir yazdı ve tüm komşularla ahbaplık kurdu.[79]

Moltke çok iyi resim ve çizim yapmakta, altı veya yedi dil konuşmaktaydı (kaynaklar sayı konusunda anlaşamamaktadır); toplum içinde davranışları kusursuzdu. İdeal bir saraylı olmak için her tür zarafet ve erdeme (ketumiyet dahil) sahipti.

Genelkurmaya katılmak için yeterli nakdi 1833'te nihayet buldu. Fakat bunun yerine 1835'te altı ay süreyle izin istedi ve bu süreyi Balkanlardan İstanbul'a seyahat için kullandı. Osmanlı Büyükelçisi 1836 yılında Prusya hükümetinden bir eğitmen subay gönderilmesini talep ettiğinde bu görev için zaten İstanbul'da bulunan Moltke akla geldi. Türk ordusuna üç yıl boyunca askeri danışman olarak hizmet eden Moltke tüm Balkanları ve Ortadoğu'yu gezdi, 1841'de yayımladığı Osmanlı İmparatorluğu'ndaki izlenimlerine ilişkin anılarıyla şöhret kazandı.[80] *Unter der Halbmond - Erlebnisse in der alten Türkei 1835-1839* [Hilal Altında - Eski Türkiye'de Yaşadıklarım 1835-1839*] başlığını taşıyan anıları *Under the Half-Moon* başlığıyla İngilizce olarak da günümüzde basılmaya devam edilmektedir. 1842'de evlendiği İngiliz Marie Burt'le hiç çocukları olmadı. Arden Bucholz'un gözlemlediği gibi,

> Moltke, uzmanlık sahalarında unvana sahip yüzlerce subayı içeren yaş sınıfı içinde artık benzersiz bir nitelik kazanmıştı. Meslektaşları pratik askeri deneyim edinmemiş, ordu komutanlarına sorumlu danışman olarak hizmet vermemiş veya Osmanlı Sultanı tarafından Şeref ve Yıldız madalyaları, Prusya Kralı tarafından *Pour le merite* nişanıyla taltif edilmemişti. Eğitim görmüş halkın bir subayı bu derece yakından tanıması en son iki kuşak önce, Fransızlara karşı kurtuluş savaşları döneminde görülmüştü. Fakat şimdi barış zamanıydı ve kazandığı şöhret hanedanın dikkatini çektiğinden daha da öneme sahipti. Kraliyet ailesi Moltke'nin niteliklerinden etkilendi; çok zeki bir subay, saray adabını bilen zarif ve uyumlu bir kişi, ilaveten sanatçıydı. Hami-çırak ilişkisinin yaygın olduğu itaatkâr bir toplumda bu nitelikler altın değerindeydi. Müteakiben atandığı üç vazife onu kraliyet ailesinden üç kişiyle yakın ve günlük temas içine soktu: Kral'ın yeğeni ve askerliğe en yakın akrabası Prens Friedrich

---

* Bu kitabın bir bölümü, *Moltke'nin Türkiye Mektupları* başlığıyla yayımlanmıştır (Remzi Kitabevi).

> Karl, Kral'ın küçük kardeşi Prens Heinrich ve Kral'ın diğer yeğeni Prens Friedrich Wilhelm. Moltke kraliyet mensuplarıyla iyi geçindi. Başarısının anahtarlarından biri kuşkusuz bu hususta. Kibar görünüşlü ve mükemmel yaradılışlı biri olarak her çevreye uyum sağlayabildi.[81]

Bir sanat aşığı olarak Roma'da yalnız yaşayan Prens Heinrich'e yaver olarak atanması, ona İtalyanca öğrenme ve Ebedi Şehrin büyük mimari hazinelerinin çizimlerini yapma fırsatı verdi.[82] Moltke çok nadir bulunan, evrensel kişilikli insanlardan biriydi. Başta sanat olmak üzere yapamayacağı hiçbir şey yok gibi görünüyordu. O zamana kadar atandığı görevlerin en önemlisi Prens Friedrich Wilhelm'e yaverliğiydi. Bu sayede Prusya Prensi Wilhelm'i tanıdı. Birçok ortak noktaları vardı. "Moltke ve Kral Wilhelm tutumlu, basitliği seven, mütevazı ve yapmacıksız, benzer karaktere sahip insanlardı. Her ikisi de mektupların yazısız kısımlarını not tutmak için kullanır ve eskiyen elbiselerinin yerine yenilerini almaktan hoşlanmazdı."[83] Moltke'nin başka bir niteliği daha vardı ve esasen bu niteliğe sahip ilk kişiydi: bir eğitim kurumu olarak Genelkurmayın ilk ürünüydü. Selefleri Grollman, Rühle von Lilienstern, Müffling, Krauseneck ve Reyher, Napoleon kuşağına aittiler ve Genelkurmayın 1817'de resmi olarak çalışmaya başlamasından önce kariyerlerini yapmışlardı. Moltke şimdi komutanlığına geçtiği kurumun bir mezunuydu.[84]

Moltke'nin soğukkanlı ve mesafeli tutumu meslek hayatı boyunca ağızlarda dolaşmıştır. Holstein, Temmuz 1870'te bu özelliğine ilişkin bir hatırasını aktarır:

> Albay Stiehle [Prens Karl Friedrich'in yaveri Gustav von Stiehle] Moltke'yi kanepede oturmuş Sir Walter Scott'un bir romanını okurken bulduğunu söyledi. Albay böyle bir anda bu kitabı nasıl okuyabildiğine ilişkin bir söz sarf ettiğinde General sakin bir şekilde şöyle karşılık vermiş: "Neden olmasın? Her şey hazır. Yapmamız gereken sadece düğmeye basmak."*[85]

Fransa-Prusya Savaşı sırasında Yarbay Julius Verdy de Vernois Genelkurmay subaylarından biriydi. Amiri Moltke hakkındaki değerlen-

---

* 1870 Fransa-Prusya Savaşı Temmuz ayında başladı. Prusya ordularının komutanı, von Moltke idi-e.n.

dirmelerini şahsi günlüğüne 9 Ocak 1871'de yazmıştır. İfadeleri büyük generalin karakterine tanıklık eden önemli bir kaynaktır:

> Moltke [...] sürekli maiyetiyle birlikte yaşıyor ve hepimize her zaman çok iyi davranıyor. Tüm sefer boyunca kimse ondan tek bir ağır söz işitmedi. Bizimle birlikteyken sade, neşeli ve mütevazı tavrıyla mutlu bile sayılabilir. Ona eşlik ederken hepimiz memnunuz, onu seviyor ve ellerimizin üstünde taşıyacak kadar hürmet duyuyoruz. Küçük çevremizin dışında ise ona duyulan tek duygu hayranlık: herkes onun gerçek bir ideal şahsiyet olduğunu söylüyor.[86]

Prusya ordusunun 19. yüzyıldaki en büyük zaferi olan Sedan Muharebesi'nin akşamında Kral üst düzey komutanlara bir akşam yemeği vermişti. O zamanlar genç bir kurmay subay olan Alfred Kont von Waldersee güncesine bu yemek hakkında aşağıdaki paragrafı yazmıştır:

> Yemekte Roon, Moltke ve Bismarck vardı. Kral kadehini kaldırarak "kılıcımı keskin tutan adamın, o kılıcı kullanan adamın ve siyasetimi başarıyla icra eden adamın" şerefine içti. Çok farklı aktarılan bu sözlerin aslının böyle olduğuna temin ederim.[87]

Prusya Veliaht Prensi Friedrich Wilhelm 25 Ocak 1858'de Büyük Britanya Kraliyet Prensesi Victoria'yla St. James Sarayı Kraliyet Şapelinde evlendi. Bismarck, Windsor'daki törene katılacak kadar yüksek bir mevkiye henüz erişmemiş olsa da Berlin'de kraliyet düğünü vesilesiyle verilen çeşitli yemeklere davet edildi ve bir arkadaşına mektubuna, "gece, sivil üniformanın uygunsuz kesimi ve soğuk koridorlar nedeniyle mide ağrısına tutulduğum büyük bir yemekli balo vardı" kaydını düştü.[88] İleride göreceğimiz gibi, Bismarck sarayları bakterilerle, hava cereyanlarıyla ve mütehakkim kadınlarla dolu tehlikeli yerler olarak görmekteydi. Victoria 17 yaşında genç bir kadındı ve olduğundan da küçük görünmekteydi. Kontes Walburga von Hohenthal'ın 1858 yılında gördüğü Prenses hakkındaki gözlemi şöyledir:

> Prenses olağanüstü genç görünüyor. Çocukluk döneminin yuvarlak hatları hâlâ kaybolmamış ve onu gerçekte olduğundan daha küçük gösteriyor. Kıta Avrupa'sında uzun süredir geçerli olmayan bir modaya uygun, arkadan tutturulan erik rengi ipek bir elbise giymişti. Saçı alnına doğru taranmıştı. Beni en çok etkileyen şey gözleri oldu:

gözbebekleri güneşli bir günde denizin aldığı yeşil renkte, göz beyazları büyüleyicilik katan özel bir parlaklıktaydı. Güzel beyaz dişlerini açığa vuran gülüşüyle yakınına gelenleri büyülemekteydi.[89]

Kral IV. Friedrich Wilhelm, 1858 senesinde beyninin konuşma merkezlerini zedeleyen ve monarşinin günlük işleriyle ilgilenmesini imkânsız hale getiren bir dizi inme geçirdi. Bu nedenle kraliyet yetkilerini 7 Ekim 1858'de Naip sıfatıyla küçük kardeşi Prens Wilhelm'e devretti.[90] Veliaht Prens, ilk iş olarak muhafazakâr Manteuffel'i azletti ve Bismarck'ın birçoğunu "düşmanları" olarak nitelediği *Wochenblattpartei* üyelerinden oluşan yeni bir hükümet kurdu. "Yeni Çağ" adı verilen bu hükümet, Prusyalı liberallerden coşkun bir destek almasına rağmen Bismarck için felaketin başlaması anlamına geliyordu. İngiliz etkisi ve Naip idaresi altındaki bir sözde "Yeni Çağ", Bismarck'ın anlayışına göre aynı derecede tehlikeliydi. Pflanze, değişimi çok derli toplu bir şekilde özetlemektedir: "Durumu iyi kavrayan gözlemciler bakımından değişim fazla köklü görünmemekteydi. Eskiden iktidarda olan feodal muhafazakârların yerine şimdi aristokratik Whig'ler [İngiliz siyasi sisteminde liberallere verilen isim] iktidara gelmişti."[91] Bu görüş kuşkusuz doğrudur, ancak o dönemde Rudolf von Auerswald, Bethmann Hollweg, başbakanlığı üstlenen Hohenzollern Prensi Karl Anton von Hohenzollern-Sigmaringen ile 1848 yılının liberalleri olan diğer üyelerin oluşturduğu kabinenin yeni bir dönemin başlangıcını vaat ettiği düşünülmüş olmalıdır. Saxe-Weimar Prensesi ve içten bir liberal olan Naip Prenses Augusta da "Yeni Çağı" memnuniyetle karşılamıştı. Naip Prens'in ise bazı kuşkuları vardı. "Rahatsız bir tavırla, "Bu kalabalığın övgüsüne layık olmak için ne yaptım acaba" sorusunu sormuştu.[92]

"Yeni Çağ" hükümetinin görev süresinin başlangıcında değiştirdiği en azından bir şey vardı. Hükümet, şövalyelik mülkü sahibi Breslau şehrinden Herr Julius Silberstein adlı bir Yahudinin Breslau kaza meclisinde oy kullanmasına, başka bir deyişle, Bismarck'ın 1847'de Yahudilere kapalı tutulmasına yardımcı olduğu *standische* (sınıf) haklarını kullanmasına 2 Şubat 1859'da izin verdi. Meclisteki önde gelen soylular tepki göstererek bu kararı kabul etmeyi reddettiler. Faizci Yahudilerin medeni haklarını kullanmasına karşı başlatılan kampanya, izleyen iki yıl boyunca gündemde kaldı.[93] Burke'ün ürkütücü kehaneti gerçekleşmiş, toprak

bir mala dönüşmüştü. Geleneklerin ve şerefin gerçek temsilcilerinin yerini Yahudi plütokrasisi almaktaydı.

"Yeni Çağ" ayrıca, Bismarck'ın iktidarla doğrudan bağlantısını yitirmesi anlamına geldi ve bu durum onu bunalıma sokarak hastalanmasına yol açtı. 20 Şubat 1859'da Leopold von Gerlach'a şöyle yazdı:

> Dış ilişkilerde yazacak bir şey bulamıyorum ve kendimi bunalmış hissediyorum. Şimdi olduğu üzere Berlin'de meselelerin öncesi ve sonrasına ilişkin değerlendirmeler, planlar yapılmaz, iradede kıpırdama işaretleri görülmezse, insan tümüyle amaçsız ve plansız bir iş yaptığını düşünerek moralsizleşiyor. Doğrudan verilen talimatlar dışında pek bir iş yapmıyorum ve olayları kendi haline bırakıyorum...[94]

Kardeşine de sağlık durumundan şikâyet etti:

> Öyle aşırı çalışmış ve hasta olmuşum ki şimdi gerekli vücut idmanlarını yapmak için birkaç dakika bulduğuma mutluyum. Bunu yapamayınca kan toplanması, tıkanma ve çabuk soğuk algınlığına hassasiyetten ötürü çok sıkıntı çekiyorum.[95]

Her türlü hastalık hastalığı ve depresyon Bismarck'ın siyasi durumundaki değişikliklerle baş başa gitti. Yaşı ilerledikçe ve -garip biçimde- başarıları arttıkça sağlık durumu kötüleşecekti. Bismarck etkisini yitirmekten sızlanırken, Albrecht von Roon, şövalye tarikatı St. John'a kabulü için düzenlenen törene davet edilmişti. Eşi Anna'ya bildirdiği üzere, Naip Prens ona şövalyelik giysilerini ve alametlerini tevdi ederken şöyle söylemişti,

> "Bunlar bölük komutanlarının ve bölük komutanı olacakların yeni giysileridir (yani pelerinleri). Siz (elimi kuvvetle sıkarak) henüz bu rütbede değilsiniz fakat yakın zamanda olacaksınız" dedi. Bu "yakın zamanda" sözünü en az bir yıl içinde olarak yorumluyorum.[96]

Roon, mütevazı bir aile geçmişine sahipti ve burjuva kökenli soyu muhtemelen Hollanda'ya dayanmaktaydı. Baba tarafından dedesinin Frankfurt'ta bir şarap işletmesine sahip olduğu bilinen "de Ron" ailesi asalet iddiasında değildi. Nazi iktidarı döneminde geçmişi hakkında kuşku yaratmış önemli sayıda "Nuh" ve "İsak"lar soyağacı hakkında

belli bir fikir vermektedir.[97] Prens'in yeğenine 1846 ve 1847 yıllarında öğretmenlik yaptıktan sonra, Prens Wilhelm ve Prenses Augusta, 17 yaşındaki en büyük oğulları olan gelecekteki Kayzer III. Friedrich'e askeri eğitmen olmasını istediklerini General von Ruh vasıtasıyla Roon'a bildirdiler.[98] Moltke'nin kariyerinin kraliyet ailesinin benzeri bir ilgisiyle nasıl hızla biçim değiştirdiğini görmüştük. Generalin Binbaşı Roon'a ilettiği mektubunda Prenses Augusta kalp temizliği, dürüstlük ve dindarlık bakımlarından genç Prens'ten daha iyisinin bulunamayacağını açıklamaktaydı. Ancak "karakter gücü ve entelektüel kabiliyeti, yani keskinlik ve mantık açısından aynı seviyede değildir" demekteydi. Arzusu, oğlunun güncel konularda bilgi sahibi olmasıydı. "Dolayısıyla yeni düşünceleri özümsemeli, bunları sindirmeyi öğrenmeli, böylelikle zamanı hakkında berrak ve canlı bir farkındalık geliştirerek çağının dışında değil, onun içinde yaşamalı, onun bir parçası olmalıdır."[99]

Bu daveti almasından beş gün sonra Roon bu önemli mektuba alışılmadık bir dürüstlükle cevap vererek sözde güncel görüşlere bir içsel gerçeklik tanımak veya dış haklılık kazandırmak konusunda yetersizliğini beyan etti...

> Kendimi önyargılarımdan kurtulamayacak kadar yaşlı, paslanmış ve kötürümleşmiş hissediyorum. Benim yapımda mevcut "reaksiyoner öz"le teması genç beyefendiye zarar verecek midir?[100]

Mütevazı ve arkasında güçlü bir desteği olmayan Binbaşı, bu cevabıyla kendisini sadece parlak bir meslek yaşamına eriştirecek altın merdiveni geri çevirmekle kalmamış, Prenses'e genç Prens'in "saraydan ve onun tüm etkilerinden mahfuz tutulması" tavsiyesinde bulunma cesaretini de göstermişti.[101] Roon bir anlamda mesleki geleceğini muazzam bir tehdit altına sokmuştu. Bu nedenle o ve eşi Anna Prenses'in 10 Aralık tarihli mektubunu aldıklarında rahatlamış olmalıdırlar:

> Açık ve dürüst cevabınız [askeri eğitmen olarak sizi seçmemizdeki isabeti-ç.n] mükemmelen teyit etmiştir... Oğlumu saraydan ve ebeveynlerinden ayırmak konusuna gelince, görüşlerimiz bu hususta çok ayrı düşüyor; şu anda veya yakın gelecekte onun bu sebeple yanımızdan ayrılmasına izin vermeyeceğiz.[102]

Prens Wilhelm 1849 yılı Ocak ayı başında, oğluna askeri eğitmen olarak Harbiye Bakanlığından Yarbay Fischer'in atandığını Roon'a bildirmek nezaketini gösterdi. Prens bu konuda şahsi üzüntülerini de eklemişti:

> Şu anda elimizden sadece ilk seçimimizin gerçekleşmesine imkân bulunamamasından ötürü ne kadar üzüntü duyduğumuzu belirtmek ve size karşı hürmetimizin hiçbir şekilde değişmediği teminatını vermek gelmektedir.[103]

Prusya ordusunun Baden'deki ihtilali bastırdığı 1849 yılında Binbaşı von Roon, Tuğgeneral von Hirschfeld komutasındaki "Ren Harekât Ordusu" I. Kolordu Kurmay Başkanı olarak hizmet gördü. Tüm harekâtın Prusya Prensi Wilhelm'in komutanlığı altında yürütülmesi Roon'a geleceğin Kral'ı nezdindeki konumunu güçlendirme imkânı verdi.[104] Yaver General von Kirschfeldt, Yarbay Fischer ve birkaç başka kişiyle beraber Prens'in yakın grubunun parçası oldu. Prusya siyasetinin aldığı yönden hoşlanmayan bu grup, Prens'in Koblenz'deki geçici ikametgâhında buluşmaktaydı.[105] Aralık 1850'de von Roon yarbaylığa terfi etti ve Thorn'daki 33. Piyade İhtiyat Alayının komutanlığına getirildi. Eşinin 31 Aralık 1850'de belirttiği gibi: "Bu atama [uzak bir Polonya kasabasındaki gözde olmayan bir ihtiyat birliğinin komutanlığı] Harbiye Bakanının gözünden düşmenin en yüksek bir ifadesidir."[106] Gözden düşmesine rağmen ertesi Aralık ayında albaylığa terfi etti ve birliği uzaktaki Thorn kasabasından kraliyet çiftinin Koblenz'deki ikametgâhına yakın Köln şehrine transfer edildi. Prusya Prensi burada 33. Alayı sık sık denetleyerek Roon'la düzenli olarak görüştü.[107]

Köln, Frankfurt am Main'dan'dan uzak olmamakla beraber, Roon ile Bismarck arasındaki ilişkiler hâlâ resmi bir temelde yürümekteydi. Bu durum, Albay Roon'un girişinde "Muhterem Dostum" hitabıyla başladığı, ancak resmi bir yazı olduğundan metinde Bismarck'a "muhterem Zat-ı Alileri" olarak hitap ederek, komutanının yapacağı Nancy kalesi ve Louis Napoleon Bonaparte ziyaretini büyükelçi sıfatıyla düzenlemesini istediği 14 Temmuz 1852 tarihli mektupta da görülmektedir. Mektupta Roon ortak dostları Kleist-Retzow ve Moritz von Blanckenburg'un selamlarını iletmekte ve zarif hanımefendinin kendisini belki 1847 yılından ve Venedik'ten hatırlayacağını umduğunu belirtmektedir.[108] Roon konumunun düşüklüğünü hissetmiş olmalıdır. Ne de olsa kendisi neredeyse elli yaşına gelmiş ve çok da gözde olmayan bir alayın komutanıyken, daha

kırk yaşına gelmemiş olan genç Bismarck, parlak bir kuyrukluyıldız misali siyasi semaya girmişti. Roon ailesi hâlâ mütevazı bir maaşla geçinmek zorundaydı. Bonn'da yaşayan Profesör Theodor Perthes'e 9 Kasım 1857'de yazdığı gibi, aradan geçen beş yıl içinde mesleğinde çok da fazla ilerleyememişti: "Esasen askere alım işlemleri ve yukarıdan aşağı, aşağıdan yukarı kademelere içeriksiz mektuplar göndermekten başka bir şey yapmıyorum." Bununla beraber Berlin'e bir seyahatte bulunacağını ve "gelecek için planları" olduğunu mektubunda bildirmektedir. Bir başka kaydında, "Federasyon Nezdinde Prusya Askeri Temsilcisi" olarak Frankfurt'a tayin edilmesi hakkında Bismarck'la mektuplaştığına değinmektedir.[109]

Roon'un Şövalye olarak 25 Haziran 1858'de St. John Tarikatına kabul edilmesinden bir gün sonra Prens Wilhelm onu özel olarak huzuruna kabul etti ve ordu reformu konusundaki "düşünce ve planlarını yazılı olarak" vermesini talep etti. Naip, Roon'un askere alma ve personel usullerinin daha etkili bir şekilde yönetimi konusunda önerilerde bulunmasını istemekteydi. İlke olarak her yetişkin erkek yurttaş askerlik hizmetine tabiydi; uygulamada ise az sayıda acemi fiilen iki yıl süreyle askerlik yapmaktaydı. 1850'li yıllarda askere alınanların sayısı yılda 40.000 kişi civarındaydı. Daha iyi bir ordu için daha fazla sayıda celp neferinin askere alınması, daha iyi eğitilmesi ve daha uzun süre hizmet yapması gerekmekteydi. Bu ihtiyaçlar ayrıca yedi yıllık bir dönem için görev yapan ve bu süre sonunda yedi yıllık bir dönem için gönüllü olursa tekrar görev yapabilecek yerel milis gücü Landwehr'in de ciddi bir şekilde ele alınması gerekliliği anlamına geldi.

Roon, *Bemerkungen und Entwerfungen zur vaterlandischen Heeresverfassung* [Anavatan Ordusunun Yapısı Konusunda Notlar ve Taslaklar] başlıklı raporunu 18 Temmuz 1858'de teslim etti.[110] Raporuna kesin bir dille aşağıdaki hususları ileri sürerek başladı:

> 1. Landwehr siyaseten yanlış bir kurumdur, zira artık yabancılar üzerinde bir etki yaratmamaktadır; dış ve iç politika bakımından taşıdığı önem kuşkuludur;
>
> 2. Landwehr aynı zamanda askeri bakımdan da yanlış ve zayıf bir kurumdur çünkü,
>
> a) Gerçek, sağlam bir askeri ruha
>
> b) Güvenilir bir askeri örgütün onsuz düşünülemeyeceği emin bir disiplin denetimine sahip bulunmamaktadır.

Dolayısıyla yeniden yapılanma şu hususlar yerine getirilerek gerçekleştirilmek zorundaydı:

1. Landwehr'in düzenli birimlerle sıkıca kaynaştırılması gerçekleştirilmelidir ve
2. uygun önder kadrosu eksikliği giderilmelidir.[111]

Roon üç yıllık askerlik süresinin elzem olduğunu ve asker alımının artırılması gerektiğini öne sürüyordu:

> Eski Landwehr'in "birinci seferberlik" birlikleri, barış zamanında tümüyle düzenli birliklere dahil edilmelidir. ... İstenildiği takdirde, "Landwehr" adı korunabilir. Esasen, tercih o yönde olursa, tüm orduya da "Landwehr" adı verilebilir.[112]

Plan nihai olarak üçü faal orduda, diğer beş yılı faal ihtiyatta yerine getirilmek üzere sekiz yıllık zorunlu askerlik hizmetini öngörüyordu. Gevşek bir eğitimden geçmiş en fazla 200.000 askeri cepheye çıkartabilecek mevcut sisteme nazaran yeni Prusya ordusu, her an hazırlıklı 300.000 kişilik tam eğitimli birliklere sahip olacaktı.

Tasarı sadece orduyu ciddi biçimde büyütmesi bakımından değil, Landwehr'in, Roon'un tümüyle karşı çıktığı iki önemli ilkeyi temsil etmesi nedeniyle de radikal bir karaktere sahipti. Silah taşıma hakkı her zaman özgür bireyin nişanesi olmuştu. Bu inanç Haklar Bildirgesinin bir parçası olarak Birleşik Devletler Anayasasının özgür vatandaşların silah taşıma hakkını mutlak bir kesinliğe kavuşturan 15 Aralık 1791 tarihli ikinci değişikliğinde ifadesini bulmuştu:

> Düzenli bir milis gücü özgür bir devletin güvenliği için gerekli olduğundan, halkın silah bulundurma ve taşıma hakkı ihlal edilemez.[113]

Prusya özgür bir devlet değildi. Vatandaşlara değil tebaaya sahipti. Ne Naip ne de askeri danışmanı bu durumu değiştirme niyetindeydi. Dolayısıyla Roon askerlere, düzendeki yerlerinin ötesine geçen düşünceler aşıladığı için Landwehr'i "siyaseten yanlış" bir kurum olarak adlandırmaktaydı. Bu kurumun kökeni, gönüllü birliklerin ilk defa Kraliyet Prusya Ordusuyla birlikte savaştığı 1813-1815 "halk isyanı"na uzandığı için ikinci bir manada da yanlıştı. Gösterişli siyah üniformalar giymiş

genç kahramanların özgürlük uğruna Fransızlara karşı savaştıkları efsanesi düzenli orduda subay olamayan, ancak vatanın kurtuluşu mücadelesinde pay iddia eden bir burjuva sınıfı için rahatlatıcıydı. Bismarck böyle bir Kurtuluş Savaşının varlığı düşüncesini 1847 yılında Prusya Birleşik Landtag'ındaki ilk konuşmasında reddettiğinde tam da bu tür duyarlılıkları zedelemişti. "Özgür" milis gücünün geleneksel Prusya ordusunun *Kadavergehorsam* [ceset itaatkârlığı] bünyesine dahil edilmesi önerisi bu bakımdan liberal orta sınıfların tüm öz-imajlarına saldıran bir hareketti. Ayrıca bu siyasetin mali bedeli de yüksek olacak ve Prusya Landtag'ı muhtemelen muvafakat vermeyecekti.

Prusya'nın bu masrafı rahatlıkla karşılayabileceği vergi mükellefi sınıfların bilincine henüz nüfuz etmemişti. Gümrük Birliği, yani Prusya'nın 1819'da Avusturya'yı hariç tutarak kurduğu Zollverein [Alman devletleri gümrük birliği-e.] güçlü bir iç pazar haline gelmişti. Prusya, 1860'larda bütün Zollverein dahilinde üretilen pik demir ve kömürün onda dokuzunu, demir cevherinin üçte ikisini, çelik ve kalay üretiminin tümünü gerçekleştirmekteydi.[114]

Daha az görünürlüğü olan, fakat en az bunun kadar önemli bir gelişme ise 1815'ten 1860'lara kadar tüm Prusya sathına yayılan eğitim devrimiydi. Fransız Eğitim Bakanı Victor Cousin 1833'te Prusya'yı bir "kışla ve okul ülkesi" olarak tanımlamıştı. Ünlü Amerikalı eğitim reformcusu Horace Mann 1840'larda Prusya okullarını gezmiş ve ne kadar özgür olduklarını kaydetmişti:

> Yüzlerce okul ve ... on binlerce öğrenci görmeme rağmen kötü davranışı nedeniyle cezalandırılan tek bir çocuğa rast gelmedim. Cezalandırıldığı veya cezalandırılmaktan korktuğu için ağlayan hiçbir çocuk görmedim.[115]

Okuma ve yazma vasıflarının birleşiminden oluşan standartlara göre Prusya'da okuryazarlık oranı 1850'de yüzde 85 oranındayken, Fransa'da bu oran sadece yüzde 61'e ulaşmakta, İngiltere'de ise okuma artı yazma vasfına sahip nüfus, toplamın yalnızca yüzde 52'sine varmaktaydı.[116]

Prusya'nın eğitimli işgücü, bilim ve teknolojiyi uygulamaya başlamış olan endüstride istihdam edilmekteydi. Prusya üniversiteleri bilim alanının öncü kişilerini, teknik yüksek okul sistemiyse bilimi endüstriye tatbik eden mühendis kuşaklarını yetiştirmekteydi. Doktora, seminer ve araştır-

ma programları yürüten Alman üniversiteleri ve teknik yüksek okulları Almanya'yı Avrupa'da hâkimiyet mücadelesinde çok daha ileri taşıdılar.

1848 Devrimi'nden bir kuşak sonra Prusya'ya ilk defa dönen Friedrich Engels, şahit olduğu değişimden şaşkınlığa düşmüştü:

> Prusya'nın Rhineland ve Westfalya eyaletlerini, Saksonya Krallığı'nı, Yukarı Silezya'yı, Berlin'i ve limanları en son 1849 yılında görenler, 1864 yılında tanıyamamışlardır. Makineler ve buhar enerjisi her yere yayılmıştır. Buhar gemileri önce sahil ticaretinde, ardından deniz ticaretinde giderek yelkenli geminin yerini almıştır. Demiryollarının uzunluğu kat kat artmıştır. Tersanelerde, kömür madenlerinde ve haddehanelerde hantal Almanya'nın daha önceleri başarma yeteneğinin olmadığı farzedilen faaliyetler hüküm sürmektedir.[117]

Albrecht von Roon'un Naip Prens'e muhatap muhtırasını kaleme aldığı Temmuz 1858'de Prusya Krallığı çelişkili bir görüntüye sahipti. Büyük Friedrich hâlâ yönetim modelini oluşturmaktaydı. Friedrich tarzı eski mutlak hükümdarlık 1850 Anayasasıyla bir miktar tadil edilmiş olarak ruhen hâlâ mevcudiyetini korumaktaydı. Prusya çok ani gelen sanayileşmenin eşliğinde hızlı bir modernleşme sürecine başlamışken, ordu ve sivil idarede aristokrasi hâlâ iktidar tekelini elinde tutmaktaydı. Modernleşme beraberinde müreffeh bir orta sınıf ile daha fazla temsil ve gerçek parlamenter siyaset talep eden geniş bir endüstriyel işçi sınıfının yükselişini beraberinde getirmişti. Prusya, Büyük Friedrich'in askeri devleti olarak varlığını sürdürürken, muazzam fabrikalar, büyük şehirler ve gelişmiş teknoloji bu devlete eklenmekteydi. Ancak Roon'un ordusu bir santim bile değişmemişti. 1862 yılında Prusya ordusuna giren askeri öğrencilerin yüzde 85'i "eski Prusya" topraklarından ve yüzde 79'u geleneksel Prusya ailelerinden (subaylar, sivil idareciler ve toprak sahipleri) gelmekteydi. Aynı dönemde subay sınıfının yüzde 35'i burjuva nitelikliyken, yüksek kademelerdeki albay ve generallerin yüzde 85'inin asiller arasından gelmesiyle ordu tereddüde yer bırakmaz şekilde aristokratik karakterliydi.[118] Başka bir deyişle, Friedrich dönemi aristokrasisi hâlâ Prusya'yı yönetmekle beraber, yönettiği Prusya tümüyle farklı bir hale gelmişti. Bismarck, Roon ve Moltke'nin meslek hayatlarına damgasını vuran şey, bu paradoks olacaktı. Tabir caizse Bismarck'ın başarısı, bu paradoksu on dokuzuncu yüzyılın sonuna kadar sürdürebilmesinde yatmaktaydı.

6. Bölüm

İktidar

Bismarck'ın 1859'daki durumu sıkıntılıydı. Başbakan Otto Freiherr von Manteuffel'e sadık kalmamış olmasına rağmen, yine de Manteuffel ona iyi davranmıştı. Şimdi ise Kral hastalığı, Manteuffell ise titiz görev duygusu nedeniyle sahneden çekilmişlerdi. Manteuffel ve kabinesi Naip'e serbestlik tanımak için grup olarak istifalarını sunmuşlar, o da 6 Kasım 1858'de kabul etmişti. Manteuffel kont unvanını kabul etmedi ve malikânesine çekildi.[1] Başbakan ve Dışişleri Bakanı'nın değişmesiyle Bismarck -nedensiz olmayan bir şekilde- kendisini kelimenin gerçek anlamıyla ayazda bırakma çabası olarak gördüğü St. Petersburg'a transfer edileceği söylentisini duydu. Bismarck'ın cüretkârlığının ve Prusya hükümdarlarına erişiminin bir göstergesi, Naip'e kendi başına gitmesi ve huzura kabulünü rica etmesidir. Kabulü sırasında, yerine hiç kimsenin geçemeyeceği itirazında bulundu. Frankfurt'ta sekiz yıl boyunca görev yapmış ve önem sahibi olan herkesi tanımıştı. Halefi von Usedom çekilmez bir karısı olan bir ahmaktı ve hatta tüm "Yeni Çağ" kabinesinin ayırt edici hiçbir özelliği yoktu. Kendi anlatımına göre Naip'le görüşmesi şöyledir:

> Federal Diyet makamına ilişkin görüşlerimi ifade ettikten sonra, genel duruma geçerek dedim ki: "Zat-ı Şahaneleri tüm bakanlar kurulunda devlet adamı zekâsına sahip tek bir hizmetkâra sahip değildir, vasat insanlardan ve dar beyinlilerden başka yanında kimse yoktur."
>
> *Naip.* —"Bonin'i dar bir beyin olarak mı görüyorsunuz"?
>
> *Ben.* —"Hiçbir şekilde; fakat bırakın bir bakanlığı, çekmecesini bile düzenli tutamaz. Schleinitz ise saray bendegânıdır, devlet adamı değil."
>
> *Naip* (rahatsızca). —"Beni miskin biri yerine mi koyuyorsunuz? Ben Dışişleri Bakanlığını ve Savunma Bakanlığını kendim üstleneceğim; bu işlerden anlarım."

> Özür diledim ve şöyle söyledim: "Günümüzde en yetenekli bölge valisi bile bölgesini akıllı bir bölge sekreteri olmaksızın idare edemez ve her zaman böyle birinden destek almak durumundadır; Prusya monarşisinin çok daha yüksek seviyelerde benzer ihtiyaçları vardır. Akıllı bakanlar olmadan Zat-ı Şahaneleri alınacak sonuçlardan tatmin olmayacaklardır."[2]

Bismarck'ın gerçekten bu sözleri sarf edip etmediğini bilemeyiz. Aktarılan bu konuşma Bismarck'ın hatıralarını yazmasından otuz beş yıl önce geçmişti. Acaba o sırada not tutmuş muydu? Her halükârda metin beni yine de şaşırtmaktadır. 43 yaşındaki bir büyükelçinin tüm kabineyi karalaması ve ceza görmekten korkmaksızın Naip Prens'i tahkir etmesi, ya Bismarck'ın her şeyden masun olabildiğini ve de olduğunu ya da Prusya Kraliyet Sarayının Avrupa hükümdarları arasında benzeri görülmeyen bir hoşgörü tatbik ettiğini düşündürmektedir. Kraliçe Victoria veya III. Napoleon'a böyle sözler söylemeye hiç kimse cesaret edemezdi.

Bismarck'ın o dönemden kalan belgeleri sınırlıdır. Johanna'ya Ocak 1859 ortasında yazdığı mektubunda sarayda Naip Prens tarafından iyi karşılandığını ve Hans (von Kleist-Retzow), Oscar (von Arnim, kayınbiraderi), Alexander von Below-Hohendorf, Moritz von Blanckenburg, Wagener, Eberhard Kont zu Stolberg, Somnitz ve diğerleriyle yemek yediğini kaydetmektedir. Muhtemelen 24 Ocak'a kadar Berlin'de kalmış ve Naip'ten Frankfurt'taki makamında kalmasına izin verilmesini rica etmişti.[3] Karar aksi yönde alındı. Naip tarafından 29 Ocak 1859'da Çar II. Aleksandr nezdinde Prusya temsilcisi olarak atandı.[4] Bismarck da işlerini düzene koymak ve taşınmasını ayarlamak üzere karamsar bir ruh haliyle Frankfurt'a döndü.

Roon'un da morali bozuktu. Kendisinden on yaş büyük ve saha komutanı olarak kıyas kabul etmez şekilde daha seçkin bir subay olan yeni Harbiye Bakanı Eduard von Bonin'in husumetini çekmişti. Von Bonin'in muharip ordu ile Landwehr'in kaynaştırılması konusunda kendi fikirleri vardı ve Roon'un muhtırasını beğenmemişti. Roon 9 Ocak 1859'da yeni Bakan'ın en kısa sürede projesini bir kenara atmak niyetinde olduğunu yazdı.[5] Ertesi gün Naip Prens'le yemek yedi ve daha sonra Prenses Augusta bir süre daha kalmasını ve reform projesiyle 22 Aralık toplantısı hakkında bilgi vermesini istedi.

> Yeni görevimi ele aldı ve beni neşelendirmeye çalıştı. Hevesimi yitirmemeliymişim. Bu kadar önemli konular büyük şevk ve azimle izlenmeliymiş... Prens'in değişiklikler için sadece emir vermesinin yeterli olduğu şeklindeki ifademe, kaçamaklı bir cevap verdi. Prens proje ve önerilerin yükü altında ezilmekteymiş ve raporları sunanlar hırçın ve rahatsız tavırlarla görevini daha da güçleştirmemelilermiş. "Her halükârda tatbik edenlerin faydasına inanması halinde her şeyin daha iyi bir şekilde yapılacağı açıktır" dedi ve bu sözlerinin ardından yanından ayrılmama müsaade etti.[6]

Ertesi gün Bakan von Bonin, Roon'u ve projesini küçümseyici bir tavırla başından savdığında insanın neşesini koruması kolay olamazdı. Roon, von Bonin'in söylediklerini Anna'ya kızgınlıkla aktarmıştır:

> Gerçekten hiç zamanı yokmuş, henüz eline geçen ve okumadığı, üzerinde düşünecek zaman bulamadığı bir muhtırayla meşgul olamazmış. Küçük bir çocuk gibi lafları sabırsızca ağzında geveleyip durdu.[7]

İki gün sonra Naip Prens gündeminde askeri reform projesinin yer aldığı bir kabine toplantısı düzenledi. Roon son bölümünde katılmak üzere toplantıya davet edilmişti ve içeri girdiğinde reform teklifinin uygulanabilirliğini kabine adına araştıracak bir komisyonun başkanlığına atandığını Bonin'in ağzından duydu. Her şey kulağa hoş gelmesine rağmen Roon şüphelerini korumaktaydı. Von Bonin'in reform önerilerini bir komisyona gömerek sabote etmek istediğine ve "tüm komisyonların başarısız olma tehlikesi taşıdığı" tecrübesine güvendiğine kaniydi.[8]

Roon'un ve Bismarck'ın kaderleri aslına bakılırsa dünyanın başka bir tarafında çizilmekteydi. Fransa ile Piemonte arasında 29 Ocak 1859'da onaylanan bir antlaşma, büyük ölçüde III. Napoleon ile Piemonte Dışişleri Bakanı Kont Cavour arasında Plombieres'de 1858'de kabul edilen şartları resmileştirmişti. Buna göre, Avusturya'nın saldırısı nedeniyle İtalya'da bir Avusturya-Piemonte savaşının çıkması halinde Fransa, Avusturyalıları İtalya'dan çıkartmak ve Savoy hanedanı yönetiminde bir Yukarı İtalya Krallığı kurmak için Piemonte'nin yanında yer alacaktı. Büyük Napoleon'un yeğeni, selefinin izinden gitmek adına oluşturduğu siyasi gündemi "L'Empereur Napoleon III et l'Italie" başlığıyla birkaç gün sonra, 4 Şubat 1859'da yayımladığı bir broşürde açıkladı. Buna göre, amcası gibi o da İtalya'yı özgürlüğüne kavuşturacak ve

reaksiyoner Habsburg İmparatorluğu'nun gücünü zayıflatacaktı. Yüzyıl ortası Avrupa'sının uluslararası düzenine bu cüretkâr saldırı, hem Roon hem de Bismarck'ı Prusya'da iktidara getirecek ve başlatacağı sarsıntılar Almanya'nın birleştirilmesini sağlayacak koşulları yaratacaktı.

Bismarck Frankfurt'taki evini kapatarak, görevini Guido Usedom'a devretmeye hazırlanırken karamsar olmak için haklı sebepleri vardı. Ayrılmadan önce Rothschild Bankasının başkanı Mayer Karl Freiherr von Rothschild'in (1820-86) aile memleketi olan Frankfurt'taki şatafatlı evine yemeğe gitti. Gördüklerini heyecanlı bir dille Johanna'ya mektubunda anlatmıştır: "Gerçek bir pazarlıkçı koca Yahudi *(Schacherjude);* tonlarca gümüş, altın kaşıklar ve çatallar."[9] Bismarck, Mayer Karl'ın tavsiyesiyle Rothschild'lerin acentası, Berlinli banker Gerson Bleichröder'i,* kendisi St. Petersburg'da bulunurken işleriyle meşgul olması için özel bankeri tayin ettiğinden yemeğin uzun vadeli neticeleri oldu.[10] Bu ilişki Bleichröder'in 1893 yılındaki ölümüne kadar devam etti ve Bismarck'a önemli miktarda para kazandırdı. "Bismarck'ın bankeri" olarak isim yapan Bleichröder'in bu ilişkiden sağladığı fayda kolaylıkla tahmin edilebilir ve kitabın ilerleyen bölümlerinde konunun bazı ayrıntılarına yer verilecektir.

Taşınmaktan zaten pek hoşlanmayan Bismarck, özellikle de uzak St. Petersburg'a taşınmaktan, orada yaşam zor ve pahalı olduğu için hiç hazzetmemekteydi. Rusya'daki sefaret müsteşarı Georg Freiherr von Werther'e (1809-82) 25 Şubat'ta yazarak sefaret rezidansında bulunan, selefi Karl Freiherr von Werther'in de doğal olarak satmak istediği mobilyalar hakkında bilgi istedi. "Eşim gelene kadar altı ay boyunca boş bir evde ne yapayım?" Bismarck ilk birkaç ay boyunca bir otelde kalmaya karar verdi.[11] Ağabeyi Bernhard'a şikâyette bulunduğu gibi, Petersburg'a taşınma işi çok pahalıya çıkacaktı. Evet, "normal şartlar altında insanın çok rahatça yaşayabileceği" 33.000 taler tutarında yüksek bir yeni maaşı vardı fakat kendisinin Frankfurt'ta ödediği 4.500 taler'e

* Prusya'nın en zengin adamı olarak tanınan Gerson Bleichröder (1822-1893), Bavyera kökenli Belçikalı bankacı Maurice de Hirsch'le birlikte 1880'li yıllarda Osmanlı İmparatorluğu'na yatırım yapan en önemli Alman işadamlarından biriydi. Daha sonraları Bankhaus Bleichröder Deutsche Bank ve Siemens gibi şirketlerin rekabetine ayak uyduramamış, Bağdad Demiryolu gibi projelerde geri plana düşmüştür. İstanbul'da İkinci Meşrutiyet döneminde 1908-1918 yıllarında yayımlanan *Osmanischer Lloyd* veya Fransızca adıyla *Lloyd Ottoman* gazetesinin finansmanını sağlayanlar arasında Bleichröder Bankası da vardı. Bleichröder, Abraham Oppenheimer'in ardından 1872 yılında asalet unvanı verilen ikinci Yahudi olmuştur-ç.n.

nazaran Werther, St. Petersburg'daki büyükelçilik rezidansına mobilyasız olarak 6.400 taler ödemekteydi. Dışişleri Bakanlığı ona taşınma için 3.000 taler ödemeyi vaat etmekle beraber, ilaveten kendi cebinden 10.000 taler ödemek zorunda kalacağını hesap etmekteydi.[12]

Bismarck Frankfurt'tan nihai olarak 6 Mart 1859'da ayrıldı ve ikametinin birkaç günlük bir süreyle sınırlı kalacağını umarak Berlin'e gitti. On gün sonra Johanna'ya bir mektup gönderdi:

> Hâlâ burada bulunmaktan büyük rahatsızlık duyuyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ve ayrılma zamanımı soranlara vereceğim bir cevap yok. Cumartesiyi ayrılma günüm olarak tespit etmiştim, fakat şimdi beraberimde götürmem gereken ve bir haftadan önce hazır olmayacak Prens'in Çar'a muhatap bir mektubu meselesi ortaya çıktı.[13]

Bununla beraber, hiç ikaz almadan derhal görev yerine hareket etmek zorunda kaldı:

> Tam tahmin ettiğim gibi oldu. Beni 16 gün boyunca hiç sebepsiz burada tuttuktan sonra dün birdenbire mümkün olduğunca çabuk davranarak en geç bu akşama kadar yola çıkmam gerektiğini bildirdiler. Bunu yapmayacağım ve yarın akşam hareket edeceğim.[14]

Bismarck'ın Berlin'den St. Petersburg'a seyahati bize Bismarck'ın yaşadığı dünyayla kendi dünyamız arasındaki farkı hatırlatmaktadır. Demiryollarının yayılmaya başlamasına ve seyahatinin ilk bölümünü Königsberg'e trenle yapabilmesine rağmen, daha sonra bir posta istasyonu veya mola yerinden diğerine değişik tür taşıtlarla seyahat etmek zorundaydı. Mart ayı sonlarında Baltık kıyılarında yoğun kar yağmaktaydı ve Bismarck bu nedenle birçok yerde inerek arabayı bizzat itmek zorunda kaldı. St. Petersburg'a nihayet eriştiğinde günümüzde uçakla bir saat süren, yorucu ancak heyecanlı bir haftalık Königsberg-St. Petersburg yolculuğu hakkında kız kardeşine ayrıntılı bir mektup yazdı. Bu mektuptan uzunca bir bölümü aşağıda veriyorum:

> Buraya evvelsi gün sabah erken saatlerde erişerek şu anda kuru elbiselerimle oturduğum ve nihayet ısınabildiğim Hotel Demidoff'a indim. Fakat buraya kadar gel-

mek büyük çaba gerektirdi. Königsberg'den sekiz gün önce ayrılır ayrılmaz yoğun bir kar yağışı başladı ve o zamandan beri yeryüzünün tabii rengini bir daha hiç görmedim. Henüz Insterburg'dayken posta arabası bir buçuk kilometre yolu bir saatte alıyordu. Wirballen'de bindiğim berbat araba benim ölçülerime göre çok ufak olduğundan Engel'le [uşağı-JS] yer değiştirdik ve tüm yolculuğu dışarıya doğru çıkıntılı ve üstü açık dış koltukta geçirdim. Geceleri eksi 12 dereceye inen soğuk hava dışında, oturduğum bu dar ve sırtı çok dik koltuk uyumama imkân vermedi. Trenle geçirdiğim ilk ve son gün dışında cumadan pazartesine kadar bu vaziyette kaldım; Kovno'da üç saat ve istasyon binasındaki bir kanepede 2 saat uyku uyudum. Vardığımda cildim pul pul dökülüyordu. Seyahatin bu kadar uzun sürmesinin sebebi yeni düşen karın kızak yollarını kaplamasıydı. Arabanın sekiz atı saplanıp kaldıkları için birçok defa dışarı çıkmak ve yürümek zorunda kaldık. Daugava Nehri donmakla beraber, akıntının sekiz yüz metre kadar yukarısında açıklık bir yer bularak buradan geçebildik. Vilnia Nehri'nde rüzgârın taşıdığı buz kütleleri vardı, Niemen Nehri ise açıktı. Normalde üç veya 4 at alan posta arabaları sekiz veya dokuz at aldıklarından zaman zaman at kıtlığı da çektik. Ben altıdan az at hiç almadım ve zaten arabamız da fazla yüklü değildi. Arabacı, postilyon ve öncü sürücü* sayesinde atları çatlatma arzuma direndim. En kötü engeller düz tepelerdi. Özellikle aşağı doğru inerken öndeki atlar birbirlerinin üstüne yığılıyorlardı. Her neyse, şimdi bunların hepsi geride kaldı ve dönüp bakınca anlatması eğlenceli geliyor.[15]

Tayinine karşı çıkmasına rağmen, Bismarck aslında St. Petersburg'da yaşamaktan çok hoşlandı. Oradan yazdığı mektuplar daha önceki ve sonraki dönemlerinde pek rastlanmayan bir mutluluk duygusunu yansıtır. "Kuzeyin Venedik'inin" gezi parklarını ve bulvarlarını tasvirlerinde büyük bir letafet vardır. Rusların kendine özgü taraflarını seyretmekten hoşlanmış, saraylar, bahçeler ve parkların güzelliklerini, Kuzey Işığını ve verdiği renkleri uzun uzun anlatmıştır. Petersburg mektupları yerinde durmayan bu ihtiraslı dâhinin hayatındaki huzurlu bir ara dönemi tasvir etmektedir. Kardeşine Mayıs 1859'da yazdığı gibi, ayrı bir konsolosluk hizmeti bulunmadığından Prusya Kralı'nın temsilcisi sıfatıyla birçok farklı görevi yerine getirmek zorundaydı. Rus İmparatorluğu'nda yaşayan 40.000 Prusyalıyla ilgilenmek başlıca vazifelerinden biriydi: "İnsan

* Postilyon (postilion): Posta arabasının önünde koşulu atlardan en öndekine binerek arabayı yönlendiren binici. Öncü sürücü (forerider): Arabanın önünde giderek arabayı yönlendiren sürücü, öncü-e.n.

tüm bu kişiler için avukat, polis, belediye meclis üyesi ve dava vekili olmak zorunda. Çoğu zaman günde yüz kadar belge imzalamak zorunda kalıyorum."[16] Yeteneklerini Rus Dışişleri Bakanı Gorçakov'a karşı sınamaktan hoşlandı, hiç münasip olmayan fırsatları dahi bu maksatla kullandı. Johanna'ya 28 Nisan'da şöyle yazdı,

> Bugün Çar ve tören kıtasıyla Prens Hohenlohe'nin cenaze merasimini yaparak naaşını toprağa verdik. Siyah çelenklerle süslenmiş kilise boşaldıktan sonra kafataslarıyla işli siyah kadife örtülü sırada oturduk ve "siyaset yaptık", yani çalıştık, gevezelikle vakit geçirmedik. Vaiz her şeyin geçici olduğunu zikretmişti (çayır, rüzgâr, dökülen yapraklar) ama biz hiç ölmeyecekmişiz gibi plan ve entrika yaptık.[17]

Avusturya'nın 1854-5 savaşındaki "ihanetinin" affedilmemiş olduğunu bildirdi:

> Avusturyalıların burada ne kadar düşük bir mevkide olduklarını tasavvur edemezsiniz. Uyuz bir sokak köpeği dahi onların elinden yiyecek almaz ... nefret, ölçülerin ötesinde ve tüm beklentilerimi aşıyor. Savaşa ancak buraya gelmemden sonra inandım. Tüm Rus politikasının Avusturya'yla hesaplaşmak dışında bir hedefi yok. Sakin ve kibar tavırlı Çar dahi bu konudan bahsederken kendini kaybederek ateş püskürüyor; Darmstadt Prensesi Çariçe ve Dul Çariçe, Franz Joseph'i oğlu gibi sevmiş olan Çar'ın kırık kalbinden bahsettiklerinde duygulanıyorlar...[18]

Kendisinin de kaydettiği üzere, kraliyet ailesinin özellikle bir üyesiyle bağlantısı Bismarck'a huzur veriyordu: Müteveffa Çar I. Nikola'nın dul eşi ve müteveffa Kral IV. Friedrich Wilhelm'in kız kardeşi, evlenmeden önce Prusya Prensesi Charlotte adını taşımış Çariçe Alexandra Feodorovna tarafından Peterhof Sarayı'na davet edilmişti. Bismarck'ın bu ziyaret hakkında anlattıkları aşağıdadır:

> Gösterdiği yakınlıkta analık benzeri bir şeyler var. Kendisini sanki tüm çocukluğumdan beri tanımış gibi konuşabildim, evimde gibi hissettim... Derin sesini, içten gülüşünü ve hatta azarlamalarını bile saatlerce dinleyebilirdim. Beyaz papyonla gelmiş ve iki saatlik bir resmi görüşme için kendimi ayarlamıştım. Fakat sürenin sonuna doğru benden ayrılmayı arzu etmediğini ve yapacak çok işim olup olmadığını sordu. Cevaben "Kesinlikle yok" deyince o da, "Peki o zaman, yarın ben ayrılana kadar

kalınız" dedi. Davetini memnuniyetle emir telakki ettim, zira taş ve kaldırımdan ibaret Petersburg'a göre burası çok hoş bir yer. Olivia ve Zoppot tepelerinin kocaman bir park içinde birleştirildiğini düşün. Araları çeşmelerle, havuzlarla, teraslarla süslü bir düzine sarayı parkın içine koy. Gölün sularına, mavi gökyüzüne ve sıcak güneşe doğru akan gölgeli yürüyüş yolları ve çayırları, ötelerde ağaçların tepelerinin üzerinden görünen martıları ve yelkenlileriyle gerçek deniz tasavvur et. Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.[19]

Bu satırları dul Ana Kraliçe ile 44 yaşındaki büyükelçi oğlu arasındaki mahrem bir görüşme gözüyle okumak mektuptan çok mu fazla mana çıkarmak olurdu? Bismarck'ın şahsen incelediğim çok sayıdaki yazışmalarında bu mektuba eşdeğer bir keyif ve mutluluk ifadesine rast gelmedim. Kendisini evinde -sevgi duyulmuş- hissetmiş midir? Farklı kuşaklar arasında "seçici yakınlıklar" kurulabildiği bilinmez değildir ve nitekim burada da bir örneği vardır. Bismarck, Temmuz başında Dul Çariçe'yi tekrar gördü ve tatilini Prusya'da geçirmek üzere kendisini Stettin'e götürecek gemiye binmesine eşlik etti. "Yüce Hanımefendiyi Peterhof'ta gemiye bindirirken öyle mest oldum ki üniformamla ve bavulum olmadan gemiye atlayarak beraber seyahat etme dürtüsünü duydum."[20] Bismarck'ın yazışmaları Rus kraliyet ailesinin parlak Prusyalı Büyükelçiye kanının kaynadığı izlenimini vermektedir. Bismarck bir mektubunda "aile nezdinde temsilci statüsü tanıyacak" şekilde çarlık ailesine girmesine izin verilen tek diplomat olduğunu öne sürmüştür."[21]

Avrupa'nın geniş siyaset sahnesinde ise, Fransa'yla Avusturya arasında savaş sesleri daha da yüksek çıkmaya başlamıştı. Avusturyalılar Nisan 1859'da Napoleon ve Cavour'un hazırladığı tuzağa körlemesine düştüler. Naip Prens, 20 Nisan'da üç Prusya kolordusunun ve tüm muharip süvarilerin genel bir Avrupa savaşına hazırlık olarak seferberliğe geçmesini emretti.[22] Avusturya 23 Nisan'da Piemontelilerin silahsızlanması talebiyle Piemonte-Sardinya'ya bir ültimatom gönderdi ve Piemonte hükümeti bu ültimatomu 26 Nisan'da reddetti.[23] Ertesi gün toplanan Avusturya Saltanat Şurasında Franz Joseph "şeref ve vazife emri" addederek, geri dönülmez şekilde savaş kararı aldı.[24] İmparator'un kararının ne kadar sağlıklı olduğu Odo Russell'ın annesi Lady William'a birkaç yıl öncesinden yazdığı mektubundan görülebilir:

> Küçük İmparator cesaret ve inatçılıkla dolu! Teftişlerden zevk duyuyor, haftada bir veya birkaç defa 4 saat önceden haber vererek teftişlerde bulunuyor ve kış mevsiminde asker ve subayları canından bezdiriyor. Majesteleri bir keresinde her yer buz kaplıyken teftişte ısrar etti – karşı yöndeki fayda etmeyen tavsiyelere rağmen teftiş düzenlendi. Neticede iki zırhlı süvari düşerek boyunlarını kırdılar. Kamarilla Majestelerine üzüntü vermemek için bu olayı gizli tuttu. Teftiş sırasında, görüntüden heyecanlanan bir *anstandiger Weisswaschwarenhandlungscommis* [çamaşırcı] İmparator'un yanından sigarasıyla geçtiği ve şapkasını çıkarmayı unuttuğundan tutuklandı, hapishanede kırbaçlandı ve 2 yıl *schweren Kerker* [ağır hapis] cezasına çarptırıldı. Elbette bu kötü bir etki yarattı.[25]

Avusturya böyle ehliyetsiz ve mutlak bir hükümdarın idaresi altında saldırı harekâtıyla 29 Nisan'da Piemonte'ye savaş ilan etti ve Fransız-Piemonte ittifak antlaşmasını harekete geçirdi.. Avusturyalılar bu tür bir savaşı daha önce tecrübe etmiş ve Piemontelileri 1848'de tümüyle ezip geçmişlerdi. Ancak Kuzey İtalya'daki Avusturya güçlerinin komutanlığında artık Radetzky ve Windischgratz bulunmuyordu. Yeni komutanlarının idaresinde çok yavaş harekete geçen Avusturya ordusu Po vadisinde kuvvetli bir yağmura tutuldu. Fransız ordusunun asker sayısı çok daha az olmasına rağmen demiryollarına erişme imkânına sahipti ve bu sayede birliklerini Avusturyalıların beklediğinden çok daha kısa sürede mevzilerine sevk edebildi. Giuseppe Garibaldi de milliyetçi gerillaları "Alp Avcıları" adı verilen hızlı birlikler halinde örgütlemiş, aralıksız saldırılarla Avusturya kuvvetlerini kanatlardan taciz ediyordu. III. Napoleon, Almanya'nın önder devleti olarak Avusturyalıların Prusya ve Bund'u yanına çekemeyeceğinden emin olamadığından hızlı davranmak zorundaydı. Rusların, 1854'te kendilerine ihanet eden Franz Joseph ve hükümetine yardım etmek için parmaklarını kımıldatmayacaklarını bilmekteydi. Fransız piyadeleri ve Sardinya süvarileri 20 Mayıs'ta Avusturya ordusunu Montebello'da mağlup etti. Garibaldi'nin Alp Avcıları, bir hafta sonra geri çekilen Avusturyalıları San Fermo'da yenerek Como'yu kurtardı. Bunun ardından çok kanlı iki muharebe yaşandı: 4 Haziran Magenta Muharebesi ve 21 Haziran'dan 24 Haziran tarihine kadar süren, III. Napoleon komutasındaki Fransız-Piemonte ordusunun İmparator Franz Joseph'in bizzat komuta ettiği Avusturya ordusunu yendiği Solferino Muharebesi. Savaşın geride bıraktığı ölü ve yaralı sayısının

fazlalığı İsviçreli gözlemci Henri Dunant'ı Kızıl Haç'ı kurmak için harekete geçirmiştir.

Bu esnada Macaristan'da ihtilal patlak verdi. İsyancı Macarları bastırmasına yardım edecek Rus ve Hırvat güçlerine sahip olmadığını bilen İmparator'un, bu acil vaziyet karşısında barış talep etmekten başka çaresi bulunmuyordu. Dolayısıyla, III. Napoleon'la İtalya'nın Veneto bölgesindeki Villafranca di Verona köyünde 11 Nisan 1859'da buluştu. III. Napoleon, İtalya siyasetinin kontrolünü elinden kaçırdığı için şimdi telaşa düşmüştü. Fransa başlangıçta 1815'te Avusturya'da kalan iki kuzey İtalya eyaleti Lombardiya ve Veneto'yu Avusturya'dan alarak Piemonte'ye vermeyi planlamıştı. Halbuki savaşın sonunda Fransız ve Piemonte güçleri Lombardiya'yı almış, Veneto ise sağlam şekilde Avusturya'nın elinde kalmıştı.[26]

Cavour, Napoleon'un bu ihanetinden hayal kırıklığı duyarak Piemonte başbakanlığından istifa etti. İtalya'daki milliyetçi güçlerinse büyük devletlerin kendilerine görkemli devrimlerinin tabiatını dikte ettirmelerine izin vermeye hiç niyetleri yoktu. Villafranca Antlaşması III. Napoleon'un Toskana Grandukalığı ile Parma ve Modena dukalıkları gibi Avusturya prensliklerini meşru hükümdarlarına yüce gönüllülükle iade etme konumunda olacağını öngörmüştü. Ancak Bund ve Prusyalıların kendisine bu lüksü tanımayarak kısa sürede müdahale etme ihtimalleri mevcuttu. Dolayısıyla Napoleon, savaş durumundan süratle çıkmaya ihtiyaç duyuyordu.

Bismarck başlangıçtan itibaren Prusya'nın Avusturya-Fransa Savaşı'nda tarafsız kalmasını savunmuştu. "Bize hiçbir şey kazandırmayacak savaşlarda gücümüzü tüketecek kadar zengin değiliz" görüşünü öne sürmekteydi."[27] Yeni Dışişleri Bakanı Adolph Kont von Schleinitz'e (1807-85) 12 Mayıs'ta yazdığı uzun değerlendirmede Bund'un neden her zaman Prusya'ya muhalif kalacağını ortaya koydu:

> Bu orta boy devlet siyaseti eğilimi, geçici sallantılardan sonra sabitlenen mıknatıslı bir iğne gibi, her zaman istikrarlı olarak ortaya çıkacaktır zira tekil şartların veya kişilerin yarattığı keyfi bir sonuç değil, küçük devletlerin oluşturduğu bir federasyonun iç ilişkilerinin doğal ve kaçınılmaz bir neticesidir. Mevcut federal antlaşmalar çerçevesinde bu durumla kalıcı ve tatmin edici bir şekilde başa çıkma imkânımız yoktur... Bund'la ilişkimizde er ya da geç *ferro et igni* [demir ve ateş-ç.] yoluyla düzeltmemiz gereken bir zafiyet görüyorum.

"Demir ve ateş", Başbakan olarak Eylül 1862'de yapacağı ilk konuşmasında kullandığı daha tanınmış "kan ve demir" ifadesinin habercisiydi. Anlatmak istediği husus ise tamamen aynıydı. Prusya kaderini "demir ve ateşle", yani savaşla biçimlendirmek zorundaydı. Prusya, Avusturya'nın halihazırdaki zor durumunu Bund'u yeniden tasarlamak, Avusturya sınırına asker göndermek ve Fransa'yla Avusturya arasındaki savaş sırasında küçük devletleri istilayla tehdit etmek için kullanmalıydı.[28]

Moltke 14 Haziran 1859'da tüm kolordu komutanlarını ve kurmay başkanlarını beklenmeyen bir sorunu değerlendirmek için topladı. Prusya'da başlatılan seferberlik başarısız olmuştu. Fransa'yla Avusturya'nın mütareke imzaladıkları sırada,

> Prusya ordusunun sadece üçte ikisi seferber edilmiş ve sevkiyatına başlanmıştı ancak ordu herhangi bir şey yapabilecek durumda değildi. Ne olmuştu? Seferberlik emri verildiğinde kolorduların sadece yarısı bu emri yerine getirecek durumdaydı. Demiryolu ulaşımı hazırdı: savaş teçhizatı -cephane, yük arabaları, erzak- toplanmış ve tüm Almanya'da üç demiryolu hattı boyunca depolanmıştı. Fakat önceliği sivil trafik almıştı; askerler büyük zorluklarla Ren bölgesine yaya yürümekteydi... Moltke dehşete kapılmıştı.[29]

Bunun ardından Genelkurmay kapsamlı biçimde yeniden teşkilatlandırıldı. Bir demiryolu dairesi kuruldu ve Genelkurmayda ikinci bölümü oluşturan seferberlik şubesi teşkil edildi. Roon, arkadaşı Perthes'e itiraf ettiği üzere Prusyalı gururunun bir başka derin aşağılanmaya uğrayacağından korkmaktaydı.

> Hiçbir şey yapmamak için artık çok fazla şey yaptık ... ama şimdi daha fazlasını yapamıyoruz çünkü İngiltere olmadan alacağımız risk, elde edeceğimiz ödülden daha büyük. Bu berbat bir ikilem. Sebebi de aşırı ürkeklik, çekingenlik ve tereddüt.[30]

Bu itham çok da haksız değildi. Ne Naip ne de Dışişleri Bakanı von Schleinitz ne yapılması gerektiğine karar verebilmişlerdi. Alışıldık ketumiyet eksikliğiyle Bismarck ise faal, Avusturya karşıtı ve İtalyan örneğinden cesaret bulan Alman milli hareketleriyle ittifak içinde sarih bir "Alman" siyasetini savunmuştu. Kral Naibi Wilhelm Habsburglara yapısından gelen sadakatinden kurtulmayı başaramamış, karşısına çıkan fırsatı Almanya'yı "yaratmak" için kullanamamıştı.

Bir önceki bölümde gördüğümüz gibi, Bismarck'ın dış siyaseti etkilemesi Kral'ın Başyaveri Leopold von Gerlach'a eleştirel mektuplar yazması, onun da bu mektupların içeriğini günlük kahve ve kek sohbetlerinde Kral'a aktarması yoluyla olmuştu. Bismarck giderek daha fazla etki kazanmış ve Başbakan Manteuffel 1856'da onu dışişleri bakanı olarak atama düşüncesini aklından geçirmişti. Şimdi ise uluslararası durum Bismarck'ın çatışmacı siyaset tarzına uygun düşmekteydi. "Milli dava" tekrar patlak vermiş, risk ve ödül daha da yükselmişti. Bismarck hâlâ mektuplarını yazmakla birlikte, hatıralarında anlattığı gibi, bunlar "etkisiz kalmaktaydı... Emeklerimin tek neticesi ... raporlarımın doğruluğuna şüpheyle bakılmasıydı."[31]

Bir Rus doktorun yaralı dizine uygulamış olduğu tedavi nedeniyle Bismarck Temmuz ayında tesadüfen Almanya'ya döndü; bu kez gerçekten hastaydı. Fakat Almanya'da kalmak zorundaydı ve hastalığı bu maksatla çok iyi bir bahane sağladı.[32] Vücudu bir zehirlenmeden ötürü ıstırap duyarken, öfke zihnini kavurmaktaydı; kardeşine Berlin'den Ağustos 1859'da yazdığı gibi, "Bir öfke nöbeti içine girdim, bazen üç gün boyunca uyuyamadım ve çok az yemek yedim" demekteydi.[33] 1859 sonlarında eski Junker arkadaşı Alexander von Below-Hohendorf'un malikânesinde nekahat dönemini geçirdi. Below, Bismarck'ın korkunç öfkesinin tehlikeli ve yıkıcı gücünü endişeyle gözlemledi. Moritz von Blanckenburg'a 7 Kasım 1859 tarihli mektubunda Bismarck'ın düşmanlarından başka bir şeyi düşünmemesi ve "aşırı düşünceleri ve duyguları" nedeniyle aklını kaçırdığını yazdı. Ona ancak basit bir Hıristiyan tedavisi yardım edebilirdi: "Düşmanlarını Sev! Hasta bedeninin karanlığından yükselen baskıları en iyi yolla serbest bırakacak kapı ve onu ölüme sürüklemekle tehdit eden garip evham ve tahayyüllere *[Vorstellungen]* karşı en iyi ilaç budur."[34]

Bu anlamlı bir tavsiyeydi. Bismarck'ın hasta ruhunun selamete ihtiyacı vardı ve bu selamet her zaman nedamet, şükretmek ve Tanrı sevgisi yoluyla bulunabilirdi. Bismarck'ın -ve Almanya'nın- trajedisi hiçbir zaman tam bir Hıristiyan olmayı öğrenmemesi, tevazu hakkında kavrayışsız, hasta vücut ile hasta ruh arasındaki etkileşim hakkındaysa bundan daha da az fikir sahibi olmasıydı.

Berlin'deki doktorlar Bismarck'a, "artan hipokondrisinin [hastalık hastalığı-e.]" Berlin'de sahip olduğu yerden ve her gün dokuz kişinin da-

vetli olduğu düzenli yemeklerin, dokuz hizmetkârın ve iki kâtibin sebep olduğu masraflardan duyduğu endişeden kaynaklandığını söylemişlerdi. "Her köşede tüylerinin yolunduğunu" hissetmekteydi.[35] Sanırım "hipokondri" kelimesini kendisi için ilk defa bu vesileyle kullanmış; zamanla başkaları da bu sıfatı ona yakıştırmaya başlamışlardır. "Yuvasızlık", istikrarlı bir aile hayatının eksikliği onu olağandışı korkular içine sokmuştur.

Tüm bunlar Bismarck'ın ruh halini düzeltmedi. Eylül sonuna doğru kız kardeşine şöyle yazdı:

> Esnafla ve devlet adamlarıyla kısık sesle konuşuyorum ama öfke, açlık ve iş yükünden neredeyse delireceğim... Sol bacağım hâlâ zayıf, yürüyünce şişiyor, sinirlerim iyot zehirlenmesinden henüz iyileşmedi, kötü uyuyorum... dermansız ve öfkeliyim, bilmem neden...[36]

Daha sonra tekrar tekrar göreceğimiz gibi, bunun için bir "neden" vardır. Naip Prens onu ve tavsiyesini geri çevirmişti. Hükümdar efendisinin memnuniyetsizliğini ortaya koyması veya sadece yeterli alaka göstermemesi Bismarck'ı son defa olmamak üzere derin bir ümitsizliğe itmişti. Bir miktar ilgi genellikle neşesinin gelmesi için yeterli olmaktaydı ve bu defa Polonya'nın geniş kraliyet arazilerinde kapsamlı bir av seferi için ziyarete gelmiş olan Çar'a eşlik etmesi emri bu vazifeyi gördü. Morali düzelen Bismarck Varşova'daki Lazienski Sarayı'ndan 19 Ekim'de Johanna'ya şöyle yazdı:

> Tüm gün *en grandeur* Çar II. Aleksandr'la birlikteyim. ... Sana en basit kelimelerle söyleyebileceğim tek şey, çok iyi olduğum. Çar'la kahvaltı, daha sonra tıpkı Petersburg'daki kadar lütufkârâne huzura kabul. Ziyaretler, Majesteleri'yle yemekler, akşam tiyatrosu, gerçekten iyi bir bale ve güzel kadınlarla dolu localar. Tam şimdi harika bir uyku çektim. Çay masada bekliyor ve içer içmez dışarı çıkacağım. Bu belirttiğim çay, sadece çaydan ibaret değil, kahve, altı yumurta, üç cins et, çörekler ve bir şişe Bordeaux şarabından oluşuyor ... çok keyifli.[37]

Yüce Makamın takdiri ve yiyecek bolluğu Bismarck'ın sağlığında harikalar yaratmaktaydı.

Rusya-Prusya Hükümdarlar Zirvesi 23-24 Ekim tarihlerinde Breslau'da düzenlendi. Naip Prens, Roon'un da katılmasını emretmişti.

Roon, tahminen bu vesileyle ordu reformuna ilişkin olarak "çok ciddi kuşku"[38] duyan "Otto Bismarck"la görüştü. Bismarck'ın kuşkularına yol açan sorunları bu mektubunda açıklığa kavuşturmamakla birlikte, birkaç gün sonra gönderdiği bir başka mektubunda Roon, tüm reform projesinin şahsi bakımdan ne kadar tatsız bir hale geldiğini çok açıklıkla ortaya koymaktadır:

> Steinmetz gibi hürmet ve takdirimi kazanan insanlarda bile bu meseleyle meşguliyetim ne kadar kıskançlık ve yanlış düşünceler uyandırmış. Aramızda acı, nerdeyse dokunaklı bir sahne geçti. Gerçi dostça ayrıldık fakat içim öyle zehirlenmişti ki uzun zaman dengemi toplamaya çalıştım.[39]

Tarafsız bir açıdan bakılırsa Roon güç bir vaziyetteydi. Aralarında en küçük rütbeli subayın kendisi olduğu bir komisyona Harbiye Bakanı'na vekâlet ederek başkanlık etmesi istenmişti. Bu, askerlikte önemsiz bir konu değildir. Bir önceki, yani Napoleon savaşlarına katılmış asker kuşağının en seçkin askeri kuramcılarından, emekli General Heinrich von Brandt (1789-1868), Roon'un karşılaştığı güçlükleri, görmüş geçirmiş bir kişinin yansızlığıyla izlemiştir. Brandt, taktik üzerine 1859'da yayımlanan ve çeşitli yabancı dillere çevrilen klasik bir çalışma yazmıştı.[40] Brandt'ın en yetenekli ve sadık öğrencisi, Schleinitz gibi Bismarck'ın "düşmanlarından" biri olacak 41 yaşındaki Binbaşı Albrecht von Stosch'du. O ve eski komutanı General von Brandt, dikkate değer bir içtenlik ve ilgi düzeyini ortaya koyan özel bir yazışmayı sürdürmekteydiler. General von Brandt Berlin'de ordu reformu hakkında duyduklarını 19 Ekim 1859'da ona şöyle bildirmişti:

> Bunun dışında her şey olağan keşmekeşi içinde. Ordu örgütlenmesi hakkındaki bilgi eksikliği, açığa çıkan şu saçmalıkla beraber kamuoyunda tartışılmaya başlanıyor. Şimdi de Posen'de ortaya attığı projesinin üzerinde biraz daha akıl yorması için Roon'u getirttiler. Ancak çözmesi gereken önemli bir sorun var. Ondan beklenen yama yapması, halbuki gerçekten yapılması gereken şey eski sistemi tamamıyla bünyeden söküp atmak. Tanrı yardımcısı olsun artık. Ordu halen bir kabuk değiştirme aşamasında. Yürüyüşe geçebilecek kabiliyette örgütlenmesi gerekirse, sanırım inanılmaz güçlüklerle karşılaşılır.[41]

Müteakiben mareşallerin ve en yüksek rütbeli generallerin katıldığı bir dizi çetin komite toplantısı yapıldı. Katılımcılar arasında yer alan "Papa Wrangel" lakaplı Mareşal Friedrich Kont von Wrangel, 75 yaşında olmasına rağmen henüz daha genç meslektaşı von Brandt gibi emekli olmamıştı. Toplantılara katıldı ve 4 Kasım'da von Roon'la yaptığı duygusal bir konuşmada onun Harbiye Bakanı olarak atanmasını istediğini söyledi:

> ...Harbiye Bakanı olmalıymışım. Müzakerelerde beni izlemiş, sağlam bir karakterim varmış... Ordunun yeniden teşkilatlanmasını yürütebilecek tek kişi benmişim ve tayinimin mümkün olan en acil şekilde yapılmasını Zat-ı Şahaneye tavsiye etmiş.[42]

Naip Prens, Albrecht von Roon'u gerçekten de 29 Kasım 1859'da Harbiye Bakanı tayin etti. Resmi tayin kararnamesi 5 Aralık tarihlidir. 56 yaşındaki Roon, Prusya ordusundaki en genç korgeneraldi. Tayinin resmi olarak duyurulmasından önce 4 Aralık'ta mutat huzura kabulde "anayasal rengi daha doğru, itimadını haiz, yararlı birini tanıdığı takdirde, seçimini değiştirmesini" Naip Prens'ten istirham etti. Waldemar von Roon, muhafazakârların Harbiye Bakanı olarak von Bonin'i görev süresinin (1852-54) başında "liberalizmle flörtü ve popülerlik kazanmak için çabalaması" nedeniyle suçlamış olduklarını belirtmiştir.[43] Roon'un yeni rolüyle ilk defa görünmesi Prusya Landtag'ı üyeleri üzerinde çok olumlu sayılamayacak bir izlenim bıraktı ve "asık suratlı" olduğu, "sert demir plakalarından biçilmiş elbiseler giymiş gibi durduğu", "yüzünün haşin bir sertlik" taşıdığı ve hepsinden de fazla "reaksiyoner" olduğu yolunda farklı yorumlara yol açtı.[44] Fakat onu yumuşak olmakla suçlayan kimse ortaya çıkmadı.

Roon'un diğer yüzü, 1855'te İç Misyon Hıristiyan Birliği'ni kuran ve Bonn'da genç işçiler için ilk yurdu açan Bonn Üniversitesinin etkin medeni hukuk profesörü arkadaşı Clemens Theodor Perthes'le yazışmalarından açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır.[45] Derin bir Lutherci olan Clemens, aynı zamanda siyasete de derin bir ilgi duymaktaydı. Prusya toplumunun neredeyse kayda değer bütün üyelerini tanımaktaydı (Perthes ailesi seçkin bir yayınevinin sahibiydi) ve Hıristiyanlık inancının, tanıdıklarının insani özelliklerine gözlerini kapamasına hiçbir zaman izin vermedi. Roon ve Perthes yaşamdaki hedefleri ne kadar farklılaşsa da

dostluklarını sürdürmelerini sağlayan özel bir bağı korumayı başardılar. Daha genç olan Perthes, Roon'un düşünceleri ve şüpheleri için günah çıkarttığı bir rahip vazifesini gördü. Perthes, güven duymadığı Bismarck hakkında Albrecht von Roon'u daima uyardı. Aralık 1859 başlarında yeni Harbiye Bakanı'na yazdığı kehanetlerle dolu önemli bir mektubunda kendisini fazla reaksiyoner davranmaması konusunda uyardı; aşırı muhafazakâr *Kreuzzeitung* çevresinin onu ve makamını kullanmaya çalışacaklarını iyi bilmesi tavsiyesinde bulundu. Roon, tarihi bir görev üstlendiğini hatırlamalıydı:

> Almanya'nın geleceğinin bağlı olduğu devlet [Prusya-ç.] sizin vasıtanızla Avrupa'daki durumuna ve kendi dahili hayatına uygun yeni bir temel edinmelidir. Tarihin bir devresi sizin ellerinize emanet edilmiştir. Siz Prusya'nın, Almanya'nın ve Avrupa'nın gözleri önünde sadece bugün için bulunmamaktasınız, aksine tarihi bir şahsiyet oldunuz. Gelecekte Prusya'nın tarihini araştıracak insanlar sizi görmemezlik edemeyeceklerdir.[46]

Dierk Walter Prusya ordu reformuna ilişkin son kitabında Roon'un reformları hakkında ciddi bir araştırma yapılmadığına işaret etmektedir.[47] Reformlar "efsane" haline gelmişlerdir. Tarihçilerin onları "önemli" görmesinin sebebi askerlerin ve bilim adamlarının 1860'lardan itibaren bu reformları önemli olarak değerlendirmeleridir. Fakat bu reformlar nelerdi? Walter'in belirttiği gibi, en çağdaş ve standart askeri tarihler dahi, celp kotasının 23.000 nefer artırılmasının, 49 yeni alayın kurulmasının ve Landwehr'in sahra ordusundan ayrılmasının bu kadar geniş ölçekli ve niteliksel sonuçlara neden yol açtığını tespite gayret dahi etmeden"[48] eskiden beri söylenenleri tekrar etmektedir.

Reformların önem kazanmasının sebeplerinden biri, Naip Prens'in bu reformları gündemin birinci sırasına yerleştirmesiydi. Naip Prens, kraliyet ailesi prensleri ve kıdemli generallere 2 Ocak 1860'ta verdiği olağandışı bir konferansta ordu reformunun önemini ele aldı. Leopold von Gerlach işittiklerinden etkilenmişti ve konferansı "olağanüstü ... birçok yeni olguyu öğrendim... Askeri reform, önemi giderek daha barizleşecek büyük bir tedbir" sözleriyle değerlendirdi.[49] Albrecht von Roon'un Harbiye Bakanı olarak tayinine Naip'in bu reformları onun gerçekleştirebileceğine inanması yol açmıştı. Roon, Bismarck'ı gençlik

günlerinden beri tanıdığı ve Bismarck'ın ne kadar yetenekli olduğunu bildiği için reformlar bu anlamda da önem kazanmıştır. Roon, bakan olarak atanmasının ilk gününden itibaren sürekli olarak Naip Prens'i Bismarck'ı başbakanlığa getirmesi için zorladı.

İkinci olarak reformlar, Taç ile Parlamento arasında tüm hükümet mekanizmasını felce uğratan ve generallerin 1848 devrimlerinin ikinci perdesini açacağından endişe duydukları bir ihtilafa yol açtı. Berlin'de toplanan kalabalıkların yarattığı korkuların ve ihtilalci karışıklıkların hatırası -bu olayların üzerinden yalnızca on dört yıl geçmişti ve saray ile ordu yaşananları çok iyi hatırlamaktaydı- 1859-62 bunalımının arka planını oluşturuyordu. Bu şartlar altında Roon'un Bismarck konusundaki ısrarlı talepleri daha da acilleşti ve karşı konulmaz hale geldi. Bismarck'ın başbakanlığa atanmasının nedeni ordu reform programı ve bu programın finanse edilmesinin yarattığı açmazdı. Roon, gücünü bir Prusya generali ve Harbiye Bakanı olarak Kral'dan huzura kabul edilmesini talep etmeden önce başbakanla istişare edilmesine ilişkin Eylül 1852 tarihli Bakanlar Kurulu kararına bağlı olmamasından alıyordu. Komuta kademesindeki diğer generaller gibi Kral'a "doğrudan ulaşabilecek" bir konuma sahipti. Prusya generallerinin, yüksek komutanları olan krallarına erişmelerini, hiçbir aracı engelleyemezdi.

Roon'un reformları elbette askeri nedenlerle de önemliydi. Faal ordunun ve faal ihtiyatların sayısal büyüklüğü reformlar sayesinde yüzde 50'den fazla artacak ve büyüyen ordu daha iyi bir eğitim görmeye başlayacaktı. Program, bir sivili Prusya askerine dönüştürmenin üç yıllık faal askerlik hizmeti gerektireceği doktrinini kuruyordu ki 1859'dan Birinci Dünya Savaşı'nın çıkışına kadar bu doktrine parlamentoda muhalefet eksik olmamıştır. Program, geleneksel milis güçlerinin sayısını azalttığı için yedek subayları ve vatansever burjuvazinin büyük kısmını öfkelendirmekle kalmıyor, ordunun yıllık masraflarını da yükseltiyordu. Fakat her şeyin ötesinde Prusya kimliğinin ruhunu ilgilendiren bir meseleyi Tacın ve Parlamentonun önüne getiriyordu: Ordu, bir kraliyet ordusu mu, yoksa bazılarının adlandırdığı gibi bir parlamento ordusu muydu?

Son olarak reformlar Wilhelm von Preussen için şahsen de önemliydi. Büyük Friedrich'ten sonra gelen Hohenzollern hükümdarları içinde askerliğe kendisini en fazla adamış kişi, Wilhelm idi. Kendisini sadece bir komutan değil, ordunun geleceği konusunda genel düşünceleri olan bir

fikir adamı olarak da görmekteydi 1832 yılında "eğitimli bir köylüyü düzgün bir askere" dönüştürmek için üç yıllık askerlik hizmetinin gerekli olduğu konusunda birkaç uzun muhtıra yazmıştı. Karışık zamanlarda otoriteyi koruyan şey, *Soldatengeist*'ın, yani "askeri ruhun" oluşturulmasında gerçek değişimi yaratan üçüncü yıldı. 1830 ve 1831'de patlak vererek Avrupa'yı sarsan ihtilal dalgaları Prens'in değerlendirmelerini daha da geçerli kılmıştı. III. Friedrich Wilhelm'in döneminde Harbiye Bakanlığı yapmış Karl Georg von Hake'a[50] 9 Nisan 1832'de yazdığı gibi:

> Avrupa'daki ihtilalci ve liberal partilerin eğilimi, hükümdarın iktidarını güvence altına alan ve bu yolla tehlike zamanlarında emniyetini temin eden desteklerini aşındırmaktır. Bu desteklerin ordular olması doğaldır. Orduya gerçek askeri ruh ne kadar çok sinerse, üstesinden gelinmesi o kadar zor olacaktır. Disiplin, kör itaat sadece uzun zaman korunan alışkanlıklar vasıtasıyla yaratılabilir ve böylelikle tehlike zamanlarında hükümdar askerlerine yaslanabilir.[51]

Stein, Scharnhorst ve Gneisenau'dan* alınan dersler unutulmamıştı. Asker Prens mutlak hükümdarlık haklarının korunması için tek yol olarak askeriyenin itaatine yüzünü dönmek istemekteydi. Askerlerin kendi vatandaşlarına ateş etmek zorunda kaldıklarında çok fazla düşünce sarfetmeleri, bu konudaki kudretlerini azaltmaktan başka işe yaramazdı.

Prens Wilhelm, Roon'un Şubat 1860'ta sunduğu yasa tasarısının çektiği düşmanca tepkiyi biraz safça bir tavırla hiç hesap etmemişti. Parlamentodaki liberaller ayağa kalkmışlardı. Önlerine gelen teklif, parlamentoya ve temsili kurumların gelişmesine karşı açıkça set çekeceğini düşündükleri bir ordunun kurulması için bütçede muazzam bir artış getirmekteydi. Ilımlı liberallerin bütçe yasasının parlamentodan geçmesine razı oldukları 1860 yılındaki bir uzlaşmadan sonra Parlamento, Roon'un ordunun genişletilmesi ve buna ilişkin tedbirlerin finansmanı planını onaylamayı reddetti. Taç ve Parlamento boynuzlarını birbirlerine geçirmişti ve hiçbir taraf mağlubiyeti kabul etmeye niyetli görünmüyordu.

---

* Baron zum Stein (1757-1831) sivil idarenin üst makamlarında, Gerhardt von Scharnhost (1755-1813) ile August Neidhardt von Gneisenau (1760-1831) ise Genelkurmay Başkanlığında bulunmuş, Prusya idaresiyle askeriyesini reforma tabi tutarak 19. yüzyılda olduğu hale gelmesini sağlamış önemli reformculardır-e.n.

Roon Harbiye Bakanlığı makamına geçtiğinde Bismarck bir şeylerin değişmesini bekledi. Ne Petersburg'a dönebiliyor, ne de geleceği hakkında açık bir işaret alabiliyordu. Stuttgart'ta görevli Prusyalı diplomat Müsteşar von Zschock, önde gelen liberallerden tarih profesörü Max Duncker'e 21 Ocak 1860'ta şöyle yazdı:

> Dünden beri Herr von Bismarck'ın Herr von Schleinitz'in yerine dışişleri bakanı atanacağı, onun da Londra'daki Bernstorf'un yerini alacağı söylentisi yayıldı... Bismarck adı tüm Alman hükümetlerinin kulaklarına yalnız itici bir ses olarak gelmiyor. Bakan Hügel'in bir defasında bana söylediği gibi bu ismin sadece zikredilmesi bile Prusya ve önceki müttefikleri arasında bir bölünme yaratmaktan ibaret kalmaz, aynı zamanda -doğru veya yanlış- Prusya'nın tüm dostları yüreklerinin derinliklerinde bu isimden nefret eder...[52]

Hiddetli bir sabırsızlık içinde zaman öldüren Bismarck, Moritz von Blanckenburg'a 12 Şubat 1860'ta taşkın ve kavgacı bir mektup yazdı:

> Rusya bize çok az taviz veriyor, İngiltere hiçbir şey vermiyor, fakat Avusturya ve *Ultramontanlar** bizim için Fransızlardan daha beter. Fransa küstahlık ve kendine hâkim olamama nedenleriyle çoğu zaman düşmanımız olacaktır fakat en azından savaşmadan bizimle birlikte yaşayabilir. Öte yandan Avusturya ve [önde gelen Katolik politikacı ve siyasetçi August-JS] Reichensperger,[53] ancak Prusya'nın gübre olarak toprağa karıştırıldığı bir tarlada gelişebilirler. Tuna boylarındaki bu aşağılık Slav-Roman kırması devlete yapışmak, Papa ve Kayzer'e fahişelik yapmak, Prusya'ya ve Luther inancına ve esasen Ren konfederasyonuna olduğu gibi Almanya'ya karşı da ihanettir. Fransa'ya kaybedebileceğimiz en fazla şey bazı eyaletlerdir ve bu da ancak geçici süreyle olabilir; Avusturya ise tüm Prusya'yı sonsuza kadar elimizden alabilir.[54]

Şubat ayını Mart ayı izledi. Derken Nisan da geçip gitti; Bismarck hâlâ devletli efendisinin karar vermesini beklemekteydi. 7 Mayıs'ta Johanna'ya Berlin'den şöyle yazdı:

---

* "Dağın ötesi (Fr. *ultra-montagne*)" kelimesinden türetilmiş bir terimdir. Alp dağlarının ötesindeki Roma'da bulunan Papalık taraftarı anlamında kullanılmıştır. Daha geniş anlamıyla terim, kilise ile devlet arasındaki yetki çatışmalarında kilisenin yanında bulunan, Papanın yanılmazlığı doktrinine inanan Katolik gruplarını ifade etmiştir.-ç.n.

> Burada oturuyorum... Kyffhauser efsanesindeki Barbarossa gibi zamanın çarkı tarafından unutulmuş halde, hiç gelmeyen şeyleri bekliyorum.* Üç gün boşuna uğraştıktan sonra nihayet Reder'lerdeki akşam yemeğinde tesadüfen Schleinitz'e rast geldim... Kuru bir ifadeyle, etrafta dolaşarak ve endişe duyarak, heyecanla bu bekleyişi sürdürmektense ayrılmayı tercih edeceğimi izah ettim. Bana "birkaç gün daha" sükûnet içinde beklememi tavsiye etti ve henüz tanımlanmamış değişiklikler konusunda belirsiz imalarda bulundu.[55]

Bismarck zorunlu hareketsizlik döneminde, çocukluk arkadaşı Moritz von Blanckenburg'la birlikte yeni Bakan'ın işlerini tartışmak için düzenli olarak Roon'la buluştu. Albrecht'in oğlu ve biyografisinin yazarı Waldemar von Roon'un açıkladığı gibi babası Bismarck'ın tavsiyelerini almak istemekteydi. "Landtag'daki Muhafazakâr Partinin Başkanı Moritz von Blanckenburg'la birlikte Roon'un Bismarck'la da yakın bağları bulunduğundan, bakan olduktan sonra Berlin'de olduğu sürece eski dostuyla" istişare için "hiçbir fırsatı kaçırmadı ve üçünün birlikte yaptıkları uzun sohbetler neticesinde siyasi görüş ve hedeflerinde artan ölçüde bir mutabakat ortaya çıkmaya başladı".[56] Roon bakanlık görevinin başlangıcında kendisini fazla reaksiyoner gören Parlamentodaki liberallerin ve fazla ılımlı gören ordudaki reaksiyonerlerin saldırılarına muhatap kaldığından alabileceği her yardıma ihtiyaç duymaktaydı. Bu ikinci gruptan en ısrarlı ve Kral'a en yakın duran kişi General Edwin von Manteuffel'di.

Edwin von Manteuffel de (1809-85) Moltke ve Roon kadar biyografisinin anlatılmasını hak eden bir şahsiyettir; Prusya askeri meselelerini Moltke ve Roon'la birlikte 1918'e kadar biçimlendirmiş generaller konseyini yaratmış olan kişi Manteuffel'dir. Roon ve Bismarck'ın tersine, Manteuffel birçok dalları bulunan ve soyunda düzinelerce ünlü asker devlet adamı sayabilen son derece seçkin bir sülaleye mensuptu. Yakın ai-

---

* Bugünkü Almanya'nın Thuringia eyaletinde bulunan Kyffhauser Tepelerindeki ortaçağ dönemi kale kalıntısıyla ilgili bir efsane. 12. yüzyılda yaşayan Alman Kralı ve Kutsal Roma Germen İmparatoru Friedrich Barbarossa, Üçüncü Haçlı Seferi sırasında ordusunun başında Anadolu'dan Kudüs'e doğru giderken Silifke civarındaki Göksu deresinde boğularak öldü. Ancak halk arasında onun ölmediği, bu tepelerin altındaki taş bir masada uyuduğu ve memleketinin en zor anında tekrar ortaya çıkıp halkını kurtaracağı yönünde bir efsane oluştu. Nitekim elinizdeki kitabın şu an anlattığı dönemden yaklaşık otuz sene sonra, 1890-96 yılları arasında bu kalenin kalıntıları üzerine bir Kayzer I. Wilhelm Anıtı dikildi. Anıtta Barbarossa'nın da heykeli bulunmaktadır-e.n.

lesinin geçmişi ise daha az görkemliydi. Ailesinin parası azdı, taşıdığı soyadına rağmen yüksek çevrelerle fazla bir teması yoktu; zayıf bir bünyeye sahipti ve miyopiden mustaripti.[57] Prusya Başbakanı olarak 1850'den "Yeni Çağ" hükümetine kadar görev yapmış, Bismarck'ı himaye etmiş ve yükseltmiş kuzeni Otto'yu daha önce tanımıştık. Sıkıcı ve mesafeli kuzeninin tersine Edwin tiyatroya düşkün bir kişiydi ve en sevdiği şair olan Schiller'den binlerce dizeyi ezberinden okuyabilirdi. Gordon Craig onun için "iflah olmaz bir romantik"[58] tanımını kullanmaktadır. En gözde askeri birliklerden Dragon Muhafızlarında genç bir subay olarak görev yapmış, Harp Akademisinde okumuş, çeşitli komuta kademelerinde bulunmuş ve IV. Friedrich Wilhelm ve kamarillanın dikkatini çekmişti. Kral bu güvenilir subayı 1848 yılında ve sonrasında özel diplomasi görevlerinde kullandı. Manteuffel ünlü tarihçi Leopold von Ranke'nin (1795-1886) derslerine devam etti ve Ranke'nin öğrettiği yeni tarih bilimi disiplininin sadık bir takipçisi oldu. Ranke yıllar sonra Manteuffel'i düşündüğünde "yazılarımı en iyi anlayan ve başka yerlerde bana nasip olandan çok daha büyük bir manevi yakınlık gösteren kişidir" ifadesini kullanmıştır.[59]

Manteuffel, 1857 yılı başlarında IV. Friedrich Wilhelm tarafından Harbiye Bakanlığı Personel Dairesinin başına tayin edilmesiyle meslek hayatının en önemli makamına getirildi. Bismarck iktidara gelmeden önce Manteuffel dairesinin Harbiye Bakanlığından Kral'ın şahsi karargâhına aktarılmasını ayarladı, burada Askeri Kabine Başkanı unvanını aldı. Bu teşkilatlanma, 18 Ocak 1861'de Kral I. Wilhelm'in, Gordon Craig'in ifadesiyle "ilk başta anlaşılmış olmasa da, önemli bir ferman yayımlayarak kuvvet komutanlıklarının personel, hizmet veya komuta konularındaki emirlerinin bundan böyle bakanların imzasına ihtiyaç duymayacağını" duyurmasıyla gerçekleşti.[60] Askeri Kabine Başkanı fiilen, tüm rütbe ve makamlardan subayların atanması için Kral'a önerilerde bulunmaktan sorumlu tek makam haline geldi. Otuz yıl sonra General von Schweinitz bu düzenlemeyi eleştirmiş, Manteuffel'in halefi General Emil von Albedyll'in nerdeyse görünmez bir diktatörlük uyguladığı yönünde acı değerlendirmelerde bulunmuştur:

> Ordunun muazzam ölçüde büyümesi Kayzer'in kariyerleri izlemesini, daha önce yaptığı şekilde personeli etraflıca tanımasını, eskiden olduğu gibi bilgece ve adilane biçimde düzenlemesini imkânsız hale getirmişti. Askeri Kabine Başkanı doğal

> bir süreç içinde çok güçlendi ve General Albedyll, Bismarck'ın yardımıyla kendisini Anayasa üzerine yemin etmiş Harbiye Bakanı'ndan bağımsız konuma getirir getirmez [aslında Manteuffel bunu Bismarck'tan önce yapmıştı] ülkedeki en güçlü ikinci kişi oldu. Bunun sebebi, kuvvet komutanlıklarında üyesi bulunmayan yüksek sınıf ailelerin sayısının çok az olması ve dolayısıyla bu ailelerin personel dairesi başkanı General Albedyll'den bekleyecekleri veya çekinecekleri bir şeylerin bulunmasıdır.[61]

Bu durumun en zararlı etkisi karar verme sürecinin bozulmasında görüldü. Moltke'nin büyük önem taşıyan makamı 6 Behrenstrasse adresindeydi; Roon ve haleflerinin çalışma ofisleri Leipziger Strasse'de bulunan *Kriegsministerium* [Harbiye Bakanlığı] binasındaydı. Manteuffel'in ofisi ise sarayın giriş salonlarından birinde bulunmakta, kendisi de yaver olarak normal görevi çerçevesinde Kral'ı her gün görmekteydi. Prusya Krallığı gibi yarı otokratik bir devlette hükümdara yakınlık yönetimde tüm diğer unsurlardan daha fazla ağırlık sağlamaktaydı. Moltke ve Roon huzurdan çekilip, kendi bürolarına gittikten sonra, Askeri Kabine Başkanı Kral'ın görüşlerini dinleyebilir, cevaplarını kaleme dökmesine yardım edebilir ve hükümdarın genel siyasi konulara ilişkin talimatlarına alttan alta kendi fikirlerini işleyebilirdi. Askeri Kabine giderek güç ve otoritesini artırdı ve resmi gazetenin 8 Mart 1883 tarihli nüshasında duyurulduğu üzere Kayzer bu kurumu en sonunda Bakanlığın rütbe listesinden bütünüyle ayırdı:

> Bu düzenlemeyle ordu rütbe listesinde bundan böyle "Emperyal Majesteleri, Kayzer ve Kralın Başyaverliği" adı altında tüm Askeri Kabine yer alacak, Harbiye Bakanlığının rütbe listesinden bu isimler çıkartılacak, Harbiye Bakanlığında "Personel İşleri Başkanlığı" bölümünün altında yalnızca "bakınız Askeri Kabine" ibaresi yer alacaktır.[62]

Manteuffel, Alman Kara Kuvvetlerinin üst kademelerinde ister istemez Hobbesvari bir savaş, herkesin herkese karşı mücadeleye girdiği bir süreç başlattı. Stosch döneminde Prusya Kara Kuvvetlerinin eski yapısal modelini kabul eden yeni İmparatorluk Donanması karargâhında da kısa sürede benzer bir kargaşa havası hâkim olacaktı.* Dolayısıyla Moltke'nin 1866 ve 1870'te başardığı merkezileşme ve etkili idare sis-

---

* Amiral Stocsh, 1872 yılından 1883 yılına kadar Deniz Kuvvetleri Komutanı olarak görev yapacaktır-e.n.

temi bir daha hiç kurulamadı. Manteuffel'in mirası da bu olacaktı. O dönemde ise Manteuffel, Harbiye Bakanlığıyla Parlamento arasındaki ihtilafa ilişkin giderek daha da sertleşen beyanlarıyla Roon'un hayatını güçleştirdi. 10 Mart 1860'ta Roon'a "Askeri Kabinenin koşulsuz olarak korunması özellikle halihazırda bir gerekliliktir" görüşünü iletti.[63] Ertesi gün Roon'un direncini güçlendirmek için tekrar aynı konuda yazdı:

> ...Bir ilke meselesi ortaya çıktığında, tüm dünya taviz verilmesi ve uzlaşıya varılmasına akıl yoruyor ve meselenin tırmandırılmaması tavsiyesinde bulunuyor. Şu veya bu bakan bu tavsiyelere uyarak ihtiyatla hareket ettiğinde ise acil durum geçer geçmez herkes "nasıl bu kadar kolaylıkla boyun eğebildi" diye soruyor.[64]

Roon'un planında yer alan yeni alaylar vakit geçirmeden, Parlamentonun gerekli ödenekleri tahsis edip etmemesine bakmaksızın kurulmalıydı. Manteuffel, bu konuda kendisinin ve dolaylı olarak Naip Prens'in tutumunu kesin bir açıklığa kavuşturmak için 29 Mayıs 1860'ta Roon'a bir mektup gönderdi:

> Bu alaylar derhal kesin olarak kurulmadığı takdirde, ordunun moral durumunun ve iç enerjisinin tehlikeye düşeceğini ve Naip Prens'in konumunun zayıflayacağını değerlendiriyorum.[65]

Diğer taraftan Roon, Moltke ve daha sonraları Bismarck, Manteuffel'in yardımına ve desteğine ihtiyaç duydular. O ise amaçlarını paylaşmakla beraber, sadece kullanılan araçlara ve tarza itirazlarda bulundu. Manteuffel, Moltke'nin Genelkurmay Başkanı olarak atanması ve gerekli yetkilerle donatılması için Kral'ı ikna etmekte kritik bir rol oynadı. Esasen 1860'lardaki bazı ifadelerinin verdiği izlenim kadar reaksiyoner bir kişi değildi. Doğrudan Kayzer'e bağlı Alsace bölgesinin 1879'da Genel Valisi olduğunda Alsace'lı personelin terfi ve teşvik ettirilmesi için elinden geleni yaptı, bu gönülsüz Alman vatandaşlarını kaderleriyle barıştırabilmek için büyük çaba gösterdi.[66] Manteuffel'in 1860'lı yıllarda Bismarck'a çıkardığı sorun, hırslı yaradılışından, Kral'ın huzuruna doğrudan çıkabilmesinden, saraydaki konumundan, zekâsı ve edebi bilgisinden ve general olması nedeniyle basit bir sivil olan Bismarck'ın kontrol sahasının dışında bulunmasından kaynaklandı. Bismarck, Ara-

lık 1857'de dahi Manteuffel'in kendisiyle "çocuğa ders veren bir öğretmen edasıyla" konuştuğunu söyleyerek Leopold von Gerlach'a şikâyette bulunmuştu. "Edwin'in bana karşı tutumu ... sürekli bir beğenmezlikle dolu ve şüpheci." "Aşırı itaat gösterilmesi" Edwin'i şımartmıştı: "bu fanatik çavuş, bu Edwin, bana Berlin'den derhal çıkartılması gereken müphem bir siyasi komplocu olarak muamele ederken, sizin talimatlarınızla hareket etmediği konusundaki teminatınıza daha da çok ihtiyaç duyuyorum."[67]

Fakat Edwin von Manteuffel, 1857 yılının son aylarında ve sonraları Bismarck'a güven duymaması için her nedene sahipti, zira sarayda olur olmadık zamanlarda davetsiz beliren, hırslı, kurnaz, dengesiz bir kişi olarak Bismarck tam da "şüpheli bir siyasi entrikacı" görüntüsü vermekteydi. Her şeye rağmen, Bismarck'ın Başbakanlığa atanması meselesi ortaya çıktığında Manteuffel onu sadık şekilde destekledi. Roon gibi o da orduda yapmak istediklerini Bismarck'tan başka hiç kimsenin gerçekleştirmeyeceğini veya gerçekleştiremeyeceğini kavramıştı.

Bununla beraber, 1860 yılında Bismarck talimat almadığı için Berlin'de bir bitkisel hayat yaşamakta ve gelecekte neler yaşanacağını henüz kimse bilememekteydi. Anlaşıldığı kadarıyla, Naip Prens özellikle Bismarck'ın "burada kalması gerektiği"[68] ve beklemesi gibi kendisi için olağan bir talimatı vermişti. Fakat Bismarck gibi yanardağ tabiatlı birisinin bu talimata katlanması güçtü. Prens, hizmetkârlarına samimi bir ilgi besleyen, ancak uzun tereddüt dönemlerinin onlara yükleyeceği manevi bedele duyarsız kalan bir hükümdardı. "Dışişleri Bakanı Bismarck" evresine geçilmesi dört ay sürdü; müteakip 1862'deki "Başbakan Bismarck" evresi ise daha uzun bir zaman alarak iyice asap bozucu bir hale bürünecekti. Yine de bu birinci makam bile Bismarck'ın çektiklerine değerdi. Kardeşine itiraf ettiği gibi, "göğsüme tabanca dayasalar dahi" dışişleri bakanlığı görevini "reddetmek bir korkaklık olacaktı."[69] Böyle bir mecburiyet karşısında da kalmadı. Haziran 1860 başlarında Kovno'dan* [Büyükelçilik-e.] Müsteşarı Kurd von Schlözer'e telgraf çekerek bir iki gün içinde St. Petersburg'a varacağını bildirdi.[70] Rusya'ya geri dönmenin işine geldiği açıktı. St. Petersburg'a döndükten sonra Frankfurt'taki eski memurlarından Temsilcilik Müşaviri Wentzel'e şöyle yazdı:

* Başkent Kaunas'ın, Litvanya'nın bağımsızlığını kazanmasından önceki ismi-e.n.

> Burada kayda değer bir masraf yaparak önümüzdeki birkaç yıl için düzenimi kurdum. Schleinitz'den daha uygun bir amir bulmayı dileyemem. Onunla gerçekten yakınlaştık ve kendisine iyi duygular besliyorum. Benimle yer değiştirme arzusunun hiç gerçekleşmemesini içtenlikle diliyorum. Bakan olarak altı ay bile dayanamam.[71]

Tüm bunlar Bismarck'ın Dışişleri Bakanı veya başbakan olma hırsından vazgeçtiği veya artık büyükelçilik rezidansından Neva nehrinin manzarasının keyfini çıkarmaya razı olduğunu akla getirmemelidir. Şifa bulmaz düşmanlarından biri olan Baden Başbakanı Franz Freiherr von Roggenbach, liberal akademisyen ve gazeteci Max Duncker'e 25 Ağustos 1860'ta yazdığı mektubunda Bismarck'ın "siyaset çukurlarında kariyer yapmak isteyen ilkesiz bir Junker"den başka bir şey olmadığını yazmıştı.[72] Bu suçlamada bir doğruluk olmakla beraber, Bismarck bundan ibaret değildi. Hayali bir taşra köşesinde huzur ve rahatlık içinde yaşama özlemini gerçekten duymakta, bunu elde ettiğinde ise tedirgin olmaktaydı. Arkadaşlarına çok zaman kaba davranmakla beraber kardeşlerine çok bağlıydı. Onun bu diğer yönü, aşağıdaki, kız kardeşine yazdığı ve benim rastladığım en güzel mektuplarından birinde ifadesini bulmaktadır:

> Aklımı toplamam ve sana yazmam için buradaki kurulmuş saat gibi işleyen çalışma mekanizmasından kendimi ayırmam ve birkaç serbest saat geçirmem için İmparator fermanıyla talimat almam gerekti. Günlük yaşam, sabah çayından, aşağı yukarı saat 4'e kadar kişiler veya kâğıtlar halinde her tür vazifeyle hareketimi kısıtlıyor. Ardından saat altıya kadar at sürüyorum. Akşam yemeğinden sonra mürekkep hokkasına doktorun emirleri uyarınca yalnız büyük dikkatle ve en acil durumlarda yaklaşıyorum. Bunun yerine gelen belgeleri ve gazeteleri okuduktan sonra Rusya'da yaşayan Prusyalıların, büyükelçilerine getirdikleri tuhaf taleplerden eğlenerek ve düşüncelere dalarak yaklaşık gece yarısı yatağa giriyorum. Uykuya dalmadan önce kız kardeşlerin en iyisini düşünüyorum fakat bu meleğe yazmam ancak Çar'ın saat 1'de huzura gelmem için emir vermesi ve sabah 10 trenine binmek zorunda kalmamla mümkün olabiliyor. Böylelikle büyükannelerin en güzeli Prenses Wjasemski'nin bana tahsis ettiği ve sana bu mektubu yazdığım dairede iki saatim olabildi... Pencerenin önündeki masamdan kızıl ve sarı yaprakların yeşile baskın çıktığı yamaç altındaki kayın ve akçaağaçlara, bunların ardındaki köyün çimen yeşili çatılarına, soğan biçimi beş kubbesiyle köyün sol tarafında ayırt edebildiğim kiliseye bakıyorum; tüm bunlar çalı, çayır ve ormanlıkların oluşturduğu sonsuz bir ufuk ile çevrili... Kahverengi, gri

> renk tonlarının gerisinde, dürbünle bakıldığında St. Petersburg'daki Sen Izaak kilisesi fark edilebiliyor... 1859 başlarından beri süren uzun yolculuklardan sonra bir yerlerde ailemle birlikte gerçekten yaşamak duygusu o kadar iyi geliyor ki, bu ülkeden ve ocağımdan isteğimle ayrılmam mümkün değil.[73]

Otto von Bismarck'ın her iki yönü de tüm devirlerinde var olmuştur: Huzurlu evinin rahatlığına hasret bir aile adamı, küçük kız kardeşine mektuplarında "kalbimin aşkı" diye hitap eden sevgi dolu kardeş ve aynı zamanda iktidarı ne pahasına olursa olsun ele geçirmek isteyen azimli, şeytani ve son derece gaddar entrikacı.

Ocak 1861'de St. Petersburg Büyükelçiliğine günümüzde verilen isimle ücretsiz stajyer olarak giren Friedrich von Holstein, Bismarck'ın mutsuz olduğunu farketmişti. İdealleştirdiği ve otuz yıl boyunca hizmet ettiği büyük adam hakkındaki ilk izlenimlerini yıllar sonra kaydetmiştir:

> Kendimi takdim ettiğimde elini uzattı ve "hoş geldiniz" dedi. Orada uzun boyu ve tebessümsüz çehresiyle dimdik dururken, onu ailesine ve daha sonra dünyanın geri kalanına belireceği şekilde gördüm: kimsenin kendisini yakından tanımasına izin vermeyen bir insan... O tarihte Bismarck kırk beş yaşında, hafifçe başı açılmış, sarı saçları grileşen, çok fark edilmeyen şişmanlıkta, soluk yüzlü bir kişiydi. Özellikle dostlarıyla beraberken yaptığı üzere eğlenceli anekdotlar anlatırken bile hiç neşeli değildi. Bismarck kadar keyifsiz birini hayatta tanımadım.[74]

Holstein'ın, Bismarck'ın hayattan hiç "keyif" almadığı yargısı kendi "keyifsiz" son yıllarını ve bir zamanlar hayranlık duyduğu dâhi devlet adamı idolünden duyduğu düş kırıklığını yansıtmış olması mümkündür. Bununla beraber, selamlamanın soğukluğu da genç diplomat üzerinde unutmadığı bir etki yaratmış olmalıdır.

Hiçbiri Landtag tarafından onaylanmamış otuz altı yeni piyade alayı 18 Ocak 1861'de Büyük Friedrich'in mezarı başında sancaklarını sergiledi.[75] Hadiseyi öğrenen Başbakan von Auerswald Kral nezdinde müdahalede bulunmasını rica etmek için yanına gittiği Manteuffel'in kibirli ve tahrik edici muamelesinden bir nebze tatma fırsatı buldu:

> Zat-ı Alilerinin ne arzu ettiğini anlamıyorum. Majesteleri bana askeri bir tören düzenlememi emrettiler. Dönhoff meydanındaki, kendisini Landtag olarak adlandıran

> binada kalan bir grup insan memnun olmayacak diye bu emri kabul etmemem mi gerekiyordu? Bir general olarak talimatlarımı bu insanlardan almam bana hiçbir zaman emredilmedi.[76]

Manteuffel'in çileden çıkaran davranışı Karl Twesten adlı genç liberal vekili sinirlendirmişti. Nisan 1861'de "Bizi hâlâ ne kurtarabilir: Dobra bir söz" başlıklı 88 sayfalık isimsiz bir broşür yayımladı.[77] Kendisine karşı güvenini yitiren orduyla ilişkisi uzun süredir kopmuş ve siyasete bulaşmış tehlikeli bir general olarak Manteuffel'i şahsen, eleştirdi. "Bu sakat adamı sakat bir pozisyondan uzaklaştırmak için bir Solferino Muharebesi mi yaşamamız gerekecek?"[78] sorusunu yöneltti. Manteuffel yazarın ismini öğrenmek istedi ve Twesten'in teyit etmesi üzerine onu düelloya davet etti. Düello 27 Mayıs 1861'de yapıldı. İlk atışı yapan Twesten'in isabet ettirememesi üzerine, Manteuffel, sözlerini geri alıp düellodan çekilmesini önerdi. Twesten bu öneriyi reddetti ve daha iyi bir silahşör olan Manteuffel atışıyla Twesten'in sağ kolunu yaraladı. El sıkışmalarını teklif ettiğinde Twesten sol elini verdiği için özür diledi ve "sağ elini uzatmadığı için kendisini mazur görmesini, buna imkân vermeyenin o olduğunu" söyledi.[79] Düello her iki tarafı da ülke çapında üne kavuşturdu ve tam Manteuffel'in arzu ettiği şekilde ordu ile meclis arasındaki çekişmeyi duygusal bir biçimde şahsileştirdi. Twesten, ölçüsüz konuşmaları ve etkili ifadeleriyle ihtilafı daha da alevlendirdi.

Kral düellodan büyük bir sıkıntı duymuştu. Roon'a bu olayın dert kabını ağzına kadar doldurduğunu söyledi. Milletvekili Twesten ile Askeri Kabine Başkanı von Manteuffel arasındaki yasalara aykırı düellonun Manteuffel'i azletmesine ve askeri mahkemeye sevkine sebep olması zaten yeterince kötüyken, daha da kötüsü şahsını menfi olarak etkilemişti:

> Tam da bu anda Manteuffel'in hizmetinden mahrum kalmak, maiyetimden onu çalan demokrasinin bir zaferidir; yakın aile çevremde bu olayın yaratmış olması gereken heyecan, tüm bunlar aklımı yitirmeme sebep olacağa benzeyen şeyler, çünkü hükümetime talihsiz bir damga vuruyorlar. Tanrı beni nereye yöneltmek istiyor?[80]

Haziran ayı başlarında yaralı Twesten'in önderlerinden biri olduğu bir grup solcu liberal *Deutsche Fortschrittspartei* [Alman İlerici Partisi] adıyla milli devlet, güçlü hükümet, tam parlamenter sorumluluk ve yerel

yönetim esaslarına dayalı yeni bir parti kurdu. Alman tarihindeki ilk resmi parti programı da bu vesileyle hazırlandı.[81] Yeni parti tek hamlede Landtag'da temsil edilen en büyük parti haline geldi.

Bu esnada I. Wilhelm'in Prusya Kralı olarak taç giyme merasimine ilişkin yeni bir kavga patlak verdi. Liberaller anayasa üzerine yemin etmesini istemekte, Kral ise böyle bir tavizin adını işitmeyi bile kesinlikle reddetmekteydi. Arzusu, biat usulünde feodal bir tören düzenlenmesiydi. Roon bu sefer harekete geçti. Bismarck'ın iktidarı ele alması için zaman gelmişti. 28 Haziran 1861'de müteakip ifadeyi içeren bir telgrafı Bismarck'a gönderdi: "Niyet ettiğiniz seyahate gecikmeden çıkmanız önemli. *Periculum in mora* [gecikmek tehlikeli.]" Telgraf, Bismarck'ın arkadaşı Moritz Karl Henning Blanckenburg'dan geldiğini hemen anlayacağı şekilde Moritz C. Henning imzasını taşımaktaydı. *Periculum in mora* deyimi 1862 yılındaki daha meşhur çağrı mesajında da tekrarlanacaktır.[82]

Bismarck cevap vermek için acele etmeyerek, 1 Temmuz tarihinde bir mektup yazdı, ikisinde mektubuna bir paragraf ekledi ve ayın üçünde bir ekleme daha yaparak kuryeyle Berlin'e gönderdi. Gündemi kabul edilene kadar iktidarı almak gibi bir acele içinde değildi. Taç giyme merasimi Auerswald kabinesini devirmeyecek kadar önemsiz bir konuydu ve dış siyaset, Bismarck'ın Temmuz 1861 tarihli mektubunda Roon'a açıkladığı gibi, bütünüyle yanlış bir yoldaydı:

> Saltanatçı seçmen kitlesi taç giyme merasimi konusunu anlamayacak ve demokrasi durumu bozacaktır. Askeri soruna bağlı kalmak, meclisle yolları bu konuda ayırmak ve Kral'ın halkına destek olduğunu millete göstermek için yeni seçimleri ilan etmek daha iyi olacaktır.[83]

Mektup, Bismarck'ın 1861 yılı yazında, 1863 ve 1864 yıllarında izleyeceği siyasetin kesin ana hatlarına sahip bulunduğunu göstermektedir: ülkede liberalizme ödün verilmemesi, seçimlerde ne kadar kötü sonuçlara yol açarsa açsın ordu sorunu üzerinden mücadele verilmesi ve halkın hayal gücünün yakalanması için saldırgan bir dış siyaset. "Neredeyse Fransızlar kadar kibirliydik. Dışarıda saygı gördüğümüze kendimizi ikna edersek, ülkede pek çok şeye razı olabilecektik."[84] Bismarck Berlin'e döndü ve Roon başka bir istikamete giderken Schleinitz ona Baden'e gitmesi talimatını verdi. Acilen konuşmaları gerekse de bir tür-

lü görüşemiyor, buluşacakları bir yeri müştereken tespit edemiyorlardı. Cep telefonları bu düzenlemeleri günümüzde ne kadar kolaylaştırıyor!

Bismarck, Eylül ayında Stolpmünde'de tatil yaparken Alman sorunu hakkındaki tutumunu yakın arkadaşı Alexander Ewald von Below-Hohendorf'la paylaştı. Görebildiğim kadarıyla, Bismarck'ın küçük Alman prensleri dünyasını hakir görüşünün en açık ifadesi ve sıradışı muhafazakârlığının en köklü izahı bu mektuptur. Bu yazının 1859 yılındaki hastalığı sırasında kendisine bakan ve rahatsızlıklarına tedavi olarak Hıristiyan sevgisini öneren candan bir dostuna gönderildiğini hatırda tutmalısınız. Dolayısıyla mektup okunurken, satırlarından sızan kuşkuculuğa bu inançlı taşra beyefendisinin nasıl tepki vereceği tasavvur edilebilir:

> Tüm ülkelerin muhafazakâr emelleri arasında dayanışmaya dayalı bir sistem ihtiyacı tehlikeli bir masaldır... Alman prenslerinin bu tümüyle tarihe aykırı, Tanrısız ve hukuksuz düzmece egemenliklerini Prusya Muhafazakâr Partisinin odak noktası haline getirdiğimiz bir noktadayız. Hükümetimiz içeride liberal, dış siyasette meşruiyetçi bir siyaset izlemektedir. Yabancı hükümdarların haklarını kendi hükümdarımızın haklarını koruduğunuzdan daha büyük bir kararlılıkla korumaktayız. Tehlikeli ve ihtilalci ayrılıkçı hareketlerin beslenip büyütüldüğü bir sahadan başka bir şey olmayan mevcut Bund çılgınlığı hâlâ devam ederken biz, Prusya ve Almanya'nın bağımsızlıklarının maruz kaldıkları tehlikelere tamamen kör kalarak, Napoleon tarafından kurulan ve Metternich tarafından kutsanan bu küçük hükümdarlıkları yere göğe koyamıyoruz... Buna mukabil federal düzeyde veya Gümrük Birliği Parlamentosu dahilinde bir halk meclisi düşüncesinden neden bu kadar ürküyoruz, anlamıyorum; zaten her Alman devletinde faaliyet gösteren ve biz Prusya muhafazakârlarının onsuz edemediğimiz bir kurum pek de ihtilalci bir icat olarak adlandırılamaz."[85]

Bu tür bir *Realpolitik*, çıkarları değil de inançları gereği muhafazakârlığı seçen dindar Hıristiyanlar için çok iticiydi. Bismarck artık düşüncelerini ikna edebileceklerine olduğu kadar edemeyeceklerine de ilan etmekte tereddüt göstermiyordu.

Bismarck "düzmece egemenliklere" saldırırken, Kral feodal taht töreni düşüncesinden geri adım attı ve daha fazla gerginlik yaşanmadan 18 Ekim 1861'de Königsberg'de taç giydi. Hükümdarın bir hizmetkârı olarak törene iştirak eden Bismarck kız kardeşine yazdığı mektupta törenin sağlığını nasıl tehdit ettiğini anlattı:

> Günde üç defa giysi değiştirmemin ve tüm salon ile koridorlardaki cereyanların etkisini kollarımla bacaklarımda hissediyorum. Ayın 18'nde saray arazisinde açık havadayken ilave bir önlem olarak kalın bir askeri üniforma giydim ve kıyas edilirse Bernhard'ınkini bir tutam saç derecesine indiren bir peruka taktım, aksi takdirde iki saati çıplak kafayla geçirmek benim için çok kötü olurdu.[86]

Biat sorununda verilen tavizler Prusya'da oy veren sınıflar arasındaki havayı düzeltmemişti. Prusyalı seçmenler 6 Aralık 1861'de yapılan seçimlerde 352 kişilik Landtag'da en büyük parti olma özelliğini koruyan Alman İlericilerinden 104, diğer liberallerden 48 ve "anayasacılar" (Auerswald hükümetini destekleyen ılımlı liberaller) grubundan 91 milletvekili seçtiler; başka bir deyişle, yeni Landtag üyelerinden yüzde 69'u liberal kanada mensuptu ve bunların en radikalleri, en büyük parti olmuştu. Bismarck'ın muhafazakâr dostları 47 milletvekilinden, Junker yönetici sınıfının partisi için acınası bir kalıntı olan 14 milletvekiline düşmüştü.[87]

Edwin von Manteuffel 3 Nisan 1862'de Roon'a ihtilal tehdidini neredeyse neşeyle gözünde canlandırdığı bir mektup yazdı:

> Muharebede silahı ele almaksızın ilerleme sağlanabilecek bir durumu hiç tanımıyorum ve şu anda muharebenin ortasındayız. Zat-ı Alilerinin şahsi pozisyonuna zarar vermeksizin hükümdarlığı sırasında üç yıllık askerlikten nasıl vazgeçilebilir? Ordu bunu anlamayacaktır; Kral'a güven azalacak ve ordunun dahili şartları bakımından sonuçlar hesap edilemeyecektir ... ve kanlı savaşlar çıkacaktır, bu sayede bunun ardından iyi seçimler gelebilir.[88]

Liberal gazeteci Max Duncker durumu özetlemek için Zebur'un 42. ayetini değiştirerek aktardı: "Geyik akarsuları nasıl özlerse, ordu da isyanları öyle özler, ey Tanrım."[89]

Bu aşırı kızışan ortamda krallık seçmenleri 6 Mayıs 1862'de tekrar sandığa gittiler. Seçimlerin iki aşaması 18 Mayıs tarihi itibariyle tamamlanmış ve hükümet telafi edilemeyecek bir seçim felaketine uğramıştı. Sol liberaller 1861 seçimlerine kıyasla 29 fazla sandalye kazanmış ve 133 üyeyle Landtag bünyesindeki en büyük partiyi (o dönemdeki adıyla *Fraktion)* oluşturmuşlardı. Diğer liberaller temsilcilerini 48'den 96'ya yükseltmiş, "Yeni Çağ" hükümetini destekleyen geri kalan "Anayasacılar" ise 91'den 19 sandalyeye düşmüşlerdi. Rakamlar sola doğru tartışmasız bir

kayışa işaret etmekteydi. Sol liberaller şimdi sandalyelerin yüzde 65'ini kontrol etmekteydi; Kral'ın destekçileri sadece 11 vekile düşmüştü.[90]

Prusya devrimin eşiğinde miydi? Bu, A. J. P. Taylor'un Alman tarihi üzerine kitabında belirttiği gibi, "hiçbir şeyin dönmediği büyük dönüm noktası" mıydı? Bu soruya *hayır* cevabı vermek için iyi sebepler mevcuttur. Yapısal unsurlar devrimden korkmak için sebep olmadığını ortaya koymaktadır. Verilen oy sayılarına bir bakalım. Anayasada 1850 değişikliğinin getirdiği üç sınıflı oylama sistemi garip bir seçmen sistemi yaratmıştı. I. sınıf, vergi mükelleflerinin en üst yüze beşini içermekteydi. Bir sonraki sınıf müteakip yüzde 13'ü, III. sınıf ise kalan yüzde 81'i kapsamaktaydı. Evrensel olmasına karşın, oy hakkı çok eşitsizdi ve amaçlandığı gibi müreffeh kesimleri kayırmaktaydı. 6 Aralık 1861 seçimlerinde oy vermeye hakkı olanların sayıları, her bir sınıfta oy hakkı oranlarıyla birlikte aşağıdaki gibidir.

I. Sınıf	159.200	(% 4,7)
II. Sınıf	453.737	(% 13,5)
III. Sınıf	2.750.000	(% 81,8)[91]

Bu sistem tarafından ilk iki sınıfa tanınan iktidar payı, Prusya seçimlerinde oyun daha çok, en varlıklılara yaradığı anlamına gelmekteydi. Vergi temeli sadece küçük bir miktar kişinin seçim bölgelerinde I. kategoride oy kullanmasını sağladı; bazen hiç kimse o seçim bölgesinde yeterli vergi ödemediği için bu tür seçmenler hiç mevcut da olmayabiliyordu. Diğer taraftan, karmaşık iki aşamalı oy sistemi (seçmenler *Wahlmanner* adı verilen seçiciler için oy kullanmakta, onlar da adaylara oy vermekteydiler) ve hileli ağırlık sistemi kitlelerin müdahil olmasını imkânsız hale getirmekteydi. III. kategoriden oy verme oranı her zaman düşük, genellikle yüzde 20'nin altındaydı. Bu yolla *Konfliktzeit* döneminin ateşli mücadelesi verilen seçimleri sadece I. ve II. sınıf mensubu seçmenleri çekmişti. Manteuffel'e tehditkâr görünmekle birlikte Alman İlerici Partisi, kraliyet sarayının önündeki kaldırıma giyotin dikmesi pek muhtemel olmayan iyi eğitimli ve paralı burjuvaziyi temsil etmekteydi.

Bu tür değerlendirmeleri şimdi, liberallerin hiçbir zaman ihtilale girişmediklerini, vergi grevi, yani Landtag'ın ordu bütçesini kontrol etme hakkı tanınana kadar vergi ödemeyi reddetme gibi pasif direniş yöntemlerine başvurmadığını bildiğimiz için rahatlıkla yapabiliyoruz. Oysa

bir vergi grevi, o sıralarda reaksiyoner Hesse-Kassel Elektör Prens'ini parlamento olmadan yönetmeye kalktığında müzakere masasına oturmaya zorlamıştı. İlerici liberallerin daimi kışkırtmalarının sonunda kitleleri sokağa dökmeyeceğinden emin olunabilir miydi? Manteuffel ve kıdemli subaylar arasındaki bazı aşırıcılar, bir "ateşli devrim" senaryosunun, mutlakiyetçi monarşinin ihdası, anayasanın ortadan kaldırılması ve seçim faaliyetlerinin feshedilerek askeri bir diktatörlüğün kurulması için bahane oluşturacağını ummuşlardı. Kral ve Roon bu tür bir sonucu istememekteydi; esasen Roon, Manteuffel'in nefretini uyandırmak pahasına uzun süredir uzlaşmaya istekli olmuştu.

Kral 1861'de olduğu gibi tekrar Bismarck seçeneğini değerlendirmeye başladı ve Nisan 1862'de istişareler için onu St. Petersburg'dan Berlin'e çağırdı. Roon'a yazan Bismarck da Paris veya Berlin'e transferini görüşmek üzere kısa süre zarfında Berlin'de olacağını bildirdi.[92] Birkaç gün sonra Frankfurt'taki eski bir personeline bir sonraki görevi konusunda emin olmadığını ve konuyu açığa kavuşturmak için Berlin'e gitmek zorunda olduğunu bildirdi. "Yani nereye gideceğimi bilmeden seyahat ediyorum" diyerek, Rusya'daki mobilyalarını ve eşyalarını kısa sürede çok gereksiz biçimde satmak zorunda kalacağını, büyük miktarda para kaybetmesinin kesin olduğunu belirtti.[93]

Berlin'e ulaştığında tanıdık bir vaziyetle karşılaştı: Kral yine karar verememekteydi. Johanna'ya 17 Mayıs 1862'de yazdığı gibi, "geleceğimiz her zamanki gibi belirsiz. Berlin [yani bir bakanlık görevi-JS] şimdi daha çok ön plana çıkmış durumda. Lehinde veya aleyhinde herhangi bir şey yapmıyorum ama Paris akreditasyonumu cebime koyduğumda sarhoş olana kadar içeceğim."[94] Bismarck'ın en çok istediği görevlerden uzak durduğunu Johanna'ya söylediğini artık biliyoruz. Nitekim diğer kaynaklarda da Bismarck'ın başbakan olmak için yoğun saray entrikaları çevirmiş olduğu açıktır. Roon Mayıs 1862'de "Bismarck Kral tarafından birkaç defa uzun süreyle huzura kabul edildi. Bazı bakanlarla uzun görüşmeler yaptı ve her gün Harbiye Bakanlığına gitti. Olaylardan bilgi sahibi olanlar doğrudan bakanlığa atanmasının beklendiğine inanmaktadırlar" kaydını düşmüştür.[95]

Hükümet krizinin tam ortasında, 21 Mayıs 1862'de, Roon'un arkadaşı Clemens Theodor Perthes yüksek veya en yüksek makama muhtemel tayininin arifesinde Bismarck'ın çok önemli bir değerlendirmesini yazmıştır:

> Bismarck-Schönhausen'in büyük bir ahlaki cesareti vardır. Tüm konuşmalarında sesinin enerjik tonunda kararlı bir ruh kendini ifade etmektedir. Daha önce siyaset tecrübesi olmamış ve kapsamlı bir siyasi tahsil görmemiştir... Karakterinde bir dizi çelişki vardır. Doğuştan bir Puttkamer olan eşi, akrabası Thadden-Trieglaff'a çok hürmet duyan katı bir Luthercidir. Bismarck'ın da Lutherciliğe belirli bir eğilimi olmakla bunun tam sorumluluğuna sahip değildir. Bir miktar dalgındır, sempati ve antipatilerinden kolaylıkla etkilenmektedir... Şahsen çok onurlu ve namuslu olmakla birlikte politikaları moral ilkelere aykırı olabilir. Yapısı itibariyle affedici olmayıp dini duyarlılıkları ve karakterinin asaletinin denetim altında tutabileceği bir intikam eğilimi bulunmaktadır.[96]

Perthes bu kısa tahlilinde Bismarck'ın yapısındaki derin ikilemi ve doğasındaki güçlü çelişkileri yakalamaktadır. "Çok onurlu ve namuslu" nitelemesinin Bismarck'a uygulanabileceğinden kuşku duyarım. Kendi anlatımlarından ebeveynlerine her zaman yalan söylediğini bildiğimiz gibi Johanna'ya da düzenli olarak yalan söylediğini görmüştük. Hıristiyanlığının intikamcılığına en ufak sınırlayıcı bir etkisi olduğuna dair bir bulgu da göremedim. Von Below, Bismarck'ın kalbinin ne kadar az Hıristiyan sevgisi içerdiğini bize göstermişti. Ancak Perthes, Bismarck'ın iktidardaki yıllarına damgasını vuran iç mücadelesini doğru biçimde önceden görmüştür. Çağdaşları, daha sonraki gözlemcilerin gözden kaçırmış olabilecekleri karakterinin farklı veçhelerini içgüdüleriyle sezmektedirler.

Bismarck 23 Mayıs 1862'de Paris'e tayin edileceğini eşine söyleyebilecek duruma gelmişti.

> Fakat arka planda hâlâ bir gölge varlığını koruyor. Neredeyse kabineye alınıyordum, o nedenle mümkün olan süratle buradan kaçacağım ... belki göz önünden uzaklaşırsam başka bir başbakan adayı bulurlar.[97]

İki gün sonra eşine ve kardeşine "Berlin'deki herkes beni burada tutmak için sanki yemin etmiş" diyerek, şayet Paris'e giderse görevinin kısa süreli olacağını[98] yazdı. Paris'e 30 Mayıs'ta varmıştı. Roon'a 2 Haziran 1862'de yazarak "buraya emniyetle vardım ve boş samanlıktaki fare gibi yaşıyorum" dedi. Kral'ın başka bir başbakan bulacağını ummaktaydı. Öte yandan sandalyesiz bakanlık görevini kabul etmeyecekti, çünkü

> Bu makam tatbikata uygun değil: söyleyecek bir şeyi olmamak ve her şeye katlanmak zorunda kalmak, sorulmadan her şeye bulaşmak ve gerçekten söyleyecek bir şeyin olduğunda ise herkes tarafından çiğnenmek.[99]

Roon iki gün sonra yanıt verdi: "Dün etkili çevrelerde başbakanlık meselesini ele alma fırsatı buldum ve size karşı aynı temayülü ve aynı kararsızlığı tespit ettim. Bu konuda kimin yardımı olabilir? Ve bu iş ne sonuca varacak?"[100] Roon ilk toplantısını 19 Mayıs 1862'de yapan yeni Parlamentodaki çözümü imkânsız durumu tüm ayrıntılarıyla açık seçik izah etti. Hükümeti oluşturabilecek tek çoğunluk Demokratları iktidarı denetleme konumuna getirecekti ve dolayısıyla bu seçenek halen akla getirilemezdi. "Bu şartlar altında, benim mantığıma göre, ne kadar güç olursa olsun mevcut hükümet görevde kalmalıdır" dedi.[101] Bismarck da birkaç gün sonra karşılık verdi. "Aksi faaliyetlerde veya manevralarda bulunmayacağımdan emin olunuz... Parmağımı bile oynatmıyorum."[102]

Haziran sonu geldiğinde Roon iyice bunalmıştı. Duygularını arkadaşına heyecanlı ifadeyle dile getirdi:

> Biraz daha cesaret! Yurtdışında ve içinde daha enerjik faaliyetler! Bu Ifflandish* aile dramına daha fazla hareket gelmek zorunda. Bu bakımdan yerinizi başkası alamaz... Prusya'nın çökmeyeceği ne malum? Ama yine de kanımızın son damlasına kadar mücadele etmeliyiz. Ağzı olan ancak kabzası bulunmayan bir kılıçla nasıl savaşabiliriz? Siz şimdi Londra'da, Vichy'de, Trouville'de geziyorsunuz, bu mektubu nerede ve ne zaman alırsınız bilmiyorum...[103]

Gerçekten de Roon bu mektubu yazdığı sırada Bismarck 4 Temmuz tarihine kadar kalacağı Londra'ya varmıştı. Rus Büyükelçisi Brunnow'un evinde Disraeli ile tanışması bu vesileyle oldu. Edebiyatçı, züppe ve parlak hatip Disraeli zekâ keskinliği ve siyasi kıvraklık bakımından Bismarck'a denk olabilecek tek çağdaşıydı. Bu iki dikkate değer kişi ilk defa bu vesileyle karşılaştı. Avam Kamarası lideri ve Lord Derby hükümetinde Maliye Bakanlığı yapmış olan Disraeli şimdi ise uzun süreli bir muhalefet dönemi geçirmekteydi. Devlet görevinden uzak kaldığı bu dönemde, 1868 yılında kendisini iktidara taşıyacak Muhafazakâr Parti

---

* Alman oyuncu ve tiyatro adamı August Wilhelm Iffland'ın (1759-1814) oynamayı pek sevdiği aile dramları ve halkın günlük hayatını yansıtan oyunlar-e.n.

üzerindeki denetimini kurmuştu. Disraeli, hayret edilecek bir açıklıkla siyasi düşüncelerini ortaya koyan Bismarck'ın ifadelerini kaydetmiştir:

> Kısa süre zarfında Prusya hükümetinin idaresini üstlenmek zorunda kalacağım. İlk ilgileneceğim konu Landtag'ın yardımı olsa da olmasa da ordunun yeniden teşkilatlanmasıdır... Ordu saygı uyandıracak bir duruma gelir gelmez Avusturya'ya savaş ilan etmek için en uygun bahaneyi kullanacağım, Alman Federasyonu'nu dağıtacağım, küçük devletlere boyun eğdireceğim ve Prusya önderliği altında Almanya'yı birleştireceğim. Buraya Kraliçe'nin bakanlarına bunu söylemek için geldim.

Disraeli evine dönerken, Avusturya temsilcisi Friedrich Kont Vitzthum von Eckstadt'ı rezidansına bıraktı. Ayrılırlarken, Disraeli Vitzthum'a "Bu adama dikkat edin, söylediği şeyleri yapmaya niyetli" dedi. Düşüncesinde çok da haklıydı.[104]

Bismarck 5 Temmuz'da Paris'e döndü ve Roon'un mektuplarının kendisini beklediğini gördü. Londra izlenimlerini kısaca ona bildirdi. "Prusya'ya nazaran Türkiye ve Çin hakkında daha fazla şey bilen Londra'dan henüz döndüm... Burada daha uzun süre kalacaksam, kesinlikle eşim, atlarım ve hizmetkârlarımla yerleşmeliyim. Yemeğimi nerede, nasıl yiyeceğimi artık bilmiyorum..."[105] Eşine ise Paris'teki büyükelçilik rezidansının "berbat" olduğunu yazdı ve oturmaya daha uygun hale getirmek için bazı önerilerde bulundu.[106] Roon'a 15 Temmuz tarihli mektubunda açıkladığı geleceğe dair planları kendi tarzını yansıtmaktaydı: "Berlin'e demir atarak Kral'a baskı uygulamayacağım gibi yolumun geçtiği Berlin'de belirsiz bir süre otelde saplanıp kalmaktan korktuğum için evime de gitmeyeceğim..."

Roon'un da tatile ihtiyacı vardı. Berlin'den ayrılmadan biraz önce, mevcut siyasi durum hakkında dostu ve sır ortağı Perthes'e uzun bir değerlendirme yazdı:

> Benden bir miktar korkan kararlı ve zehirli düşmanlar ile zayıflıklarıma biraz saygı gösteren yakın dostlar ediniyorum. Belli yüksek çevrelerde ismim *la bete* [kafasız, yaramaz adam-e.] iken diğer bazılarında *pis-aller* [binayı bir arada tutan çivi]. Kapasitemin ötesinde büyüyen bu önemim karşısında, her ikisi de soylu kontlar olan, kendilerini benim gibi hükümdarlarının davalarına tutkuyla adamış Strafford ve Latour'un tarihlerini incelemek için sessiz bir zamana ihtiyaç duyuyorum. Aramızdaki başlıca

> fark, benim hükümdarımın daha iyi bir davaya hizmet etmesi. Dolayısıyla yıllar önce duyurduğum, "ölümüm boynumdan/boğazımdan olacak" kehaneti başka bir önem kazanmış bulunuyor.[107]

Gerçekten de, Roon yaşlandıkça artan biçimde astım hastalığından ıstırap çekti ve sonunda "ölümünün boynundan/boğazından olduğu" söylenebilir.

Bismarck bu sıralarda Güney Fransa'ya yalnız başına tatile çıktı. 27 Temmuz'dan 29 Temmuz'a kadar Bordeaux'da kaldı, sonra 1 Ağustos'ta San Sebastian'a gitti. Johanna'ya yazdığı gibi, 4 Ağustos'ta otelinden "harika kayalıklar arasından beyaz köpüklerini fenere doğru sürükleyen iç açıcı mavi denizi" gördüğü Biarritz'e geçti.[108] İzleyen iki hafta boyunca Prens ve Prenses Orloff'a katılarak onlarla birlikte deniz, güneş ve yürüyüş keyfi yaptı. Orloff'lar Rus soylularının en yüksek tabakasına mensuptu. Yakışıklı ve cazip Prens Nikolaus Kırım Savaşı sırasında sakatlanmış, bir gözünü kaybetmiş, bir kolu parçalanmıştı. Eşi Prenses Trubetskoy daha da asil ve çok daha zengin bir aileden gelmekteydi. Bismarck'la tanıştığında yaklaşık olarak Marie von Thadden'in Bismarck'la tanıştığı çağında, 22 yaşındaydı. Bismarck'ın Marie'ye âşık olduğu gibi, başka bir adamla evli genç kadının yasak aşkı kabilinden Prenses'e âşık olduğu konusunda pek kuşku yoktur. Beraberce yürüyüşe çıktılar, denize girdiler, güneşlendiler, birbirlerine kitap alıp verdiler ve Bismarck hayattan zevk alma duygusunu yeniden kazandı. Johanna'ya yazdığı gibi,

> Yanımda, tanımış olsaydın mutlaka seveceğin, biraz Marie von Thadden, biraz Nadi benzeri, fakat kendine özgü, eğlenceli, akıllı ve kadınların en cazibi var ... bir araya geldiğinizde söylediklerime hak verip böyle kendimden geçtiğim için beni affedeceksin ... gülünç derecede sağlıklı, siz sevdiklerimden ayrı kaldığım zaman olabileceğim kadar mutluyum.[109]

Kız kardeşine de aynı tonda yazdı ve "bu tür şeylerin Johanna'ya zarar vermeden bazen beni nasıl çarptığını bilirsin" itirafında bulundu.[110] Bismarck, Katherina'yı Marie'ye benzettiğinde Johanna'nın ne hissetmiş olabileceğini insan merak ediyor. Katherina'nın ne hissettiğini ise bilmiyoruz. Büyükannesiyle Bismarck arasındaki mektup koleksiyonunu İkin-

ci Dünya Savaşı'nın ortasında yayımlayan torunu, davranış kurallarını korumaya çalışmış ve aralarında geçen her şeyin zararsız olduğunu öne sürmüştür. Bismarck ona mektuplarında "Catty" olarak hitap etmiş, Katherina da neticede kendisinden yirmi beş yaş büyük Bismarck'a "Amca" demiştir. Benim tahminim, genç kadının, karşısındaki kişinin zekâsı ve çekiciliğinden büyülendiği ve gururunun okşandığı, ancak karşılığında benzer bir aşk duymadığıdır. Bismarck Biarritz'deki büyüleyici ortamdan ayrıldıktan sonra da Katherina'yla yazışmaya birkaç yıl devam etmiştir ki bunlar onun hayatındaki en yoğun duygularla dolu, gergin yazışmalardır. Bu yazışmalar, 1862 yılının aklını başından alan dönemlerini yeniden yaşamak için Prusya Başbakanı olarak ailesini Eylül 1865'te Biarritz'deki Hotel L'Europe'a götürdüğünde -Bismarck için- acı veren bir şekilde, aniden sonlandı. Biarritz'de bulunma niyetini "Catty"e yazarak bildirmişti. Kente varışlarında başlayan yağmur kaldıkları süre boyunca devam etti. Catty ise ne ortaya çıkmış ne de bir not bırakmıştı. Vaadini unutmuş, o ve eşi tatillerini İngiltere'de geçirmeye karar vermişlerdi. 3 Ekim 1865'te bir mektup göndererek özür diledi. "Sevgili Amca, şimdi bana ne diyeceksin? Kötü bir yeğen oldum, çünkü sana sözümü tutmadım. Ne yazık ki bu sefer sevgili Biarritz'den vazgeçmek zorundayız..."[111] Bismarck'ın karşılık vermesi iki hafta aldı ve nihayet cevap verdiğinde duyduğu kırgınlık saklanabilir gibi değildi. Mektup resmi bir edayla başlamaktadır:

> Sevgili Katherina,
>
> Bana,"*mechante enfant*" [yaramaz çocuk-ç.n.] imtiyazlarının çok ötesine geçen, yetişkinlere ve büyük insanlara yakışır bir oyun oynadığın doğru... Planlarındaki değişiklikten beni haberdar etmiş olsaydın, çok büyük bir iyilik etmiş olurdun... Sana yazarak sessizliğinle sebep olduğun tüm *mischief* [fenalık, orijinali İngilizcedir-JS] hakkındaki düşüncemi serbestçe söylemek için bir tanıdığın yola çıkmasını bu nedenle beklemek istedim... Küçük bir hayat emaresinin bile büyük mana ifade edeceği zavallı amcanı ne kadar hızla unutmuş olduğunu görmek benim için acı verici olsa da, hayat yolunda çok ilerledim ve artık çok az şansım var...[112]

Mektup bu noktada kesilmektedir ve güya kalan bölümü kaybolmuştur. Tahminim, Prens Orloff'un mektubun geri kalan cümlelerini, anlamları çok bariz olduğu için sansürlemiş olduğudur. Bununla beraber, metinde Bismarck'ın ne kadar derinden yaralanmış olduğunu gös-

teren yeterince ifade vardır. Yarı yaşındaki bir kadına âşık 50 yaşındaki bir adam gülünç gözükebilir; ancak reddedilmenin acısı belki bu nedenle daha da derine işlemiştir. Güzel bir kadının aşkına duyduğu özlem Bismarck'ın büyük resminin, çok da önemsiz olmayan bir parçasıdır.

Bismarck Eylül ayında Paris'e dönüş yolunda uğradığı Toulouse'da, Roon'un mevcut vaziyeti özetlediği ve yakın zamanda hükümete gelmesi ümidini belirttiği bir mektubunu kendisini beklerken buldu.

> Sevgili B! Size daha önce neden yanıt vermediğimi az çok tahmin edebileceksiniz. Radikal çözüm getirecek bir durumu veya kararı her zaman ümit ettim ve ediyorum... Şimdiye kadar kaçındığım sandalyesiz başbakan olarak tayininizi geçici olarak tavsiye edeceğim ve mutabakatınız olduğunu varsayıyorum. Başka yol yok! Bunu kesinlikle istemiyorsanız, itirazınızı bildiriniz veya sessiz kalmamı emrediniz. Zat-ı Şahane ayın 7'sinde beni özel olarak huzura kabul edecek... İtiraz için süreniz bulunuyor... İç karışıklık şimdi değilse de, baharda meydana gelecek ve o vakit burada olmanız gerekli.[113]

Bismarck Toulouse'dan 12 Eylül'de mevcut vaziyetin katlanılamaz hale geldiği cevabını verdi. Eşyaları tüm Avrupa'ya saçılmıştı ve kış başlamadan önce nereye gönderileceği hakkında hâlâ bir fikir sahibi olamazsa St. Petersburg'dakilerin çoğu kar altında kalacaktı. Bu belirsizliğe son vermek uğruna her şeyi kabul edecek noktaya gelmişti. "Bana bu kesinliği veya herhangi bir kesinliği temin ederseniz, resminize melek kanatları yapacağım."[114]

Roon 17 Eylül 1862'de Landtag'da uzlaşmacı bir konuşma yaptı. Hükümet, "ihtilaf" adını alan konuda hiçbir zaman yorumda bulunmamıştı, aksine açıkta kalan sorunlar hakkında bir anlaşmaya varmak istemekteydi.[115] Bismarck hatıratında şöyle yazmaktadır:

> Paris'te imzası daha önce kararlaştırılmış olan aşağıdaki telgrafı aldım:
>
> 'Berlin: le 18 Septembre.
> Periculum in mora, Depechez-vous.
> L'oncle de Maurice Henning.[116]
>
> [Gecikmek tehlikeli. Acele ediniz. Maurice'in amcası-e.]

Daha önce görmüş olduğumuz gibi, bu formül Roon'un Bismarck'ı vazifeye getirmek için daha önceki girişimlerinde kullanılmıştı ve etkisini yarattı. Roon, Landtag'ın değiştirilmiş 1862 yılı bütçesini muhtemelen onaylayacağını, ancak bütçenin parçası olan ordu reformunun tamamını reddedebileceğini bildirmek için 22 Eylül 1862'de Babelsberg Şatosu'na gitti. Hohenlohe, Heydt ve Bernstorff istifa mektuplarını zaten sunmuşlardı. Kral, Roon'un tavsiyesini sordu. Roon: "Majesteleri, Bismarck'ı çağırınız." Kral: "Bunu istemeyecek ve görevi şimdi üstlenmeyecektir. Ayrıca burada da değil, kendisiyle görüşmek mümkün olamaz." Roon: "Kendisi burada. Majestelerinin emrini istekle kabul edecektir" dedi.[117] Bismarck 20 Eylül'de Berlin'e ulaşmıştı.[118] Olanlara dair anlattıkları şöyledir:

> Veliaht Prens'in huzuruna çağrıldım. Duruma ilişkin görüşüm hakkındaki sorusuna, son haftalarda Alman gazetelerini okumadığım için yalnızca çok ihtiyatlı bir cevap verebilirim dedim... Kabulümün yarattığı etki, Roon'dan öğrendiğim Kral'ın bana atfen sözlerinden derhal anlaşılıyordu: "O da işe yaramaz; görüyorsunuz şimdiden oğlumu görmeye gitmiş." Bu ifadenin manası benim için ilk anda açık değildi, çünkü tahttan feragat düşüncesine kapılmış olan Kral'ın bunu bildiğimi veya şüphelendiğimi, dolayısıyla halefine yaranmaya çalıştığımı aklına getirdiğini bilmiyordum.[119]

Kral kuşkularına rağmen Bismarck'ı huzuruna kabul etti. Bismarck bu görüşmeyi de şöyle anlatmıştır:

> Babelsberg'de 22 Eylül'de huzura çıktığım vakit Kral'ın tahttan feragati düşündüğü tamamen meçhulümdü ancak Majeste aşağı yukarı şu sözlerle bu düşüncesini açıklayınca durumu anladım: "Tanrıya, vicdanıma ve tebaama cevap verebilecek şekilde devleti idare edemezsem, hükümdarlıkta kalmak istemem. Fakat Meclisin bugünkü çoğunluğunun arzusuna göre devleti idare ettiğim takdirde bunu yapamam. Kendilerini ve beni Meclisin çoğunluğuna tabi kılmadan hükümetimi idare edebilecek bakanları artık bulamıyorum. Bu sebeple tacımı bırakmaya karar vererek bildirdiğim sebeplere istinaden feragatnamemi şimdiden hazırladım." Kral, eliyle yazdığı ve masanın üstünde duran feragatnameyi bana gösterdi; bu vesikanın tamamlanarak imzalanmış olup olmadığını fark etmedim. Majeste, maksada elverişli bakanlar olmadan devleti idare edemeyeceğini tekrarlayıp sözlerini bitirdi.

> Verdiğim cevapta kabineye girmeye hazır olduğumu mayıstan beri Majeste'nin bildiğini, Roon'un benimle beraber onun yanında kalacağından emin bulunduğumu, benim kabineye iştirakim dolayısıyla diğer bakanlar çekilmek lüzumunu hissederlerse kabinenin başkaları ile de tamamlanacağından şüphe etmediğimi söyledim. Bu mesele hakkında hayli değerlendirme ve tartışmalardan sonra Kral, Bakan sıfatıyla askeri teşkilatın ıslahını ve yeni baştan tanzimini desteklemeye hazır olup olmadığımı sordu; müspet cevabım üzerine, ikinci bir soru ortaya atarak Meclisin çoğunluğuna ve kararlarına karşı da aynı şekilde hareket edip etmeyeceğimi öğrenmek istedi. Ben buna da muvafakat edince, nihayet dedi ki: "Öyleyse, sizinle beraber mücadeleye devam etmek vazifemdir; tahttan feragat etmeyeceğim." Kral'ın masanın üzerinde duran feragatnameyi imha edip etmediğini veya *in rei memoriam* [hatıra olarak-ç.] saklayıp saklamadığını bilmiyorum.[120]

Bismarck'ı başbakanlığa tayin kararı, Kral Wilhelm'in başını ailesiyle sıkıntıya soktu. Veliaht Prenses, Kraliçe'nin durumdan son derece mutsuzluk duyduğunu kaydetmiştir. Güncesine 23 Eylül 1862'de düştüğü kayıtta, "Zavallı Mama! Can düşmanının tayini ona ne kadar acı verecek" demekteydi.[121] Kraliçe Augusta daha Temmuz ayında tutumunu çok açık ifade etmişti:

> Bundestag nezdinde temsilci olarak Herr v. B *Prusya'ya dostluk duyan hükümetlere* her zaman güvensizlik aşılamış, *Prusya'ya düşman ülkeleri* ise Prusya'nın Almanya'daki pozisyonuna değil de tehditkâr bir büyük devletin konumuna uyan siyasi görüşlerle etkilemiştir."[122]

Kraliçe ile Şansölye arasında bundan sonra bir savaş başladı. Bismarck'ın çarpık muhayyilesinin uydurduğu zavallı Reichstag zabıt kâtiplerinin komplolarının aksine, Kraliçe'nin ona duyduğu nefret hayal mahsulü bir düşünce değildi. Kraliçe, Bismarck'a gerçek bir düşmanlık beslemekteydi ve ondan kurtulmak için sonuna kadar elinden geleni yapacaktı.

Bismarck'ın resmi olarak Prusya Başbakanlığına atandığı 23 Eylül'de Landtag, von Roon'un öngördüğü gibi, önce 278'e karşı 68 oyla ordu reformunu reddetti sonra da değiştirilmiş 1862 yılı bütçesini 11 oya karşı 308 oyla onadı. Bismarck görevine başladığı ilk gün, kendisini Parlamento ile Tacın karşı karşıya geldiği bir devlet krizinin ortasında buldu. 24 Eylül 1862'de Bleichröder, Baron James de Rothschild'e şöyle yazdı:

> Bir hükümet krizinin ortasındayız. Herr von Bismarck-Schönhausen başbakan olarak yeni kabinenin kurulmasıyla meşgul. Harbiye Bakanı Roon yerinde kalıyor ve bu Meclis ile Taç arasındaki ihtilafın hükümet değişikliğiyle çözülmeyeceğinin yeterince ispatı... Tamamen reaksiyoner bir hükümete sahip olacakmışız gibi görünüyor.[123]

Bu öngörü, farklı nedenlerle Bismarck'ın dostlarını dahi huzursuz etmekteydi. Bismarck'ın Berlin'e davet edildiği haberi hızla yayılmıştı. Ludwig von Gerlach Bismarck'ın huzura kabul edilmesinden daha önce, 20 Eylül'de, Kleist-Retzow'a şöyle yazmıştı:

> Bismarck'ın sadece Avusturya veya Fransa değil, Tanrı'nın emirlerine ilişkin görüşleri hakkındaki tereddütlerim ne olursa olsun, ona karşı çalışmayı göze alamam - çünkü daha iyi çalışacak başka birini tanımıyorum. O da başarısız olursa, Tanrı'nın ellerine kalacağız. Moritz'i Roon'un siyasi aklı olarak Berlin'e çağıramaz mısınız? Bunun Bismarck'a da yararı olurdu?[124]

Hans von Kleist 22 Eylül'de arkadaşını görmüş olduğu cevabını verdi: "Bismarck tazelenmiş ve morali iyi. Sanırım kateşizmin doğruluğundan kuşkuları olduğunu söylersek, haksızlık etmiş oluruz."[125]

Artık makamına geçen Bismarck işlerini düzene koymak zorundaydı. Frankfurt'taki Wentzel'e yazarak eski aşçısı Riepe'nin Berlin'e gelmeye istekli olup olmadığını araştırmasını istedi. Bismarck'ın düşüncesine göre, her şeyin bir sırası vardı. Ardından Wentzel'e Kont Bernstorff'un Londra'daki Prusya Büyükelçiliği görevine başlamak üzere 7-10 Ekim arasındaki bir tarihte ayrılacağını, bunun ardından kendisinin de Dışişleri Bakanlığını devralacağını yazdı.[126]

Aynı gün Binbaşı Stosch, Coburg'da görevli liberal hâkim arkadaşı Otto von Holtzendorff'a krizin şimdi gerçekten akut bir hal aldığını yazdı:

> Kral'ın tahttan feragati hakkındaki söylentiler giderek güçleniyor. Bunun siyaseten doğru bir adım olup olamayacağını kim bilebilir. Kral mücadeleyi bırakır ve İlericiler kazanırsa, demokrasi adı altında kuramsal bir devrime, ürpertici bir dogmatizme ve uygulanabilirliği olmayan hırslarla dolu bir girdaba yuvarlanacağız. Veliaht Prens babasının fikrini değiştirmek için her şeyi yaptı. Generalim [Heinrich von Brandt-JS] ordu sorununda hiçbir ilerlemenin olamayacağını, çünkü danışman olarak faydalan-

dıkları yaşlı beyler topluluğunun yüksek mevkidekilerin duymak istemeyeceği hiçbir şeyi söylememeye özen göstereceklerini söylüyor. Bu kuklaları toplayarak onlara rollerini dağıtan kişi de Manteuffel.[127]

Stosch, başbakanlığa yeni gelen Otto von Bismarck'ın yaratacağı etkiyi henüz daha hesaba katamamıştı; "kuklaları toplayan" kişi aslında Manteuffel değil, Bismarck'tı. Bismarck bu esnada isyankâr zihniyetini sürdüren Landtag'la çatışmaya girmeye hazırlanıyordu. 29 Ekim'de kışkırtıcı manevralarından ilkini gerçekleştirerek bütçe tasarısını tümüyle Meclisten geri çekti. Ardından, muhalefetin kalesi Bütçe Komisyonunda bir konuşma yaparak Meclisin karşısına çıktı. Başbakan olarak Meclise bu ilk hitabı en ünlü konuşması olarak kabul edilir ve bu konuşmanın en çarpıcı bölümü de aşağıdadır:

Prusya, şimdiye dek birçok defa elimizden kaçırdığımız uygun anı beklerken gücünü toplamalı ve artırmalıdır. Ülkemizin Viyana Antlaşması'yla çizilmiş sınırları devletimizin varlığını sağlıkla sürdürmesi için elverişli değildir. Günümüzün büyük meseleleri müzakereler ve ekseriyet kararlarıyla değil -1848 ve 1849'un büyük hatası buydu- kan ve demirle çözülecektir.[128]

Dikkatli okuyucularımız -umarım sayıları az değildir- Bismarck'ın bu sözlerini şaşırtıcı bulmayacaktır. Bismarck geçmiş yıllar boyunca benzeri fikirleri her sınıf ve görüşten dinleyicilerine ifade etmişti. Dışişleri Bakanı von Schleinitz'e Mayıs 1862'de tamamıyla aynı bir görüşü ifade ettiğini, hatta "demir ve kan" yerine buna çok benzer *ferro et igni*, yani "demir ve ateş" ifadesini kullandığını daha önce görmüştük. Yine de kabul etmeliyiz ki, Latince Almanca değildir ve Landtag bütçe komisyonunda yapılan konuşma şahsi bir mektupla denk tutulamaz. Bununla beraber, değişen Bismarck veya düşünceleri değil, ülkenin siyasi atmosferiydi. Bismarck bir defalığına kendi önemini yeterince ciddiye almamıştı.

Konuşmasını daha az sayıda kişinin katıldığı bir forum olan komite toplantısında yapmaya bilinçli olarak karar verdiğine şüphem yok. Ancak "sorumsuzca şiddet kullanmak konusundaki eski şöhretini" -nadir bir değerlendirme hatasıyla- hafife almıştı. Landtag'daki ve ülkedeki liberaller Kral'ın Meclisi daha da büyük hatalar yapmaya tahrik etmek için Bismarck'ı atamış olduğuna, bir noktada Bismarck'ın iplerini elinde tu-

tan von Manteuffel'in devreye girerek Kral'a sıkıyönetim ilan ettireceğine ve Parlamentoyu dağıtacağına inanmaktaydılar. Böylece ordu Berlin'i işgal edecek ve ülkede kraliyete dayalı bir askeri diktatörlük rejimi kurulacaktı. Prusya'dan çok daha uzun bir ihtilal ve kalkışma tarihine sahip Fransa'da III. Napoleon bu taktiği uygulamış ve 2 Aralık 1851'de yaptığı darbeyle rejimini kabul ettirmişti. Twesten gibi hayal gücü kuvvetli kişiler Otto von Bismarck kadar kötü şöhretli, acımasız ve sabit fikirli bir aşırı sağcının başbakanlığa atanmasını başka türlü açıklayamıyorlardı. Tarih bilgisi geniş olan diğer bazıları da Bismarck'ın Prusya Kralı tarafından 1862'de tayinini, döneminin en uzlaşmaz aşırılarından Prens Jules Polignac'ın, Fransa'nın Bourbon Kralı tarafından 1829'da başbakanlığa atanmasıyla da karşılaştırıyorlardı. X. Charles'ın Polignac'ı tayini Fransa'da anayasal monarşinin sonunu getirmiş, 1830 Devrimi bunun üzerine çıkmıştı. Aynı senaryo Prusya'da da mümkün olamaz mıydı?

Bismarck'ın başbakan olarak yaptığı bu ilk "demir ve kan" konuşması kolaylıkla son konuşması olabilirdi ve aslında neredeyse işler bu noktaya varmıştır. Ülkenin kültürlü tabakaları derinden sarsılmış ve büyük bir öfkeye kapılmıştı. Sağcı liberal ve ünlü tarihçi Heinrich von Treitschke kayınbiraderine düşüncelerini şöyle yazmaktaydı:

> Prusya'yı ne kadar sevdiğimi bilirsin, fakat Bismarck gibi sığ bir Junkeri Almanya'ya boyun eğdirmek için "demir ve kan" sözleriyle palavra sıkarken duyduğumda, ifadelerindeki bayağılığı aşan tek şeyin gülünçlüğü olduğunu düşünüyorum.[129]

Ardında fazla iz bırakmasa da en mühim tepkiler kraliyet ailesinin kahvaltı masasında, -yaşlı çiftin hâlâ ortak bir yatak odası paylaştığını varsayarsak- yatak odasında veya Kral I. Wilhelm'in Berlin'de geçirdiği sıkıntılı haftalarından sonra çekildiği Baden-Baden'deki kaplıcada gösterilmiş olmalıdır. Her halükârda evli çiftler Kraliçe Augusta'nın her vesileyle tekrarladığı düşünülebilecek, "ben sana söylemiştim!" cümlesinin etkisini takdir etmekte zorlanmayacaktır. Efendisi ve Hükümdarını Bismarck'a güvenmemesi konusunda uyarmamış mıydı? Baden Grandükü, Saksonya Kralı ve başka birçok sevgili akrabaları Kral'ı uyarmamışlar mıydı? Neticede konuşmaları işe yaradı. Kral bir parça huzur ve sessizlik bulmak için boyun eğdi. Evet, Berlin'e giderek Bismarck'la konuşacak ve peki tamam, ondan kurtulacaktı.

Kraliyet sarayındaki konuşmaların kaydına sahip olmasak da daha sonra yaşananlar hakkında Bismarck'ın edebi kimliğiyle yazdığı güzel bir pasaj elimizdedir. Bismarck, konuşmasının bir gaf olduğunu kabul etmek bir yana, her zaman olduğu gibi, hatasını kabul etmemeye özen göstermiştir. Kral'ı acilen görmek zorunda olduğunun bilincindeydi; bu nedenle alışılmamış bir adım atarak trenini Berlin'e varmadan önce yolda durdurttu. Konuya ilişkin ifadeleri ihtiyatla okunmalıdır:

> Görevlilerin kısa yanıtlarından Kral'ın yalnız başına, sıradan bir birinci sınıf kompartımanında oturduğu vagonu bulmakta biraz güçlük çektim. Eşiyle müşaverelerinin üzerinde bıraktığı etki açık bir depresyondu ve gaybubeti sırasında olanları aktarmak için iznini istediğimde, şu sözlerle bana müdahale etti: "Tüm bunların nereye varacağını çok iyi görebiliyorum. Şurada, ilerdeki Opera binasının önünde, pencerelerimin altında önce senin kafanı kesecekler, bir süre sonra da benimkini." Baden'de kaldığı haftalarda Polignac, Strafford ve XVI. Louis zamanının hadiselerinin aklına sokulduğunu tahmin ettim ve bu tahminimi daha sonraları şahitler de teyit etti. Sustuğunda, kısa bir soruyla karşılık verdim: "*Et apres* [ya sonra-e.], *Sire?*" Kral, "*Apres*, gerçekten; sonra hepimiz ölmüş olacağız," diye cevap verdi. "Evet," diye devam ettim, "o vakit ölmüş olacağız; fakat er veya geç ölmek zorundayız ve acaba daha şerefimizle ölebilir miyiz? Ben Kralımın davası için çarpışarak ve Siz, Tanrının inayetiyle verilmiş Krallık haklarınızı kanınızla mühürleyerek? Mücadele etmek mecburiyetindesiniz Majesteleri, teslim olamazsınız; bedensel tehlikeye rağmen ileri yürüyerek baskı gayretlerine meydan okumalısınız." Ben bu manada konuşmaya devam ettikçe, Kral giderek canlandı. Kraliyeti ve vatanı için çarpışan bir subayın tavrını almaya başladı.[130]

Kriz böylelikle aşıldı ve Bismarck kıl payıyla da olsa görevinde kaldı. İki gün sonra Bismarck'ın St. Petersburg'daki eski müsteşarı Kurd von Schlözer ziyaretine gelmişti. Von Schlözer, St. Petersburg'da Bismarck'la ihtilafa düşmüş, fakat sonunda makul bir ilişki kurabilmişti. Schlözer bir arkadaşına yazdığı gibi, Bismarck'ın tabiatını başından beri anlamıştı: "Siyaset onun yapısındadır. İçinde her şey kaynıyor, şekle ve faaliyete dönüşmek için dışarı taşıyor."[131] İkili, yemeğe giderek, Schlözer'in kaydettiği gibi dostça bir akşam geçirdiler:

> İçtiğimiz yüklü miktarda şampanya zaten açık olan dilini daha da açtı. Herkesin gözünü boyamaktan memnunmuş. Kısmen kendisi kısmen de başkalarını araya so-

karak Kral'ın iki yıllık askerlik konusunda tavizde bulunmasını sağlamak istiyor. Aksi takdirde çıkabilecek tepkileri Ayan Meclisinde öyle kara renklerle anlatmaktaymış ki, dediğine göre, gerektiği takdirde ortaya çıkarabileceği hadiselerden asiller bile endişeye kapılmaktaymış. Landtag üyelerinin karşısına ilk anda taviz vermez bir tavırla çıkıyor ama hemen sonra uzlaşma niyetini ima eden bir tutum takınıyormuş. En nihayet, Alman devletlerinin kabinelerini, Kral'ın yeni Başbakanının Cavour'cu tutumunu dizginlemek için çok sıkıntı çektiğine inandırmak niyetindeymiş. İnsanların şimdiye kadar şevkinden ve dehasından etkilendiği inkâr edilemez. *C'est un homme!*[132]

Schlözer'in anlattıklarından beliren Bismarck görüntüsü, gömlek değiştirir gibi değişik rollere bürünen hünerli bir düzenbazdır. Ama yine de doğruyu söyleyebileceği, şu veya bu kimseyi nasıl aptal yerine koyduğunu anlatabileceği başka bir dinleyici grubuna -Schlözer'ler, Disraeli'ler gibi keskin zekâlı ve sinik insanlara- ihtiyaç duymaktaydı. Aldatma ile dürüstlük, iyilikseverlik ile intikam, tükenmez bir enerji ile hastalık hastalığı zaafı, soğuk bir uzaklık ile şahsi cazibe gibi tüm çelişkileri içinde barındıran Bismarck'ın bir özelliği ise hiç değişmedi: Ona göre yanlış bir şey söyleyen veya yanlış iş yapanları eninde sonunda cezalandırdı. Zeki ve beğenilen diplomat Kurd von Schlözer köpeği "Paşa" hakkında bir defa gereksiz bir yorum yaptığında derhal Berlin'den tayin edilerek bavulunu bile toplayamadan kendisini Roma Büyükelçiliği (neyse ki Sibirya'da değil) kâtipliğinde buldu. Schlözer'in üzüntüyle belirttiği gibi, "Tannhauser, II. Sahnenin sonu. Otto'nun arya sı: 'Doğru Roma'ya, seni günahkâr.'" [133]

7. Bölüm

"Hepsini Yendim! Hepsini!"

Otto von Bismarck, Rus Büyükelçisinin Haziran 1862'de Londra'daki ikametgâhında verdiği davet sırasında görüştüğü Benjamin Disraeli, Rus Büyükelçisi Baron Brunnow ve Avusturya temsilcisi Vitztuhm'a iktidara geldiğinde gerçekleştirmek istediği hedeflerini açıklamıştı. Bu davetten dokuz yıl sonra neredeyse aynı gün Württemberg Elçisi'nin eşi Barones Hildegard Hugo von Spitzemberg Fransa'daki savaştan dönen Prusya ordusunun Berlin'de düzenlediği zafer alayını izlemekteydi. Otto von Bismarck 1862 yılında Rus Büyükelçiliğinin salonunda kendisini hayretle dinleyen muhataplarına açıkladığı cüretkâr programından çok daha fazlasını başarmıştı.

Bismarck başarılarını tek bir askere komuta etmeden, parlamentoda çoğunluğa hâkim olmadan, bir kitle hareketinin desteğine veya devlet idaresinde önceden edindiği herhangi bir tecrübeye dayanmadan ve ayrıca ismine ve şöhretine tepki duyan bir halka rağmen elde etmiştir. Bu nedenle, görevde geçirdiği bu dokuz yıl süresince gerçekleştirdiği "devrim" son iki yüzyılda herhangi bir lider tarafından elde edilmiş en büyük diplomatik ve siyasi başarıyı oluşturmaktadır. Alışılmadık türden bir siyasi dehanın ürünü olan başarıları, kendi içinde çelişkiler barındıran bir dizi karakter özelliklerine dayanmaktaydı ve bu özellikler arasında acımasız, muhatabını savunmasız bırakan bir dürüstlükle güvenli bir adamın hile ve aldatmaları da vardı. Bismarck, mükemmel bir özgüvenle oynadığı rollerine öfkelerini, endişelerini, hastalıklarını, hastalık hastalığını ve akıl dışı davranışlarını dahil ederdi.

Kurduğu yönetim sistemi, çevresindekiler üzerinde elde ettiği şahsi güce dayanmaktaydı. Russell'ın haklı olarak "şeytani" nitelemesinde bulunduğu bu güç, Kral I. Wilhelm'i kendi isteklerine uydurmasını, baba ile oğulun, koca ile eşin, kayınbaba ile gelinin arasına girerek kraliyet ailesinin direnişini kırmasını mümkün kıldı. Zaman içinde bir mütarekeye

vararak, karşılıklı saygı ilişkileri kurduğu Moltke dışında tüm generallerin üstesinden geldi; Alman devletlerinin egemen hükümdarlarının gücünü yok etti ve işine geldiğinde Hanover gibi tarihi bir krallık dahil bir dizi Alman devletini ortadan kaldırmaktan çekinmedi. Edinimlerini kabul ettirdiği ya da düşüncesiz bir seçimde bulunan III. Napoleon'a yaptığı gibi yıkımla karşı karşıya getirdiği ana kadar "kanat" devletleri Çar Rusyası ile Büyük Britanya'yı ve Napoleon Fransa'sını Almanya'daki iç savaşın dışında tutmayı başardı. İşine geldiğinde demokrasiyi kullandı; devrimcilerle ve otoritesine karşı koyabilecek tehlikeli sosyalistlerden Lassalle ile müzakerelere girdi. Kabinesindeki bakanlarına bir hükümdarın küçümsemesiyle tahakküm etti ve ihtiyacı biter bitmez isimlerini karaladı. En güçlüleri dahil parlamento partilerini zekâsıyla alt ederken kendisini iktidara getiren *Kreuzzeitungspartei* mensuplarına ihanette bulundu. Roon, Moritz von Blanckenburg ve Hans von Kleist gibi en yakın arkadaşları dahi 1870'e gelindiğinde iktidara şeytani bir kişinin gelmesine yardım ettiklerini anlamışlardı.

Clemens Theodor Perthes 1864'te arkadaşı Roon'u Bismarck'ın hiçbir ilkesi olmadığı konusunda uyardı. Perthes, *Kreuzzeitung* ve *Norddeutsche Allgemeine Zeitung*'un tutumuna kuvvetle itiraz etmekteydi:

> [bu gazeteler-ç.] hükümdarları ve -haklı sebeplerle- onları yasal hükümdarları olarak gören insanları bir alay, aşağılama ve gülünçleştirme yağmuruna tutmakta. *Kreuzzeitung* hak sahipleri hoşuna gitmediği için katıksız bir ihtilalci örgüt gibi hukuku göz ardı ederken *Norddeutsche Allgemeine Zeitung* arkasındaki yanılmaya imkân olmayan yarı resmi damgayla 16 Nisan'da başlattığı bir dizi makalesinde ihtilalin temel prensibi olan *suffrage universel* [genel oy hakkı-ç.] çağrısında bulunuyor.[1]

Roon ise yaptığının bilincindeydi ve Prusya tacını halk egemenliğinin yükselişinden korumak için riski göze almıştı. Daha önce 1. bölümde bir alıntı yaptığım, ancak burada tekrar okunmasında fayda bulunan 27 Temmuz tarihli mektubuyla Perthes'e karşılık verdi:

> B. kesinlikle yardım edebileceğim, destekleyebileceğim ve düzeltebileceğim, ancak hiçbir zaman yerine başkasını koyamayacağım olağanüstü bir insan. Evet, ben olmasaydım şimdi sahip olduğu yeri elde edemezdi, bu tarihi bir gerçek, fakat tüm bunlarla birlikte o kendisidir... Kuvvetlerin koşut kenarlarını ve dikey düşümünü, yani

olanı hesap etmek, ardından insanın tam olarak bilemeyeceği fiili güçlerin ağırlığını ve doğasını değerlendirmek, tüm bu unsurları bir araya getirmeyi başarmak tarihi dehaların niteliğini teyit eden işlerdir.[2]

Bismarck'ın -çeşitli vesilelerle Roon'a söylediği ve von Schlözer'e şampanya içerken anlattığı- ilk açılış hamlesini "iki yıllık askerlik süresi konusunda Kral'a taviz verdirmek" oluşturdu.[3] Bu tür bir pazarlıkla açmazı bertaraf ederek, planının geri kalan bölümlerini uygulamaya hızla geçebilirdi. Sırf askeri nedenlerle üç yıllık askerlik süresine gerçek bir ihtiyaç duyulmamaktaydı. On beş generalden oluşan bir komisyon (Moltke dahil) Nisan 1862'de iki buçuk, hatta iki yıllık askerlik süresini kabul etmişti.[4] Roon 10 Ekim'de imkânları olanların üçüncü yıl askerlik yükümlülüğünden muaf tutulmasını sağlamak için bedel ödemelerine imkân tanıyan bir uzlaşı önerisini sundu. Bu yolla elde edilen gelir gönüllüleri çekmek için kullanılacaktı. Plan ayrıca gelecekteki ordunun büyüklüğünü nüfusun yüzde 1'ine eş tuttu ve asker başına masrafları karşılamak için belirli bir miktar tespit etti.[5] Yasa tasarısı uygulamada liberal kanadı askere alınanlar arasında hakkaniyet konusunda bölecek, ayrıca askerlerin sayısı ve giderleri konusunda belirli miktarlar tespit ederek parlamentonun gücünü sınırlayacaktı.

Adolf Kont von Kleist (1793-1866) 9 Kasım 1862'de Bismarck'ın dostu Hans von Kleist-Retzow'a endişeli bir mektup yazdı:

Son dört gündür Vekiller Meclisinde tavizler ve arabuluculukların değerlendirildiği hakkında garip söylentiler dolaşıyor. Askeri teşkilatlanma reformunun geri kalanının onaylanması karşılığında üç yıllık askerliğin beş yıl içinde kalkacağı vaat edilmek isteniyormuş. Arabuluculuğu Heydt planlıyormuş... Otto üzerinde olumlu sonuç yaratabilecek tek kişi sensin. O nedenle dikkatsizce atabileceği adımları önceden engellemek için burada olmaya mecbursun, sonra çok geç olacak.[6]

Kontun telaşlanmasına gerek yoktu. Plan başarısız oldu. I. Wilhelm ile Kral'a yakınlığı nedeniyle askeri alanda her zaman son sözü söyleyen Manteuffel genel askerlik hizmeti ilkesini zedelediği ve Tacın komuta yetkisini sınırladığı için planı reddettiler. Manteuffel'in Roon'a belirttiği gibi, "oyun sonuna kadar oynanmak zorundadır."[7] Landtag ise 17'ye karşı 150 oyla reformu ret kararı almıştı. Kullandığı araçlar hakkında

hiç sıkıntısı olmayan Bismarck, Manteuffel'in başaramadığını başarmak için generalden daha inatçı olması gerektiğine karar verdi. Tüm uzlaşma önerilerini geri çekti ve ülkeyi demir pençeyle yönetmeye hazırlandı.[8] İşe İngilizce konuşan ülkelerden çok daha geniş bir kategoriyi ifade eden sivil idareyle başlamaya karar verdi: Hâkimler, tahakkuk memurları, memur adayları, üniversite profesörleri, orta dereceli okul öğretmenleri ve tüm yerel yönetim çalışanları, devlet tekelleri çalışanları ile merkezi devlet birimlerinde çalışan memurlar sivil idareye mensuptu. Prens VII. Heinrich von Reuss'a 23 Kasım'da yazdığı gibi, bu sahada Bismarck'ın baskı altına alabileceği, çoğunluğu liberal fikirli geniş bir seçmen kitlesi vardı:

> Ülke içi konularda tüm sınıflardan sivil memurlara karşı sert bir saldırı yürüteceğiz... Meclisler konsunda daha insaflı olmayı düşünüyorum, fakat ne pahasına olursa olsun sivil idareyi disipline sokmak niyetindeyim.[9]

İçişleri Bakanı Kont Fritz Eulenburg 10 Aralık 1862'de Prusya sivil idaresinin tüm üyelerine Tacın anayasal haklarının destekçisi olmalarına ilişkin bir emir yayımladı:

> İdarede maneviyat ve irade birliği, kararlılık ve enerji görünür olacak... makamınızın size verdiği ayrıcalıklar, devletin hükümetinin iradesinin ve görüşlerinin tersine düşecek siyasi hareketleri teşvik etmek için istismar edilmeyecektir.[10]

Bismarck 23 Eylül 1862'de *Minister-Prasident* [Başbakanlık] görevini üstlendi. Bu makam 1848 Devrimi'nin karmaşasından ve yasama organıyla baş edebilecek bir kabineye duyulan ani ihtiyaçtan ortaya çıkmıştı.[11] Helma Brunck Bakanlar Kuruluna [*Staatsministerium*] ilişkin incelemesinde 1862'de bile bakanların, hatta bakanlar kurulunun hak ve görevleri konusunda açık bir anayasal temelin tespit edilmemiş olduğunu göstermektedir. Bismarck'ın selefi Otto von Manteuffel'in kabul ettirdiği 8 Eylül 1852 tarihli Kabine Emirnamesi başbakana diğer bakanlar arasında öncelik vererek itiraz edilemeyecek bir güç tanıyordu. Çok ciltlik bir anayasa tarihi kitabının yazarı Ernst Huber, bakanların krala doğrudan ve başbakanın bilgisi olmadan çıkmalarını yasaklayan bu emirnamenin söz konusu makamı İngiliz başbakanlığına benzer bir

hale getirdiğini öne sürmektedir.[12] Bununla beraber, tüm bakanlar yine de kralın hizmetkârları olarak kalmış, Kabine Emirnamesi kralı bakanlarla müşavereden alıkoymamıştır. Kayzer II. Wilhelm 1890'da bu hakkını kullanacak 1852 Kabine Emirnamesi'nin kralın müdahalesini yasakladığı konusunda ısrar etmesine karşın Bismarck'ı istifaya zorlayacaktır.

Bismarck, zabıtların gösterdiği gibi, 24 Eylül 1862'de Bakanlar Kuruluna çıkageldi, koltuğuna oturdu ve tayininin ne şekilde gerçekleştiğini açıkladı:

> Bakanlar Kurulunun bugünkü toplantısında başkanlığı yapan Devlet Bakanı von Bismarck-Schönhausen, kendisini bakanlığa götüren müzakerelerin bir izahatını verdi, ayrıca iki Devlet Bakanı von Bernstorff ve von der Heydt'in ayrılmalarından duyduğu üzüntüyü dile getirdi.[13]

Bu kabineyi Bismarck seçmemişti; bakanlığa tayin yetkisi Kral'ın uhdesinde kalmaya devam etti. Bismarck'ın zaman içinde artan hâkimiyeti ona olaylar üzerinde bir etkileme gücü sağlasa da, Bakanlar Kurulu üyeleri üzerinde hiçbir zaman tam bir denetim sahibi olamadı.

Bismarck 7 Ekim'de eşine, "vitrindeki hayatı ... rahatsız edici" bulduğunu ve her gün evlerinde yemek yediği "dostu Roon'lar" olmasa kendisini yalnız hissedeceğini yazdı.[14] Yeni Başbakan tahminen güvenlik tarafından eşlik edilmeden geçici ofisinden Roon'ların evine her akşam yürümekteydi. Pflanze yeni Başbakan'ın ofisinin mütevazı şartlarını şöyle anlatmaktadır:

> Bismarck, Dışişleri Bakanlığının bulunduğu Wilhelmstrasse 76 numaradaki iki katlı dar binaya 1862'de taşındı. 18. yüzyılda özel konut olarak inşa edilmiş bu bina içten ve dıştan sokağın en gösterişsiz yapısıydı. Bismarck binanın sadeliğiyle çok zaman eğlenmesine karşın, değişikliğe hiç girişmedi. Birinci katta dışişleri müsteşarlarının odaları ve memurların ofisleri vardı. İkinci katta bakanın ofisi, kabul odaları ve Bismarck ailesinin ikametgâhı bulunuyordu. Arka tarafta şansölyenin sık sık yürüyüş yaptığı yaşlı ağaçların gölgesindeki geniş bir özel bahçe mevcuttu. Konuklar kabul ediliş tarzındaki basitlikten hayrete düşerlerdi. Kapılarda "*cerberus demeanour*" sahibi resmi üniforma giymiş nöbetçiler bulunmazdı. "Sıradan ölümlülerin evlerindeki gibi kapı zilinin çalınması gerekirdi." Odalarında diplomatların ve elçilerin alıştığı türden altın ve gümüş sırmalı uşaklar bulunmuyordu. Bismarck konuklarını sade, az sayıda eşyayla

> döşenmiş, büyük maun bir masanın kapladığı orta büyüklükteki odasında kabul ederdi. "Fransa'da taşra valileri dahi böyle mütevazı bir odadan memnun olmazdı."[15]

Bu tevazu ve gösterişten kaçınma, yaşamları boyunca Bismarck'ların özelliği olmaya devam etti. Ziyaretçiler ne kadar basit ve iddiasız bir hayat tarzına sahip olduklarına inanamazlardı. Gösteriş ve eşya Bismarck için hiçbir zaman önem taşımadı. Para ve geçim masrafları konusunda hayatı boyunca endişe duymakla beraber şahsi ihtiyaçları için mümkün olduğunca az para harcadı. Johanna da bu Püriten tutumla mutabıktı. Holstein'ın zarafetten uzak bir üslupla belirttiği gibi, "Prenses Bismarck [Johanna] tüm yaşamı boyunca aşçıya benzese de, yemek pişirme ve yemek daveti verme konusunda en ufak bir fikre sahip değildi."[16]

Dışişleri Bakanlığında çalışmış olan Immanuel Hegel, amiri Bismarck'a ilişkin ilk izlenimlerini hatırlamaktadır:

> Göreve başladığı zaman hepimize şüpheli gözlerle baktığı, satın alınıp alınmadığımız veya başka birinin etkisi altında bulunup bulunmadığımız konusunda tahminler yürüttüğü izlenimini almıştık. Bir defa kabine sekreterliğinde çalışan bizlerin dürüst insanlar ve iyi Prusyalılar olduğumuza inandıktan sonra güvenine sahip olduk. Yine de biz sadece isteklerinin bir vasıtasıydık. Hoşa giden bir ilişki sürdürme imkânı yoktu... Ne zaman arz için yanına girsem, beklenmedik bir şeye cevap verebilmek için tüm zekâmı kuvvetle toplamaya çalışırdım. Rahat, kendinden memnun bir hava onun yanında uygun düşmezdi, çünkü bu takdirde atlanmanız veya üstünüzden geçilme tehlikesi vardı...[17]

Bu durum da yıllar içinde değişmeyecekti. Bismarck çok yoğun bir tempoyla çalışmaktaydı ve yanındakilerden de daha azını beklemedi. Ne kâtipler ne de memurlar emekleri karşılığında teşekkür bekleyemez ve neredeyse hiçbiri de alamazdı. Lothar Bucher 1884'te acı bir gözlemde bulundu: "Onun için yirmi yıldır çalışıyorum ve şimdiye kadar sadece bir defa (anayasa ihtilafı sırasında) yazdığım bir şeyin (bir gazete makalesi) iyi olduğunu söyledi. Aslında yazdıklarım arasında bence bundan çok daha iyi şeyler vardı."[18] Bismarck'ın onlara davranış şekline rağmen, Albrecht von Stosch'un arkadaşı von Normann'a Dışişleri Bakanlığını ilk ziyaretinden sonra yazdığı gibi, doğrudan bağlı personeli ona büyük hürmet duyardı:

> Sabah 11 ile 12 arası geldim. Hâlâ uyumakta olduğunu söylediler. Tüm gece sabaha kadar çalışmış. Dışişleri Bakanlığının kalem efendileri, müminlerin peygamberlerinden bahsettiği gibi kutsal bir huşuyla amirlerinden bahsediyorlar. Bu kulağa gerçekten garip geliyor. Bir saat sonra beni kabul etti. Üzerinde sabahlığı vardı, fakat kimden geldiğimi duyduğu için sonsuz derece kibar ve cana yakındı.[19]

Bakanlar Kurulundaki meslektaşlarına daha dostça davranmazdı. Hatıratında eleştirilerinden pek kimsenin kaçamadığı ilk kabinesinin üyelerine bütün bir bölüm ayırmaktadır. On dört yıldan fazla bir süre onun için çalışmış olan Fritz Kont zu Eulenburg'a (1815-81) ilişkin, hemen hemen en iyilerinden biri olan kanaati aşağıdaki gibidir:

> [Kral'a Kabinesinin bileşimi hakkında bilgi vermektedir-ç.n.] Eulenburg işten kaçar ve zevk düşkünüdür fakat diğer taraftan makul ve hazırcevaptır ve İçişleri Bakanı olarak zaman zaman elini taşın altına koymak zorunda kalırsa, aldığı darbeleri kendisini savunarak iade etme ihtiyacı onu harekete geçirecektir ... kıskançlıktan ve alınganlıktan bana karşı bile tamamen masun değilse de çalışma arzusu duyduğu zamanlarda değerli bir yardımcı ve kafalı bir insandır. Özverili ve stresli çalışma dönemleri alışılandan uzun sürerse sinir nöbetlerine tutulur.[20]

Eulenburg'un karakterinin başka bir talihsiz yanı, muhtemelen sadece Roon değil başkalarının da gözünde Yahudi liberallerine gösterdiği hoşgörüydü. Bismarck'a 1 Mart 1863'te hiddetle yazdığı gibi Eulenburg, ardındaki "tüm köprüleri yakmak" istememekteydi.

> Noah, Wolfsheim, Jacobi ve sünnetli veya sünnetsiz diğer serseriler bir gün ona ihanet edecek ve ortada bırakacaklar. Siz, ben ve Bodelschwingh bu işe en çok girmiş kişileriz ve ehliyetsizlikten ötürü bir fiyaskoya uğradığımızı görmek istemem.[21]

Diğerleri de Bismarck'tan düşük notlar almıştır: Ticaret Bakanı Itzenplitz (Kont Heinrich Friedrich August von Itzenplitz [1799-1883]), "yetersiz... bu kadar geniş imkânları yönetmek için enerjisi eksik"ti; on yıl boyunca kabinede bulunan Tarım Bakanı von Selchow (Werner Ludolph Erdmann von Selchow [1806-84]) "görevin gereklerine uygun değil"di; Diyanet Bakanı Heinrich von Mühler (1813-74) zeki ve istediği zamanlar sevimli olabilen eşinin enerjisi ve amatörce katkılarından

etkilenmekteydi"; Adalet Bakanı Leopold Graf zur Lippe-Biesterfeld-WeiBenfeld (1815-89) ve onun "kendini beğenmiş üstün havaları parlamentoyu ve meslektaşlarını tahkir ediyor"du.[22] Bismarck tüm "ihtilaf" kabinesinin en reaksiyoner bakanlarından (bu da bir mana ifade etmektedir) Kont zur Lippe'yi 1866'da siyasetinde 180 derece dönüş yaparak barış sağladığı Meclisteki liberallere kurban verdiğinden hiç söz etmemektedir. Kont zum Lippe bu şekilde görevden alınmayı elbette memnuniyetle karşılamadı ve yaşamının geri kalanını Bismarck'ın en iflah olmaz düşmanlarından biri olarak geçirdi. Kabine üyeleri ve ne kadar faydalı olurlarsa olsunlar yanında çalışan herkes, Bismarck'a göre, "kullan-at" şeklinde etiketlendiği söylenirse haksızlık yapılmayacak bir işbirlikçiler grubuna dahildi.

Hatıratında belirttiği üzere, dış ilişkilerde, Avusturya Büyükelçisi Kont Karolyi'yle 4 Aralık 1863'te yüzleşti:

> Yakınlığım bulunan Kont Karolyi'ye elimi açıkça göstermiştim. Ona dedim ki: "İlişkilerimiz şimdi olduğundan ya daha iyi ya daha kötü olacaktır. İlişkilerimizi geliştirmek için ortak bir girişimde bulunmaya hazırım. Sizin karşı çıkmanız nedeniyle bu girişim başarısız olursa, Federasyon taraftarı dostluk konuşmalarıyla kendimizi bağlı göreceğimize güvenmeyin. Bizimle Avrupa'nın büyük bir devleti olarak uğraşmak durumunda kalacaksınız."[23]

Avusturya Dışişleri Bakanlığındaki hiç kimse Bismarck'tan tehdit ve iltifat karışımı davranışlardan başka bir şey beklememişti ve elbette kimse ona güvenmiyordu.

Yeni Landtag, 14 Ocak 1863'te açıldı ve Bismarck oturumlarda çatışma ve tahrik oyununu sürdürdü. Anayasaya aykırı usullerle hükümet ettiğine ilişkin liberallerin iddialarını reddetti:

> Anayasa size ne hak tanıyorsa tamamını alacaksınız; bunun ötesinde bir şey talep ederseniz, reddedeceğiz... Prusya monarşisi misyonunu henüz tamamlamamıştır. Ne sizin anayasal yapınızda bir süs mücevheri olmaya henüz hazırdır, ne de mekanizmanın cansız bir parçası olarak parlamenter rejime yerleştirilecek vakti gelmiştir.[24]

Taç ile parlamento arasında bir ihtilaf durumunda -anayasanın "boşluk" bıraktığı bir konu- anayasada açıkça belirtilmemiş yetkilerin [*re-*

sidual powers-e.] Taca ait olduğunu duyurdu. Dolayısıyla Taç yasama organı reddetse dahi, vergi toplamak ve harcamak, hükümet işlerini yürütmek için tam hakka sahipti. "Anayasa boşluğu teorisi" ya da Almanca ismiyle *Lückentheorie* olarak adlandırılan bu görüş, anayasaya aykırılığı neredeyse kesin olan faaliyetlerini sürdürmek için Bismarck'a zemin sağladı.

Bir hafta sonra Prusya hükümetinin bir "Alman parlamentosu" fikrine hayırhah baktığına ilişkin bir beyanı Franfurt'taki Alman Federasyonu temsilcisi Usedom'a okutarak "Dar Konsey"i yerinden sıçrattı:

> Alman milleti ancak her konfedere devletin halkının nüfusuna göre doğrudan seçeceği temsili bir kurum oluşturarak ortak meselelerini görüşebilecek yetkili bir organa sahip olabilir.[25]

Bismarck'ın "Prens"lere karşı halkı silah olarak kullandığı bu ilk vesile, kalıcı prensiplerden tamamen yoksun olmasının, ona muhaliflerinin yararlanamadığı bir esneklik kazandırdığını göstermektedir. Küçük Alman devletleri, meşruiyetlerini bir çırpıda silip süpürecek genel oy hakkından, başka hiçbir şeyden olmadığı kadar korkmaktaydı. Söz hakkı halka geçtiği takdirde, düşmanca yaklaşmasalar bile en azından fazla umursamadıkları Reuss Yaşlı Kolu veya Schwarzburg-Sonderhausen gibi devletlerin egemenliklerini korumak için seslerini fazla yükseltmeyeceklerdi. Katolik Bavyera veya Saksonya Krallığı gibi güçlü devletler dahi Alman halkının birlik düşüncesine karşı direnemeyeceklerdi. Leopold von Gerlach'la yazışmalarından gördüğümüz gibi, Bismarck liberal orta sınıfların tutumlarına veya küçük prenslerin faraziyelerine karşı "halkın" Kral lehine oy kullanmaya ikna edilebileceğini anlamıştı.

Görevi sırasındaki ilk uluslararası krizi ise Alman olmayan bir halk çıkardı. Rus Polonya'sında 21 Ocak 1863'te Rus yönetimine karşı ayaklanma patlak verdi. Prusya Kralı'nın idaresi altındaki Polonyalılar sükûnetlerini korusalar da Bismarck ordudan derhal Prusya Polonya'sında dört kolorduyu seferber etmesini istedi. Rus sahnesini ve aktörlerini yakından tanıyan Bismarck, saraydaki "reform" partisinin Polonyalılara anayasal haklar verilmesine olumlu baktığını da bilmekteydi. Belirttiği gibi, reaksiyonerleri güçlendirmek ve Rus İmparatorluğu'nun, "Polonyalıların arasında, Polonyasever Rusların içinde ve nihai olarak

Fransızların şahsında ayırt edebildiğimiz düşmanlarımızın yanına geçmemesini sağlamak", basit bir sağduyu meselesiydi.[26]

Prusyalılar gibi tarihi Polonya'nın önemli bir parçasını yönetmekte olan Avusturyalılar, İngiliz ve Fransızlarla birleşerek Polonyalılara yeni bir anayasal düzenleme teklif ettiler. Avusturya karşıtı hesaplarla bile tam aksi yönde tutum alabilecek olan Bismarck, Çar sarayındaki militanları desteklemek için vakit kaybetmedi ve General von Alvensleben'i Polonyalı isyancılara karşı ortak askeri harekâta geçilmesine ilişkin bir anlaşma yapmak üzere St. Petersburg'a gönderdi. Alvensleben ve Çar, 8 Şubat 1863'te her iki devletin askeri birimlerini diğer ülkenin toprağına geçerek Polonyalı isyancılara sıcak takipte bulunması için yetkilendiren bir antlaşmayı sonuçlandırdı. Alvensleben'in bu antlaşmayı yaparak yetkisini aşıp aşmadığı bilinmemektedir; Bismarck için önemli olan bu da değildi. Yazdığı gibi,

> General Gustav von Alvensleben tarafından Şubat 1863'te sonuçlandırılan askeri antlaşmada vücut bulan Prusya siyaseti, askeri olmaktan çok diplomatik bir öneme sahipti. Sözleşme, Rus kabinesinde Gorçakof, Grandük Konstantin, Wielopolski ve diğer etkili kişiler tarafından temsil edilen, Polonya konusundaki Prusya siyasetinin zaferini temsil etti.[27]

Batılı güçlerin antlaşmanın onaylanmaması için Prusya hükümetine baskı uygulamaları ve nihayetinde antlaşmanın yürürlüğe girmemesi o kadar önemli değildi. Pflanze, antlaşmanın, Bismarck'ın "nadir görülen bir değerlendirme eksikliği" olduğunu, III. Napoleon'u, hanedanının tarihinden gelen Polonya'nın bağımsızlığına duyduğu yakınlık ile Rus ittifakına duyduğu ihtiyacın yarattığı açmazdan kurtardığını, bu nedenle "kötü bir hata"[28] olduğunu öne sürmektedir. Bana göre ise, antlaşma Rusya'nın Prusya ile Avusturya arasındaki nihai hesaplaşmada tarafsız kalmasını temin etmek için ödenen küçük bir fiyattı. Bismarck'ın Saray'daki Rus reaksiyoner partisini derhal desteklemesinin diğer bir faydalı yönü ise yeni bir Polignac olduğu şöhretini güçlendirmesiydi.

Bismarck'ın daha sonraları yakın işbirliği yaptığı kişilerden biri ve onun en keskin gözlemcilerinden biri Robert Lucius von Ballhausen (1835-1914) 27 Ocak 1863'te Prusya Landtag'ında bir müzakereye katılarak yeni Başbakan'ı ilk defa izledi:

> O sırada hâlâ sivil giysilerini kullanıyordu, pala bıyıkları ve azalan saçları kızıl sarı rengini koruyordu. Hükümet sıralarında görünen uzun boylu, geniş omuzlu cüssesi azametli ve etkileyici; duruşundaki, hareket ve konuşmasındaki belirgin rahatlık kışkırtıcı bir havaya sahipti. Sol elini açık renk elbisesinin cebinde tutması, bana Heidelberg düello kulüplerindeki "düello şahidi" tarzını hatırlattı. Müstereddit cümlelerde kelimeleri arar görünen tarzını ta o zamandan benimsemiş, her zaman en nüfuz edici sözleri buluyor ve zekice ağır cevaplar verme hünerini gösteriyordu. Bana çok "Junker" gözüktü. Özellikle heyecanlı muhaliflerine iyi bir mizaçla fesat pompalamasında eski üniversite öğrenci birliği ataklığından bir şeyler vardı. Bu, bir devletin mecbur olduğu takdirde bütçesiz yaşabileceği düşüncesini geliştirdiği o fırtınalı oturumdu. Üyeler hiddetlendiler. Dönemin muhalefet liderinden, bodur, daha çok köylü tipli, dürüst bir insana bezeyen Kont Schwerin-Putzar Bismarck'ı "güç adaletten önce gelir" ilkesini geliştirmekle suçladı.[29]

Bu tavır ve davranışı, kargaşa çıkarttığı, üyeleri aşağıladığı ve cebinden gazete çıkararak okuduğu 1847 Birleşik Diet'teki ilk konuşmasından beri Bismarck'ın özelliği idi. "İhtilaf bakanlığı" mükemmel bir "ihtilaf Başbakanı" bulmuş veya daha doğrusu Bismarck bu rolü alışılmış hüneriyle üstlenmişti. Avrupa'daki tüm liberal çevrelerce kınanan Alvensleben Antlaşması'nı savunması küstah alaycılığının en iyi örneklerinden birini vermektedir:

> Bir önceki konuşmacı, (Heinrich von Sybel) görüşlerimi bugün olağandan daha az kesinlikle savunduğum görüşünü dile getirdi. Kanaatlerimden kuşku duyduğum yönünde bir izlenim yayılırsa bundan çok büyük üzüntü duyarım. Dolayısıyla, bu ifade nedeniyle dört günden beri hasta olduğum ve doktorumun isteğine rağmen bu müzakerenin zevklerinden kendimi mahrum etmek istemediğim için karşınıza çıktığımı duyurmak isterim. (Gülüşmeler) ... Gazetelerin yeni, o ana kadar bilinmeyen ve şaşırtıcı bir hikâye yayımladıklarında genellikle, "bilindiği gibi" ibaresiyle başlayan bir cümle ekledikleri çok zaman dikkatimi çekmiştir. Avrupa'nın antlaşma konusundaki kanaatinin kesinlikle ortak olduğunu söylerken bir önceki konuşmacı kendisini aynı konumda bulmaktadır. Avrupa'nın hakkında hiçbir şey bilmediği bir konuda ortak kanaati olamaz.[30]

Mart sonunda Bismarck altı ay boyunca ayakta kalmış ve hakkındaki kanaatler yerleşmeye başlamıştı. Ludwig von Gerlach, Hans von Kleist'a yazdığı gibi, Bismarck'ın performansından memnuniyet duyarak rahatlamıştı:

> Hiç tepede böyle bir insana sahip olduk mu? Bismarck beklentilerimin ötesine geçti. Böyle soğukkanlı bir kararlılığa sahip olacağını tahmin etmemiştim. *Therefore Bismarck for ever*! [orijinalinde İngilizcedir: "O nedenle her zaman Bismarck!"] Tüm dünyaya ve dışarıya karşı![31]

Bismarck, ilk altı ayına ilişkin şahsi değerlendirmesini Göttingen'den eski arkadaşı John Motley'e bir mektubunda açığa vurmuştur. 48. doğum gününe rastlayan 1 Nisan 1863'te Motley'e şöyle yazmaktaydı:

> İleri yaşlarımda sandalyesiz bakanlık gibi değmeyecek bir işi yapmak zorunda kalacağımı hiç hayal etmemiştim. Devlet memuru olmama rağmen büyükelçiliğim sırasında bir beyefendi olduğum duygusunu korudum... Bakan olarak ise bir köleyim. Vekiller genel olarak aptal değil; doğru ifade bu olmaz. Tek tek bakarsan, bu insanlar kısmen zeki, çoğunluğu iyi eğitimli, standart Alman üniversite kültürüne sahip kişiler ... fakat *in corpore* [toplu olarak-ç.] bir araya gelir gelmez, tek tek zeki olan bu kişiler aptallaşıyor. [Mektup buradan sonra İngilizce olarak devam etmektedir-JS] Mürekkebimin bu damlaları, kendi başına bırakıldığında düşüncelerimin hemen sana döndüğünü gösterecektir. Friedrichstrasse'deki Logier apartmanının önünden geçerken bir zamanlar Yankee tarzı baş aşağı yatarak ayaklarını duvara dayayan bir beyefendinin kırmızı terlikleriyle süslediği pencerelere bakmadan hiç geçemem. Daha sonra hafızamda "*Good old colony times, when we were roguish chaps*"* zamanının hatıralarını canlandırırım. *Poor Flesh* (Graf Hermann Keyserlingk) kızıyla birlikte seyahat ediyor. Şimdi nerede bilmiyorum. Eşim, ayrıca çocuklar zarif hediyene çok müteşekkir... *Deine Hand sieht aus wie Krahenfusse ist aber sehr leserlich, meine auch*? (El yazın karga ayağı gibi gözüküyor, ama çok okunaklı. Benimki nasıl?)[32]

Motley bu sırada Viyana'da ABD elçisi olmuştu ve 1863 sonunda İngiltere'nin gelecekteki Berlin Büyükelçisi Odo Russell'ın mütehakkim annesine eski kolej arkadaşı hakkında şöyle yazdı:

> Berlin'de Taç ve Parlamento arasındaki çekişmeyi izlemek çok ilgimi çekiyor. Bu arada, Bismarck Schönhausen en eski ve yakın arkadaşlarımdan biridir. İki yıl bo-

---

* 19. yüzyılın yaygınlaşan ve bütün asır boyunca özellikle Amerikalılar tarafından çok sevilen bir halk şarkısı. Yaptıkları küçük hırsızlıklar yüzünden başları belaya giren üç kafadarın hikâyesini anlatıyor-e.n.

yunca -her ikimizin de *juvenes imbernes* [toyluk-ç.] zamanlarımızda- neredeyse aynı evde yaşadık ve o zamandan beri arkadaşlığımızı canlı tuttuk. Çok yetenek sahibi bir insandır ve yılmaz bir cesareti vardır. Şu anda İngiliz gazetelerinin en çok hırpaladığı adam o sanırım ve bu nedenle onu daha da çok beğeniyorum. Okuduğunuz saçmalıkların hiçbirine inanmayınız. O dürüst bir reaksiyonerdir ve bu konuda saklayacak bir şeyi yoktur. İngiltere'deki durum ne olursa olsun, Landtag'a hâkim çoğunluk ona göre Prusya hükümet biçimine uygun olmadığından Kral'ı destekliyor... Ben şahsen çok liberal bir insanım fakat Prusya'nın zorunlu varlık şartları nedeniyle bir askeri monarşi olduğuna ve böyle olmaya son verirse, hiçbir şey olmadığına inanıyorum. Bir despot olarak sizin de Bismarck'a sempati duymanız gerekir.[33]

Bismarck, kabinede Prusya basınının özgürlüğünü sınırlayan bir basın kararnamesi taslağı hazırlamış fakat işlerliği olan bir formül bulamamıştı. Anayasanın 27. maddesi sansürü yasaklamasına ve ifade özgürlüğünü güvence altına almasına karşın, bir kaçış hükmü de içermekteydi: "Basın özgürlüğü sadece yasa yoluyla kısıtlanabilir." Ayrıca, hükümete yazılı basının denetimi ve lisansa bağlanması yetkisi veren 1851 tarihli Basın Yasası da yürürlükteydi. Kral, 1 Haziran 1863'te hükümetin muhalif basını kararnamelerle susturmasını ve mahkemeye başvurulmasını engelleyen bir emirnameyi imzaladı. Tek itiraz yolu kabineye başvurmak olacaktı.[34]

Veliaht Prens Friedrich Wilhelm, Krallığın anayasal yapılarını çarpıtmak için Bismarck'ın bir süredir izlediği yolların farkındaydı. Basın kararnamesi son damlayı oluşturdu. Resmi bir ziyaret için gittiği Danzig'te Belediye binasında verilen bir kabul vesilesiyle Anayasanın ihlali konusundaki rahatsızlığını dile getirmeye karar verdi. Ev sahibi onu takdim edip ziyaretinin büyük bir sevinç vesilesiyle olamadığını belirttiğinde Prens şöyle cevap verdi:

Hükümetle halk arasında vukuundan bir ölçüde taaccüp duyduğum bir fikir ayrılığı meydana geldiği bir sırada buraya gelmiş olmayı ben de üzüntüyle karşılıyorum. Bu durumu ortaya çıkaran süreçten malumat sahibi değilim. Burada bulunmuyordum. Bu sonucu doğuran değerlendirmelere de iştirak etmedim. Fakat hepimiz, özellikle de Majesteleri Kral'ın asil ve babaca niyetlerini ve yüksek duygularını bilen Ben, diyebilirim ki hepimiz, Majesteleri Kral'ın, Prusya'nın İlahi Takdirin belirlediği geleceğe doğru ilerlemesini temine devam edeceğine kaniyiz.[35]

Kral, bu sözleri duyduğunda kuşkusuz Bismarck'ın basın emirnamesine razı olmakla, anayasayı asıl kendisinin ihlal ettiğini bilmesinin artırdığı bir öfkeye kapıldı. Veliaht Prens'i ihanet suçlamasıyla tutuklatmak niyetini duyurdu ve bu yoldan, tüm kurduğu yapının baba ile oğul arasındaki çarpışma nedeniyle çökeceğini görerek ürken Bismarck tarafından zorlukla döndürülebildi. Veliaht Prenses birkaç gün sonra annesi Kraliçe Victoria'ya bir mektup yazarak hiddetini ifade etti:

> Ayın 5'inde size, Fritz'in Kral'a iki defa yazdığını, birincisinde basın özgürlüğünün kısıtlanması amacıyla Anayasanın yanlış yorumlanması halinde meydana gelecek sorunlardan ötürü uyardığını yazmıştım. Kral yine de tutumunu değiştirmedi ve Fritz'e öfkeli bir mektup gönderdi. Fritz ardından derhal bir cevap istediğini bildirerek ayın 4'ünde Bismarck'a bir protesto gönderdi. *Bismarck cevap vermedi*... Hükümetin davranış tarzı ve Fritz'e muamelesi her tür *bağımsızlık* duygumu ayağa kaldırıyor. Tanrıya şükür insanların köle olmadıkları ve kendilerine böyle muamele edilmesine izin vermeyecek kadar iyi oldukları İngiltere'de doğmuşum.[36]

Fritz mücadelesine devam etmiş olsaydı kazanabilir ve Kral tahttan feragat edebilirdi. Ancak böyle bir tutum, eşinin ısrarlarına rağmen esas olarak babasının Krallık hakkındaki düşüncelerini paylaşan bir Prusya Prensi'nden çok fazla şey beklemek olurdu.

Kral, Avusturya İmparatoru'yla 1863 yazında Bad Gastein'da düzenlenmesi esasen uzun süredir planlanan toplantı hakkında telaş işaretleri vermeye başlamıştı. Bismarck, Karlsbad'dan Temmuz 1863 başlarında Roon'a yazdığı bir mektupta söylediği gibi, tatile çıkmak istemekteydi: "Fakat Kral ayrılabileceğime ilişkin imaları duymayı bile kesinlikle istemedi ve onu üzmek istemiyorum. İmparator'un yakın zamandaki ziyareti sırasında beni yanında istiyor, bununla beraber benimle temasının Batılı güçlerin canını sıkacağından ve liberallerin tepkisine yol açacağından korkuyor."[37] Seyahati sırasında eşine yazarak, "Japonya'dan gelmiş gibi insanların nazarlarının ... ve kötü niyetlerinin hedefi [olmak] ... ne kadar can sıkıcı" dedi."[38] Bismarck dahi halk tarafından sevilmemeyi rahatsız edici bulmaktaydı.

Bad Gastein'daki oteline 24 Temmuz'da yerleşen Bismarck, cebinde hoş olmayan bir sürprizle gelen İmparator Franz Joseph'le 2 Ağustos'ta görüştü. Avusturya'nın Ruslarla Polonya konusundaki yüzleşmesinin

"başarısı", 1848 döneminin eski devrimcisi, şimdi ise Habsburgların "Devlet Bakanı" Anton Schmerling'i (Anton Ritter von Schmerling [1805-1893]), Almanya'nın Avusturya uhdesinde gönüllü olarak birleşmesi için hazırlık aşaması olarak Bund'un ıslah edilmesi konusunda öneride bulunmaya teşvik etmişti. Kral Wilhelm, Baden-Baden'de kaplıcalarda banyo alırken İmparator Franz Joseph Alman prenslerini iki hafta sonra Alman Konfederasyonu Bund'un merkezi Frankfurt am Main'da düzenlenecek bir Hükümdarlar Kongresi'ne davet etti.[39] Bu durum Bismarck'ın planlarına karşı o ana kadar ortaya çıkan en ciddi meydan okumaydı. Sadık bir vasal olan Kral, bağlı olduğu feodal derebeyi İmparator Franz Joseph'ten bir çağrı almıştı; tüm diğer Alman kralları katılmaya karar vermişti. Wilhelm nasıl kabul etmeyebilirdi? Kral ve Bismarck arasındaki kesinlikle kaçınılmaz kişilik çatışmasını ilk kez bu durum açığa çıkardı. Kriz hakkındaki kendi ifadeleri aşağıdadır:

> 2 Ağustos 1863 günü Gastein'da Ach ırmağının teşkil ettiği derin vadinin kenarındaki Schwarzenberg parkında çamların altında oturuyordum. Üstümde bir arıkuşu yuvası vardı. Elimde bir saat, kuşun bir dakikada yavrularına kaç kere tırtıl veya başka bir böcek taşıdığını sayıyordum... Gastein'dan Baden'e giderken Wildbad'da tesadüf ettiğimiz Kraliçe Elizabeth [IV. Friedrich Wilhelm'in dul eşi-JS] Frankfurt'a gitmem için beni sıkıştırdı. Şöyle cevap verdim: "Kral kararını değiştirmezse, oraya gidip işlerine bakacağım fakat Berlin'e Bakan olarak dönmeyeceğim." Kraliçe bu cevabım üzerine endişelenir göründü ve Kral'ın yanında fikrime muhalefetten vazgeçti. Kral'ı Frankurt'a gitme kararından vazgeçirmek benim için kolay olmadı. Wildbad'dan Baden'e açık ve küçük bir arabayla gittiğimiz sırada bu hususta pek çok gayret sarf ettim. Önde oturan hizmetkârlar nedeniyle Alman meselesini Fransızca olarak görüştük. Baden'e geldiğimiz zaman Kral'ı ikna edebildiğimi sanıyordum. Fakat orada tüm prensler adına daveti (19 Ağustos için) yinelemekle görevlendirilmiş olan Saksonya Kralı'nı bulduk. Bu manevraya mukavemet etmek hükümdarım için kolay olmadı. "Saltanat süren otuz hükümdar ve davet için kurye olarak da bir Kral" diye açığa vurduğu düşüncesini tekrarlayıp duruyordu. Ayrıca, bu davet vazifesi için hükümdarlar arasında şahsen en uygun olan Saksonya Kralı'nı çok sever ve hürmet beslerdi. Kralımın daveti kabul etmediği hakkında Saksonya Kralı'na gönderilecek yazı için imzasını almaya ancak gece yarısı muvaffak olabildim. Majestenin yanından ayrıldığım zaman, vaziyetin sinirlerimizi germiş olması nedeniyle ikimiz de hasta gibi yorgun ve bitkin bir haldeydik. Meseleyi Saksonya elçisine şifahen hemen bildirdim; o sırada heyecan ve asabiyetim daha üstümdeydi. Fakat tehlikeyi önlemiş bulunuyordum.[40]

Kral'ı kimin kazanacağı konusunda Ağustos 1863'te yaşanan bu mücadele Bismarck'ın kariyerinin devamını mümkün kıldı. Prusya Kralı'nı, hükümdar bedenindeki her parçanın kabul etmesini söylediği bir daveti reddetmeye "ikna etti" veya "mecbur kıldı". Her ikisinin bu çatışmalar sırasında yaşadığı yoğun duygular, gözyaşları ve daha sonraki tükenmişlik hali, Kral ile Bismarck arasında Frankfurt Hükümdarlar Kongresi hakkında bir babayla oğul arasındaki ilişkiye benzer biçimde derin bir mücadele geçtiğini düşündürmektedir. Kral'ın, bu katlanılmaz adamın kendisi için önemli olduğunu ruhunun derinliklerinde hissetmiş olması nedeniyle Bismarck galebe çaldı. Onsuz yapamayacaktı. Veliaht Prens Friedrich Wilhelm'in İngiliz Prenses'in etkisi altında kalarak giderek daha az oynamaya başladığı "iyi evlat" rolüne bir şekilde Bismarck'ın bürünmüş olması da bana muhtemel geliyor. Bismarck'ın tüm meslek hayatının bu en büyük başarısını, iradesinin Prusya Kralı üzerinde Ağustos 1863'te kazandığı bu zaferi, iki kardeşin babalarının sevgisini kazanmak için mücadele ettiği bir sevgi üçgeni açıklayabilir. Dul Kraliçe Elizabeth'e söylediği gibi, o vakit başarısız olması halinde, Bakanlık görevinde kalması mümkün olamazdı. Bu çok kritik çatışmada Almanya'nın nihai kaderi makam, ordulara komuta, itibar gibi unsurlara değil, sadece Bismarck'ın "egemen benliğine" dayandı. Treistschke'nin bu "sığ Junkeri" benliğinin gücünü Kral'a uyguladı; Ağustos 1863'te işe yarayan bu etki, yirmi beş yıl sonrasına, o dönemde artık Alman Kayzeri ve Prusya Kralı unvanını taşıyan I. Wilhelm ölene kadar işe yaramaya devam etti. Bu ilişkinin nasıl işlediğine dair benim getirdiğim açıklama okuyucuyu ikna etmeyebilir ancak gizemli bir şahsi gücün Kral üzerinde etkili olduğu inkâr edilemez. Bismarck o tarihte Kral'ın görev addederek Hükümdarlar Kongresi'ne katılmayı kabul etmesi nedeniyle istifa etmiş olsaydı, Alman ve dünya tarihi farklı bir yol izleyecekti; bu da inkâr edilemez.

Bismarck, 28 Ağustos 1863'te Kral'ın entrikayla çevrilmiş olduğunu Johanna'ya yazdı ve şunları ekledi:

> Şu veya bu entrikanın başka bir hükümeti göreve getirmesini dilerdim, o zaman ben de sırtımı bu durak bilmez mürekkep ırmağına şerefle döner ve taşranın sessizliğine çekilirdim. Bu huzursuz hayat katlanılır gibi değil. On haftadır bir posta istasyonunda sekreterlik hizmetinden başka bir şey yapmıyorum.[41]

Bu da duygusal davranış kalıplarının bir parçasını oluşturmaktadır. "Yaşlı beyefendiyi" iradesini kabule zorlamak için yaptığı manevi baskılardan sonra kendisini asabi, tükenmiş ve bunalmış hissetmekteydi. Bu kalıbın düzenliliği -Kral'la emosyonel kriz, korkunç bir mücadele, çaresizliğin izlediği başarı, istifa tehditleri, taşrada huzur bulma hayalleri- derinlere inen bir ruhi davranış kalıbının Kral Mart 1888'de ölene kadar aralarında kurulmuş olduğunu akla getirmektedir. Tuhaf olan şey, Kral'ın her defasında Bismarck'ın emekli olacağına ve kendisini "bırakacağına" inanmış olmasıdır.

Frankfurt'ta toplanan hükümdarlar Prusya'dan cevap alınması konusunda ısrar ettiler ve 1 Eylül 1863'te yirmi bir kral ve prens Alman Konfederasyonunu ıslah etme projelerinde kendilerine katılmasını istemek üzere I. Wilhelm'e bir mektup gönderdiler. Kral'ın usulüne uygun biçimde davranarak mektubu ilettiği Bakanlar Kurulu, 15 Eylül 1863'te temsil sisteminin ıslahı üzerinde ısrarla durarak bir dizi şart ileri süren bir cevap verdi. Buna göre,

> Tüm ulusun doğrudan katılımıyla ortaya çıkacak gerçek bir ulusal meclis [kurulmalıdır]. Sadece böyle bir sistem Almanya'nın tümünün yararlanmayacağı hiçbir şeyin feda edilmeyeceği garantisini Prusya'ya verecektir. Yapay olarak oluşturulan hiçbir Federal makam, milli mecliste karşı ağırlığını ve düzeltici unsurlarını bulmak zorunda olan hanedan ve özel çıkarların hamlelerini ve karşı hamlelerini saf dışı bırakamaz.[42]

Alman halkına genel oy hakkı tanınması tehlikesi Avusturya projesinin sonunu getirdi. Millet sözü eline aldığı takdirde, Bund dahilindeki küçük devletlerin gücüne son verilecek, ayrıca Habsburg ülkelerinde genel oy hakkı tanınması İmparatorluğa tabi milletlere temsil ve özerklik mücadelelerinde güç kazandıracaktı. Hiçbir Avusturya hükümeti on dokuzunca yüzyılda genel oy hakkını kabul edemezdi ve etmedi de. Bu noktada yine Bismarck'ın taktik zekâsını görmekteyiz. Halkları prenslerine, ulusları Habsburg monarşisine karşı oynayarak, Prusya'ya -yani Bismarck'a- mükemmel bir manivela sağladı. Hükümdarlar işbirliği yaptığı takdirde, "halklar" onları daha az tehdit edecek, aksi takdirde varlıklarına yönelik tehditler artacaktı.

Bu taktiğini ayrıca karizmatik ve göz alıcı Ferdinand Lassalle (1825-64) önderliğindeki yeni işçi sınıfı hareketine gösterdiği ani ilgi bakımın-

dan da kullandı. Liberal burjuvazi, sermaye sahipleri, Adam Smith'in takipçileri, Almanların verdiği isimle "*Manchestertum*"a [Manchester ekolü-e.] inananlar, Prusya Parlamentosunda Bismarck'a güçlük çıkartan bir grubu teşkil etmekteydi. Alman hükümdarlarının elinden silahlarını nasıl "millet" alıyorsa, liberal orta sınıflara karşı üstünlük kazanmasını da, klasik bir Bismarck alternatif stratejisiyle, örgütlü işçi sınıfı sağlayabilirdi. Lassalle, Prusya'daki başka hiç kimsenin olmadığı kadar teatral tavırlara ve halk tarafından tanınma becerisine sahipti. Herman Oncken, Lassalle hakkında yazdığı biyografide Bismarck-Lassalle ittifakının mantığında serbest ticaret ve *Manchestertum* görüşlerine bağlı ortak bir düşmanı -İlerici Parti- bulmaktadır. "Bismarck, özellikle toplumun aşağı katmanlarında İlericilerin kitle desteğini kaybetmelerinden daha fazla ne isteyebilirdi... Dolayısıyla hükümet Lassalle hareketini [Lassalle'in sosyalistlerini] taktik sebeplerle hoşnutsuzlukla karşılamadı; hatta ilke olarak tüm görüşlerine karşı da değildi."[43]

Bismarck 11 Mayıs 1863'te Lassalle'e bir yazı gönderdi: "İşçi sınıfının şartları ve sorunlarıyla ilgili hâlihazırdaki değerlendirmelerle bağlantılı olarak bağımsız çevrelerden etraflı görüşler almak arzusundayım. Bu nedenle söz konusu meseleler hakkında sizin de görüşlerinizi almaktan memnun olacağım." Bu mesaj, bir görüşme ayarlama talimatını almış Bismarck'ın aracılarından yazar Konrad Zitelmann (1814-89) tarafından ulaştırıldı. Lassalle daveti kabul etti ve ilk görüşme kırk sekiz saat içinde gerçekleştirildi.[44] Gururu okşanan Lassalle, ertesi gün bir meslektaşına yazdığı gibi Bismarck'ın tarafına geçmişti: "Bismarck'ın taciz ve karalamalarının kendilerini yanlış düşüncelere saptırmasına izin veren işçilerin çok kıymeti yok. Bu tür işçiler hayli aptal olmalı."[45] Junker reaksiyoneri ile göz alıcı Yahudi kışkırtıcı arasındaki ortaklık 19. yüzyılın en etkileyici iki kişisini bir araya getirdi.

Lassalle'in yaşam hikâyesi sıradan tarihçilerin hayal güçlerini aşmaktadır. Artık unutulmuş, ancak zamanında Trollope ve Dickens kadar tanınmış bir romancı olan George Meredith, en başarılı romanlarından birini Lassalle'in hikâyesine ayırmıştır: *The Tragic Commedians: A Study in a Well Known Story,*[46] başlıklı eseri ölümcül bir düelloyla biten çılgın bir aşk hikâyesini konu almaktadır. Neil Roberts'a göre yazar, "Lassalle hakkında bir husus dışında konuya ilişkin araştırma yapmamıştır".[47] Bunun yerine Meredith, uğruna düello yapılan kadın olan

Helene von Racowitza'nın *Meine Beziehungen zu Ferdinand Lassalle* [Ferdinand Lassalle'le İlişkilerim] başlıklı hatıratını kaynak olarak kullanmıştır. Bununla beraber, Lassalle'in muteber biyografilerinde yer alan çeşitli konuşmalarını romanında aslına sadık olarak aktardığı dikkate alınırsa, Meredith'in yararlandığı tarih kaynaklarının kapsamını belirtmemiş olduğu düşünülebilir.

Gerçek hikâye Meredith'in Victoria dönemi anlayış tarzının tasavvur edebileceğinden çok daha çılgındır. Meredith, Lassalle'in romanda Clotilde von Rüdiger adıyla geçen 17 yaşında hoppa bir kız olan Helen'e tutulmasına yoğunlaşmakta ve Lassalle'den yirmi yaş büyük, Bismarck'ın döneminin büyükelçilerinden Paul Graf von Hatzfeldt-Wildenburg'un annesi Sophie Kontes von Hatzfeldt-Wildenburg'la (1805-81) ilişkisini işlemektedir. Lassalle'i temsil eden karakter Alvan, Clotilde'e Sophie'yle ilişkisinin bir aşk olmadığını ilan etmektedir: "Kalbi duygular söz konusu olunca, birbirimizden kutuplar kadar ayrıyız."[48] Aileden von Hatzfeldt-Trachtenburg Prensesi olan Sophie, Hatzfeldt "kont" soyundan gelen Kont Edmund von Hatzfeldt-Wildenburg ile evlenmeye zorlanmış, onun tarafından istismar edilmiş ve kötü muamele görmüştü.[49] Lassalle, romantik ruhunun derinliklerinden sadist kocasının onu nasıl hapsettiğini görünce Donkişotvari bir tarzla Kontes Hatzfeldt'in şerefini korumaya karar verdi. 11 Ağustos 1848'de Lassalle Köln Ağır Ceza Mahkemesinde Kont Hatzfeldt'in para kutusundan hırsızlık yapmakla suçlandı. Hırsızlık suçlaması Lassalle'e Kont Hatzfeldt'i kamuoyu önünde "yargılamak" için gerekli fırsatı tanıdı. Bu ve izleyen otuz altı (!) duruşmada ve daha sonraki meslek hayatında Lassalle savunma sıralarını bir aktör gibi romantik şahsiyetini sahneye koymak ve düşüncelerini yaymak için kullandı. Kontes Sophie von Hatzfeldt'in şerefini mahkeme önünde romantik bir havayla savundu:

> Aile sustu. Fakat insanların sessizliklerini korudukları yerde, taşlar bile dile gelir. Ne zaman bir insanın hakkı çiğnenir, akrabaları sessiz kalır ve çaresiz bir varlık doğal koruyucuları tarafından terk edilirse, bu varlığın ilk ve son akrabası olan insan ırkının başka bir üyesi ayağa kalkmak zorundadır.[50]

Bunun ardından Lassalle'in düelloya davet etiği Kont Edmund, "şu aptal Yahudi oğlana" aldırış etmedi.[51] Lassalle komplonun bir parçası olarak elbette hapse girdi fakat Kont'un 1854'te Kontes'e büyük bir

miktar tazminat vererek uzlaşması üzerine ahlaki bir zafer kazandı. Lassalle Kontes'in dava masraflarını ailesinden aldığı gelirle karşılamıştı. O da bunun karşılığında davayı kazandığı takdirde Lassalle'e yılda 4.000 taler ödemeyi vaat eden yazılı bir sözleşmeyi kabul etmişti.[52] İkili tuhaf bir çift olarak kaldılar. Lassalle, Sophie'yle tartıştığı ve onayını aldığı sayısız ilişkiye girdi. Lassalle'in şöhrete kavuşmasını büyük bir Alman aristokratıyla ilişkisi sağlamıştı. Lothar Bucher'le birlikte 1862 yılında Londra'ya görmeye gittikleri Marx, ziyaretin ardından Engels'e yazdığı mektubunda, "ona [Lassalle] karşı zevahiri kurtarmak için eşim çivili veya tamirli olmayan her şeyi rehinciye götürmek zorunda kaldı" diye yazmıştı. Marx alaycı bir dille Lassalle'in "sadece en büyük âlim, en derin düşünür, dâhi araştırmacı vs. değil, ayrıca Don Juan ve devrimci bir Kardinal Richeliue"[53] olduğunu da eklemişti. Marx'ın Lassalle'e karşı tutumunda acaba bir kıskançlık havası var mıdır?

Lassalle'in tüccarlıkla uğraşan mütevazı Yahudi ailesi delikanlılık çağında oğullarının üzerindeki denetimini yitirmişti. Lassalle, parlak bir geleceği olacağına 14 yaşında karar verdi:

> Mevcut Yahudiler arasında en iyilerden biri olduğuma inanıyorum. Bulwer'in *Leila*'sındaki Yahudi gibi, şimdiki bunaltıcı durumlarından Yahudileri çekip çıkartmak için hayatımı tehlikeye atabilirim. Onları tekrar saygı duyulan insanlar yapabileceksem, darağacından bile kaçmam. Çocukluk hayallerime daldığımda, en sevdiğim düşünce elimde silahımla başlarına geçmek ve Yahudileri bağımsızlığına kavuşturmaktır.[54]

Fakat Lassalle Yahudileri kurtarmak yerine, Hegel'in görüşlerine bağlandı ve tahsil görmek için Berlin'e gitti. Özelliği olan bir megalomaniyle "benim için [yeni] aşama yok, çünkü çağımızın tininin en yüksek seviyesine eriştim ve kendimi artık sadece niteliksel olarak geliştirebilirim"[55] satırlarını yazdı. Hegel tüm gerçekliği açığa çıkartmış ve ona ihtiyaç duyduğu her şeyi vermişti: "Berraklık, bilinç, insan tininin mutlak gücü, insan ahlakının nesnel tözleri."[56] Her halükârda Alexander von Humboldt* ona *Wunderkind* [harika çocuk] adını verdiğine göre, şaşırtıcı bir öğrenci olduğu kesindir.[57]

---

* Friedrich Wilhelm Heinrich Alexander Freiherr von Humboldt (1769-1859), Prusyalı doğabilimci ve kâşif. Prusyalı bakan, filozof ve dilbilimci Wilhelm von Humboldt'un kardeşidir. Humboldt'un botanik coğrafya üzerine yaptığı çalışmalar biyocoğrafya dalının temelini oluşturmuştur-ç.n.

İtalya'nın birleşmesi sırasında yaşadığı bir dizi çarpıcı maceradan ve Garibaldi ile kurduğu yakın bir arkadaşlıktan sonra Lassalle, Ocak 1862'de Berlin'e döndü. Burada sosyalist devrimci Lothar Bucher'le (1817-1892) Almanya'nın Garibaldi'nin yöntemleriyle dönüştürülüp dönüştürülemeyeceğini tartışmak üzere bir araya geldi. Bucher bu fikre karşı çıkmaktaydı:

> Önerdiğiniz tüm önlemlerin sadece siyasi ve hukuki nitelikli oldukları, eski temellere dayandıkları, daha fazla burjuvazi yarattıkları söylenebilir. Bir benzetme yapılabilirse, bu yeni mülkiyet ilişkileri, maddenin kimyasal niteliklerindeki bir değişim yoluyla değil, şahısların değişmesiyle ortaya çıkacak olup, korunması sadece daimi bir savaş, dar bir azınlığın terörizmi yoluyla mümkün olabilir.[58]

Lassalle ve Bucher sanayileşme süreci ve yeni bir sınıfın, yani proletaryanın ortaya çıkmasının beraberinde getirdiği meselelerle uğraşan bir tür *think-tank* kurdular. Lassalle aynı zamanda hapsedilmesini, dolayısıyla da Hatzfeldt davasında olduğu gibi serbest bir tanıtım platformu elde etmesini sağlamak için tasarlanan çarpıcı konferanslar vermeye başladı. Bucher yıllar sonra taraf değiştirerek Bismarck'ın en yakın işbirlikçisi ve basın yardımcısı olduğunda Bismarck'a yazdığı gibi, ortağının Hegelciliği onu yanılgıya düşürmüştü:

> Bu hata benim için yeni olmadı. Diğer Hegelcilerde de bunu gördüm. Bu durum Hegel felsefesinin, bilindiği gibi, kavramların saf düşüncede (cebire benzer şekilde) gelişmesiyle doğanın görüngüleri ve tarihin olayları (bilinen miktarlarla hesaplamaya benzer şekilde) arasında bir paralellik veya özdeşlik kurma çabalarıyla açıklanabilir.[59]

Bu sırada, Lassalle konuşmalarında, örneğin Oranienburg El İşçileri Cemiyeti'nde verdiği, "Mevcut Tarihi Dönemle İşçi Sınıfı Düşüncesi Arasındaki Özel İlişki Hakkında" başlıklı konuşmasında liberalizme saldırmaktaydı:

> Hepimiz eşit olsaydık, eşit akıllı, eşit eğitimli, eşit zengin, bu düşünce kapsamlı ve ahlaki olarak görülebilirdi fakat değiliz ve olamayız. Dolayısıyla bu düşünce yeterli değildir ve sonuçlarıyla bizi derin bir ahlaki aykırılığa ve sömürüye götürmektedir... Üstüne geleceğin kilisesinin inşa edileceği kaya sizsiniz. Bilimsel bilginin yüksek te-

> pelerinden aşağıya bakarken, hayatın günlük karmaşasından önce yeni günün tan vaktindeki kızıllığını görürüz. Bir dağın tepesinden güneşin yükselişini hiç izlediniz mi? Mor bir ışık huzmesi yavaşça renk değiştirir ve yeni ışığın gelişini ilan ederek ufku kan rengine boyar. Sis ve bulutlar kıpırdaşır, hareket eder, kendilerini toplar ve ışıkları bir an örterek doğan kızıllığa doğru atılırlar. Fakat dünyadaki hiçbir güç bir saat sonra göreceğimiz güneşin parlak aydınlığını ve ısıtan özüyle muhteşem yükselişini engelleyemez. Her günün doğal olaylar dizisinin yaşandığı o bir saat, dünya tarihinin gündoğumunun çok daha baskın dramasının yaşandığı bir veya iki on yıla denk gelir.[60]

Birkaç gün sonra Lassalle, Berlin Bölgesi Birliği toplantısında "Anayasanın Doğası Hakkında" başlıklı bir konuşma yaptı. Konuşmasında bir anayasaya niteliğini kazandıran unsurun üstüne yazıldığı kâğıt parçası değil, o ülkede mevcut fiili iktidar ilişkileri olduğunu öne sürdü. Dolayısıyla üç sınıflı oy sistemi ve ordunun ayrılığı esaslarını getiren özel 47. ve 108. maddeleriyle 1850 Anayasası Prusya toplumunun gerçekliklerini yansıtmaktaydı:

> Prensler sizden çok daha iyi bir muamele görmektedir. Prenslerin hizmetkârları, halkın hizmetkârlarından genellikle daha iyi konuşmacılar değil, fakat gerçekten önemli olan hususlar hakkında içgüdüsü olan daha pratik insanlardır... Anayasalar esasında hukuktan çok iktidar meselesine ilişkindir. Yazılı anayasalar toplumdaki gerçek iktidar ilişkilerini yansıttıkları takdirde değer kazanır ve varlıklarını sürdürürler.[61]

Lassalle'in düşünceleri kendisine şaşırtıcı taraftarlar buldu. General Albrecht von Roon 12 Eylül 1862'de Prusya Meclisinde Lassalle'den bir alıntı yaptı: "Onun tarih analizine göre, tarihin ana içeriği, sadece devletler arasında değil, ayrıca devletler içinde de çeşitli bireysel unsurlar arasındaki iktidar ve iktidarın genişletilmesi mücadelesinden başka bir şey değildir."[62] Lassalle'in Berlin'deki İşçi Toplantıları'nda konuşmacılardan biri olan Karl Eichler, Kasım 1862'de dinleyicilerine Bismarck'ın işçilerin yanında olduğunu söyledi. Toplantıda büyük çoğunlukla Leipzig'de bir işçi kongresi toplanması onaylandı.[63] Lassalle 19 Kasım 1862'de yaptığı "Şimdi Ne Olacak?" başlıklı konuşmasında Landtag'dan, Bismarck anayasal haklarını iade edene kadar toplanmayacağı yönünde bir karar almasını istedi.[64]

Bu iki konu -liberalizmin yanılsamaları ve anayasaların iktidarın ifadeleri oldukları gerçeği- Bismarck'ta tekrar tekrar gördüğümüz aynı gerçekçiliği Lassalle'de de açığa vurmaktadır. Fakat Lassalle, Bismarck'ta eksik olan bir avantaja sahipti. Muhtemelen Prusya tarihinde romantik bir uslupla konuşan ilk karizmatik kitle hatibiydi. Öte yandan dolgun ücretli bir romantik olarak, romantik metaforlarla, imgelerle ve Almanya için bir talihsizlik olarak günün her saati şahsi açıdan da romantik ilişkilerle dolup taşmaktaydı. Çarpıcı halk konferanslarının, polisle çatışmaların ve dramatik tutuklanmaların ortasında Sophie Hatzfeldt'e şunları yazmaktaydı:

> Kız kardeşim beni evlendirmek istiyor. Kız güzel, iyi aileden, canlı ve neşeli, cemiyet içinde idare edebilir fakat eğitiminin ne kadar derine gittiğini bilmiyorum... Ona tutuldum. Harika bir vücudu var. Şakacı ve esprili, bana epeyce (çok delice değil) âşık... Beni engelleyen başlıca şey işin mali tarafı. Gaz Şirketinden gelen param biterse, ki öyle olması muhtemel, 1870'te gelirim sadece 1.500 taler veya annem ölürse 2.500 taler civarında olacak; bu ekonomik şartlarla karıma veya çocuklarıma bakamam.[65]

Mayıs 1863'te Lassalle *Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein* [Genel Alman İşçi Derneği]'ni kurdu ve 1863 yılının büyük kısmını Alman işçilerinden oluşan kuşkulu dinleyicilere heyecanlı konuşmalar yaptığı şubeler arasında hızlı bir seyahat trafiğiyle geçirdi. Bismarck'ın Lassalle'e yaklaşması ve ziyaretine gelmesini istemesi bu dönemde oldu. İkili 1864'te düzenli olarak buluşmaktaydı. Lassalle 13 Ocak 1864'te Bismarck'a şöyle yazdı:

> Ekselansları, her şeyden önce, oy verme hakkının tüm Almanlara tanınması gerektiğini Sizden dün özellikle bir kez daha rica etmeyi unuttuğum için kendimi suçluyorum. Bu, muazzam bir güç aracıdır. Almanya'nın gerçekten "ahlaken" fethidir. Seçim tekniklerine ilişkin olarak dünden beri Fransız seçim sisteminin tarihini inceledim, bununla beraber çok faydalı bir malzeme bulamadım. Fakat konu üzerinde düşünmeye devam ettim ve şimdi Ekselanslarına oyların bölünmesini ve parçalanmasını önlemek için sihirli bir reçete vermeye hazırım. Ekselanslarından bir akşamın tespit edilmesini bekliyorum. Rahatsız edilmememiz için bir gece ayırmanızı kuvvetle istirham ediyorum. Seçim teknikleri ve diğer konularda sizinle daha fazla hususu ele

almak istiyorum. Durumun aciliyetine binaen, rahatsız edilmeden eksiksiz bir görüşmede bulunmamız kaçınılmaz bir gerekliliktir.[66]

16 Ocak 1864 Cumartesi günü Lassalle, Bismarck'a tekrar yazdı:

Sizi sıkmak istemezdim, fakat harici olaylar kuvvetle baskıda bulunuyor ve o nedenle ısrarımdan dolayı sizden özür diliyorum. Size Çarşamba günü arzu edilen "sihirli formülü -en kapsamlı etkilere sahip "sihirli reçeteyi"- bulmuş olduğumu yazmıştım. Müteakip görüşmemizi nihayet en kesin kararlar izleyecektir ve bu kararlar inanıyorum ki, artık ertelenemez. Ekselanslarını yarın (Pazar saat 8'de) ziyaret etmeme izin veriniz. Ekselanslarının o saatte meşguliyeti varsa, kısa süre zarfında ziyaretim için başka bir zaman belirlemenizi istirham edeceğim.[67]

Lassalle geliştirdiği bu düşüncelerini halka da ifade etmeye başlamıştı. Bunun üzerine ihanet suçlamasıyla tutuklandı. 12 Mart 1864 tarihinde yapılan duruşmasında, başka şeyler yanında Bismarck'ın genel oy hakkını getirme arzusunu da zikrederek kendini savundu:

Anayasayı devirmek isteyen yalnız ben değilim; bir yıl belki de daha kısa bir sürede anayasa zaten devrilmiş olacak... Bu kutsal yerden size, Herr von Bismarck'ın, Robert Peel'in* rolünü oynayarak genel ve doğrudan oy hakkını bir yıl geçmeden getireceğini ilan ediyorum.[68]

Gücünün ve etkisinin zirvesinde bulunan Lassalle, Katolik bir genç kız olan Helene von Dönniges'le çılgın bir aşk ilişkisine ve bunun sonucunda katlanılmaz davranışlarıyla tahrik ettiği bir düelloya girdi. 5 Ağustos 1864'te arkadaşına: "Bildiğim tek şey bu. Helen'e sahip olmak zorundayım, İşçi Derneği, siyaset, bilim, hapishane, Helen'i tekrar elde etmek düşüncesinin karşısında zihnimde silikleşiyor" demekteydi.[69] Düello 29 Ağustos 1864'te yapıldı ve Lassalle aldığı yaralar neticesinde 31 Ağustos 1864'te öldü. Gördüğümüz gibi Lassalle'e küçük görme ve imrenme

* İngiliz devlet adamı Sir Robert Peel (1788-1850). Çeşitli kereler bakanlık ve iki kez başbakanlık görevinde bulunmuştur. Aslında muhafazakâr bir politikacı olmasına karşın din özgürlüğünden ceza yasasının liberalize edilmesine, serbest ticareti kolaylaştırıcı önlemler alınmasına, vergi oranının indirilmesine kadar birçok alanda liberallerin savunduğu reformlar yapmıştır. Bu nedenle muhafazakâr çevrelerde, "koyun postu içindeki liberal kurt" olarak anılmıştır. Peel, Muhafazakâr Parti'nin de bugünkü şekline evrilmesinde önemli etkisi olan bir devlet adamıdır-e.n.

karışımı bir muamele göstermiş, özel yazışmalarında "Baron Izzie" adını takmış olan Marx, ölümünün ardından Engels'e onun hakkındaki görüşlerini yazdı: "Böyle bir olay, ancak havailiğin, duygusallığın, Yahudiliğin ve şövalyeliğin kendine has bir karışımı olan Lassalle'in başına gelebilirdi; bu tamamen kendisine özgü bir son."[70] Ancak konu bunun biraz ötesindedir. Almanya'da işçi hareketlerini ciddiyetle inceleyenler geçen bir buçuk yüzyıl içinde, biraz sapkınca da olsa Marx'ın alternatifi olarak gördükleri Lassalle konusunda çok fikir sarf etmişlerdir. Lassalle, Marx'ın sahip olmadığı şeye, bir kitle liderinin karizmasına sahipti. Düşünceleri Marx'ın ekonomik sosyal modelinin neredeyse bütünüyle göz ardı ettiği iki kategori olan iktidar ve devlet üzerine bina edilmiştir. Marx bakımından devlet ve aktörleri sadece üst yapının unsurlarıdır. Marx bu hususu *Kapital*'in 1867 basımının girişinde açıklığa kavuşturur:

> Muhtemel bir yanlış anlamayı önlemek için şunu belirteyim. Kapitalist ve toprak sahibini kesinlikle pembe gözlüklerle bakarak resmetmiyorum. Ama burada, kişiler üzerinde, yalnızca iktisadi kategorileri temsil ettikleri, belirli sınıf ilişkilerinin ve çıkarlarının taşıyıcıları oldukları ölçüde duruluyor. Toplumun iktisadi oluşumunun gelişimini doğal bir tarihsel süreç olarak kavrayan benim bakış açım, bireyi, öznel olarak kendisini bunların üzerine ne denli çıkarırsa çıkarsın toplumsal açıdan varlığını borçlu olmaya devam ettiği ilişkilerden sorumlu tutmak konusunda, tüm diğer bakış açılarının gerisinde kalır."[71]

Bu kuramsal tutumun Alman işçi hareketi ve insanlık tarihi için yıkıcı sonuçları olmuş, büyük Alman Sosyal Demokrat Partisi, tarihi gelişmeleri, kendilerinin ya da başka birilerinin denetiminin olmadığı ekonomik güçlerin belirlediği anlayışına götürmüştür. Bu parti, Marx'ın yasalarına göre kapitalizmin "iç çelişkileri" sonucunda kendi başına yıkılmak zorunda olduğunu düşünerek devrimin olmasını beklemiştir. 1912 itibariyle Bismarck imparatorluğunun en büyük partisi olan Sosyal Demokrat İşçi Partisi, Lassalle'in 1862 yılında berrak bir dille tanımladığı konularda -siyasi kurumların sahip olduğu önem, anayasaların güç ilişkilerine dayandığı ve insanın olguları değiştirebileceği- herhangi bir stratejiye sahip değildi.*

* 1869 yılında August Bebel ve Karl Liebknecht tarafından kurulan Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi (SDAP), Lassalle'in Genel İşçi Derneği ile 1875'te birleşerek Alman Sosyalist İşçi Partisi (SADP) adını aldı. 1878 yılında Bismarck tarafından yasaklanan parti, 1890 yılında tekrar yasal hale gelerek ismini Almanya Sosyal Demokrat Partisi (SPD) olarak değiştirdi. Bugünkü Almanya'daki SPD, bu partinin devamıdır-e.n.

Lassalle, Bismarck'ın hayatında benzersiz bir rol oynadı. Bismarck'ın meslek hayatı boyunca sonuna kadar saygı duyduğu tek insan olarak kaldı. 1877 yılında Bismarck SPD'yi kapamak için yasa çıkartmayı planlarken, Lassalle'in ruhu siyaset sahnesinde belirerek ona musallat oldu. *Berliner Freie Presse* Temmuz 1878'de çok muhtemelen Kontes Sophie von Hatzfeldt'in gazetenin editörü Leopold Schapira'ya Bismarck'ı zor duruma sokması ve yürürlüğe koyma niyetini taşıdığı sosyalist karşıtı yasayı engellemesi için vermiş olduğu mektupları iki hafta boyunca tefrika etti. SPD parlamento grubunun lideri August Bebel Reichstag'da Bismarck'ın karanlıkta kalmış gizli sosyalist geçmişini ortaya koyduğunda Reich Şansölyesinden şaşırtıcı bir cevap aldı. Bismarck Lassalle ile gizli müzakerelerde bulunmuş olduğunu açıkça teyit etti ve ardından içinden gelerek aşağıdaki -bildiğim kadarıyla Bismarck'ın çağdaşları hakkındaki ifadeleri bakımından nadir- şu sitayişkâr sözleri ilave etti:[72]

> Sahip olduğu niteliklerde şahıs olarak beni olağanüstü çeken bir şeyler vardı. Tanıdığım en zeki ve cana yakın insanlardan biriydi. Hırsında bir yücelik vardı. Lassalle kendisiyle konuşmalarımdan çok şey öğrendiğim enerjik ve hazırcevap biriydi. Sohbetlerimiz saatlerce sürerdi ve bittiğinde her zaman üzüntü duyardım...[73]

Lassalle'i bu alışılmadık tarzla ve muhabbetle anması Bismarck'ın Yahudi karşıtlığını sorguya açmaktadır. Lassalle'e hürmetinden Ludwig Bamberger'le dostluğuna ve Eduard Simson'a hayranlığına kadar, Bismarck'ın nefret ve aşklarının diğer yönlerinde olduğu gibi, beğendiği veya beğenmediği konularda çok değişiklik gösteren tutumlarının genel ifadelerle değerlendirilmeyeceği sonucunu buradan çıkarabiliriz. Sınıf ve çağının geleneksel Yahudi karşıtlığına kesinlikle sahip olmakla beraber, Katolikler ve sosyalistlere karşı olduğu gibi Yahudilere karşı tutumu da onları ne kadar ilginç veya yararlı bulduğuna göre değişmekteydi. Biri Yahudi diğeri Katolik olan Lasker ve Windthorst'tan, inançlarından ziyade kendisine başarıyla muhalefet etmeleri ve düşmanları olmaları nedeniyle nefret etmekteydi.

Bismarck'ın Lassalle'le ilişkisinin yaptıkları gizli toplantılar kadar şaşırtıcı bir başka sonucu daha vardır. Gazeteci, sosyalist kuramcı ve devrimci Lother Bucher bu dönemde taraf değiştirmiştir. Lassalle'in ölümcül düellosundan iki hafta önce Bucher ona aşağıdaki haberi bildirmişti:

> Olayların uygun bir şekilde gelişeceğine inandığımdan, karmaşık ve kâğıda dökülmemesi gereken nedenlerle mümkün olduğunca süratle başka bir iş aramaya karar verdim... Sekiz gün içinde her şey karara bağlandı.[74]

Lothar Bucher, düşük maaş aldığı ve memnun olmadığı Wolff Telgraf Kurumunda 1 Ocak 1863'ten beri çalışmaktaydı. Christoph Studt, Bucher'in Bismarck için çalışmasının nasıl mümkün olduğuna ilişkin farklı açıklamaları aktarmaktadır. Bu açıklamalardan biri Bucher'i kadroya almanın kendi fikri olduğunu ileri süren Robert von Keudell'e aittir. Keudell'e göre, Bucher'in işe alınmasını önermesi üzerine Bismarck şöyle söylemiştir:

> Hepimiz ateş altındayız ve olanların veya olacakların büyük kısmı basına aksediyor zaten. İçimize bir tahtakurdu gibi sızdığını, devletin bedenine fanatik bir demokrat olarak ve herkesi havaya uçurmak için girdiğini farz edelim. Kısa sürede bu işte havaya uçanın kendisi olacağını anlayacaktır. Bu ihtimal vardır. Bucher'in küçük sırları küçük faydalar için ifşa etmesi mümkündür; fakat böyle bir bayağılığı yapmayacaktır. Dini inanç meselelerine girmeden onunla konuşunuz; beni ilgilendiren husus sadece gelip gelmeyeceğidir.[75]

Kendisi de Bismarck'ın emrinde çalışan Badenli diplomat ve siyasetçi Arthur von Brauer (Karl Ludwig Wilhelm Arthur von Brauer (1845-1926),[76] bu görevlendirmeyi Keudell'in akıl ettiği iddiasına karşı çıkmıştır. Brauer, eski bir devrimcinin muhafazakâr bir kabinede işe alınması gibi çarpıcı bir düşüncenin, "Keudell'den çok Bismarck'ın yapabileceği bir iş olarak göründüğünü" düşünmektedir. Konunun başka bir versiyonuna göre ise, Bucher'in bir arkadaşı "mahkûm olmuş bir devrimcinin tekrar avukatlık lisansı almasının mümkün olup olamayacağını" Kont Eulenburg'a sormuş, onun da bu soruyu ilettiği Bismarck, "hukuk konusunda bir tatbiki bilgisi artık yok; belki onu Dışişlerinde kullanmanın bir yolu olur" şeklinde yanıt vermiştir.[77] Bismarck bir süre ona iş verdiğini gizli tutmuş ve Kral dahil birçok kişi konuyu öğrendiklerinde öfkelenmişlerdir. Bucher, Bismarck'a şöyle yazmıştır: "Ekselansları hiçbir zaman inkâr etmeyeceğim milli bakış açımı bilmektedirler." Bismarck da şöyle karşılık vermiştir: "Bakış açınızı pek iyi biliyorum; fakat siyasetimi yürütmek için ona ihtiyaç duyuyorum ve size sadece milli çabalarınızın ruhuna uygun düşen işler vereceğim."[78]

Bucher 1864'ten ölümüne dek Bismarck'ın kadrosunun ayrılmaz bir parçası olarak kalmıştır. Holstein Bucher'le Fransız-Alman savaşı sırasında aynı büroda çalıştıklarını hatırlamaktadır:

> Bucher'in, kendisini sadece *Bismarck*'ın tuttuğunun farkında olduğunu bilen *Bismarck*, onun saraydaki düşük konumunu bir avantaj olarak görürdü. Bu nedenle Prens Bismarck onu bir maşası olarak, çok gizli ve şahsi işlerini yürütmek için kullanırdı... Bucher'i ancak bir işi düzgün olarak yapmadığını düşündüğünde hatalı bulur veya başkalarını eleştirirdi. Abeken'e sık sık yaptığının tersine, Bucher'in şahsiyetini veya kendine özgü huylarını genel bir eğlence konusu haline hiç getirmedi... Bucher bodur bedeni, normalden çirkin yüzü ve sağlıksız teniyle sosyal açıdan başarısız oldukları için cesaretini yitirmiş, kısmen ürkek, kısmen kızgın insanların çekingenliğine sahipti. Bu durumunun karşı cinse duyduğu kuvvetli bir ilgiyle birleşmesi, ona çok saatler ıstırap çektirmiş olmalıdır... Bir seferinde, Versailles'daki son haftalarımız sırasında, Villa Jesse'deki büyük büroda Bucher ve Wagener arasında oturuyordum; vergi ödemeyi reddeden* ve *Kreuzzeitung*'un kurucusu olan bu kişi, bize tek kelimelik cümlelerle hitap ediyordu. Bucher 1848 kışında ülkeden kaçmak zorunda kaldığında, telgrafla iletilecek tutuklama emrini imzalayanın Wagener olduğu sırrını bana itiraf etti. O gün telgraf sisteminin büyük bir tesadüf eseri çalışmaması nedeniyle kaçabilmiş.[79]

Kral ve Bismarck Ağustos 1863 sonlarında bir kez daha "ihtilaf seçimleri"ni ilan ederek liberallere meydan okumaya karar verdiler ve 2 Eylül 1863'te Landtag dağıtıldı. Veliaht Prens seçimlere ve baskı siyasetine karşı çıkmaktaydı. Bismarck'a Eylül ayı başında yazarak bu görüşlerini bildirdi ve ikili Bismarck'ın anılarında anlattığı gibi bir görüşmede bulundular:

> Hükümetten niçin bu kadar uzak durduğunu sordum; halbuki birkaç sene sonra bu hükümetin kendisine ait olacağını, tatbik edilenlerden başka prensipleri varsa, muhalefete geçeceğine, bu prensiplere intikali sağlamaya çalışması lazım geldiğini söyledim. Her halde, onun hizmetine geçmek üzere zemini hazırlamak istediğimi zannederek sözlerime şiddetle itirazda bulundu. Altesin öfkesini belirtirken üzerinde hâsıl olan şahane heybeti aradan geçen bunca yıldan beri unutmadım; başını kaldırışı, kızaran yüzü, sol omzunun üzerinden bana bakışı hâlâ gözlerimin önündedir. Carlos'la Alba'yı hatırlayarak (2. perde, 5. sahne) kendi öfkemi zapt ettim; Veliahda

* Muhtemelen şövalyelik mülklerinin vergi muafiyetinin kaldırılmasına karşıydı-ç.n.

> verdiğim cevapta, hanedana olan sevgimden doğan bir hissin tesiri altında, memleket ve hanedan menfaatini düşünerek kendisini babasına yaklaştırmak için konuştuğumu, babayla oğlun birbirlerinden uzak durmaları ile bu menfaatin zarar gördüğünü söyledim... İleride Bakanınız olmaya çalıştığım hakkında beslediğiniz fikirden vazgeçeceğinizi umarım; hiçbir zaman Sizin Bakanınız olmayacağım. Parladığı kadar çabuk yumuşayarak, iltifatlı sözlerle görüşmemize son verdi.[80]

Sivil idarenin disiplin altına alınması bu sefer orduya da genişletildi ve Kral yayımladığı bir yönergede "ordu ve deniz kuvvetleri mensuplarının seçimlere müdahil olması anayasanın amaç ve ruhuna aykırı düşmektedir. Bu bakımdan böyle bir durumu uygun görmemekteyim" dedi.[81] Bismarck, devlet memurlarının siyasete katılımını sınırlamak için 7 Ekim'de bir talimat daha yayımladı. Yeni kurulan resmi hükümet gazetesi *Provinzial Correspondenz* hükümetin bu konudaki tutumunu şöyle ifade etmekteydi:

> Yasal hükümlere göre, tüm askeri ve sivil memurlar, görevlerinin icapları ve tebaanın genel yükümlülüklerinin dışında, hükümdara karşı özel sadakat ve itaat borçludurlar. Kral tarafından atanan ve onun adına faaliyette bulunanlar, hükümeti devirmeye veya tahdit etmeye veya küçük düşürmeye açıkça yönelen siyasi parti faaliyetlerine iştirak ettikleri takdirde, bu tutumlarını özel sadakat ve itaat yükümlülükleriyle nasıl bağdaştıracaklardır? En basit idrake sahip olanlar bile, göreve böyle bir ihanetin düzenli idare yapısıyla bağdaşmaz olduğunu takdir edecektir.[82]

Landtag seçimlerinin ilk turu 20 ve 28 Ekim tarihlerinde gerçekleştirildi: Wagener ve Blanckenburg Pomeranya'da, Kleist'ın eski kazası Belgard'dan seçildiler. *Provinzial Correspondenz* sevinçliydi: "Muhafazakârların bir önceki Meclis"te yer alan on bir kişilik küçük grubu gücünü dört kat artırdı; yeni Muhafazakâr vekiller arasında Kral'a sadık, muharebelerde pişmiş en iyi liderlerden bazıları bulunmaktadır.[83] Nihai sonuçların Bismarck hükümeti bakımından başarı olarak adlandırılması zordu. Sol kanada kayma eğilimi 1862 seçimlerinde olduğu gibi devam etmiş, İlericiler bir önceki Mecliste sahip oldukları 135 sandalyeyi 141'e çıkartmışlardı. Diğer liberaller sandalyelerini 96'dan 106'ya yükseltirken, 1858'de Meclisin en büyük fraksiyonu olan "Yeni Çağ" liberalleri, "Anayasacılar" bütünüyle ortadan kalkmıştı. Muhafazakârların sandalye sayısı ise bu defa 11'den 35'e çıkmıştı.[84]

Hans von Kleist-Retzow 6 Kasım'da arkadaşını cesaretlendirmek için İncil'den bir bölüm gönderdi. Yazdığı üzere:

> Dün Vahiy 2. Bölüm 27. Ayette şunu okudum: "Ben Babam'dan nasıl yetki aldımsa, galip gelene, yaptığım işleri sonuna dek sürdürene ulusların üzerinde yetki vereceğim. Demir çomakla güdecek onları, çömlek gibi kırıp parçalayacaktır."

Bismarck mektubun köşesine şöyle yazdı: "Ey Hans, Tanrının şimşeği gibi her zaman öç alıcısın."[85]

I. Wilhelm 9 Kasım 1863'te uzlaşma eğilimi göstermeyen bir Kraliyet Nutku'yla Landtag'ı açtı. Kral, ancak "ordunun mevcut yapısının korunmasını temin ve garanti edecek bir bütçe yasasına" muvafakatini vereceğini açıkça belirtti.[86] Üst Meclis, yani Ayan Meclisi Kral'ın konuşmasını memnuniyetle karşılamıştı. Meclisin 72'ye karşı 8 oyla onayladığı, Hans von Kleist tarafından hazırlanan Kral'ın konuşmasına cevaplarında açık biçimde belirtildiği üzere:

> Majestelerinin Hükümeti, Anayasamızın temel taşı olarak şüphe duyulmaz Kraliyet Erkinin kullanılmasıyla ilgili yükümlülüklerini yerine getirmiş, Anayasa veya mevcut yasal sistem ihlal edilmeksizin hatta devlet bütçesi olmaksızın ordunun yeniden teşkilatlandırılması siyasetini sağlam biçimde korumuş, ihanet işlemeden tersine çevrilemeyecek bu siyasete yönelik tehlikeleri bertaraf ederek memnuniyet yaratmıştır.[87]

Hükümet, liberallere taviz vermeye hazır olduğunun emaresi olarak her iki Meclisin memnuniyetle karşıladığı bir önlem aldı ve Basın Kararnamesini kaldırdı. Ancak Kararnameyi kaldırırken, "kamu güvenliğini korumak ve olağan dışı bir durumla başa çıkmak için 1 Haziran tarihli Kararnamesine acilen gerek duyulduğunu ve Anayasaya uygunluğuna dair değişmez bir kanaat"[88] beslediğini tekrarladı. İlişkilerdeki açmaz sürmekteydi.

Bu açmazı sonlandıran şey Prusya dışında gelişen hadiseler olacaktı. Danimarka Kralı VII. Frederik 5 Kasım 1862'de halef bırakmadan öldü ve bunun neticesinde çıkan Danimarka halefiyet krizi Bismarck'a ülke dışında başarı kazanmak yoluyla ülke içi muhalefetin üstesinden gelme fırsatını verdi. Yeni Danimarka Kralı IX. Christian, 18 Kasım'da Schleswig'i Danimarka topraklarına dahil eden bir anayasa metnini

imzaladı. Bismarck'ın beklediği krizi nihayet çıkartan bu girişim oldu. Danimarka sorunu hakkında yazıştığı, adı bilinmeyen bir kişiye 1862 sonunda uzun bir mektup yazmıştır:

> Danimarka meselesinin istediğimiz şekilde çözümlenmesinin sadece savaş yoluyla mümkün olabileceği kesin. Böyle bir savaş için her an bahane bulunabilir... Savaş sonucunda feshedemediğimiz takdirde, Avusturya'yla imzalanan Londra Protokolü'nün mahzurlarından kurtulamayız... İlhak arzumuzdan korktuğu için Bund'da bize karşı oy kullanacak ve bulunduğu mevkiye gelmesinde gösterdiği gayretler için Prusya'ya minnet borcunu kolaylıkla unutarak hükümetini Avusturya entrikalarının hevesli bir aleti yapacak yeni bir Grandükü tahta çıkartmak için ... Schleswig-Holstein'da savaşmaktan, Prusya'nın elde edeceği bir çıkar yoktur.[89]

İlk manevrası, Schleswig ve Holstein dukalıklarının statüsü ile veraset usulü hakkında daha önceki antlaşmaları savunmak maksadıyla Avusturyalılarla uzlaşmaya varılması hedefine yönelikti. Bunun neticesinde Prusya ve Avusturya 28 Kasım 1863'te Danimarka konusunda herhangi bir girişimde bulunmayı reddeden ve soruna müdahalelerinin yasal temeli olarak 1851 ve 1852 antlaşmalarını zikreden ortak bir nota tevdi ettiler.[90]

Schleswig-Holstein sorunu anlaşılmaz olmakla meşhurdur. Lord Palmerston'un şöyle söylediği anlatılır: "Schleswig-Holstein sorununu sadece üç kişi anlamıştır. Bunlardan biri öldü, biri aklını yitirdi. Bir de ben biliyordum, fakat ben de ne olduğunu artık unuttum." Bu, tipik bir Palmerston tarzı mübalağadır. Gerçekte ise durum açıktır. Danimarka, mutlakiyet geleneğine dayanan bir monarşiye sahipti ve bu monarşide kadınların da veraset hakkı bulunuyordu. Tarihi Schleswig ve Holstein dukalıkları ise sadece erkek varisin tahta geçmesine izin veren Salian Kanununa* bağlıydılar. İlave olarak bu dukalıklar *Up ewig ungedeelt* (sonsuza kadar beraber) arma düsturuyla ifade edilen ayrılmaz kardeşler olmasına rağmen, uygulamada Holstein Alman Konfederasyonuna bağlıyken, Schleswig değildi; dolayısıyla Danimarka Kralı, Holstein Dükü

---

* Erken ortaçağda Ren kıyısındaki Salian Franklarının yaşadığı Frankia'da geçerli yazılı kanunlar. Hem medeni hukuka, hem de ceza hukukuna dair hükümler içerir. Frankların ilk kralı I. Clovis tarafından kurulan bir komisyon tarafından 6. yüzyılın başında derlenmiş ve kaydedilmiş maddelerden oluşur-e.n.

sıfatıyla Alman Federasyonu üyesiydi. 1848 Devrimi neticesinde Danimarka anayasaya dayalı bir düzeni kabul ettiğinde, Kral VII. Frederik dukalıkların yeni krallığa dahil edileceğini duyurmuştu. Bunun üzerine Frankfurt'taki devrimci Alman parlamentosu, Alman milli topraklarını savunmak için harekete geçerek Danimarka'ya karşı savaş başlatmıştı. Büyük ölçüde Prusya askerlerinin yürüttüğü savaş, Prusya'nın aklı başına gelir gelmez tek taraflı olarak harekâtı durdurmasının ardından sona ermişti. Danimarka sorununun tekrar ortaya çıkması, Christopher Clark'ın yazdığı gibi, Bismarck'ın fevkalade işine gelmekteydi:

> Modern ve modern öncesi unsurlar bu sorunda iç içe geçmişti. Bir yandan, çocuğu olmayan bir hükümdarın ölümüyle çıkan ve on yedinci-on sekizinci yüzyıl krizlerine benzeyen, eski moda bir hanedan sorunu söz konusuydu. Bu anlamda 1864 ihtilafını "Danimarka Halefiyet Savaşı" olarak adlandırabiliriz. Diğer taraftan, Schleswig-Holstein savaşının alevlenmesinin sebebi, milliyetçiliğin bir kitle hareketi olarak oynadığı rol olmuştur.[91]

Schleswig-Holstein krizi, Bismarck'a geniş bir dizi alternatiflerle oynayabileceği bir alan veren, tam da arzu ettiği karmaşık unsurların bir bileşimiydi: Danimarka milliyetçiliğinin Alman milliyetçiliğine karşıtlığı, hanedan siyasetlerinin halkçı siyasetler karşıtlığı, Prusya ile Avusturya'nın karşıtlığı, Prusya'nın Alman Bund siyasetine karşıtlığı, kraliyet hükümetinin parlamentoya karşıtlığı. Tüm bunlara ilaveten büyük güçlerin rolü nedeniyle uluslararası bir boyut söz konusuydu. Londra'da 1852 yılında toplanan uluslararası bir kongre Avusturya ve Prusya'nın Danimarka Krallığı'nın "bütünlüğünü" tanıyacakları ve buna karşılık olarak Danimarka'nın dukalıkları hiçbir zaman bünyesine dahil etmeyeceği veya bu yönde adım atmayacağı ilkelerini getirmişti.[92] Büyük devletler, Danimarka Kralı VII. Frederik'in nesebi olmadan öldüğü takdirde, Danimarka tahtına geçecek Glücksburg hanedanından Christian'ın Schleswig ve Holstein'ı beraberce tevarüs edeceğini tanımışlardı. Dukalıklara Salian Kanunu uyarınca veliaht olan Augustenburg Dükü antlaşmaları imzalamış, ancak haklarını sonsuza kadar reddetmemişti.[93] Dolayısıyla VII. Frederik'in Mart 1863'te ilan ettiği yeni anayasal düzen, krizin tekrar baş göstermesi tehdidini ortaya çıkarmaktaydı. Bununla birlikte, Danimarkalılar bu defa daha iyi bir netice elde etmeyi

ummaktaydılar. Avrupalı diplomatlar dikkatlerini o sıralarda Polonya krizine çevirmiş, Danimarka kabinesi de Londra Antlaşmaları'nı ilga edebilmek için bu esnada yeterli desteği bulabileceğini düşünmüştü. Frederik'in ani ölümü konuyu birden tırmandırdı.

Prusya Kralı Aralık 1863'te bir Saltanat Şurası, başka bir deyişle, Kral tarafından başkanlık edilen ve Veliaht Prens'in de iştirak ettiği bir kabine toplantısı düzenledi. Hatıralarına göre Bismarck, Şurada Prusya siyasetinin hedefinin dukalıkların Prusya tarafından elde edilmesi olduğunu açık olarak belirtti. "Konuşmam sürerken, Veliaht Prens akli sağlığımdan şüphe eder gibi ellerini havaya kaldırdı. Meslektaşlarım sessizliklerini korudular."[94] Kral bu fikirle savaşıyor ve "Holstein'da hakkım yok" sözlerini tekrar ediyordu. Bismarck acı bir duyguyla, "Kral'ın meselelere bakış tarzına refikasının etkisi ve Bethmann Hollweg hizbinin zorlamasıyla aylak bir liberalizm aşılanmıştı" yorumunda bulunmaktadır.[95] Kral'ın bütünüyle muhafazakâr ve meşruiyetçi tutumunu tanımlamak için bu açıklama çok tutarsız kalmaktadır. Kral tutumunu tutarlılıkla ortaya koymuştu. Dukalıklara karşı herhangi bir hanedanlık hakkı veya iddiası bulunmuyordu ve dolayısıyla krallığına ilhak etmek için meşru bir yol yoktu. Bismarck Kral'ın muhalefet etmesinden, gözünde kraliyet ailesindeki tüm habis güçleri cisimleştiren Kraliçe Augusta'yı sorumlu tuttu.

Bismarck'ın aklında, her zaman olduğu gibi, ikinci bir strateji daha vardı. Frankfurt Hükümdarlar Kongresi'nin uğradığı başarısızlıktan sonra, 17 Mayıs 1859'da Avusturya Dışişleri Bakanlığına gelmiş olan Baron Rechberg içine düştüğü bezginlik duygusuyla, "Prusya'yla anlaşma, orta büyüklükteki devletlere nazaran Avusturya için daha kolaydır" diyerek Prusya'ya karşı değil de birlikte çalışmaya karar vermişti.[96] Bismarck Frankfurt'ta Rechberg ile sert çatışmalar yaşamış, hatta ikili düello için ormana gitme noktasına kadar gelmişti. Rechberg sinirli olmakla tanınmakta ve *Kratzbürste* [çabuk öfkelenen, "fırça atan"] adıyla anılmaktaydı. Fakat Bismarck zamanla onun tavırlarına alışmıştı. "Genel olarak alındığında Rechberg kötü birisi değildi, çok kavgacı ve patlamaya hazır, siniri tepesinde gezen şu bildiğimiz dağlılardan [*Hochblond*] biri gibi olsa da, en azından dürüsttü."[97] Rechberg ise karşıtı hakkında kötü bir kanaate sahipti. "Yeni Çağ" kabinesinin düşeceği anlaşıldığında, "Kabinede bir değişiklik olursa ceketini çıkarıp barikatlara tırmanacak tıynette biri olan şu korkunç Bismarck sırada bekliyor" demişti.[98] İlişkileri

nasıl olursa olsun, Metternich döneminde yetişmiş, yani geleneksel ve muhafazakâr politika eğitimi almış olan Rechberg, Bismarck'ın amaçlarına mükemmelen hizmet etti. Almanya'nın idaresinde artık Avusturya-Prusya ikilisinin önderliğini tercih etme noktasına gelen Rechberg Londra Antlaşmalarının imzacıları olarak Danimarka'nın antlaşmaların lafzına harfiyen bağlı kalmasında iki devletin beraberce ısrarcı olmaları önerisini doğal olarak benimsedi.

Kral Wilhelm, ardından ilhakın geleceği çıplak bir saldırı siyasetini henüz içine sindiremese de, Bismarck küçük devletlerin genç Augustenburg Dükü için milli bir heyecanı harekete geçirebilecekleri bir Alman çözümünün ortaya çıkmamasını temin etmek zorundaydı. Bundestag'ın 7 Aralık'ta bir oy farkla Danimarka'yı 1852 Londra Antlaşmalarına uymaya zorlamak amacıyla federal "icra" yönünde oy kullanması, Bismarck'ın fevkalade işine geldi. Prensip olarak üç çözüm yolu mevcuttu: En iyisi: Prusya tarafından her iki dukalığın ilhakı; tahammül edilebilir olanı: her zaman sorun çıkarabileceğini bildiği için, dukalıkların Danimarka ile kralın şahsında birleşmesi sonucu statükonun korunması; en kötüsü: Prusya'ya karşı oy kullanmaya her zaman hazır olan çetin orta boy devletlere bir tane daha ekleyecek şekilde, Augustenburg Dükü lehine Bund'un ve küçük devletlerin zaferi. Bismarck, 1866 sonbaharında ilk opsiyonu ve daha fazlasını elde etmiş olmasını "en gurur duyduğu başarısı" olarak adlandırdı. 1864 savaşının hitamında, "insan bu dünyada kurnazların en kurnazı olabileceğini ve yine de her an karanlığa giren bir çocuk gibi yoluna devam edeceğini bu meslekte öğreniyor" yorumunda bulundu.[99]

Bismarck'ın en büyük başarısı olan bu meselede uyguladığı taktikler, daha önce gördüğümüz, alternatif kartlarını sürekli karmak ve bir tarafı diğerine karşı oynamak taktiklerine benzemektedir. Rechberg ve Karolyi, Bismarck'ın Londra Antlaşmalarına sadık kalacağına ilişkin sağlam garantilere ihtiyaç duymaktaydılar; fakat Bismarck, Kraliçe'nin ve saraydaki liberal maiyetin etkisi altındaki Kralının hissi desteğini taht adayı genç Augustenburg'a verdiğini samimiyetle açıklayabilirdi. Zavallı bir dışişleri bakanı ne yapabilirdi?

Bund'un talimatına uyarak Saksonyalı ve Hanoverli askerlerin Holstein'a girmesiyle Prusya ve Avusturya birlikleri de sınırı geçti. Bu dönem Bismarck'ın sinirlerine ağır bir baskı uyguladı. Ne orduyu ne de başına buyruk komutanları denetimi altına alabiliyordu. Roon'a 12

Ocak'ta bazı askeri harekâtlara başlanmasını rica eden çok gergin bir yazı gönderdi. Avusturyalıların Prusyalılardan önce Eider Nehri'ne* erişebileceklerinden endişe duymaktaydı. "Majesteleri bakımından bu durum kabul edilemez olacaktır. Yoksa emirler zaten yayımlandı mı? Şayet böyleyse, Size söyleyecek bir şeyim kalmıyor ve bu durumda boşa mürekkep harcadığımı söyleyebilirim."[100]

Bismarck kendisini çifte bir kıskaç içinde bulmuştu. Bir taraftan, Danimarka siyasetini uygulamadan önce aşması gereken bir ülke içi kriz vardı. Diğer taraftan, Londra Antlaşmalarının eş imzacıları olarak tam müdahale hakları bulunan İngiliz, Fransız ve Rusların küçük savaşına müdahalesini engellemek zorunda bulunduğu uluslararası bir krizle karşı karşıyaydı. Bismarck'ın bu dönemi ustalık eseri olarak görmesi, karşısındaki sınamaların büyük karmaşıklığından kaynaklanmaktadır. Bu sınamaları kategorileri itibariyle sınıflamaya çalışalım. Ülke içi meselelerde parlamentoyla savaş için paranın yasal bir yolla tahsisini imkânsız değilse bile ihtimal dışı hale getiren bir açmaz içindeydi. Landtag'a 15 Ocak'ta Danimarka sorunu karşısında yasal olarak ayrılacak fonları kullanmak istediğini söyledi. "Bunun reddedilmesi halinde, nerede bulursa bulsun" bu kaynakları alacaktı.[101] Dış meselelerde Avusturya'yı kontrolü altında tutmak zorundaydı. Ertesi gün, 16 Ocak 1864'te Bismarck ve Kont Karolyi Avusturya-Prusya güçlerinin ortak askeri operasyonlarını Schleswig'e genişleten bir protokolü imzaladılar. Bismarck, mümkün olduğu takdirde, Roon'un Perthes'e 17 Ocak 1864'te açıkladığı gibi, açıkça bir silahlı savaşa girmeye niyetliydi: "İlk top ateşi bizim bariz şekilde yıkmamıza gerek kalmadan tüm antlaşmaları yırtıp atar. Muzaffer bir savaştan sonra yapılan barış düzenlemeleri yeni ilişkiler getirir."[102]

Kral, saray, birçok akrabalarıyla birlikte kraliyet ailesi ve 34 yaşındaki genç ve yakışıklı prens Augustenburg Dükü'nün cazibesi, Bismarck'ın tasarılarına neredeyse aşılamaz bir engel çıkardı. Kral IX. Christian'ın Schleswig hakkındaki 19 Kasım 1863'teki beyanatına cevaben genç Augustenburg kendisini Schleswig-Holstein hükümdarı VIII. Frederik olarak ilan etti ve Alman kamuoyunda geniş destek buldu. İşleri daha da zorlaştıran husus, eşi Prenses Adelheid zu Hohenlohe-Langenburg'un (1835-1900) İngiltere Kraliçesi Victoria'nın yeğeni, dolayısıyla Veliaht

* Eider Nehri, Schleswig-Holstein'da 188 km. uzunluğundaki bir akarsudur. 1864 yılına kadar Danimarka'nın güney sınırını oluşturmuştur-ç.n.

Prenses Victoria'nın kuzeni olmasıydı. Bismarck ayrıca, emir verme hakkı bulunmayan ve kendisini işlere burnunu sokan bir sivil olarak gören generallerle baş etmek zorundaydı. Esasen generaller bu görüşlerinde haksız da sayılmazdı.

Dış siyaset bakımından Bismarck, planlarını yürütürken büyük güçlerin kendisini serbest bırakmalarını sağlamak zorundaydı. Desteği karşılığında Ren'in sol yakasındaki Prusya toprakları gibi tavizler talep eden III. Napoleon'u Britanya'yla ittifaka itmeden isteklerini sümen altı etmek zorundaydı. Londra'daki liberal hükümet doğal olarak küçük Danimarka'ya yakınlık duymakta ve basın kararnamesinin hazırlayıcısı Prusyalı reaksiyoner Şansölye'ye güven duymamaktaydı. İngiliz Dışişleri Bakanı, azametli Whig'lerin en azametlisi, *New Oxford Dictionary of National Biography*'de John Prest'in tanımladığı gibi "düşünen insanın siyasetçisi"[103] Lord John Russell'dı. Lord John, güçlü ve ses getirici faaliyetlerden hoşlanan çok farklı bir politikacı kimliğindeki Başbakan Lord Palmerston idaresinde görev yapmaktaydı. Danimarka krizi patlak verdiğinde, İngiliz kabinesi belirli bir siyaset üzerinde mutabık kalamadı. "Palmerston Danimarkalıları yalnız kalmayacaklarına inanmaya teşvik etmişti fakat kabine askeri müdahale seçeneğini reddetti."[104] Bu tutum Fransız Dışişleri Bakanını çok fazla şaşırtmadı. İngiliz Büyükelçisine 1863 sonlarında "Polonya sorununun da gösterdiği üzere, savaş tehdidi uzakta baş gösterdiğinde İngilizlere güvenilemez" demişti."[105]

Avusturya ve Prusya hükümetleri Danimarka Dışişleri Bakanı von Quaade'a 18 Kasım 1863 tarihli Danimarka Anayasasını kabul etmeme kararlılıklarını belirten ortak bir notayı 16 Ocak 1864'te verdiler.

> Danimarka hükümeti bu Anayasayı ilan etmekle, 1852'de üstlendiği yükümlülüklerini tek taraflı olarak ihlal etmiştir... Yukarıda mezkûr iki devlet bu işlemlerde oynadıkları rolün sonucunda Federal Meclise ve kendilerine ... bu durumun devamına izin vermemeyi borçlu bulunmaktadırlar... Danimarka hükümeti bu çağrıya uymadığı takdirde, yukarıda belirtilen iki taraf statükonun iade edilmesi için uhdelerinde bulunan vasıtalardan faydalanmak durumunda kalacaklardır.[106]

Michael Embree'nin yazdığı gibi, "Böylelikle Danimarkalılar hazırlıklı olmadıkları ve sonuçlarını bütünüyle yanlış değerlendirdikleri bir kriz başlatmış oldular". 20 Ocak'ta Mareşal Wrangel Müttefik Ordu-

sunun komutasını üstlendi ve Eider Nehri'ni geçerek Holstein'a girdi. "Katıksız bir milliyetçilikle körleşmiş" Danimarkalılar Bismarck'ın ekmeğine yağ sürmüşlerdi.[107] Ancak Bismarck hâlâ siyasetinin doğru işlediğinden emin olamıyordu ve 21 Ocak 1864'te planlanacak bir Saltanat Şurasından hemen önce Roon'a yazarak Kral'ın aile baskısıyla genç Augustenburg'u desteklemesi konusundaki endişesini ifade etti:

> Kral toplantıdan önce gelerek ne söyleneceğini görüşmemizi istedi. Söyleyecek fazla bir şeyim yok. Her şeyden önce dün akşam nerdeyse hiç uyumadım ve kendimi paçavra gibi hissediyorum. ... Ayrıca Majeste'nin Avrupa'yla ilişkileri koparma ve daha ağır bir Olmütz yaşama riski karşısında demokrasiye ve Würzburglulara* boyun eğip Augustenburg'u tahta geçirmek ve bir tane daha orta boy devlet yaratmak istemesi karşısında ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum.[108]

Kral 1862 bütçesini ve Schleswig-Holstein harekâtını finanse etmek üzere 12 milyon taler tutarında istikrazı onaylamayı reddeden Landtag'ı 25 Ocak'ta dağıttı. Bismarck en azından bu kadarını başarmıştı.

Bismarck'ın karşılaştığı bir sonraki zorluk generallere ilişkindi. Batılı güçlere karşı tutumunu Londra Antlaşmalarına katı bir bağlılık ve Avusturyalılarla eş adımlı ilerleme taahhüdüne dayandırmıştı. Bu durum da Prusyalı generallerin arzu ettiklerinden daha yavaş ilerlemelerini gerektirmekteydi. Generallerin aralarında en inatçısı, Berlinlilerin "Papa Wrangel" adını verdikleri Mareşal Kont von Wrangel'di. Sekseninci yaş gününü kutlamak için Ocak 1864'te önünde üç ayı bulunan Wrangel, Schleswig'deki Prusya kuvvetlerinin komutanıydı. İlerleyen yaşı bu eski delifişeği yumuşatamamıştı. Bismarck'ın Kral'ın emirleriyle iletilen itidal ihtiyacı Wrangel'i çileden çıkardı. Bismarck'ın hatıratında anlattığı üzere, ağzını bozmuştu:

> Eski dostum Mareşal Wrangel, şahsıma en kaba hakaretlerle dolu, bana ve diplomatlara atıfla idam sehpasına müstehak olduğumuza dair ibareler içeren, şifrelenmemiş telgraflarını Kral'a gönderiyordu. Fakat o dönemde Kral'ı Avusturya'nın bir adım bile önünde ilerlememeye, özellikle Avusturya'nın kendi iradesine karşı bizim tarafımızdan sürüklendiği izlenimini vermemeye razı etmeyi başardım.[109]

---

* *Würzburger* deyimiyle, Katolik siyasi grupları kastetmektedir. 1848'den sonra Katolik piskoposlar ilk defa Würzburg şehrinde toplanmışlardı. Merkez Partinin kuruluş hareketi bundan sonra hız kazanmıştır-ç.n.

Bir küçük hadise ilk zaferinin arifesinde Bismarck'ın gerçek pozisyonunun ne kadar zayıf olduğunu göstermektedir. Bismarck çok haklı olarak bir diplomatın Mareşal Wrangel'in karargâhında kendisini temsil etmesini istemiş ve Büyükelçi Emil von Wagner'i bu maksatla atamıştı. Kâtip olarak hizmet görmek için gittiği Mareşalin karargâhına giden Wagner'in ne kadar morali bozuk olarak döndüğüne hatıralarında değinerek, sahneyi şöyle tasvir etmektedir:

> Wagner ıslak bir kaniş gibi geri geldi... Bana anlattığı sahne şöyle: Mareşal onu kraliyet prensleri ve çok sayıdaki askeri personeliyle çevrili olarak kabul etmiş. Wagner kendisini takdim ettiğinde Feldmareşal şöyle cevap vermiş: "Yarın ordugâhımızı Hadersleben'e transfer edeceğiz, fakat siz burada kalacaksınız; siz diplomatların ordugâhlarda yeriniz yok. Fakat bana yazabilirsiniz, evladım." Bu sözlerle Wagner geri gönderilmiş.

Wagner, Kral'ın müdahalesiyle ikna edilen Wrangel'in talimatıyla ordugâha döndü. Yüzü aydınlanmış olarak geri geldi. "Mareşal cana yakın bir insan. Onun *bu* tarafını ilk defasında görmemiştim. Doğrudan bana geldi ve dedi ki, 'Vay, evladım, bu kadar zaman neredeydin? Bir daha kaçmana izin vermeyeceğim!' Hükümdarın azarı yerini bulmuştu."[110] Azar gerçekten işe yaramış, ancak hadise Bismarck'ın üzerinde ilave baskı ve asabi gerilim yaratmıştı. Savaşı yürüten insanlara emir verme kabiliyeti olmadan Bismarck'ın Prusya yönetimine ne şekilde iradesini kabul ettirebildiğini, bu olaydan da kavrayabiliriz.

Bismarck'ın şansına, Harbiye Bakanı Albrecht von Roon'un arkadaşına desteği hiç sarsılmadı. Bunun karşılığında Bismarck "bir binbaşının düşünceleri" için özürleriyle birlikte, askeri öneriler gönderecek kadar Roon'a güvendi.[111] Roon ile arasındaki bu karşılıklı güven ilişkisinin, birbirine karşıt, karmaşık ve değişken güçler arasında kalmış olan Bismarck'ın öngörebileceği tek unsur olması, kuvvetle muhtemeldir. Bismarck çarpışma bir defa başladıktan sonra sivil niteliğiyle olayların akışı üzerinde kontrole sahip olamayacağından Roon'a ihtiyaç duymaktaydı. Bismarck'ın yapamayacaklarını Roon yapabilirdi. Kıdemli bir subay ve Harbiye Bakanı olarak Roon, 8 Eylül 1852 tarihli Kabine Emirnamesiyle bağlı olmayan tek Bakanlar Kurulu üyesiydi ve her zaman Kral'dan huzura kabul edilmeyi isteyebilirdi. Roon'un, *Immediatstellung*'u, yani

doğrudan üstü olan Kral ile, talep ettiği anda görüşme hakkına sahip olması, Bismarck'ın komuta konularına müdahale etmesi için tek vasıtasıydı. Bu aşamada henüz büyük Bismarck olmamış, hatta kâğıt üzerindeki unvanının ötesinde gerçek bir "binbaşı" seviyesine bile gelememişti. Roon'un sarsılmaz sadakati ve Kral'a daimi erişimi Bismarck'ın faaliyet gösterebileceği görünmez temeli oluşturdu.

Çarpışmalar Prusya kuvvetlerinin 1 Şubat 1864'te Schleswig sınırını geçmeleriyle başladı. Mareşal Wrangel Schleswig Dukalığı sakinlerine yayımladığı beyannamede şöyle dedi: "Haklarınızı korumaya geliyoruz. Bu haklar Danimarka ve Schleswig ortak anayasası tarafından ihlal edilmektedir."[112] Bu noktada şans Prusyalıların yanındaydı. Schlei Nehri ile etrafındaki bataklıkların sularını donduran soğuk hava, 4 Şubat sabahı Dannevirke istihkâmlarına kanatlardan taarruz edilebilmesine imkân sağladı. Prusyalılar ve Avusturyalılar Şubat başında Dannevirke'ye saldırdılar ve Danimarkalıları gece vakti, kar fırtınasında istihkâmları terk etmek zorunda bıraktılar. Danimarka kuvvetleri deniz üzerinden Jutland'a ve Schleswig'deki istihkâmlara ve mevzilere geri çekildiler. Danimarka kuvvetlerinin ciddi bir çarpışma olmadan ricatı milli bir utanç olmakla birlikte, bu yenilgi neredeyse iki misli asker gücüne sahip Avusturya-Prusya keşif kuvvetleri bakımından önemli bir zafer değildi. Prusya birlikleri -muhtemelen yanlışlıkla- 18 Şubat'ta Schleswig'den asıl Danimarka topraklarına geçtiler ve Kolding şehrini aldılar. Bismarck'ın bu taarruzu savaşta askeri iddiasını artırmak için kullanmayı ummasına rağmen Avusturyalılar Schleswig-Danimarka sınırını geçmemişlerdi. Prusya ve Avusturya orduları fiilen Schleswig'in büyük kısmını ele geçirmişlerdi; şimdi ne olacaktı? Roon ve Moltke, savaşta kazanılacak bir başarının siyasette ne kadar önemli olacağını Kral'a beraberce açıkladılar:

> Bu harekâtta Majesteleri hem dışarıda ve ülkede kazanılan hürmeti yitirmemek hem de bu hürmeti birçok güçlükleri aşabilecek bir seviyeye yükseltmek için mühim bir başarı kazanmak zorundadırlar. Moltke ilave etti: "Savaşın halihazır durumunda Prusya ordusunun şöhret kazanmasından daha önemli bir askeri hedef bulunmamaktadır."[113]

Bir hafta sonra Avusturyalılar ve Prusyalılar savaşı Danimarka topraklarına genişletmeye karar vermişlerdi ve 11 Mart 1864'te kendilerini

1852 Antlaşmalarıyla bağlı görmediklerini duyurdular. Danimarka'nın işgali savaşı genişlettiği ve Büyük Güçlerin müdahalesini davet ettiği için gerilimli bir dönemdi. İngiliz kabinesi müdahaleyi tartışmakla beraber, bu yönde adım atmakta tereddüt gösterdi. Bismarck Fransa'ya karşı daha sert bir çizgi izleyerek Fransız Büyükelçisi Charles Talleyrand'a, Fransızların müdahale etmesi halinde, Prusyalıların Jutland harekâtını bütünüyle durdurup Fransa'ya karşı Avusturyalılarla birlikte harekete geçeceklerini bildirdi. "Bize *faccia feroce,* [sert bir yüz-ç.] gösterdiğiniz andan itibaren, Avusturyalılarla iyi ilişkiler kurmak zorunda kalacağız."[114]

İngiliz hükümeti 1851 ve 1852 Antlaşmalarının imzacılarını 20 Nisan 1864'te Londra'da düzenlenecek konferansa davet etti. Bu durum Bismarck'ın üzerindeki baskıyı artırdı ve sinirlerini zorladı. Prusya ordusu bir şekilde askeri zafer kazanamadığı takdirde, konferansa katılacak Prusya heyetinin elinde Büyük Güçlerden müzahir bir karar elde etmek için hiçbir manivela olmayacaktı. Neyse ki, tüm Prusya generalleri ordunun bir zafere ihtiyacı olduğunda mutabıktılar. Prusya piyadeleri 18 Nisan'da Düppel istihkâmlarına karşı sürpriz bir taarruza geçtiler. Altı saatlik çetin bir çarpışmadan sonra Schleswig'deki en önemli Danimarka hatları Prusya güçlerinin eline geçmişti.[115]

Londra Konferansı 24 Nisan 1864'te çalışmalarına başladı. Düppel zaferiyle Prusya askerleri sahada vakıalar yaratmıştı. Bismarck bu durumda ilhakı gerçekleştirmek için Prusya'nın hareket özgürlüğü önündeki engelleri kaldırmaya başladı. Avusturya ve Prusya heyetleri kendilerini Londra Antlaşmalarıyla bağlı görmediklerini bildirdiler ve dukalıkların Danimarka Kralı'na şahsi bir birlik içinde bağlı olabileceği yeni bir anayasal düzenleme önerdiler. Avusturyalıların umutlarını kıran Danimarkalılar ise uzlaşmayı inatla reddettiler. Bu esnada, 12 Mayıs 1864'te resmi mütareke başladı: Tüm birlikler o esnada bulundukları yerlerini koruyacaklardı. Bismarck'ın kendine özgü tarzı, Aachen'deki eski amiri Adolf Heinrich Graf von Arnim-Boitzenburg'a yazarak Danimarkalılara karşı halkın milli duygularını kullanmayı amaçladığını belirttiği mektubunda bariz şekilde ortaya çıkmaktadır:

> Mevcut durum öyle bir hal aldı ki, konferansta tüm köpekleri Danimarkalıların üstüne salmak bana göre amacımıza uygun düşmektedir (bu avcılık benzetmesini hoşgörünüz): Tüm bu havlayan sürü, yabancıların dukalıkları tekrar Danimarkalıların

idaresi altına koymalarını imkânsız hale getirme etkisini yaratacaktır. Dukalıklar şimdiye kadar Alman ailesinin doğum günü çocuğu rolüne ve onların en özel çıkarları uğruna bizim kendimizi feda etmeye hazır olduğumuz düşüncesine alıştılar... Durumu açıklığa kavuşturabilmek için son olarak şunu da belirteyim ki, benim açımdan Prusya tarafından ilhak, en yüksek veya en gerekli hedefi değil ancak en kabul edilebilir neticeyi oluşturuyor.[116]

Tüm meslek hayatının bu en zor anında Bismarck arkadaşı Motley'e 23 Mayıs 1864 tarihinde İngilizce bir mektup yazmak için vakit bulabildi (aslı İngilizcedir):

Sevgili Jack

Hangi cehennemde gizleniyorsun da bana tek satır yazmıyorsun?.. Eski arkadaşlarını ve de eşlerini unutma çünkü benimki seni görmeyi, en azından el yazınla yazdığın bir kelimeyi görmeyi benim kadar hevesle arzu ediyor. Kendine iyi bak, gel ya da mektup yaz! Çok sevgiler, v.Bismarck.[117]

Arkadaşının uluslararası bir krizin orta yerinde böyle mektup yazmış olmasından ötürü şaşkınlığa düşen Motley beş gün sonra cevap verdi:

Eski dostum Bismarck, haberlerini almaktan büyük bir memnuniyet duydum. Yazmamamın sebebi sadece çekinmemdendir. Benden gelecek bir satırı bile okuyamayacak kadar Schleswig-Holstein ve başka ayrıntılarla dolu olduğunu düşündüm.[118]

Motley'in savaşın ortasında eski arkadaşını rahatsız etmek istememesi çok makul olmakla birlikte, acaba neden Bismarck ona yazmak istemişti? Neden Bismarck arkadaşının desteğini ve teyidini almaya ihtiyaç duymuştu? Bu hareketin gerisinde gizemli ve duygulandırıcı bir şeyler vardır. Bismarck, Motley'i gerçekten sevmekteydi ve dünya tarihi bakımından önem kazandığı bu ilk anlarında arkadaşına erişmek istemişti.

Bir başka küçük sahne Bismarck'ın Prusya'nın yönetimindeki rolü hakkında bize önemli bir ipucu vermektedir. Hükümdarının bir hizmetkârıydı ve Schleswig-Holstein krizinin ortasında dahi Kral'ın kaprislerine maruz kaldı. Motley'e yazdığı gün kuzeni Kont Theodor von Bismarck-Bohlen'e gönderdiği mektubunda Kral'ın üstüne yıktığı bir işin yapılması için yardımını rica etti. Kral, Stralsund vilayetinde-

ki Greifswald kazasında bulunan Wrangelsburg malikânesini kraliyet kaynaklarıyla satın alarak 80 yaşındaki emekliliği vesilesiyle Mareşal Wrangel'e hediye etmek istemekteydi. Kral her zamanki gibi eli sıkı bir kişi olarak makul bir fiyat ödemek istediğinden, Bismarck bir ölçüde mahcubiyetle, Theodor'a malikânenin pazar fiyatı hakkında el altından soruşturma yapmasını ve teklifte bulunulduğu takdirde aracı olarak vazife görmesini rica etti. Bismarck'ın açıkladığı gibi, "Majestelerinin hizmetine dair bu tür konularla seni rahatsız etmemi affet lütfen, fakat bunu halledebilecek başka bir yol bulunmuyor".[119]

İlk ciddi sınavıyla yüz yüze gelen, büyük devletlerin çelişen talepleri arasında kalan, konfederasyonu feshederek Almanya'da Prusya'nın hegemonyasını kurmak isteyen, milliyetçi duyguları savuşturmayı veya en azından sınırlamayı düşünen, ateşkesin sürüp sürmeyeceğinden emin olamayan Bismarck, bu şartlar altında Wrangel'e hediye aramak için tüm işlerine ara vermek zorundaydı. Ancak Bismarck bu tür ikincil konulara da gereken itinayı göstermekte, ne kadar bezdirici bulsa da Kral'ın küçük veya büyük tüm işlerini örnek bir etkinlikle yürütmekteydi.

Roon Krallığın en malumat sahibi ikinci kişisi olarak 24 Mayıs 1863'te Moritz von Blanckenburg'a yazdığı mektubunda durumu nasıl gördüğünü özetledi:

> Bu yazyorgunvücudumu dinlendirip dinlendiremeyeceğim Lord Pam [Palmerston-JS], Louis Napoleon ve yüksek mevkileri işgal eden diğer bazı düzenbazlara bağlı. Tekrar çarpışmaya girersek, pek ayrılamam. Her şey Viyana'nın dukalıkları Augustenburg yerine bize vermeyi tercih edip etmemesine bağlı; zira Danimarka'dan ayrılacakları konusunda artık kuşku bulunmuyor.[120]

Rechberg de tam olarak aynı ikilemle karşı karşıyaydı. Danimarkalılar her iki dukalığın Danimarka Kralı'nın "şahsında birleşmesi" önerisini inatla reddetmişlerdi. Bu nedenle Rechberg'in karşısında Roon'un, "Dukalıkların Augustenburg'dan çok bize [Prusyalılara] verilmesi" olarak özetlediği seçim duruyordu. Rechberg 28 Mayıs'ta aniden Augustenburg'u seçmeye karar verdi ve Londra Konferansı'ndaki Avusturya ve Prusya temsilcileri dukalıkların Danimarka'dan "tam ayrılığı"na ve "Almanya'nın gözünde" halefiyete en çok hakkı olan Augustenburg Dükü idaresinde "tek bir devlette birleşmeleri"ne desteklerini ilan ettiler.[121]

Gördüğümüz gibi, Bismarck için en az arzu edilen seçenek buydu. Fakat Prusya'nın tutumunu, -genç Dük Frederik'in talepleriyle aile bağlarına tüm hürmetlerine rağmen- Prusyalı prens ve asker olmaya devam eden Kral ve Veliaht Prens'le beraberce değerlendirmişti. Kral Wilhelm ve Dük Frederik arasındaki bir dizi mektuplaşmadan sonra Veliaht Prens, Prusya'nın bir barış düzenlemesinde Varis Dük'ten talep edeceği şartları kaleme aldırdı:

> Rendsburg federal bir kale, Kiel ise Prusya deniz kuvvetleri üssü olacak; Gümrük Birliğine taraf olunacak, iki deniz arasında bir kanal inşa edilecek ve Prusya'yla kara ve deniz kuvvetleri sözleşmeleri yapılacaktır.[122]

Bu şartlar altında VIII. Frederik bir Prusya askeri bölgesi haline gelecek olan ülkesinde isimden öte bir egemenliğe sahip olamayacaktı. Veliaht Prens onun bu şartları neticede kabul edeceğine inanmaktaydı. Bu varsayımı sınamak üzere Bismarck Dük'ü müzakereler için Berlin'e davet etti.

Bismarck genç Dük'le pazarlık etmeye hazırlanırken, askeri saat işlemeye başlamıştı. Roon 29 Mayıs 1864'te Bismarck'a "en sadık dostu" olarak kaldığı güvencesiyle özürlerini bildirerek, tam da bu sebeple "anlaşmazlıkları ve ihtilafları açığa vurmak" görevinin bulunduğunu bildirdi.[123] Roon mektubuna uzayan ateşkes neticesinde silahla elde edilen kazançların yitirilmesinin orduda huzursuzluk yarattığına ilişkin bir muhtırayı ekledi:

> Bir hükümet esas olarak halkın silahlı bölümüne dayanıyorsa -ki bizim durumumuzda böyledir- o takdirde ordunun hükümetine siyasi eylemleri ve eksiklikleri hakkındaki kanaatini iletmesi kesinlikle konuyla ilgisiz olarak görülemez... Bu nedenle her iki dukalık ilhak edilemiyorsa, bir tanesinin ilhak edilmesi elzemdir... Bunlardan hiçbiri başarılamazsa, mevcut Prusya hükümetinin iftihar edebileceği bir sonuç elde edilmemiş olacaktır.[124]

Dük Frederik 31 Mayıs 1864'te Bismarck'la görüşmek için Berlin'e geldiğinde Roon, Londra'da Bismarck'ın çok zemin kaybetmiş olduğu hususundaki endişelerini belirtmek için von Blanckenburg'a yazdı:

> Maalesef, Otto'nun Londra'da çok fazla taviz verdiğinden ve başka bir zemine geçtiğinden korkuyorum. Genel bir Avrupa savaşı çıkacağına inanmadığım için bunu yapmak zorunda olmadığını düşünüyorum.[125]

Bismarck, Schleswig-Holstein Varis Dükü'nü 1 Haziran 1864 gecesi saat 9'da kabul etti ve görüşmeleri üç saat sürdü. Hatıralarında yazdığına göre:

> Schleswig-Holstein Varis Prensi'yle 1 Haziran 1864'te akşam saat 9'dan 12'ye kadar evimde görüştüm. Konuşmamız esas itibariyle 26 Şubat tarihli muhtırada Prusya Veliahdı tarafından tespit edilmiş noktalar etrafında cereyan etti. Varis Prens Augustenburg'un bunları derhal kabul edeceği hakkında Veliahdımızın beslediği ümidin gerçekleşmediğini gördüm.[126]

Bismarck Prusya'nın tutumunu mümkün olan en açık şekilde ortaya koymuş ve Dük, kabul veya reddetmesinin büyük bir fark yaratmayacağını, çünkü Prusya'nın ismen değilse bile fiilen Schleswig'i Prusya hükmü altına almaya karar verdiğini, bunu engellemek için yapabileceği fazla bir şey olmadığını anlamıştı. Veliaht Prens'in koşullarına ek olarak Bismarck, Prusya'nın "muhafazakâr bir hükümet sistemi kurulacağı teminatı" istediğine ilişkin kendi koşullarını da listeye eklemişti (bu hususu hatıralarında zikretmemesi ilginçtir).[127] Bu da, Bismarck'ın hesaplarına göre, Dukalıktaki zümreleri Prensleriyle karşı karşıya getirerek onun Alman liberalleri ve milliyetçilerinin desteğini yitirmesine mal olacaktı. Prens, bu koşulları reddetmesi gerektiğini düşündü ve öyle de yaptı.[128] Bismarck artık ikinci seçeneği ortadan kaldırmıştı.

Bir yıl sonra Saksonya Başbakanı Freiherr von Beust'a övündüğü üzere, "Augustenburg öküzünü sabana koşmuş"tu. "Saban harekete geçer geçmez" ise öküzü sabandan ayırmıştı.[129] Gerçekte ise, bu tür bir şeye girişmemişti. Augustenburg çözümünü oyuna Avusturyalılar dahil etmiş, Dük Frederik de Bismarck'ın oyununa gelmişti. Prusya'nın şartlarını kabul etmiş olsaydı, iktidara bir defa geldikten ve Almanya'nın en nefret edilen kişisine karşı Alman milliyetçiliğine ve liberal parlamentarizme oynadıktan sonra, ne isterse beyan edebilirdi. Bunun yerine Prens, gece yarısı Bismarck'ın yanından ayrılırken zayıf bir tonla, "Tekrar görüşeceğiz, sanırım [dedi] ... Varis Prens'i ancak Sedan Muharebesi'nin ertesi günü görebildim..."[130] Bismarck kendi özel tarzıyla elini mükemmel şekilde oynamıştı. Avusturyalıların Augustenburg seçeneğine aniden karar ver-

meleri daha az hünerli bir oyuncuyu şaşırtabilirdi. Bismarck, Kral, Veliaht Prens ve generallerin zaferin meyvelerini toplamak istediklerini ve hatta korkunç Augusta'nın dahi bunu engellemeyeceğine kendini inandırarak, Avusturyalıların iplerini kopartmaması amacıyla bu hamleyi kabul etti. Ardından Dük'ü, Prusya teklifini reddetmek zorunda kalacağı bir duruma düşürdü. Dük'ün Prusyalıları aldatmak niyetiyle koşullarını o esnada kabul edecek kadar kurnaz bir kişi olması halinde ne gibi seçenekleri öngörmüş olduğunu bilemeyiz, ancak Bismarck herhalde bir şeyler bulurdu. Dük'ün topraklarında büyük bir Prusya ordusu vardı. Memurları Prusya kanunlarını yürürlüğe sokmaya, Prusya para birimini kullanmaya başlamışlardı. Dük'ün reddi Bismarck'ı uğraşmaktan kurtardı.

"Augustenburg öküzünün" tarladan çıkartılmasıyla ortada üçüncü ve Bismarck'ın tercih ettiği seçenek kalmıştı: Dukalıkların ilhak edilmesi. Rechberg son elini de oynadığı için artık bu hedefini başarmaya çok yaklaşmıştı. Varis Prens'in inatçılığı, Augustenburg çözümünü sona erdirdiği için ateşkesin sona erdiği 26 Haziran 1864'te çarpışmalar tekrar başladı. Danimarka'yı desteklemeyi vaat eden İngiliz hükümeti hiçbir şey yapmadı. Muhalefet adına konuşan Disraeli, aşağılayıcı oklarını Liberallere yağdırmaktaydı:

> Yapabileceğimiz en az şey, siyasetimizin ne olmadığını söylemektir. Önce tehdit edip ardından harekete geçmeyi reddetmeyeceğiz. Müttefiklerimizin gözünü yerine getiremeyeceğimiz beklentilerle boyamayacağız ... herhangi bir müttefikimizin olmadığını duyurup sonra da İngiltere'nin hiçbir zaman yalnız hareket edemeyeceğini ilan etmeyeceğiz.[131]

Çarpışmaların yeniden başlaması bir iç krize de yol açtı. 12 Haziran'da Saltanat Şurası tüm üyeleriyle Danimarka Savaşı'nın masraflarını görüşmek üzere toplandı. Karl Freiherr von Bodelschwingh (1800-73), 1862'den 1870'e kadar "İhtilaf Kabinesi"nde Maliye Bakanı olarak bulundu. Bismarck'ın genelde hakir gördüğü bu bakanlar kümesi içinde nefret ettiği bir kişi varsa o da kesinlikle Bodelschwingh'di. Helma Brunck'un belirttiği gibi, Bodelschwingh, "titiz tutumunda her zaman anayasal, hukuki kaygılarla sınırlıydı."[132] Roon, Moritz von Blanckenburg'a bir mektubunda bunu daha somut olarak ifade etti. "Bismarck'ın nevrotik sabırsızlığı, Bodelschwingh'in bürokratik detaycılığı ve kaygıları uyuş-

mazlıkların tümüyle ortadan kalkmaması sonucunu yarattı."[133] Ancak Bismarck'ın sabırsızlığı son aşamadaydı. Oyun en hassas anına erişmişti ve 12 Haziran 1864'te yapılan bir Saltanat Şurasında Bodelschwingh, Mayıs 1864 sonuna kadar 1863 bütçesinden arta kalan 5.300.000 taler ve Devlet Hazinesi rezervlerinden temin edilen 16 milyon talerle karşılanan 17 milyon talerin harcandığını bildirdi. Daha fazla paraya ihtiyaç vardı ancak hazinede pek bir şey kalmamıştı. Bismarck Meclislerin onayı olmadan borçlanmaya gidilmesini talep etti ancak Bodelschwingh ve diğer bakanlar bunu Anayasanın ihlali ve III. Friedrich Wilhelm döneminde çıkarılan 1820 tarihli Devlet Borçlar Kanununa aykırılık olarak gördüler. Beyan ettikleri üzere, "Majestelerinin Bakanları kendilerini Anayasayı muhafaza etme yeminleriyle bağlı olarak gördükleri sürece, Meclisin önceden yetkilendirmesi olmaksızın devlet borçlanmasını kabul etmeleri bu yeminleriyle uyuşmayacaktır".[134] Roon, "Acil bir ihtiyaç durumunda ve savaşa devam etme amacıyla, Anayasanın 103 ve 63. maddeleri uyarınca Landtag'ın onayı olmaksızın geçici kullanım için anayasal olarak kanun hükmünde bir devlet ikrazına gidilebilir" görüşünü şiddetle savundu."[135] Bu görüş kabul edilmiş olsaydı bile, Anayasanın şüpheli bir yorumuna dayanarak Prusya Krallığı'nın borç senetlerini satın alacak yatırımcı bulunabileceği açık değildi. Bunun neticesinde herhangi bir tedbir alınamadı ve Kral, 17 Temmuz 1864'te ilave tek bir kuruş ödeneği onaylamayan Meclisi dağıttı.

Avrupa'nın kraliyet aileleri yaz mevsimi geldiğinde banyo alarak dinlenmek için başkentlerinden ayrılıp mutaden kaplıcalara giderlerdi. Bismarck bakımından bu durum, kraliyet ailelerinin işe ayırabilecekleri anlarını yakalamak için tatil beldeleri arasında dolaşması anlamına geldi. Kaplıca mevsimi 19 Haziran 1864'te Kral ve Bismarck'ın Karlsbad'a giderek, Franz Joseph ve Rechberg'le 24 Haziran 1864'te sona eren bir zirveye katılmalarıyla başladı. Ertesi gün Londra Konferansı, dukalıkların geleceği hakkında bir karar alamadan tatil edildi. İngilizler Danimarkalı müttefiklerine yardım etmek için hiçbir şey yapmamışlar, Fransız Büyükelçisinin küçümsemeyle belirttiği gibi, "derhal geri kaçmışlardı".[136] Bismarck kız kardeşine yazdığı 27 Haziran tarihli mektubunda, "siyasi açıdan işler iyi gidiyor." dedi, "o kadar iyi gidiyor ki, "*pourvu que cela dure*" [sürmeyecek diye-ç.] korkuyorum. Bugünkü haberlere göre, İngiltere sakin."[137] Gerçekten etkili bir darbe indirmişti ve bunu da bilmekteydi.

Nihayet parçalar doğru yerlerini bulmaya başlamıştı. Yeni Danimarka hükümeti 8 Temmuz'da mücadeleden vazgeçti ve barış talebinde bulundu. Bir hafta sonra von Roon, işgal altındaki Danimarka adalarının iadesi pazarlığı yapılacaksa, bunun karşılığında "Dukalıkların tamamen müttefiklere terkinin bu pazarlığın kabulü için gerekli olacağı" uyarısında bulundu.[138] Barış müzakereleri Viyana'da yapılacaktı ve Bismarck Karlsbad'dan ayrılmadan bir gün önce eşine verdiği haberlerde, "[Kendileri Marienbad'a devam edecek olan Kral] veda ederken mütehassis olarak bana teşekkür etti ve mukaddes Prusya'nın Tanrı'nın desteğiyle elde ettiği tüm başarılarını bana mal etti. Tahtaya vur." dedi.[139] Bismarck, Danimarka barış heyeti gelmeden önce Rechberg'le istişarelerde bulunmak üzere Viyana'ya erken geldi.[140] Varışından sonraki günün akşamı Motley ve ailesini ziyaret etmek için de zaman buldu. Mary Motley bu unutulmaz geceyi kızına bir mektubunda uzun uzun yazmıştır:

> Babana merdivenlerde sarıldı ve sonra Bowditch'lerle birlikte oturduğumuz mavi odaya gelerek elimi içtenlikle üç defa sıktı. Üç dakika içinde onu bütün hayatım boyunca tanımışım gibi hissettim ve hemen oracıkta daha sonraki görüşmelerimizde hiç azalmayan derin bir bağlılık kurdum. Babandaki fotoğrafa ve bazı karikatürlerine benziyor; çok uzun boylu ve cüsseli, fakat hiç şişman değil; çok güzel ellere sahip, düzgün yapılı bir adam. Harika fiziki ve zihni nitelikleri var; elli bir veya o civardaki bir adam gibi değil de yirmi beşlik bir genç gibi farkına varmadan yiyor, içiyor ve çalışıyor. Ne zaman vakti olursa elbette bizi görmeye geleceğini söyledi ve eski günlerden rahat rahat bahsetmek için *en famille* [ailece- ç.] yemeğe gelmemizi babandan rica etti. Dolayısıyla, ertesi gün, Salı saat 5 tespit edildi... Bismarck'ın babana gösterdiği sevgiyi görsen, hali benim gibi senin de içine işlerdi.[141]

Mektuptan uzun bir alıntı yapmamın sebebi Bismarck'ın çağdaşları üzerinde yarattığı olağanüstü manyetizme tanıklık etmesidir. Çağdaşları ona içten bir hayranlık duymuş, çekici kişiliği, zekâsı ve cana yakınlığıyla çevresindekileri büyülemiştir. Holstein'ın çizdiği soğuk, hayattan zevk almayan Bismarck tablosuna rağmen, onun sıcak, nüktedan, sevgi dolu bir yanı da var olmuştur. Bu hayranlık dolu mektubun bize gösterdiği şahsiyetinin gizemli yönlerine yakınlaşmadan Bismarck'ın meslek hayatının kavranılması mümkün değildir.

Bismarck'ın Viyana'da Rechberg'le müzakerede bulunduğu sırada, Disraeli de dostu Rus Büyükelçisi Brunnow'la uzun bir yürüyüş yaparak Bismarck'ın başarısını konuşmaktaydı.

> Brunnow şartların bu kadar işine yaradığı başka bir kimse olmadığını düşünmekteydi. Fransa, İngiltere'nin tutumundan alındığı için geri durmuş, İngiliz hükümeti zafiyet göstermişti; Rusya'nın çatışan çıkarları arasında ilgisi dağılmış, Avusturya ilk defa samimiyetle Prusya'yla birlikte hareket etmek istemişti; nihayet, Kral'ın zayıf, şövalye karakteri, Almanya'nın coşkusuyla birleşerek işini kolaylaştırmıştı. "'Bismarck kazandı" dedim. "Yalnız, iyi bir kazanç elde etmekle beraber, ilginç olan şey, en kötü ata oynamış olması. Çünkü Prusya derinliği olan bir ülke değil ve bana kalırsa, gerçek bir savaşı altı ay bile sürdüremez."[142]

Schönbrunn Sarayı'nda Ağustos 1864 yılı sonunda yapılan müzakereler ardında çelişkili veriler bırakmıştır. Bu müzakereler bana biraz, oyuncuların birbirleriyle arsa değiştokuşu yaptıkları Monopol adlı oyunu hatırlatır: Trafalgar meydanına karşılık bana ne vereceksin? Rechberg, Bismarck'ın her iki dukalığı istediğini çok iyi biliyordu ve Bismarck da onun Milano'nun değiştokuş edilebilecek bir arazi olduğuna inanmasına izin verdi. 24 Ağustos sabahı Rechberg toplanan hükümdarlara ve maiyetlerine Pflanze'nin ifadesiyle "rahatsız edici bir kesinlikle" hazırlanmış bir takas taslağı sundu. Franz Joseph bunun üzerine Wilhelm'e dukalıkları doğrudan ilhak niyetinde olup olmadığını sordu. Sorunun dolambaçsızlığından mahcup olan Wilhelm bir süre tereddüt ettikten sonra, bir yıl önce Saltanat Şurasında verdiği ve Bismarck'ın canının sıkılmasına yol açan "Dukalıklarda hakkının bulunmadığını, bu nedenle talebinin bulunmadığı"[143] cevabını aynen tekrarladı.

Gerson Bleichröder 7 Eylül 1864'te Baron James de Rothschild'e Bismarck'ın Avusturya-Prusya ilişkileri hakkında söylediklerini haber vermek üzere bir mektup yazmıştır. Kullandığı ifadelerden Rothschild'in mektubun içeriğinden Fransızları bilgilendireceği hususunda Bismarck'la anlaşmış olduğu anlaşılmaktadır;

> Avusturya'yla büyük yakınlık dönemi sonuna ulaştı. Bunun ardından ilişkilerde soğuma gelecek. Schleswig'in geleceği hâlâ belirsiz. Güvenilir kaynağım hâlâ Fransızlarla bir anlaşmaya varmamız ve Schleswig-Holstein'ı Prusya için alıkoymamız

> gerektiğini düşünüyor. Rusya itiraz etmeyecek, Avusturya ve İngiltere her ne kadar mutsuz olsalar da sessiz kalacaklarmış. Bu hedef şu anda Augustenburg Dükünü tutan Veliaht Prenses yüzünden Hükümdar'ın iradesine takılmış durumda.[144]

Fransa 1864 yazında İmparatorluk ile Prusya yönetimindeki Alman Gümrük Birliği [*Zollverein*] arasında bir serbest ticaret bölgesi kurmak amacıyla müzakereleri başlattı. Bunun üzerine Rechberg mevcut Prusya egemenliğindeki ortak pazarın doğal genişlemesinin, merkezi bir Avrupa gümrük birliği kurulması olacağı düşüncesini tekrar öne sürdü. Ancak Prusya Meclisi, Prusya Bakanlar Kurulu ve küçük Alman devletleri Rechberg'in Prusya'yla tüm işbirliği siyasetini baltalayan bir tutum alarak Fransa Antlaşması yönünde tercih kullandılar. Bismarck çok öfkelenmişti. Eşinin aile malikânesi Reinfeld'ten Roon'a yazdığı 22 Eylül 1864 tarihli mektupta şöyle diyordu:

> Tedavisi için henüz ilaç bulunamayan bir saray müşaviri kötürümlüğü Ticaret ve Maliye bakanlıklarını felç etmiş. Bu beyler, bize hiçbir fayda sağlamayan gereksiz nezaketsizliklerle Avusturya ve Bavyera ile ilişkilerimizi bozduklarında hükümete güçlük yarattıklarını pekâlâ anlıyorlar.[145]

Bismarck'ın endişelerine rağmen, Danimarka Kralı kısa bir süre sonra Schleswig, Holstein ve Lauenburg dukalıkları üzerindeki haklarından Majesteleri Avusturya İmparatoru ve Prusya Kralları lehine vazgeçti ve ana hükmü olarak bu hususu 3. maddesinde tespit eden Viyana Antlaşması imzalandı.[146]

Durum tekrar Bismarck'ın yararına işlemişti. Prusya fiilen Schleswig'i ilhak etmişti; Avusturya ise hiçbir işine yaramayan, sınırlarından yüzlerce kilometre uzaktaki Holstein'da bir işgal ordusu tutmaktaydı. Bu esnada Rechberg Viyana'da iktidardan düşmüş ve göğsü madalyalarla süslü atak bir süvari generali olan Kont Alexander von Mensdorff-Pouilly, (1813-71) İmparator tarafından onun yerine atanmıştı. Metternich'in yetiştirdiği Rechberg tüm kusurlarına rağmen diplomasi mesleğini bilen bir kişiydi. Çok zengin bir aileden gelen Mensdorff ise annesi Saxe-Coburg Düşesi Sophie vasıtasıyla İngiliz kraliyet ailesiyle bağlantılı olmakla beraber, Dışişleri Bakanlığı görevi için gerekli niteliklere sahip değildi. Dahası, göreve gelir gelmez tüm ataklığını yitirdi ve "saray çevrelerinde-

ki her temayülle birlikte fikir değiştiren bir kişi örneği" haline geldi.[147] İşte bu ehliyetsiz, bu cezbedici ama uyuşuk insan diplomasi tarihindeki en büyük oyun kurucuyla aynı sahada oynamak zorundaydı. Avusturyalıların on dokuzuncu yüzyıldaki idari ehliyetsizliklerinin tarihinde bu tayinden daha karanlık bir sayfa yoktur.

Bismarck, Mensdorff'un tecrübesizliğinden dukalıklarda sorun çıkarmak için yararlandı. Bund'un Danimarka'ya karşı savaşmak üzere bölgeye gönderdiği Saksonya ve Hanover birlikleri hâlâ yerlerindeydi; Bismarck bunları çıkartmaya karar verdi ve Schleswig'den en kısa zamanda ayrılmalarını talep etti. Alman Konfederasyonunun bu şekilde küçük düşürülmesi Avusturya'yı güç bir duruma düşürdü. İhtiyaçları olan şey Bund'u zayıflatmak değil, güçlendirmekti. Bismarck bu girişiminde Mensdorff'u yanına çekmeyi başardı ve iki devlet 14 Kasım 1864'te ortak bir nota vererek müttefik birliklerinin geri çekilmesini talep etti; onlar da bu talebi gereğince yerine getirdiler.[148] Danimarka Savaşı'nda çarpışan Prusya birlikleri 7 Aralık'ta Berlin'e bir zafer merasimiyle girerek, Bismarck'ın bu ilk başarısını halkla kutladı.[149]

Avusturya ile Prusya arasındaki gerilimler 1865 yılının ilk haftalarında kırılma noktasına daha da yaklaştı. Mensdorff, Prusya'nın amaçlarını ortaya koyması için Bismarck'ı sıkıştırmayı sürdürdü ve Bismarck Şubat ayında "Şubat Şartları" adı verilen bir bildirge yayımladı. Buna göre: Dukalıkların ordu ve donanması Prusya'ya intikal edecek; ordu mensupları Prusya Kralı'na sadakat yemini edecek; Prusya'ya sahildeki kaleler verilecek, bu topraklarda bir kanal inşa etme hakkı tanınacak ve dukalıklar Habsburg İmparatorluğu'nun hariç tutulduğu Zollverein'a katılacaklardı. İmparator bu şartları "kabul edilemez" olarak değerlendirdi.[150]

Şubat ayı ile yaz mevsimi arasındaki dönemi iki devlet manevralar ve karşı manevralar yaparak geçirdi. Prusya hükümet temsilcisi Schleswig'i bir Prusya eyaletine dönüştürmeye başladı; Avusturya da Bavyera'yı, Bund'da 9'a karşı 6 oyla kabul edilen, Holstein'ın Augustenburg Düküne teslim edilmesini bir önerge vermeye yönlendirerek karşılık verdi.[151] Mart 1865 başlarında Bleichröder Avusturyalı Yahudi banker Moritz Ritter von Goldschmidt'le gizli olarak Avusturya'nın Schleswig ve Holstein meselesinde elde ettiği hakları satın almaya yönelik bir plan üzerinde müzakerelere başladı. Goldschmidt 8 Mart'ta Bleichröder'e şöyle

yazdı: "Pek şerefli sayılamayacak bir nakit çözümüne karşı doğabilecek büyük direnci aşabilmek için yüklü bir miktar gerekli."[152]

Şubat Şartları ile Ağustos ayında Bad Gastein'da imzalanan Avusturya-Prusya Sözleşmesi arasındaki bu özel dönem Bismarck'ın uzun meslek hayatındaki diğer dönemlerden çok daha fazla tarih tartışmasının konusu olmuştur. Bismarck'ın "Schönbrunn Sistemi" (Avusturya ile Prusya arasında Almanya'nın ortak denetimi için işbirliği) ile Disraeli, Brunnow ve Vitzthum'a yaptığı, birçok vesilelerle defalarca tekrar ettiği, Prusya'nın kaçınılmaz bir Avusturya-Prusya savaşıyla Avusturya hegemonyasını yıkmadığı takdirde gelişemeyeceği beyanları arasındaki belirgin kararsızlığını nasıl açıklamalıyız? En ünlü Alman tarihçileri bu konuda mutabakata varamamıştır. Bazıları için eşsiz Bismarck her zaman -bir dâhi olarak- gelecek adımın ne olması gerektiğini bilmiş ve sadece kararsızlık olduğu görüntüsü vermiştir. Taktiklerini değiştirmiş, stratejisini değiştirmemiştir. Diğerleri, Bismarck'ın aslında barış istediğini, ancak elinden kaçırdığını öne sürmüşlerdir. Uluslararası şartlar Avusturya'ya karşı saldırgan hamleleri desteklemiştir. Liberallerin idaresindeki Büyük Britanya ise Danimarka'yı savunmak için karışmaya isteksiz veya yeteneksiz çıkmıştır. III. Napoleon Meksika'da bir imparatorluk kurmak için anlamsız bir teşebbüse karışmıştı. Çarlık Rusyası ise 1861'de serflerin özgürleştirilmesinin yol açtığı sosyal karışıklıklarla meşgul bulunmaktaydı. Bunlara rağmen Bismarck yine de tereddüt içindeydi.

Kral Avusturyalıların davranışından alınmaya başlamıştı. Roon'a 25 Nisan'da yazdığı mektubunda Bismarck'ın ona Prusya garnizonunun sayısının azaltılmasını öngören Avusturya'nın Kiel konusundaki uzlaşma notasını göstermiş olduğunu söyledi: "Avusturya'ya verilen her taviz yeni bir nankörlük ve hak talebiyle karşılandığı için bunu yapmaya elim varmıyor."[153] Manteuffel de bakanların faaliyetlerinden telaşlanmıştı ve Mayıs başında Kral'a şöyle yazdı:

> Prusya'da kim hükümet ediyor ve karar veriyor, Kral mı yoksa bakanlar mı?... Majestelerinin bakanları sadık ve bağlıdırlar fakat artık sadece Kabine atmosferinde yaşıyorlar. Kanaatimi belirtmeme izin verilirse, Majesteleri istişarede bulunmamalı, Bakan Bismarck'a yazmalı ve "Teklifi okumakla, hükümetin bunu kabul etmemesine karar verdim." demelidirler.[154]

Kral bu tavsiyeyi geri çevirdi ve 29 Mayıs 1862'de topladığı Saltanat Şurasında dukalıkların ilhakının "neredeyse ittifakla" "millet" tarafından talep edildiğini ilk defa beyan etti. "Bu talebe sadece mevcut hükümet idaresi altında Prusya'nın büyümesini istemeyen Demokrasi karşı durmaktadır."[155] Kral bu toprakları ilhaka kararlı olduğunu bildirdikten sonra, Bismarck Avusturya'yla ilişkilere dair öngörülerini özetledi. Savaş er ya da geç gelecekti; halihazırda uluslararası durum müsaitti. Yine de en akıllıca hareket tarzı, Şubat Şartları'ndan en fazla itirazla karşılanan iki hususu çıkartmak olacaktı: sadakat yemini ile Prusya ve Dukalık askeri kuvvetlerinin "kaynaştırılması".[156] Toplantıdan sonra samimi bir endişeye kapılan Manteuffel, Roon'a şöyle yazdı:

> Ekselanslarından çok ciddiyetle Bismarck'tan gözünü ayırmamanızı ve kendisiyle teması korumanızı rica ediyorum. Onun bu asabi yaklaşımından endişe ediyorum. Bu, böyle olmamalı. Ekselanslarına olayları yakından izlemesini tekrar rica ediyorum. Bu yüksek riskleri olan bir oyun ve en önemli şey devlettir.[157]

Dillere destan "delifişeğin" kendisi Bismarck'tan telaşa kapıldığına göre, Şura toplantısı gerçekten de ufuk açıcı geçmiş olmalıdır. Fakat Bismarck bu kadar gözüpek ne söylemiş olabilirdi? Şubat Şartları'nı daha iyi hazmedilmesi için yumuşatmıştı. Değişik hareket şekilleri önermiş ve herhangi bir yönde tercih kullanmamıştı.

Esas sorun paraydı. Danimarka Savaşı'ndan elde edilen bariz ve beklenmedik zafer liberallerin Bismarck'a husumetini yumuşatsa da, oturumlarına Ocak ayında başlayan Landtag devlet harcamalarını onaylama talebini hâlâ geri çekmemişti. Saltanat Şurasının 19 Haziran'da yaptığı toplantıda bu çıkmazın aşılmasına karşı nasıl bir strateji uygulanacağı tartışıldı. Zabıtlar Bismarck'ın sözlerini şöyle yansıtmaktadır:

> Prusya'nın mevcut anayasayla daha uzun zaman yönetilemeyeceğine bir süredir kanaat getirmişti ... dış şartlarda meydana gelecek bir karmaşıklığın yaratacağı fırsatlara [atıfta bulunarak] para piyasalarının halihazırda Avusturya'ya borç verme eğilimini zayıflatacak uygun mali operasyonların tavsiyeye şayan olabileceğini kaydetti.[158]

Mali kaynak bulmak için farklı imkânlar mevcuttu. Hükümet Landtag tarafından yetkiye ihtiyaç duymaksızın bir kamu istikrazı yoluna gi-

debilirdi. Bismarck İçişleri Bakanı Fritz Eulenburg'a 5 Temmuz 1865'te yazarak, Kral'ın da "kendisi kadar bir para operasyonunun gerekliliğine" kani olduğunu söyledi. "Kendisini anayasal kayıtlardan azade görüyor. Bana bugün Monarşiyi koruma görevinin anayasaya karşı görevlerinden daha bağlayıcı olduğunu söyledi."[159] Aynı gün Bakanlar Kurulu, emirnamelerle yönetilen kraliyet rejimlerine daha uygun düşen Kral tarafından onaylanmış bütçeyi resmi gazetede yayımladı. Bütçede yasama organının onaylamamasına rağmen donanma hakkında bir madde vardı.[160] Para piyasalarında ne kadar rağbet göreceği belli olmasa da istikraz alınmasında bu örneği izleyebilirdi. Neticede çok yüksek bir faiz oranının belirlenmesi gerekebilir veya tahvillere yeterli alıcı bulunamayabilirdi.

Maliye Bakanı von Bodelschwingh'in kılı kırk yaran tutumundan ve inisiyatif eksikliğinden bunalan Bismarck alışılmadık bir adım atarak diğer para bulma imkânlarını araştırmak üzere August von der Heydt'e (1801-74) yöneldi. Von der Heydt, Bodelschwingh'de eksik olan niteliklere sahipti: Özel finans alanında aile şirketi Heydt, Kersten und Söhne'nin ortağı olarak gerçek piyasa deneyimi edinmiş, Kont Brandenburg ve ardından Manteuffel hükümetinde uzun süre Ticaret Bakanlığı yapmıştı. Liberal olmasına karşın kraliyet ailesiyle mükemmel ilişkiler kurmuş ve şahsi girişimleri sonucunda devletin sahipliğindeki demiryollarını sigortalamıştı. 1860'lı yıllarda tüm Prusya demiryollarının yarısı devlete ait bulunmaktaydı.[161] Von der Heydt 22 Haziran'da para bulmak için planını Bismarck'a açıkladı:

> Mesele gayri muntazam borç veya satış yoluyla fiili devlet borçları olmaksızın önemli miktarda para bulmaksa, derhal paraya çevrilebilecek kıymetler eksik değildir. Dikkatinizi azımsanmayacak miktardaki demiryolu hisselerine, yani Köln-Minden, Bavyera-Markish, Yukarı Silezya, Stargrad-Posen demiryollarındaki devlet payına çekmek isterim. Ayrıca ihtiyaç halinde satış veya ipotek maksadıyla kullanılabilecek Köln-Minden Sigorta Fonu hisseleri mevcut olup, belki Saarbrücken madenleri ve Yukarı Silezya kömür madenleri gibi vergi kaynakları karşılığında alınabilecek kredi imkânları da vardır.[162]

Von der Heydt, bu devlet kıymetlerinin kullanılmasıyla, sevilmeyen vergi artışları yoluna gitmeksizin hükümetin ihtiyaçlarının karşılanabileceğini hesap etmekteydi. Bismarck'ın duymak istediği fikirler bun-

lardı ve Avusturya'ya karşı 1866 yılındaki zaferinden sonra "İhtilaf Kabinesi"nden ve titiz Bodelschwingh'den kurtulabilecek hale geldiğinde, August von der Heydt'i Maliye Bakanlığına getirdi. Bismarck, bu olayda bir sevgi ifadesi olarak, ona "Altın Amca" lakabını takmıştı.

Protestan bankacı işe yarayabilecek bir öneri ortaya atmıştı. Bismarck'ın Yahudi bankacıları Bleichröder ile Rothschild und Sal. Oppenheim bağlantılarının ise kendi düşünceleri vardı. Köln-Minden hisselerinin hızla satılabileceğini onlar da akıl etmişlerdi; öte yandan, Bismarck'ın 1851'de Meclis Maliye Komitesinin raportörü olarak "devletin bankacılık kuruluşu" olmasına yardım etmiş olduğu Preussische Seehandlung bankasında gözleri vardı.[163] Preussische Seehandlung, Büyük Friedrich döneminde kurulmuş ancak 1820 yılında doğrudan Taç idaresinde bağımsız bir kurum haline gelmişti.[164] Anonim şirketlerin kurulmasının hükümetten hâlâ özel bir izin gerektirdiği bir dönemde bu devlet bankası mali işlemler bakımından önemli bir acente haline gelmişti. Bleichröder/Rothschild grubu Seehandlung'dan istifade için çeşitli planlar oluşturdu. Pazara arz etmek; Danimarka hükümetinden Viyana Barışı neticesinde alınacak tazminatlara karşı bir istikraz almak; varlıklarının bir bölümünü satmak, bankacılık hisselerini satarak para elde etmek veya tahvil ihraç etmek bunlar arasındaydı.

Bismarck bu seçenekleri Karlsbad'dan yazdığı 3 Temmuz 1865 tarihli mektubunda Roon'a sıraladı. Bu mali operasyonun barışı ilgilendiren bir tarafının olduğu görülmekteydi. "Görevimiz, kendi mali operasyonlarımız vasıtasıyla Avusturya'nın operasyonlarını durdurmak ve böylelikle barışın muhafazasını temin etmektir." Ardından Seehandlung'un bir anlaşma yaparak istendiği ve ihtiyaç duyulduğu zaman ödenmek üzere devletin kredi talebini neden doğrudan kabul edemeyeceğini sordu. Mevduat üzerinden faiz aldığı takdirde, yükümlülüklerini karşılamak için eş zamanlı olarak likit sermaye akışına kapıların açılacağını belirtti. Ayrıca, Kont Itzenplitz'in incelemiş olduğu Köln-Minden demiryolu seçeneği de hâlâ mevcuttu. "Bu iki operasyondan hiçbiri yürümezse, anayasaya rağmen doğrudan istikraza gitmekten başka yol kalmıyor."[165]

Bismarck'ın niyetleri yukarıdaki bulgulardan kolaylıkla çıkartılamamaktadır. Fakat şans eseri, meseleyi bir miktar daha aydınlatabilmekteyiz. Kayzer II. Wilhelm'in biyografini yazan Profesör Johann Röhl, 1960 sonlarında Fritz Eulenburg'un soyundan gelen bir kişiye ait olan Haus

Hertefeld'de adı geçene yazılmış üç dosya mektup keşfetmiştir. O zamana kadar bilinmeyen bu dosyalardan birinde yer alan 62 mektuptan on bir tanesi 27 Haziran-18 Ağustos 1865 döneminde, yani Bismarck'ın görüşlerinin en çok itiraza uğradığı bir sırada Bismarck'ın el yazısıyla yazılmıştır.[166] Mektuplar, Bismarck'ın Avusturya'ya karşı savaşı finanse etmek için çeşitli kaynaklardan para bulma imkânına sahip olduğunu, Seehandlung'un varlıklarına karşı borç alınmasının neredeyse kararlaştırılmış olduğunu göstermektedir. Hangi yola gideceğini açığa vurmamakla birlikte, muhtemelen bunun nedeni Bismarck'ın seçeneklerini sınırlamak istememiş olmasıdır.

Bismarck Karlsbad'a gelerek Avusturyalılarla buluştuğunda, "hava kadar soğuk karşılandığını" gördü ve Eulenburg'a 4 Temmuz'da yazdığı mektubunda "Avusturya'yla işler kötü bir mecrada. Holstein'dan gelen tüm askeri raporlar, birliklerin durumunun basın ve sosyal bozukluklar nedeniyle sürdürülemez olduğunu Kral'a söylüyor"[167] dedi. Prusya'yla Avusturya arasındaki gerilimler tırmanırken, Bleichröder Paris'teki Rothschild'lerle birlikte bir konsorsiyum kurarak, Prusya devlet taahhüdü karşılığında, yüzde 1 faizli Seehandlung tahvilleri satışı yoluyla savaşı finanse edecek parayı bulmuştu. Bismarck'ın Eulenburg'a yazdığı gibi,

> Şu anda nominal değeri üzerinden % 4,5 faizle borç alabiliriz; savaş tehdidi çıktığı anda, o da şanslıysak, değer % 90'a düşer. O nedenle daha iyi bir zaman bulamayız... Bleichröder, Rothschild'in tüm tahvil ihracını alacağını ve 10 gün içinde gümüş paraların devlet hazinesine gireceğini söylüyor.[168]

Gerçekte ise müzakereler bir engele takıldı. Karl Meyer von Rothschild, Seehandlung Başkanı Otto von Kamphausen'e (1812-1896)[169] ihraç edilmemiş 9 milyon talerlik tahvili % 98 veya 99'dan satın almayı önerdi. Ancak Kamphausen nominal değer, yani yazılı değerin yüzde 100'ünde ısrar etti.[170] Marjin küçük görünmekle birlikte, büyük miktardaki bir tahvil ihracında yüzde 1 veya 2 "dönüş", işlemin kârlılığı bakımından önemli bir fark yaratır. Bismarck, "parayı çok daha önce ele geçiremediğimizden" üzüntü duydu. "İlişkiler paranın gelmesinden önce koparsa, çok şey kaybederiz."[171] Bu noktada tekrar Bismarck'ın "paradan önce ... kopma" ihtimalini değerlendirdiğini, başka bir deyişle, uygun anı yakaladığında hamlesini yapabileceğini bildiğini görmekteyiz.

Sonuçta para hiç beklenmeyen bir kaynaktan geldi. 1842 yılında kurulan Köln-Mindener-Eisenbahn-Gesellschaft adlı demiryolu şirketi Prusya Maliye Bakanlığına hisse satmış ve demiryollarının otuz yılın ardından devlete intikal edeceğini kabul etmişti. Şirket direktörleri hükümet hisselerini birçok defa satın almaya çalışmış ancak her defasında reddedilmişlerdi. Arzu ettikleri fırsat 1865 yazında ayaklarına geldi. Direktörler devlet hisselerini geri almak isterken, Bismarck da acilen paraya ihtiyaç duymaktaydı. Demiryolu şirketinin başkanlığına gelen Kölnlü ünlü özel bankacılık ailesi mensubu Dagobert Freiherr von Oppenheim (1809-89)[172] 1865 yazında hükümet nezdinde girişimlere başladı. Hisseleri karşılığında hükümete 10 milyon taler önerdi ve ayrıca tüm devlet haklarının alınmasına da ilgi duyabileceklerini belirtti. Maliye Bakanlığı şirketi sıkıştırarak neticede hisseleri karşılığında 13 milyon taler, diğer hakları karşılığında da 15 milyon taler almayı başardı. Toplam miktar böylelikle 28.828.500 talere varmaktaydı. Anlaşma 10 Ağustos'ta noter tasdikinden sonra 28 Ağustos'ta şirket tarafından, 13 Eylül'de de Kral tarafından imzalandı. James M. Brophy'nin açıkladığı gibi, "Maliye Bakanlığı memurları üç farklı vesileyle yasama organının onayı olmaksızın Garanti Fonundaki varlıkların satılmasına ilişkin bir anlaşma imzalanmasının mevzuata aykırılığını göstermeye çalışmışlar, ancak bu yasal görüşler göz ardı edilmişti. Bismarck -ne zaman çıkacağını kesin bilmese de- savaşı için kasasında para olacağını artık bilmekteydi. Şirket için ise bu, "tek kelimeyle kurtuluş" anlamına geliyordu.[173]

Kont Blome başkanlığındaki Avusturya heyeti dukalıklar için yeni bir çözüme ulaşmak üzere 27 Temmuz'da Bad Gastein'a geldi. Gustav Lehngraf von Blome (1829-1906) Hanover'de Protestan olarak doğmuş, fakat 1853'te Katolik inancına geçmişti. Kendisinin biyografi yazarı, Bismarck'ı "çok hafife aldığını"[174] yazmaktadır; Bismarck ise onun, "eski moda Bizans-Cizvit müzakere yöntemi kullanan, hile ve üçkâğıtçılıkla dolu bir aptal" olduğunu düşünmekteydi.[175] Yıllar sonra sekreteri Tiedemann'a söylediği gibi, oyun tarzının gaddarlığıyla gözünü korkutmak için akşamları onunla kâğıt oynamıştı.[176] Bismarck, Moritz von Blanckenburg'a şahsen yazarak, Avusturyalıların barışa eğilim gösterdiklerini haber verdi ve Kral'ın muhtemelen Kayzer'le Salzburg'da buluşacağını haber verdi. "O vakte kadar düzgün dümen tutmam lazım. Bu noktadan sonra kaba olamam" demekteydi. Görüşlerini aynı gün Eulenburg'a daha açık yazdı:

> Kral burada olduğu ve para operasyonlarımızı tamamlamadığımız sürece, işlerin askıda kalmasından memnun olmam gerekir, çünkü Schleswig-Holstein'a girdiğimiz andan itibaren, top yuvarlanmaya başlayacak ve borsa düşecektir.[177]

Bismarck o aşamada, nihai düzenlemelerin henüz tamamlanmamış olmasına rağmen ihtiyaç duyduğu takdirde parasının olacağını artık bilmekteydi. Roon'un Moritz von Blanckenburg'a gönderdiği bir mektup Bismarck'ın niyetlerini doğru anladığımızı teyit etmektedir:

> Dış siyasette elimizi serbestleştirecek, gerekirse orduyu seferber edecek ve tüm operasyonların masrafını karşılayacak kadar para mevcut... Para nerden gelecek? Anayasayı ihlal etmeden, esas olarak Bodelschwingh ve benim çok avantajlı gördüğümüz Köln-Minden demiryolu şirketiyle bir düzenleme yoluyla.[178]

Yeni talimat almak için Viyana'ya gitmiş olan Blome aslında ona Bismarck'ın teklif etmiş olduğu yeni bir öneriyle döndü: İki devlet dukalıkları bölüşeceklerdi. Prusya Schleswig, Avusturya ise Holstein üzerinde egemenlik kuracaklardı. Avusturyalılar "egemenlik" kelimesinden hoşlanmadıklarından, rejimlerini "idare" kelimesine indirgemişlerdi. Lauenburg doğrudan Prusya'ya satılacaktı. Bismarck rıza gösterdi ve Blome nihai danışmalar için Viyana'ya döndü. Bismarck, Eulenburg'a işleri mümkün olduğunca ağırdan alması gerektiğini 10 Ağustos'ta yazdı. "Para elde etmek ve Fransa'yı güvenceye alabilmek için zamana ihtiyacımız var ... savaşa sürüklenmeden şimdilik şerefli bir şekilde yaşayabileceğimiz bir tedbiri idareten aldık." Eulenburg'a Bleichröder'e iletmesi ricasıyla "hesabımın bir bölümü benim buradan bilmediğim bir şekilde hâlâ tahvile yatırılmışsa, bunları kesinlikle zamansız bir savaş tehlikesi korkusuyla elden çıkarmasın" mesajını verdi.[179] Bu esnada Berlin'deki bir Avusturya diplomatı para operasyonlarını öğrenmiş ve Viyana'daki Mensdorff'a şöyle yazmıştı:

> Bu mali operasyonlar ekonomik bakımdan değil, acil bir siyasi gereklilikle haklı çıkarılabilir ve Meclis onayından geçeceği [kuşkuludur] ... genellikle savaş beklentisiyle hazır tutulan bu kadar önemli bir para miktarını [Prusya edinmiştir].[180]

Bismarck ve Blome'nin 14 Ağustos'ta parafe ettikleri antlaşma, Salzburg'daki Piskoposluk Sarayı'nda 20 Ağustos'ta resmi olarak imzalan-

dı.[181] Formalitelerin tamamlanmasından birkaç gün önce Bismarck gizlilik konusundaki alışılmış rahat tavrıyla Eulenburg'a antlaşmanın ana hükümlerini açıkladı:

> Dolayısıyla 1 Eylül'den itibaren Schleswig'de tek başımıza ve egemenlik sahibi olarak hüküm süreceğiz. Bizi oradan artık kimse çıkaramaz. Avusturya'nın Holstein'ı bize satmaya istekli olduğu görünüyor. Şöyle veya böyle onu da ele geçireceğimizden artık kuşku duymuyorum.[182]

Neticede, Avusturyalıların barış istemekten başka çaresi kalmamıştı. Avusturya'daki siyasi durum kötüleşmiş ve İmparator Franz Joseph'in 20 Eylül 1865'te anayasayı feshetmesi, 80.000.000 gulden tutarındaki bütçe açığını kapatacak bir yol bulmayı çok daha güçleştirmişti. Paris ve Londra'daki Avusturya diplomatları 1865 yaz ve sonbahar aylarında baş döndüren bütçe açığını kapatacak bir kredi bulması için çaresizce Rothschild'leri razı etmeye çalıştılar. Rothschild'lerin bir sendikasyon oluşturmaya çok isteksiz görünmesinin ardından, III. Napoleon'un müdahalesiyle büyük Fransız bankalarının kurduğu bir konsorsiyum Paris borsasından 27 Kasım 1865'te 90.000.000 gulden kredi sağlayabildi. Avusturya'nın mali kırılganlığı nedeniyle % 9 gibi yüksek bir faiz oranı uygulananan tahviller ilk gününde satıldı. Yatırımcıların değerinin yüzde 69'undan satın aldıkları, Avusturyalılarınsa ancak değerinin yüzde 61,25'ini elde ettikleri 90.000.000 gulden borç karşılığında Viyana 157.000.000 gulden geri ödemek zorundaydı. Bankaların kazancı 28.500.000 gulden tutarındaydı.[183] Avusturya İmparatorluğu'nun tahvillerini günümüz terimiyle "subprime"* olarak adlandırmak mümkündür.

Bu sırada, Orta Devletler** bu gelişmeleri memnuniyetle karışık bir endişeyle izlemekteydiler. 1865 yılı yazında *Budissiner Nachrichten* gazetesi Saksonları "Büyük Devletçilik" oyunlarına karışmamaları hususunda uyarmaktaydı:

---

* Kredi itibarı düşük olan kişi ve kurumların razı olduğu piyasadan yüksek faiz, bu faizle yapılan borçlanma-e.n.

** Mittelstaat, yani Orta Devlet tanımı Alman tarihinde özellikle Avusturya ile Prusya arasında rekabetin yaşandığı dönemde iki devlet arasında denge siyaseti yürütmeye çalışan Saksonya, Hanover ve Bavyera gibi orta büyüklükteki devletler için kullanılmıştır-ç.n.

> Avusturya ve Prusya'nın sahip olmadıkları türden bir anayasal düzenimiz bulunuyor. Bunun neticesinde Kral ile halk arasında uyum hüküm sürüyor. Refahımız, düşük vergilerimiz ve sağlıklı bir mali yapımız var... Yüksek siyasi ve kültürel hedefler ülkemizde ihmal edilmemektedir.[184]

Gazete, Saksonlara kendi işlerine bakmaları ve Avusturya-Prusya savaşının dışında kalmalarını tavsiye etmekteydi. Saksonlar ayrıca, Orta Devletleri, hatta bunların arasındaki krallıkları dahi Alman İmparatorluğu'nun basit eyaletlerine indirgeyecek bir Alman milli devleti kurulması için yükselen heyecandan uzak durmalıydılar.

Schleswig'in ise böyle bir tutum alma imkânı yoktu. Prusya ile Avusturya arasındaki antlaşma Prusyalılara dukalıklarında egemenlik tanımıştı. Schleswig'in elde edilmesi bu ülkeye bir vali atanmasını gerektirdi ve Bismarck, General Edwin von Manteuffel'i önerdi. Kral, atamayı 24 Ağustos 1865'te onayladı. Sürüncemede kalmış bir sorun bu yolla mutlu bir sona ulaştı. Nüfuzlu General Kral'ın bekleme salonunda değil Kiel'de oturacak ve makamını kaybetmiş olmaktan ötürü yaralanan egosu bu yarı hükümdar statüsüyle tatmin olacaktı. Stosch bir arkadaşına yazdığı gibi bu seçime mana verememişti: "Manteuffel'i nasıl Schleswig'e gönderdiklerini anlayamıyorum. Emirlerini kabineden değil sadece Kral'dan alacaktır..."[185] Bismarck, Kral emirleri kendisinden aldığı sürece -şimdiye kadar da böyle olmuştu- buna pek aldırmamaktaydı. 16 Eylül 1865'te Kral Bismarck'ı Kontluk payesine yükseltti.[186]

Bismarck Avusturyalılarla müzakereleri sürdürürken, Moltke Danimarka Savaşı'ndan dersler çıkarmaya başlamıştı ve tespit ettiği hususlar çok memnunluk verici değildi. Prusyalılar resmi propagandanın ileri sürdüğü kadar iyi bir savaş yürütmemişlerdi. Danimarkalılar siperlerini ve müstahkem mevkilerini etkili bir şekilde kullanmış, yoğun ateş gücüyle Prusya ve Avusturya kuvvetlerine ağır kayıplar verdirmişlerdi. "Bir topun yedi kilometre uzağa şarapnel atabilmesi ve bir piyade tüfeğinin 1000 ayaktan hasmını vurabilmesi nedeniyle, muharebenin kızgın anında bir alayı düşmanın merkezinden kanatlara kaydırmak zor olacaktır."[187] Moltke ayrıca, modern ordunun hacminin, kuvvetlerin yoğunlaştırılmasını öngören geleneksel Napoleon kuramlarına uyulması halinde bir tür askeri trafik tıkanıklığı yaratarak felakete yol açacağına inanmaktaydı. Genelkurmay ve demiryolları ordunun savaş durumunda

düzgün bir taşıma düzenlemesine kavuşturulması için 1850'li yıllarda işbirliklerini artırdılar.[188] Demiryollarında askeri denetimin genişletilmesi Moltke'nin çok farklı bir sevkiyat takvimi uygulamasını ve dolayısıyla birliklerin çok farklı yerlerde konuşlandırılabilmesini sağladı. *Getrennt marschieren, gemeinsam schlagen* (ayrı ilerle, beraber vur) Moltke'nin cesur yeniliğinin -orduları farklı konuşlandırma, beraber taarruz etmesloganı haline geldi. Büyük kuşatma harekâtları bu yolla mümkün hale geldi. 1866 yılındaki büyük zaferi temin eden bu tür bir harekâttır. Askeri konulardan anlayan Kral, Bismarck'a tanıdığı deneme yapma imkânını Moltke'ye de tanımıştı. 19. yüzyılın en büyük diplomatıyla en büyük stratejicisinin aynı devlette, aynı hükümdara hizmet etmeleri dikkat çekici bir olgudur. Dahası, yardımları olmaksızın Bismarck'ın Almanya'yı birleştiremeyeceği iki general, yani Roon ve Moltke, tipik Prusyalı kökenlerden gelmemişlerdir; Moltke Danimarka'dan, Roon ise daha da uzaktan, Hollanda'dan gelmekteydi. İkisinin de şahsi servetleri veya mülkleri bulunmuyordu.

Eylül sonunda yıllık kraliyet manevraları gerçekleştirildi. Binbaşı Stosch, Kral'ın ordunun konuşlandırılmasındaki etkili hazırlıklardan çok memnun kaldığını arkadaşı Holtzendorff'a yazdı. Bismarck ile Veliaht Prens arasında Schleswig-Holstein'ın geleceği hakkında yapılan bir konuşmayı da hatırlayabildiği kadarıyla kaydetmiştir:

> VELİAHT PRENS: "Bunları ilhak mı etmek istiyorsunuz?"
>
> BISMARCK: "Mümkünse evet, fakat bunlar yüzünden bir Avrupa savaşı başlatmak istemem."
>
> VELİAHT PRENS: "Peki, böyle bir tehlike çıkarsa?"
>
> BISMARCK: "Şey, o durumda Şubat Şartları'yla iktifa ederim."
>
> VELİAHT PRENS: "Peki, bunlar kabul edilmezse?"
>
> BISMARCK: "Prusya'nın bu mesele nedeniyle savaştan korkmasına gerek yoktur; Şubat Şartları bizim ültimatomumuzdur."
>
> VELİAHT PRENS: "Dük Friedrich ne olacak?"
>
> BISMARCK: "Bu, oyunda kartların nasıl dağıtıldığına bağlı."

"Görüşme, sonunda çok şiddetli bir tona büründü" diye devam eden Stosch, "Bismarck'ın insafsızlığı aristokrasi içinde ona çok düşman kazandırıyor ve muhalefet saflarını artırıyor" yorumunu da ekledi.[189]

Manevralardan kısa bir süre sonra Bismarck ailesiyle beraber tatil için Biarritz'e gitti. Aralarında ne konuştukları hiçbir zaman açık olarak tespit edilemese de 4 ve 11 Ekim 1865 tarihlerinde III. Napoleon'la bir araya geldi. Bismarck, görüşmelerde Fransız seçeneğini mutlaka açık tutmuş ve Gastein Sözleşmesi'nin istikrarsız niteliğine imada bulunmuş olmalıdır. Wawro ve Eyck, ahiren çıkabilecek bir Avusturya-Prusya Savaşı'nda tarafsız kalması karşılığında Bismarck'ın Fransa'ya Lüksemburg'u teklif ettiğini öne sürmektedirler. Pflanze bunu muhtemel görmemektedir. Her halükârda Bismarck'ın Fransız İmparatoru'na nasıl bir teklifte bulunduğunu bilemiyoruz.[190]

İlk hamilerinden Ernst Ludwig von Gerlach 1866 yılının başlarında Bismarck'ı ziyaret etti. Gerlach'ın güncesine kaydettiği üzere, görüşme huzursuzluk vericiydi. Bu sıkıntılı ziyaret, birçokları gibi Gerlach kardeşlerde de Bismarck'ın gençliğinde sahip olduğunu düşündükleri katı Hıristiyan ahlakını terk ettiği kanaatini güçlendirdi.[191] Perthes de onun samimi olmadığı, herhangi bir şeye inanmadığı, soğuk ve hesabi bir rasyonalist olduğu sonucuna varmıştı. Bismarck'ın iki savaş çıkarttığı, Alman hükümdarlarının egemenliklerini ayaklar altına aldığı, genel oy hakkı adı altında "devrim" başlattığı, Roma Katolik Kilisesine savaş ilan ettiği, Junker sofuluğunun kalbinin attığı topraklara laik evlilik, boşanma ve okulların teftişi kurallarını getirdiği müteakip on yıl gerçekten de dini kaygılarının olmadığını akla getirmektedir. Bununla birlikte, -her zaman olduğu gibi- Bismarck'ın basit sınıflandırmalara sokulması güçtür. O, her zaman yatağının başında dini ve itikadi eserleri tutmuş ve inancı olmadığı iddiasını kuvvetle reddetmiştir. Devasa başarıları ona çok zaman Tanrı'nın işi olarak gözükmüştür. Öte yandan, Gerlach'ın Protestan Yeni Pietist inancını bırakmış olduğu ise inkâr edilemez.

Yeni İngiliz Büyükelçisi Lord Loftus 19 Şubat 1866'da güven mektubunu Kral I. Wilhelm'e takdim etti. Lord Augustus William Frederick Spencer Loftus (1817-1904), *Oxford Dictionary of National Biography*'de yer alan biyografi kaydına göre, "düzeyinden bir miktar yukarıya terfi ettirilmiş, yetenekli olmaktan çok yeterli olarak nitelenebilecek bir diplomat" olmakla birlikte, Disraeli'nin tanımladığının aksine, ne "gülünç" ne de "muzır" bir insandı.[192] Görevine diğer Alman saraylarından edindiği kayda değer deneyimlerle başlayan Loftus, Bismarck'la iyi bir ilişki kurdu, güvenini kazandı ve ilerleyen yıllarda çe-

şitli çarpıcı olaylara tanıklık etti. Hatıratında yer alan bir bölüm Prusya Sarayı'nı başka gözlemcilerden çok farklı bir manada anlattığı için uzun bir alıntı yapılmasını hak etmektedir:

> Prusya Sarayı'ndan daha bakımlı ve yabancılara daha fazla nezaket ve ev sahipliği gösterilen bir saray yoktur. Berlin'e gelen Avrupa hanedanlarının tüm üyeleri *Schloss*'da [saray] misafir edilir ve emrine saltanat arabaları ve hizmetkârlar tahsis edilir. Sarayın tüm masrafları -Kraliyet Ailesinin hassa mülkleri, ülkenin tüm bölgelerinde bulunan, her zaman oturulmaya hazır çok sayıda saray ve ikametgâhın masrafları- Hükümdar tarafından karşılanır ve hatırı sayılır hassa hazinesi mülklerinin gelirlerinden [*Kronfideicommis*] düşülür. Bu gelirlerin tümü Hükümdar'ın idaresi altındadır ve Parlamentodan bağımsızdır. Kraliyet Ailesinin mensupları Parlamentonun onayına veya oyuna tabi tutulmadan hassa hazinesinden Kral tarafından kendilerine tayin edilen tahsisatları [*dotation*] alırlar.[193]

Loftus, Avusturya ve Prusya arasındaki gerilimlerin artmaya başladığı bir dönemde ülkeye gelmişti. Kral 28 Şubat 1866'da askeri, siyasi ve diplomatik kanatların üst mevkilerinde yer alan tüm şahsiyetlerin davet edildiği bir Saltanat Şurası topladı. Manteuffel de Schleswig Valisi olarak katılımcılar arasındaydı.[194] Resmi *Provinzial Correspondenz* bu hadiseyi ve Kral'la Genelkurmay Başkanı arasında daha sonra yapılan toplantıları haber vermekle beraber, toplantının arkasında saldırgan niyetlerin yattığı söylentilerini reddetti. Gazete şu kaydı düştü: "Avusturya tarafında eski kıskançlıklar zemin kazanmıştır. Prusya Hükümeti gelecekteki değerlendirmelerinde kendi çıkarlarını göz önüne almak zorunda kalacaktır."[195] Bismarck Şurada "dışarıda güçlü bir imaj yaratılmasının yararlı bir etkisi olacağını ve Prusya'nın onuru için girişilecek bir savaşın iç çatışmaların çözümüne katkı sağlayacağını" açıkladı.[196] Moltke, Bohemya'daki Avusturya askeri hareketliliğini kaydetti. Ancak Venedik'teki Avusturya askeri birimlerinin "henüz savaş hazırlığı aşamasına" geçmediğini ve "at satın alındığına ilişkin bir işaret" bulunmadığını vurguladı. 1866'da 120.000 at sevkedilmiş olduğuna göre, seferberliğin başlangıcında at alımı yapılmaktaydı. 1870 Fransa-Prusya Savaşı'nda Prusya tarafından 250.000, Fransa tarafından 300.000 at sevkedilmişti. Dolayısıyla, 1866 başında Moltke, Avusturyalıların seferberliğe geçmediklerini güvenle varsayabilirdi.[197]

7 Mart 1866'da İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Clarendon büyük bir sıkıntıyla Loftus'a şöyle yazdı,

> Akıl, namus ve insani olan her şey adına, Prusya tarafından savaşın ne gibi bir haklılığı olabilir? Topraklarını genişletme arzusunu ileri sürmesi mümkün değil. General Gablentz tarafından Holstein'da tanınan lisansın ve Avusturyalıların teşvikiyle yayımlanan gazete makalelerinin Prusya için kabul edilemez bir durum yarattığı Bernstorff tarafından bana söylenmesine rağmen Avusturya makamlarınca Holstein'ın idaresinin bir *casus belli* [savaş nedeni-e.] yarattığını da dürüstlükle iddia edemezler...[198]

Bu aşamada Bismarck dahi savaş için bir sebebin henüz bulunamamış olduğunu takdir etmekteydi. Prusya'ya ufak bir haklılık gerekçesi tanıyan şey, Avusturya Dışişleri Bakanı Kont Mensdorff'un insanı aptallaştıran beceriksizliği olacaktı. Fakat o da henüz bir girişimde bulunmamıştı. Mensdorff'un bilgi kaynakları açısından zengin baldızı Kontes Gabriele Hatzfeldt, alaylı bir dille Bismarck'ın bir Prusya muhafız birliğinin düşük rütbeli basit subaylarından biri olduğunu yazdı ve şöyle ilave etti:

> Bismarck'ın basbayağı çılgın olduğu, dahili ve harici meselelerde çok sıkışarak aklının başından gittiği ve kendisini kurtarmak ve yerini korumak için *a tout prix* [ne pahasına olursa olsun] savaş istediği konusunda burada görüş birliği var.[199]

Dostu Roon bile Bismarck'ın akli ve fiziksel sağlığı konusunda endişelenmeye başlamıştı. 28 Mart 1866'da Moritz von Blanckenburg'a kasvetli bir mektup yazdı:

> İşler burada iyi değil. Dostumuz Otto Bismarck günler ve geceler boyu Herkül kuvvetiyle gayret sarf ederek sinirlerini yıprattı... Geçen gün ağır mide ağrılarından ıstırap çekti ve netice olarak dün öyle canı sıkkın, öyle hırçın ve kızgındı ki -belli ki küçük şeylerden- meselenin ne olduğunu bildiğimden bugün endişesiz olamıyorum... Tam bir manevi boşluk, rahatsız mide ve hırçın sinirlerle bir arada pek iyi gitmiyor.[200]

Zaman içinde değişen bu belirtiler Bismarck'ı başka bir bakımdan da yegâne kılan bir davranış biçiminin başlangıcına işaret etmektedir: 19. yüzyılın hiçbir devlet adamı Otto von Bismarck kadar sık, halk kar-

şısında ve bu denli dramatik şekilde hastalığa tutulmamıştır. Bismarck çektiği eziyetleri ve hastalık belirtilerini herkese neredeyse davul çalarak duyurmuştur. 1860'lardan emekliliğine kadar, işinin eziyetlerinin sağlığını ve bünyesini harap ettiğinden bir ölçüde haklı olarak yüksek sesle ve saklama gereği göstermeden şikâyet etmiştir. Engel çıkaran -dost veya düşman- herkese öfkesiyle birleşen devasa ihtirası gerçek anlamda onu hastalandırmış ve o da bunun farkında olmuştur. Bununla beraber, içinde çalıştığı koşullar ona başka bir fırsat tanımamıştır. Saraydaki düşmanları, özelikle Kraliçe, Veliaht Prens ve Veliaht Prenses ona karşı cephe kurmuş ve Kral üzerindeki nüfuzunu baltalamak ve ortadan kaldırmak için her şeyi yapmışlardır. Yanına çekemeyeceği veya yerinden edemeyeceği "yüksek şahsiyetlere" karşı iktidarsızlığıyla birleşen öfkesi, huzurunu ve fiziksel sağlığını eritmiştir. Fiziksel ve zihinsel acılar çeken bir insanın duygu yoğunluğuyla bu kişilerden nefret etmekle beraber, gücünden vazgeçmeden maruz kaldığı baskılardan kaçması mümkün olamamıştır. İktidarından vazgeçmeye ise hiçbir zaman yanaşmamıştır. Yakınındaki herkesin teyit edebileceği gibi, Roon artan akıldışılığını, hırçınlığını ve hoşgörüsüzlüğünü görmüş ve eski dostu von Below gibi birçokları hastalığının vücudunda değil zihninde olduğunu anlamışlardır.

"Paranoyak olman, takip edilmediğin anlamına gelmez" sözünde doğruluk payı vardır. Bismarck 1860 ortalarında kendisine karşı bir komplonun şekillenmeye başladığından şüphelenmekteydi. Kraliçe Augusta, Baden eski Başbakanı Franz Freiherr von Roggenbach'dan (1825-1907) düzenli olarak dış ve iç siyaset raporları almaktaydı. Yakışıklı ve seçkin bir kişi olan Roggenbach parlak bir meslek hayatı yaşamış, 36 yaşında Baden Grandukalığı'nın başbakanı olmuştu. Bismarck'tan ciddi bir tehdit haline gelmeden önce dahi pek hoşlanmamıştı. Mayıs 1865'te Roggenbach Bismarck'ın Schleswig-Holstein siyasetine tepki olarak aniden istifasını duyurdu. O tarihte Kraliçe'nin gizli "gölge kabinesi" üyesi olan Binbaşı Albrecht von Stosch arkadaşı Otto von Holtzendorf'a istifadan duyduğu üzüntüyü şöyle belirtti: "Baden'den verdiğin haberler çok ilgimi çekti. Roggenbach devlet adamları arasında kayan bir yıldız oldu. Cesur projesinden henüz sonuç alamadan vazgeçmesi beni üzdü.[201]

Roggenbach, istifasından sonra 1865 yazından itibaren Kraliçe Augusta'ya tecrübeli bir Alman diplomatı ve bakanının otoritesi ve uzmanlığıyla hazırlanmış kapsamlı muhtıralar sunmaya başladı. Kraliçe

ile von Stosch'un bu çerçevede yazışmalarının toplu basımı 453 sayfaya ulaşmaktadır.[202] Bismarck'ın hatıralarında Roggenbach her zaman bir entrika kaynağı olarak görünmektedir ve gerçekten de öyledir. Diğer ılımlı anayasacılar, Prusya Veliaht Prensi ve Prensesi, Baden Grandükü ve Saxe-Coburg Dükü ile yakın bağlar içindeydiler.[203] Nadir liberal Prusyalı generallerden General von Stosch bu çevreye dahildi. Bismarck'ın şüphelenmesi için iyi sebepleri vardı.

Prusya Kralı ve bakanları Avusturya'yla savaşı seçmişlerdi ve 27 Mart 1866'da toplanan Saltanat Şurasında Kral kısmi seferberlik ilan ederek yedeklerin orduya çağrılması emrini vermeyi kabul etti. Roon, "Bismarck'ın nörotik sabırsızlığının" bir felakete sebep olacağından endişeliydi.[204] Ertesi gün, Bismarck endişelerini doğrularcasına Roon'a sabırsızlıkla yazarak, "Kral'ın kesin emirleri yarın imzalaması çok arzu edilir. Paskalya perşembesi böyle şeyler için haletiruhiyesine uygun olmayacak. Onu yarın göreceksiniz. Beraberce görüşmemizi ayarlayamaz mısınız?"[205] sorusunu yöneltti. Roon bu düzenlemeyi yaptı ve 1866 paskalyası öncesindeki Çarşamba günü, 29 Mart tarihinde emirler fiilen imzalandı. Moltke, sükûnetle faaliyete geçti. Seferberlik planlarının son iki yılda büyük ölçüde iyileştirildiğini bilmekteydi. 5 Nisan'da Roon'a teminat verdi:

> Avusturyalıların –yeterli zaman verildiği takdirde- bizim toplayabileceğimiz kadar askeri araziye çıkartabilecekleri yeni bir haber değil. Bu hususu tüm konferanslarımızda açıklıkla belirtmiştim. Mesele mutlak asker sayısı değil, her iki tarafın bu askerleri etkin bir şekilde konuşlandırmak için harcadıkları zamandır. Özellikle bu sebeple raporumun sonundaki tablolar, girişimi biz ele alırsak ya da en azından Avusturyalılarla aynı zamanda seferberliğimizi başlatırsak tam üç haftalık belirgin bir avantaja sahibi olacağımızı açıkça ve görünür şekilde yansıtmaktadır.[206]

Moltke 13 Nisan'da Kral'a bir sonraki adım hakkında rapor verdi. Stratejisi, demiryolu hatlarının akıllıca kullanımına dayanıyordu. Üç Prusya ordusu o esnada -kâğıt üzerinde- üç ana, altı ikincil demiryolu hattının üzerinde konum almıştı. Arden Bucholz'un özetlediği gibi, "Elbe Ordusu Berlin-Dresden-Friedland hattında, Birinci Ordu Frankfurt-Goerlitz-Liegnitz hattında ve İkinci Ordu Stettin-Breslau-Lamgaschutz-Rechenbach-Frankenstein ile Bireg-Neisse hattında... Kısacası,

savaşa girilmeden 75 gün önce Moltke savaş senaryosunu, daha sonra fiiliyatta gerçekleştirdiği gibi zihninde hazırlamıştı."[207] Veliaht Prens dehşete düşmüştü ve General von Schweinitz'e şöyle yazdı:

> Kral savaş istemiyor. Fakat Bismarck aylarca meseleleri öyle çarpıttı ki, zavallı Efendimiz giderek hiddete kapılacak. Bismarck onun bu hiddetini körükleyerek neticede tüm Avrupa'yı sarsacak bir savaşı başlatmaktan başka bir şey yapamayacak hale getirecek. Bismarck'ın Kral'a karşı meseleleri manipüle etme yeteneği gerçekten muazzam ve hayranlık uyandırıcı. Sonsuz sorumsuzluğuna ve korsanca politikalarına uyan, muhtemelen bir Reich parlamentosu kurulması önerisi dahil Alman reformu düşüncesini önümüze getirecek, üstelik biz daha kendi parlamento ihtilaflarımızı halledememişken! Kötü bir şakaya benzeyen bu önerinin başarısız olacağı şimdiden belli. Fakat bu tür insanlar için her şey mümkün.[208]

Avusturyalıların bu değerlendirmeyle mutabık kalacakları kesindi. Bismarck'ın 7 Nisan'da Bad Gastein müzakerelerindeki muhatabı, şimdi ise Bavyera'da Avusturya Büyükelçisi olan Kont Blome'nin, Avusturya Dışişleri Bakanlığı Alman Dairesi Başkanı, Saray ve Bakanlık Müsteşarı Ludwig von Biegeleben'e yazdığı gibi, Alman sorunu hakkındaki kaygıları artmaktaydı:

> Kamuoyunun nabzını tutan herkesin benimle mutabık kalacağı gibi, "Bund reformu" kelimesi sönmemek üzere ateşlenmiş, Augustenburg ile Holstein'ın bağımsızlığı davasına ilgi geri plana düşmüştür. Korku içinde olanlar ve barış isteyenler Bund reformuna bağlanıyorlar; Güney Almanya'daki büyük devletlerinin genişletilmesine gayret eden Bavyeralılar Bund reformuna sarılıyor, demokrasiden parlamentoyu anlayanlar da, gerçek demokrasi taraftarları da Bund reformu çağrısında bulunuyor.[209]

Veliaht Prens, Bismarck'ın niyetlerini doğru tahmin etmiş, Blome "demokrasi"nin amaçlarını doğru değerlendirmişti. Bununla beraber aralarından hiçbiri iki hususun birbirine bağlı olduğunu anlamadılar. Eyck'in yazdığı gibi, "Almanya Anayasasını açıkça ihlal" etmesi nedeniyle Alman Federasyonunu yok eden Prusya-İtalya Antlaşması 8 Nisan'da imzalandı.[210] Antlaşmanın hükümlerine göre, doksan gün içinde savaş çıktığı takdirde, İtalya Krallığı Avusturya İmparatorluğu'na karşı savaşa girme yükümlülüğü altında olacaktı. Bismarck'ın niyeti de esasen bu

süre zarfında savaşı çıkartmaktı. Antlaşmanın imzasından bir sonraki gün daha da büyük bir şok dalgası yaşandı. Almanya Federasyonu nezdindeki Prusya Büyükelçisi 9 Nisan 1866'da Almanya'nın tüm tarihini değiştiren bir öneriyi Bund'a sundu. Bismarck'ın uzun meslek hayatındaki birçok şaşırtıcı manevra arasında en fazla önem taşıyan öneri bu olmalıdır. 11 Nisan 1866'da yayımlanan resmi beyanatın metni şöyleydi:

> Prusya hükümeti Federal Mecliste kısa süre önce çok büyük öneme sahip bir adım atmıştır. Hükümet, Federal Meclisin doğrudan ve genel oy hakkıyla seçilecek bir Meclis kurması kararı alması; bu Meclisin Alman hükümetlerinin Federal Anayasa reformu önerilerini almak ve değerlendirmek üzere tespit edilecek bir tarihte toplanması; mezkur Meclisin toplanmasına kadar geçecek sürede hükümetlerin kendi aralarında anlaşmak suretiyle bu yöndeki önerilerini belirlemelerine ilişkin bir önerge sunmuştur.[211]

Veliaht Prens'in öngördüğü gibi Bismarck gerçekten "Reich Parlamentosu önerisini masaya getirmiş" ancak Veliaht Prens bile parlamento önerisinin demokratik usullerle yapılacak seçimleri kapsayacağını öngörememişti. Bismarck, on bir milli topluma sahip bir ülkeyi yöneten ve yükselen milliyetçilik tehditleriyle karşı karşıya kalan Habsburgların rekabet edemeyecekleri bir zemin olduğunu bilerek, demokrasinin gücünü sahaya çağırmış, bu yolla Avusturya ve Alman Federasyonu üyesi devletleri kanatlarından kuşatmak amacını gütmüştü. Bismarck 1866'da bir vampirin yüzüne tahta haç tutar gibi, Habsburglara karşı demokrasi tehdidini kullandı. Prens Dracula'nın şatosunun Macar idaresi altında bulunan ve oy hakkına sahip olmayan Romanya topraklarında yer aldığı düşünülürse bu benzetme çok da uygunsuz düşmemektedir.

Alman kamuoyu Bismarck'ın manevrasıyla sersemlemişti. Liberal *Kölnische Zeitung* şu yorumu yaptı: "Mefistoteles vaaz kürsüsüne tırmanıp, İncil'i okursa, duası hiç kimsenin ruhuna işleyebilir mi?"[212] Saksonya'daki Avusturya Büyükelçisi, Saksonya Başbakanı Beust'un görüşünü şöyle aktardı:

> Soruşturmalarına göre, Alman parlamentosu kurulması konusunda Prusya önergesine şu ana kadar Dresden'in tepkisi, istihzayla karşıladıkları şeklinde özetlenebilir. Kont Bismarck gibi birisinden böyle bir önerinin gelmesini gülünç bulmaktadırlar.

> Bununla beraber, Sakson nüfusunun bir kısmında hâkim budalaca Alman milliyetçiliği düşünülürse, önerge karşısındaki bu alaycı tepkinin ileride daha ciddi bir çehreye bürünmeyeceğini kimse garanti edemez.[213]

Bismarck'ın eski hamileri ve destekçileri olan inançlı Hıristiyan muhafazakârlar ile *Kreuzzeitung* okurları, komşuları, dostları ve akrabaları, şoku en fazla hisseden kesimdi. Kont Adolf von Kleist duyduklarına inanamamaktaydı. Ludwig von Gerlach'a mektubunda duyduğu tepkiyi ifade etti:

> Bismarck'ın bu son yaptığı çark hakkında ne düşünüyorsunuz? Halk egemenliği göreve çağrılıyor!!! Kurucu Meclis oluşturuluyor!!! Bundan da fazlası, olay tam bir utanç vesilesi. Avusturya haklı tarafta kalarak, eski 1863 önerilerini ortaya koyuyor ve tutumu genel bir tasdik görüyor. Biz ise tüm unsurlarıyla ihtilalin tarafındayız. Tanrı aşkına, buraya geliniz. Ona tesirde bulunabilecek, en azından dinlediği tek insan sizsiniz. Biz burada hepimiz sersemlemiş vaziyetteyiz. Ümitsizlik içindeyim.[214]

IV. Friedrich Wilhelm'in küçük kardeşi Prusya Prensi Albert de (1809-72) birkaç gün sonra, 14 Nisan 1866'da, daha tereddütlü bir dille Gerlach'a yazdı:

> Bismarck'ın bu projeyle amacının ne olduğunu kavrayamıyorum. Her şeyden önce, eski sistemi bütünüyle reddediyor. Hükümdarlar Kongresi türünde büyük bir sloganın hedefi olmadığı görülüyor, peki, maksadı Avusturya'yı daha fazla tahrik mi etmek? ... Fakat tutumunu anlamamak, Bismarck'tan hemen kuşku duymama yol açmaz; o nedenle bekliyorum. Bununla beraber, siz ne düşünüyorsunuz?[215]

Hâlâ eski dostuna bağlı olan "Küçük Hans", malikânesi Kieckow'dan 16 Nisan'da Gerlach'a bir mektup yazdı:

> Adolf'un çok aceleci ithamlarına karşı Bismarck'ı savunduğunuz için teşekkür ederim. Kurucu Meclisin sözü bile edilemez. Kala kala genel oy hakkı kalıyor ki, daha neler? ... Onu yargılamak için durum etraflıca bilinmeli; hepimiz şikâyet etmek ve eleştirmek yerine biraz güvenelim. Tanrı zavallı Bismarck'ı sağlığına kavuştursun, aydınlatsın ki bize barış versin; savaştan kaçınılması mümkün değilse, şerefli bir barışın korunması için her şeyi yapma çabalarında vicdanını temiz tutsun.[216]

Kreuzzeitung partisi üyeleri Hans von Kleist'ın Gerlach'a tavsiye ettiği mütevekkil inanç şiarıyla mutabık değillerdi: "Tanrıya güven ve Otto'ya güven." Birçoklarının sabrı tükenmişti. Prusya Din, Eğitim ve Sağlık Bakanlığı (*Kultusministerium)* üst düzey görevlilerinden *Geheimrat* J. Bindewald, aşırı sağın muteber fikir önderi olarak açık bir tutum alması gerektiğini düşündüğü eski hocası Ludwig von Gerlach'a 2 Mayıs'ta şöyle yazdı:

> Artık sessiz kalamayacağım. Başkan von Kleist ve Beuttner'le istişareden sonra, federal reform projesine ilişkin itiraz ve tehlikelerin bizim bakış açımızdan kayda geçirilmesi, en azından karşıtı sıkıntıya sokma hedefini güden diplomatik manevralardan daha önemli olan bazı ilkelerin korunabilmesi için *Kreuzzeitung* nezdinde müdahalede bulunmanızı rica ediyorum. Önerilen parlamento ve seçim sistemi beni usulden, yani meselenin sahneye konuş şekli ve yerinden daha az rahatsız ediyor. Günümüzde parlamento mekanizması olmadan hiçbir devlet adamı çalışamaz ancak parlamento bir kurucu yapı olmamalı ve olmasına gerek de yoktur... Ülkedeki [Prusya] meclisler kırbaçla idare edilsin, çıkan sorunlar nedeniyle ülke hükümet darbesinin eşiğine gelsin ve sonra da çok iyi bir iş başarmışız gibi tüm Almanya parlamento düşüncesinin içine fırlatılıp atılsın![217]

İki gün sonra, 4 Mayıs'ta, Prens Albert, von Gerlach'a yazarak kurmay subay sıfatıyla kısmi seferberlik ilanı hakkında bilgilendirildiğini söyledi. Siyasi meseleler hakkında ise şöyle dedi:

> Kont Bismarck'ı görmem veya onunla konuşmam mümkün olmadı. Kendisi hâlâ iyi değil ve dışarıya ancak bir veya iki defa çıktı... Federal reform hakkındaki başmakaleler bu fikirle bütünüyle uzlaşmamı sağlayamadı. Bu çok şüpheli bir konu olmasına rağmen, Bismarck'a sınırsız güvenim nedeniyle, girişiminin anlık bir ilham veya siyasi bir satranç hamlesi olmaktan çok uzun dönemli ve iyi düşünülmüş bir planın parçasını olduğunu tahmin ediyorum.[218]

Eski kuşaktan bir kraliyet prensinin Bismarck'ı bu denli doğru değerlendirmesi ilginçtir. Dikkatli okuyucular, Bismarck'ın müteveffa General Leopold von Gerlach'la 1857 yılında III. Napoleon hakkındaki ünlü yazışmalarında kullandığı sert dili hatırlayabilirler. Demokrasi ile muhafazakârlığın birbirleriyle uyumlu olabileceğini gören Bismarck, he-

deflerine erişmek için her şeyi ve herkesi kullandığı gibi genel oy hakkını da kullanmaya niyetliydi. Fakat 5 Mayıs'ta *Kreuzzeitung*'da "Savaş ve Federal Reform" başlıklı bir makale yayımlayan Ludwig von Gerlach için bu çok fazlaydı:

> Tanrı'nın emirlerinin siyaset sahasının dışında kaldığı gibi yanlış bir inanca düşmemeye özen gösterelim. *Justitia fundamentum regnorum* [Adalet mülkün temelidir]... Prusya'nın Almanya'daki gücünü büyütme şeklindeki haklı misyonu, Avusturya'nın Almanya'daki gücünü koruma şeklindeki aynı ölçüde haklı misyonuna eşittir. Prusya olmazsa veya Avusturya olmazsa, Almanya artık Almanya olamaz... Silahların tokuşturulduğu bir ortamda, Prusya Bund'da genel oy hakkı talebini gündeme sokuyor. Genel oy hakkı, siyasi iflas anlamına gelir - yaşayan hukuki ve siyasi düşünce yerine, somut şahsiyetler yerine, rakamlar ve toplama işlemi alıştırmalarıyla baş başa kalırız.[219]

Bismarck, halk karşısında kendisini eleştirme cesaretini gösterdiği için Ludwig von Gerlach'ı bir daha hiç affetmedi. Fakat bundan duyduğu rahatsızlık da sürdü. Sonraki yıllarda yaptığı sohbetlerinde Gerlach'dan bahis açacak ve onunla alay edecektir. İlkeli bir kişi olan Gerlach, Bismarck'ı eleştirmeye devam ederek en affedilmeyecek günahını işlemeye devam etmekteydi, dolayısıyla hasta zihniyetli bir kişi olarak gösterilmeliydi. Lucius von Ballhausen'a 1873'te açıkladığı gibi:

> Gerlach tamamen negatifleşti; her şeyi eleştiriyor. II. Friedrich "Büyük" değilmiş ve rejimi bir dizi başarısızlık ve hatadan ibaretmiş. 1806'ya hayranlık duyuyor çünkü kendisinden başka hayranlık duyan yok.[220]

Bir Avusturyalı diplomat Bismarck'ın taktikleri konusunda şikâyetini dile getirdi:

> Biz soylu duygulara hitap ediyoruz: vatanseverlik, şeref, hukuk ilkeleri, enerji, cesaret, kararlılık, bağımsızlık duygusu vs. O ise insan doğasının daha aşağı güdülerine güveniyor: tamahkârlık, zihin karışıklığı, kararsızlık ve dar kafalılık.[221]

Aşağı güdülerden oluşan bir liste Alman devletlerinin davranış tarzını mükemmelen tanımlamaktaydı. Kararsızlık içindeki bu devletler komp-

lolar tasarlıyor, ittifaklar kuruyor ve dağılıyorlardı. Federal Meclis en sonunda 9'a karşı 5 oyla Prusya'dan seferberliğinin nedenini açıklamasını talep eden bir Sakson önergesini 9 Mayıs'ta kabul etti:

> Bund Yüksek Meclisi, Federal Yasa'nın XI. Maddesi [Bund üyelerinin birbirlerine savaş açmamaları, ihtilaflarını çözüm için Federal Meclise getirmeleri] uyarınca, uygun bir beyanatta bulunarak tam teminat alınmasını teminen Prusya Kraliyet Hükümeti nezdinde vakit geçirmeksizin sükûneti sağlayacak girişimde bulunulmasını kabul eder.[222]

Avusturyalılar, Bismarck'ın İtalya cephesinde İtalya'yla, Almanya'da ise halkla ittifakı neticesinde kuşatılmışlardı. Batıda, III. Napoleon karara varamamakta, Prusya veya İtalya'ya katılınması konusunda müşavirleri arasında birlik de sağlayamamaktaydı. Fransa'nın tarafsız kalması karşılığında Prusyalılardan Ren kıyısındaki Alman toprağını mı koparmalıydı? Güçler dengesini korumak için Avusturya'yı mı desteklemeliydi? Bismarck oltaya takılmış büyük bir balık gibi, kâh sudan çekerek kâh bırakarak oynadı onunla. Evet, toprak tavizinde bulunabilirdi, peki ama Kral ne olacaktı? Güçlük bu noktadaydı ... gibi bahaneler öne sürmeye devam etti. Sonunda, 24 Mayıs 1866'da -açgözlülük ve korku arasında sıkışan- III. Napoleon, Fransa, Britanya ve Rusya adına iki Alman devleti arasında arabuluculuk yapılması için Paris'te bir konferans davetinde bulundu.

Veliaht Prens komutasındaki İkinci Ordunun Levazım Dairesi Başkanlığına yeni atanan Albrecht von Stosch, 26 Mayıs 1866'da Kral, Moltke, Roon, Bismarck ve diğer kıdemli komutanlar ve kurmay başkanlarıyla birlikte Büyük Savaş Konseyi toplantısına katıldı. Eşine yazdığı bir mektupta, gözyaşları içindeki, altüst olmuş Kral'ın barışın korunmasına nasıl bağlı kaldığını tasvir etti:

> Bismarck, savaşın Prusya topraklarının bütünlüğünü kesin şekilde sağlaması gerektiğini ima etti. Bu sözleri Veliaht Prens'in toprak ilhak etme niyetinin bulunup bulunmadığı sorusunu yöneltmesine yol açtı, bunu beklemiyormuş. Kral kızgın bir ifadeyle, henüz ne savaş sorununun ne de Alman prenslerini tahtlarından indirmenin söz konusu olmadığı cevabını verdi. Barış istemekteymiş...Aralarında en berrak zihinli ve keskin zekâlı olan Bismarck. Tüm bu durumu Kral'ı savaşa teşvik için onun yarattığına kani oldum... Toplantı üç saat sürdü ve dışarı çıkarken Veliaht Prens,

"Daha önce bildiklerimize hiç yeni bir şey eklenmedi; Kral istemiyor; Bismarck istiyor" dedi.[223]

Bismarck, daha 30 Mayıs'ta Paris Büyükelçisi Robert von der Goltz'a şöyle yazdı:

Ülkedeki tüm gürültü patırtı ve muhalefet, bana göre burjuvazinin üst tabakası tarafından çıkartılan ve gerçekçi olmayan vaatlerle halk kitlelerinde beslenen bütünüyle yüzeysel hareketlerdir. Karar anı geldiğinde liberal veya muhafazakâr, ne yönelimde olursa olsun kitleler ayrım gözetmeden Monarşinin yanında olacaktır.[224]

Bismarck İmparator'un canını sıkmaya cesaret edemediğinden Prusya hükümeti Napoleon'un Paris Konferansı önerisini kabul etti. Stosch eşine, Bismarck'ın kısa süre içinde Paris'teki konferansa gitmek için hareket edeceğini söyleyerek, bunun "sonucu etkileyeceğini, çünkü gaybubetiyle Kral üzerindeki gücünü yitireceğini ve sayısı her gün artan karşıtlarının zemin kazanacağını" belirtti.[225] Tam bu noktada Mensdorff iki ciddi hatasından ilkini yaptı. Bismarck'ın esnekliğinin aksine, Venedik'in statüsünün gündeme alındığını, ancak İtalya'daki Avusturya topraklarının tartışılamayacağı gerekçesiyle Paris Konferansı'na katılmayı reddetti. Konferans seçeneği bu nedenle gündemden kalktı.

Kral I. Wilhelm 22 Haziran 1866'da en önemli kararlarından birini aldı. Yayımladığı emirnameyle Genelkurmay Başkanı Helmuth von Moltke'yi Kral adına emirname yayımlama yetkisiyle resmi olarak Prusya Ordusu Yüksek Komutanlığına getirdi. Büyük Friedrich'in savaşta orduya kralın komuta etmesi geleneğini bozan bu kararla tüm askeri harekâtların kontrolü ve barışta ordunun hazırlanması Moltke'nin yetkisine bırakıldı.[226] Yıllardır süren hazırlıklar ve ayrıntılara gösterilen dikkat semeresini vermekteydi. Genelkurmay, askeri harekâtlar için 24 saat çalışma düzenine geçti ve her komutan seferberlik gününden itibaren bir savaş günlüğü tutma emri aldı.[227] 5 ve 6 Haziran itibariyle Prusya ordularının -yaklaşık 330.000 asker- sınır bölgelerine konuşlandırılması tamamlanmıştı.[228] Ancak ortada ne savaş ne de ciddi bir savaş nedeni vardı.

Bu noktada Kont Mensdorff ikinci ciddi hatasını işleyerek yardıma koştu. Avusturyalılar Federal Meclisten ihtilafa müdahale etmesini iste-

yerek kararı Meclise bıraktılar. Ayrıca, Holstein'daki Genel Valilerine dukalık meclislerini toplantıya çağırması talimatını verdiler. Bu yolda giderek, Bad Gastein Sözleşmesi'ni tek taraflı olarak ilga ettiler ve Bismarck'a yandaş basın vasıtasıyla aşağıdaki beyanatta bulunma fırsatını verdiler:

> Bund'da yaptıkları beyanlar ve Holstein meclislerini kısa süre zarfında toplantıya çağırma yoluyla Avusturya, Prusya Kralı'nın Schleswig-Holstein'daki eş-naiplik haklarını sorgulamış ve tehlikeye atmıştır... Hükümetimiz antlaşmanın ihlaline karşı haklarını savunmak maksadıyla tüm gücünü kullanarak mukabelede bulunacaktır.[229]

Prusya ve Avusturya artık savaşa doğru gitmekteydi. Bismarck 9 Haziran'da Saxe-Coburg-Gotha Dükü'ne Alman sorununu ancak bir "şiddet eyleminin" çözeceğini yazdı.[230] Ertesi gün Alman devletlerine Avusturya'yı hariç tutan ve genel oy hakkına dayalı bir vekiller meclisi kurulması hükmünü içeren yeni bir federal anayasa metni sundu. Bavyera ve Prusya yeni Alman devletinin askeri komutanlığını paylaşacaklardı.[231] 11 Haziran'da ise Heinrich von Treitschke'den Kral'ın savaş öncesinde ulusa hitabında kullanması için bir bildirge yazmasını istedi.[232] Heinrich von Treitschke (1834-96) Alman profesörleri arasında bir tür halk idolü haline gelmişti. Üniversitedeki derslerinde her salonu doldurmakta, halk toplantılarında kalabalıklara hitap etmekteydi. Tiyatro oyunları, şiirler ve edebi eleştiriler yazmakta, yakın Alman tarihi üzerine ders vermekteydi. Kız kardeşi onu akademisyen bir Martin Luther'e* benzetmişti. Treitschke 1863'te Bismarck'ın çizgisini izleyen "Federal Devlet ve Üniter Devlet" başlıklı bir kitapçık yayımladı. Küçük devletler hileyle kurulmuş yaratıklardı ve "organik" kelimesi kullanılarak haklı çıkarılmaları anlam ifade etmemekteydi. "Biliyoruz ki siyasette düşünce biter bitmez 'organik' kelimesi başlar... Almanya'nın Avusturya'yla doğal olmayan bağları devam ettiği sürece, her Alman federal reformu

---

* Protestanlığın babası olan Alman keşiş, teolog, vaiz, sonradan profesör (1483-1546). Endüljans satışını eleştirdiği doksan beş maddelik teziyle (1517) Katolik Kilisesine karşı ilk itirazını yaptı. Yazdığı kitaplarda ve verdiği etkili vaazlarda kilise karşıtlığını sürdürdü. İncil'i Almanca'ya çevirdi. Kilise tarafından afaroz edilmesine karşın tutumunu sürdürerek reformasyon hareketini başlattı. Bu hareket, o zamana kadar tek mezhep olan katolikliğin bölünmesine ve Reform Kiliseleri adı verilen yeni oluşumların doğmasına yol açtı: Kendi adını taşıyan Lutheryan Kilise, Presbiteryen Kilise ve Anglikan Kilise-e.n.

boş bir ifade olacaktır."[233] Treitschke, Bismarck'ın tarafına çekmiş olduğu küçük bir Alman liberaller grubuna dahildi. Haziran 1866'da, "Prusya'nın on yıllardır sahip olduğu en önemli dışişleri bakanının aynı zamanda Almanya'nın en nefret edilen adamı olmasını korkunç buluyorum" ifadesini kullanmıştı. "Federasyonu ıslah etmek için bir Prusya hükümeti tarafından teklif edilen en ümit verici düşüncelerin bu kadar aşağılayıcı bir soğuklukla karşılanmış olması daha da üzücüdür.[234]

Buna rağmen, Bismarck'la şahsen tanıştığında çok sarsılmıştı. Görüşmeden sonra şu yorumu yaptı: "Dünyadaki ahlaki güçler hakkında *en ufak bir fikri yok*."[235]

Orta Devletler adı verilen Alman devletleri bağımsızlıklarından kolay vazgeçmeyeceklerdi. Bir Fransız seyyah 1860'lı yılların ortalarında hâlâ saltanat süren bir hanedanın başkenti olan Dresden şehrini ziyaret ettiğinde monarşinin sergilediği kendine güven hayretini uyandırmıştı:

> Yirmi adet kadar farklı alamet herhangi bir anda sarayın yakınında bulunduğunuzu gösteriyor... Çevrede silahlarını kollarının altına sıkıştırmış olarak geçen subaylar var... Sonra gelip geçen ve tümü ... iyi dikkat etmezseniz bir süre burnunuza bile işlenecek kraliyet tacıyla süslü üniformalar giymiş insan grupları çevrede dolaşıyor.[236]

Hanover, Saksonya ve Württemberg'in üç hanedanı Hohenzollern'lerden aşağı kalmayan soyağaçlarına sahipti. Bu niteliklerini teşhir etmeye de özen göstermekteydiler. Bismarck -yaptığı nadir gerçek hatalarından birinde- bu monarşilerin gücüne ve tebaalarının sadakatine olduğundan daha üstün bir değer biçti. Hükümdarların ne kadar kolaylıkla egemenliklerini teslim edeceklerini bilseydi (Hanover inatla direnen bir istisnaydı) genel oy hakkını hiçbir zaman uygulamaya koymazdı. Halkları, aklında bir tür "beyaz devrim" veya birçok tarihçinin öne sürdüğü gibi Bonapartçı dürtülere sahip olduğundan değil, Prusya Kralı'nın mutlak gücünü korumak için hükümdarları dengelemek maksadıyla devreye soktu. Bununla beraber seçmen kitlelerinin onun düşündüğü gibi hürmetkâr köylüler değil, Katolikler veya sosyal demokratlar olduğu ortaya çıkınca Bismarck 1880'lerin sonunda genel oy hakkını iptal etmek istedi. Burke'ün "çok iyi başlayan makul planlar, çok zaman hoş olmayan ve pişmanlık duyulan sonuçlara varırlar" gözleminin kurbanlarından biri de kendisi oldu.

Oyunun ilk perdesi 10 Haziran 1866'da açıldı. Avusturya tek taraflı olarak Bad Gastein Sözleşmesi'ni ihlal ettiğinden, Prusya'nın Schleswig ve Holstein üzerinde artık ortak egemenlik hakkı doğmuştu. Korgeneral von Manteuffel bu nedenle Holstein'lılara, "Majesteleri Kral'ın tehdit altındaki haklarını korumak maksadıyla Holstein Dukalığı'ndaki yüksek otoriteyi ele almak mecburiyetindeyim" beyanında bulundu.[237] Prusya askerleri Avusturya birliklerinden sayıca çok üstündü ve Avusturya Genel Valisi Korgeneral Ludwig Freiherr von Gablenz (1814-74) birliklerine geri çekilme emri verdi. General Manteuffel, askeri icapların tümünü yerine getirmek suretiyle Avusturya birliklerinin bayraklarını dalgalandırarak ve davullarını çalarak yürüyüp çıkmalarına izin verdi. Bunun üzerine Bismarck meşhur öfke nöbetlerinden birine kapıldı. General Edwin von Manteuffel gibi kıdemli ve gözükara bir şahsiyet bir tarafa, rütbesiz bir Prusya askerine bile emir verme durumunda değildi. Manteuffel'e sert bir dille şikâyette bulundu ve Manteuffel de aynı sertlikle cevap verdi. Erich Eyck, Schiller'in Wallenstein oyununu sevdiğini bilen Manteuffel'e, Bismarck'ın bunun ardından yazdığı satırları aktarmaktadır:

> "Şiddet içeren eylemlerin maneviyatı bozacağını söylüyorsunuz. Size Deveroux'nun kelimeleriyle cevap veriyorum, "Freund, jetzt ist's Zeit zu larmen"' [Dostum, şimdi gürültü yapma zamanı-JS]. Bu mektubun telaşlı üslubunu affediniz fakat bu sabahki telgrafınızın yıprattığı sinirlerimin tepkisidir. Telaşla, ancak eski dostluk duygularımla, Bismarck." Bismarck'ın kalemi kâğıt üzerinde ilerlerken, duygularını daha iyi ifade edecek Schiller'in "Wallenstein'ın Ölümü" başlıklı oyunundan bazı dizeler aklına geldi. Kitabın bir örneğinin kendisine getirilmesini istedi. Kendisine sadece isyan yolunun açık kaldığı o belirleyici anda istediği dizeleri buldu ve imzasının altına kaydetti:
>
> *"Gözlerimde yaşlarla oyalandım kararsızca*
> *Çünkü seçim benimdi hâlâ,*
> *Sonra çektim kılıcımı,*
> *Kendimle çok mücadele ettikten sonra.*
> *Katil bir bıçak kalbime yönelince kayboldu kuşkularım,*
> *Bundan sonra başım ve hayatım için savaşacağım.*
> (Çıkar. Diğerleri de onu izler.)
> Schiller, Wallenstein, III. Perde,10. Sahne."[238]

> Mektubuna Schiller'in reji kayıtlarını yazmayı dahi ihmal etmemiştir. Muhalifleri bile geleceği bu kadar ince bir ipe bağlı bir anda böyle bir mektup yazan bu insanın maneviyat gücünden etkilenecektir.[239]

Etkileyici olmakla beraber, Churchill'in de benzeri bir mektubu kolaylıkla yazabileceğini tahmin ederim. Eyck'in harikulade engin bilgisine rağmen göz ardı ettiği husus, Bismarck'ın konumunun o şartlar altındaki zayıflığıdır. Manteuffel'e emir verebilecek durumda değildi; onu sadece kandırabilir, ikna edebilir, en sevdiği tiyatro oyunuyla kanına girebilirdi. Düşününüz ki o koca Bismarck, meslek hayatının en vahim anında, yanında Schiller'den başka kimse bulunmayacak kadar güçsüzdü. Kuşkusuz, Bismarck'ın her zaman yaptığı gibi, bu sahnede de kendi durumunu dramatize etme çabası görülmektedir. Bununla beraber, Manteuffel'in Bismarck'a değil Kral'a itaat ettiği gerçeği değişmemektedir.

Frankfurt'taki Prusya temsilcisi, 14 Haziran 1866'da Bund Anayasasının ihlal edildiğini bildirdi ve ertesi gün Hanover, Dresden ve Hesse-Kassel'deki Prusya elçileri akredite oldukları ülkelere gece yarısına kadar cevap verilmesi ve Prusya tekliflerinin bütünüyle kabul edilmesini talep eden ültimatomlar tevdi ettiler.[240] Almanya'daki ruh hali büyük ölçüde Prusya'nın aleyhindeydi. Kübeck, Mensdorff'a yazarak, Avusturya birlikleri Frankfurt'u terk ederken halkın attığı sloganları bildirdi: "'Yaşasın Avusturya!' ve 'Avusturya ordusuna zafer!' diye üçlü tezahürat yapıldı. Prusya müfrezesi ise sabah vakti sessiz sedasız ayrıldı."[241]

15 Haziran'ı 16 Haziran'a bağlayan geceyarısı Lord Loftus dramatik bir sahne yaşadı:

> 15 Haziran gecesi Prens Bismarck'la birlikteydim. Saatin gece yarısını vurduğunu hayretle duyduğum geç bir zamana kadar bahçesinde yürüdük ve oturduk. Bismarck saatini çıkardı ve dedi ki: "Şu anda birliklerimiz Hanover, Saksonya ve Hesse-Kassel Elektörlüğü'ne yürümektedir. Sert bir savaş olacak. Prusya kaybedebilir fakat her halükârda cesaretle ve şerefle çarpışacaktır. Şayet yenilirsek" dedi Kont Bismarck, "Buraya dönmeyeceğim, son taarruzda öleceğim. İnsan sadece bir kere ölebilir ve yenilirse, ölmek daha iyidir."[242]

Sözleri kulağa çok teatral gelebilir. Ancak Bismarck'ın korku duymak için sebepleri vardı. Askeri kuvvetler hakkında iyi bilgi sahibi kay-

naklar savaşı Avusturya'nın kazanmasını beklemekteydi. Bazı seçkin askeri tarihçiler sonucun bu yönde tecelli etme ihtimalini ikna edici şekilde göstermişlerdir. Moltke'nin soğukkanlı özgüvenine rağmen, onun da endişelenmek için sebepleri vardı. Birliklerini, biri batıda Hanover ve Hesse kuvvetleriyle uğraşmak, onlardan ayırdığı üç birliğiniyse biri Sakson kuvvetlerine boyun eğdirmek, diğer ikisi de zafer planlarının dayandığı kuşatma harekâtını gerçekleştirmek için Avusturya'ya girmek üzere bölmek zorundaydı. Orduda farklı kalite düzeyleri ve aynı şekilde Kral nezdinde farklı düzeyde itibar gören komutanlar bulunmaktaydı. Neyse ki Kral'ın yeğeni Prens Friedrich Karl ve Veliaht Prens Friedrich mükemmel saha komutanları olduklarını gösterdiler.

Avusturyalılar da benzer sorunlarla ama tam tersi sonuçlarla karşılaştılar. Avusturya'nın Bohemya'daki Kuzey Ordusu komutanı, "Solferino Aslanı" *Feldzeugmeister* [taarruz ustası] Ludwig von Benedek (1804-81), cesaretiyle ün kazanmış, 1859 savaşından itibar kazanarak çıkmış az sayıdaki Avusturya komutanından biriydi. Moltke, "Benedek'in ismi bile, tek bir yönden ama *coude a coude* [omuz omuza] karşımıza çıkacaklarını anlatmaya yeter" demekte ve güçlü bir lider olduğunu belirtmekteydi.[243] Ününe uygun olarak Prusya hatlarını birer birer yakalamış olması halinde, sonuç çok farklı olabilirdi. Ancak kolordu komutanı olarak çok başarılı olan Benedek, ordunun tümüne komuta konusunda aynı kabiliyeti göstermedi ve bazı kritik anlarda tereddüt içinde kaldı. Moltke'nin ise, sırf Kral sevdiği için Eduard Vogel von Falckenstein gibi sıradan bir askere Batı Ordusunun komutanlığını vermek zorunda kalırken, Bohemya'da iyi komutanları vardı. Franz Joseph, seçkin ve çok yönlü bir komutan olduğunu ispat etmiş, pek tanınmayan Arşidük Albrecht'i Avusturya Güney Ordusu komutanı olarak seçmişti. Mükemmel bir kurmay başkanı olan burjuva kökenli subay Franz Johann'ın yardımıyla Albrecht İtalyanlar karşısında zafer kazandı.[244]

Moltke'nin karşılaştığı başka bir tehdit ise denetleyemediği iletişim sorunlarıydı. Demiryolları büyük sayıdaki insanın taşınmasını, telgraf sistemi bu operasyonların denetlenmesini önemli ölçüde kolaylaştırmaktaydı. Ancak, stratejik sevkiyat büyük ölçüde geliştirilmiş olmakla beraber, komutanlar bir defa tevzi istasyonlarından ayrıldıktan sonra ve özellikle muharebe sırasında birbirleriyle iletişim kurma imkânına sahip değildi. Moltke, çoğu zaman birliklerinin nerede olduğunu bilmemek-

teydi ve bilme imkânı da yoktu. Günümüzde cep telefonları hayatımıza öylesine yerleşmiştir ki, 19. yüzyılın büyük kısmında iletişimin ne kadar güç olduğunu unutmaktayız.

Frank Zimmer, "esas kötülük silahlardı" iddiasında bulunur. Prusyalıların "iğneli tüfeği", Avusturyalıların "Lorenz" tüfeğine göre çok daha üstündü.

> Avusturya ordusunun ümitlerini zamanı geçmiş bir modele bağlamasının silah endüstrisi tarihine en felaketli hesap yanlışlıklarından biri olarak geçmesi gerekir... Prusya modeli tüfek tek kelimeyle en iyisiydi. Üstün özellikleri bu tüfeği Avusturyalıların gözünde garip bir şekilde kuşkulu hale getirmiş ve orduya kabul edilmemesinin sebebini oluşturmuştu. Kayzer Franz Joseph ve birçok subay, bu tüfeğin süratli ateş gücünün sıradan askeri şaşırtacağını ve cephane ziyan etmesine yol açacağını düşünmüşlerdi.[245]

Gordon Craig, "*Zündnadelgewehr*... 210 metreden yüzde 43 isabetle, dakikada beş defa ateş edebilen kuyruktan dolma bir tüfek [ti]..." bilgisini ilave ederek, bir Avusturya *Landser*'inin [rütbesiz asker] ağlamaklı bir mektubundan alıntı yapmaktadır: "Sevgili Peppi, tahmin ederim seni bir daha göremeyeceğim, çünkü Prusyalıların açtığı ateş herkesi öldürüyor."[246] Yapılan başlıca muharebelerde Avusturyalılar Prusyalılardan ortalama üç kat fazla zayiat verdiler. Avusturyalıların süngü hücumlarının tek sonucu, Prusya I. Ordusu Kurmay Başkanı General von Blumenthal'ın "zavallı oğlancıkları vurup öldürüyoruz"[247] dediği gibi, yoğun Prusya ateşi karşısında askerlerin biçilmesiydi.

Harekâtın yavaş ilerlemesi hem Bismarck hem de Moltke'yi bunaltmaktaydı. Generalleri ise rahat bir tavırla harekâtlarını yürütmekteydi. Çileden çıkan Bismarck, Roon'a 17 Haziran'da, "Manteuffel, Narburg'da herhangi bir askeri emir aldığı için mi çakılmış gibi bekliyor? Ben kanatlanıp uçmasını ümit ederdim"[248] demekteydi. Vogel von Falckenstein ise daha da kötü bir performans gösteriyordu. Göttingen'deki lüks Hotel zur Krone'ye yerleşmiş, "küçük ve kötü örgütlenmiş Hanover ordusunu dağıtmakla zaman geçirdiği [anlaşılıyordu]". Tuhaflıklarıyla meşhur Falckenstein bir keresinde su bardağını tepside getirmediği için bir eri savaş mahkemesine vermişti."[249] Moltke, askerlerini kilometrelerce uzanan bir alanda küçük birlikler halinde, bir eleş-

tiricinin belirttiği üzere, "ipe boncuk dizer" gibi konuşlandıran planının Prusya güçlerini son derece tehlikeli bir duruma soktuğunu anladı.[250]

Savaştan sonra Stosch komutanların çoğunun ileri yaşlı ve yaratıcılıktan mahrum olduklarından şikâyet etti. Ancak Genelkurmay,

> canlıydı, faaldi ve her şeyden iyisi formalitelere değil işin özüne önem vermekteydi. General Moltke, en yetenekli ve keskin düşünen generallerden biri ve büyük harekâtlara yönelimi olan bir kişi... Anlatılan bir hikâyeye göre, Königgratz'daki güç anlardan birinde Moltke'ye ricat hakkında ne düşündüğünü sormuşlar. O da, "burada söz konusu olan tüm Prusya'nın geleceğidir, buradan ricat olmayacaktır" cevabını vermiş.[251]

Benedek'in, ordularını bütün halinde tutmasının avantajını kullanarak, Elbe Ordusu ve İkinci Orduyla birleşmesini beklemeden Prusya Birinci Ordusuna saldırmış olması halinde, Moltke'nin bütün planının çökmesi mümkün olabilirdi. Hanoverliler ve Saksonlar daha ısrarla savaşmış olsalardı, bu durumda Vogel komutasındaki Batı Ordusu ile Wawro'nun yazdığı gibi, "Prusya Ordusundaki en sıradan general ödülü için Falckenstein'la yarışan" Karl Herwarth von Bittenfeld komutasındaki Elbe Ordusu diğer iki kolla birleşmek için zamanında ulaşamayabilirdi.[252] General Vogel von Falckenstein'ın komutasındaki Main Ordusu, 28 Haziran'da Langensalza'da Hanover Ordusunu yendi ve Hanover'i teslime mecbur etti. Bu ilk yenilgi Franz Joseph'i kabinesini değiştirmeye sevk etti. Daha kararlı davranma ümidi uyandıran, Belcredi, Esterhazy ve Mendsdorff'un oluşturduğu yeni "Üç Kont" hükümeti Viyana'da 30 Haziran'da kuruldu.

Kral I. Wilhelm Büyük Karargâhını 30 Haziran'da Bohemya'daki Jicin kentine taşıdı ve Moltke burada üç ordu grubunun Benedek'in Kuzey Ordusuyla tüm teması kaybettiğini ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikri bulunmadığını dehşetle fark etti. Çarpışmaların gecikmeden durdurulması talebiyle bir Fransız temsilcinin gelişi beklendiğinden zaman tükenmekteydi. Uzun yürüyüşler ve yağmur, ilerleyen Prusya birliklerini tüketmiş ve disiplini aşındırmıştı. Büyük meydan muharebesi 3 Temmuz 1866 tarihinde Bohemya kasabası Königgratz'ın (günümüzde Çek Cumhuriyeti'ndeki Hradec Krâlove) kuzeybatısındaki Sadowa köyünde verildi. Muharebe, Prusya Elbe ve Birinci Ordusunun taarruzuyla başladı.[253] Veliaht Prens'in İkinci Ordusu çevirme harekâtını tamamlamak için henüz

ulaşmamıştı. Sabah saat 11.30'da Benedek, Elbe üzerinde kuvvetli Prusya güçlerinin (Veliaht Prens'in ordusu) tespit edildiği istihbaratını aldı. Avusturya IV. Kolordusunun geçici komutanı İkinci Mareşal [*Feldmarschall Lieutenant*] Anton Freiherr von Mollinary, Prusya sol kanadına korumasız bulunurken saldırmak için izin istedi. "Orada Prusya ordusunun sol kanadının en ucunda bekleyip duruyordum. Kararlı bir saldırı düşmanın sol kanadını keser ve bizi zafer yoluna çıkartabilirdi."[254] Zimmer, Benedek'in saldırmak niyetinde olduğunu, ancak sadece geleneksel bir cephe taarruzuna geçmek istediğine inanmaktadır. Uygun an böylece geçti ve öğleden sonra erken saatlerde Veliaht Prens'in İkinci Ordusu "kısa süre zarfında güç zemin ve sisin yardımıyla ve iğneli tüfek ve topçu kuvvetlerini kullanarak Avusturya ordusunun kanatlarını yardı... Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki Benedek önce raporlara inanamadı ve haberi getiren subaya, 'Saçma, böyle aptalca şeyler uydurmamalısın' sözleriyle cevap verdi."[255] Tarih, 3 Temmuz 1866, saat 15.00'ten hemen sonraydı.

Akşam üzeri Birinci Ordu Komutanı Prens Friedrich Karl, aniden mütareke koşullarını konuşmaya gelen Avusturya İkinci Mareşali von Gablenz'le şaşkınlıkla buluştu. "Fakat neden mütareke istiyorsunuz? Ordunuzun buna ihtiyacı var mı?" Gablenz: "İmparatorumun artık ordusu kalmadı; imha olmuş kabul edebilirsiniz." Friedrich Karl güncesine şöyle yazdı: "Gablenz'le buluştuğumda mağlubiyetlerinin ölçüsünü ve zaferin kapsamını ilk defa açıklıkla anladım."[256] Ordusu muharebenin en ağır yükünü taşımış olan Prens Friedrich Karl, daha sonraları Prusya'ya zaferi kazandıran hususlar üzerinde düşünmüş ve bunun nedeninin, ihtiyatlı bir sıradanlık olduğu sonucuna varmıştır:

> Bize nasıl zafer kazanacağımızı öğreten, en vasatların bile vazifelerini (çünkü o vazifeler için aleladeliğin gerekli olduğu hesaplanmıştır) hakkıyla yerine getirmeye hazır olduğu, herkesin işlevini bildiği, iyi eğitilmiş, iyi çalışan mekanizmamızdır. Bu sonucun alınmasında ordunun yeniden teşkilatlanması kesinlikle tek başına katkıda bulunmamışsa da bu önlem mekanizmanın zamanında mükemmelleştirilmesini sağlamıştır. Kelimenin doğru anlamıyla dahiler bu işte rol oynamamıştır.[257]

Başka bir ifadeyle, iki taraf teraziye konduğunda, Prusyalılar savaşa Avusturyalılardan daha modern, daha bürokratik bir tavırla yaklaşmışlardı. Yıllardır süren savaş oyunları, teoriler ve alıştırması yapılan

uygulamalar -ucu ucuna da olsa- karşılığını vermişti. Zira Benedek, Mollinary'nin Prusyalıların sol kanadına sabah saat 11.30'da taarruz talebine izin vermiş ve kolordusunun çapraz pozisyonundan bol sayıdaki ihtiyatlarını savaşa sokmuş olması halinde, Prusyalılar, disiplinleri, bürokrasileri ve tüm diğer niteliklerine rağmen Avusturyalıların öğleden sonra çöktükleri kadar süratle çöker ve tüm Avrupa tarihi olduğundan başka bir biçime bürünebilirdi.

Bismarck'ın savaşın ardından verdiği tepki ona itibar kazandırmaktadır.

> Kendisini tüm öğleden sonra gerçekte sahip olmadığı bir milyon dolarla kumar oynayan birisi gibi hissetmişti. Oyun bir defa kazanıldıktan sonra, yücelikten çok yıkılmışlık hissetti. Ölü ve yaralılarla dolu muharebe alanında dolaşırken, oğlunun orada yatıyor olması halinde duygularının ne olacağını kendi kendine sordu.[258]

Kısa süre önce generalliğe ve İkinci Ordunun Kurmay Başkanlığına yükselen Stosch,[259] İkinci Mareşal von Gablenz'in karargâha gelişini ve mütareke talebini güncesinde kaydetmiştir. Bismarck mütareke hükümleri arasında Avusturya'nın Almanya'dan dışlanmasını ve Almanya'nın tam birliği yolunda ilk aşama olarak büyük ölçüde olan Protestan Kuzey Alman devletlerinin birleşmesini şart koşmuştu. Sakson Kralı dışında hiçbir hükümdar yerinden edilmeyecekti. Hessen ve Hanover, Prusya'nın doğu ve batı eyaletleri arasındaki gerekli bağlantıyı sağlamak amacıyla küçültülecekti. Veliaht Prens Bismarck'ı İkinci Ordu subaylarıyla yemek için davet etti ve Stosch izlenimlerini şöyle kaydetti:

> Bismarck'ı sosyal bir toplantıda şahsen ilk defa bu vesileyle gördüm ve memnuniyetle belirtmem gerekir ki, üzerimde çok güçlü bir izlenim yarattı. Görüşlerinin berraklığı ve azameti bana büyük hoşnutluk verdi; her açıdan kendinden emin ve dinçti ve her düşüncesiyle büyük dünyaları kavrıyordu.[260]

Mutlu bir tesadüfle, Prusyalı seçmenler tam da Königgratz-Sadowa Muharebesi'nin yapıldığı gün sandığa gittiler ve resmi *Provinzial Correspondenz'in* heyecanla belirttiği gibi: "İlerici Partinin tahakkümü kırıldı. Parti, Meclisteki sandalyelerinin büyük bir bölümünü daha ılımlı, kısmen muhafazakâr kısmen liberal olmakla beraber kesinlikle daha

vatansever vekillere terk etti. İlerici Parti 143 üyeden 83'e, merkez Liberaller 110'dan 65'e düşerken, Muhafazakârlar 38'den 123'e yükseldi."[261] İlerici Partiden, bankacı Rudolf Bamberger'in kardeşi Ludwig'e belirttiği gibi, "Başarının nasıl bir etkisi olduğunu görmek ilginç. On gün önce fikir sahibi az sayıda insan dışında Prusya'nın dostu yoktu; bugün ise durum farklı."[262] Bismarck her iki cephede de -dış ve iç- ve aynı Disraeli'ye ana hatlarını verdiği şekliyle zafer kazanmıştı. Dış cephede zafer ülke içindeki muhalefeti ortadan kaldırmış ve yirmi dört saat içinde Bismarck, putlaştırılmış, "dâhi devlet adamı" haline gelmişti.

Bir sonraki adımı, "dâhi devlet adamı" unvanını hak ettiğini göstermektedir. Avusturya'yla barış antlaşmasını toprak ilhak etmeden ve Viyana'ya girerek zafer merasimi düzenlemeden gerçekleştirmiştir. Bu, insani ve diplomatik anlamda en büyük anıydı. Zaferden altı gün sonra eşine yazdığı gibi:

> Taleplerimizi abartmazsak ve dünyayı fethettiğimiz inancına kapılmazsak, gayretlerimize değecek bir barış düzenlemesine ulaşabiliriz. Fakat cesaretimiz hızla kırıldığı gibi, başımız da çabucak dönüyor. Bu durumda parlayan alevleri söndürmek, insanlara Avrupa'da yalnız başımıza değil üç komşuyla yaşamak zorunda olduğumuzu hatırlatmak gibi nankör bir vazifem var.[263]

Stosch, Veliaht Prens'in temsilcisi olarak onu ziyaret etmeye gittiğinde, daha sonra Veliaht Prens'in nüfuzlu Özel Kalem Müdürü Karl von Normann'a (1827-88) aktardığı gibi, Bismarck ona da aynı şeyleri söyledi:

> Öncelikli meselenin Avusturya'nın Almanya dışında bırakılması olduğunu, Avusturya'ya daha fazla zarar verme, toprak elde etme gibi meselelerin gündeme gelmemesi gerektiğini, zira Avusturya'nın gücüne ileride en çok bizim ihtiyaç duyacağımızı açıkladı ... parlak askeri başarıların diplomasi sanatı için en iyi temeli oluşturmasını ne kadar harika bulduğu konusunda beni temin edebilirmiş. Her şey yağ gibi akıp gitmiş.[264]

Moltke, eşine yazdığı gibi, kesinlikle bu tutumla mutabıktı ve "başarılarımızı, şayet önüne geçebilirsek, tehlikeye atmamamız görüşünün yanındayım. İntikam aramaz ve dikkatimizi kendi avantajlarımıza çevirir-

sek, bunun yapılabileceğini umut ediyorum."[265] İkinci Ordu Komutanı General Leonhard Kont von Blumenthal da aynı şekilde düşünmekteydi:

> Müzakereler iyi gidiyor, Kral'ın güçlük çıkartmamış olması halinde barış antlaşması imzalanabilirdi. Kral, Avusturya'nın bize toprak vermesinde ısrar ediyor; onlar da bunu ancak savaş tazminatının parçası olarak yapmaya hazırlar. Bu şeref meselesinin temel engel olduğu anlaşılıyor.[266]

Bismarck, 1877'de Avusturya'yla barış düzenlemesine götüren olayların generallerin tutumundan çok farklı bir resim çizen bir izahatını yaptı. Bu izahatını, Lucius von Ballhausen'a anlatmış, o da güncesine kaydederek 1890'larda hatıratında tekrar etmiştir:

> 300 kadar kişi arasında başka birine danışmadan kendi yargısına dayanmak zorunda olan tek kişi bendim. Savaş Konseyinde başta Kral olmak üzere tüm üyeler savaşı sürdürmek istediler. Ben ise Macaristan'da hüküm süren sıcak hava, kuraklık ve yayılan kolera karşısında savaşmanın son derece tehlikeli olduğunu belirttim. Burada amaç neydi? Tüm generaller bana karşı görüş bildirdikten sonra, şu beyanda bulundum: "General olarak görüşüm reddedildi fakat bakan olarak muhakemem kabul edilmezse istifamı vermek zorundayım." Müzakereler hasta olduğum için benim odamda yapıldı. Beyanımdan sonra odadan çıktım, kapıyı ardımdan kapatarak kilitledim ve yatak odama çekilerek gözyaşları içinde, çökmüş bir halde kendimi yatağıma attım. Diğerleri bir süre daha fısıldaşarak müzakerelerine devam ettiler ve bir süre sonra sessizce çıktılar.
>
> Ertesi gün, Kral'la fırtınalı bir karşılaşmam oldu ... barış koşullarımı "utanç verici" olarak tanımladı. Bohemya, Avusturya Silezyası, Ansbach-Bayreuth, Doğu Friesland, Saksonya'nın bir parçasını vs. talep etti. Daha sonra ona beraber yaşamak isteyeceğiniz ve esasen yaşamak zorunda olduğunuz bir kimseyi ölümcül şekilde yaralamak istemeyeceğinizi açıklamaya çalıştım. Bu fikrimi reddetti ve hıçkırarak kendini divana bıraktı. "Başbakanım düşman karşısında nasıl firar edip beni bu yüz kızartıcı barışı kabul etmeye zorlayabilir." dedi.
>
> Kararımda ısrar ederek odadan ayrıldım ve tam kapıyı çarparak kılıcımı bir kenara koymuştum ki, Veliaht Prens içeri girdi ve babasına gitmek için gönüllü olduğunu söyledi. Barış istemekte, saiklerimi anlayarak onaylamaktaydı. Savaşmıştık ve şimdi de bir sonuca ulaştırmalıydık. Birkaç saat sonra dönerek, babasından hâlâ sakladığım bir yazı getirdi. "Utanç verici" ifadesi bu yazıda iki kez geçmektedir. "Onu yarı yolda bıraktığım ve ordunun parlak başarısını dikkate almadığım için, bu utanç verici koşulları kabule razı olmaktaydı." Bu utanç verici koşullar Prag barışı olmuştur.[267]

Engelberg, Bismarck'ın hatıralarında da tekrarladığı bu anlatımının derin şekilde yanıltıcı olduğunu belirtmektedir:

> Bismarck'ın, *Düşünceler ve Hatıralar* kitabını kuşaklar boyunca okuyanları, barış gayretlerine generallerin cephe halinde karşı çıktıklarını iddia ederek neden yanıltmış olduğu, kitabın içinde yazıldığı dönemin siyasi koşulları dikkate alınarak açıklanabilir. İktidardan düşüşüne yol açan güçler arasında önde gelen askeri şahsiyetlerin olduğunu bilmekteydi. Dolayısıyla generallerle ilişkilerini yanlış yansıtması, 1890'lardaki Prusya-Alman Genelkurmayına karşı siyasi bir intikam eylemiydi.[268]

Bismarck'ın bu hikâyeyi Lucius'a 1877'de anlattığı, o dönemde iktidardan düşmemiş olduğu ve Lucius'un hikâyenin gerçekliğinden kuşkulanmak için sebep görmediği dikkate alınırsa, bu açıklama tarzı yeterli olamamaktadır. Askeriyeyle 1866'daki ilişkisi, "yarı tanrılar" adını verdiği Genelkurmay subaylarına karşı strateji ve siyaset hakkında tüketici ve acı bir mücadele başlattığı Fransa-Prusya savaşı sırasında değişti. Belki de 1866 ile 1870/71 savaşlarının deneyimlerini karıştırmıştır. Başka kaynaklar da Kral'ın zafer karşısındaki duygusal tepkisini teyid etmektedir. Öte yandan, Kral ile Başbakanının her ikisinin de histerik davranışları, 1866'dan itibaren aralarındaki ilişkinin bir parçası olmuştur. Yine de bu ifadeler, hatta yemeklerde anlattığı hikâyeler geçmişi yeniden yazma tutumunun tipik bir örneğidir. Bu tür davranışlara düşündüğümüzden çok daha fazla kişinin sahip olduğunu tahmin ederim. Öte yandan, kendi hayat hikâyelerimiz, Bismarck'ın hikâyelerinin tabi tutulduğu şekilde ince elenip sık dokunmamaktadır.

> 26 Temmuz 1866'da Prusya ve Avusturya Nikolsburg'da aşağıdaki hükümleri içeren bir ön barış antlaşması imzaladılar:
>
> 1. Avusturya, Alman devletleri birliğinden bütünüyle çekilecektir;
>
> 2. Avusturya, Kuzey Alman devletlerinin Prusya'nın önderliği altında bir federasyon kurmasını tanımaktadır;
>
> 3. Güney Alman devletlerinin, kendi aralarındaki ilişkiler ve Kuzey Alman Federasyonu arasındaki ilişkiler serbestçe varılacak antlaşmalarla kararlaştırılacaktır.
>
> Avusturya Kuzey Almanya'da gerçekleştirilecek toprak değişikliklerini tanımaktadır.
>
> Avusturya savaş tazminatı olarak 40 milyon taler ödeyecektir.[269]

"Toprak değişiklikleri", Pflanze'ye göre, Bismarck'ın 1866'daki en devrimci eylemini teşkil etti.[270] Bir kalem darbesiyle tarihi Hanover Krallığı bağımsızlığını yitirdi. Kraliçe Victoria'nın kuzeni olan Kral George tahtını kaybetti. Nassau Dukalığı ile Main nehrinin kuzeyindeki Hesse-Kassel toprakları ve Frankfurt şehri doğrudan ilhak edildi. Bismarck'ın Nikolsburg'daki ölçülülüğü en iyi yönünü gösteriyorsa, Frankfurt Serbest Şehri'ne muamelesi en kötü yönünü göstermektedir. Bu ilhak Prusya ordusunun zaferle başı döndüğünde giriştiği acımasız davranışın küçük boyutlu bir örneğini vermektedir. General von Falckenstein Frankfurt am Main'ı 16 Temmuz 1866'da işgal etti ve şehrin komutasını aldı. Üç gün sonra Prusya ordusu 155 pound [70 kg] gümüşe el koyarak Berlin'e transfer etti. Vogel von Falckenstein'ın yerine şehir komutanlığına geçen Manteuffel'in bunun ardından talep ettiği 25 milyon gulden, makamların zaten ödemede bulunduklarını açıklamasıyla 19 milyon guldene indirildi. Emir doğrudan Bismarck'tan gelmişti.

Belediye Başkanı Fellner "yasa yapıcı makamla" danışmada bulunmak için zaman istedi ve görüştüğü senatörler ödemeyi reddetti.[271] Prusyalılar katkıda bulunmayı reddedenleri cezalandırmak için isimlerinin verilmesini talep ettiler; Fellner isimlerini vermeyi kabul etmedi. 23 Temmuz'da Belediye Başkanı Fellner intihar etti. Bu sırada Manteuffel'in yerine geçen General Maximilian Kont von Roedern (1816-98) Fellner'in sabah saat 5'te gömülmesini emretti. Fakat şehirden kaçmayı başaran iki senatör Prusya "mezaliminin" hikâyesini gazetelere taşımıştı. Senatör Fellner'in kayınbiraderi *Appelationsgerichtsrat* [İstinaf Mahkemesi Hakimi] Dr. Kügler, Fellner'in intihar ettiği urganı General von Röder'e takdim etti. "General ona en ters sesiyle 'katkı yine de ödenmek zorunda' dedi ve sigarasını içmeye devam etti."[272]

Dokuz güzel yılını geçirdiği Frankfurt'un tazminat ödemelerine karşı çıkmasına sinirlenen Bismarck, Nikolsburg ön antlaşmasının imzalanmasından bir gün önce, 25 Temmuz 1866'da, daha önce "azami talepler listesi"nde olmamakla birlikte, bu şehri ilhak edilecek devletler listesine ekledi.[273] Zaman içinde diğerlerinin de öğreneceği gibi, Frankfurt vatandaşları böylelikle Bismarck'ın muhalefete hoşgörüsünün bulunmadığını öğrendi. Bu gereksiz zalimlik örneği, von Röderlerin, Manteuffellerin torunlarının ve onların çocuklarının komutası altındaki muzaffer Prus-

ya ordusunun 1939 ile 1945 yılları arasında çok daha büyük ölçekli mezalimleriyle kazandığı kötü şöhreti bize hatırlatmaktadır.

Bismarck'ın başarısının ölçüsünü kelimelerle ifade etmek zordur. Avrupa'nın uluslararası düzenini yalnız başına kökten değişime uğratmıştı. Dinlemek isteyenlere ne yapmak istediğini, nasıl yapmak istediğini söylemiş, dediklerini de gerçekleştirmişti. Bu inanılmaz başarıyı ordulara komuta etmeden, en küçük rütbeli bir askere dahi emir verme yetkisi olmadan, büyük bir partiden veya kamuoyundan destek almadan elde etmişti. Aslına bakılırsa, desteğin ötesinde, neredeyse herkesin husumetine karşı koymuş, parlamentoda çoğunluğa sahip olmamış, kabinesini denetleyememiş, bürokrasi içinde kendisine bağlı bir kitlenin avantajından yararlanamamıştı. İktidara gelmesine yardım eden muhafazakâr çıkar grupları da artık yanında değildi. Robert von der Goltz ve Albrecht Bernstorff gibi Dışişleri Bakanlığının en kıdemli diplomatları yeminli düşmanlarıydı ve Bismarck bunun farkındaydı. Kraliçe ve hanedan ondan nefret ederken, duygusal ve güvenilmez Kral yakında 70 yaşına girecekti. Roon ve Moritz von Blanckenburg dışında siyaseti hakkındaki doğruları söyleyebilecek güvenilir bir arkadaşı yanında kalmamıştı. Gerçekten de Roon'un sessiz müdafaası ve sarsılmaz bağlılığı olmaksızın, siyasi ve fiziki açıdan hayatta kalması mümkün olamazdı. Tüm bu manzara göz önüne alındığında Ağustos 1866'da yumruğuyla masaya vurarak haykırışı çok haklıydı: "Hepsini yendim, hepsini!"[274]

8. Bölüm

Almanya'nın Birleşmesi, 1866-1870

Bismarck'ın büyük başarısı onu yeni bir durumla karşı karşıya bıraktı. Artık milli bir kahraman haline gelmişti. Avusturya'dan alınan 40 milyon taler tutarındaki savaş tazminatı devletin mali durumunun çehresini değiştirmiş, Almanya'nın inşası için bütünüyle yeni bir ortama sahip olmuştu. Eski Bund ortadan kalkmış ve Almanlar arasındaki ilişkilerden dışlanan Avusturya kendisine bir "doğu" gücü olarak yeni bir kimlik bulmak durumunda kalmıştı. Yandaş basın Nikolsburg'daki ön antlaşma henüz imzalanmadan seçimlerin düzenleneceğini ve bir taslak seçim yasasının Prusya Parlamentosuna sunulacağını duyurdu. Buna göre, Prusya ve Prusya'ya yeni dahil edilen ülkeler (Hanover, Nassau, Hesse-Kassel'in bir kısmı ve Frankfurt) dışında, Sachsen-Altenburg, Sachsen Coburg, Sachsen Weimar, Schwarzburg-Sonderhausen, Reuss Genç Kolu (Gera), Reuss Yaşlı Kolu, Waldeck, Lippe-Detmond, Schaumburg-Lippe, Mecklenburg-Schwerin, Mecklenburg-Strelitz, Anhalt, Oldenburg, Braunschweig, Hamburg, Bremen ve Lübeck de seçimlere katılmaları için davet edilecekti. Her seçim bölgesinin 100.000 seçmene sahip olmasını öngören 12 Nisan 1849 tarihli Prusya Seçim Yasası yeni seçim sisteminin temelini oluşturacaktı. Genişletilmiş Prusya devletinin nüfus sayımı Prusya'nın halihazırda 19.255.139 mukime sahip olduğunu göstermişti. Dolayısıyla Prusya ve Posen 193 milletvekilliğine sahip olacaktı.[1] Prusya'nın nüfusun ve ülke topraklarının beşte dördünden fazlasını oluşturması nedeniyle yeni federasyon eşit olmayan bir biçimde kurulacaktı.

Askıda kalan diğer bir konunun daha çözüme kavuşturulması gerekmekteydi. Bu, Bismarck hükümetinin neredeyse dört yıl boyunca parlamento tarafından onaylanmamış bütçelerle ülkeyi yönetmiş olmasıydı. Bütçe çıkmazının aşılması için liberal muhalefete uzlaşmacı bir iyi niyet hareketinde bulunması konusunda Bismarck esasen Kral'ı ikna etmişti.

Nikolsburg Antlaşması'nın metni henüz kabul edilmeden bir kez daha harekete geçen Bismarck Landtag'ın toplanmasını hedefledi. Bu defa eşini aracı olarak kullanacaktı. 18 Temmuz tarihinde eşine yazdığı mektupta Nikolsburg müzakerelerinin başlamış olduğunu belirterek "neden meclislerimiz toplantıya çağrılmadı?" sorusunu yöneltti. "Eulenburg'a bu konuyu sor ve barış müzakereleri ciddi bir biçimde tartışılmadan önce parlamento heyetlerinin devreye girmesine izin verilmesinin hayati öneme sahip olduğunu kendisine ifade et" ricasında bulundu.[2] Bismarck, ülkesi adına müzakerelerde bulunurken elini kuvvetlendirmek için liberal ve milliyetçi güçleri siyasi bir koz olarak kullanmak niyetindeydi. Öte yandan, Majesteleri Berlin'e döner dönmez Landtag'ın bütçeye ilişkin askıdaki ihtilafın çözümlenmesini görüşmek üzere toplantıya çağrılacağını da kabine üyelerine bildirdi. Kral'ın geçmişteki anayasaya aykırı uygulama konusunda güvence istemeye razı olduğu haberi "ihtilaf bakanlarının" büyük tepkisine yol açtı.

Prusya siyasetindeki cephe kaymaları Kral'ın daha Berlin'e dönmesinden önce başlamıştı. 28 Temmuz'da Bismarck'a destek sağlamak amacıyla Hür Muhafazakâr Parti [*Freiekonservative Partei*] adlı yeni bir muhafazakâr parti kurulmuştu. Treitschke aynı gün eşine "içinde bulunduğumuz devrim yukarıdan geliyor" satırlarını yazdı.[3] Birçok liberal izlediği yolun hatalı olduğunu artık kabul etmekteydi. Savaşı "korkunç bir saçmalık" olarak adlandırmış olan Göttingen Üniversitesi hukuk profesörü ve mülkiyet hukuku uzmanı Rudolf Hering (1818-1892),[4] artık "Bismarck'ın dehasını" teslim etmekteydi.[5] Liberaller ve milliyetçiler, Christopher Clark'ın öne sürdüğü gibi, Bismarck'ın yeni-mutlakiyetçi ve Katolik Avusturya'yı yenmiş ve dolayısıyla gerici Katolik güçlere karşı büyük bir zafer kazanmış olması nedeniyle yeni tutumlarını eski muhalefetleriyle uzlaştırabilmişlerdi. Bismarck'ın siyaseti ve Protestan krallığının zaferi, birçok liberal Prusyalı Protestana Tanrı'nın inayetiyle meydana gelen ilerici bir durum olarak görünmüş olmalıdır.[6] Zira bu dönem Papa IX. Pius'un liberalizm konusundaki en küçük bir imayı dahi lanetlediği 1860'lı yıllardı. Yürüttüğü savaşlar Bismarck'ı Roma Katolik Kilisesinin düşmanları sırasına sokmuştu. Bunun başlıca nedeni, ülkesini birleştirme mücadelesi sırasında Papalık topraklarını gaspetmiş ve yeni İtalya Krallığı'na "*una libera chiesa nello stato liberale*" -özgür devlet, özgür kilise- görüşünü kabul ettirmiş olan Başbakan Kont Cavour'un

idaresindeki "Tanrı tanımaz" İtalya Krallığı'yla kurduğu ittifaktı. Vatikan Dışişleri Bakanı Kardinal Antonelli'nin Königgratz-Sadowa'da Avusturya yenilgisinin haberini aldığında acı içinde "*Casca il mondo*!" [Dünya yıkılıyor] diye feryat etmesi de durumun mantığına uygundu.[7]

Ancak Bismarck'ın yeni uzlaşma siyaseti tüm çevreler tarafından memnuniyetle karşılanmadı. Taht Hitabı'nın metni sızdırılmıştı ve Hans von Kleist 1 Ağustos 1866'da Bismarck'ın tazmin önerisine karşı çıkan uzun bir muhtıra yazdı:

> Tüm eski Prusya kurumlarının, iktidarın tüm ögelerinin Taht Hitabı'ndaki bir beyanla teslim edilecek olması; maliyenin, ordunun, Ayan Meclisinin, monarşinin ve hatta Prusya'nın kendisinin, Hitab'ın yeni hükümleri uyarınca ortaya çıkacak bir alt meclisin geçici çoğunluğuna devredilmesi bir an için bile olsa nasıl tasavvur edilebilir? [Ülke] kısa veya uzun vadede ümitsizce dipsiz bir girdaba kapılarak batıp gidecektir. Kendisini meydana getiren ruh, bağımsız Monarşi olmaksızın, Prusya ölüden farksızdır.[8]

Sızıntı haberini Avusturyalılarla barış görüşmeleri için gitmiş olduğu Prag'da alan Bismarck eski arkadaşının görüşlerini küçümsemeyle reddetti. Eşine yazdığı 3 Ağustos tarihli mektubunda şunları söyledi:

> Taht Hitabı konusunda muazzam bir kavga [mevcut]. Lippe bana karşı muhafazakâr anlamda büyük iddialar yayıyor ve Hans Kleist ateşli bir mektup yazdı. Bu küçük adamların fazla yapacak bir işleri yok, burunlarının ucunu göremiyor ve cümlelerden oluşan fırtınaların dalgalarında yüzüyorlar. Düşmanlarımla baş edebilirim, fakat dostlarımla ne yapacağım! Hepsi at gözlüğüyle dolaşıyor ve dünyanın sadece küçük bir parçasını görüyor.[9]

Kreuzzeitung muhafazakârları ve eski dostları Bismarck'tan tepkiyle uzaklaşırken, Alman liberalleri arasındaki eski düşmanları ise kendisine yakınlaşmaktaydı. Yazar Karl Frenzel'in *Deutsches Museum* dergisinde yazdığı gibi: "Hükümet, geçmişi vasıtasıyla liberalizmin; yürüttüğü savaş, gerçekleştirmeye hazırlandığı toprak ilhaklarıyla da feodalizmin düşmanlığını kazandı. Ülke içinde elde ettiği başarı her iki tarafın zayıflatılmasına ve giderek güçlenecek bir hükümet partisinin oluşturulmasına dayanıyor."[10]

Kral'ın Taht Hitabı'nı irat ettiği 5 Ağustos 1866 tarihinde sarayın Beyaz Salonu milletvekilleriyle dolmuştu. Kral konuşmasında "hükümet bir çok yıldan beri yasal bir zemin olmadan devlet bütçesini kullanmıştır" itirafında bulundu.

> Son olayların, bütçe kanunu olmadan yürütülen idare konusunda hükümetine gönüllü olarak bir muafiyet sağlayacak gerekli anlayışın yaratılmasına katkıda bulunacağı... Böylelikle bugüne kadar süren ihtilafın nihai olarak çözüme kavuşturulacağı konusunda ise ümitliydi.[11]

Taht Hitabı sırasında, Hans von Kleist-Retzow

> Bismarck'ı selamlamaktan imtina etmekle beraber, Beyaz Salonda kendisini görmekten kaçınamayacağı bir yerde durdu. Her ikisi de törenin sona ermesine ve Beyaz Salonun boşalmasına kadar beklediler. Bismarck ardından Hans von Kleist'e yaklaştı ve "Söyle eski dostum, Taht konuşmasını nerden elde ettin" sorusunu yöneltti. "Bunu sana söylemeyeceğim." "Bu konuda şakadan hoşlanmam. Söylemediğin takdirde, savcıları üstüne salmak zorunda kalacağım." "Evet, beni hapse atabilirsin. Ancak yine de cevap alamayacaksın." Başka bir söz etmeden ayrıldılar. Kleist evde üstünü değiştirirken Başbakan, uşağı Engel'le bir mesaj gönderdi ve kendisinden yanına gelmesini istedi. Kleist eve geldiğinde Robert von der Goltz ve Karl Friedrich von Savigny ile karşılaştı. Başbakan kendisini toparlamıştı. Dostça bir tavırla ilerleyerek yeni gelen konuğun elini sıktı. "Her şey unutulmuştur." Ağzı sıkı olmayan bir bakan Devlet Şurasında itirafta bulunmuştu. "Sanırım, bu Wagener'di." Ardından Goltz ve Savigny'ye "muafiyet" sözcüğü konusunda Veliaht'la uzlaştığını izah etti.[12]

Özüre rağmen, Bismarck ve Kleist arasındaki ilişkiler bir daha asla eski haline dönmedi.

Bismarck şimdi de yeni Alman devleti konusundaki planlarını tamamlamak için liberallere ihtiyaç duyduğu tuhaf bir konuma geçmişti. Liberaller 1866 yılından, teklifsizce kapının önüne koyduğu 1870'li yılların sonuna kadar Bismarck'ın müttefiki olarak kaldılar. Yeni siyasi sahnenin daha da tuhaf bir özelliği, Bismarck'ın 1866'dan sonra hızla bir şahsi "kült" statüsü kazanması, ancak Hür Muhafazakâr Partinin hiçbir zaman gerçek bir taraftar kitlesine sahip olamaması çelişkisiydi. Bismarck'ın yeni Almanya'sına başlıca üç parti hâkim oldu; Liberaller (Bismarck taraftarı ve karşıtı kanatlara bölünmüş şekilde), Muhafazakârlar (artan ölçüde

Bismarck karşıtı) ve Katolikler (Bismarck karşıtı). Hiçbir aşamada bu üç partiden birine kendi partisi duygusuyla güvenmesi mümkün olmadı. Dolayısıyla bu yeni dönem, 19. yüzyılın en güçlü kişisinin gerçek bir parlamento desteğine sahip olmaması ve hâlâ çok yaşlı bir hükümdarın şahsiyetine, duygularına ve tutumlarına bağımlı kalması çelişkisiyle başlar. Almanya'yı milliyetçilik dalgaları sararken, Bismarck milliyetçi değildi. Liberaller, döneminde birlik ve özgürlük elde etmelerine karşın, Bismarck liberal değildi ve Hans von Kleist ile Ludwig Gerlach'ın anladıkları gibi artık bir muhafazakâr da değildi. Bismarck, yansıtılan ışık huzmelerine göre rengi değişen derin su havuzları gibi renk değiştirmekteydi.

Yeni Maliye Bakanı, Bismarck'ın "Altın Amcası" August von der Heydt 14 Ağustos'ta Meclis Bütçe Komisyonuna bir muafiyet yasa tasarısı sundu ve "hükümet kendisini hiçbir şekilde baskı altında hissetmediği, aksine mali durumu bütünüyle lehte olduğu ve bu nedenle hiçbir şekilde tavizde bulunmak eğilimi taşımadığı için" muafiyetle yeni kredi fasılları talebinin beraber değerlendirilmesini istedi. Komisyon, "Hükümete kredi verirken muafiyeti reddetmenin mantıksız görünmesi nedeniyle" 25'e karşı 8 oyla ikili yasa tasarısının lehine oy kullandı. Her iki Meclis de tasarıyı onayladı ve Kral 14 Eylül 1866 tarihinde imzaladı.[13]

Zamanın değiştiğinin bir işareti Berlin'in başka bir kesiminde meydana geldi. Mağrip tarzında yapılan Oranienburg caddesindeki yeni sinagog 5 Eylül 1866 tarihinde törenle açıldı. 3 bin kişilik oturma kapasitesiyle Almanya'daki en büyük ve şatafatlı sinagog olma özelliğini taşımaktaydı. Emil Breslaur olayı *Allgemeine Zeitung des Judentum*'da [Yahudi Umumi Gazetesi] şöyle haber verdi:

> Muhteşem bina sabah 11.30'da ithaf edildi. Çiçekler, çelenkler ve sanatsal bir düzenlemeyle yerleştirilmiş değerli saksı bitkileri girişi ve lobiyi süslemekteydi. Mabet, kısmen Musevi cemaatiyle, kısmen de davetli şeref konuklarıyla dolmuştu. Davetliler arasında Kont Bismarck, Bakan v.d. Heydt, Mareşal Wrangel, Polis Müdürü von Benuth dışında Kent Meclisinin idareci ve üyelerini, aralarında Başkan Forckenbeck, Dr. Kosch, Johan Jacoby'nin bulunduğu birçok Prusya Meclis üyesini farkettik. Tören orgcu Schwantzer tarafından bu olay şerefine bestelenen bir prelüdle başladı. Bunun ardından, Kraliyet Müzik Direktörü Lewandowski'nin yönettiği, org ve üflemeli çalgılar eşliğindeki koro, süslü Tevrat tomarları mabede girerken *baruch habboh* ve *ma tauvu*'yu seslendirdi."

Bismarck ve diğer konuklar tomarların tören boruları ve *Schema* söylenirken ana koridordan geçirilmesini ve ahit sandığına yerleştirilmesini izlediler. Haham Aub bunun ardından Peygamber Hagay'in 2. bölüm 9. ayeti üzerine bir vaaz verdi: "Yeni tapınağın görkemi, öncekinden daha büyük olacak. Buraya esenlik vereceğim. Böyle diyor her şeye egemen olan RAB."[14] Haham'ın metni kuşkusuz Musevi topluluğunun büyük mabedi kadar, yeni Kuzey Alman Federasyonunun "görkemine" de uymaktaydı.

Konfliktzeit sona ermişti ve Bismarck artık "İhtilaf" kabinesinden de kurtulmak istemekteydi. Bodelschwingh Mayıs 1866 sonunda kabineden ayrıldı. Fakat, Kral yeni çehrelerden nefret etmekteydi. Bunun sonucunda Bismarck, Selchow ve Itzenplitz'den ancak 1873'te ve Mühler'den 1872'de kurtulabildi. Adalet Bakanı Kont von Lippe'yi kabineden atmayı ise 1867'de başardı. Helma Brunck'un belirttiği gibi "Bismarck, Düppel ve Königgratz'ın gerçek galibi olarak kendisini gördü ... ve Bakanlar Kurulunun eşitliğe dayalı yapısını kısa zaman sonra bir baş belası olarak kabul etti."[15] Gerçek iktidar, Bismarck'ın meslek yaşamında her zaman olduğu gibi başka ellerde toplandı. Bakanlar Kurulu üyeleri Başbakan'a değil Kral'a bağlıydı. Bismarck parlamenter hükümeti reddettiği için günümüzde her sıradan Avrupa başbakanının olağan kabul ettiği bakanlar kurulu üzerindeki iktidardan kendisini mahrum etti. Kabinesini istediği gibi değiştirmesi mümkün değildi. Bismarck'ın diktatörlük dürtüleri kraliyet gücünün gerçekliğiyle çarpışmaktaydı. Ayrıca, görevden alınan bakanları daimi düşmanları haline getirdi. Ancak Gustav von Diest'e açıkladığı gibi bu durumun farkındaydı: "Bodelschwingh'in ne kadar tehlikeli olduğunu bilirim, onu hiçbir zaman hafife almadım. Onun ne olduğunu bilmek ister misin? Vurdum diye omzuna atıp eve götürürken arkadan kıçını ısıran tilkidir."[16]

Prusya ordusu 21 Eylül 1866'da Berlin Kraliyet Sarayı'nın önünde, kutsal *Te Deum*'la [Şükür İlahisi-ç.] tamamlanan bir zafer alayı düzenledi. Dönemin önde gelen Katolik sanayici ve bankerlerinden birisi olan Gustav Mevissen (1815-1899)[17] askeri birlikler geçerken kalabalığın arasındaydı ve duygularını şöyle kaydetti:

> Bu anın yarattığı etkiyi üzerimden atamam. Ben savaş tanrısına çok hayran birisi değilim ... ancak savaş görüntüleri barışın çocukları üzerinde büyüleyici çekicilik uyguluyor. Gözler o anın tanrısını, başarıyı alkışlayan sonu gelmez insan sıralarına ister istemez takılıp kalıyor ve insanın ruhu da kendini buna kaptırıyor.[18]

Revue Moderne Şubat 1867'de Ludwig Bamberger'in yazdığı *Monsieur de Bismarck*'ı yayımladı. Deneme büyük bir başarı kazandı ve Haziran 1867'de kitap halinde yayımlandı. Yahudi devrimcisinden başarılı bir bankere dönüşmüş olan Bamberger, Bismarck'ın en yakın danışmanlarından biriydi. Bismarck'ın ne derece radikal olduğunu ilk görenlerden biri şüphesiz oydu:

> Şimdi, Almanya hiçbir zaman kendi devrimini yapmamıştır. Protestanlığı kurmuş ve felsefi özgürlüğü geliştirmiş olmanın görkemini taşımakla birlikte, siyasi haklar konusunda hiçbir orijinal, kendiliğinden veya kalıcı bir şey üretmemiştir. Bu bakımdan kendisini, İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri, Fransa, İsviçre, Hollanda veya Belçika'yla karşılaştıramaz. Milletler arasına en sonuncu sırada katılmıştır ve ilk kez 1866 yılında yurtdışından bir itki gelmeden büyük organik bir değişiklik yaşamıştır.... Bismarck'ın bir devrimci olarak doğduğundan bir an bile kuşku duyulamaz. Devrimciler -lejitimistler gibi- beyinlerinde bir yapıyla doğarlar: Bununla beraber bu insanın kızıl veya beyaz bir devrimciye dönüşeceğine tesadüfler karar verir.[19]

1860'larda gelişmeye başlayan Alman bulvar gazeteleri de Bismarck'ı bugün verdiğimiz adla medyatik bir şahsiyete dönüştürdü. Yeni bir popüler orta sınıf dergisi olarak 1867'de yayımlanmaya başlanan *Gartenlaube* (Bahçe Köşkü) 1867'de "Reichstag'dan fotoğraflar" başlıklı yeni bir köşe yayımlamaya başladı. Nisan sayısında Bismarck'ın hürmetkâr bir portresini çizdi:

> Federal Konsey üyeleri için ayrılmış yüksek sırada yalnız Prusya ve Almanya'nın değil tüm Avrupa'nın derin bir dikkatle ve canlı bir ilgiyle izlediği kişi oturuyor. Kutsal Kitap'taki Kral Şaul gibi çağdaşlarına yukarıdan bakan, neredeyse bir baş daha uzun, heybetli, şık bir plastron üniforması giymiş aristokratik bir figür, bir askerin enerjisiyle bir devlet adamının esnekliği ve yumuşaklığını birleştiren bir kişi.[20]

Binlerce resmi ve büstü satılmaktaydı. Bir simgeye dönüşmüştü. Kral, onu 7 Haziran 1867'de kraliyet fonlarından bir "ihsanla" ödüllendirdi. Bismarck bununla Pomeranya'da Varzin köyünü de kapsayan bir malikâne satın aldı. Burayı satın aldıktan sonra Kniephof'u "serbest pazarda alacağım miktardan daha ucuz olmaması" şartıyla kardeşine veya kuzeni Philipp'e satma teklifinde bulundu.[21] Devletlerin kurucusu, dünya çapında tarihi bir kişilik olan Bismarck, fakir düşmüş, eli sıkı

bir taşra eşrafının küçük hesaplarını son ana kadar bırakmadı. Diğer taraftan, gördüğümüz gibi, genç bir insan olarak öğrenmiş olduğu doğal ve katışıksız konukseverliğini de korudu. Motley'e 1869'da açıkladığı gibi, malikânesi Berlin'den uzakta olmasına rağmen demiryolu her şeyi değiştirmişti. "Berlin'den saat 9'da ayrılırsan, akşam yemeği vakti buradasın."[22] Motley nihayet 1872'de Varzin'e ziyaretine geldiğinde Bismarck'ların ev hayatını bir mektupla eşi Mary'ye tasvir etti:

> Varzin'deki yaşam tarzı çok sade, ancak saatler düzensiz. Ben ve Lilly [Motley'in kızı] genellikle dokuz ile on arasında alt kata indik. Madame de B, Marie ve oğulları saate aldırmadan geldiler ve bizimle kahvaltı yaptılar. Bismarck yaklaşık on bir sularında aşağı indi. Kahvaltısı çok hafif -yumurta ve bir bardak kahve- ve daha sonra bir pipo içiyor. Orada oturup hepimizle konuşurken sekreteri gelerek kendisini dinlenme zamanında bile meşgul eden mektup yığınını uzatıyor ve o da yaklaşık otuz santim uzunluğundaki bir kurşun kalemle yanıtlar hakkında muhtıraları yazıyor ve gereken diğer işlemleri yapıyor. Bu esnada oğlanlar aynı odanın diğer bir bölümünde bilardo oynuyor ve "Sultan" adlı bir köpek dairede her yerin altını üstüne getiriyor ve herkesin konuşmasına karışıyor... Avlu tarafından bakınca ev bir yanı açık dörtgen şeklinde; ortada iki katlı bir ana binayla, iki yanda hizmetkârların odalarının ve büroların bulunduğu ileriye doğru uzanan kanatlardan oluşuyor. Çayır veya koru tarafında ise ana binanın önünde boylu boyunca uzanan bir veranda var. İçeri girildiğinde, kare şeklinde bir salon sizi karşılıyor, buradan geniş bir merdivenle dört geniş yatak odasının bulunduğu ikinci kata çıkılıyor. Aşağıdaki salonun her iki tarafında, kütüphanesinin ve hanımların özel odalarının dışında, bir veya iki odalı, ailenin oturma odası olarak kullandığı daireler var. Malikâne, yaklaşık 80.000 dönüme eşit, 30.000 *morgen* büyüklüğünde. Büyük bölümü -kesinlikle üçte ikisi- çam, meşe ve kayın ormanı. Geri kalan kısımda yer alan 800 veya 900 dönümlük küçük bir çiftlikle kendisi uğraşıyor. Diğer arazi 3.000 veya 3.500 dönümlük geniş çiftlikler halinde kiraya veriliyor. Malikânenin ortasından geçen Wipper ırmağı değerli bir su enerjisi kaynağı. Nehir üzerine bir tanesini halen kiraya verilerek işlettiği iki veya üç değirmen inşa ettirmiş.[23]

Varzin ruhi dengesinin önemli bir parçası oldu; korulara, sessizliğe, uzun yürüyüşlere ve kendi toprağında bulunduğu duygusuna ihtiyacı vardı. Çocukluğunda edindiği Junker kimliğine dönmesini bu malikâne sağladı. Varzin onun inziva mekânıydı.

1867 yılının büyük kısmında Berlin'den ayrılamadı; tek kelimeyle yapacak çok işi vardı. İki hükümet inşa etmek zorundaydı; Prusya Bakanlar Kurulunu yeniden düzenlemesi ve Kuzey Alman Federasyonu Federal Hükümetini kurması gerekmekteydi. Bismarck'ın niyeti her iki hükümeti de yönetmek olmakla birlikte ilk anda bunu nasıl yapacağını tam olarak göremedi. Prusya hâkimiyetindeki yeni Federasyon için, büyük ölçüde eski Bund'un Avusturya'nın dışarıda bırakılmış haliyle tekrar hayata döndürülmesi ve Frankfurt kurumlarının aktarılması yeterli olabilirdi. Yönetim organı olarak bir büyükelçiler komitesi ile ortak kararları uygulamak için bir genel sekreter veya şansölye yeterli olabilirdi. Federal Şansölye, emirlerini Prusya Başbakanı, yani Bismarck'tan alacak bir memur olabilirdi. Prusya ile ilhak ettiği Alman devletlerinin oyları Prusya'ya karar oyunu verir, her halükârda küçük devletler Prusya'ya karşı çıkmaya cesaret edemezlerdi. Asırlık Hanover Krallığı'nı lağveden bir devlet adamı için Schwarzburg-Sonderhausen çocuk oyuncağı olurdu. Diğer taraftan, Bismarck'ın yeni milli liberal dostları yeni Federasyonun kendi milli hükümeti, yasaları, ağırlık ve ölçü sistemleri ve milli siyaset sahibi gerçek bir devlet halinde kurulmasını istemekteydiler. Bu tür melez bir Alman federal devlet yapısının oluşturulması her halükârda güç bir teşebbüs olsa da Bismarck'ın artık doyurulamaz hale gelen hırsı bu çabayı iyice çözümsüz hale getirdi.

Ayrıca, Avusturya'nın yanında savaşmış ve şimdi Kuzey Alman Federasyonu içinde muzaffer, topraklarını büyütmüş ve çok daha tehditkâr hale gelmiş bir Prusya'yla karşı karşıya kalan Güney Alman devletleriyle resmi ilişkilerin de bir düzene kavuşturulması gerekmekteydi. Prusya, 13, 17 ve 22 Ağustos'ta Württemberg, Baden ve Bavyera'yla barış antlaşmaları ve birbiriyle özdeş ittifak antlaşmaları imzaladı. Hanover 23 Eylül 1866'da ilhak edildi ve Prusya'nın bir eyaleti oldu.

Kraliçe Augusta bu antlaşmaları ve değişimleri artan bir endişeyle takip etti. Weimar Dukalığı'nın bir Prensesi olarak Saksonya Wettiner soyunun "Ernestine" koluna mensuptu. Konuşurken Sakson lehçesine geçmeyi sever ve Prusya usullerinden hiçbir zaman fazla hoşlanmazdı. Orta Devletlere yakınlık duymaktaydı ve Baden Grandüşesinin annesiydi. Freiherr von Roggenbach'ın hâlâ bağımsız kalan Güney Almanya'daki devletler hakkında yazdığı uzun raporların kenarlarına yorumlar düşmüş ve eşi Kral'a yazdığı mektupları kısmen kaleme almıştır.

Roggenbach'ın muhtırasını ekleyerek Kral Wilhelm'e yazdığı 11 Ekim tarihli mektupta bir ricada bulundu:

> Baden'in uzattığı dostluk elini tutman için mümkün olan her şeyi yapmanı senden bütün içtenliğimle diliyorum. Yukarda tasvir edilen ciddi durumu sana iletmemek ve bu güzel ülkenin hayrına olacak ve sevdiklerimizi koruyacak işleri vakitlice yapmanı Tanrı adına senden istemeseydim annelik görevimi ihmal etmiş olurdum.[24]

Kraliçe ve Roggenbach, 1866 sonbahar ayları boyunca güvenilir aracıların ilettiği mektuplar vasıtasıyla muhaberatlarını sürdürdüler. Egemenlik sorunlarını, Prusya'yla yeni Federasyon arasındaki ilişkileri, yeni Federasyon içindeki ve dışındaki devletleri değerlendirdiler. Kraliçe'nin enerjisi, zihin berraklığı ve azmi onu Bismarck'ın ürkütücü bir muhalifi yapmaktaydı ancak bu durum biraz da fuzuliydi. Roggenbach'ın gösterdiği ilgiyi kendisinin de göstermiş olması halinde, Bismarck'ın Kraliçe'yi yanına çekmesi mümkün olabilirdi. Kraliçe'nin mektuplarında Kral'ın veya Bismarck'ın 1866'da yürüttükleri siyaseti reddettiğine ilişkin bir unsur bulunmamaktadır. Çok makul olarak, karmaşık, çok katmanlı ve kusurlu hale gelmiş egemenlik yapılarındaki iç işleyişten endişe duymaktaydı. Ocak 1867 başlarındaki bir mektubunda üzüntüyle şöyle yazmıştı:

> Önde gelen şahsiyetlerle kişisel temasım olmadığı ve işleri idare eden kişinin görüştüğümüzde kayıtsız kalması nedeniyle maalesef görüşünün ne olduğunu, zaman içinde daha rafine bir hale gelip gelmediğini bilmiyorum... Size ne yazık ki Federal Anayasadan örnek de gönderemem, çünkü şahsen benim de edinmem mümkün olmadı.[25]

Bismarck daha az şüpheci ve daha az kadın düşmanı olsaydı, bu dikkate değer hanımın, müttefik olmasa bile istekli bir dinleyici olduğunu görebilirdi. Ancak elbette bu durumda, denetleyemediği ve ihmal edemeyeceği bir kadını ciddi olarak dinlemesi gerekebilirdi. Grotesk küçük hakaretlerde bulunma âdeti -Kraliçe'ye yeni anayasanın bir örneği dahi gönderilmemişti- düşmanlarına ısrarla tatbik ettiği bayağı intikamcılığını açığa vurmaktadır.

Bu arada vücut bakımından çökmüştü. Son ayların üstünde yarattığı baskı etkisini göstermekteydi. Bu suretle, yıllar içinde giderek alışıldık

1. Prens Otto von Bismarck, 1896,
ressam: Franz von Lenbach.

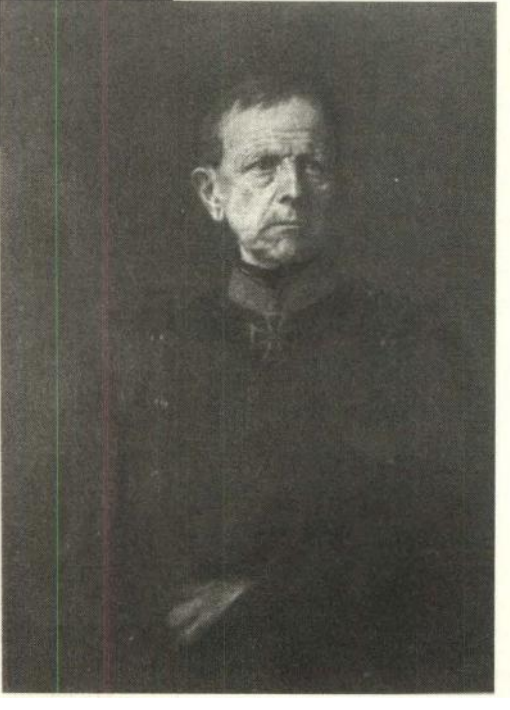
2. Otto von Bismarck 11 yaşında, 1826,
ressam: Franz Krüger.

3. Johanna von Bismarck, 1857,
ressam: Jakob Becker.

4. Albrecht von Roon, 1871.

5. Helmuth von Moltke, 1870-71
ressam: Franz von Lenbach

6a. Ernst Ludwig von Gerlach, 1872

6b. Leopold von Gerlach, 1850.

7. Kral IV. Friedrich Wilhelm, 1847.

8. Mareşal Friedrich von Wrangel.

9. Prusya Kralı ve Alman Kayzeri I. Wilhelm, 1888.

10. Kayzeriçe Augusta, 1888, ressam: Bernhard Plockhorst.

11. Kayzer III. Friedrich.

12. Prenses Victoria,
ressam: Heinrich von Angeli.

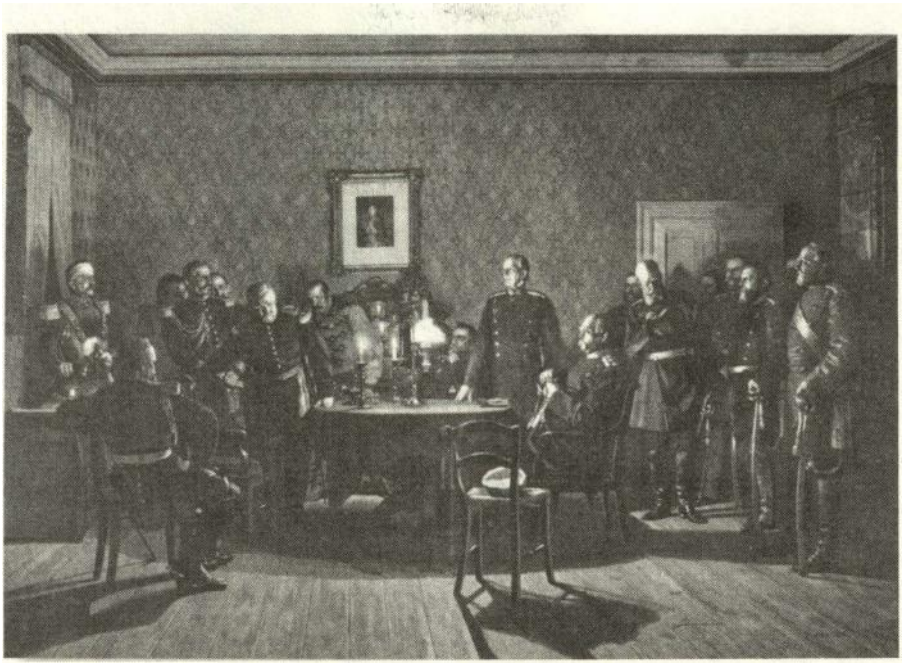
13. Otto von Bismarck,
Alman Konfederasyonu Nezdinde
Prusya Elçisi, 1855,
ressam: Jakob Becker.

14. Ferdinand Lassalle, 1862.

15. Hildegard von Spitzemberg, 1869,
ressam: Wilhelm von Kaulmach.

16. Donchery'de Ateşkes Müzakereleri, 1885, ressam: Anton Werner.

17. Otto von Bismarck, plastron üniformasıyla, 1875.

18. Marie von Schleinitz.

19. Baloda Verilen Ziyafet, 1878, ressam: Adolph von Menzel.

20. Berlin Kongresi, 13 Haziran - 13 Temmuz 1878, ressam: Anton von Werner (1881).

21. Eduard Lasser ve Milli Liberal Parti'nin lider kadrosu.

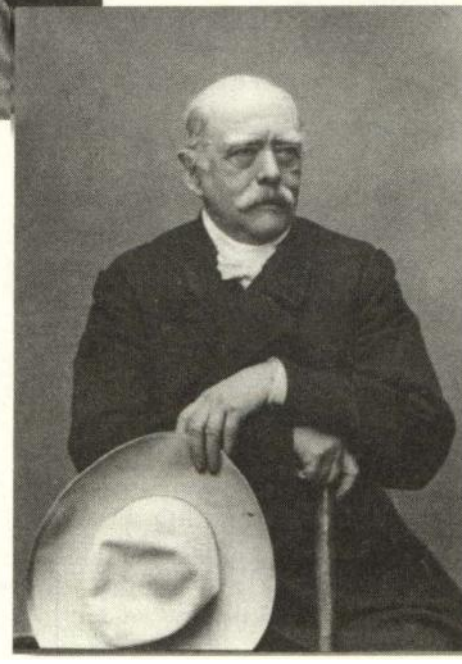
22. Ludwig Windthorst, 1890, ressam: Vilma von Parlaghy-Brachfeld.

23. Otto von Bismarck sivri tepelikli Alman miğferiyle, 1880.

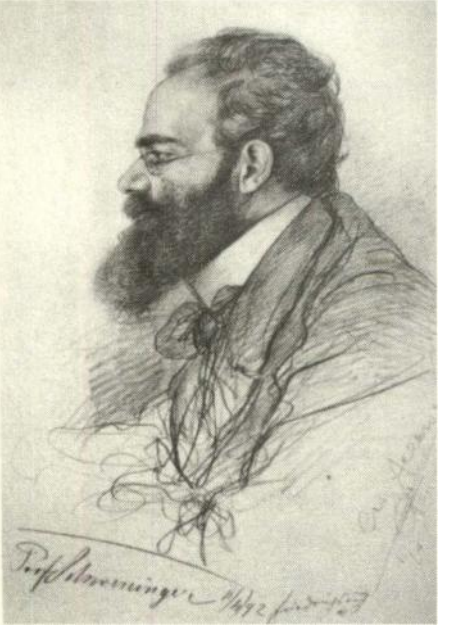
24. Dul Kayzeriçe Victoria, 1897.

25. Otto von Bismarck, 1890

26. Otto von Bismarck ile köpekleri Tyras II ve Rebecca, Temmuz 1891.

27. Ernst Schweninger, 1892, ressam: Christian Wilhelm Allers.

hale gelen bir davranış kalıbına girdi. Sık sık baş gösteren hastalıkları Berlin'den daha uzun sürelerle uzakta kalmasına yol açtı. Pflanze, 14 Mayıs 1875 ile Kasım 1878 arasındaki 1275 günden 772'sini yani yüzde 60'ını malikânelerinde veya kaplıcalarda geçirdiğini hesap etmektedir.[26] Bismarck'ın hastalığı kıdemli diplomatları endişeye sevk etti. General von Schweinitz nasıl olduğunu soruşturdu ve güncesine aşağıdaki kaydı düştü:

> Kont von der Goltz geldi; Varzin'deymiş. Kendine özgü kahkahasıyla, Bismarck'ın Paris'te insanların *la joie fait peur* [iyi giden şeyleri kaybetme korkusu-ç] ismini verdiği bir hastalıktan mustarip olduğu cevabını verdi. "Ne? O adam mı hasta? Bismarck hiçbir zaman hasta değildir, hasta olan benim." Goltz bana bazı şeyler açıkladı, ama yeterli gelmedi.[27]

Bismarck 1866'da nekahat dönemi için Baltık denizi kıyısındaki Putbus'a çekildi. Söylenenlere göre, o ve sadık kâtibi sosyalist Lothar Bucher anayasayı burada iki günde yazmışlardır. Gerçekte ise, Pflanze'nin gösterdiği gibi, Bismarck daha önce metnin birçok kısmını yazmış ve yardım almıştı. Ancak ortaya çıkan çalışma, amaçlarına hizmet etmesi ve iktidarının dayandığı mutlakiyetçiliği koruması bakımından bizzat meşgul olduğu kendi eseridir.

Alman İmparatorluğu'nun daha sonraki anayasası gibi, bu anayasa da yaratıcısı olan hükümdarlar arasındaki bir sözleşmeye dayanmaktaydı. Halk bir rol oynamamaktaydı ve bu kelime metinde sadece bir defa, "halkı" temsil eden Reichstag ile bağlantılı olarak kullanılmıştır. En özellikli bölümler *Bundesrat* ve *Bundesprasidium* ile ilgili olanlardır. 6. madde, Bundesrat, yani Federal Üst Meclisin Frankfurt'taki eski Bundesrat üyelerinden oluşacağını, oy haklarının eski Alman Federasyonu Genel Kurulu düzenlemelerine tabi olacağını, bu yolla "Prusya'nın daha önce Hanover, Hessen Elektörlüğü, Nassau ve Frankfurt'un uhdesinde bulunanlarla birlikte 17 oya sahip olacağını" belirlemekteydi. Kararlar, 7. madde uyarınca "basit çoğunluk" usulüyle alınmaktadır. Prusya toplam 43 oydan 17'sine sahip olduğundan, Prusya'ya katılan herhangi bir küçük devlet grubu getirilmek istenen bir tedbiri engelleyebilecekti. *Bundesprasidium*, yani Federasyon Başkanlığı (11. madde), "Prusya Tacına aittir." Başkanlık maddesi (12. madde), Reichstag adını alan Federal Alt Meclisi toplama, tatil etme ve feshetme yetkisine sahip bulunurken,

Bundesrat Başkanlığının ve Federasyon Başkanlığının günlük idaresinin Federasyon Başkanlığı tarafından atanan *Bundeskanzler*, yani Federal Şansölye tarafından üstlenileceğini tespit etmektedir. Bismarck'ın kendisi için tasarladığı bu makam doğrudan Prusya Kralı'na bağlı bulunmaktaydı. Resmi olarak kabine veya diğer makamlar mevcut değildi. Diğer önemli bir madde olan 20. madde, Reichstag'ın gizli oylamayla, genel ve doğrudan seçimlerle seçileceğini belirtmektedir.[28] Bismarck 1866'da bu sözü vermiş ve tutmuştur.

Kuzey Alman Federasyonu, [*Der Norddeutsche Bund*] o dönemde dünyadaki en demokratik meclislerle karşılaştırılabilecek kadar demokratik bir Alt Meclise (Reichstag) sahipti. Bununla beraber, demokrasinin haklarının sınırları vardı. Ordunun büyüklüğü nüfusun büyüklüğünün yüzde 1'iyle (60. madde) sınırlandırılmış, asker başına yıllık harcama tavanı 255 taler (62. madde) olarak tespit edilmiştir. Bu yolla Reichstag'a ordu harcamalarının tespitinde söz hakkı verilmemiş oluyordu. Bismarck başlangıçtan itibaren ordu konusunda ihtilaf ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Tüm taslak, Bismarck tarafından hazırlanmış olabilecek bir metnin kusurlarına sahipti: ne haklar beyannamesi, ne ayrı bir yargı erki, ne dolaysız vergileri toplama yetkisi, ne de milletvekilleri için kürsü dokunulmazlığı dışında dokunulmazlık ve haklar mevcuttu. Tüm bu karmaşık ve hantal yapı, Prusya Kralı ile Bund (Federasyon) başkanının aynı kişi, Prusya Başbakanı ile *Bundeskanzler*'in (Federal Şansölye) aynı kişi olmasına dayanmaktaydı. Başka bir deyişle, Bismarck sistemi kendisi için tasarlamıştı.

Kuzey Alman Federasyonu Anayasası aşağı yukarı aynı kelimeleri kullanarak yeni Alman İmparatorluğu'nun 1871 Anayasası haline gelmiştir. Böylelikle Prusya Krallığı'nın *tüm* kusurlarını 1871'den sonra birleşik Almanya'ya taşımıştır. 63. maddeyle silahlı kuvvetlerin komutanlığını Prusya Kralı'na vermiş ve komutanlık yetkilerini sınırsız tutmuştur. Böylelikle saray maiyeti, kara ve deniz kuvvetleri kabineleri ve kamarillalar yeni düzenleme çerçevesinde eski şekilde mevcudiyetlerini sürdürmüşlerdir. Başkanlık, istemesi halinde şansölyeyi görevden alabilmektedir. Bismarck bu kırılgan yapıyı sadece kendisine uyması için değil, kuvvetli bir şansölyenin zayıf bir kralı sindirebileceği bir düzenlemeye uymasını da düşünerek tasarlamıştı. Fakat 1890'da keşfedeceği gibi, güvenceler farklı tür bir hükümdara karşı korunmada yetersiz kalacaktı.

Anayasa taslağı üzerindeki nihai tashihleri 1 Aralık'ta Berlin'e döndükten sonra yaptı ve 9 Aralık'ta Kral, Veliaht Prens, Prusya Bakanlarına; 19 Aralık'ta da Kuzey Alman devletlerini temsil eden bir Bakanlar Konseyine sundu. Hükümdarlarla müzakereler nahoş bir atmosferde geçmekle birlikte, Bismarck'ın her zaman olduğu gibi alternatifi hazırdı. Yeni Reichstag 12 Şubat 1867'de seçilecekti. Saksonya Kralı veya Mecklenburg-Schwerin Grandükü sorun çıkardıkları takdirde, Bismarck seçilmesi muhtemel demokratik güçlere yönelmek zorunda kalacaktı. Prusya bürokrasisine verdiği gizli emirlerde, genellikle yapıldığı gibi muhafazakârları değil, "dik kafalı hükümetlere yeterli baskı" uygulamak amacıyla belli yerlerde radikalleri desteklemeleri talimatını verdi.[29]

Seçim sonuçları daha iyi olamazdı. Kurucu Reichstag'ın 297 üyesi vardı. Bu üyeliklerden Muhafazakârlar 63, Hür Muhafazakâr Parti (Bismarkçılar) 40, Milli Liberaller 80, diğer liberaller 40 ve İlericiler sadece 19 üyelik aldı.[30] Yahudi radikal Eduard Lasker, Albrecht von Roon'u bir Berlin seçim çevresinde 1765'e karşı 4718 oyla yenmişti.[31] Aralarından biri kraliyet hanedanından prens, dördü hanedandan olmayan prens, iki dük, 27 kont ve 21 baron olmak üzere Reichstag üyelerinin hemen hemen yarısı aristokrat kökenliydi. Bismarck, Saksonya hükümetine yazdığı gibi, o andan itibaren halkları Alman hükümdarlarına karşı oynayabilirdi: "Alternatifler her zaman mevcuttur: Ya şu anda geçici olarak bizimle ittifak kuran hükümetleri tam olarak ve her zaman yanımızda kabul edeceğiz, ya da ağırlık merkezini parlamentoda aramak gerekliliğiyle karşı karşıya kalacağız."[32]

Kıran kırana bir muharebe iki ay boyunca sürdü. 16 Nisan'da küçük değişikliklere uğrayan Anayasa 53'e karşı 230 oyla kabul edildi; Prusya Meclisi tarafından 31 Mayıs 1867'de onaylandı. Bismarck yine kazanmıştı: haklar bildirgesi, bağımsız yargı, kabine sorumluluğu ve milletvekillerine ödenek olmayacaktı. Königratz'dan daha az tanınmasına rağmen, bu zaferin Bismarck için anlamı daha az değildi. Milyonlarca insanı yeni bir devlette birleştirmiş ve bu halkın seçilmiş temsilcileri başka ülkelerde doğal kabul edilen hakları ciddi bir mücadele vermeden feda etmişlerdi. Yeni Almanya, Prusya yarı mutlakiyetçiliğinin en kötü niteliklerini muhafaza ederek devlet gemisinin dümenini Otto von Bismarck'a emanet etti.

Bismarck 1867'de günlük çalışma düzenini içinden çıkılmaz hale getiren ve faaliyetlerini takip etmek isteyen talihsiz biyografi yazarlarını hâlâ uğraştıran bir sorunla karşılaştı. Yapılan tasarımla Bismarck 29.572.511 nüfusa[33] sahip, binlerce mevzuat, idari reformlar ve değişiklikler talep eden yeni bir ülkede tek idari makam haline gelmişti. Demiryolları, posta sistemleri, hukuk yapıları ve kanun külliyatları, yollar, kanallar, para birimleri, fabrika teftişleri, okullar, mali sistemler, üniversiteler ve teknik kolejler birbirleriyle uyumlu hale getirilmeliydi. Anayasa bir federal kabine kurulması konusunda hüküm getirmemişti ve Prusya Başbakanlığı ile ilişkilendirmeye karar verdiği Federal Şansölye makamının nasıl çalışacağı konusunda açık bir fikri yoktu. 1867'den iktidardan düştüğü 1890 yılına kadar Bismarck'ın hayatı, adına yapılan her şeyi kontrol etmek ve yönetmek için katlanılmaz bir mücadele halinde geçti. Stosch, Fransa-Prusya Savaşı'ndan sonra Bismarck'ın Fransızlarla ateşkes müzakerelerini nasıl yalnız başına yürütmeye karar verdiğini anlatmıştır. Bu tipik davranışı, idaresi altında çalışanların tümünün güncelerinde birçok kereler karşımıza çıkmaktadır:

> Bismarck'ı çalışırken [barış müzakereleri sırasında] görme fırsatım oldu. Görüşleri ve hareketlerinin gücüne hayranlık duyduğumu söylemek zorundayım. Diğer taraftan nihai müzakerelerde teknik sorular için ihtiyaç duyduğu kişiler dışında herkesi yanından telaşla uzaklaştırması çok garip. Muhatabının karşısında yalnız oturup onu hırpalamaktaydı. Bu yönetim şeklinin yararı sürecin hızlı işlemesi; olumsuz tarafı ise anlaşmanın farklı yorumlara açık olması. Böyle bir durumda ancak kuvvet kullanılarak karara ulaşılıyor.[34]

Avrupa'nın en hızlı büyüyen çağdaş devleti tek bir dâhi devlet adamı tarafından idare edilemezdi ancak Bismarck başkalarına şans tanımayı reddetti.

İlave olarak Bundesrat, yani Federal Meclisin kimliği ve işlevi sorunuyla karşı karşıyaydı. Bu kurum tam olarak neydi? Bir senato mu, yoksa yeni devletin bir tür üst meclisi miydi? Ya da, sadece küçük Alman devletlerinin gevezelik etmelerine mi yarayacaktı? 21 Temmuz 1867'de Dışişleri Bakanlığındaki yardımcısı Hermann von Thile'ye Prusya ve Bund arasındaki öndegelim sorununun nasıl çözülmesi gerektiğini gösteren bir mektup yazdı:

> Kral'ın Bundesrat'ın ilk oturumunu resmi olarak açmasının ne gerekli ne de istenilir olduğuna inanıyorum. Bu, Federasyondaki meslektaşlarımıza devlet temsilcilerinin bir Prusya parlamento kurumuyla aynı kategoride bulundukları izlenimini verecektir. Fiilen sadece kabul edilmiş ve yüce makamların yeni kararlarına ihtiyaç göstermeyen federal bütçe ile gümrük anlaşması Bundesrat önüne gelmelidir.[35]

Bundesrat haddini aşmamalı ve Bismarck'ın siyasetine müdahale etmemeliydi. Fakat iş yükünün ağırlığı sorunu devam etti ve 10 Ağustos 1866'da Bismarck Kral'a "farklı idare birimlerini birleştirecek ve odak noktası olacak bir organ niteliğinde..." bir *Bundeskanzleramt* [Federal Şansölyelik] kurulmasını önerdi. [Bu makam] Kuzey Alman Konfederasyonunun üyesi ve önderi olarak Prusya tarafından ilgili dairelerin işbirliğiyle Bundesrat ve Reichstag önüne getirilecek konuları hazırlayacak[tı].[36] Bismarck bu sayede kendi personeli olan bir şansölye ofisine sahip oldu. Federal Şansölye Ofisinin başına Rudolf Delbrück'ü (1817-1903) getirdi. Delbrück daha önce bakanlık yapmadığı, dolayısıyla parlamentoda desteği olmadığı için Bismarck'a uygun gelmişti. Ticaret Bakanlığında gümrük işleri uzmanı sıfatıyla kıdemli bir memur olarak çalışmıştı. Bismarck kendisini yükseltmeden önce mesleki beklentisini şöyle ifade etmişti:

> Kral ve Kont Bismarck'la ilişkim neticesinde birkaç yıl sonra Ticaret Bakanlığında Kont Itzenplitz'in yerine geçme imkânım olduğuna inanıyordum. Meslek hayatımı Prusya Ticaret Bakanı olarak sonlandıracaktım. Fakat hey şey farklı gelişti.[37]

Delbrück için Şansölye Yardımcısı makamı yaratıldı ve 12 Ağustos 1867'de yeni Reichstag bu makamı onayladı. Şansölye Yardımcısı, yeni *Bundeskanzleramt*'a başkanlık yapmakta ve zaman içinde giderek daha yerleşik hale gelen bir uygulama olarak, Şansölye'nin bulunmaması halinde *Bundesrat*'ta Başkanlık yapan Şansölye'ye vekâlet etmekteydi. Yeni Şansölye Yardımcısı vazifesine derhal başladı ve bir idari dinamo gibi yeni devletin tüm veçhelerini düzenlemeye başladı. Yeni makamdan sonu gelmez bir kararname akışı başladı - Bismarck buna "kararname ishali" adını vermişti.[38] Delbrück başka kimsenin anlayamadığını anlamış ve kusursuz bürokratik etkinliğini Bismarck'ın iradesine kesin itaatiyle birleştirmişti. Bismarck, Baden Grandükü'ne 1870'te Delbrück'ün

görevinin tüm veçhelerinde ne yaptığını tamamen bilen ve işlerini idare ederek, uygulamaya geçmekte olağanüstü yetenek sahibi bir kişi olduğunu söylemişti.[39]

Delbrück kısa zaman içinde "Vekil Bismarck" olarak tanındı. Esasen Bismarck'tan tümüyle farklı bir yapıya sahipti ve bu durum da bir otokratın hizmetinde nasıl bu kadar uzun bir süre kalabildiğini açıklamaktadır. Şahsi itibar kazanmaya ihtiyaç hissetmeden çalıştı, unvan almayı reddetti ve Bismarck'ın despotik yönetimi altında uyumla çalıştı. 1867 ile 1870 yılları arasında Delbrück ortak para birimi, ölçüm sistemi, isteyenin istediği meslek ve zanaatlara serbestçe girmesini [*Gewerbefreiheit*] sağlayan ortak sistemi yarattı, serbest dolaşım ve yerleşim sistemini düzenleyen mevzuatı hazırladı.[40] Bismarck'ın eski dostu ve rakibi Karl Friedrich von Savigny, "Delbrück'ün konumunun sağlamlığı, sadece Bismarck'ın sıkıcı bulduğu konularla uğraşmasıyla ilişkilidir" demişti.[41]

"Vekil Bismarck" ile diğer memurlar arasındaki ilişkiler hiçbir zaman kolay değildi. Bu esnada, orduda general olmasına rağmen İmparatorluk Deniz Kuvvetleri Komutanlığına atanmış olan Stosch, Şubat 1873'te Veliaht Prens'e, Bismarck ve Delbrück'le bir ihtilafını bildirdi:

> İmparatorluk Şansölyesi'nin işi olan bir konudaki imparatorluk kararnamesine imza atmış olmak talihsizliğine uğradım. Diğer taraftan, Şansölye, yardımcısı [Delbrück] aracılığıyla daireme müdahale etti. Bu meseleden çıkan ihtilaf dün kabinenin İmparatorluk Şansölyesi'nin makamında özel bir oturumla toplandığı sırada çok fırtınalı bir sahneye yol açtı. Oturumun başlamasından önce Prens Bismarck beni odasına çağırarak bakanlığın gerektirdiği niteliklerden mahrum olduğumu ve temsilcisi kim olursa olsun koşulsuz itaat beklediğini söyledi. Kuvvetle karşılık verdim. Toplantıya girdiğimizde ikimizin de yüzü kızarmıştı. Bugün Majestelerine Şansölye'nin Deniz Kuvvetleri konusunda Delbrück yerine vekil olarak beni atamasını, aksi halde beni görevden almasını arz ettim.[42]

Delbrück, Lucius'un kaydettiği gibi, kabinenin Yahudi çalışanlarıyla istişarede bulunarak Bismarck'ı huzursuz etmişti:

> Dün öğle vakti Prenses beni bir oturumdan çağırttı. Prens, Delbrück'le yaptığı görüşme sonucunda bütün gece uyuyamayacak kadar kızmış ve heyecanlanmıştı. Kendisini yatakta buldum, fakat son defa görüşmemizden daha iyi ve zindeydi.

> Burada yatıyor ve hiçbir şey yapamıyor; ne kabinede ne de Bundesrat'ta yeterince temsil edilmediğini hissediyor. Delbrück Friedberg, Friedenthal, Lasker, Wolffson, Bamberger'le, sürekli olarak da Yahudilerle istişarede bulunuyor ve bu da yasama çalışmalarını sekteye uğratıyor.[43]

Şartlar Bismarck'ı liberal partilerle çalışmaya zorlamaktaydı ve bu da Friedenthal, Friedberg, Lasker, Bamberger ve Simson gibi kişilerle işbirliği yapması anlamına geliyordu. Bu kişilere Yahudiler olarak saldırmasına karşın onu asıl rahatsız eden muhalif olmalarıydı. Stosch bu temayülü tespit etti ve 18 Ağustos 1867'de yazar Gustav Freytag'a Bismarck'ın tutumuna ilişkin görüşünü özetledi:

> Bismarck'ın itibarı yükseldikçe, şahsi düşünen ve davranan insanları daha rahatsız edici buluyor. Asabiyeti arttıkça da, yıpratıcı şahsi temaslardan daha çok korkuyor... Genel bedensel zaaflar ve ufak tefek insanlar bu büyük devlet adamını normal sınırların ötesinde rahatsız ediyor.[44]

Bismarck'a diğer herkesten fazla sorun yaratan bir "küçük insan" olan Ludwig Windthorst (1812-91) milli siyaset sahnesine Stosch'un Freytag'a bu mektubu yazdığı ay girdi. Kuzey Alman Federasyonu Reichstag'ı için ilk seçimler 31 Ağustos 1867'de yapıldı ve Hanoverli hukukçu Ludwig Windthorst, Meppen-Lingen-Bentheim vilayetinden seçilerek ölene kadar yirmi dört yıl boyunca Mecliste hizmet verdi. Margaret Lavinia Anderson'un belirttiğine göre:

> Ludwig Windthorst, İmparatorluk Almanya'sının en büyük parlamenteriydi. Hanover Krallığı Meclisindeki dönemlerini hesaba katarsak, ülkenin farklı yasama organlarında otuz beş yıl boyunca hizmet etmiştir. Bir milletvekilinin yaptığı hesaba göre, sadece Reichstag'da 2209 defa söz alarak, tüm üyelerden daha fazla konuşmuştur. Görüşmelerdeki becerisine eşit başka vekil yoktu; taktik dehasına ancak Bismarck erişebilirdi.[45]

Windthorst'tan daha fazla Bismarck'a tezat teşkil eden bir insan bulmak zordur. Yarı kör, Hanoverli, Katolik ve cüce boylu Windthorst, devasa ölçülerde bir Prusyalı olan Otto von Bismarck'ın karşısına hazırcevaplılığından başka bir niteliğiyle çıkamazdı. Prusya Meclisinde otuz

yıldan fazla bulunmuş ve Windthorst'la birlikte Kuzey Alman Konfederasyonu Reichstag'ına 1867'de girmiş olan Katolik politikacı Peter Reichensperger (1810-92) ölümüne dek onunla birlikte çalışmıştır.[46] Reichensperger, Windthorst hakkında şöyle yazmıştır:

> Windthorst bir parlamento mucizesi olarak görülmelidir. Bismarck'la boy ölçüşebilecek tek kişi oydu. Siyasi her şeye açıktı ve çok hassas algılama gücüyle yapacağı manevraları mükemmel bir sanatsallıkla kavrardı.[47] Küçük, cüce benzeri vücudu, gülünç ağzı, kör gözlerini gölgeleyen şişe yeşili büyük gözlükleri her halükârda göze çarpardı. Kendine özgü görüşleriyle bir araya getirdiği yakıcı müstehziliği ona şöhret kazandırmıştı. Windthorst'un size yukardan, aşağıdan veya gözlüklerinin kenarından bakıp bakmadığını bilmeniz mümkün değildi.[48]

Windthorst Hanover kabinelerinde görev almıştı. Hanover Kralı V. George'un (1819-78) tahttan indirilmesinden sonra 1867'de avukatı sıfatıyla Hanover kraliyet varlıkları sorununun çözüme bağlanmasını Prusya'yla müzakere etti. Kral, varılan çözüm çerçevesinde, savaş sırasında İngiltere'ye göndermiş olduğu devlet fonlarını iade edecek, karşılığında kendisine ait 16 milyon talerlik menkul kıymetin getirisini alacaktı.[49] Bismarck geri alınan kraliyet varlıklarına el koydu ve dilediği her maksatla kullandığı gizli "Guelph Fonu"nu kurdu. Zor ve katı bir insan olan Kral George* tahtan indirildiğini kabul etmeyi reddetmekte, kuzeni Kraliçe Victoria için sıkıntılı bir sorun yaratmaktaydı. Cambridge Düşesi Augusta'ya 17 Ağustos 1866'da yazdığı Almanca mektupta, "öncelikle kim olduğu konusunda bir İngiliz kadını olarak görevini göz önüne almak zorunda" olduğunu belirtti. "Alman duygularımla Hanover Kraliyet Ailesi ve kraliyet toprakları konusunda sadece özel olarak anlayış ve mümkünse müsamaha isteyebilirim."[50] Kral George Viyana dışındaki Hietzing'de bir sürgün hükümeti kurdu ve Bismarck'ı taciz etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Tahta iadesi için savaşmak amacıyla bir Hanover Lejyonu teşkil etti, 1867 ile 1914 yılları arasında Reichstag'a Hanover ayrılıkçısı milletvekilleri seçtiren bir Hanover siyasi partisinin

---

* Welf Hanesi adıyla da bilinen ve 11. yüzyıldan 20. yüzyıla kadar bir çok Alman ve Britanya kralı çıkaran bir hanedan hanesi. Hanover Dukalığı (Viyana Kongresi'nden sonra Hanover Krallığı) da bir dönem bu hane tarafından yönetildi. Burada adı geçen V. George, bu hanenin mensubu idi-e.n.

kurulmasını destekledi. Milletvekili sayıları, 1870 seçimlerinde aldıkları 4 sandalye ile 1880'lerdeki seçimlerde aldıkları 10 veya 11 sandalye arasında değişti.[51]

Hanoverli olmasına rağmen Windthorst Guelph partisine katılmadı. Esasen başlangıçta hiçbir partide yer almadı.[52] Waldenburg-Reichenbach bölgesi milletvekili Dr. Braun Katolik Merkez Partisine katılmadan önce Windthorst'un ilk yıllarında yarattığı etkiyi 1871'de şöyle anlatmıştır:

> Bir zamanlar tek üyesi olan bir parti tanımıştım. Bu Meppen Partisiydi. [Gülüşler.] Bu parti kendisini öyle kabul ettirmiş, öyle çok konuşma yapmış ve öyle bir etki yaratmıştı ki -muhakkak, yüksek yetenekleri nedeniyle- Meclisin tüm cenahlarından büyük bir ilgi ve nezaketle muamele görerek, burada azınlıklara hürmet edildiğinin parlak bir örneğini oluşturmuştu. [Gülüşler.] Vekil Windthorst her konuşmacıya reveransta bulunarak onu karşılık vermek durumunda bırakır. Sadece azınlıklara hürmetimizin yaşayan bir örneği ve bu örnek davranış için bile, bu partinin kendisini feshetmesini üzüntüyle karşıladığımı söylemek zorundayım. [Sesli gülüşler.][53]

Başlangıçtan itibaren Windthorst ince bir siyasi duyarlılıkla, kendisini nelerin beklediğini öngörmüştü. Matthias Deyman'a 2 Kasım 1867'de yazdığı bir mektupta, "Kutsal Efendimizin bile kolaylıkla tartışma konusu olabileceği" parlamentoya girmeye karar verdiğini, ancak "lokomotif nereye giderse gitsin, -zaman ve fırsat çıktığında- durdurmak ya da makinisti dışarı atarak kendim sürmek amacıyla trene bindiğim için" Katoliklerin kendilerini geri çekme seçeneğini reddettiğini açıkladı.[54] Aralık 1867'de Liberal milletvekili Falk, yeni seçilen Kuzey Alman Reichstag'ı için verilen bir kraliyet kabulünde gördüğü bu dikkat çekici kişiyi tasvir etmişti:

> Konukların toplandığı salona girdiğimde, siyah bir redingot giymiş, bir aşağı bir yukarı yürüyen küçük bir adam dikkatimi çekti. Göğsünde bir yıldız ile boynunda tanımadığım bir nişan taşımaktaydı. Nişanları benzediği için bir katedral papazı olabileceğini düşündüm. Başı son derece büyük, yüzü hayli çirkin olan bu adamın tüm görüntüsü çarpıcıydı.[55]

Windthorst bir makama sahip olmadan, makam arzusu da taşımadan, Reichstag ve Katolik Merkez Partisine yirmi dört yıl boyunca ön-

derlik etti. Sırf karakterinin gücüyle yönetim dizginlerini elinde tutması Bismarck'a benzerlik göstermekteydi. Ancak o prensiplerine bağlı bir kişiyken, Bismarck'ın ilke sahibi olmaması aralarındaki en önemli farkı oluşturdu. "Niyet Edilmemiş Sonuçlar Yasası"na Bismarck'ın 1866 senesindeki parlak darbesinin -tüm erkeklere genel ve gizli oy hakkına dayalı bir Alman parlamentosu toplama kararı- 1871 yılında kısa boylu bir dâhinin başında bulunduğu 100 kişilik, demokratik bir Katolik muhalefet partisi yaratmasından daha iyi bir örnek düşünülemez. Talihin daha ironik bir oyunuyla, Bismarck'ı 1860'larda ve 1870 başlarında uğraştıran başlıca muhalifleri, Hanover Krallığı'nı ilhak etmemiş olması halinde karşısına çıkmayacak olan Hanover kökenli siyasetçilerdi. Bismarck'ın eski düşmanı Georg von Vincke'nin 1867 sonunda Katolik milletvekili August Reichensperger'e (1808-95)[56] belirttiği gibi,

> Şu anda aramızdaki en zeki üç kişinin kim olduğunu bilmek ister misin? Bunlar ilhak edilen Hanover'den. Birincisi çok zeki Bennigsen; ikincisi ondan daha zeki Miquel; üçüncüsü ise ikisinin toplamından daha zeki Windthorst.[57]

1866 yılı başında Kuzey Alman Federasyonunun güney devletleriyle birleşme sorununda hâlâ ilerleme kaydedilememiş ve kurumsal sorunlar çözüme kavuşturulamamıştı. Mart 1868'de Stosch, edebiyatçı Gustav Freytag'a bir Reich Kabinesi ihtiyacı hakkında yazdı:

> Bismarck'a gelince, birisinin tutmaması halinde, büyüyen ülke içi iktidarının ağırlığıyla yakında yere çakılacak. Reich kabinesi lehine basında makale yayımlanmasına gönüllü olur musun? Bir Reich Harbiye Bakanlığı kurulması konusundaki resmi mücadelemizde Bismarck, Roon'un haklı olduğunu kabul ediyor, ona tüm güçleri veriyor, fakat makamı vermiyor. Ticaret Bakanlığında da durum aynı. Vergi yükü adil biçimde dağıtılacaksa bir Reich maliye bakanı gerekli olacak. Böylece birliğin masrafları daha kolaylıkla yüklenilir.[58]

Stosch haklıydı; fakat Bismarck bundan kaçınabildiği sürece iktidarını paylaşmadı. Hoşgörüsüzlüğü, emperyal Almanya'nın düzgün bir hükümete sahip olmasını engelledi ve ülke Birinci Dünya Savaşı'ndaki akıbetine, Bismarck'ın yol açtığı, idrak sahibi çağdaşlarını korkutan tüm bu kusurlar nedeniyle uğradı.

Prusya'da Protestan ve Katolik çocuklarının beraberce devam edebilecekleri okullar kurulması önerisi Katolik Kilisesinin itirazını uyandırdı. Posen ve Gnesen Başpiskoposu Kardinal Kont von Ledochowski, bölgesindeki din adamlarının inananları "eşzamanlı" (yani, Protestan ve Katoliklerin beraberce) devlet okullarına muhalefet etmeleri konusunda uyarmalarını isteyen bir buyrultuyu 6 Şubat 1868'de yayımladı. Posen Valisi von Horn, Din İşleri Bakanı von Mühler'e yazarak hükümetin Kardinal'i disiplin altına almasını telkin etti. Bismarck her şeye müdahale ettiği gibi bu duruma da müdahale ederek Bakan'ın istenilen şekilde hareket etmesini uygun görmedi:

> Buna rıza gösteremem... Kuşkusuz buyrultu Protestan eyalet makamlarının ve Vali von Horn'un bakış açısına göre göz ardı edilmemesi gereken bazı hususları içermektedir. Fakat Katolik bir Başpiskopos olarak Kont Ledochowski'nin başka bir tavırla pek konuşamayacağı veya yazamayacağı da unutulmamalıdır. Kanaatimce yapılabilecek en iyi şey, meselenin sessiz kalınarak kapatılması ve yukarıda belirtilen görüş ve sebepler doğrultusunda makamların gerekli gördüğü pratik eylemlere geçilmesidir.[59]

Bismarck'ın bu makul cevabı -uyuyan köpeği uyandırmama siyaseti- kilise ve devlet arasındaki çatışmaya doğru önlenemez gidişi durduramadı. Fransa'ya karşı savaş çıkması Bismarck'ın elindeyken, Roma Katolik Kilisesine karşı savaş kararı elinde değildi. Savaşa güçlü bir taarruzla başladı. 29 Haziran 1868'de Papa IX. Pius bir Vatikan Konsili için davette bulundu. Bu ilk Vatikan Konsili Avrupa liberalleri arasında kötü bir şöhret kazanan Papanın Yanılmazlığı Beyannamesi'ni kabul etti. Bu olay, 1870 yılında birleşen Almanya'nın siyaset gündeminin ilk yıllarına hâkim olan *Kulturkampf*'ın [kültür savaşı-ç.] başlangıcına damgasını vurdu. *Kulturkampf* adı verilen mücadele Bismarck iktidarın dizginlerini almadan çok daha önce İtalya'da başlamıştı. İtalyan Krallığı Roma'yı yeni milli devletin başkenti yapma niyetini ve bununla beraber kilise ile devleti ayıracağını açıkça ortaya koymuştu. Kilise, "dünyevi iktidar" konusundaki muharebesiyle sadece İtalya'da değil, Fransa, Almanya, İsviçre ve Avusturya'da da *Kulturkampf*'ın ilk cephesini açtı.

Bundan daha büyük olaylar 1870'li yıllarda birbirini izledi. Vatikan Konsili 8 Aralık 1869'da oturumlarına başlayarak, 18 Temmuz

1870'teki IV. oturumunda İsa'nın Kilisesi'nin Birinci Dogmatik Anayasasını yayımladı. Anayasa'nın 4. bölümü "Roma Pontifinin yanılmaz öğreti yetkisi" başlığını taşımaktaydı ve şu hükümleri getiriyordu:

> Roma Pontifi EX CATHEDRA konuştuğunda, yani
> 1. Tüm Hıristiyanların hocası ve çobanı olarak görevini icra ederken,
> 2. Yüce Apostolik Yetkisine binaen,
> 3. Tüm Kilise tarafından kabul edilecek inanç ve ahlaki ilkelere ilişkin bir doktrini, kutsal Kurtarıcının kilisesinin ahlak veya inanca ilişkin doktrinlerini tanımlarken mukaddes Petrus'un ona vaat ettiği kutsal yardım vasıtasıyla nail olmasına irade buyurduğu güce ve yanılmazlığa maliktir.[60]

Yeni doktrine Roma kilisesi içinde ve dışında şiddetli tepkiler meydana geldi. Birçok Katolik yanılmazlığı inançlarının bağlayıcı bir öğesi olarak kabul etmeye hazır değildi. Bunlar Roma'dan koparak Eski Katolik Hareketi'ni kurdular.

Württemberg'de 8 Temmuz 1868'de düzenlenen, genel oy hakkının uygulandığı ilk seçimler, her ikisi de Kuzey Alman Federasyonuna üyeliğe karşı çıkan Büyük Alman Kulübü ve Demokratik Halk Partisine ezici bir zafer getirdi.[61] Birliğe doğru gelişmeler duraklarken Bismarck'ın taktikleri konusundaki memnuniyetsizlik yükselmekteydi. Roggenbach, 1869 yazında *Zollparlament* [Gümrük Birliği Parlamentosu-ç] toplantısına katılmak için gittiği Berlin'den Kraliçe Augusta'ya, "Kont Bismarck'ın tüm bu sıkıntıların ağırlığı altında tekrar bedenen hasta düşmekle kalmayıp, esasen kurumların kaosundan beliren karışıklığı nasıl düzene sokacağını da artık bilemez hale geldiği açık bir sır" [62] demekteydi.

"Kurumların kaosu" Prusya hükümetindeki durumu da tanımlamaktaydı. Bismarck aylar boyunca meslektaşı Eulenburg'u yeni ve genişletilmiş Prusya'nın idari yapısını düzenleme sürecini tamamlaması için sıkıştırmış, ancak fazla ilerleme kaydedilmemişti. Bismarck, Eulenburg'u sürekli hastalıklarıyla çalışmaları engellediği için suçladı; tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuştu. 19 Ocak 1869 tarihli bir mektubunda Eulenburg'a şikâyette bulundu:

> Size kızgın değilim... Bakanlıktaki meslektaşlarınıza kızgınım... Dört hafta boyunca hiçbir şey yapılmadı ve bugün müdahale etmeseydim yine hiçbir şey yapılma-

yacaktı... Yukarı kademelerde elde koca bir sıfır var ve benim görüşüm, hastalandığınızda veya izinli olduğunuzda devletin astlarınızın idaresinde eziyet çekmemesi için özen göstermenin, sizin vazifeniz olduğu.[63]

Astlardan duyulan bıkkınlık, Bismarck'ın Kral'ın rızası olmadan tayin ve azledemeyeceği Prusya hükümetinin personeli konusunda Kral'la bir kavgasıyla aynı zamana denk geldi. Neticede tüm bakanlar Bismarck'ın değil Kral'ın bakanlarıydı. Ayrıca, Frankfurt şehrinin ödeyeceği tazminat konusunda da görüş birliği yoktu. Bismarck 3 milyon mark rakamında ısrar etmiş, Kraliçe bu rakamın çok yüksek olduğunu düşünmüş, Wilhelm de onun görüşünü kabul etmişti; 2 milyon gayet yeterli olacaktı. Nihayet Usedom, Bismarck'ın uykusuz gecelerinde tekrar ortaya çıkmıştı. Bismarck, Prusya Büyükelçisi olarak İtalya'ya gönderilmiş olan Usedom'un azlini istemekteydi.[64]

Bismarck, 2 Şubat 1869'da istifa ettiğinde sebep olarak İtalya'daki büyükelçinin tembelliğini, ülkenin yeniden teşkilatlanması planının çok ağır ilerlediğini ve Kral ile Kraliçe'nin Frankfurt şehrinden daha az tazminat almayı arzu ettiğini gösterdi. Avrupa tarihini değiştiren adam, anlamsız, önemsiz ve incir çekirdeğini doldurmayacak meselelerden ötürü istifasını sunmuştu. Bu durum ve izleyen on bir yıl boyunca hatta daha da önemsiz konular nedeniyle tekrarlanan bu komedi nasıl açıklanabilir? Kral'ın cevabı tamamen haklıydı:

Ortada Frankfurt am Main dışında uzlaşmazlık olmadığını tekrar ediyorum. Usedom konusunu arzunuz uyarınca dün özel olarak yazılı biçimde tartıştım; iç konular düzene girecektir; tayinler konusunda uzlaşmış durumdayız, ancak bireyler istekli değil! Dolayısıyla meseleyi bu kadar uzatmanızın sebebi nedir?[65]

İstifasını sunduğu gün Bismarck, Roon'a, "Gücümün sonundayım ve manevi olarak Kral'a karşı mücadeleyi sürdüremiyorum." dedi.[66] Fakat bu neyin mücadelesiydi? Kral ona duyduğu hürmeti ve yakınlığı samimi bir dille ifade etmekteydi:

Fikrinizi kabul edeceğimi nasıl tasavvur dahi edebilirsiniz! Sizinle birlikte yaşamak ve her şeyde mutabık kalmak *benim en büyük mutluluğumdur* (yazının aslında altı iki defa çizilmiştir). Nasıl tek bir anlaşmazlığın size bu aşırı adımı attırmasına izin vere-

> cek kadar hastalık hastası olabilirsiniz! Açığın kapatılması konusundaki anlaşmazlık ortaya çıktığı zaman bana Varzin'den kanaatinizin farklı olduğunu yazdınız. Fakat görevinize başladığınızda işinizin icabı olarak her zaman kararlarıma uyacağınızı söylemekteydiniz. O takdirde, 3 ay önce bu kadar asilane ifade ettiğiniz görüşlerinizi böylesine derinden değiştiren nedir? İsminiz Prusya tarihindeki her bir isimden daha yüksek bir mevkide durmaktadır. Ben şimdi bu insanı gitmeye bırakacak mıyım? Hiçbir zaman! Sükûnet ve *dua* (aslında altı iki defa çizilmiştir) her şeyi düzeltecektir. En sadık dostunuz (altı üç defa çizilmiştir) W.[67]

Roon da Bismarck'a yazarak istifa mektubunu göndermemesini rica etti:

> Sevgili dostum, dün ayrılmamızdan beri zihnim sizinle ve kararınızla meşgul. Hiç huzur bulamıyorum; Size yazınızı uzlaşmayı mümkün kılacak şekilde kaleme almanız için bir kez daha müracaatta bulunuyorum. Belki mektubu henüz göndermemişsinizdir ve hâlâ değiştirebilirsiniz. Dün alınan nerdeyse müşfik mektubun tamamıyla haklı olmasa bile gerçeklik payı içerdiğini değerlendiriniz. Kaleme alanın rütbesi dikkate alındığında... belki kendisinin bile itiraf edemediği şekilde, sahtelikten uzak, gerçek ve tam bir değere sahip olarak görülmeyi hak etmektedir ve "ben çok haksızlık ettim ve bunu düzelteceğim"[68] demektedir.

Bismarck, Kral'dan yapmadığını düşündüğü neyi telafi etmesini istemekteydi? Kral'ın sevgisi ve yakınlığını ifade etmesini ve sonra da mutsuz bir çocuk gibi acısının "öpülmekle geçeceğini" istediğini düşünmek anlamsız ve zorlama bir öneri mi olurdu? Kral'ın mektubu Roon'un "nerdeyse müşfik bir ton" olarak adlandırdığı sınırın ötesine geçmektedir. Kral mektubunda "Sizinle birlikte yaşamak ve her şeyde mutabık kalmak *benim en büyük mutluluğumdur* (asıl metinde altı iki defa çizilmiştir). Nasıl tek bir anlaşmazlığın size bu aşırı adımı attırmasına izin verecek kadar hastalık hastası olabilirsiniz..." demektedir. I. Wilhelm'in ikinci cümledeki "hastalık hastası" ifadesiyle kastı çok belirgin olmasa da, Bismarck'ın şahsi ve siyasi güçlüklerinin hayali olduğu, dolayısıyla hastalık hastası olarak adlandırılmasının yanlış olmadığı söylenebilir. İdari teşkilatlanma yasasının bakanlıktan bir ay erken veya geç çıkması, Frankfurt'un iki ya da üç milyon ödemesi veya Usedom'un İtalya'da kalıp kalmaması büyük bir fark yaratmazdı. Söz konusu olan kişi, Avrupa haritasını ve Alman tarihini dört yılda değiştiren ve 1870'te Napoleon

İmparatorluğu'nun yok oluşunu planlayacak Bismarck'tı. Bu dev adam, Kral, Guido von Usedom'u işten atmadığı için gece uyku uyuyamıyordu.

General von Stosch, Usedom'un azli ve istifa krizi hakkında, Gustav Freytag'a açıkladığı gibi, mahrem bilgiler edinmişti:

> Usedom Kral'a yazarak, son defa kabulde Kral'ın kendisine son derece lütufkâr davranışı nedeniyle azledilmiş olduğuna inanamadığını söylemiş. Kral, Bismarck'ın kendisinden habersiz olarak bir büyükelçiyi azletmesine son derece öfkelenerek yerinde kalmasını emretmiş ve Bismarck iyi bir papara yemiş. Doğal olarak Bismarck bu durumu gayet güzel kendi tarafına çevirmiş ve Usedom'a darbe indirmiş. Yeni bir gürültü kopmuş ve Bismarck da meseleyi kabine sorunu haline getirmiş. Bunun üzerine Usedom yine de ayrılmış, fakat Kral Bismarck'a laf bırakmadan kendisine bir nişan verip onu Olfer'in makamına [Berlin Kraliyet Müzeleri Genel Direktörlüğü] tayin etmiş.

Stosch'un yazışmaları Bismarck hakkında önemli bir gerçeği açığa vurmaktadır. Stosch'un kendisi de Bismarck'ın kötü muamelesine ve aşağılamasına maruz kalmıştır. Bismarck'ın birçok politikasına karşı çıkmaktaydı. Veliaht Prens ve Prenses'in gözdesi olmuştu. Bismarck da onu "düşman" olarak görmekteydi. Bismarck'ın hakkında topladığı yıkıcı kanıtlara rağmen Stosch'un Bismarck'a desteği hiçbir zaman sarsılmadı. Yukarıdaki alıntı şu cümleyle sona ermektedir: "Bismarck olmadan, Reich'a doğru ilerleyemeyiz."[69]

Gerçekten de ilerleme sağlanmaktaydı. Delbrück'ün ofisi yeni devleti birleştirecek ve liberalleştirecek yasaları üretmekteydi. Reichstag 21 Haziran 1869'da meslek ve zanaatlara girişin serbest olduğuna dair tartışmalı bir yasa çıkararak Adam Smith'in *Milletlerin Zenginliği*'nde bir musibet olarak lanetlediği, meslek loncalarının tarihten gelen kısıtlamalarını kaldırdı. Kuzey Alman Konfederasyonu Yahudilere 3 Temmuz 1869'da tam özgürlük tanıdı: "Medeni ve milli haklar üzerinde dini inançların farklılığından kaynaklanan tüm mevcut kısıtlamalar kaldırılmıştır."[70] 11 Temmuz 1869'da çıkan yeni Anonim Şirketler Yasası hisse senedi çıkartılması konusunda hükümetten izin alma gerekliliğini kaldırdı; yeni yasa uygulamada yeni limited şirketlerin kurulmasını ve borsaya arzını mümkün kılmaktaydı. Kötü şöhretli bir reaksiyoner hükümetin bu liberal önlemleri getirmesi kamuoyunu şaşırtmıştı.

Bismarck'ın öfke ve hastalık hastalığı Ağustos 1869'a kadar artarak devam etti ve tekrar istifayla tehdit etti. Haziran 1869'da Roon'a yazdığı gibi:

> Ölecek kadar hastayım ve safra kesesi sorunum var... 36 saattir uyumuyorum, tüm geceyi kusarak geçirdim. Başım, soğuk kompreslere rağmen alevli bir soba gibi. Aklımı kaybetmekten korkuyorum. Hezeyanımı lütfen mazur görünüz... Sürdüğümüz araba parçalanacak olursa, en azından kendimi bunun kabahatinden ayırmış olacağım. Neyse ki bugün Pazar. Yoksa hiddetimi salmak için vücuduma bir zarar vermekten endişe ederim. Gemiyi idare etmek için ikimiz de çok sinirli hale gelmiş olabiliriz.[71]

Bu akıllara zarar öfke patlamasına, Bismarck'ın Kuzey Alman Posta Direktörü olarak, adı iki büyük Alman milli biyografi sözlüğünün hiçbirinde geçmeyecek kadar silik bir insan olan Helding adlı Hanoverli bir kişiyi tayinini kabinenin reddetmesi yol açmıştı. Bakanlar, adı geçenin Prusya devletine üç yıl hizmette bulunmuş olma şartını yerine getirmemesi nedeniyle itiraz etmişlerdi. Buna mukabil, Bismarck gereksiz kısıtlamalardan arındırılmış, herkese açık bir kamu hizmeti kurmak istemekteydi ve kızmakta haklıydı. Fakat yarattığı sahnenin sebep ve sonucu arasında ciddi biçimde dengesiz bir şeyler vardı. Bismarck'ın bu deliliğe yaklaşan öfke nöbetlerini nasıl aştığı bir bilmece olarak kalmaktadır; bu nöbetlere maruz kalan çağdaşlarının nasıl dayandıkları da kayda değer bir konudur.

Tutumu, Albrecht von Roon ve Moritz von Blanckenburg'u üzmekteydi. 16 Ocak 1870'te Roon, Moritz von Blanckenburg'a şöyle yazdı:

> Bismarck, Prusya'nın dahili işlerini bile yıllar öncesinde yaptığı gibi yönetiyor. Kabine toplantılarında canlı; nerdeyse durmadan tek başına konuşuyor ve eski, entelektüel kıvraklık ve şahsi yakınlıkla karşısına çıkan tüm güçlüklerin üstesinden geleceği hatasına düşüyor. Milli Liberallerle flört ediyor, eski dostlarını ve siyasi ortaklarını ihmal ediyor. Diplomatik diyalektik ve insani zekâyla herkesi kazanabileceğine ve yem atmakla liderlik edebileceğine inanıyor. Muhafazakârlarla muhafazakârca, liberallerle liberalce konuşuyor ve bunu yaparken çevresi için öyle üstten bir küçümseme veya öyle inanılmaz yanılsamalar açığa vuruyor ki, ürpermekten kendimi alamıyorum. Ne pahasına olsun, şimdi ve gelecekte makamında kalmak istiyor, çünkü elini çeker çekmez kurmaya başladığı yapının çökeceğine ve alay konusu haline geleceğine inanıyor. Bu tutumunda çok hatalı da olmayabilir, fakat hedefe erişmek uğruna bu tür yollar nasıl kullanılabilir! Kendisi yaptı diye bunlar mazur görülebilir mi?[72]

Moritz beş gün sonra cevap verdi:

> B hakkında yazdıkların beni şaşırtmıyor. Muhafazakârlara muamelesindeki hatalarını onaramayacağını iyi biliyorum, çünkü Varzin'den [ziyaretimden] beri Almanya'nın aşamalar halinde birleşmesinin giderek daha liberalleşmemizi gerektirdiği kanaatini taşıdığını -bunu doğrudan söylüyor- iyi biliyorum. Diğer taraftan, mevki sahibi olmakla her liberalin Kral'a kuşkusuz yakınlaşacağını, bu yolla da *eo ipso* [kendiliğinden-ç] muhafazakârlaşacağını düşünüyor.[73]

Bismarck siyaset dünyasında kendisine gerçekten yakın iki dostunu kızdırmıştı. "Küçük Hans" Ludwig von Gerlach ile Alexander von Below'la ve Junker sınıfından yakın ortaklarıyla ilişkileri zaten kopmuştu. O andan sonra, tekrarlanan hastalık nöbetleri, öfke, uykusuzluk ve hazımsızlık haricinde neredeyse dayanılmaz bir yalnızlıktan da ıstırap çekecekti.

Bismarck bir posta idaresi müdürünün tayini nedeniyle hasta düşerken, İspanya'da meydana gelen bir olay ona Avrupa tarihini yeniden biçimlendirme fırsatını verdi: bu fırsat, "Hohenzollern Adaylığı" adıyla bilinen krizdi. Eylül 1868'de İspanya'da bir generaller cuntası, 1843 yılında kendisi de kararlı bir generaller hizbinin benzer bir *pronunciamiento*'su [muhtıra-ç] ile iktidara gelmiş olan Kraliçe II. Isabella'yı devirdi. 27 Mart 1869'da İngiliz Dışişleri Bakanı Clarendon Markisi, Paris'teki İngiliz Büyükelçisi Lord Lyons'a şöyle yazmaktaydı: "Kaos içindeki durumu, halihazırda bu ülkeye hor gözle bakılmasına yol açıyor... Bismarck'ın İspanya'ya yandaş bir güç olarak göz koyduğu yönünde şimdiden kanıtlar mevcut."[74]

1831 yılından 1837 yılına kadar devam eden Carlist Savaş* sırasında İngiltere elçiliği yapan Clarendon iyi İspanyolca konuşmakta ve ülkeyi iyi tanımaktaydı. Bismarck konusunda haklı olmakla beraber, o aşamada ne kadar haklı olduğunu bilemezdi. Bismarck 3 Ekim 1868 gibi erken bir tarihte Alman Dışişleri Bakanlığına verdiği talimatta, "İspanya sorununun açık kalması çıkarımızadır ... ve Napoleon için kabul edilebilir bir çözümün bizim için yararlı olması muhtemel değildir"[75] demişti. Generallerin en önemlisi, "güçlü, hırslı ve itidalli Konsey başkanı

* Carlist Savaş, İspanya'da Veliaht Prens Carlos'un ve soyundan gelenlerin tahta çıkması için 1833-1876 yılları arasında sürdürülen iç savaştır-ç.n.

Mareşal Juan Prim"di.[76] Ekim 1868'de Prim, Konseydeki meslektaşlarını Kraliçe'nin yerine uygun bir prens bulmaları için ikna etti ve ertesi yıl İspanya hükümetinin temsilcileri bir dizi Fransız, Portekiz ve İtalyan prensiyle sonuç alınamayan temaslarda bulundu. 1869 yılı ilkbaharında generaller, Prusya kraliyet ailesinin Katolik güney Almanya dalından ve annesi vasıtasıyla Bonaparte hanedanının akrabası Leopold von Hohenzollern-Sigmaringen üzerinde karar kıldılar.

Aralık 1868'de Bismarck, Putbus Prensi ile Albay von Strantz'ı siyasi durumu tartmak üzere temsilci olarak Madrid'e gönderdikten sonra Mayıs 1869'da da tanınmış askeri gazeteci ve yorumcu Theodor von Bernhardi'yi yolladı.[77] 8 Mayıs'ta Kont Vincent Benedetti Bismarck'a bu adaylık haberlerinin doğru olup olmadığını anlamak için yaklaştı ve üç gün sonra Bismarck haberlerin doğruluğunu teyit etmekle beraber, Hohenzollern-Sigmaringen dalının başı Prens Karl Anton'un projeyi reddettiğini ekledi.[78]

"Yeni Çağ" Hükümetinin 1858'de başbakanı olan Karl Anton, Bismarck'a yazdığı gibi, "İspanya'da bir Hohenzollern'in Prusya karşıtı bir Avrupa'da aşırı bir feryada sebep olmasından ve bekleyen birçok sorunun çözümünü ya vakitsizce süratlendirmesinden veya geciktirmesinden"[79] endişe duymaktaydı. Bismarck'ı cezbedense tam da buydu. Güney Alman devletlerinin Prusya önderliği altındaki nihai birleşmeye direnişlerini aşmak için Fransa'yla bir krize, hatta muhtemelen bir savaşa ihtiyaç duyduğunu biliyordu.

Bismarck'ın hadisenin başlangıcından itibaren savaş isteyip istemediği, 1870'ten itibaren bir yüksek siyaset konusu olmuştur. 1918'den sonra ise, İmparatorluk Almanya'sının Birinci Dünya Savaşı'nın çıkmasından "suçlu olduğu" anlayışı, bizzat Almanya'ya 1919-20 yıllarında kabul ettirilen ağır barış şartlarının gerekçesi haline gelmiş ve bunun sonucunda Bismarck'ın 1870'teki entrikalarının ayrıntıları en yüksek dereceden bir sır olmuştur. Versay Antlaşması'na* rağmen İtilaf Devletleriyle işbirliği siyasetinin en önemli savunucusu olan Gustav Stre-

* I. Dünya Savaşı'ndan zaferle çıkan İtilaf Devletlerinin, Almanya'ya imzalattığı zorunlu barış antlaşması. Almanya birçok ülkeye toprak veriyor, silah üretmemeyi ve 100 bin kişiden büyük bir ordu bulundurmamayı taahhüt ediyor, ödeyemeyeceği kadar ağır bir savaş tazminatı yükü altına giriyordu. Bu ağır koşulların Almanların milli gururunu incittiği belirtilir; bu durumu istismar eden Nazilerin yükselişine ve dolaylı olarak II. Dünya Savaşı'na Versay Antlaşması'nın neden olduğu ileri sürülür-e.n.

semann, 1 Aralık 1921'de parti konferansı sırasında sağ kanat Alman Halk Partisi'ne hitabında Bismarck'ı anmıştır:

> Alman tarihine bir göz atarak, 19. yüzyılda dünyanın en büyük devlet adamı olan Bismarck'ı düşünmenizi istiyorum. Onun siyaseti de uzlaşma siyasetinden başka bir şey miydi?[80]

Bismarck pervasız bir savaş çığırtkanı olduğu suçlamalarına karşı korunmalı ve sağ ve sol kanatlar tarafından 1919 sonrasında izlenen siyasetin hizmetine koşulmalıydı. Batı Alman tarih yazıcılığı 1945'ten sonra monarşi idaresini savunan bir tutum izlemekle birlikte, Almanya'nın Mayıs 1945'te mutlak yenilgisi, suçlamalara yol açabilecek belgelerin müttefiklerin eline düşmesine yol açmıştı. Bu durum Almanya'daki muhafazakâr tarihçileri daha da fazla savunma konumuna soktu.

1973'te Amerikalı S. William Halperin, Bismarck'ın "savaş suçu" hakkında yazılanları ve tartışmaları gözden geçirdi ve siyasetinin "Fransa'yla sorun yaratma peşinde olmak"[81] dışında bir anlama gelmediği sonucuna vardı. Fakat bu, Prens Karl Anton'un haklı olarak öngördüğü gibi, çıkartılan gürültüleri savaşa girmek için bahane olarak kullanmayı planladığı anlamına gelmemekteydi. Bismarck hiçbir zaman seçeneklerini önceden saf dışı bırakmazdı.

Şubat 1870'te Bismarck, Paris'teki Alman Büyükelçiliğine askeri ataşe olarak atanması üzerine Yarbay Alfred Kont von Waldersee'ye (1832-1904) bir brifing verdi. Anhaltlı seçkin bir asker ailesi mensubu olan Waldersee, Prusya ordusundan yetişmişti. Babası generaldi ve Harbiye Bakanlığı yapmıştı. Waldersee, çağdaşı Albrecht von Stosch'la birlikte gaddarca hırsı ve siyasi nitelikleriyle kendini belli etmişti. Aynı zamanda Stosch gibi günce tutmakta ve yazışmalarını saklamaktaydı. 1866'da mükemmel bağlantıları sayesinde Kral'ın yaverliğine yükselmişti. Waldersee'nin güncesine göre, Bismarck görüşmede lejitimist* çevrelerden ve "aceleci değerlendirmelerden" kaçınması uyarısında bulunmuştu. "Siyasi durum cennet misali bir barışı andırmakta. Ancak bu durumun ne kadar süreceğini ise kimse bilemez. Fransızlar içişleriyle

---

* Bourbon hanedanının Fransa tahtındaki hak iddiasını savunan kraliyet taraftarları. 1830 Temmuz Devrimi'yle tahta çıkan Orleans hanedanının meşruluğunu reddetmişlerdir. Fransız Devrimi, cumhuriyet ve bu gelişmelerin beraberinde getirdiği değerleri de kabul etmemiş, aşırı sağ görüşlerle özdeşleşmişlerdir-ç.n.

uğraşmaktan dış siyasete ayıracak zaman bulamıyorlar."[82] Bu aşamada, yani 6 Şubat 1870'te Bismarck, barışın bir süre devam edeceğini varsaymaktaydı. Aynı varsayımı kabul eden İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Clarendon birkaç ay önce Madrid'deki İngiliz Büyükelçisine benzer bir şekilde şöyle yazmıştı:

> Ne mutlu ki, eski dönemlerdeki gibi, yabancı güçlerin İspanya siyasetini kendi avantajlarına kullanma gibi bir çabaları artık mevcut değil. İspanya'da hanedanlarına etki kazandırarak Avrupa'daki Güçler Dengesini bozmak veya İspanya'nın zararına dominyonlarını büyütmek arzuları görülmüyor.[83]

Hohenzollern adaylığının *casus belli* haline gelmesinin tek sebebi, Mareşal Prim'in menfi cevabı kabul etmemesi ve Paris'in muhtemel cevabını küçümsemesi değildi. Prim 17 Şubat 1870'te Bismarck'a yazarak, "başlangıçta tümüyle mahrem bir yaklaşımda bulunmayı daha münasip ve amaca hizmet edici gördüğünü" söyledi.[84] Bir hafta sonra Eusebio de Salazar, elinde Prens Leopold, Kral Wilhelm ve Bismarck'a muhatap, İspanya tacı tekfinin elbette meclisin onayına tabi olarak sunulması teklifini içeren mektuplarla Karl Anton'un Düsseldorf'taki ikametgâhına geldi. Karl Anton bir süreliğine oğlunun "Şarlken'den beri görülmemiş bir hanedan kurması" hayaliyle kendinden geçse de, muvafakatini vermeden önce oğlunun hanedanın başı Kral I. Wilhelm'in resmi iznine ve Bismarck'ın desteğine ihtiyaç duyduğunu akıl etti.[85] Kral düşünceye karşı çıkmakla birlikte, Bismarck bu tür engelleri aşmayı daha önce de başarmıştı. Veliaht Prenses 12 Mart 1870'te Kraliçe Victoria'ya yazdı: "General Prim buraya Leopold von Hohenzollern'e kendi imzaladığı bir dizi mektubu getiren bir İspanyol göndererek, acilen İspanya tahtını kabul etmesini istedi... Ne Kral, ne Prens Hohenzollern ne Antoinette [Prenses Leopold], ne Leopold, ne de Fritz bu düşünceye taraftar..."[86]

Bismarck ise açıkça teklifin lehindeydi. 9 Mart 1870'te Kral Wilhelm'e, "... dolayısıyla Hohenzollern hanedanının Şarlken'den sonra sadece Habsburgların erişebildiğine benzer yüksek bir mevki ve itibar kazanması Almanya'nın siyasi çıkarınadır" görüşünü savunduğu bir muhtıra sundu. Kral inatla öneriye muhalefetini korudu ve Bismarck'ın görüşlerine karşı kuşkucu kenar notları düştü. Neticede, İspanya tahtı gerçek istikrardan mahrumdu ve gelişigüzel bir *pronunciamiento* ile her

zaman devrilebilirdi.[87] Bismarck, Prens Karl Anton'un 15 Mart'ta verdiği, Roon ve Moltke'nin de katıldığı bir yemeği "kuvvetli tereddütlerini" koruyan Kral'ı iknaya teşebbüs için gayri resmi bir Saltanat Şurası düzenleme maksadıyla kullandı.[88] Bismarck'ın bu toplantıda oynadığı role ilişkin açıklamasındaki çarpıtma, bu kitapta daha önce kaydettiğimiz tüm yalanlarını aşmaktadır. İfadeleri şöyledir:

> Siyasi bakımdan bu meseleye oldukça lakayt davranıyordum. Bunu barışsever bir şekilde istenen gayeye ulaştırmaya Prens Anton benden daha ziyade mütemayildi. Majesteleri Romanya Kralı'nın* hatıralarında kabinenin meseledeki işbirliğine dair verilen ayrıntılar doğru bilgilere pek dayanmamaktadır. Sarayda toplandığını belirttiği Bakanlar Kurulu toplantısı yapılmamıştır. Prens Anton, sarayda Kral'ın misafiri olarak kalıyordu ve onunla bakanların bazılarını yemeğe davet etmişti. İspanya meselesinin masada tartışıldığını pek sanmıyorum.[89]

Prens Karl Anton ve Prens Leopold, teklifle artık ilgilenmedikleri konusunda 20 Nisan'da Madrid'i bilgilendirdiler. Bismarck, 13 Mayıs'ta yazdığı mektupta kızgınlık ve hayal kırıklığını Delbrück'e şöyle anlatmaktaydı: "İspanya meselesi berbat bir şekle büründü. Kuşku duyulmaz devlet menfaatleri hükümdarların şahsi arzularına ve kadınların sınır ötesi çıkarlarına tabi kılınıyor. Tüm bunlara haftalardır duyduğum kızgınlık sinirlerimi yıprattı."[90]

Bismarck 21 Mayıs'ta Berlin'e döndü ve ayın 28'inde Prens Karl Anton'a Kral'ın fikrini nihayet değiştirdiğini bildirdi. 8 Haziran'da tekrar Varzin'e çekilerek, saray entrikalarında yanlış gidebilecek işlerin kabahatini her zaman olduğu gibi başkasına atabilmek için kraliyet ailesini adaylık meselesini müzakerede serbest bıraktı. Prens Leopold 19 Haziran'da kabul mektubunu gönderdi ve mektup 2 Temmuz'da kamuoyuna açıklandı.

Yeni İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Granville 5 Temmuz'da bakanlığına yaptığı ilk ziyaretinde, uzun süreden beri hizmet veren, tecrübeli Da-

---

* Prens Leopold von Hohenzollern'in (22 Eylül 1835-8 Haziran 1905) büyük kardeşi Karol 1866 yılında Romanya Kralı olmuştur. Çocuğu olmaması nedeniyle ardından Romanya tahtına geçmesi gereken Prens Leopold 1880 yılında oğlu Ferdinand lehine feragat etmiş, onun da 1886 yılında feragati üzerine küçük oğlu Ferdinand 1914 yılında Romanya tahtına çıkmıştır. Bismarck burada Kral Karol'un hatıralarına atıfta bulunmaktadır-ç.n.

imi Bakanlık Müsteşarı Edmund Hammond, "Uzun çalışma hayatımda böylesine bir hareketsizlik görmedim" demişti.[91] Aynı gün saat 12.10'da İngiliz Büyükelçisi Layard Londra'ya bir telgraf göndererek, ağzı sıkı olmayan birinden Prens Leopold'ün İspanya tacını kabul ettiğini öğrendiğini haber verdi.[92] Ertesi gün 6 Temmuz 1870'te yeni Fransız Dışişleri Bakanı Dük de Gramont, İspanya tahtına Hohenzollern adaylığının Avrupa'daki Güçler Dengesi'ni bozarak Fransız İmparatorluğu'nun çıkarlarına zarar vereceğini Fransa Vekiller Meclisine beyan etti. Fransa'nın şerefi ve çıkarları ciddi şekilde zarar görmüştü. Fransa'nın bu durumu savaş sebebi olarak kabul edeceğini ima etti.[93] O günün devamında Paris'teki Prusya Büyükelçisi Karl Freiherr von Werther (1808-92) kraliyet ailesinin Lahn [nehri] kaplıcalarına gittikleri Bad Ems'e gelerek Kral'a Başyaveri sıfatıyla eşlik eden Paris Askeri Ataşesi Alfred Waldersee ile buluştu. Waldersee'ye büyük bir heyecanla, "Paris'te şeytan deliğinden çıktı. Savaş geleceğe benziyor" dedi. Waldersee, Werther'in bir gün önce Paris'te yaptığı temaslara ilişkin sözlerini şöyle nakletti:

> Dün Gramont'u tatile gitmeden önce ziyaret ettiğinde, onu çok heyecanlı bir ruh hali içinde bulmuş. Madrid'den gelen bir telgraf, Prens Leopold von Hohenzollern'in İspanyol meclisine boş tahtın varisi olarak sunulacağını bildirmiş. Gramont kendini kaybetmiş. Bizim tarafımızdan hile ve nezaketsizlikten şikâyet etmiş ve bu işin imkânsız olduğunu doğrudan söylemiş. Fransa buna hiçbir zaman izin veremezmiş, Kabine Mecliste sorgulanacakmış. Werther bu iş hakkında tek bir kelime duymadığından, bir ölçüde sıkıntılı bir duruma düşmüş. Ancak kaçamaklı cevaplar verebilmiş. Ems'e bu seyahatini şans eseri daha önceden planlamıştı. Ben ayrılmaması gerektiğini düşündüm. Kral intikalinden sonra onu nerdeyse hemen kabul ederek uzun süre huzurda tuttu. Bismarck'ın Varzin'de olması gerçekten rahatsız edici. Bu şartlar altında karar alınması doğal olarak çok daha karmaşık.[94]

Aynı gün Veliaht Prenses, Kraliçe Victoria'ya şöyle yazdı: "İspanya tacı Hohenzollern ailesi ve Kral tarafından *kesin bir şekilde reddedildikten* sonra, Hohenzollern'lere tekrar müracaat etmişler. Bu esnada fikirlerini değiştirdiklerinden -Kral ve Kraliçe'nin kızgınlığını uyandırarak- kabul etmeleri muhtemel gözüküyor..."[95]

Waldersee, ertesi gün, 7 Temmuz 1870 tarihli günce kaydında Bismarck'ın kriz sırasındaki tutumundan şikâyet etti:

> Bismarck yaklaşan bir tehlikeye inanmayı reddetmekte ve içmelerinden yararlandığı Varzin'de kalmaya kararlı. Fransa'yla ani bir savaş ihtimalinden sarsılan Kral meselenin çözümlenmesini içtenlikle istiyor. Kötü bir talih eseri, Prens Leopold von Hohenzollern Sigmaringen'de değildi; Alplere bir seyahate çıkmış. Nerede olduğunu kimse bilmiyordu.[96]

Waldersee 8 Temmuz'da Kral'dan yaklaşan savaş tehlikesi karşısında görev yerine dönmek için izin istedi. Kral bunun üzerine daha önceki olaylar temelinde ona görüşlerini açıkladı ve Waldersee'nin kaydettiği hususları ilave etti:

> Birkaç ay önce İspanyollar tekrar kapımızı çaldılar. Baba ve oğul Hohenzollern daha önce kararsızken, şimdi beni hayrete düşürerek bu işin ateşli taraftarları kesildiler. Bismarck'ın ikna gayretlerini kabul ettiler. İspanya tahtına çıkmak için cesaretinin bulunduğundan şüphe duyan Prens bu sefer aniden İspanya'yı mutluluğa kavuşturmanın görevi olduğu düşüncesine sarıldı. Konuyu çok dikkatle tekrar düşünmesini rica ettim, fakat ısrarı üzerine aile reisi olarak ona iznimi verdim... Diğer bazı konularda olduğu gibi çok lakayt ele aldığı bu meseleyi de Bismarck'a borçluyum. [Waldersee burada güncesine not düşmüş: "kendi sözleri"]... İlk defa Kral'ı ciddi işler hakkında konuşurken duymuştum. Düşüncelerini büyük bir sarahatle ifade ediyor ve sözlerinde tereddüt göstermiyordu.[97]

Kral'ın kendiliğinden yaptığı bu itiraf karşısında, Bismarck'ın krizi planladığını ve Fransızların da tasarladığı gibi tepki gösterdiğini düşünmemek imkânsızdır. Varzin'de kalıyor olması, işler ters gittiği takdirde izlerini örtmek için uyguladığı bir taktikten ibaretti.

Waldersee 9 Temmuz'da Paris'e döndüğünde Fransızları derin bir heyecan içinde buldu. Tren istasyonunda Rus Ataşesi Prens Wittgenstein'ın yardımcısı Albay Leontiev'le karşılaştı. İlk sözleri şöyleydi: "Sizi savaş bekliyor. İnanınız, bundan kaçamazsınız." Akşam Waldersee, Bismarck'a şifreli bir telgraf gönderdi:

> Harbiye ve Bahriye Bakanlıklarında büyük bir savaş yürütülmesi için ayrıntılı planlar yapılmakta. Yedekler henüz birliklerine çağrılmadı, fakat birlik hareketlerinin yarın başlayacağı anlaşılıyor. Demiryollarına talimatlar gitmiş durumda. Seferberliğe alınmış birlikler olmadan bir darbe indirilmesi eğiliminin bulunduğu görülüyor.[98]

Daha sonra yaşananların, anında haber alınabilen ve her yerden erişim sağlanabilen günümüzün iletişim çağında meydana gelmesi mümkün değildir. Bismarck hâlâ Varzin'de olduğu için, Bad Ems'e gelen Fransız Büyükelçisi Kont Benedetti'nin 9 Temmuz 1870'te Prusya Kralı'ndan durum hakkında doğrudan bilgi talebinde bulunduğunu bilemezdi. Kral verdiği cevapta meselenin kendisini Prusya Kralı olarak değil Hohenzollern ailesinin reisi olarak ilgilendirdiğini belirtti. Böyle bir konuda Katolik Sigmaringen koluna ret cevabı vermeyi uygun bulmamıştı ve müdahale edemezdi. Aslına bakılırsa, sözlerinin aksine ertesi gün, 10 Temmuz'da Prens Karl Anton'a bir mektup yazarak oğlu Prens Leopold'ü adaylıktan çekilmesi için ikna etmesini istedi. Karl Anton Kral'ın mektubunu alır almaz harekete geçti ve 12 Temmuz'da Prens Leopold'un adaylıktan çekildiğini duyurdu. Wilhelm ayrıca Varzin'e acele bir telgraf çekerek acil bir mesele için Bismarck'ın derhal Bad Ems'e gelmesi talimatını verdi.[99]

Bismarck'ın 10 Temmuz 1870'te bankeri Bleichröder'e yazarak yatırım hesabındaki demiryolu hisselerini elden çıkarmasının "iyi bir fikir" olacağını bildirmesinden anlaşılacağı üzere, bu son gelişmeden haberi olmamıştı.[100] Günümüzde *insider trading** örneği olarak görülebilecek bu davranış, Bismarck'ın 10 Temmuz'da bir savaş beklediğini kesinlikle teyit etmektedir. Leopold'ün geri çekildiğini ilk defa ayın 12'sinde Berlin'e gittiğinde öğrendi. Öğleden sonra arabası Wilhelmstrasse'de durduğunda, bir yığın telgraf eline tutuşturuldu. Arabadan inmeden okuduğu telgraflardan ilk defa olarak Karl Anton'un kararı ve Wilhelm'in bu kararda oynadığı rol hakkında bilgi sahibi oldu. Paris'ten gelen diğer mesajlar, Paris basınındaki böbürlenmeleri haber vermekteydi. Arabadan indiğinde istifa etmeyi düşündü. Prusya'nın Olmütz'den daha ağır bir aşağılanmaya uğradığını değerlendirdi.[101] Moltke, Roon ve Kont Eulenburg'u bir toplantıya çağırdı. Moltke toplantıya kızarmış bir yüzle geldi çünkü Berlin'e seyahatini bir hiç için yapmıştı ve "sebatla hazırladığı savaş" tekrar ufuktan kaybolmuştu. Roon da yeis içindeydi. Bismarck hazır bulunanlara rahatsızlığını dile getirdi. O ana kadar büyük tarihi olayların eşiğinde olduğuna inanıyormuş; şimdi eline geçen tek şey kaplıca tedavisini aniden yarıda kesmenin tatsızlığı

* Başkalarının erişim şansı olmayan bilgilere içeriden erişme gücünü kullanmak suretiyle alım-satım yaparak haksız kazanç elde etmek-e.n.

olmuş. O sırada askerliğini yapan [beraberindeki oğlu] Herbert'e sıkı çalışmasını tavsiye ederek, "çünkü artık muharebe meydanında terfi imkânın olmayacak" dedi.[102]

Bismarck görüntüyü ve diplomatik vaziyetini kurtarmak için bir şeyler yapmak zorundaydı. Bu maksatla Wildbad kaplıcalarından ülkesine dönerken kısa bir süre Berlin'e uğrayan Gorçakof'u görmeye gitti.

> Anlaşılan [Bismarck] Gramont'un tahrik edici konuşmalarını hedef alacak bir diplomatik taarruz konusunda Gorçakof'la görüşmüş. Kral'ın ve hükümetinin ılımlılığını ve itidalini Avrupa devletlerinin dikkatine getirerek Fransız Dışişleri Bakanını dolaylı yoldan eleştirmeye karar vermişler. Gorçakof, Lord Loftus ve Launay'le bu çerçevede görüştü. Loftus derhal Fransız Maslahatgüzarını görmeye giderek, Fransız hükümetinin elde ettikleriyle tatmin olması gerektiğini ve Prusya Kralı'nın uzlaşmacı tavrını takdir etmesini tavsiye etmiş.[103]

Bu esnada Paris'te olanları Waldersee kaydetmiştir:

> Ayın 12'si sabahı Baron Werther Ems'den geldi; sıcaktan dolayı çok bitkindi. Varmasından hemen sonra Dışişleri Bakanlığından Gramont'un Özel Kalem Müdürü Kont Faverney belirdi ve Werther'in Gramont'u mümkünse derhal ziyaret etmesini istedi. Werther hemen gideceği cevabını verdi. Görüşmeden döndüğünde, Solms ve ben Büyükelçilikte bekliyorduk. Söylediklerini dinledikten sonra, ikimiz de savaşın kaçınılmaz olduğunu söyledik. O, bu görüşü kabul etmeyi reddetti. "Fransa ile Prusya arasında savaş muazzam öneme sahip bir olaydır; birçok insan için savaş korkunç bir felaket, bunun yanında sebepler öylesine cüzidir ki, elindeki her imkânla bunu önlemeye çalışmak namus sahibi her insanın vazifesidir. Benim rehberim bu ilke olmuştur ve bu nedenle Kral'a yazmaya karar verdim" dedi. Genel bir insani bakış açısından, hiç kuşkusuz haklıydı; Prusya Büyükelçisi olarak ise Gramont'a farklı davranmalıydı. Bismarck'ın Büyükelçiyi geri çeken telgrafı inanamayacağım kadar kabaydı. Dük de Gramont'a veda etmeye Dışişleri Bakanlığına giderken Werther'e eşlik ettim. Giriş salonuna geldiğinde bana, "bu yürüyüşle meslek hayatım sona eriyor" derken kendini kandırmıyordu. Bismarck bir daha onunla hiç konuşmadı.

Waldersee güncesinin editörü Hans Otto Meisner, bunun "yanlış" olduğunu kaydetmektedir. "Werther 1871'de azledilmiş, ancak 1874'te tekrar göreve çağrılarak 1877 yılına kadar görev yaptığı İstanbul'a gönderilmiştir."[104] Burada bir an durarak Karl Freiherr von Werther'i

takdire layık medeni cesaret için kutlamak isterim. Bir diplomat olarak namusunu ve savaştan duyduğu dehşeti mesleğinin ve amiri olarak Bismarck'a vazifesinin üzerine koymuştur.

Dük de Gramont, Gorçakof'un tavsiyesini dinlemiş ve Fransız diplomasisinin Bismarck'a karşı kamuoyunun da gördüğü çarpıcı zaferiyle yetinmiş olsaydı, savaş yine önlenebilirdi. Fakat bir adım ileri gitti. Hâlâ Bad Ems'de bulunan büyükelçisine talimat vererek, Prusya Kralı'ndan bu yönde gelecekte de bir faaliyete girmeyeceğine dair bir söz almasını istedi. Ayın 13'ünde Bismarck, Moltke ve Roon yemeğe oturduklarında, I. Wilhelm'in, Büyükelçi Benedetti'nin nasıl karşısına çıktığını ve bu tür bir durumun bir daha olmayacağına dair resmen söz vermesini istediğini anlatan telgrafı Bad Ems'den ulaştı. Gücenen Kral böyle bir söz veremeyeceğini söylemekle kalmamış, Benedetti'nin konuyu tartışmak üzere başka bir fırsatı olup olamayacağı yönündeki sorusuna, Fransız Büyükelçisini bir daha göremeyeceğini söyleyerek karşılık vermişti. Kral, Bismarck'a "bu yeni talep ve benim reddimin dışarıdaki büyükelçiliklerimize ve basına bildirilip bildirilmemesi gerektiğini" sormaktaydı.[105]

Bismarck ihtiyacı olana şimdi kavuşmuştu. Bir kalem alarak Kral'dan gelen telgrafı tahkir edici şekilde anlaşılacak bir biçime getirdi. Kral asıl metinde, "Benedetti'nin esasen Paris'ten öğrendiklerinin teyidini şimdi Prens'ten aldığımı ve Büyükelçiye başka bir söyleyeceğimin olmadığını bir yaver vasıtasıyla Büyükelçiye bildirdim" demişti. Bismarck cümleyi değiştirdi ve daha tahrik edici hale getirdi. Bismarck'ın versiyonuyla ifade şöyledir: "Majesteleri Kral bunun üzerine Fransız Büyükelçisini bir kez daha kabul etmeyi reddetmiş ve bir yaver vasıtasıyla Majesteleri tarafından Büyükelçiye iletilecek başka hususun bulunmadığını bildirmiştir."[106] Yıllar sonra Lucius von Ballhausen üç komplocunun bir araya gelerek 1870 yılının olaylarını andıkları bir gecede beraberlerinde bulunmuştur:

> Yemekten sonra sigaralarımızı yakarak oturduğumuzda, Mareşal Roon öksürerek, oflayarak ve nefesi tükenmiş bir halde yanımıza geldi. Astım hastalığından mustaripti... Ardından Kont Moltke geldi... Onu içtenlikle karşıladı ve dizine vurarak dedi ki, "üçümüz son defa 13 Temmuz 1870'te böyle beraber olmuştuk. Fransızların

> o kadar ileri gitmeleri ne büyük şanstı! Buna denk bir bahane bulmak çok zor olurdu! Benedetti'nin mesajını asla değiştirmedik, sadece Fransız iddialarını bütün kuvvetiyle gösterecek şekilde yoğunlaştırdık. Hohenzollern adaylığına ilişkin her şeyden vazgeçilmişti. Fransızlar bir daha böyle bir işe girişmeyeceğimize söz vermemizde ısrar etmeselerdi daha fazlasından da vazgeçebilirdik. İkinize de "hazır mıyız?" diye sordum, siz de "hazırız" dediniz.[107]

Fransa Bakanlar Kurulu, 14 Temmuz 1870'te seferberliğe başladı ve 19 Temmuz'da savaş ilan etti. Bismarck daha sonraları Ems mesajını değiştirmesinin III. Napoleon'u savaşa girmeye zorladığını iddia etmiş olmasına rağmen, kanıtlar, Fransa'nın savaşa girmeye daha önce karar vermiş olduğunu göstermektedir. Avusturya'yla savaşta olduğu gibi, kötü hazırlanmış ve kötü örgütlenmiş Fransız devleti ve ordusu, düzgün bir seferberliği tamamlamadan savaşa girmişti. Prusya tarafında, Veliaht Prenses Fransızların kibirli davranışlarının uyandırdığı Fransız karşıtı duygulardan masun kalamadı. 16 Temmuz'da Kraliçe Victoria'ya şöyle yazdı: "Yüzleri kızarmadan bizi savaşa zorladılar. Bu derece bariz bir haksızlığa karşı kızgınlık duygularının iki gün içinde vardığı dereceye inanamazsınız; kasıtlı olarak bize hakaret eden düşmana direnmek için her yandan "silaha sarılalım" çığlıkları yükseliyor."[108] Prusya ordusu seferberliğe 16 Temmuz günü başladı. Arden Bucholz şöyle yazıyor:

> Ocak 1870 itibariyle demiryolunda sevkiyat süresi 20 güne indirilmişti. Bu süre, 1867'dekinin yaklaşık üç katı kuvvet söz konusu olmasına rağmen yüzde 260 oranında daha iyi bir sonuç demekti. Ayrıca sevkiyat ve muharebe alanı 1866'dakinden yedi kat büyüktü. Alman kuvvetleri Fransız sınırına bir fabrika montaj hattı gibi düzenle aktarıldı, Moltke'nin zamanlama planı savaşa hâkim oldu. İlk birlikler onuncu günde Fransa sınırına indirilirken, on üçüncü gün İkinci Ordu birlikleri bölgede toplanmış ve asker sayısı on sekizinci gün 300.000'e ulaşmıştı.[109]

Yedek subayların askere alınması 19 Temmuz'da başlatıldı. Brandenburg Zırhlı Süvari Alayında yedek subay Lucius von Ballhausen aynı gün Mecliste bakanların sırasına giderek Roon ve Moltke'ye parlamentoda mı kalması yoksa bir an evvel teslim olması mı gerektiğini sordu. Roon gülümseyerek, "aceleye gerek yok" dedi, "bol zamanınız var. Ön-

celikle menzil sisteminin (*Etappen*)* düşman topraklarında kurulması lazım ve zaten Fransızlara karşı sekiz, on gün avantaja sahibiz."[110]

Prusya generalleri, Genelkurmaya ve başındaki Helmuth von Moltke'ye mutlak bir güven duymaktaydılar. Waldersee'nin güncesinden Fransa'nın savaş ilanından iki gün sonra 19 Temmuz'da hüküm süren ortamı bir nebze hissedebiliriz:

> Bugün sabah erkenden Paris ekspresiyle sıcaktan bitkin ve toz içinde olmama rağmen gayet iyi bir formda Berlin'e vardım. Platformda karşılaştığım Prens Friedrich Karl beni çok dostça selamladı ve doğruca bir toplantının düzenlendiği Moltke'nin yanına gitmemi söyledi. Ben de sözüne uyarak oraya gittiğimde, içeride Moltke'yi General von Podbielski ve şube başkanları, Bronsart, Verdy ve Brandenstein'la birlikte buldum. Moltke ihtiramda bulundu ve bütün bildiklerimi anlatmamı istedi. Daha sonra mümkün olduğunca çabuk üstümü değiştirdim ve Kraliyet Sarayına gittim. Nöbette Radziwill vardı ve derhal kabul edildim. Neşeli ve her zaman olduğu gibi cana yakın Kral elimi sıkarak raporlarım için teşekkür etti. Fransa'daki koşullar hakkında sorular sorduktan sonra, "benimle kalacaksınız" dedi. Böylelikle yakın dönem için kaderim kararlaştırıldı. Savaşa bu harika liderin hemen yanında refakatçisi olarak gitme talihine sahip olacaktım.[111]

Prusya ordusu kısa bir süre önce savaşa girerek zafer kazanmış ve arada kalan dönemde bu deneyiminden bir dizi ders çıkarmıştı. 1866'da beklentilerin aksine uzun ve kanlı bir savaş yaşanmamıştı. Aynı sonucun 1870'te de alınmaması için sebep görmediler ve savaşın ilk aşamasında haklı da çıktılar. Moltke savaşın resmi tarihini anlattığı raporunda, Fransa'nın savaş hazırlıklarının perişan halini resmetmektedir. Fransızlar savaşa toplu bir çılgınlık nöbeti halinde gitmişlerdi. "Alaylar barış zamanı ordugâh mevcutlarını tamamlamadan ve teçhizatlarını beklemeden acele cepheye gönderilmişti. Bu esnada askere çağrılan yedekler

---

* Genelkurmayda bulunan levazım subayı generalin sorumluluğu altındaki lojistik sistem. Görevi, özellikle işgal ordusu olarak sınır dışında bulunan cephedeki ordu-ların her türlü lojistiğini, ülkedeki ana üslerden cepheye kadar uzanan koridorlar dahilinde kurulan bir sistem dahilinde karşılamaktır. Bu göreve koridorun düşman gerilla faaliyetinden korunması da dahildir. Yıllar içinde sistem geliştikçe işgal bölgesindeki demiryollarının ıslahı, savaş esirlerinin devralınması, asayişin sağlanması, işgal bölgesinin yönetimi gibi işler de sisteme dahil olmuş, dolayısıyla bu faaliyetlerin gerektirdiği profesyonel askerler, ihtiyatlar, sivil uzmanlar ve tüccarlar da sisteme katılmıştır-e.n.

ikmal istasyonlarında birikmiş, tren istasyonlarını ağzına kadar doldurmuş ve trafiği tıkamışlardı." Genelkurmayın beklemiş olduğu Fransızların Kara Orman [*Schwarzwald*: Güneybatı Almanya'da, Fransa sınırındaki ormanlık ve dağlık bölge-e.] üzerinden planlı ileri harekâtı gerçekleşmedi. Buna mukabil, Prusyalıların yürüttüğü dikkatli müzakereler Güney Alman devletlerinin ordularını Prusya sistemine entegre etmişti. Bavyera, Württemberg ve Baden birliklerinin bunun neticesinde gösterdikleri performans tüm beklentileri aştı. Diğer taraftan Prusya seferberliği tam olarak plana göre yürüdü. Kral'ın 16 Temmuz 1870'te savaş ilan etmesinden on dört gün sonra, 300.000 Prusyalı ve müttefik askeri Fransa'ya saldırmaya hazır olarak Mainz'da toplanmıştı. Fransızlar, Strazburg üzerinden Ren'i geçerek kanattan taarruz etmediklerinden Moltke cephesine bütünlük kazandırabildi.

Seferberlik planı, 1866'da Avusturyalıları kuşatmakta çok işe yarayan kuvvetlerin üç kola bölünmesi sistemini öngörmekteydi. Sırasıyla, General von Steinmetz (Birinci Ordu), Prusya Prensi Friedrich Karl (İkinci Ordu) ile Veliaht Prens Friedrich (Üçüncü Ordu) komutasındaki Baden, Württemberg, Bavyera Kolorduları ile Hesse, Nassau ve Saxe Weimar birliklerinin oluşturduğu XI. Kolorduyu içeren üç ordu Ağustos ayı başında hazırlık pozisyonlarına geçmişlerdi. 1 Ağustos 1870 tarihli Muharebe Düzeni, Prusya tarihçileri için eğitici bir okuma parçasıdır. Cephe hattındaki Birinci ve İkinci orduların kolordu, tümen veya tugay komutanları arasında aristokratik "von" sıfatını taşımayan hiç kimse yoktu. Prusya tarihinin tüm ünlü soy isimleri komutanlıkların dağılımında karşımıza çıkmaktadır. Bir kaç von Kleist (3), von der Goltz (2), Neidharrt von Gneisenau, von Below (2), von der Osten, von Senfft-Pilsach, von Manteuffel, von Bülow (2), von Wedell, von Brandenburg (2) ile von Bismarck soyadlı bir albay, von Wartensleben, von Alvensleben adlı subaylar ile kurmay ve komuta mevkilerindeki bir grup hanedan mensubu prens bunların arasındadır. Birinci ve İkinci Ordularda sadece Birinci Ordu 2. Süvari Tugayına komuta eden Tümgeneral Baumgarth, Hanover X. Kolordusunun 37. Tugayına komuta eden Yarbay Lehmann ve Sakson 3. Piyade Tugayına komuta eden Tuğgeneral Tauscher'in aristokratik unvanları yoktu. Öte yandan, kolorduların istihkâm birlikleri komutanlarının hiçbirinin unvanı bulunmuyordu. Kolordu ve tümen seviyesindeki topçu generallerinden birçoğu ise burjuvaziye mensuptu.[112]

Eski Prusya, yeni teknoloji, ulaşım, silah ve muhabere vasıtalarıyla teçhiz edilmiş olarak muharebeye girmekteydi.

Moltke'ye derin bir rahatsızlık veren cesur ve atak kahramanlık ruhu henüz ölmemişti. Bu tür cesaret gösterileri dikkatli planlarının ciddi ihlallerine yol açtı. Emirlere uymamak konusunda Birinci Ordu Komutanı General von Steinmetz'den daha kabahatli kimse yoktu. Karl Friedrich von Steinmetz, Moltke ve komutan meslektaşları için iki türlü sorun yaratmaktaydı. Savaş başladığında 73 yaşındaydı ve birçokları çok yaşlı olduğunu düşünmekteydiler. Biyografi yazarı şöyle demektedir: "Yaşamı süresince orduda az sayıda arkadaşı vardı. Bu durum, hırçın yapısından ve hizmete getirdiği yüksek standartlardan kaynaklanmaktaydı. Ciddi, kapalı bir şahsiyet olarak, çok zaman çağdaşları tarafından yanlış anlaşılmıştır..."[113] Yarbay Waldersee 25 Temmuz'da daha kuvvetli ifadeler kullandı: "Yaşlı Steinmetz'e Birinci Ordu Komutanlığını vermelerine inanamıyorum. 1866'da zaten üçte iki deliydi; şimdi dört yıl daha yaşlandı. Hareketlerinde enerji eksik olmayacak ama bu yalnız başına yeterli değil.[114]

Steinmetz, Moltke beklemesini istemişken Spichern'e saldırmakla suçlandı ve komutanlıktan alındı, terfi ettirilip Posen'e gönderildi. Bu olay dışında, komuta yapısı düzgün çalıştı ve Moltke'nin komutanlarına güveni karşılıksız çıkmadı. Hiçbir zaman işlemeyen bir ilişki ise Bismarck ile Moltke arasındaydı. Bismarck 31 Temmuz'da yedek tümgeneral üniformasını, sivri tepelikli zırhlı süvari miğferini ve uzun deri botlarını giymiş olarak Kral'ın Mainz'daki genel karargâhında, gülünç ve askeri andırmayan bir görüntüyle belirdi.[115] Askerlerce alaya alınmış olabilir ama Alman kamuoyu, "Alman Devi"nin mihrabına tapınmaya başlamıştı. Johannes Willms'in gözlemlediği gibi, resimler, süs kupaları ve büstler için ideal olan belirgin hatları *Pickelhaube* [Alman askerleri ve polisinin kullandığı sivri tepelikli miğfer-ç.] taktığında özellikle iyi görünmekteydi.[116]

Sivri dilli Waldersee keskin bakışlarını Bismarck'tan ayırmamış ve ayrıntıları güncesinde kaydetmiştir. Mainz'da kurulan karargâh hakkındaki gözlemlerini 2 Ağustos'ta şöyle yazmıştır:

> Kral ve maiyeti Grandük Sarayına alındılar. Karargâhın geri kalan bölümleri Mainz'in çeşitli bölgelerine dağıtılmış durumda. Bu durum birçoklarını özellikle de vatansever bir şarap tüccarının yanında iyi şartlarda, fakat hayli uzak mesafede yaşayan Bismarck'ı rahatsız ediyor. Hiç durmadan şikâyet ediyor.[117]

Savaş Fransızlar için kötü başladı. Wissenbourg'da 4 Ağustos'ta çetin bir çarpışma meydana geldi. Spichern Muharebesi 5 Ağustos'ta, ilk defa olarak her iki tarafta 100.000 askerin topyekun çarpıştığı Wörth Muharebesi 6 Ağustos'ta verildi. Bu vesileyle Alman iğneli tüfeğinin Fransız *chassepot* tüfeğiyle rekabet edemeyeceği açıkça anlaşıldı. Moltke sadece Wörth'de Prusyalıların 10.000 kişi kaybettiklerini ifadesiz bir tavırla kaydetmiştir.[118] Wörth'de zafer kazanan Veliaht Prens Friedrich olayları savaş güncesine şöyle kaydetmiştir:

> Bugün Mareşal MacMahon'u tam bir mağlubiyete uğratarak birliklerini düzensiz ve açık bir bozgun haline soktum. Anlaşılabildiği kadarıyla, Failly ve Canrobet ile Grenoble'dan getirilen birliklerle güçlendirilen bütün kolordusunu, yani yaklaşık 80.000 askerini benim getirdiğim 100.000 askere karşı muharebe hattına soktu. Bize yine büyük sayıda subay ve askere mal olan, ordumun büyük kısmının savaştığı bu karşılaşma gerçek bir muharebe olarak adlandırılabilir... Fransız tarafının kayıpları olağanüstü ağır olmalı; ölüler her yerde tümsekler halinde yatıyor ve üniformalarının kırmızı rengi, gözün eriştiği her yerde fark ediliyor. Tabur ve alay komutanlarıyla 100 kadar diğer subayın dahil bulunduğu altı bin sağlam savaş esiri bana bildirildi. Bunların arasında, bana doğru unvanımla hitap ettiği için yıldızım dolayısıyla beni hemen tanımış olması gereken bir zırhlı süvari albayına rastgeldim: "*Ah, monseigneur. Quelle defaite, quel malheur; j'ai la honte d'etre prisonnier, nous avons tout perdu*!" ["Ah efendim... Ne büyük bir yenilgi, ne bahtsızlık; tutsak düştüğüm için utanç içindeyim, her şeyi kaybettik"-e.] Sözlerimle onu rahatlatmaya çalıştım: "*Vous avez tort de dire d'avoir perdu tout, car apres tout vous avez battu comme des braves soldats, vous n'avez pas perdu l'honneur.*" ["Her şeyi kaybettiğiniz doğru değil, nihayetinde yiğitçe çarpıştınız, onurunuzu kaybetmediniz."-e.] Bu sözlerime şöyle cevap verdi "*Ah, merci vous me faites bien en me traitant de la sorte.*" ["Ah, teşekkürler, bana böyle muamele etmeniz ne iyi geldi."-e.] Ailesine haber iletmek üzere akrabalarının adresini vermesini istedim. Daha sonra karşılaştığım büyük miktarda esir subaya da cesaretleri konusunda benzer sözleri sarfederek, başlarına gelenleri mümkün olduğunca kısa sürede hafifletmeye çalışacağımızı ekledim.[119]

Başka kanlı muharebeler de bunun ardından geldi ve mağlup Fransız ordusu Metz'de tekrar toplandı. Bu ordu kuşatmayı kırmaya çalıştığında, bu defa Moltke'nin doğrudan komutası altındaki 180.000 askerlik iki tam Prusya ordusunun, Mareşal François-Achille Bazaine komutasındaki 112.000 kişilik Fransız ordusuna taarruza geçtiği, tüm savaşın

en büyük muharebesi yaşandı. Amerikan İç Savaşı'ndaki Gettysburg Muharebesi'nde olduğu gibi, Prusyalı ve Güney Alman müttefikleri kısmen Moltke'nin de kabul ettiği gibi hesap hatası nedeniyle Fransızların şiddetli ateşiyle karşı karşıya geldiler ve 20.000'den fazla asker kaybettiler. İlk on beş gün ve altı muharebe Prusyalılara 50.000'in üzerinde ölü getirdi.[120] Bazaine'in birlikleri Metz'e kaçtı ve Moltke'nin yazdığı gibi, "Metz kuşatması esas harekât planının bir parçasını oluşturmamış" olmasına rağmen, Almanlar şehri kuşatmak zorunda kaldı.

Bu esnada, diğer Fransız ordusuna komuta eden Mareşal MacMahon, işgalcileri tahkim edilmiş bir şehirde karşılamak üzere ihtiyatla Paris'e çekilmeyi planlamıştı. Ancak III. Napoleon ondan Metz tarafındaki Bazaine'i kurtarmasını istedi ve Napoleon komutasında tekrar kurulan yeni Châlons ordusu, Prusyalıları çevirmek üzere Belçika sınırı boyunca kuzeye doğru harekete geçti. Moltke 2 Eylül 1870'te bir kerpeten harekâtıyla Fransızları Sedan'da yakalayarak MacMahon'un ordusunu mağlup etti ve III. Napoleon'u esir aldı. Paris'e bu haberlerin erişmesinden saatler sonra öfkeli vatandaşlar sokaklara döküldü ve 4 Eylül 1870'te Cumhuriyetin kurulduğu duyuruldu.

Savaş tahmin ettiğinden çok daha yıkıcı olmuştu ama Moltke, kusursuz planlaması ve komutası altındaki üç orduyla yürüttüğü, genellikle muntazam harekâtlarıyla zaferi kazanmıştı. Daha sonra olanları ise kimse tahmin edemedi. Leon Gambetta, Jules Favre ve General Trochi bir Milli Müdafaa hükümeti kurarak Bismarck'ın görece ılımlı ateşkes taleplerini reddettiler. Milli Müdafaa Hükümeti adına konuşan Jules Favre, 6 Eylül'de Fransa'nın ne topraklarının bir santiminden ne de kalelerinin bir taşından vazgeçmeyeceğini açıkladı.[121] Gambetta Harbiye Bakanı oldu ve Moltke'nin belirttiği gibi, "Gambetta, nadir enerjisi ve boyun eğmez kararlılığıyla gerçekten de tüm nüfusu silah altına almayı başarsa da, toplanan celp neferlerini bütünlüklü bir plana göre yönlendirmeyi başaramadı."[122] Başka bir deyişle Prusyalı komutanlar, İmparatorluk hükümetinin yitirmiş olduğu halk desteğini Cumhuriyet hükümetine büyük ölçüde tekrar kazandıran uzun, tüketici ve tepki uyandıran bir gerilla harekâtı, bir "halk savaşı"yla karşı karşıya kaldılar.

İzleyen birkaç ay, meseleye karışan tüm tarafların sinirlerini yıprattı ve Bismarck ile Genelkurmay arasındaki ilişkileri bozdu. Yarbay Wal-

dersee, Bismarck ile askerler arasındaki iktidar kavgasını sahnenin ilk sırasından izleme fırsatına sahip olmuştur. İşlere karışmayı ve dedikoduyu seven bir kişi olarak 3 Ağustos tarihli günce kaydında belirttiği gibi, Genelkurmay ile temasını korumaya karar vermişti: "Meslekten bir kişi olarak zaten bir zeminim var; ayrıca Bronsart, Verdy ve Brandenstein eski dostlarım ve tanıdıklarım."[123] Moltke komutasındaki üç harekât biriminin başındaki, Bismarck'ın "Tanrı"yla General von Moltke'yi kastederek, iğneleyici bir dille "Yarı Tanrılar" adını verdiği üç yarbay -Paul Bronsart von Schellendorf, Julius Verdy de Vernois ve Karl von Brandenstein- kendisiyle aynı rütbe ve yaştaydı. Bu üçlü, özellikle de Bronsart, Bismarck'tan nefret eder hale gelmişlerdi ve istediklerini elde etmesini önlemek için her şeyi yapmaktaydılar. Waldersee, Bismarck'ın da kendi "Yarı Tanrıları" olduğunu kaydetmiştir:

> Bismarck da şahsi maiyetine sahip ve Abecken, Keudell, Hatzfeldt, Karl Bismarck - Bohlen'le birlikte bir dizi şifre memuru ve müşavirlerini de beraberinde bulundurarak üç adet dört atlı arabayla seyahat ediyor. Kendisinin Kral'ın aygırlarıyla yarışamayan çok ağır, dört atlı bir seyahat arabası var. Bu nedenle artık uzun yürüyüşlere karşı entrikalar kurmaya başlıyor.[124]

Fransız Milli Müdafaa Hükümetinin topyekûn savaş ilan etmesinden sonra, askeri ve diplomatik değerlendirmeler içinden çıkılmaz bir halde birbirine girmişti. Bismarck, Ruslar, Avusturyalılar ve İngilizleri mücadelenin dışında tutmak için bir ateşkese ihtiyaç duymaktaydı. Eski Sakson Başbakanı Kont Beust'un Avusturya Dışişleri Bakanı olmasıyla, Habsburgların 1866 yılındaki aşağılanmalarının öcünü almak için arkadan Prusyalılara saldırmaları konusunda gerçek bir tehlike baş gösterdi. Bismarck'ın hemen savaş halinden çıkması gerekmekteydi. Bu endişeler, birisi fikirlerine karşı çıktığında Bismarck'ın tutulduğu kontrolsüz ve vahşi öfke nöbetleriyle birleşiyordu ki Moltke ve "Yarı Tanrıların" artık her gün yaptıkları şey buydu.

Waldersee, 9 Eylül'de Genelkurmay ve Bismarck arasındaki ilk krizi kaydetmiştir. Konu, belli bir polis bürosunun Bismarck'ın veya Genelkurmayın yönetiminde olup olmamasıydı. Bismarck Genelkurmaya, Hanoverli adayın posta direktörlüğü konusunda Prusya Bakanlar Kuruluna gösterdiği tepkinin aynısını göstermişti.

> Bismarck ve Genelkurmay arasında açık bir savaş patlak verdi... Birisi dosyayı çıkardı ve Başbakana imzasını gösterdi. Çok aptal olmadığından, "Hiç bilmediğim bir sürü kâğıt imzalıyorum, bu imzanın hiçbir önemi yok. Böyle bir anlaşmadan bilgim bulunmuyor ve hatalı olduğunu düşünüyorum." dedi. Müzakereler çok canlı geçti. Zayıf tarafından yakalandığı ve haksız olduğu ortaya çıktığı için, Bismarck'a bu çok ağır geldi ve bu önemsiz mesele bir kavgaya yol açtı. Moltke, konunun dışında kalmakla beraber, Podbielski ve bölüm başkanlarının Bismarck'la ilişkileri bozuldu.[125]

Kraliyet Karargâhı 20 Eylül 1870'te Baron James de Rothschild'in Ferrieres'deki ünlü villasına taşındı. Kral yemekten önce şatonun zemin katındaki odalarını dolaştı. Aynalı salonda duvarlardaki çok sayıda rölyefe bakarak: "Böyle şeyler alabilecek kadar zengin değilim" dedi.[126] Paul Bronsart von Schellendorf da Ferrieres izlenimlerini kaydetmiştir: "Baron Rothschild'in ataları (armaları: aslan ve kartal) çok sayıda ve çoğunlukla mermer, bronz, yağlıboya ve pastel boyayla resmedilmişler. Mümkün olan her yere armaları konulmuş. General Stuckow, tüm iç dekorasyonun hayâsızca olduğunu beyan etti."[127] Kurmay subayların bazıları JR harfleri işli armalarla alay ederek, "*Judaeorum Rex*", "Yahudi Kralı" gibi lakaplar uydurdular. Bismarck özel bankeri Gerson Bleichröder'e Fransız savaş tazminatlarını gayri resmi müzakerelerle çözümleme görevi verdiğinde, Moltke'nin kadrosu Bleichröder'e "*des Kanzlers Privatjude*" (Şansölyenin özel Yahudi'si) adını taktı.[128] Bismarck ve maiyeti de Bleichröder'le eğlenirdi. Paris'in Ocak 1871'deki kuşatması sırasında Bismarck Rothschild'i *franctireur** olarak tutuklatmak için harekete geçtiğinde, kuzeni Karl von Bismarck, "Bleichröder şimdi koşarak gelir ve tüm Rothschild ailesi adına ayaklarımıza kapanır" demişti. Bunun üzerine Bismarck: "O zaman onu birlikte Paris'e köpek avına [Paris'te halk açlıktan her şeyi yemekteydi] göndeririz." cevabını verdi. İki sonra gün Bismarck başka bir şey daha söyledi: "Bleichröder ilk hatta muharebeye girmeli. Hemen Paris'e girerse, o ve dindaşları birbirlerini kokularından bulurlar ve tazminatların nasıl ödeneceğini bankerlerle konuşurlar..."[129]

---

* *Franc-tireurs*: Fransa-Prusya savaşı sırasında Prusya ordusuna karşı savaşan düzensiz Fransız direniş kuvvetlerine verilen isimdir. Alman ordusuna kayıp verdirmiş ve harekâtını sekteye uğratmıştır. Kelime anlamı keskin nişancıdır-ç.n.

Ferrieres şatosunda kalmak hoşlarına gitmekteydi. Waldersee, güncesine şu hususları kaydetti:

> Burada şatoda zemin katın sol kanadında kalmakta olan Kral dışında, Bismarck, Moltke, Roon ile Kral ve Bismarck'ın tüm maiyeti kalmaktalar. Bir kısmı misafir odalarına çevrilen güzel at ahırlarında Genelkurmay ve Harbiye Bakanlığı barındırılmaktaydı. Diğer herkes köyde kalıyor. Prens Karl, Weimar Grandükü, [Bavyera] Prens Luitpold, Mecklenburg-Schwerin Grandükü, Topçu ve İstihkâm Genel Müfettişi Lagny'deler. Doğal olarak memnuniyetsizlik büyük. İkinci derece rütbeliler Ferrieres'de ve Ferrieres'deki herkes de şatoda olmak istiyor.[130]

Moltke'nin yazdığı üzere, 19 Eylül'e kadar Üçüncü Ordu'ya bağlı VI. Kolordu, iki kol halinde Versailles'a yürümüş, Bavyera Kolordusu Paris'in varoşlarına girmişti. Akşam olduğunda, "Paris'in kuşatması tüm yönlerden tamamlanmıştı". Altı kolordu düşman başkentine seksen kilometre mesafede konuşlanmış olarak beklemekteydi.[131] Sorun oluşturan husus, bunun ardından ne yapılacağıydı. Moltke daha sonraları "o gün kaçan düşmanı izleyerek tabyalardan birini ele geçirmenin mümkün olduğunu" ileri sürenlerin iddialarını reddetmiştir. "Tabyalar muazzamdı ve ricat halindeki Fransız birlikleri içeri girerken dahi müdafaa edilebilirdi" demektedir. Moltke, "5.5 metre yüksekliğindeki koruma duvarlarına etraflı hazırlık yapılmadan tırmanmak başarılı olamaz... muhtemel bir bozgun o gün elde edilen önemli başarıları tehlikeye sokabilirdi." görüşünü savunmuştur.[132] Bu durumun sonucu ise, aylar boyunca süren bir çıkmaz ve bu esnada kentte tarihe Paris Komünü adıyla geçen devrimin yaşanmasıydı.

Waldersee 24 Eylül'de Bismarck'la bir yemek yedi. Daha sonra kaydettiği üzere, Prenses Karl [Prusya Prensi Karl'ın eşi], Kraliçe'nin Fransızlardan toprak alınmaması yönünde kuvvetli bir faaliyet içinde bulunduğu bilgisini yazmıştı. "Prenses Radziwill ve diğerleri onunla birlikteymiş. Bu bilgiyi Prens Bismarck'a iletmem gerekmekteydi. Bunu yaptığımda, 'Bu hizbi ve utanç verici entrikalarını çok iyi biliyorum. Kraliçe her mektubuyla Kral'ı işliyor. Zannederim bir süreliğine bu sesleri kesebildik. Kral ricam üzerine öyle sert bir mektup yazdı ki bir süre için konuya değinmeye cesaret edemeyecek' dedi."[133]

Genelkurmay ekibi 1 Ekim 1870'te Bismarck'ı yemeğe davet etti. Yarbay Bronsart von Schellendorf güncesinde Bismarck'ın masadaki halini en iyi biçimde yansıtan bir konuşmayı kaydetmiştir:

> İlk başta Kont Bismarck, Baron von Rothschild'in mahzenine dokunmadan kaliteli Ferrieres şarabı satın almak istemişti... Kral'ın [şatoda] ağırlanması için düzenleme yapılmamış olduğu için, Kont Bismarck Vekilharcı çağırtmış ve Majestelerinin varışından hemen sonra Baron von Rothschild'in Majestelerinin emirlerini alacağını ve maiyeti için uygun bir kabul töreni düzenleyeceğini düşündüğünü söylemiş. Fakat bu olmamış. Bismarck da bundan böyle Baron von Rothschild'e Yahudi taciri muamelesi yapmaya karar vermiş. Mahzenden şarap satın almak istemiş. Vekilharç, bu evde "*ou l'argent n'est rien*" ["para geçmez"-ç.] demiş ve hiçbir şeyin satılık olmadığını söylemiş. Bismarck ısrar etmiş, şarabı faturasıyla beraber istemiş, her şişenin bedeline 50 santim de mantar için ilave etmiş."[134]

Fransız halk ayaklanması konusunda ne yapılacağı Genelkurmayı ve Bismarck'ı uğraştırmaya devam etmekteydi. Waldersee, 4 Ekim'de Bismarck'ın Prusya ordusuna askeri gözlemci olarak gönderilen Amerikalı General Philip Sheridan (1831-88) ile bir görüşmesini kaydetmiştir. Sheridan, Amerikan İç Savaşı sırasında 1864 yılında Birlik askerlerine verdiği emirle Shenendoah vadisindeki sivillere ait tüm evleri ve samanlıkları yakarak yok etme kampanyasıyla tanınmış veya kötü bir şöhret kazanmıştı. Bu teknik daha sonraları "scorched earth" [araziyi yakıp yıkma] adıyla bilinen bir savaş tekniği olacaktı. Sheridan'ın Bismarck'a tavsiyesi şöyleydi:

> "Bir düşmanı mağlup etmeyi dünyadaki bütün ordulardan daha iyi biliyorsunuz. Ancak yok etmeyi öğrenemediniz. Yanan köylerden duman tüttüğünü görmelisiniz; yoksa Fransızların hiçbir zaman işini bitiremezsiniz." Waldersee kendi düşüncesini de ekledi: "Adamın haklı olduğuna eminim. Büyük bir şerit toprağı Sheridan gibi tahrip edersen Fransızların yelkenleri suya iner ve nişancıların işlerine bir son verirler."[135]

Fakat Moltke, gerilla savaşını ciddiye almayı reddetmekteydi. İyi bilinen sakin özgüveniyle, "Savaş sona erdi; geriye kalan hareketlilikler son çırpınışlardan ibaret. Büyük harekâtlar artık söz konusu olamaz" görüşünü 7 Ekim'de savundu.[136] Ancak savaş henüz bitmemişti ve daha aylarca sürecekti.

Tüm Alman karargâhı 5 Ekim'de Versailles'a taşındı. Holstein yeni karargâhta yaşam şartlarına "Hatıralar"ında değinmiştir:

> Versailles'da bulunduğumuz sürece Şansölyenin odasının çok sıcak tutulmasını istemesi özellikle sinirlerimizi zorladı. Bir gün acı acı soğuktan şikâyet etti. "Ofis memurları anlaşılan aşağı gelmemi istemiyorlar" dedi. Termometreye baktık, ısı 16 ilâ 17 dereceydi. Şansölye asker paltosunu araladığında içinin geyik derisiyle astarlı olduğu görülebiliyordu, üstelik düğmelerini sadece şöminede büyük bir ateş yanıp ısı 18 Reaumur'a [22 Celcius derecesi] geldiğinde çözmekteydi.[137]

Genelkurmay, Paris kuşatması konusunda ne yapılması gerektiğine dair Ekim ve Kasım aylarında tartışmalarını yürütürken Bismarck'ın sinirleri bozuldu. Askerler, şehri ağır kuşatma toplarıyla bombalama veya açlıktan teslim olmaya zorlama seçeneklerini değerlendirmekte, ancak kesin bir fikre varamamaktaydılar. Keudell, Bismarck ve Moltke'nin tipik bir çatışmasını aktarmıştır:

> Roon ve Moltke, 18 Ekim'de Şansölye'ye gittiler. Konferanstan kısa süre sonra Bismarck'ın ayağında bir ağrı başlayarak günlerce sürdü. Buradan, Roon'un taraftar olduğunun iyi bilinmesine rağmen, Moltke'nin Paris'in bombalanmasına itirazını aşamadığı sonucunu çıkardım.[138]

Bu konu, Waldersee'nin 23 Ekim'de kaydettiği gibi, generalleri ikiye böldü ve basında yer bulmaya başladı.

> Paris'in bombalanmasını barbarca olarak nitelemek için basın büyük gayret gösteriyor. Kuşkusuz bunun arkasında kadın entrikaları var; bu defa Kraliçe ve Veliaht Prenses harika bir şekilde aynı kanaati paylaşıyorlar. Kendisini Veliaht Prens'e zevkle bağlayan Stosch'un bu işin içinde olduğunu kesin olarak biliyorum. Tüm trenlere ve diğer ulaşım araçlarına lojistik maksadıyla ihtiyaç duyulduğunu söyleyebildiği için, etkili bir müttefik olduğunu ispat ediyor. Tabii, top atışına başlamadan önce karnımızı doyurmamız gerektiği kesin; dolayısıyla tek başına tüm harekâtı durdurabilecek konumda. Başka ihtilaflar da var, örneğin, Büyük Karargâhın Blumenthal'le meselesi gibi; nerdeyse tüm subaylar Roon'a karşı.[139]

Prusyalıların muzaffer ilerleyişi anlaşmazlıklar ve olumsuz yayınlar arasında duraklarken, Rus hükümeti Kırım Savaşı'ndaki yenilgisinin ardından kabul etmek zorunda kaldığı 1856 tarihli Karadeniz Antlaşması'nı 9 Kasım 1870'te feshetti. Bu aleni meydan okuma İngiliz

hükümetini sıkıntılı bir konuma soktu. Britanya'nın beraber savaştığı III. Napoleon İmparatorluğu çökmüştü; işgal altındaki ve küçük düşürülmüş yeni Cumhuriyet rejimininse Doğu Akdeniz hakkında endişe duyacak hali yoktu. Liberal Başbakan Gladstone ve Dışişleri Bakanı Lord Granville, Odo Russell'ı Prusya Karargâhına göndererek Bismarck'ın konuya ilişkin görüşlerini almak istediler. Londra hükümeti, 1856 utancını silmeleri için bu uygun diplomatik durumu kullanmaları amacıyla Bismarck'ın el altından Rusları teşvik ettiğini düşünmekteydi.[140] Lady Emily Russell, kayınvalidesi Lady William Russell'a "Garip, değil mi?" dedi, "En çok yapmayı dilediği şey Bismarck'la çalışmaya başlamaktı. Şimdi bunu hem de Berlin'e büyükelçi olmadan önce yapacak".[141] Başka hiçbir yabancı diplomatın yapamadığı şekilde Bismarck'la yakınlaşan Odo Russell'ın bu müstesna dostuna ilişkin gözlemleri, 1870'lerde ve 1880'lerin başlarında Bismarck'a ilişkin en iyi analizlerden birini sağlamaktadır.

Odo William Leopold Russell (1829-84) İngiliz Whig'lerinin en üst sınıfından, Bedford Dükleri unvanına sahip, İngiltere'nin en azametli saraylarından Woburn'da yerleşik Russell ailesine mensuptu. Berlin'de İngiliz Büyükelçiliği yapmış olan babası (1835-41), Odo 13 yaşındayken öldüğünde, güçlü ve kendine özgü tavırları olan annesi Lady William üç oğlunu İngiliz özel okullarından daha az barbar eğitim kurumlarına göndermeye karar verdi. Richard Davenport-Hines, *Oxford Dictionary of National Biography*'de yazdığı Odo Russell biyografisinde, "bunun neticesinde, o sakar İngiliz tavırlarından üzerinde iz kalmamıştı. Nadiren spor yapardı. Fransızca, İtalyanca ve Almancayı müstesna bir saflıkla konuşmasına rağmen, İngilizcesinde her zaman Kıta Avrupa'sı aksanı vardı" satırlarını yazmaktadır.[142] Lady William'ın karakterinin bir özelliği, Sir Austen Layard'a yazdığı bir mektubun Fransa'ya karşı Alman zaferine ilişkin bölümünde açığa çıkmaktadır:

> Ben iliklerime kadar GERMANICA'yım. Düzensizliğe karşı disiplin, sarhoşluğa karşı uyanıklık, CEHALETE karşı eğitim. Akıl, yabaniliğe karşı hiç bu denli muzaffer olmamıştır.[143]

Üç oğlunun ileri yaşlarında bile annelerini ziyaret ederken tüm cesaretlerini toplamaya ihtiyaç duymaları fazla şaşırtıcı değil.

Odo Russell Roma'da uzun zaman geçirmişti ve iyi düzeyde İtalyanca konuşmaktaydı. Ölümünün ardından *The Times*'da yayımlanan 27 Ağustos 1884 tarihli anma yazısı, Odo Russell'ın bir Protestan olarak Roma Katolik inancını anlamaktaki takdire şayan yeteneğine övgüde bulunacaktı. Bu kıymetli özelliği, devletin kiliseyle ilişkilerinin krizli döneminde çalıştığı ülkeyi anlamasında çok işine yaramıştır:

> Kardinal Antonelli ile yakınlığı, İngilizlerde bulunması güç, derinden İtalyanlara özgü bir anlayış inceliği edinmesini sağladı. Tabiatı itibariyle olayları yakından izleyen bir kişi olarak, edindiği bu anlayışla daha da yakın gözlemde bulunmayı öğrendi: İnsanların karakterlerini nasıl ölçeceğini, zayıflıklarını nasıl tanıyacağını, kötü yanları ve hassasiyetlerinden nasıl yararlanacağını öğrendi.[144]

Odo Russell 2 Aralık 1870'te Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Edmund Hammond'a Bismarck ile Versailles Karargâhında hüküm süren siyasi şartlar hakkında ilk izlenimleri yazdı:

> Kont Bismarck beni büyüledi; askeri tarzı, açık sözlü davranışları, dost canlısı sohbetleri gerçekten hayranlık uyandırıcı. Bana gösterdiği büyük yakınlıkla kalbimi kazandı. Dışişleri kadrosu seyahatlerinde ona eşlik ediyor ve ailesini ... oluşturuyor. Yemeklerde ve kahvaltıda müsteşarlarını iki yanına alarak masa başında oturuyor -masada sonra bölüm başkanları geliyor, ardından küçük memurlar ve telgraf memurları sofranın sonunda yerlerini alıyorlar- ve herkes üniformalı. Onlarla yemek yediğimde, Kont ile yemeklerden sonra sigara içerken piyano çalan Müsteşar'ın [von Keudell] arasında oturuyorum. Sohbetler Almanca yapılıyor ve günün meseleleri, ilginç ve öğretici olmalarını sağlayan tam bir özgürlük havası içinde tartışılıyor.[145]

Bismarck'ın sohbeti ve şahsiyeti, bir kez daha kültürlü bir gözlemciyi büyülemişti.

Bismarck ile Genelkurmay arasındaki ilişkiler bu sırada kötüleşmişti. Paul Bronsart, Şansölye hakkındaki şu ağır değerlendirmesini güncesinin mahremiyetine emanet etti:

> Bismarck gerçekten tımarhanelik oluyor. General Moltke'nin General Trochu'ya yazı yazdığından acı acı şikâyet etti ve yabancı bir hükümetle müzakere niteliğinde olduğundan bunun kendi yetki alanına girdiğini iddia etti. General Moltke Ordu

> Yüksek Komutanlığının temsilcisi olarak Paris Valisi'ne yazdığında, bu işlem sırf askeri niteliğe sahiptir. Kont Bismarck ayrıca, mektubu çok tartışmalı gördüğünü bana beyan ettiğini iddia ettiğinden ve gerçek bunun tam tersi olduğundan, General von Moltke'ye yazılı bir rapor sunarak bu iddianın yanlışlığını ortaya koydum ve gelecekte beni Kont'a sözlü mesaj götürmekle görevlendirmemesini rica ettim.[146]

Kamuoyu baskısı artık kendini hissettirmeye başlamıştı. Veliaht Prens savaş güncesine bombardımanın ertelenmesinden eşinin suçlu görüldüğünü, Johanna von Bismarck ve Kontes Amelie von Donhöff'ün bu yalanı yaydıklarını kaydetti.[147] Bronsart o günlerde Berlin'de dillerde dolaşan popüler bir şiiri yazdı:

> Guter Moltke, gehst so stumm,
> Immer um das Ding herum
> Bester Moltke sei nicht dumm
> Mach doch endlich Bumm! Bumm! Bumm!
> Herzens-Moltke, denn warum?
> Deutschland will das: Bumm! Bumm! Bumm![148]
> [İyi Moltke, tutulur dilin
> Hep etrafından geçersin işin
> İyilerin iyisi Moltke, tutulmasın dilin
> Patlat en sonunda: Bom! Bom! Bom!
> Moltke canım, neden öyle asık yüzün
> Almanya'nın istediği: Bom! Bom! Bom!]

Bronsart 18 Aralık'ta Bismarck'ın askeri konulara müdahalesini durdurmak için kariyerini tehlikeye attı. Savaş güncesinde kaydettiği üzere, General Podbieski'den Askeri Konseyin zabıtlarını Bismarck'a temin etme emri almıştı. Ancak savaş divanına gönderilmesini gerektirecek bir suç işleyerek bu emre itaat etmedi. Bu günce kaydı, yarbay ve Genelkurmayda şube başkanı olan "Yarı Tanrılar"ın en yeteneklilerinden birinin, "tüm harekâtın en güç günlerinden biri"ndeki vicdan muhasebesini yansıtmaktadır. Genelkurmay Başkanı General Kont Moltke tarafından onaylanan ve tüm ordunun lojistik başkanı Tuğgeneral Podbielski tarafından tevdi edilen bir Kral emri almıştı. Karar anını şöyle kaydetmektedir:

> Şimdiye kadar Kral başka etkilere karşı [askerlerin dışındaki etkiler] cesaretle karşı durmuştu... Fakat Kont Bismarck gibi ihtiraslı iktidar açlığı duyan bir insan bir defa [Askeri Konseylere] kabul edilirse, artık geriye yapacak bir şey kalmaz. On dakika kadar düşündüm; itaat alışkanlığı beni adresi yazma noktasına kadar götürdü, sonra ise daha fazla ileri gidemeyerek, yerini, şahsını feda etmek pahasına Kralına itaati reddetmek zorunda bırakan görev duygusuna terk etti.

Vicdani sebeplerle bu emri uygulayamayacağını Podbielski'ye bildirdi ve aynı zamanda istifa mektubunu sundu. Podbielski önce büyük bir öfkeye kapıldı ve Bronsart'ın akli melekelerini sorguladı. Ardından kıdemli bir kurmay subayın bu ahlaki cesaret eylemi karşısında etkilenerek, konuyu Moltke'yle istişare etti. Moltke emri geri aldı ve Kral'ı kararından haberdar etti. Bismarck hiçbir zaman Askeri Konsey zabıtlarına erişemedi.[149] Bronsart, Bismarck'ın artan diktatörce tavırları karşısında von Werther'le birlikte alışılmadık medeni cesaret gösteren iki örnekten biridir. Bronsart'ın günce kaydının sonunda belirttiği gibi:

> Talep edilen mektupları elden geldiğince ifadelerini zayıflatarak ve renksizleştirerek yazsam dahi, onaylanıp gönderileceklerdi. O takdirde, Kont Bismarck dizginleri ele alacaktı. Bir vakitler Almanya'yı kastederek söylediği gibi, iyi bir at sürücüsüdür. Fakat bu sürüşün bizi nereye götüreceği hakkında kuşku içinde değilim.[150]

Bu arada tümgeneralliğe ve ordu ikmal komutanlığına yükselen, Albrecht von Stosch, ordu ile Bismarck arasında yaşanan diğer sahnelerde de rol aldı. Eşine Bismarck'ın tepkisi ve yaşanan sıkıntıları bildirmiştir:

> Bismarck, askeri tehirlerin siyasi kombinezonlarını bozmasından ötürü çok öfkeli; Kral ihtilaflardan artık bıkmış durumda ve bu nedenle kurtulmak istiyor. Her ikisi de kızgınlık ve rahatsızlıklarını hiçbir zaman kabalaşmayan, ancak içinden duyduğu kızgınlıklarla hastalanan Moltke'ye boşaltıyorlar. Kral Bismarck'ın hiddetinden korkuyor, Moltke kızgınlığını aristokratik bir sükûnetin ardında gizliyor. Roon her geçen gün biraz daha hasta oluyor ve acilen bombardımanın başlatılmasını talep ediyor.[151]

Bismarck ertesi gün, Genelkurmayla yeniden çatıştı. Bronsart'ın kaydettiği üzere, "zırhlı süvari üniforması giymiş sivil memur her gün biraz daha haddini aşıyor ve General Roon bu çabalarında sadık *famulus**

* *Famulus*: Eski Roma'da büyük ailelerin sadık hizmetkârlarına verilen isim-ç.n.

rolünde oynuyor. Tek mesele, çok açık bir cevap mı vereceğiz, yoksa hiç cevapsız mı bırakacağız. Muhtemelen ikincisi olacak."[152] Bismarck, Waldersee'yi Noel'den sonraki gün kendisini görmesi için çağırttı. Görüşmede, güçlü bağlantılara sahip nüfuzlu kral yaverine içini dökerek şikâyetlerini aktardı:

> Bismarck dün haber göndererek, beni görmek istemiş. Gittiğimde onu oturma ve yatak odası olarak kullandığı, korkunç sıcak odasında buldum. Uzun bir gecelik giymiş, puro içmekte ve gerçekten ıstırap çekermiş gibi görünmekteydi... Sonra aşağıdaki minvalde konuşmaya başladı, "Mümkün olan her güçlük karşıma çıkartılıyor. İşte, Veliaht Prens nezdinde entrikalar yapan ve Alman meselesini yolundan çıkarmak için en iyi yolu tutturmuş Baden Grandükü ve Koburg Dükü... Genelkurmay bana en önemli konular hakkında bilgi vermiyor; kararlarımı dayandırmam gereken büyük önemi haiz olaylar benden gizleniyor. Tüm bu vaziyetin değiştirilmesini Kral'dan istemek mecburiyetindeyim." Benim çok iyi malumum olan bu bölüm hakkında büyük bir şiddetle kötü sözler söyledi. Gözleri irileşti. Yüzünde terler birikti; çok dengesiz bir görüntüye büründü. Korkarım tehlikeli biçimde hasta düşecek, çünkü bu kadar heyecan normal değil. İçtiği ağır purolara ilaveten bana teklif ettiği şişeden gördüğüm kadarıyla alkolü çok yüksek şaraplar da içiyor.[153]

Yeni yılın ertesinde Kral'ın dairesinde Paris'i bombalamak veya bombalamamak kararını biçimlendirmek üzere genişletilmiş bir Askeri Konsey toplantısı düzenlendi. "Şu lanet bombardımana" karşı olan Veliaht Prens kaybedenlerin tarafında kaldığını gördü ve kararı kabul etmek zorunda kaldı. Üçüncü Ordunun komutanı olarak tarih konusunda kurmaylarına danıştı ve bombardımanın başlayacağı gün olarak 4 Ocak 1871 tespit edildi. Savaş güncesine daha sonra Bismarck'ın Almanya'nın dünyadaki pozisyonuna verdiği zararı çaresizlik içinde yazmıştır.

> Her şeytaniliği yapabileceğimiz düşünülüyor ve bize duyulan güvensizlik giderek daha fazla dillendiriliyor. Bu durum sadece şimdiki savaştan da kaynaklanmıyor üstelik - Bismarck'ın bulduğu ve yıllardır sahnelenen "Kan ve Demir" teorisi bizi bu noktaya kadar getirdi. Nefret ve güvensizlik her köşede karşımıza çıkacaksa, gelişmemizde ileriye doğru atacağımız her adım kuşkuyla ve hasetle karşılanacaksa, tüm bu güç, askeri görkem ve şöhretin bize ne faydası var? Bismarck bizi büyük ve güçlü hale getirdi fakat dostlarımızdan, dünyanın sempatisinden ve vicdanımızdan mahrum bıraktı.[154]

Saldırının başlayacağı 4 Ocak tarihi geldiğinde Veliaht Prens şu satırları yazdı:

> Sabahtan beri ilk atışı başlatmak için gergin bekleyişimiz bir saniye bile aralık vermeyen ve gerçek gün ışığının çıkmasına müsaade etmeyen yoğun sis nedeniyle boşa çıktı. Aynı zamanda tüm manzarayı kırağıyla kaplayan dondurucu bir rüzgâr esmekteydi.[155]

Ertesi gün "parlak bir güneş ışığı vardı. Böylece sabah saat sekizde 8 no.lu bataryadan atılan ilk bomba Paris'e düştü".[156] Bombardıman, Stosch'un yazdığı gibi, "yüksek bölgelerde hüküm süren bölünmüşlüğü" gidermekte fayda sağlamadı.[157] 8 Ocak'ta Veliaht Prens Moltke'yi, "Kont Bismarck'ın keyfi ve despotik davranışından dolayı derinden küskün..." buldu. "Federal Şansölye uzmanların söylediklerine en küçük şekilde önem vermeden her şeye kendi başına karar vermeye azimli."[158] Ertesi gün, 9 Ocak 1871'de Albrecht von Roon'un askeriyede 50. hizmet yılıydı. Ancak, Veliaht Prens'in yazdığı gibi, "geçen iki hafta boyunca soğuk algınlığıyla ağırlaşan korkunç astımı... her gün öksürük nöbetlerine tutulacak kadar tarif edilmez bir ciddiyette... Kont Bismarck da vücudunun her parçasında sinir rahatsızlığı yaratan sinir romatizmasından yeni iyileşiyor - böyle önemli bir günde çifte hastalık."[159] Modern Almanya'yı yaratan üçlüden normal olarak çalışmalarını sürdüren yalnızca General Kont von Moltke'ydi.

Veliaht Prens, Bismarck ile Moltke arasında bir uzlaşma sağlamayı üstlendi ve iki büyük şahsiyeti karargâhında düşündüklerini etraflıca açığa vurdukları özel bir yemeğe davet etti:

> İkisi de birbirlerine gerçekten açık şekilde konuştular. Genellikle kelimeleri sakınarak kullanan Moltke, serzenişli ifadelerle ve gayet incelikle Federal Şansölye'yi eleştirdi, bana ayın 8'inde açmış olduğu şikâyetlerini ortaya koydu. Karşıtı bunlara tepkisini gösterdi ve görüşmeyi daha sakin sulara çekmek için defaatle müdahale etmek durumunda kaldım... Ardından Bismarck, Sedan'dan sonra Champagne'de kalarak gelişmeleri beklememiz, Paris'e hiç girmememiz gerektiği teorisini gündeme getirerek General'e en zayıf noktasından saldırdı.[160]

Savaş uzayıp gider ve başoyuncuların sağlık ve ruh halleri yıpranırken, Berlin'de ve doğmak üzere olan yeni Almanya'da süratle siyasi de-

ğişiklikler meydana geliyordu. Tüm önemli aktörler Berlin dışındaydı ve Reichstag'da azınlığın karar sayısına ulaştığı bir dönem oldu. Aralık ayında iki gelişme yaşandı. 13 Aralık 1870'te Prusya Alt Meclisi Landtag'ın kırk sekiz üyesi "Merkez Fraksiyonu"nu [partisini] kurdu. Partinin ilk başkanlığına Bismarck'ın eski dostu Karl Friedrich von Savigny seçildi. Başlıca liderleri arasında Peter ve August Reichensperger kardeşler, Hermann von Mallinckrodt, Ludwig Windthorst, Friedrich Wilhelm Weber ve Philipp Ernst Maria Lieber vardı. Kısa zaman zarfında Katolik Merkez Partisi adıyla anılmaya başlasa da, Bavyera milletvekili Edmund Jörg'ün (1819-1901)[161] yıllar sonra açıkladığı gibi, kurucularından hiçbiri partinin sadece böyle anılmasını istememekteydi: "Merkez"in "Katolik partisi" olarak anılmamaya her zaman özen gösterdiğini unutmayınız. Aksi takdirde, Windthorst ile Hanoverliler nasıl bir araya gelebilirdi?"[162]

Paris kuşatması ve savaş durgunluğa girerken, Güney Alman ve Sakson birliklerinin "milli vatan savaşı"nda seçkin hizmetleri ve Fransa karşısındaki zaferleri Almanya'yı birleştirme hareketine yeni bir ivme kazandırdı. Kuzey Alman Federasyonu, milli birliğin tamamlanmasına ayak uydurmak için daha azametli bir biçime bürünmek ve yapı değiştirmek zorundaydı. Ekim ortasında, Bavyera Prensi Luitpold'un yaveri Albay Kont Berchem, Robert von Keudell'le karargâhta temas kurarak "Bund Başkanlığının bir imparatorluk tacıyla süslenmesi önerisi için durumun uygun" olup olmadığını mahrem bir şekilde sordu". Keudell hatıralarında, "Bildiğim kadarıyla Şansölye'nin bu mesele hakkında hiç görüşünü belirtmediği, ancak böyle bir görüşün son derece memnuniyet yaratacağından emin olduğum cevabını verdim. Amirim cevabımı tasdik etti" demektedir.[163] Bavyera Kralı II. Ludwig, Bismarck'tan para ve toprak gibi bazı tavizler aldığı takdirde girişimi üstlenebilecekti. Bavyera Kralı'nın süvarilerinden Binbaşı Max Kont von Holstein Kasım ayında müzakereler için karargâha iki defa ziyarette bulundu. Bismarck toprak vaat etmemekle beraber, Kral'a Hanover Kralı'ndan çalmış olduğu Guelph fonundan 300.000 mark gibi esaslı bir miktar ödemeyi teklif etti. Bavyera Kralı'na bu ödemeler öldüğü 1886 yılına kadar sürdürüldü. Fiilen bir kraliyet rüşveti olan ödemeler bütünüyle gizli tutuldu. Bismarck ayrıca Kont von Holstein'a Bavyera Kralı'nın I. Wilhelm'e göndereceği mektubun metnini verdi.[164] Mektup, karargâha

usulünce ulaştı. 4 Aralık'ta "Prens Luitpold, Bavyera Kralı Ludwig'in "*Bundesfeldherrn*"e [Federal harp komutanı, yani Wilhelm] muhatap, "Alman İmparatorluğu'nun kurulması ve İmparator unvanının tekrar ihdas edilmesi arzusunu" ifade ettiği mektubunu Versailles'da teslim etti. Kral'ın Federasyonun tüm üyeleriyle istişare ettiği ve muvafakatlerini aldığı anlaşılmaktaydı.[165] Ertesi gün, 5 Aralık'ta, Kuzey Alman Reichstag'ı[166] üyelerinden, Bismarck taraftarı Hür Muhafazakâr Parti liderlerinden Karl Rudolf Friedenthal (1827-90), Berlin'de mektubun bir örneğini teslim aldı ve yapacağı duyuruyla Reichstag'ı şaşırtmayı amaçlayan Delbrück'e verdi. Delbrück'ün tören havasıyla ayağa kalkarak yaptığı duyuruyu Bebel anlatmıştır: "Önceki gün Bavyera Prensi Luitpold Hazretleri, Majesteleri Prusya Kralı'na muhatap Majesteleri Bavyera Kralı'ndan müteakip muhtevayı haiz bir mektup teslim etmişlerdir... Delbrück durdu. Mektubu hangi cebine soktuğunu hatırlayamamıştı. Büyük bir telaşla tüm ceplerini aradı; manzara tüm Mecliste büyük bir kahkaha dalgası yarattı. Sonunda mektubu buldu, fakat olayın dramatik etkisi kaybolmuştu."[167]

Yandaş basın 7 Aralık'ta mektubun metnini de yayımladı. Bavyera Kralı, "Alman İmparatorluğu'nun ve İmparatorluk unvanının değerinin yeniden canlandırılması" ihtiyacını Kral Wilhelm'in dikkatine getirmekteydi. Bavyera Kralı çağrısını desteklemek üzere diğer tüm Alman prensleriyle istişarede bulunmuştu.[168] Ertesi hafta Bismarck Johanna'ya mektubunda "Prensler beni işleriyle taciz ediyorlar", "ve hatta benim lütufkâr efendim bile bu gayet basit Kayzer meselesinde monarşi önyargılarına ve gereksiz ayrıntılara bağlı hususlarla aynısını yapıyor" şikâyetinde bulundu.[169] Kuzey Alman Federasyonu Reichstag'ı 14 Aralık'ta Kral'a bir layiha sundu: "Almanya'nın hükümdarlarıyla ittifak halinde, Kuzey Alman Reichstag'ı Alman İmparatorluk tacını kabul ederek, birleşme çabasını kutsama lütfunu göstermesini Majestelerinden niyaz etmektedir."[170] Hans von Kleist, Moritz von Blanckenburg'a yazarak, "Yahudi Lasker"in tasarının taslağını yazmak için seçilmiş olmasından tiksinti duyduğunu söyledi. "O zaman beraberinizde onu da götürür, Versailles'da sözcünüz yaparsınız" demekteydi.[171]

Güney Alman krallıklarındaki ayrılıkçılar yeni Reich'ı sabote etmeye çalışmakta, Saksonya ve Württemberg kralları da ayak sürümekteydiler. Bismarck bu nedenle bir sonraki, çok daha etkili adımını tasarladı.

Bir araya gelen hükümdarlar 17 Aralık'ta Kral Wilhelm'e sundukları layihada İmparatorluk tacı konusunda ittifakla anlaştıklarını bildirdiler ve ertesi gün, 18 Aralık 1870'te Kuzey Alman Reichstag Başkanı Dr. Eduard Simson başkanlığında huzura çıkan heyet, Kayzer unvanını kabul etmesini Kral'dan diledi. Çok duygulanan Kral, Bismarck'ın yazdığı cevabını okuyarak teklifi kabul etti.[172]

Mesele artık böylelikle Güney Alman devletleri parlamentolarının onayına kalmıştı. Baden ve Württemberg'de teklif kolaylıkla onaydan geçmekle beraber, Bavyera'da muhalefet büyüdü. Konu hakkındaki görüşmeler 11 Ocak'ta başladı. Vatansever Parti, oturumlarda Prusya'yı ve militarizmini eleştirdi. Tasarı 21 Ocak'ta şiddetli bir müzakereden sonra, sadece iki oy farkla gerekli çoğunluğu sağlayarak kabul edildi.[173]

Yeni Reich'ın törenle ilanı için 18 Ocak 1871 tarihi seçilmişti. Bu gün, Hohenzollern hanedanının nihayet kraliyet sıfatına kavuştuğu 1701 yılını ima etmekteydi. Brandenburg Elektörü III. Friedrich bu tarihte Prusya'da Kral I. Friedrich unvanını almıştı (1713'te "Prusya'da Kral" ifadesi, "Prusya Kralı" ifadesiyle değiştirildi). 1701 yılında düzenlenen taç giyme töreni bu tutumlu devlette o ana kadar düzenlenen en görkemli ve pahalı törendi.[174] 18 Ocak 1871 tarihi yakınlaştıkça, Bismarck sinir bozucu yeni bir güçlüğe takıldı. Kral, Bismarck'ın Reichstag ve Alman hükümdarlarından güçlükle elde ettiği "Alman İmparatoru" unvanını değil, "Almanya İmparatoru" unvanını almakta ısrar etmekte, tarihi "Almanya İmparatoru" unvanının görkeminden, renksiz "Alman İmparatoru" unvanı uğruna vazgeçmeyi inatla reddetmekteydi. Veliaht Prens 16 Ocak'ta babasını çok heyecanlı, huzursuz ve inanılmayacak kadar endişeli buldu;

> Bu gerçekten hassas günlerde olayların karanlık tarafından bakma eğiliminin gözle görülür derecede arttığını kendisi söylüyor... Saray Nazırı von Schleinitz geldi; bugün de hiçbir şey çözümlenememiş. 18 Ocak'ta tam olarak ne yapılacağını hiç tahmin edemiyorum. Kararlar belirsiz bir geleceğe ertelendiği veya müphemleştirildiği için burada hiçbir şey sakince düşünülüp bir neticeye bağlanamıyor.[175]

Veliaht Prens'in güncesine kaydettiği gibi, konu ertesi gün zirveye ulaştı:

> Öğleden sonra Kral'ın dairesinde Kont Bismarck, Saray Nazırı von Schleinitz ve benim katıldığım bir toplantı düzenlendi. Kont Bismarck, daha önce bekleme odasında karşılaştığı von Schleinitz'e sert bir tavırla Federal Şansölye'nin Saray Nazırıyla birlikte Kral'la hangi konuyu tartışacağını pek anlayamadığını söylemiş. İmparatorun hangi unvanı taşıyacağı, veliahdın unvanı, kraliyet ailesi, saray ve imparatorun ilişkisi vs. konularındaki müzakereler aşırı sıcak toplantı odasında üç saat kadar devam etti. Kont Bismarck, imparatorun unvanına ilişkin olarak, Bavyera milletvekillerinin ve tam yetkili temsilcilerinin şartlara ilişkin müzakerelerde "Almanya Kayzeri" sıfatına karşı çıkmış olduklarını, neticede onları memnun etmek için *Majestelerine danışmaksızın* "Alman Kayzeri" sıfatına razı olduğunu kabul etti. Herhangi özel bir fikirle bağlantısı bulunmayan bu sıfat Kral'ın olduğu kadar benim de hoşuma gitmemekteydi ve bunun yerine "Almanya" kelimesini elde etmek için mümkün olabilecek her şeyi yaptık. Ancak Kont Bismarck bu unvanın Bavyeralıların katılımını sağlamak için kabul edildiği görüşünde ısrarcı oldu... [Kral-JS] duyduğu büyük heyecan içinde, her zaman bağlı olduğu ve bağlı kalacağı sevgili Prusya'ya yarın veda etmek üzere bulunurken hissettiği üzüntüyü bize tarif edemeyeceğini sözlerinin devamında dile getirdi. Bu noktada sözleri, hıçkırık ve gözyaşlarıyla kesildi.[176]

18 Ocak 1871 sabahına gri ve iç karartıcı bir hava hâkimdi. Ancak şeref kıtası Kral'ın penceresinin altında yürürken bir güneş huzmesi bulutların arasından belirerek Kral'ın karanlık ruh halini biraz olsun düzeltti. Tören Versailles Sarayı'nın Aynalı Salonunda düzenlendi; izleyiciler *Salon de la Paix*'e* kadar taşmıştı. Salonun orta penceresinin önüne yerleştirilen bir platformda basit bir sahra mihrabı kurulmuş, Kral tüm nişan ve madalyalarını takmış olarak burada durmaktaydı. Paul Bronsart von Schellendorf'ın muzipçe belirttiği gibi, "eğreti mihrap, Versailles Sarayı'nda her halükârda kaçınılması zor bir bağlantı halinde, çıplak bir Venüs'ün hemen yanında durmaktaydı."[177]

Veliaht Prens dahil olmak üzere subayların birçoğu tören üniformalarını giyememiş, törene günlük çizmeleri ve muharebe üniformalarıyla katılmışlardı. Prova yapılması mümkün olmamış, askerlere "dua için miğferleri çıkarın" emrinin verilmesi unutulmuş olduğundan, Veliaht Prens son dakikada bağırarak bu emri vermek zorunda kalmıştı.

---

* Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra muzaffer devletlerin Almanya'ya dayattığı ağır şartları içeren Versay Antlaşması da Aynalı Salon'da imzalanmıştır. Salon de la Paix (Barış Salonu) ise, Aynalı Salon'un güneyindedir-e.n.

Roon'un kayınbiraderi olan Postdam Papazı Bernhard Rogge "gayet yersiz ve sıkıcı bir din tarihi vaazı verdi." "Te Deum"dan sonra sade bir hitapta bulunan Kral I. Wilhelm, kendini takip eden prenslerle birlikte özel bir platforma geçip onların arasında durdu:

> En ciddi tavrını takınan Kont Bismarck ilerleyerek ifadesiz bir iş bitirici tavırla, hadiseye ilişkin olarak sesinde herhangi bir duygu veya heyecan tınısı olmadan "Alman Halkına" hitabını okudu. "İmparatorluğu büyüten" kelimesine geldiğinde o ana kadar hareketsiz kalan kalabalıkta bir dalgalanma fark ettim. Ardından Baden Grandükü kendine özgü doğal ve sakin ağırbaşlılığıyla ilerleyerek elini yukarı kaldırdı ve yüksek bir sesle "Emperyal Majesteleri Kayzer Wilhelm Çok Yaşasın" diye bağırdı. En az altı defa gürültülü hurra haykırışları odayı sarsarken bayrak ve sancaklar yeni Alman İmparatoru'nun başı üzerinde dalgalandırıldı ve "Heil Dir im Siegerkranz"* okundu.[178]

Bismarck böylece en büyük zaferi olan Alman İmparatorluğu'nun ilanı anını herkesin fark ettiği kötü bir ruh haliyle yaşadı. Lucius von Ballhausen'ın sonraları Bismarck'tan işittiği üzere, "Unvan konusundaki direnişi [Alman İmparatoru] Majestelerine öyle dokunmuştu ki İmparatorluğun ilan edildiği gün ona tek kelime etmemiş".[179] Toplanan hükümdarlar da sevinçten kendilerinden geçmemişlerdi. Bavyera Veliaht Prensi Otto şöyle söylemiştir: "Tüm merasim boyunca ne kadar sonsuz bir üzüntü ve keder duyduğumu sana tasvir edemem... Her şey öylesine soğuk, kibirli, şaşaalı, gösterişli, duygusuz ve boştu ki..."[180] Bismarck'ın tören yemeğinden dönüşünü Holstein yıllar sonra hatıralarında anlatmıştır:

> Prens Bismarck'ın Papaz Rogge'nin (Kontes Roon'un kardeşi) verdiği yersiz vaaz hakkında konuşurken öfke patlaması hâlâ kulaklarımdadır. Seçmiş olduğu metin şöyleydi: "Ey hükümdarlar buraya gelin ve cezanızı bulun." Bu bölümün çok uygun bir seçim olmadığı çok açıktı. Bismarck dedi ki: "Bu papazın üstüne neden atlamıyorum diye kendi kendime birçok defa sordum. Kral'ın yaptığı her konuşma kelime kelime incelenirken bu papaz aklına ne gelirse söyleyebiliyor." Daha eğlenceli bir hikâye ise Bismarck'ın anlattığı mağrur genç Schwarzburg'un (lakabı "Arcadia Prensi"), toplanan hükümdarları, "Selam Size, dost vasallar" diye selamlamasıydı."[181]

---

* 1795'ten sonra Prusya'nın milli marşı. 1871-1918 arasında Alman İmparatorluğu'nun gayri resmi milli marşı. Ancak marşın bestesi İngiliz milli marşı "God Save the King/Queen"den esinlenme olduğu için Alman milliyetçi çevrelerce fazla benimsenmedi-e.n.

Kraliyet ailesinin geri kalanına da tam bir sevinç hâkim değildi. Kral ile Bismarck arasındaki kavga, Veliaht Prenses Vicky'nin Kraliçe Victoria'ya 20 Ocak'ta yazdığı gibi, Kraliçe Augusta'nın Kayzeriçe seviyesine yükseldiğinden haberdar olmaması gibi garip bir sonuca yol açmıştı:

> Kayzeriçe'nin (Kraliçe) ayın 18'inde veya ilan edildiği gün bu unvanı aldığından haberi olmadığını sana söyleyecektim. Kayzer tüm bu meseleye öyle aksi tavır takınmıştı ki, daha önceleri konuşulmasından hoşlanmamaktaydı ve olacaklar konusunda kimse bize bilgi verme gayretine de girmedi. Elbette -sürece içerleyen- kayınvalidem için bu utandırıcı ve garip bir durumdu. Kendisini sakinleştirmekte hayli güçlük çektim. O güne kadar hiçbir şeyden haberi olmadığına beni şahit gösteriyor... Kayınvalidem ile çok iyi anlaşmamıza memnun olduğunu söylüyorsun. Durum böyle olmadığı zamanlar, hayatımın ne kadar berbatlaştığını bilmiyorsun. Kendimi rahat hissedebileceğim bir konumda olmama izin verdiğinde sadece şükran duyuyorum... Doğanın ona nerede olursa olsun mutsuzluk ve hoşnutsuzluk eğilimli bir karakter ve ruh hali vermiş olmasından dolayı derin bir acıma hissi duyuyorum. Esasen hayatı boyunca birçok acı ve ıstıraplı zamanları yaşamak zorunda kalmış birisi...[182]

Jules Favre 23 Ocak'ta gelerek Bismarck'ın birkaç teknik danışman dışında kesinkes yalnız başına yürüttüğü Fransa'nın nihai teslimine ilişkin müzakerelere katıldı. Teslim antlaşması 28 Ocak'ta imzalanınca Prusya ordusu açlık çeken kentin iaşesini sağlamak durumunda kaldı. Bismarck bunu kimsenin kaçamadığı öfke patlamalarıyla daha da güç bir hale getirdi. Barış düzenlemelerini yürüten Genel Komiser Albrecht von Stosch Paris'e iaşe temininde devlet parasını kullanmakla suçlandı. Bismarck görevi ihmal suçundan yargılanmasını talep etmişti. İki gün sonra Bismarck hiçbir şey olmamış gibi Paris'in iaşesinin sağlanmasına devam etmesini istedi.[183] Veliaht Prens durumdan bezginliğe kapılmıştı:

> Kont Bismarck maalesef yürütmek zorunda kaldığımız tüm zalimce misillemelerin başlatıcısı olma şöhretini kazandı; hatta Gambetta'dan daha da farklı bir tür terör rejimini tesis etme vasıtalarının olduğu bile söyleniyor. Burada açıkça işittiğimiz ve karısının da Berlin'de tekrarladığı vahşice ifadeler ve canice kurallar kesinlikle böyle fikirlerin akla gelmesine fırsat tanıyor... Kont Bismarck'a güvenmek öyle imkânsız ve siyaseti öylesine değişken ki görüşleri hakkında kimse net bir fikir oluşturamadığı gibi gizli planlarına daha da az itimat edilebiliyor.[184]

Paul Bronsart von Schellendorf ise 25 Ocak 1871'de güncesine yazdığı gibi, Bismarck'ın "gizli planları" hakkında kuşku içinde değildi:

> Gelecek kuşakların tüm zamanların en büyük muharebe komutanı olarak tanıyacakları General Moltke, çevresindeki tüm hürmete layık varlıklar ezilene kadar rahat bulamayacak çağdaş *major domus*'un [hükümdarın en yüksek rütbeli memuru] yetenekli ancak aşağılık şahsiyetinin hırslarına yenik düşmüş durumda.[185]

Teslim antlaşmasının imzalanmasıyla, tartışmalı Fransız savaş tazminatı ödemeleri konusu başladı. Prusya Devlet Bakanlığı 8 Şubat'ta Fransız tazminat ödemelerini, yüzde 95'i ordu için ayrılmak üzere 1 milyar taler (3 milyar frank) olarak tespit etti. Seehandlung şirketinin eski başkanı, 1869'da "Altın Amca von der Heydt"i[186] aradan çıkardıktan sonra Bismarck'ın Maliye Bakanlığına atanan Otto Kamphausen talebi güçlü bir dille ifade etti:

> Alman halkının akan kanının ve maddi bakımdan uğramış olduğu kayıpların tüm muhasebe yöntemlerinin ötesine geçmesi, savaşın bedelinin cömert biçimde hesap edilmesini ve tahmin edilen miktara ilave olarak hesaplanamayan zararlar karşılığında uygun bir ek ödeme talep edilmesini haklı çıkarmaktadır. Hükümet bu görüşle mutabıktır.[187]

Bismarck, alışıldığı üzere, sonuçlara ulaşmak üzere kendi yöntemlerini seçerek Fransız mali çevreleri ve yeni Cumhuriyetle aracı olarak hareket etmesi için özel bankeri Gerson Bleichröder'i gönderdi. Bronsart bu Yahudi'nin mevcudiyetini kesinlikle itici buldu ve savaş güncesine duygularını ifade etmek için iki kayıt düştü:

> Bismarck, Paris'ten talep edilecek savaş tazminatına ilişkin resmi görüşmeler için artık buraya gönderdiği Yahudi Bleichröder ile konuşuyor. Devlet işlerinde danışman olarak resmi görevlilerden biri değil de Şansölye'ye *Privatjude* vazifesi görecekse, Prusya Devlet Bankası gibi bir kuruma ne maksatla sahip olduğumuzu insan merak ediyor... Bleichröder bu sabah Genelkurmayda idi. Yakasında birçok Hıristiyan tarikatından *Ritterschaft* [Şövalyelik] aldığına tanıklık eden sanatkârane düzenlenmiş, çok renkli bir rozet takmaktaydı. Hakiki bir Yahudi gibi, Kral'la şahsi görüşmelerinden, müstesna bağlantılarından, kendisi ve Rothschild'in ellerinin altındaki kredi veren

şahsiyetlerden vs. bahsederek övündü. Siyasi durum ve Kont Bismarck'ın eğilimlerinden yeterli düzeyde bilgi sahibiydi; şimdi ise Genelkurmayın desteğini yanına almak ve hatta Kont Moltke'ye ulaşmak peşinde... [188]

Fransa ile Almanya arasında ön barış 26 Şubat 1871'de Versailles Sarayı'nda imzalandı. Fransa'nın ödeyeceği tazminat miktarı 5 milyar frank olarak tespit edildi. Bleichröder, Veliaht Prens'e şöyle yazdı: "Kont Bismarck'ın müzakereler sırasında canavarca bir haşinlik ve kasti bir kabalıkla davrandığı ve bu davranışıyla başlangıçta kendisine Fransızca hitap eden Parisli Rothschild'i şoka uğrattığı anlaşılıyor."[189] 4 Mart 1871 tarihli *The Economist*'te tazminatlar konusunda şu yorum yer almıştır:

Zafer neticesinde muazzam miktarda bir paranın zorla alınması, muharebelerin arızi bir ödülü olduğu kadar belki de hedefi olduğu düşüncesini akla getirmektedir. Devlet adamlarının karakterlerini küçülten bir madrabazlık havası devletlerarası ilişkilere sokulmakta olup bu durum er ya da geç halkların da karakterini bozacaktır.[190]

Prusyalıların Versailles'da kaldıkları son gün Veliaht Prens, Badenli aristokrat Freiherr von Roggenbach'ın Alsace Valisi olarak atanmasına Bismarck'ı ikna etmeye çalıştı. Çok sayıda casusu vasıtasıyla Roggenbach'ın Kraliçe'yle yakın ilişkisi olduğunu kuşkusuz bilen Bismarck bu ismi doğal olarak reddetti. Şaşırmayan Veliaht Prens, Bismarck'ın "sadece kendi emirlerini doğrudan ve zımnen yerine getirecek kişileri" atamaya niyetli olduğu sonucuna varmıştı. "Bugün her zamankinden de fazla onun bu ülkelerde bir Richelieu gibi 'mutlak iktidar sahibini' oynama niyetinde olduğu izlenimini edindim."[191]

Kayzer ve Veliaht Prens her istasyonda coşkuyla karşılanarak 17 Mart 1871'de Potsdam'a vardılar. Zafer ve Almanya'nın birleşmesi tüm siyasi kanatlardan Almanların başını döndürmüştü. Mart ayı başında yeni seçilen Reichstag 21 Mart'ta törenle açıldı. Tören, birleşik Almanya Parlamentosunun ilk oturumuna yakışacak bir azametteydi. Württemberg temsilcisinin eşi Barones Hildegard von Spitzemberg de törendeydi:

Diplomatik locada hoş bir topluluğun eşliğinde tüm manzaraya hâkim bir koltukta oturuyordum. Geleneksel uygulamanın aksine prensler, prensesler ve Kayzeriçe tahtın sağ ve sol taraflarına sıralanmışlardı... Tam Kral gelmeden önce Moltke kılıcı,

> Roon asayı, Peuker küreyi, iki yanında Kameke ve Podbieski olmak üzere Wrangel de sancağı getirdi. Çok heyecanlı olduğu görülen kalabalığın canlı tezahüratıyla sözü kesilen Kayzer konuşmasına başlarken çok duygulandı. Kayzer'in her zaman taşıdığı miğferini konuşmasını okumaya başlamadan önce çıkarttığı da dikkatimi çekti. Tüm merasim güzel ve sürükleyiciydi.[192]

Ertesi gün Kayzer, Bismarck'ı Prens mertebesine (*Fürst*) yükseltti ve ertesi akşam Bismarck ailesi bu vesileyle yan komşuları Spitzemberg'lerin de katıldıkları büyük bir davet verdi.

> Karl ve ben Bismarckların evindeki büyük bir davetteydik. Açılış günü Kayzer Kont'a prenslik unvanı verdi." Tüm bunlar iyi ve güzel olmakla birlikte Greklerin verdiği hediyeden farkı olabilmesi için* beraberinde bahşedilmesi gereken lütuftan bir işaret görünmüyor. Evlerinde bu durumu yeterince sakin bir tavırla karşılıyorlar, "Yüce Efendimiz" hitabı bize olduğu kadar onlara da garip geliyor.[193]

Bismarck'ın 1871'de milli bir kahraman olarak kabul ettiği tuhaf ithaflar arasında bir de balık ürünü vardı. Stralsund şehrinden tüccar ve bira yapımcısı Johann Wiechmann kârlı bir balık konservesi fabrikası kurmuştu. 1853'te açtığı dükkânın arka bölümünde eşi Karoline taze dilimlenmiş Baltık ringasını tuzlayarak tahta kasalar içinde satmaktaydı. Herr Wiechman 1871 yılındaki doğum gününde Bismarck'a yazarak en iyi tuzlanmış balıklarından bir varil hediye etti ve naçizane ürününe gelecekte "*Bismarck-Hering*" [Bismarck Ringası] adını verip veremeyeceğini sordu. Prens bu talebi cömertçe kabul etti ve bu alışılmadık ve kalıcı hatıra, kâğıt ağırlıkları, heykeller ve portreleri gibi Demir Şansölye'nin anısını yaşatan eşyalar arasındaki yerini aldı.[194]

Reichstag'ın 16 Nisan 1871'de yeni anayasayı onaylamasıyla Bismarck'ın büyük kariyerinin ilk bölümü sona eriyordu. "Dâhi devlet adamı" sekiz buçuk yıl içinde Avrupa siyasetine yeni bir biçim vermiş ve Almanya'yı birleştirmişti. Tüm bunları şahsiyetinin çıplak gücü, zekâsı, kural tanımazlığı ve ilkelerinde gösterdiği esneklikle başarmıştı. 1866'da olduğu gibi "Hepsini yendim!" demekte bir kez daha haklıydı.

---

* *Danaergeschenk,* Truva atı kastedilmektedir-ç.n.

9. Bölüm

Gerilemenin Başlangıcı: Liberaller ve Katolikler

Fransa'ya karşı kazanılan zafer ve yeni Reich'ın kurulması Bismarck'ın kariyerinin zirve noktasını temsil etti. İmkânsız olanı başarmış, dehası ve o dehanın yarattığı kült sınır tanımaz hale gelmişti. Mart 1871'de Berlin'e döndüğünde artık ölümsüzlük mertebesine erişmiş olmakla beraber, şimdi karşısına tümüyle farklı bir güçlük çıkmıştı: Kurduklarını muhafaza etmek ve işlerliğini sağlamak durumundaydı. Buna bağlı olarak, Bismarck'ın kariyerinin ikinci aşaması tümüyle farklı bir içeriğe sahiptir. Günleri devlet işlerinin ayrıntılarıyla geçmekte, vergi oranları, yerel yönetimlerin yeniden örgütlenmesi, hukuk sistemlerinin birleştirilmesi, fabrika denetimleri, eğitim düzenlemeleri, posta transferleri, posta paketleri üzerinden alınacak ücretler, demiryolu finansmanı ve bütçe tahminleriyle uğraşmaktaydı. İzleyen on dokuz yıl boyunca, yani ülkeyi birleştirmek için harcadığı zamandan iki kat daha fazla bir süreyle zamanını ve enerjisini günlük devlet işlerine adadı. Bu işlerle uğraşırken icraatına, yine kahramanlık günlerinin kural tanımazlığı ve ilkesizliği damgasını vuracaktı ancak bu kez farklı alanlarda faaliyet göstermekteydi. Yetkilerini devredememekte, muhalefetten nefret etmekte, diğerlerinden daha zeki olduğunu -haklı olarak- düşünmekte, her aşamada şahsi veya maddi engellerle karşılaşmaktaydı. Onu kimse anlamıyor, arzularını doğru olarak yerine getiren kimseyi bulamıyor ve kimseye güvenemiyordu. Herkese ve her şeye karşı neredeyse sürekli olarak hiddet duymaktaydı.

Büyük başarısının muhafaza edilmesi ülke içinde ve ülke dışındaki tehditlerin sürekli olarak izlenmesini gerektirdi. Büyük devletlerin yeni Almanya'dan korkması için sebepleri vardı. Disraeli, muhalefet sıralarından yaptığı kehanet dolu bir konuşmada bu devletlerin tavırlarını 2 Şubat 1871'de şöyle ifade etti:

> Fransız Devrimi'nden daha büyük bir siyasi hadise niteliğindeki Alman Devrimi'ni temsil eden şey savaştır. Sosyal bir hadise olarak daha büyük veya onun kadar büyük olduğunu söylemiyorum. Gelecekteki muhtemel sosyal neticeleri açısından söylüyorum. Altı ay öncesine kadar tüm devlet adamları tarafından dış ilişkilerimize hâkim olduğu kabul edilen kurallardan tek bir tanesi bile artık mevcut değildir. Silinmemiş tek bir diplomatik gelenek kalmamıştır. Artık yeni bir dünya, etkisini gösteren yeni etkiler, baş edilmesi gereken yeni tehlikeler ve unsurlar vardır... Güçler dengesi bütünüyle yerle bir olmuştur. Bu büyük değişimin etkisini en fazla hisseden ve zararını en çok gören ülke ise İngiltere'dir.[1]

Fransız ve Avusturyalıların, Prusya tarafından yenilgiye uğratılmayan İngiltere'nin "bu büyük değişimin etkisini en fazla hisseden ve zararını en çok gören ülke" olduğu düşüncesine itiraz etmesi mümkünse de, Disraeli daha derin bir anlamda haklıydı. Dünyanın ağır ancak sancılı bir süreç içinde anlayacağı temel bir gerçekliği Disraeli o tarihte görmüştü. *Pax Britannica* [Britanya Barışı] Avrupa'daki güçler dengesine dayanmaktaydı. Metternich bunu anlamış ve hiçbir devletin Napoleon'un mağlubiyetinden çok fazla kazançlı çıkmaması için 1814-15 yıllarında Lord Castleragh ile birlikte gayret göstermişti. Bismarck'ın imha ettiği şey işte bu güçler dengesiydi. Alman İmparatorluğu 1871-1914 döneminde ekonomik bir süper güç haline gelecekti. Almanya'nın kömür, demir ve çelik üretimi, Kıta Avrupa'sındaki tüm rakiplerinin beraberce yaptıkları üretim miktarlarını aştı. Almanya ve Fransa 1871'de aşağı yukarı aynı nüfusa sahipken Almanya'nın nüfusu 1914 yılı itibariyle yarım kat artmış, dünyadaki bütün toplumlardan daha iyi eğitilmiş, daha verimli çalışan, daha disiplinli bir nüfus haline gelmişti. Bilim, teknoloji, kimya sanayi, elektik mühendisliği, optik araçlar, metalürji ve diğer birçok sahada Almanya dünyanın en gelişmiş üreticisi oldu. "Made in Germany" damgası üstün kalitenin simgesi olarak kabul edildi. 1914 yılında dünyanın en güçlü kara ordusuna sahip olan Reich, dünyanın ikinci en büyük deniz kuvvetlerini inşa etmekteydi. Almanya Avrupa'da ancak Napoleon'un Fransız İmparatorluğu'nun sınırlı bir dönem için erişebildiği bir üstünlüğü çok daha güçlü bir sınai ve teknolojik temele yaslanarak ele geçirmişti.

Bismarck, Leopold von Gerlach'a satranç tahtasının 64 karesinden 16'sı önceden kapalı olduğu takdirde satranç oynanamayacağını bir tarihte açıklamıştı. Mümkün olanın sanatı olarak siyaset esneklik gerek-

tirmekteydi. Fakat Bismarck'ın elde ettiği başarılar arzu ettiği esneklik düzeyine erişilmesini güçleştirdi. Bismarck bu durumu 1866 Prag Barış Antlaşması sırasında net olarak görmüştü. Kral'ın Viyana'da zafer geçidi yapılması isteğini reddederek ve Habsburg toprağı ilhakına karşı çıkarak, Habsburg monarşisiyle ileride bir uzlaşma sağlanması için kapıyı sarih biçimde açık bırakmıştı. Bu uzlaşma 1879'da bir ittifaka dönüştü. Fransa'yla ise, gördüğümüz gibi, yumuşak bir barışı aynı derecede sarih biçimde reddetti. Barış düzenlemelerinin parçası olarak Alsace ve Lorraine eyaletlerinin ilhakında ısrar etti. Birçok meselede düşmanı olan Veliaht Prenses dahi, Kraliçe Victoria'ya Aralık 1870'te yazdığı gibi bu hususta kararını desteklemekteydi:

> Alsace-Lorraine hakkında Almanya'da tek bir ses duyuluyor; bu bölgeyi (veya bir parçasını) elimizde tutmazsak, Temmuz ayında bizi tehdit eden aynı felakete ileride de maruz kalacağız. Sınırlarımız Fransızları dışarıda tutamayacak kadar zayıf olduğundan, ne zaman isterlerse saldırı ve işgallerine uğrayacağız.[2]

İki Fransız vilayetinin ilhakına Bismarck'ı razı eden saikler ne olursa olsun, artık satrancı tüm karelerde oynayamayacaktı. Altmış dört kareden on altısı daimi olarak kapanmıştı; Fransa, bu eyaletler Almanların elinde kaldığı müddetçe Almanya'yla ittifak ilişkisi içine girmeyecekti. İntikam, Fransa'nın tek siyaseti, "kaybedilen" topraklarını almak tek hedefi olacaktı. Bismarck'ın gözünde çok taze ve kırılgan olan Almanya'nın düşmanlarından korunmak için müttefiklere ihtiyacı vardı fakat bunlar kimler olmalıydı? İngiltere? İhtimal dışı. Günümüzde bile Avrupa Birliği'ne karşı duyulan kuşkucu tutumda görülebilen Kıta Avrupa'sına karşı geleneksel İngiliz güvensizliği İngiltere'yi güvenilir bir müttefik değil, ancak geçici bir işbirlikçi yapabilirdi. Dolayısıyla Fransızların intikamına karşı tek savunmanın, demokrasi ve devrim karşıtı muhafazakâr güçlerin, Metternich tarzı koalisyonunu canlandırarak Çar, Habsburg İmparatoru ve yeni Hohenzollern Kayzeri'nden oluşacak "Üç İmparator Ligi"ni kurmak olduğu düşüncesi doğdu. Bismarck 1870'lerde benzersiz becerilerini bu maksat doğrultusunda kullandı.

Bismarck'ın kariyerinin ikinci bölümünün ilk sekiz buçuk yıllık döneminden daha fazla özel yanları vardır. Dış ilişkilerde barış siyaseti savaşın yerini almaktadır. Ülke içi konularda ise muhafazakârlığın yerine

liberalizm geçmektedir. Diplomasi ve iç siyasette ayrıntılı anlaşmaların ve bürokratik idarenin artmasıyla resim giderek karmaşıklaşmakta, gelişim çizgilerini ayırmak giderek güçleşmektedir. Bismarck'ın meslek hayatının incelenmesinde kullanılan geleneksel kaynaklar bu ayrımı yansıtmaktadır. Yayımına 2004 yılında başlayan Bismarck'ın toplu yazılarının "Neuen Friedrichsruher Ausgabe" baskısı editörleri 1924 ile 1934 yılları arasında yayımlanan ilk "Friedrichsruher Ausgabe" baskısında Reich'ın kurulmasından önceki sekiz yılına beş cilt (2860 sayfa) ayrılmışken, 1870 yılından sonraki yirmi yıla sadece bir cilt (449 sayfa) ayrılmış olduğuna dikkat çekmektedirler. İlk *Gesammelte Werke* [Toplu Eserler] dizisinin yayıncıları 1924'te "Almanya'nın Reich Kurucusuna en derin aşağılanmaya uğradığı bir dönemde diktiği bir anıtı"[3] inşa etmek istediklerini beyan etmişlerdir. Dolayısıyla Bismarck'ın uygun olmayan tutum ve davranışlarını gösteren belgeler esere dahil edilmemiştir.

Bismarck'ın siyasi konumu 1871 yılından 1890 yılına kadar süren dönemde gerileme içinde oldu. Modern bir devleti o bile yalnız başına idare edemezdi ve başkalarıyla idareyi paylaşmaya tahammülü yoktu. Uluslararası ilişkilerde kurduğu "kombinasyonlar" milliyetçilik dalgalarını durduramaz ve hükümetleri halk baskılarına karşı koruyamazdı. Çağının tüm güçleriyle mücadele halindeki dev adam imajı büyüleyici bir resim çizmekteyse de, resmin parçaları daha karmaşık özellikler göstermektedir. Dönemin gelişmeleri aynı cesamette ve ilerlemeler aynı yönde değildir. Bu biyografi çalışması Bismarck'ın 1871'den 1890 yılına kadar on dokuz yıllık yaşam dönemini ana çizgileri itibariyle aşamalara ayırarak aydınlatmaya çalışmaktadır. İlk dönem olan liberal çağ, Roma Katolik Kilisesine karşı mücadeleyi ve Bismarck ile Protestan muhafazakâr dostları arasında nihai ayrılığı beraberinde getirmiştir. 1873 yılında başlayan ve 70'li yılların sonuna doğru daha da ağırlaşan "Büyük Bunalım" "büyük dönüş"ü yaratmış, Bismarck 1878-9 yıllarında liberal müttefiklerini terk ederek Roma Katolik Kilisesiyle uzlaşmış, sosyalizme karşı tavır almakla beraber refah devleti ve sosyal güvenlik sistemlerini uygulamaya sokmuştur. Kitabın bu bölümü, yaşam hikâyesini 1870'lerin sonundaki liberalizmden tarihsel ayrılışına kadar işlemektedir.

Kontrol edemediği güçlerden bir tanesi seçmenlerdi. Oy verme hakkı bulunan erkek seçmenlerin % 51'inin sandığa gittiği ilk Reichstag seçimleri, 3 Mart 1871'de yapıldı. Merkez Partisi, seçmenlerin % 18,6'sının

oyunu alarak kazandığı 63 sandalyeyle Mecliste bir anda ikinci büyük parti haline geldi. Partinin sandalye sayısı müteakip 1874 seçimlerinde 90'ı aşacak, Bismarck karşıtı yekpare bir blok haline gelecekti. Birden çok liberal partinin mevcut olduğu Reichstag'da 382 milletvekilinden 202'sini liberal olarak adlandırmak mümkündü. Bu partiler arasında 100 sandalyesi ve aldığı % 30,2 oy oranıyla en büyüğü Milli Liberal Parti'ydi. Muhafazakâr kanadın aldığı % 23 oranındaki oy oranını, % 14,1 oy alan eski *Kreuzzeitung* Partisi ile Bismarck yandaşı % 8,9 oy alan daha küçük *Reichspartei* [Liberal Reich Partisi-e.] aralarında bölüşmüşlerdi.[4] 37 sandalyeye sahip Liberal Reich Partisi üyeleri arasında Erfurt'tan seçilen Robert Lucius von Ballhausen ile Bismarck'ın kadrosu mensuplarından, Könisgsberg-Neumark'tan seçildikten sonra Liberal Reich Partisi'ne katılan Robert von Keudell de vardı. Keudell'in seçildiği haberini alan Bismarck ona: "Hangi partiye gideceğiniz benim için fark etmez; imkânınız olduğunda benim için oy kullanacağınızı biliyorum." demişti.[5]

Gücünün ve şöhretinin zirvesindeyken Bismarck'a oy verenlerin oranı sadece % 8,9'du. 1871 ile 1890 arasında Bismarck yanlısı bu parti sadece bir defa iki haneli oy oranına erişebilecek ve 1878 yılında düzenlenen erken seçimlerde % 13,6 oranında oy alarak 56 sandalye kazanacaktı. Daha sonra oy oranı sürekli olarak düşecek, Şubat 1890 seçimlerinde, Bismarck iktidardan düşmeden bir ay önce sadece % 6,6 oy alarak 20 sandalye kazanacaktı. Bu oy oranı Alman seçmenlerinin Reich kurucusunun şerefine diktikleri bir anıttan başka her şeye benziyordu.

Bu dönemdeki ikinci kriz, Fransa-Prusya savaşı sona ermeden önce başlamıştı. Sedan'da Prusyalıların kazandığı zafer sadece III. Napoleon İmparatorluğu'nu yıkmakla kalmamış, İtalya Krallığı'nın Roma'yı 22 Eylül 1870'te ele geçirmesine de fırsat yaratmıştı. Yeni Fransız Cumhuriyeti 1849 yılından beri Roma'da tutulan ve III. Napoleon tarafından Katolik destekçilerine bir iyi niyet hareketi olarak muhafaza edilen Fransız garnizonunu geri çekmişti. Bismarck'ın üçüncü savaşı dolaylı bir yolla Roma Başpiskoposunun Roma'nın yıkılmasından beri süren ebedi şehir üzerindeki egemenliğini sona erdirmişti. Papalığın dünyevi gücünün sona ermesi Yanılmazlık Beyannamesi'nin Temmuz 1870'te Birinci Vatikan Konsilinde ilan edilerek Papalığın manevi gücünün halk üzerinde o ana kadar hiç olmadığı şekilde genişletilmesiyle aynı zama-

na rastladı. Veliaht Prens bu bağlantıyı savaş güncesine 2 Eylül 1870'te kaydetmiştir:

> Bugün duyduğum en önemli haber, İtalya Kralı'nın askerlerinin Roma'yı işgal ettikleri oldu. Böylelikle Roma Sorunu halledilmiş oluyor... Rahiplerin acınası tahakküm rejimi sona ermiş durumda ve bir kez daha Alman askerleri İtalyanlara çok iyi bir hizmet yapmış oldular*... Yanılmazlık dogmasının ilanından birkaç hafta sonra Roma'nın işgal edilmesi kaderin garip bir cilvesi.[6]

Bu bağlantı, Vatikan ile Prusyalı ve Protestan yeni Reich'ın çatışmasını kaçınılmaz hale getirdi. İlk Reichstag'ın seçilmesinden önce dahi, Prusya Landtag'ında bulunan Merkez Partisi 18 Şubat 1871'de Kayzere bir mesaj göndererek Papalığın "dünyevi gücü" adı verilen Roma üzerindeki egemenliğinin tekrar ihdasında desteğini istemişti. Kayzer Reichstag'ın açılışında okuduğu Taht Hitabı'nda Alman devletinin diğer ülkelerin iç işlerine karışmayacağını belirtmek suretiyle bu talebe dolaylı bir cevap vermiş, bu tutumu Reichstag da kabul ettiği Cevabi Hitap'la desteklemişti. Sadece Merkez Partisi hitaba karşı oy kullanmıştı.[7] Yeni Reichstag'da 1871 Nisan ayı başlarında yapılan ateşli müzakereler sonucunda Prusya Anayasasından ifade, basın, toplanma, inanç özgürlükleri ile kilise kurumlarının özerkliğine ilişkin altı maddenin 59'a karşı 223 oyla yeni Reich Anayasasına ithal edilmesi reddedildi.[8] Liberal çoğunluk Katoliklere muhalefetini liberal ilkelerden üstün tutmuştu. Gerçi Vatikan'ın inançlı Katoliklere tanımadığı ve esasen Papalığın "Hatalar Dizini" *Syllabus Errorum*'da lanetlediği bu özgürlükleri Kilise haklarının militan savunucusu bir partinin en tahammülsüz olduğu bir sırada Almanya'dan talep etmesinde de bir tuhaflık vardı.

Bismarck şiddetli bir tepki gösterdi. Münih'teki Prusya Elçisi Georg Freiherr von Werther'e (1816-95) gönderdiği gizli bir yazıda müzakerenin "bu partiye Reich hükümetinin misliyle mukabele etmesini gerektirecek düşmanca bir eğilimi" ortaya koyduğunu yazdı.[9] Margaret Lavinia Anderson Bismarck'ın şiddetli tepkisini yorumlarken, "yeni kurduğu yapının kırılganlığını korkuyla hisseden Bismarck için Merkez

---

* Batı Roma İmparatorluğu'nun yıkıldığı tarih olarak, Germen olduğu kabul edilen askeri lider Odoacer'in, Germen kabileleriyle birlikte Roma'yı zaptedip İmparator Romulus Augustus'u devirerek ilk İtalya Kralı olduğu tarih olan 476 yılı esas alınır-e.n.

Partisi, tanımı itibariyle yıkıcı ... kendi başına bırakılamayacak kadar güçlüydü... Bismarck, Heinrich Bornkamm'ın isabetle 'İmparatorluğu güvenceye almak için ülke içi önleyici savaş' adını verdiği bir mücadeleyi başlatarak Partinin gücünün temelini oluşturan Katolik Kilisesine darbe indirdi" demektedir.[10] *Kulturkampf* adı verilen kültür savaşı böylece başlamış oldu.

Bismarck'ın Merkez Partisine saldırısı partinin güçlenmesi sonucunu yarattı. Margaret Lavinia Anderson, Merkez Partisinin milletvekillerinin seçim bölgelerinin oy verme kalıplarını analiz etmiş ve Reichstag'daki 397 sandalyeden 104'ünün *Stammsitze* (sabit sandalye) niteliğinde olduğunu, nadiren el değiştirdiğini bulmuştur. Merkez Partisi seçmenleri bu 104 seçim bölgesinin belirli bölgelerinde yoğunlaşmışlardı ve bu nedenle Merkez Partisi milletvekillerinin 73'ü güvenli sandalyeleri temsil etmekteydiler. Dolayısıyla Bismarck'ın görev süresi boyunca partinin çekirdek kadroları değişmemiştir. 1874 yılından 1890 yılına kadar olan dönemde parti sandalyelerinin % 76'sını sağlam biçimde elinde tutmuştur. Bu durum, partinin aristokrat kökenli kurucularının üstünlüklerinin sürmesini ve yeni öğelerin partiye katılmalarının önlenmesini sağlamıştır. Partinin büyük asilzadeleri, bölge papazları ve piskoposların cemaatlerinden daha az itaatkârdı. Bismarck'ın daha yumuşak bir tutum benimsemiş olması halinde partiyi kilise hiyerarşisinden ayırması mümkün olabilirdi. Saldırgan tutumu bu tabakaları birbirine daha çok bağlamıştır. Genel oy hakkını kaldırması veya anayasayı ilga etmesi halleri dışında, Katolik unsuru daha kuvvetli olan yeni ve birleşik Almanya'da Katolik Merkez Partisine ve Roma Katolik Kilisesi mensubu nüfusa karşı mücadeleyi kazanması mümkün değildi.

Yeni İtalya Krallığı manastırları ve kilise mallarını kamulaştırdı ve Quirinale'deki Papalık Sarayı'na el koydu. VII. Pius'un 1809'da başına gelen şey bir kez daha olmuş, Papa yine tutsak düşmüştü. Dünyevi iktidar feshedildi ve Papa IX. Pius iç sürgüne gitti. Vatikan'ın büyük kapıları yas ifadesi olarak kapatıldı. Yeni İtalyan Parlamentosu 1871'de iyi niyetinin göstergesi olarak Tazminat Yasasını çıkartarak Vatikan'a mallarının kamulaştırılması karşılığında büyük bir mali tazminat önerdi. Papa IX. Pius'un tepkisi "*Ubi Nos*" (Papalık Devletleri Üzerine) başlıklı, 15 Mayıs 1871'de yayımlanan Papalık Genelgesinde ifadesini buldu. Papa genelgede tanrıtanımaz İtalyan devletiyle tüm ilişkilerini kesti ve

1870'li yıllarda mücadelesini yoğunlaştırdı. Veliaht Prens Friedrich hatalıydı. Roma sorunu henüz bitmemiş, çok daha kötüleşmişti. Roma sorunu hakkındaki *dissidio* (ihtilaf) İtalya'da kilise-devlet ilişkilerini elli yıl boyunca zehirlemeye devam etti. Papa 1874'te İtalya Krallığı devletinde herhangi bir vazife almanın inançlı Katolikler için *non-expedit* (arzu edilmez) olduğunu bir kararnameyle duyurdu. Kararname 1877'de *non-licet* seviyesine çıkartılarak Katoliklerin günahkâr devlette herhangi bir sıfatla görev almaları, hatta seçimlerde oy vermeleri dahi yasaklandı.

Liberal devlet Papa IX. Pius'un temsil ettiği her şeyi reddetti. Devlet, ifade, din ve basın özgürlüğüne, kilise ile devletin birbirinden ayrılması ilkesine, tüm dini inançların ve inançsızlığın hoş görülmesine, Darwin'in evrim teorisi dahil bilimsel araştırma özgürlüğüne *(Türlerin Kökeni* 1859'da yayımlanmış ve derhal çoksatar olmuştu), laik eğitime, resmi nikâh ve boşanmaya taahhüdünü duyurdu. 1870'ler boyunca Almanya, İtalya, İsviçre, Fransa ve Avusturya'da devletler Roma Katolik Kilisesi ve papazlarına karşı bu değerleri savundular. Dönem, liberalizmin tutucu uluslararası Katolisizme karşı mücadelesi zamanıydı. Piskopos ve papazlar İsviçre gibi demokratik ülkelerde dahi tutuklandı veya sınırdışı edildiler.

Bismarck, âdeti olduğu üzere, bir yanda Katolik Merkez Partisine karşı saldırgan ve cezalandırıcı, diğer yandaysa Vatikan'la ilişkilerinde ihtiyat ve itidalin hâkim olduğu iki farklı siyaset izledi. Floransa'daki (geçici İtalyan Kraliyet başkenti, Roma'ya nihai taşınmasından önce hâlâ bu şehirdeydi) Alman Büyükelçisi Joseph Kont von Brassier de Saint Simon'a 1 Mayıs 1871'de bir mektup yazarak İtalyan hükümetine eylemlerinin sonuçları hakkında uyarıda bulundu:

> [eylemleri] sadece kendi ülkelerindeki partileri ve parlamentoları etkilemeyecektir; kendi sınırları dışındaki Katolik Kilisesini ve ona dostluk duyan hükümetleri de hesaba katmak zorundadırlar. Özellikle Papa'nın şahsına âlicenap muamele ile akıllıca ve incelikli bir davranış mevcut dostça ilişkilerin korunmasını sağlayacağı kadar bu devletlerin Katolik vatandaşlarının duygularını da yaralamayacaktır.[11]

Bismarck, Alman Katolik siyasi partisine sert, Vatikan'a ise anlayışlı davranarak dindarlar ile bu partinin arasını açmaya çalışırken diplomasisinin mahir ve ihtiyatlı yanını sergilemişti. Oysa *Kulturkampf*, uygu-

landığı her alanda uluslararası ilişkiler, milli dayanışma ve iç siyaset bakımından sorunlara yol açtı. Kayda değer bir Katolik nüfus barındıran tüm ülkelerde hangi tür okul ve hastanelere (hemşire mi, rahibe mi?) gidileceği, hangi tür hayır işlerinin geçerli olacağı, hangi evlilik ve boşanma hükümlerinin uygulanacağı, kilise ve manastırların hayır kurumu niteliği taşıyıp taşımayacağı, kısacası Katolik müminlerin günlük yaşamlarına ilişkin tüm kurumlar yoğun tartışmanın konusu haline geldi. Roma Katolik Kilisesinin ruhbana ve kiliseye dair tüm geleneksel faaliyetleri modern devletin büyüyen iktidarına, yeteneklerine ve müdahaleciliğine meydan okudu. *Kulturkampf* meslek hayatının geri kalan bölümünde Bismarck'ın otoritesine en ciddi sınamayı teşkil etti. Bismarck ile Windthorst arasında Mart 1890'da yaşanan uzlaşmanın görevden azline yol açmış olması da derin bir ironidir.

Bismarck'ın Merkez Partisinden duyduğu rahatsızlık Haziran 1871'de keskinleşti. Prusya *Kultusministerium* [Din, Eğitim ve Sağlık Bakanlığı] Katolik Bölümü Başkanı Adalbert von Kratzig özellikle gözüne batmaktaydı. Hohenlohe'ye 19 Haziran'da devletten "Kratzig hizbini atmak" istediğini, çünkü Polonya'nın çıkarlarını çok fazla koruduklarını söyledi.[12] Birkaç gün sonra Yukarı Silezya bölgesinin Königshütte [bugünkü Polonya'nın Charzow şehri-e.] şehrinde Bismarck'a Kratzig'i suçlamak için bahane veren bir ayaklanma baş gösterdi. Katolik Bölümü 8 Temmuz 1871'de dağıtıldı ve Kratzig önemsiz bir göreve getirildi.

Bu esnada Bismarck tarafından ayarlandığı kuşkusuz, *Kreuzzeitung*'da 22 Haziran 1871'de "Merkez Partisi" başlığıyla yayımlanan bir makale partiyi vatansever olmamakla suçladı ve "Almancılığın [Germanism]" "Romacılığa" karşı mücadelesinde yeni bir sayfanın başladığını ilan etti.[13] Papaz ve sosyal aktivist Peder Karl Jentsch (1833-1917)[14] *Kulturkampf* döneminde Almanya'daki hayat hakkında şöyle yazmıştır:

> Katolikler her gün ikinci sınıf basında [*Kaseblattchen*] ve büyük gazetelerde anavatan düşmanı, papacı, kalın kafalı, yüz karası olduklarını okumak zorunda kalmaktaydı. Bu nedenle, en azından her gün hakaret işitmedikleri kendi gazetelerini kurdular.[15]

Bismarck, Vatikan [*Holy See*] nezdinde Prusya'yı da temsil eden Bavyera Elçisi Karl Kont von Tauffkirchen-Guttenberg'i (1826-95) Papa'ya

ve Kardinal Antonelli'ye "kara" ve "kızıl" partilerin halkı birçok bölgede kışkırttıklarını hatırlatmasını isteyen bir mektup bombardımanına tuttu. Bu tür kışkırtmalar Papa'nın radikalliğe karşı tutumunu ve Alman Reich'ına iyi niyet gösterilerini sorguya açmaktaydı. Tauffkirchen'i 30 Haziran 1871'de uyardı:

> Bu partinin davranışlarında Kilise ve Papa için bir tehlike görüyoruz... Kiliseyi denetleyen bu partinin saldırgan eğilimleri kendimizi savunmak için bizi direnmeye zorluyor... Vatikan devlete bu kadar düşman bir partiyle ilişkisini keser ve bize karşı saldırılarını önlerse memnun olacağız. Bunu yapamaz veya yapmak istemezse, sonuçlarından sorumlu olmayı kabul etmeyeceğiz.[16]

Bismarck şimdi de "İhtilaf Kabinesi"nden arta kalanlardan biri olan, müsamahasız, ortodoks, Lutherci, muhafazakâr Heinrich von Mühler'le uğraşmak zorundaydı. Genellikle astlarıyla yüz yüze çatışmadan kaçınan Bismarck neticede 1871 yazında Mühler'i görmeye gitti. Mühler'in kayıtlarından söylediklerini biliyoruz:

> Benden artık saklayamayacağı tüm oyununu ve sistemini açık seçik anlattı. Hedefleri şöyleymiş: Ultramontanist partiyle özellikle Polonya topraklarında, Batı Prusya'da, Posen'de ve Yukarı Silezya'da mücadele; Kilisenin devletten ayrılması, kilise ve okulların bütünüyle ayrılması. Okul gözetimi ve denetiminin profesyonel müfettişlere yaptırılması. Sadece liseler değil ilkokullar da dahil tüm okullardan dini eğitimin kaldırılması... "Kayzer'in bu konulardaki tutumunu biliyorum fakat onu siz kışkırtmazsanız istediğim yöne yine de götürürüm." Bismarck aramızdaki çatışmayı -dışarıdan bakınca yine sakin bir tonla- çok uygun kelimelerle anlattı. "Siz meselelere dini bir açıdan bakıyorsunuz, ben ise siyasi bir açıdan."[17]

Konuşmaya dışarıdan kulak veren Frau von Mühler, Bismarck'ın niyetlerini duyduğunda dizlerinin üzerine çökerek dua etmeye başlamıştı.[18] Von Mühler Ocak 1872'ye kadar direnerek bu tarihte istifasını sundu. İstifasının sebeplerini *Kultusministerium*'da seleflerinden biri olan ve Prusya Meclisinde 27 Ocak 1863'te yaptığı konuşmasıyla Bismarck'ı "*Macht geht vor Recht*" [güç hukuktan önce gelir-JS][19] prensibiyle hareket etmekle suçlayan Maximilian Kont von Schwerin'e (1804-72) bir mektubunda açıkladı.

> Bismarck'ın *Kulturkampf* yaklaşımı, siyasi hayatının temelinde yatan tümüyle gerçekçi -hatta, tabiri caizse- materyalist anlayışıyla açıklanabilir. Bismarck siyasetteki tüm manevi ve ahlaki ölçülerden tiksinti duyuyor. Kan ve demir -iktidarın materyalist araçları-, kıymet verdiği unsurlardır. Kilise ve dini idealleri kamu hayatından yasaklamayı ve şahsi meseleler haline getirmeyi tercih eder. Kilise ve devletin ayrılması, kilisenin okul sisteminden ve dini eğitimin okullardan çıkarılması bilinen görüşleridir. Elimde kanıtları bulunan yayımlanmış veya şifahi ifadeleri ile bu yönde attığı birçok adım bu görüşlerini açıklığa kavuşturmaktadır. Kesin olarak Hıristiyanlık karşıtı olmasa da en azından ruhban sınıfı karşıtı ve seküler. Hezeyan ile husumet arasında bir sınırda dolaşanların tipik özelliklerini gösteriyor. Tüm bunların üzerinde ise muhalefeti hoş göremeyen ve artık Kayzer'in dahi şahsi inançlarına saygı gösteremeyen aşırı büyük hırsı geliyor.[20]

Dindar ve çok Hıristiyan Christian von Mühler'in yerine ismi *Kulturkampf* ile özdeşleşen liberal hukukçu Adalbert Falk atandı. Falk, Silezyalı Protestan bir papaz ailesinden gelmekteydi. Dâhi bir çocuk olarak 16 yaşında Breslau Üniversitesine girerek avukat olmuş, 1860'lara kadar çeşitli seçilmiş organlarda çalışmış ve Kültür Bakanlığında çok çarpıcı olmasa da istikrarlı bir kariyer sürdürmüştü. Bu görevindeyken 22 Ocak 1872'de Şansölye tarafından çağrılarak kendisini de hayrete düşürecek şekilde *Kultusminister* görevine atandı. Falk'ın kendisinden ne beklediğini sorduğu Bismarck en özlü sözlerinden birini sarf etti: "Devletin Kiliseye karşı haklarını tesis ediniz ve bunu mümkün olduğunca fazla gürültü çıkarmadan yapınız."[21] Falk tüm *Kulturkampf* süresince Bismarck'a hizmet etti, hukuk mevzuatının çoğunluğunu kaleme aldı ve Landtag müzakerelerinde savundu. Ona göre devlet soyut bir varlıktı ki bu, Heinrich Bornkamm'ın deyisiyle "pratik Hegelcilik" anlayışıdır.[22] Bismarck ise sadece Katolik Merkez Partisini ezmek istemekteydi. Meselelere yaklaşımları tümüyle farklı biçimlerde olmasına rağmen, Bismarck'ın acımasızlığı ile Falk'ın kavramsal berraklığının bir araya gelmesi Alman Katolikliğine saldırılarını daha zarar verici ve siyaseten daha yıkıcı kıldı. Falk devlet ile kilisenin ayrılması düşüncesine gerçekten inanmakta, Bismarck ise gücünü kabul ettirmek istemekteydi. Falk'ı tayin ederek Bismarck dolaylı bir yolla Protestan okul ve cemaatler üzerindeki ataerkil hâkimiyetlerini korumak isteyen eski Prusyalı muhafazakâr dostlarının Katoliklere katılmalarına yol açtı.

Falk 1872'den itibaren Prusya ve Reich'ta bir dizi çok katı mevzuatı yürürlüğe soktu. Tayininden önce Reich ceza yasasına getirilen bir değişiklik, din adamlarının vaaz kürsüsünden barışı tehlikeye sokabilecek siyasi beyanlarda bulunmasını iki yıla kadar hapisle cezalandırılabilecek bir suç haline getirmişti. Bu din adamı karşıtı gülünç yasa 1953 yılına kadar Alman ceza yasasında yer almaya devam edecek ve eski merkez siyasetçisi Konrad Adenauer'in liderliğinde Hıristiyan Demokratik Parti adını alan Katolik Merkez Partisi tarafından bu tarihte nihayet yürürlükten kaldırılacaktı.[23]

Bir sonraki savaş Prusya Parlamentosunda Şubat 1872'de "tüm devlet ve özel eğitim kurumlarında" gözetim ve denetim yetkisinin din adamları yerine devlete verilmesini getiren *Schulaufsichtsgesetz* (Okul Gözetim ve Denetim Yasası) konusunda verildi. Bu konu liberalleri Katoliklere ve giderek muhafazakârlaşan Protestanlara karşı bir mücadele içine soktu. Liberal ilkelerin yorulmak bilmez fedaisi Edward Lasker yasanın, "kendine ait hakları olan ve devlete dönüp, 'Okulu ne şekilde denetleyeceğimi ve yöneteceğimi tayin etmeye hakkınız yok' deme cüreti gösteren okul müfettişini" ortadan kaldırdığını söyleyerek Meclise meydan okudu.[24]

Konuşmacılar arasındaki tezatlar ve müzakerelerin yoğunluğu oturumun teatral havasını güçlendirdi. Partilerin tüm önde gelen liderleri kürsüye çıkmakla birlikte, ana mücadele 125 kiloluk, terleyen ve sağa, sola sallanan devasa cüsseli Bismarck ile kısa boylu ve zayıf bedenli, kalın yeşil camlı gözlüklerinin arkasından neredeyse kör gözleriyle muhatabını süzen Windthorst arasında geçti. Windthorst Bismarck'ın sinirini bozdu ve öfkelendirdi. Katolik milletvekili August Reichensperger 24 Ocak'ta güncesine memnunlukla şöyle yazdı:

> Bismarck'ın kızgınlığı bana göre Alman milli kilisesi projesinin karaya oturmasından kaynaklanıyor ve Hanoverli Windthorst'un kurduğu köprüyle inançlı Protestanlar giderek saflarımıza katılıyorlar.[25]

Bismarck 30 Ocak'ta Katolik Merkez Partisine karşı Landtag'da doğrudan bir saldırıya geçti. Ancak Windthorst'la girdiği söz düellosunu herkesin karşısında kaybetti. Windthorst Bismarck'ın ifadelerindeki tutarsızlıklarından birini kullandı:

BISMARCK: Fransa'dan döndüğümde bu fraksiyonun kurulmuş olmasını bir partinin devlete karşı harekete geçmiş olmasından başka türlü değerlendiremedim.

WINDTHORST: Başbakanın devlete karşı mücadeleden ne kast ettiğini bilmiyorum... Beyler, Başbakanın henüz devletin kendisi olmadığını düşünmek serbestiyetini kullanacağım... Ancak hükümet şimdi olduğu gibi bu kadar şüphe uyandırıcı bir hızla sola kayarsa, o zaman Başbakan bugün mutlak surette çoğunluğun hâkimiyetini ilan ettiğinden-... bakanlarımı çoğunluktan çekmek zorundayım ... ve yine bu nedenle Katolikleri çekemem çünkü Katolikler çoğunluk içinde değildirler ... bu nedenle Merkezin desteği zaten mümkün değildir.[26]

Windthorst 8 Şubat'ta bu sefer Okul Gözetim ve Denetim Yasasıyla monarşi ilkelerini terk ettiğini ileri sürerek Bismarck'a karşı saldırıya geçti. Margaret Lavinia Anderson'un yazdığına göre:

[Windthorst'un sözleri] Bismarck'ı görünür şekilde etkiledi. Elleri titredi ve su bardağını tutabilmek için iki elini de kullanmak zorunda kaldı. Saat esasen geç olmuştu ve kısa bir protestoda bulunmakla yetindi: "Meppen milletvekili konuşmalarımı aşırı mükemmel bir hünerle kendi anlık çıkarlarına uyacak şekilde düzenlemektedir. Ben, Prusya'da monarşi ilkesinin hizmetinde yıllardır vermiş olduğum imtihanı geçmiş bir kişiyim. Sayın Milletvekili bu sınavı henüz vermek zorundadır veya vereceği en azından ümit edilir.'[27]

Ertesi gün Bismarck, Guelph'lere (Hanover kraliyet hanedanını destekleyen partiye ve Windthorst gibi bu partinin taraftarlarına verilen isim) karşı yeni bir saldırıya geçti ve "Guelph önderliğini", sorunları körüklemekle suçladı. Windthorst'a ise şahsen saldırdı:

Merkez Partisi kurulmadan önce Meppen Fraksiyonu adı verilen bir fraksiyon vardı. Hatırlayabildiğim kadarıyla mevcudu bir milletvekilinden ibaretti, yani ordusu olmayan büyük bir generaldi. Fakat aradan geçen zamanda Wallenstein* gibi sıfırdan bir ordu kurarak çevresine dizmeyi başardı.[28]

---

* Albrecht Wenzel Eusebius von Wallenstein (24 Eylül 1583-25 Şubat 1634) Otuz Yıl Savaşları'nda rol almış bir general ve siyasetçiydi. Kutsal Roma İmparatoru II. Ferdinand'a hizmetini sunmuş ve Habsburg ordularının komutanlığına getirilmişti. Aşırı hırsından bunalan İmparator'un kendisini azletmek istemesi üzerine Protestanların yanına geçmek için girişimlere başlamış, bunun üzerine ordusundan İrlandalı Walter Devereux tarafından öldürülmüştür-ç.n.

Lafını şöyle tamamladı: "Guelph partisinin ümitleri ancak çatışma ve yıkıcılık ortamı hüküm sürdüğünde başarıya ulaşabilir." Meclis Başkanı Max von Forckenbeck, şahsi bir konu olduğu için Windthorst'a sınırsız cevap hakkı süresi verdi. Windthorst şöyle cevap verdi:

> Bana karşı öylesine aşırı şahsi saldırılar, öylesine şiddetle yöneltilmektedir ki şimdiye kadar hayalini bile kurmadığım bir öneme sahip olduğumu düşünmeye başlıyorum [gülüşmeler] ... Kendi bakımımdan sizi şuna temin edebilirim: Baskılara boyun EĞMEYECEĞİM. Yine de, parlamento tarihimizde bu mevkiye sahip birinin bana şahsen saldırmak için neredeyse bir saat zaman harcaması azımsanacak bir şey değildir.[29]

Ertesi gün, 10 Şubat 1872'de yapılan müzakerede, Katolik milletvekili Hermann von Mallinckrodt, Bismarck'a cevap verdi:

> Aramızda Meppen milletvekili gibi seçkin bir üyenin bulunmasından gurur duyuyoruz. ["Bravo" sesleri] Beyler, bir inciyi ilhak ettik ve doğru yere yerleştirdik [Merkez Partisi sıralarından "Çok güzel, iyi cevap!" sesleri, diğer sıralardan devam eden gülüşmeler.][30]

Her zaman hazırcevap Bismarck alaylı bir tavırla yanıtladı:

> Saygıdeğer Beyefendi, Meppen milletvekilinin bir inci olduğunu söylemiştir. Kullandığı manada bu görüşünü bütünüyle paylaşıyorum. Ancak benim için incinin değeri rengine çok bağlıdır. Bu bakımdan çok seçiciyimdir.[31]

Okul Gözetim ve Denetim Yasası 13 Şubat 1872'de 155 oya karşı 207 oyla Landtag'da onaylandı.[32] Merkez Partisinin sadece 63 milletvekiline sahip olduğu Landtag'da tasarının göreli olarak az bir farkla geçmesi muhafazakârlar arasında ne kadar tepki uyandırdığını göstermektedir. Sonuç Windthorst için bir tür zafer olmuştu. Oylama günü eski bir Hanover generali olan Eberhard Freiherr von Brandis belirgin bir memnuniyetle Sir Robert Morier'e şöyle demekteydi:

> Bismarck ve Windthorst'un söz düellosu hakkında ne düşünüyorsunuz? Biz Windthorst'un üste çıktığını düşünüyoruz. O, Liliputlu* cüssesinden bir devin boyutlarına erişirken, Bismarck hem boy, hem güç açısından cüceleşti.[33]

---

* İrlandalı yazar Jonathan Swift'in (1667-45) *Gulliver'in Gezileri* adlı klasik kitabındaki cüceler ülkesi Liliput sakini-e.n.

Okul Gözetim ve Denetim Yasası üst mecliste oylanmadan bir gün önce, 5 Mart 1872'de Hans von Kleist, Bismarck'lara yemeğe gitti ve diğer misafirlerin ayrılmasından sonra yasayı tartıştılar. "Sohbet sırasında heyecanlanan Prens bir mektup açacağını kaptı ve masa örtüsünü yırtarmış gibi bir hareket yaparak, 'Mesele böyleyse, aramızdaki ilişki biter' diye bağırdı. İş işten geçmişti. Kleist'ın şapkasını alıp gitmekten başka söyleyeceği veya yapacağı bir şey yoktu."[34]

Ertesi gün, 6 Mart'ta Bismarck Okul Gözetim ve Denetim Yasasını Ayan Meclisinde müzakereye açtı. Eski dostları olan inançlı Hıristiyanların, laik devletin Protestan din eğitimine saldırdığı itirazlarını reddetti. Kleist'ın, "Bu yasa vasıtasıyla devletin hükümeti, inançsızlığın çalkantılı suların kapaklarını açmaktadır. Zamanla bu kapaklardan çıkan sular, Hıristiyanlıktan ayrılan devletten okullara doğru taşacaktır. Bu düşüncelere girmeyi bile esefle karşılıyorum" sözleriyle dile getirdiği iddialarını geri çevirdi. Yasa 76'ya karşı 126 oyla onaylandı. Olumlu oy kullananlar arasında Bismarck, Moltke, Roon ve Kleist'ın kayınbiraderi Ebelhard Graf zu Stolberg-Wernigerode da vardı.[35]

Bismarck'ın eski müttefikleri arasındaki tepkiler sert ve öfkeliydi. Aralarından biri olan Andrae-Roman, Ludwig von Gerlach'a 15 Şubat 1872 tarihinde yazdığı önemli bir mektubunda bu tepkileri ifade etmiştir. Ferdinand Ludwig Alexander Andrae (1821-1903) Hanover'in köklü bir burjuva ailesinden gelmekteydi. Berlin ve Bonn'da ziraat kuramları tahsili görerek bilimsel ziraat tekniklerine hâkim olduktan sonra Pomeranya'nın Kolberg vilayetinde Roman adında bir mülk satın almış, bu tarihten sonra soyadını Andrae-Roman'a çevirmişti. Moritz von Blanckenburg'un etrafındaki pietist çevreler vasıtasıyla Bismarck'ı tanımış ve yakın dostlarından biri olmuştu. Andrae-Roman burjuva bir toprak sahibi ve Prusyalılar arasında bir Hanoverli niteliğiyle nadir bir şahsiyet olmakla beraber, Prusya Vekiller Meclisinde Muhafazakâr Parti bünyesinde yıllarca hizmet verdi.[36] Gerlach'a şöyle yazmaktaydı:

> Yardımımızla uğrunda başarıyla mücadelede ettiği prensiplere bağlılığını bir zamanlar açıkça beyan eden Bismarck gibi birisinin hızlı adımlarla yokuş aşağı gidişini izlemek çok ağır geliyor. Yirmi yıl önce Stahl'ı bile yeterince muhafazakâr bulmayan birisi olduğu düşünülürse, şimdi yaptıklarının tarihte başka bir örneği yoktur. Bir gün onu Frankfurt'ta ziyarete gittiğimi hatırlıyorum, sene 1850 veya 1851'di, sabahın ileri

> bir saatinde evine vardığımda onu yatakta bulmuştum. Frau von Bismarck bütün gece uyuyamadığını, inleyerek yatakta dönüp durduğunu ve en sonunda "Adam bir Yahudi'den başka bir şey değil" diye bağırdığını anlattı. Kastettiği kişi bana sonradan kendisinin söylediğine göre Stahl'dı. "Gerlach desteklemeseydi, Stahl'den ne olabileceğini düşünüyorsun? Asla Prusyalı bir muhafazakâr olamaz" demişti.[37]

Kulturkampf, Bismarck'ın eski dostlarıyla ilişkilerini zehirledi ve yeni Reich bünyesindeki Katolik azınlığı küstürdü. Bismarck ve Falk ise buna aldırmadan yollarına devam ettiler. Kleist, Schede'ye 1 Ağustos 1872'de şöyle yazmaktaydı:

> Bu kadar meseleye angaje olmuş bir hükümete mücadelesinde karşı çıkmak kolay değil. Görünüşe göre yeni Landtag piskoposlara karşı bir tasarıyı önünde bulacak. Bu durumdan dehşete düşüyorum. Krements'in teşhisi doğru: "Hükümete değil, Tanrı'ya itaat edin." Diğer taraftan, Katolik Kilisesinin veya bir piskoposun yanılmazlık doktrinini savunmak için aldığı önlemler bizim bakımımızdan Tanrı'nın emirleriyle eş tutulamaz. Devletin hukuku bu konuda üstünlüğe sahiptir.[38]

Bu büyük savaşların orta yerinde yaşanan küçük bir siyasi hadise de kaydedilmelidir. Robert Lucius von Ballhausen (1835-1914) işgal altındaki Fransa'da bulunan askerlere ve subaylara paketlerin erişmesinin çabuklaştırılması için bir yasa tasarısı önermişti. Delbrück hükümet adına tasarıya baştan savma bir cevap verdi. Görüşmeler devam ederken Bismarck geç bir vakitte Mecliste belirerek Lucius'u konuşmacı kürsüsünün arkasındaki Bakanlar Kurulu odasına davet etti:

> Hiç tanımadığı benim gibi biriyle o kadar uzun ve teklifsizce konuştu ki şaşırıp kaldım. Bismarck'la yalnız olarak ilk defa konuşuyordum ve bana eski bir dostuymuşum gibi canlı ve samimi tarzla muamele etti. Üzerimde garip bir kalıcı ve büyüleyici izlenim bıraktı.[39]

Şansölye ile 35 yaşındaki tıp doktoru ve toprak sahibi arasındaki bu ilk sohbet, yaşam boyu süren, Lucius'un kabarık notlar şeklinde kaydettiği bir ilişkiye dönüştü ve bu notlar, yazarın ölümünden altı yıl sonra, 1920 yılında, değiştirilmeden yayımlandı. Lucius 1866'dan sonra tarım korumacısı ve inancını tatbik etmeyen bir Katolik olarak politikaya gir-

miş, Liberal Reich Partisine katılmış ve Landtag ile Reichstag'da uzun yıllar hizmet etmişti.[40] Prens'i evinde görmek imtiyazından yararlanan hayranlar kitlesine süratle dahil oldu. 9 Mayıs tarihinde bu defa siyasi bir akşam toplantısına davet almış ve gördüklerini şöyle kaydetmiştir:

> [Bismarck] etrafında büyük bir grubu toplamıştı, konuşmaya hâkimdi; en yakınında oturanlar tezgâhın dokumayı sürdürmesine yardım etmek için ipleri dizenler gibi bir vazife görüyorlardı. Bu tür sohbetlerden zevk aldığı açıktı ve hiç yorulmuyordu. Etrafındakiler çoğu zaman ilginç insanlardı. Her bir konuğa aynı dostça yakınlık ve ilgiyle davranıyordu. İnsanlar gelişigüzel şekilde ve istedikleri gibi gruplar oluşturmaktaydılar. Konuklara muamele tarzında tam bir sosyal eşitlik hüküm sürmekteydi ... gösterişsiz ve cana yakın bir ev sahipliği gösterilmekteydi. Takip eden uzun yıllar boyunca ailesinin çok yakınında bulundum. Davranışlarında en küçük bir değişiklik görmedim. Tüm konuklarına aynı nezaket ve ilgiyi gösterirdi. En fazla yaş bakımından bir ayrım yapardı.[41]

Diğer vesilelerle ve baş başa kalındığında Bismarck kendisini bedenen ne kadar kötü hissettiği dışında fazla bir şey konuşmazdı. Bismarck'ı 27 Nisan 1871'de ziyaret eden ve ev sahibini berbat bir halde bulan Waldersee'nin başına bu gelmişti.

> Dün akşam Bismarck'a gittim. Acınası bir görünüşü vardı ve sağlığı hakkında şikâyet ediyordu. Sabah saat 7 ile 12 arasında uyuyabiliyormuş. Kendisini ancak akşama doğru iyi hissediyor ve çalışmaya o vakit başlıyormuş.[42]

Fransa ve Almanya, barış antlaşmasını 10 Mayıs 1871'de Frankfurt'ta imzaladılar. Almanya adına imzacılar, Bismarck ile Almanya'nın Paris Büyükelçisi Kont Harry von Arnim-Suckow'du.[43] İki gün sonra Bismarck Reichstag'da bir kahraman olarak karşılandı. Katı bir Evanjelik olan Gustav von Diest (1826-1911), "tüm tabiatı değişmiş ... artık karşı çıkılmayı hoş göremiyor; övgüye açık; fakat egosuna ve pozisyonuna gösterilecek en küçük, sözümona bir hürmetsizlik dahi sabrını tüketiyor" gözlemini memnuniyetsizlikle kaydetmiştir.[44] Her şey sabrını tüketmekteydi. Alsace ve Lorraine sorunu konusunda Reichstag karşısında kendisini kaybetti. Moltke ve generallerle 3 Haziran'da düzenlenecek zafer alayı konusunda anlaşmazlığa düşerek tatilini bölmek istemeyen Kraliçe'yi sebep gösterdi.[45]

Prusya ve Reich'ın çeşitli yöntemlerle yeniden teşkilatlandırılması ve en üst seviye memurlardan, öğretmen okulları müdürlerine kadar her düzeydeki atamaların Kayzer-Kral tarafından onaylanması gerekiyordu. Bütün bu görevler Bismarck'ın iş yükünü muazzam ölçüde artırdı. Bu tayin kararnamelerinin her biri, ya yukarıdan, Saray Nazırlığından veya aşağıdan, Reich Şansölyeliğindeki Delbrück'ten akarak önüne gelmekteydi. Dolayısıyla Varzin'de dahi günlük iş akışı hiç kesilmedi. Bir seferinde Glogau şehrinden August Langer adında "aşırı doldurulmuş bir *infallibilist*'in [Papanın yanılmazlığı doktrinine inanan kişi-ç.]" birinin küçük bir Silezya kasabası olan Habelschwerdt'teki öğretmen okuluna müdür olarak atandığından şikâyet etti. Bu atama nedeniyle Eğitim Bakanına çok öfkelenmişti. Eğitim Bakanlığındaki Katolik Şubesinin ilga edilmesinin arkasında yatan tüm düşüncenin bu bölümdeki kişilerin "ülkedeki barışı bozmalarının" önlenmesi olduğunu öne sürdü. "Ekselanslarının gelecekte bu tür tüm atamaları Zat-ı Şahane'ye tasdik için arz edilmeden önce etraflı bir inceleme" için hükümete sunmaya özen göstermeleri gerekmekteydi.[46] Büyük Bismarck küçük bir kasabadaki öğretmen okulu müdürünün atanmasını bloke etmişti.

Hükümdarlar şifalı sulardan yararlanmak için yaz mevsiminde kaplıcalara gittiklerinde bu vesileyle çeşitli antlaşmalar da müzakere edildiğinden işler azalmamaktaydı. 1871 yılı Ağustos ayı bu bakımdan bir istisna değildi. Bad Gastein kaplıcalarında Kayzer'e eşlik eden Bismarck, 22 Ağustos'ta hükümdarının Franz Joseph'le 5 veya 6 Eylül'de, "kendisinin de hazır bulunması gereken" bir görüşmede bulunacağını öğrendi.[47] Birkaç aydır Habsburgları destekleyen basın açıklamaları ve mesajlar yazmakta olan Bismarck, Alman resmi makamlarına da bir talimat göndererek Avusturya-Macaristan monarşisinin "Avusturya yarısında" yaşanan anayasa bunalımına milliyetçiliğin değil (ki, özellikle Çeklerin milli hakları konusunda kuşkusuz durum böyleydi), "siyasi akımlar"ın sebep olduğunun düşünüldüğünü bildirmiş, "ultramontan ve sosyalist unsurların Almanya'nın can düşmanları olarak görüldüğünü açıklığa kavuşturmalarını" istemişti.[48]

Wilhelm ve Franz Joseph, gayri resmi olarak 24 Ağustos'ta Bad Gastein'da buluştular. Bismarck yurtdışındaki tüm temsilciliklere verdiği talimatta, "İki Hükümdarın buluşmaları, dostça ilişkilerde iki hükümdarın hissiyatına rağmen meydana gelen bozulmanın tarihi gelişmelerin zorlamaları sonucu olduğunu, şimdi ise sona ermiş ve tamamlanmış bir

süreç olarak görülmesi gerektiğini tüm dünyaya gösterecektir" demekteydi.[49] Talimatı kaleme alan Şansölye'nin iki ülke arasında sebep olduğu savaştaki rolü, "tarihi gelişmelerin zorladığı" *(gedrangt* Bismarck'ın kullandığı kelimedir) ifadesindeki "tarihi gelişmeler" ibaresiyle ustalıkla geçiştirilmektedir. Her halükârda, Bismarck yeni bir muhafazakâr devletler ittifakı için ihtiyaç duyulan ilk bağlantıyı kurmuştu. Bismarck'ın 1871 ile 1879 yılları arasında Avusturya ile Almanya arasında dikkat ve sabırla geliştirdiği dostluk ilişkileri sonunda resmi bir ittifaka dönüşecekti.

Bir sonraki adımın hedefi Rus İmparatorluğu ve Çar II. Aleksandr'dı. Talihin de yardımıyla Bismarck bu hususta gerekli düzenlemeleri daha kolaylıkla yapabildi. İmparator Franz Joseph Almanya'yla yeni kurulan dostluğu bir devlet ziyaretiyle perçinlemek istemiş ve bu isteğe Kayzer Wilhelm olumsuz yanıt verememişti. Almanya'nın Ruslarla olan bağlarını feda etmeyeceği hususunda Bismarck'ın Rusları birçok defalar temin etmesine rağmen, Avusturya İmparatoru'nun ziyaretinden Ruslar yine de huzursuz olmuştu. Bismarck daha önce "önemli sayıda Katolik tebası olan Avrupa devletlerini ... fikir alışverişi maksadıyla"[50] Mayıs 1872'de bir araya getirmeyi önermiş ve daha sonra da sosyalizm ve terörizmle mücadele için bir konferans toplanmasını teklif etmişti. Ancak Rusları harekete geçiren, Franz Joseph'in ziyareti oldu. Çar, Almanya'yı ziyaretinde Avusturya İmparatoru'na iştirak etmeye karar vererek, Eylül 1872'de Berlin'i beraberce ziyaret edebileceklerini bildirdi.

Eylül 1872'deki Üç İmparator buluşması son derece iyi geçti ve alınan neticeler istifasına kadar Bismarck'ın dış siyaset yapısının değişmez bir unsurunu oluşturdu. Bu sonuca varılmasında yaptığı planların ne kadar tesiri bulunduğunun tespiti mümkün değildir. Bismarck'ın muhataplarının hamlelerini çok önceden görebilen zeki bir diplomasi satrancı oyuncusu olduğu bilinse de, mutasavver "Üç İmparator Ligi"ni öngördüğü kanıtlanamaz. Diğer taraftan, 5. bölümde gördüğümüz üzere, Bismarck Rusya'yla bağ kurulmasını her zaman desteklemiş, Rus kraliyet ailesiyle yakın ilişkiler geliştirmiş ve St. Petersburg Büyükelçiliğindeki görevinden diğer bütün görevlerinden daha çok zevk almıştı. Ayrıca, Prusya'nın başarılarının Rus desteğine ne kadar bağlı olduğunu hiç unutmamıştı.

Berlin'deki İngiliz Büyükelçisi Odo Russell 12 Eylül'de Dışişleri Bakanlığına Berlin'de üç imparatorun toplanmasının temel nedenleri ve bu konuda Bismarck'ın kendisine söyledikleri hakkında şöyle yazmaktaydı:

Prens Bismarck'la İmparatorluk Sarayı'ndaki bir yemekten sonra yaptığımız görüşmede, alışılmadık bir neşe içinde olan Şansölye üç imparatoru işaret ederek, biraz garip bir dille olsa da aynen vermem gereken müteakip İngilizce ifadede bulundu:

We have witnessed a novel sight today; it is the first time in history that three Emperors have sat down to dinner together for the promotion of peace. My object is fully attained, and I think your Government will approve of my work ... I wanted the Three Emperors to form a loving group, like Canova's three graces, that Europe might see a living symbol of peace and have faith in it. I wanted them to stand in a silent group and allow themselves to be admired, difficult as it was, because they all three think themselves greater statesmen than they are.

[Bugün yeni bir görüntüye tanık olduk; tarihte ilk kez imparatorlar barışı teşvik amacıyla birlikte yemek masasına oturdular. Şahsen ben hedefime tamamıyla ulaştığım gibi hükümetinizin de yaptıklarıma onay vereceğini tahmin ediyorum... Bütün dileğim, Üç İmparatorun, Canova'nın "Üç Güzelleri"* gibi birbirini seven bir grup oluşturmasıydı ki Avrupa, kanlı-canlı simgesini karşısında gördüğü barışa inansın. İmparatorların sessizlik içinde durup kendilerini insanların hayran nazarlarına açmalarını arzu ettim; bu da hayli zor bir şeydi çünkü hepsi de kendisinin diğerlerinden daha iyi bir devlet adamı olduğunu düşünür."][51]

"Üç İmparator Ligi"nin 22 Ekim 1873'te imzalanan ahdi temeli böyle atıldı. Doğu Avrupa'nın bu üç büyük devletini uzun vadede bir arada tutmak mümkün olamamıştır. Osmanlı İmparatorluğu'nun ağır fakat istikrarlı gerilemesi Avusturya-Macaristan'ı Balkan meselelerinin içine çekerek Rusya'yla bu bölgede rekabete sokmuş, bu çekişme Birinci Dünya Savaşı'nın çıkmasına katkıda bulunmuştur. Balkanlar ile Sırbistan ve Bulgaristan Ortodoks Krallıkları Rusya'nın "çıkar" alanlarıydı. Rus Çarı kendisini "Balkan Slavlarının koruyucusu" olarak görmekteydi. Balkanlarda Avusturya-Rusya rekabetiyle karşı karşıya bulunan Bismarck'ın içinde bulunduğu açmaz Doğu Avrupa'da "üç güçten biri" olarak nasıl kalabileceğiydi. "Üç İmparator Ligi", geçici olsa da bu so-

* Ünlü İtalyan neoklasikçi heykeltraş Antonio Canova'nın (1757-1822) yonttuğu "Üç Güzeller" heykelinden bahsediliyor. Heykeli ısmarlayan kişi, bu notu yazan Odo Russell'ın dedesi Bedford Dükü John Russell'dır. 1819'da tamamlanan heykel, Zeus ile Eurynome'nin kızları olan ve "parlaklık, ışıltılı güzellik" anlamına gelen Kharitler olarak topluca tanımlanan Aglaie (parlaklık, ışıltı), Thalia (çiçeklenme) ve Euphrosnye (neşe, sevinç) resmedilmiştir-e.n.

ruya bir cevap sağladı. Almanya'ya iki hedefine ulaşma imkânı vermekteydi: İlk olarak Avusturya ve Rusya arasında bir seçim yapılmasından kaçınmasını sağlamakta, ikinci olarak Fransa'nın yalıtılmışlığını korumaktaydı. Neticede, Fransa bir cumhuriyet, Rusya bir otokrasi olmasına rağmen, Fransa büyüyen ve güçlenen Almanya'ya karşı Rusya'nın doğal bir müttefiki olmak durumundaydı. Bismarck Alman dış siyasetini idare ettiği sürece bu ittifakı engelledi. Ancak iktidardan düştüğü dönemde bu siyasetini sürdürmesi öylesine ürkütücü hile ve manevralara bağlı hale gelmişti ki yerini alanlar sürdürme imkânı bulamadılar. Dış ilişkilerdeki tıkanıklıklar Bismarck'ın kombinezonlarını sürekli olarak daha az işe yarar hale getirdi. Satranç tahtasındaki altmış dört kareden yarısı -Fransa'nın düşmanlığı ve Avusturya'yla ittifak- kapanmıştı. Alman dış siyaseti 1873'ten itibaren Rusya ile Büyük Britanya arasında zikzaklar çizdi. Bismarck ağlarını büyük bir maharet ve kurnazlıkla örmesine rağmen, daimi bir çözüm bulamadı. Kurduğu kombinezonların hilafına çalışan güçler çok kuvvetliydi.

"Üç İmparator Ligi"nin sonuçlandırılmasından kısa bir süre önce günümüzde maalesef çok iyi tanındığı için açıklamaya ihtiyaç göstermeyen bir gelişme meydana geldi: Ekonomik "*Crash* [çöküntü]" başlamıştı. Almanya, 1866 ile 1871 zaferlerinin yarattığı sarhoşluk içinde 1849 yılından beri süren uzun büyüme devresinden uzaklaşarak 1866-1873 yılları arasında balon ekonomisinin son aşamalarına kadar ulaşmıştı. 1870-73 yıllarının ekonomik patlama dönemi, birçoğu ancak 2008 yılının "ikinci teminatlı borç yükü" kadar sağlam temellere dayanan çok sayıda şirketin kurulması nedeniyle *Gründerzeit* (kuruluş dönemi) adını almıştır. Örneğin günümüzün ünlü Deutsche Bank'ı 1870 yılında ülkenin birleşmesinin coşkusu içinde kurulmuştur. Muzaffer Almanların Fransızlara yüklediği, o dönem için şaşkınlık verecek kadar yüksek bir miktar olan 5 milyar altın frank tutarındaki savaş tazminatını ödemeleri nedeniyle borsada da bir patlama yaşanmaktaydı. Bu miktar, toptan eşya fiyatı endeksine göre çevrildiğinde günümüzde 342 milyar dolar, GSMH deflatörü kullanıldığında 479 milyar dolar ve kişi başına GSMH gibi diğer göstergelerle daha da büyük miktarlara ulaşmaktadır. Ancak tüm çevrimler o dönemde ödeme altın frankla yapıldığı için gerçek değerini yine de düşük göstermektedir.[52] Kronik ödemeler dengesi açığı veren yarı kalkınmış bir ekonomiye sahip İm-

paratorluk Almanya'sı birdenbire, aktif kıymetler balonu için ideal bir ortam yaratan bu muazzam likidite bolluğunda yüzmeye başladı. Bunun neticesinde meydana gelen mülk patlaması, gerekçelendirilemeyen ipotek teminatlı krediler [bugünkü mortgage-e.], yapay derecede düşük faiz oranlarıyla ayakta tutulan girişimler, banka ve borsa simsarlarının işlemlerindeki hileler, çabucak zengin olmaya duyulan ani heves, 2001 ile 2008 yılları arasında yaşananlara çok benzer gelişmelerin birleşmiş Reich'ın ilk yıllarında yaşanmasına yol açtı. Badenli genç bir hukukçu olan Arthur von Brauer (1845-1926) Prusya Dışişleri Bakanlığına 1872 yılında girdi ve Berlin'e taşındı. *Korpsbruder* (Bismarck'ın üyesi olduğu düello kulübünün üyesi) olarak Şansölye'yle yararlı bağlantılara sahipti ve hızla yükselerek kısa zamanda önemli bir memur oldu.[53] Yeni ülkesi hakkındaki izlenimleri şöyledir:

> Kâr ve zenginlik iştahı Reich'ın yeni başkentini sarmış ve bir zamanlar o kadar sağlam olan Prusya memur sınıfı ve subayları dahi hiç vicdani tereddüt duymadan altın buzağı etrafında dansa katıldı.* Düzenbazlar birkaç günde büyük servetler kazandı. Prenslerden işçilere kadar herkes borsada oynadı. Haysiyetsiz ve gözü rahatsız edici bir zenginlik her yere hâkimdi.[54]

Bu satırların, günümüzde siyaset sahnesinden çekilen "prensler" dışında tek kelime değiştirilmeden 2008 yılının New York veya Londra şehirlerine uygulanması mümkündür.

Mülk patlamasından kâr elde edenlerden biri de Mareşal Albrecht von Roon'du. Müteşekkir Kayzer tarafından bahşedilen parayla 135.000 taler ödeyerek aldığı malikânesi Gütergotz'u, yıllardır küçük bir maaşla yaşayan eski bir asker için hatırı sayılır bir kâr elde ederek Yahudi banker Gerson Bleichröder'e 1.290.000 mark karşılığında satmıştı. Oğlu Waldemar von Roon, Reich kahramanı babasının malikânesini bir Yahudi'ye sattığı gerçeğinin rahatsızlığını yaşamamak için 1892 yılında bastırdığı hatıralarından bu bölümü çıkarmıştır.[55]

---

* Altın Buzağı, Tevrat'ta geçen bir hikâyedir. Hz.Musa'nın Tanrı ile görüştüğü Sina Dağı'ndan dönmekten gecikmesi üzerine Harun İsrail kavminden altınlarını toplayarak tapmaları için bir altın buzağı yapmıştır. Musa dağdan indiğinde kavminin bu put etrafında dansettiklerini görür. Tanrı buna çok kızar ve İsraillilere ceza vermeyi düşünür ama Musa onu bu kararından caydırır-ç.n.

Viyana borsası 9 Mayıs 1873'te çöktü ve bu olay ilk modern küresel mali krizi başlattı. Bir hafta sonra Bismarck, I. Wilhelm'e, Avusturya İmparatoru'nun Avusturya Devlet Bankasına daha önce verilen yetkiyi aşarak daha fazla banknot basması için müsaade ettiğini bildirmekteydi. Uzmanlar, krizin, "Viyana Borsasının, spekülasyon ortamında kurulan ve sermayelerinin yetersiz kaldığı sonradan belli olan, sınırlı sorumlu anonim şirketlerin arenasına döndüğü" için çıktığını öne sürmekteydi. 2008'de de olacağı üzere kriz çıkınca, kredi verenler spekülatif yatırımlardan olduğu kadar iyi yatırımlardan da sermayelerini çekerek krizin daha da derinleşmesine yol açtılar.[56] Bismarck ertesi gün Kayzer'e "metal stoku burada daha fazladır ve bizde hileli işlemler Viyana'daki boyutlara ulaşmamıştır" diye yazarak benzer bir krizin Berlin'de çıkmayacağı güvencesini verdi.[57] Bu güvence 2008 yılında kendilerine bir şey olamayacağından emin gözüken hükümetlerin verdiği benzer güvenceler kadar boş çıktı. Kriz Almanya'ya da ulaştı. Londra ve Paris borsaları 18 Eylül'de bunu izledi ve önde gelen Philadelphia bankacılık şirketi *Jay Cooke and Company* iflas etti. Dünyaya yayılan kriz 1873'ten 1896/7 yılına kadar devam eden, büyümenin yavaşladığı ve fiyatların düştüğü, "Büyük Bunalım" adı verilen dönemi başlattı. Bunalım, ağır endüstri sektörünün zarara uğradığı, 1929'dan 1938'e kadar süren dönemde tekrar beliren bazı yapısal zayıflıkları ortaya çıkaran ilk modern sanayi bunalımıyla tarım sektörü krizinden oluşan iki farklı koldan yaşandı. Tarım krizinin ortaya çıkmasının esas sebebi ABD'de kıta aşan ilk demiryolunun 1869 yılında tamamlanması ve bunun sonucunda iyi kalite Amerika ve ardından Kanada mallarının Avrupa pazarlarına dolmasıydı.

Guido Graf Henckel von Donnersmarck, Reich Şansölyeliği Kançılarya Şefi Thiedemann'a Amerikan buğday, un ve et ürünlerini satışının altı kat arttığından acı acı şikâyet ederek, "sanayide olduğu gibi dalgalanmalar yaşanmaması bakımından, buğday, un ve et için gümrük tarifelerinin getirilmesi tartışılmaz bir gerekliliktir" görüşünü öne sürdü.[58] Michael Turner Almanya fiyat düzeyleri için de kullanılabilecek İngiltere tarım fiyatlarının 1867 yılından 1914'e kadar gelişimini içeren faydalı bir endeks tablosu vermektedir.[59] Tablo, krizden sonra zirai ürün fiyatlarının 1873'teki fiyat düzeylerine yaklaşmasının yaklaşık olarak iki kuşak aldığını açığa kavuşturmaktadır.

	(1867-7=100)
1873	108,3
1891	75,7
1896	68,6
1901	76,7
1914	94,8

Woburn'lu Abbey Russell ailesi ve Schönhausen'lı Bismarck'lar gibi Avrupa yüksek sınıf mensuplarının tarıma bağlı olmaları gerçeği, fiyatlardaki düşüşleri yaşamsal bir sorun haline getirdi. Bunun sonucu olarak Bismarck'ın mensubu olduğu sınıf 1878'de bir hayatta kalma kriziyle yüz yüze geldi ve malikâneleri 1945'te Rus tanklarının altında yok olana kadar bu krizin içinde kaldı. Junkerler Amerika ve Kanada'nın Büyük Düzlükleri, Arjantin'in Pampaları ve Rusya'nın Kara Toprak Bölgesi ile* -yoğun gübre kullanarak dahi- rekabet edemezlerdi.

Reichstag 9 Haziran 1873'te yeni Alman markını eski Prusya talerine karşı 1 taler = 3 mark resmi değişim oranıyla tespit ederek, yeni Alman parasının "ilke olarak" altın temeline bağlı olacağını ilan eden *Reichmünzgesetz*'i (Reich Para Yasası) kabul etti.[60] Yeni Alman parasının temeli olarak 1873 yılında altının kabul edilmesi ekonomik koşullardaki değişikliklere bir de deflasyonist unsur ilave etti. Altın talebi üretim miktarıyla ilişkilidir. 1890'ların sonuna kadar olduğu gibi, ekonomik büyüme para arzındaki büyümeyi aştığında bir ayarlama gerekir. Fazla üretilen mallar piyasadaki yetersiz miktardaki paranın peşinden koştuğu durumlarda, fiyatlar düşer. Altın ve altın sisteminin savunucuları 1890'ların Junker Prusya'sında olduğu gibi Amerika'nın Kansas eyaletinde de eşkıyalar gibi görülmeye başlanmıştı. William Jennings Bryan 1896 yılındaki Demokratik Parti kongresinde bu nedenle "Amerikan halkını bir altın haçta çarmıha geremezsiniz" diyerek feryat etmekteydi. Hans Kont von Kanitz (1841-1913), Jennings Bryan'ın konuşmasını Prusya Ayan Meclisinde okuyarak kayıtlara geçirmiştir.

* Büyük Düzlükler veya Büyük Ovalar (Great Plains): Missouri Nehri'nin batısında kalmak suretiyle güneyden kuzeye bütün ABD'yi kat edip Kanada'ya giren geniş ve tarıma müsait araziler. Kara Toprak Bölgesi (Çernozem): Rusya'da bugünkü Ukrayna'dan Sibirya'nın güney bölgelerinin içlerine kadar uzanan verimli kara toprağa sahip geniş ovalar. Pampalar: Rio de la Plata Nehri ağzından başlayıp yarım daire şeklinde içlere uzanan geniş ve verimli Arjantin ovaları-e.n.

Yüksek sabit yatırımları bulunan sanayi sektörlerinde fiyatların düşmesi, gelirlerin marjinal maliyetin altına inerek sabit maliyetlere yaklaştığı bir dönemde yatırımcılara ve bankalara ödenen faizin maliyetini artırdı. Ağır sanayi şirketleri arasındaki rekabet bu nedenle kimsenin kazanamadığı bir oyuna dönüşerek bazı şirketlerin iflasına yol açtı. Üretimi sınırlama, ücretleri azaltma veya işçi çıkarma, kartel veya tröstlerde birleşme girişimleri önem kazanmaktaydı. Bu önlemleri alan büyük sanayi şirketleri 1880'ler itibariyle baz maliyetlerini toparlamış, giderlerini yönetmek üzere muhasebe teknikleri kullanmaya başlamış ve her tür rekabet karşıtı siyaseti uygulamaya başlamıştı.[61] Bir an durup düşününce 1873 bunalımında yaşanan bütün bu gelişmelerin liberal ekonomik siyaseti baltaladığı görülmektedir. Bleichröder'e 31 Ekim 1874'te yazan Baron Abraham von Oppenheim, Bleichröder'in "karamsar tutumunu" bütünüyle paylaştığını söylüyordu: "Erken bir toparlanmanın nereden geleceğini bilemiyorum. Elimizdeki menkul kıymetleri -ne yazık ki- azaltmadık ve daha iyi şartların gelmesini beklemek zorundayız. Neredeyse elli altı yıldan beri iş hayatındayım ve bu kadar uzun süren bir krizi daha önce hiç görmedim. Benim fikrime göre Almanya'nın milli serveti üçte bir oranında azalmıştır ve esas felaket burada yatmaktadır."[62] 1873 ekonomik çöküşü bu bakımdan daha önce insanlık tarihinde yaşanmamış yeni bir dönemi açtı: Kapitalizmin uluslararası bunalımı. Bunalımın etkisini tam olarak göstererek topluma nüfuz etmesi ve toprak sahibi, kereste tüccarı ve cimri bir taşra eşrafı olan Otto von Bismarck'ın öncelikleri arasına girmesi birkaç yıl aldı.

Bismarck ve liberal çalışma arkadaşları 1873 ve 1874'te Katolik Kilisesine karşı mücadelelerini sürdürdüler. Viyana borsasının çökmesinden bir yıl önce, 14 Mayıs 1872'de Reichstag bir karar kabul ederek, Reich hükümetinden Katolik dini tarikatların yasal statüsünü ve başta Cizvit tarikatı olmak üzere yıkıcı faaliyetlerini düzenleyecek bir yasa tasarısını Meclise getirmesini istedi. Bismarck aynı gün yurtdışındaki Alman temsilciliklerine bir genelge göndererek Prusya Katolik piskoposlarını Papa'nın casusları olmakla suçladı:

> Piskoposlar onun basit araçları, sorumlulukları bulunmayan memurlarıdır; yanılmazlık inancından ötürü kendi hükümetlerine karşı dünyadaki mutlak hükümdarlardan çok daha mutlak hale gelmiş bir yabancı hükümdarın memurları haline gelmişlerdir.[63]

Bismarck 3 Haziran 1872'de Varzin'den Delbrück'e yazarak devlet otoritesine karşı çıkanlara hükümetin Cizvitlere ilişkin kanunu işleteceğinin açıkça ortaya konmasını istedi: "Bu, acil bir savunma meselesidir; medeni haklara ilişkin liberal laflarla bu savunmayı yapamayız."[64] Bir hafta sonra Falk'tan, daha iyi maaş vermek suretiyle devletin, kilisenin alt kademelerindeki din adamlarına yardımcı olmasını istedi.[65] Bu noktada Bismarck'ın alternatif stratejiler -havuç ve sopa siyaseti- uygulama tekniklerinin başka bir örneğini görmekteyiz. Temmuz ayında Cizvit tarikatının Reich topraklarında faaliyet göstermesini yasaklayan bir yasa çıkartıldı. Bu önlem günümüzde ne kadar çarpıcı görünse de, günümüzdeki komünistlerin yerine Cizvitleri koyar ve Soğuk Savaş günlerini hatırımıza getirirsek, durumu anlamamız daha kolay olabilir. 19. yüzyıl Avrupa liberallerine göre komplocu Cizvitler, her şeyi yapmaya muktedir "Tanrının Askerleri," gizli bir tarikatın habis üyelerinden başka bir şey değildi. Demokratik İsviçre dahi 29 Mayıs 1874 tarihli yeni Federal Anayasasındaki bir maddeyle Cizvitlerin İsviçre topraklarında bulunmalarını yasaklamıştı:

> Cizvit Tarikatı ve bağlı örgütlerinin İsviçre'nin herhangi bir parçasında yerleşmesi, üyelerinin kilise ve okullarda herhangi bir faaliyette bulunmaları yasaktır. Bu yasak, devleti tehlikeye sokan veya dini barışı tehlikeye atan diğer dini tarikatlara da Federasyonun alacağı kararla teşmil edilebilir.[66]

Anayasanın bu maddesinin kaldırılmasına İsviçreli seçmenlerin onay vermesi için doksan dokuz yıl geçmesi gerekti. Söz konusu madde nihayet 20 Mayıs 1973'te kaldırıldı. Bismarck'ın Cizvit Kanunu, İsviçre'nin anayasa değişikliğinden daha sert bir önlem değildi.

Bismarck "Kara Enternasyonal"e karşı mücadelesinde İsviçrelileri memnuniyetle müttefiki olarak kabul etti. Almanya'da 1868'den 1875 yılına kadar İsviçre Elçisi olan Johann Bernhard Hammer İsviçre Konfederasyonu Başkanı ve Siyasi Daire Başkanı Paul Jacob Ceresole'ye 23 Şubat 1873'te bir yazı gönderdi. Hammer, küçük bir devletin diplomatının ancak hayal edebileceği bir davet alarak Bismarck'la özel bir görüşmede bulunduğunu bildirmekteydi. Görüşmenin sebebi, Hammer'e İsviçre Federal Konseyinin Monsenyör Gaspar Mermillod'a İsviçre'de "Apostotolik Rahip" olarak kalmasına izin vermeyi reddettiğini bildiren bir telgrafıydı:

> Diplomatların özel görüşmeler için Prens Bismarck'a erişmelerinin ne kadar güç olduğunu iyi bilirsiniz... "Aynı dava uğruna aynı zeminde mücadele etmekteyiz..." dedi. İsviçre'nin din adamlarının cüretkârlıklarına karşı aldığı tutumdan duyduğu zevki saklamıyor. Durumumuzun özelliğinin bizim faaliyet özgürlüğümüze müsaade ettiğini, ancak kendi faaliyet özgürlüğünün çeşitli engellerle kötürümleştirildiğini ve kısıtlandığını vurguladı. Konuya daha fazla girdiğinde "yüksek mevkilerdeki hanımların muhalefetinin" bilhassa engelleyici olduğunu belirtti... Prens görüşmeyi şu sözlerle bağladı: "En azından İsviçre'nin, topraklarında kendisinden başka egemenlik tanımama yolunda kiliseyle mevcut mücadelesinin ilkelerine bağlı kalacağına inanıyorum."[67]

Bu tutum Prusya Meclisi tarafından 1873 Mayıs Kanunları adıyla bilinen bir dizi kanunun kabulüne götürdü. Kanun hükümleri arasında şu hususlar vardı:

(1) Gelecekte her iki inancın din adamları "Alman" olmak ve bütünüyle Alman liseleri ve üniversitelerinde eğitim görmek zorundaydı;
(2) Din adamları üzerinde sadece Alman kilise makamları disiplin yetkileri kullanabilirdi ve bu disiplin valiler, mahkemeler ve "kraliyet kilise işleri mahkemesinin" denetimine tabiydi;
(3) Kilise tayinleri valilere tabi olacaktı;
(4) Bu kanunlara itaat etmeyen din adamları para ve hapis cezasıyla cezalandırılacaktı;
(5) Sade vatandaşın kiliseden ayrılması *[Kirchenaustritt]* kolaylaştırıldı.[68]

Mayıs Kanunları iki manada büyük bir haksızlıktı. Hem Prusya Anayasası çerçevesinde vatandaşların haklarını zedelemekte hem de liberal toplumun temel ilkelerini ihlal etmekteydi. Öte yandan "İnsan Şeklinde Vücut Bulmuş Mesih'in manevi varlığının" somutlaştığı kurum olarak Roma Katolik Kilisesi düşüncesine doğrudan saldırmaktaydı. Roma Katolik Kilisesi bir sivil toplum örgütü muamelesine tabi tutulamazdı ve böyle bir muameleyi kabul etmek niyetinde de değildi. Windthorst 9 Mayıs 1873'te "Mayıs Kanunlarına karşı pasif direniş" ilan etti. "Bu pasif direniş karşısında, bu yasalarda getirilmek istenen her şey er veya geç parça parça olacaktır. Tanrı, vatanımızı bu nedenle zarar görmekten korusun." Prusya Mayıs Kanunları 15 Mayıs'ta yine de Mecliste onay-

landığında, Prusya piskoposları "ayın 15'inde yayımlanan kanunların icrasında işbirliğinde bulunma konumunda olamayacaklarını" beyan ettiler.[69] Bismarck'ın siyasetinin başarısızlığı 1874 Reichstag seçimlerinde açığa çıktı. Merkez Partisi 1871'de aldığı 718.000 oyu 1874'te 1.493.000'e, oy oranını ise % 18,4'ten % 27,7'ye çıkartarak 95 sandalye kazandı.[70] Katolik nüfus, dava çevresinde birleşmişti.

Bismarck'la düzenli olarak görüşen ve itimadını kazanan Odo Russell, Bismarck'ın *Kulturkampf*'ı başlatmakla bir hata yaptığına inanmaktaydı. Lord Granville'e 18 Ekim 1872'de şöyle yazdı:

> Bismarck'ın Kilisenin gücünü tamamen yanlış anladığını ve küçük gördüğünü sanıyorum. Kendisini Papa'dan daha yanılmaz addederek Avrupa'da iki yanılmaz şahsiyete tahammül edememekte ve bir sonraki Papa'yı Prusyalı bir general tayin edermiş gibi tayin edebileceğini farz etmektedir... Din adamlarına karşı aldığı önlemler şu ana kadar Vatikan'ın tam da Ekümenik Konsil vasıtasıyla yapmak istediklerini taklit etmektedir, yani yanılmaz bir başkan yönetiminde din adamlarının birliğini ve disiplinini sağlayarak, Kiliseye Prusya askeri sistemini tatbik etmek istemektedir.[71]

Bu önlemler her iki tarafta düşmanlık ve şiddeti besledi. Birinci Dünya Savaşı sırasında Şansölyelik yapmış olan Georg Kont von Hertling, (1843-1919)[72] Eylül ayında Katolik Almanların diğer Alman hemşerilerine duyduğu nefreti Belçika'dan Anna von Hertling'e yazmıştı: "Her defasında aynı deneyimi yaşıyorum: Şu veya bu yerde, kaba veya nazik, yurttaşlarla iki çift laf edemiyoruz, Katoliklerin nefreti bir şekilde dışarı vuruyor."[73]

Frankfurter Zeitung Haziran 1875'te, yılın ilk dört ayında 241 din adamı, 136 editör ve diğer 210 Katoliğin para veya hapis cezasına çarptırıldığını; 20 gazetenin müsadere edildiğini, 74 evin arandığını, 103 kişinin sınır dışı veya enterne edildiğini ve 55 halk toplantısının dağıtıldığını; Prusya'daki kilise bölgelerinin yaklaşık üçte birini oluşturan 1000 papazlık mıntıkasının boş olduğunu haber vermekteydi. 1876 yılında tüm Prusya piskoposları ya gözetim altında ya da sürgündeydi.[74] Bismarck'ın *Kulturkampf*'ı kaybedeceğini öngörmüş olan Odo Russell, kardeşi Hastings'e Katolik dini hiyerarşisinin bu katı önlemlere tepkisini değerlendirmiştir:

> Almanya'da [Papa] kesin bir başarı kazanacak, çünkü Vatikan Konsilinde yeni dogmaya karşı oy kullanmış olan bütün piskoposlar üç yıl önce karşı çıktıkları bu yanılmazlık fikri uğruna şimdi mutlulukla hapse giriyor, büyük para cezaları ödüyor, şahadeti kabul ediyor ve çektikleri sıkıntılar nedeniyle öldüklerinde havai fişek hızıyla cennete gideceklerine inanıyorlar.[75]

Tarih, Alman Katolik piskoposlarının "havai fişek hızıyla cennete" uçtuklarına ilişkin bir kanıtı kaydetmemiş olsa da, Roma Katolik kilisesinin yapısına ve tatbikatına verilen korkunç zararların ve Prusya Anayasasının sistematik olarak ihlal edilmesinin kaydını tutmuştur. Birçok Avrupa ülkesinde yaşanan Katolik karşıtı histeri Avrupa'nın şartları altında anlaşılmalıdır. Bismarck'ın kampanyası yegâne örnek olmamakla birlikte, şiddete eğilimli ruh hali, muhalefete tahammül edememesi ve yaşamını verdiği eserine karşı gizli kuvvetlerin komplo kurdukları paranoyası bu kampanyayı daha insafsız bir hale getirmiştir. Duyduğu öfke, Katoliklerin faaliyetlerinin yarattığı tehdidi abartmasına ve aşırı önlemlerle cevap vermesine yol açmıştır. Prusya hiçbir zaman Katolik nüfusun tehdidi altında olmamıştı. IX. Pius Hohenzollern monarşisini devirme niyetinde değildi ve bunu yapacak imkânı da yoktu. Fakat Bismarck milyonlarca Katoliğin günlük hayatını perişan etti. Odo Russell, annesine, "Onun içindeki şeytan, tanıdığım her insandan daha güçlü" demekteydi.[76] Bismarck, Windthorst ve Reichstag'daki Katolik Merkez Partisine ne şekilde davrandığını Lady Emily Russell'a şu sözleriyle anlatmıştır:

> Katolik Parti üyeleri "ayıp" diye bağırarak kendisine yumruklarını gösterdiklerinde, ilk içgüdüsel tepkisi önündeki mürekkep hokkasını alarak üzerlerine atmak, ikinci içgüdüsü mesafeyi hesaplayarak üzerlerine atlamak ve hepsini yere yıkmakmış. Üçüncü dürtüsü ise ilk iki dürtüsüne baskın gelmiş ve sadece "onlardan tiksinti duymakla beraber, bunu yüzlerine söyleyemeyecek kadar medeni bir kişi olduğunu ifade etmekle" yetinmiş.[77]

Zalimlik, diktatörlük ve "şeytani" nitelikleri kendine acıma ve hastalık hastalığıyla birleşerek, çıkarları uğruna istismar ettiği daimi bir otorite krizi yarattı. İstifayla tehdit ettiğinde ona kimse inanmamaktaydı. Prens von Hohenlohe-Schillingfurst, Bismarck'ın hükümetteki durumu hakkında liberal milletvekili Eduard Lasker'le Kasım 1874'te yaptığı bir sohbeti kaydetmiştir:

> Lasker... Bismarck'ın emeklilik tasarılarından bahsetti. Bunu bir pozdan ibaret görüyor ve Bismarck'ın dizginleri elinden bırakamayacak bir şeytan olduğunu söylüyor. Saraydaki havaya bakarak ortamın pek hayra yorulamayacağını söylediğimde, Lasker o bakımdan korkulacak bir şey olmadığını söyledi. Karar anı geldiğinde yerine konacak başka biri bulunamayacağından ayrılmasını kimsenin istemeyeceğini belirtti. Bismarck'ın yerine geçme hayalleri kuran çok sayıda korkuluk olmasına rağmen, Kayzer'in bunlardan birini Bismarck'ın makamına getirmeden önce iki defa düşüneceğine inanıyor.[78]

Muhalifleri, dostları ve memurları Bismarck'tan insanlar ve meseleler üzerinde "şeytani", tekin olmayan, "kötü ruhlu" bir şahsi gücü varmışçasına bahsetmişlerdir. Bismarck, iktidarının en yüksek noktasında olduğu bu yıllarda, her şeyi yapabileceğine inanmaktaydı. Roggenbach 30 Ağustos 1874'te Stosch'a şöyle yazmaktaydı:

> Artık kimse Reich Şansölyesinin önünde duramıyor... Kabalığı, zalimliği, öfke patlamaları tabiatının gereğinden başka bir şey olmadığı sürece, tavırları önemsenmeyebilir... Fakat insanı çıldırtma yöntemleri ve şerefini zedeleyerek aşağılaması söz konusu olduğunda işin rengi değişir. *Avilir, puis detruire* [aşağıla ve mahvet] yöntemlerini kullanmayı, kurbanını uzaktan ayarlanan zehirli yayınlarla halkın gözünde aşağılamayı ve nihayet öldürücü yumruğu indirmeyi ondan daha iyi bilen kimse yoktur.[79]

Roggenbach'ın kesinlikle aralarında bulunduğu düşmanları eleştirilerini zalimliği ve şeytani niteliklerine yoğunlaştırırken karşı karşıya bulunduğu büyük baskıları -kabul etmek gerekir ki, meydana gelmesine kendisinin de yol açtığı bir baskıydı bu- göz ardı etme eğiliminde olmuşlardır. Yalnız başına Almanya ve Prusya olmak üzere iki hükümeti idare etmekte, iki meclisle karşı karşıya kalmakta ve iki farklı siyasi gündemle çalışmak zorunda bulunmaktaydı. Başlangıçta zararsız gibi görünen meseleler ciddi siyasi sorunlar haline dönüşebiliyordu. Genişleyen Prusya Krallığında yerel yönetimin reforma ihtiyaç duyduğu açıktı. Bu sorun 1859'dan itibaren birbiri ardına gelen Prusya hükümetlerinin gündeminde yer almış ve Patrick Wagner'in, devlet iktidarının büyümesi ve Junker direnişine ilişkin çalışmasında "on iki yıllık reform müzakeresi" olarak adlandırdığı konuyu incelemesine yol açmıştır.[80] 1866 yılının fetihleri ve ilhakları ile daha sonra 1870 yılında Reich'ın kuruluşu Almanya'yı

yamalı bir bohça gibi farklı tür yerel yönetimlerle baş başa bırakmıştı. Bu sahanın temizlenmesi gerekmekteydi ve Bismarck bu amaçla "İhtilaf Kabinesi"nden hâlâ dört bakanı içeren Prusya kabinesine yöneldi: Baş muhafazakârlar Eulenburg, Selchow, Itzenplitz ve Roon. Bu bakanlar Bismarck'ın kendilerine hiç katılmaması nedeniyle gerekli yönlendirmeden mahrumdular. Eylül 1879 başlarında Itzenplitz, Bismarck'a şöyle yazmıştı:

> Şayet gelemezsen, ya kendi başımızın çaresine bakacağız ya da ayrılacağız. Nasıl Federal Şansölye olmak ister ve yüzünü Prusya hükümetinden çevirirsin, benim aciz beynim bunu almıyor. Roon'un görüşü de bu yönde olmalı ve cevap vermemesinin sebebini buna bağlamak zorundayım. İçten sevgilerimle -yukarıdaki hususu anlayamasam da- her zaman sadık dostun Itzenplitz.[81]

Itzenplitz reaksiyoner bir kişi olabilirdi, fakat bir Kont ve beyefendi olarak sosyal bakımdan Bismarck'ın eşitiydi.

Yeni Prusya Yerel Yönetim Kanunu 23 Mart 1872'de Prusya Meclisine sevkedildi. Kanun, Bismarck-Schönhausen gibi şövalyelik malikânelerinin sahiplerinin ve Bismarck'ın sosyal sınıfından kelimenin tam anlamıyla *herkesin* kolluk ve idari yetkilerini ilga etmekteydi. Üç sınıflı oylama temeline dayalı bir seçilmiş organı içeren Yerel Yönetim Kanunu Vekiller Meclisinde 61'e karşı 256 oyla geçti. Malikâne sahipleri ile Bismarck'ın kendi ağabeyi Bernhard gibi doğu vilayetlerinden milletvekilleri karşı oy kullanmışlardı.[82] Kanunun Ayan Meclisinden geçmeyeceği ise neredeyse kesindi.

Mevzuattan sorumlu Bakan Eulenburg bu durum karşısında Bismarck'a yazarak talimat istedi. Krizin derinleştiği aylar boyunca Bismarck Varzin'de kalmıştı. Esasen Moritz von Blanckenburg'a, "bu çirkin karmaşa, istediklerimi zorla geçirecek kadar büyüyene dek" bulunduğu yerde kalmak istediğini söylemişti.[83] Ayrıca, Ayan Meclisindeki direniş nedeniyle anayasal bir kriz yaratması kaçınılmaz olan yerel yönetim reformunu İçişleri Bakanı Eulenburg'dan kurtulmak için bir fırsat olarak görüyordu. Moritz von Blanckenburg, 15 Ağustos 1872'de Hans von Kleist'ı uyardı: "Bismarck ve Roon Yerel Yönetim Kanununu Eulenburg'u devirmek için kullanmak istiyorlar. Bunu biliyorsun. Kendilerini Alt Meclisin [Vekiller Meclisi] taslağıyla bağlı görmeyecekler."[84]

Landtag'ın Katolik üyelerinden Ludwig Hammers'in (1822-1902) "çok tutucu bir toprak sahibi"[85] olarak adlandırdığı Ayan Meclisinin önde gelen muhafazakâr üyelerinden Wilhelm Freiherr von Zedlitzund Neukrich (1811-80) ile Friedrich Stephan Kont von Brühl verasetle edinilen haklar ilkesi konusunda hükümetle karşı karşıya geldiler. Brühl sözünü sakınmadan meseleyi ortaya koydu: "Kraliyette Taç'tan başka tevarüs edilen otorite kalmayacaksa, bazılarının bu son kalıtsal otoriteye de el atmaları ve sarsmalarından Tanrı bizi korusun."[86] Ludwig von Yorck'un altmış yıl önce Prens Wilhelm'i uyardığı gibi, "Haşmetmeapları beni ve çocuklarımı haklarımızdan mahrum bırakırsa, sizin haklarınızın temeli ne olacak?"[87] Çaresizlik içindeki Eulenburg, 5 Ekim 1872'de aynı zamanda kont ve beyefendi sıfatlarına sahip namuslu bir insanın yazabileceği en dürüst mektuplardan birini amirine gönderdi. Itzenplitz'in durumunda da olduğu gibi, Bismarck'ın idaresi altındaki bakanların rahatsızlığını gösterdiğinden mektuptan aşağıda uzunca bir alıntı yapıyorum:

> Sevgili Dostum! Konunun önemi olmasaydı Sizi mektupla rahatsız etme yoluna gitmezdim. Ayan Meclisindeki müzakereler kanun tasarısının geçmemesi ihtimalini çok yükseltir şekilde gelişti. Neticede dün Ayan Meclisi adla yaptığı oylamada üçte iki çoğunlukla hükümetin tasarısına ve Vekiller Meclisinin kararına karşı oy kullandı, Vekiller Meclisinin kararına aykırı olarak asiller, kazalarda [kontluklarda-e.] yerel vergi matrahının yükseltilmesinde arazi ve bina vergisinin, seçmen yeterliliği için belirlenecek gelir ve vergiye tabi gelirin tespit edilen oranın yarısından daha fazla olamayacağı hükmünü kabul ettiler. Bu karar Alt Meclisten asla geçmeyecektir. Kaza meclislerinin bileşimine ilişkin olarak Vekiller Meclisinin kabul etmesinin düşünülemeyeceği başka bir kararın onaylanması da çok muhtemeldir. Kont Lippe, Kleist ve Senfft sözcülerdir. Üyelerin yarısından fazlası onlarla birlikte oy kullanmaktadır: Putbus, Oscar, Arnim ve diğerleri yanlarındadır. Ne yapılması lazımdır? Bir yerel kaza kararnamesi mümkün olduğunca süratle kabul edilmelidir. Bununla mutabık kalabilirim, fakat sonra ne olacaktır? Muhafazakâr bir kaza teşkilatlanmasının Vekiller Meclisinde hiç şansı bulunmazken, liberal bir düzenleme de Ayan Meclisinde kabul edilemez, fakat bir şeyler yapılmak zorunda. Kaza idareleri örgütlenmeden tüm mevzuat programı akamete uğrayacaktır: okullar, yollar, idari teşkilat, eyaletten gelecek fonlar, her şey duracaktır. Bu meseleler hakkındaki tutumunuzu bana acilen bildirmenizi rica ediyorum, Sevgili Dostum. Belirsizlik birçok kişiyi düşman saflarına itmektedir. İstifamı

derhal sunmamı ve bu işleri başka biriyle mi götürmeyi tercih edersiniz? Ya da tutumunuzu açıkça ortaya koyarak gayretlerimi kuvvetle destekler misiniz? Veya yasa tasarısı ikinci defa Ayan Meclisine iade edildiği zaman *Pairschub* [mecliste çoğunluk elde etmek için yeni asalet unvanları verilmesi-JS] hükmünü kullanmak için hazır mı olunmalıdır? Kaybedecek zaman bulunmamaktadır. İçten duygularımla, Eulenburg.

Not: Katolikler resmi makamların nikâh kıymak için uygun organlar olacağını düşündüklerinden kaza teşkilatlanmasına karşı oy kullanacaklardır.[88]

Bismarck sorularına karşı Eulenburg'a bir cevap borçluydu ancak cevap vermeyi veya Varzin'den ayrılmayı reddetti. Bunun yerine 27 Ekim 1872'de gönderdiği cevabında her ayrıntı hakkında henüz bir fikir oluşturmadığını bildirdi:

Tasarımız en bakir haliyle Ayan Meclisine gitmiş olsaydı dahi, bütünüyle kabul edilmesini beklemezdim... Hoşgörünüzün toplumsal düzenin artan biçimde bozulmasına sebep olduğunu düşünüyorum. Burada kendi şerefini kurtarmak için beni kasaba sakinleri karşısında ehliyetsiz ve Hıristiyanlığa aykırı bir bakan olarak gösteren bir kaymakam idaresinde yaşamak zorundayım. Diğer bakanlıklara gücümün ne kadar geçtiği buradan da bellidir.

Bismarck talep edilen *pronunciamiento*'yu yapmayı veya herhangi bir şey söylemeyi reddetti. Eulenburg'a birkaç yıl önceki dönemi hatırlatarak şöyle yazdı:

Sevgili dostunuz Wolff pasif direnişiyle ... o zamanlar geçmesi hâlâ mümkün olan tasarıları imkânsız kılmıştı. Aralık ayında gelmeyi umuyorum, fakat bunun gibi başka mektuplar yazmak zorunda kalırsam Reichstag'ın karşısına çıkmam ve Prusya Başbakanlığını terk ederim. Sorumluluk sahibi olunması gereken konularda buna uygun yetki sahibi olunmaksızın sorumluluk üstlenilmesi insanı hasta etmekten başka işe yaramaz. Eski dostunuzdan, selamlarımla.[89]

Bu mektubu ilk okuduğumda konuyla ilişkisizliği ve sorumluluk almaktan kaçışındaki katıksız ikiyüzlülüğü beni çok şaşırtmıştı. Bismarck bu mektubuyla bir korkaklık, sorumsuzluk, bayağı intikam duyguları ve anlamsızlık seviyesine düşmektedir. Eulenburg'un polisten sorumlu bakan olarak hoşgörüsü Bismarck'ın kazasındaki *Landrat*'ın [kayma-

kam] kanaatlerinden nasıl sorumlu olabilirdi? *Landrat* muhtemelen doğu bölgelerindeki her saygın muhafazakâr toprak sahibinin günde on defa onun hakkında söylediklerini ve Ayan Meclisindeki birçoklarının tekrar ettiği ifadeleri dile getirmişti. 19. yüzyılın en güçlü devlet adamı "sorumluluk sahibi olunması gereken konularda buna uygun yetki sahibi" olmadığını nasıl söyleyebilmektedir? Beni asıl şaşırtan Fritz Eulenburg'un o anda istifa etmemesi ve altı yıl daha yerinde kalmasıdır.

Bu durum karşısında Ayan Meclisindeki Ernst von Senfft-Pilsach (1795-1882) gibi Bismarck'a şöyle bir çağrıda bulunmuş Junkerlerin hali anlaşılabilir olmaktadır:

> Fransa'yla savaş Alman halkındaki Tanrı korkusunu derinleştirmesi gerekirken aksine kibre yöneltmiştir. Ve siz Zat-ı Alileri, Kutsal Efendimizin o muhteşem yoluyla emretmiş olduğu inanca sahip çıkarak, Tanrı'dan ve Onun Sözünden sapmalara karşı sebatla direnmediniz. Pontius Pilatus idaresinde "kendisini arındırmış" Efendimiz İsa Mesih'in inancına dönünüz, Luther'in maneviyatıyla iyi bir Alman olarak siz de arınınız! Böylelikle Efendimiz de Zat-ı Alilerine tekrar yüzünü dönecek ve şimdi Sizden uzak duran birçok asil ve mütedeyyin insanı yanınıza gönderecektir.

Bismarck mektubun kenarına küçümsemeyle şöyle yazmıştır: "Gerlach? Windthorst! Bodelschwingh? Yoksa Ewald mı?"[90] Sorusunun cevabını Yerel Yönetim Kanunu 31 Ekim 1872'de 18'e karşı 145 oyla Ayan Meclisinde reddedildiğinde aldı. Pflanze'nin açıklamasına göre aşırı muhafazakârların kendilerine verdikleri isimle "*Stahlfraktion*" [Çelik Parti], mülk sahiplerinin haklarının kaldırılarak *Standestaat* sisteminin dönüştürülmesini bir kez daha engellemişti.[91] Bismarck, bu olaylara yeni hastalıklara tutularak tepki verdi. Bucher 16 Kasım 1872'de Bleichröder'e yazdığı mektupta şöyle diyordu:

> Biliyorsunuz, Prens'in ruhi ve bedeni şartları birbirine çok bağlıdır. Bir mesele dolayısıyla heyecanlandığında veya gücendiğinde, soğuk algınlığına ve hazım rahatsızlıklarına maruz kalır ve fiziksel şikâyetleri baş gösterdiğinde her tür iş tahammülünü tüketir.

Bismarck alışıldık ters haliyle, Varzin'de öfke içinde bulunurken yazdığı belli olan 2 Kasım tarihli bir memorandum ile cevap verdi.

> Okul Gözetim ve Denetim Yasası, kaza idaresi teşkilatlanması ve diğer konularda Ayan Meclisinin çekirdeğinin gösterdiği tutumun ışığında, bu kurumun reforma tabi tutulması, bana her tür idari düzenlemeden daha önemli görünüyor... Meclisin hizipçi tutumu iki meclisli parlamenter sisteminin itibarını düşürüyor ve zarar veriyor, monarşi rejimini tehlikeye sokuyor...[92]

Çözüm, Ayan Meclisini lağvetmek ve yerine "bir üst meclis, esas olarak Prusya'da monarşinin çıkarlarını temsil edecek bir Senato" kurmaktı.[93]

Bakanlar Kurulunun 3 Kasım tarihinde -yine Bismarck olmadan- yaptığı toplantıda Eulenburg fırsatı kaza teşkilatlanması yasa tasarısının meclisten daha kolay geçmesi için yapılabilecek değişiklikleri meslektaşlarıyla gözden geçirmek ve *Pairschub* imkânlarını değerlendirmek için kullandı. Bakan, durumu zorlaştırmamak için Ayan Meclisinin lağvedilmesine ilişkin memorandum müzakerelerini gündem dışında tuttu. Kabine, Ayan Meclisinde çoğunluğu sağlamak ve muhalif üyeleri etkisizleştirmek için en az yirmi dört yeni asilin atanmasının gerekli olacağını hesap etmekteydi. Bu tuhaf vakayı kavramamı sağlayan analizin yazarı Helma Brunck sonucun alınmasında gerçek payın Kral'a ait olduğunu belirtmektedir. Eulenburg kabul ettiği üzere hatalar yapmıştı, ancak ahlaki anlamda kendisini suçlaması için sebebi yoktu. Brunck şöyle yazmaktadır:

> Kral da konuyu bu şekilde anlamaktaydı. Bismarck'ın İçişleri Bakanı'nı yalnız başına bırakarak ve kaza teşkilatlanması mücadelesini üstüne yıkmak için sürekli uzakta kalarak meseleyi bunalım noktasına getirdiğini, Eulenburg'a haksız davrandığını ve entrika kurduğunu fark etmişti.[94]

Pairschub 30 Kasım 1872'de gerçekleştirildi. "Junkerlerinin" tutumundan gücenen Kral Wilhelm'in Ayan Meclisine yirmi beş yeni asil atamasıyla tartışmalı kaza düzenlemesi yirmi beş oyla çoğunluğu alarak 9 Aralık 1872'de kabul edildi.[95] Yasa, patrimonyal kolluk güçlerini ve Junker denetimindeki köy idaresi sistemini lağvetti. Barones Spitzemberg güncesinde Kayzer'in sağcı Junkerleri, "Yahudi baronlar ve spekülatörlerle yan yana oturma aşağılanmasından" kurtarmak için gereken özeni gösterdiğini yazdı. "*Nouveau riche* [yeni zenginler] Ayan Meclisine girseydi bundan rahatsız olurdum, çünkü giderek daha çok Tory ve muhafazakâr oluyorum. Babama göreyse daha otoriter ve şiddet yanlı-

sı."[96] Kral Wilhelm 13 Kasım'da yeni Yerel İdare Yasasını imzalayarak onayını verdi.

Fakat bunalım Yerel İdare Kanununun kabulüyle sona ermeyerek kabinede hoşnutsuzluğu daha da artırdı. Bazı bakanlar Bismarck'ın kabine toplantılarında sürekli olarak bulunmamasını Kral'a şikâyet ettiler. Tarım Bakanı von Selchow yerel yönetim reformu çalışmalarına dahil edilmemesini hakaret olarak kabul etti. Roon da istifa etmeyi düşünmekte, Itzenplitz esasen yıllardır bu fikri zihninde tutmaktaydı. Bismarck fazla umurunda olmadığı halde yeni bir liberal rota tutturduğu izlenimini vereceği için ihtilaf bakanlarını kaybetmeyi göze alamazdı. Kasım ayı ortasında Roon'a kasvetli bir edayla sağlığı hakkında bilgi verdi:

> Berlin'den beri giderek iyileşirken, son günlerde sağlığım yine bozuldu: Tanrı Sizin yanınızda olsun, insani bir açıdan daha kötüsü pek olamaz; ancak şimdi çökmemek lazım.[97]

Ertesi gün I. Wilhelm'e yazarak, kötüleşen sağlık durumu nedeniyle son bunalım sırasında yanında bulunamadığı için özürlerini ifade etti. Eulenburg'un ricasıyla uzaktan müdahale etme gayreti yanlış anlamalara yol açmış ve sağlığını daha da bozmuştu. "Bu nedenle Roon'a sadece Majesteleri özellikle emir verdiği takdirde beni çağırmasını rica ettim ve meslektaşlarla bundan böyle bireysel olarak muhaberede bulunmayacağımı bildirdim."[98] Bu izahat gerçekleri saptırmaktadır. Zaten bunalımın *nedeni* Eulenburg'un ricasına rağmen müdahale etmemesi ve uzun süreli yokluklarıydı. İşler kötüye gittiğinde sorumluluktan elini yıkaması, Bismarck'ı bir kez daha Pontius Pilatus* kılığında göstermektedir.

Aralık ayı ortasında Roon'un istifasını sunduğu haberini alması, Bismarck'ın da istifa etme arzusunu harekete geçirdi. "Zat-ı Şahanelerine" gönderdiği 13 Aralık tarihli resmi bir mektupla "şahsımı dış siyaset

---

* İncil'e göre İsa, cezalandırılması istemiyle halk tarafından bölgenin egemeni Roma'nın valisi Pontius Pilatus'un önüne çıkarılır. Vali, suçlu olduğuna inanmadığı İsa'yı serbest bırakmak için uğraşır ancak halkı ikna edemez. Hatta Fısıh Bayramı nedeniyle bir suçlu salıverme geleneğinden İsa'yı yararlandırmak amacıyla halka bir seçenek sunar ve azılı suçlu Barabba'yı mı, yoksa İsa'yı mı serbest bırakmasını istediklerini sorar. Barraba'yı salıp İsa'yı çarmıha germesini isterler. Bunun üzerine Pilatus, elinden bir şey gelmediğini, tersine, bir kargaşalığın başladığını görünce eline biraz su alır, kalabalığın önünde ellerini yıkayıp şöyle der: "Bu adamın kanından ben sorumlu değilim." (Matta: 27)

dahil olmak üzere Reich işleriyle sınırlayabilmem için ... Majestelerinin beni hizmetinde tutmayı arzu ettiği faraziyesiyle, şahsıma emanet ettiği görevlerin paylaştırılmasına izin vermesini dilemeye karar verdiğini" bildirdi.[99] Roon'a aynı gün gönderdiği "Sevgili Roon" hitabıyla başlayan özel mektubunda, "kendini sağlıklı hissettiği için değil, ama Sizinle ve Majesteleriyle şahsi olarak şifahen görüşme vazifesini hissettiği için" Berlin'e döneceğini yazmaktadır. Bunun ardından gelen paragrafta önemli bir saptamada bulunarak, "büyük bir imparatorluğun dışişleri bakanının aynı zamanda iç siyasetin sorumluluğunu taşıması hiç duyulmamış bir garabettir" demektedir. Bismarck'ın her düzeyde makam ve gücü elinde toplamasını izlemiş olan yaşlı Roon bu ifade karşısında acaba ne düşünmüştür? Bismarck, her halükârda mektubuna konumunu ve ruh halini açıkladığı dokunaklı bir bölümle devam etmektedir:

> Benim mesleğimde insan dürüstçe ve korkmadan on yıl boyunca görevini sürdürürse, birçok düşman toplar; yeni dostlar edinemediği gibi eski dostlarını da kaybeder. Kraliyet ailesinin bütün üyelerinin gözünden düştüm ve Kral'ın da bana itimadı azaldı. Her entrikacı kulağına bir şey fısıldıyor. Bunun neticesinde dış ilişkileri yönetmek giderek güçleşiyor... Dahili işlerde Muhafazakârların Katolik meselesindeki haince firarından ötürü benim için makul bir siyaset izleme zeminini kaybettim. Bu yaşa gelip uzun bir ömrüm kalmadığı inancını taşırken, eski dostların ve bağların kaybolması, eşimin sağlık durumunun birkaç aydan beri giderek kötüleşmesinin yarattığı kaygıyla bir araya geldiğinde insanın cesareti kırılıyor, hareket edemez hale geliyor. Yaylarını fazla zorlanmaktan yerinden fırladı artık. Sırtıma koştuğu eğere binen Kral bu kadar uzun zamandır sürdüğü güçlü atın artık yere çöktüğünün farkına varmıyor. Ne demeli, tembeller daha uzun yaşar.[100]

Döneminin ve belki de benim dönemimin en meşhur devlet adamı Bismarck'ın bu *tiradı* şahsiyeti hakkında derin sorular uyandırmaktadır. En yakın arkadaşınızın üzerine polisleri salarak yemekte bıçağınızı sallarsanız, onu gücendirmekten başka bir sonuç alamazsınız. Bir zamanlar benimsediğiniz ilkelerinizle alay etmeye başlarsanız, bu ilkeleri muhafaza edenler sizi hakir görürler. Altınızda çalışanlara karşı, onları mahvedene kadar kan davaları güderseniz, onlar da kendilerini savunmak için size karşı entrikalara başvururlar. Bismarck rakibi olmasından korktuğu için Kont Harry Arnim'in meslek hayatını mahvetmiştir. Arnim, kesin-

likle kibirli, sorumsuz, borsa spekülatörü bir kişiydi. Fakat Bismarck onu vatana ihanetle mahkemelere vermiş, ülkesinden kaçmak zorunda bırakmış ve erken yaşta ölümüne sebep olmuştur.[101] Yerel yönetimlerin ıslahına ilişkin siyaseti Junker sınıfının eski patrimonyal yargı yetkisini kaldırmış ve taşraya modernlik ve Junker mülklerinde çalışan köylülere adalet sağlanması bakımından küçük bir adım atmıştır. Bu tedbire muhalefet ise hiçbir zaman devlete ihanet boyutuna ulaşmamıştır. Yapılan, siyasi muhalefet ve çıkarların savunulmasından ibaret kalmıştır. O ise bu hususları tanımamış ve kabul etmemiştir. Karşımızda 19. yüzyılın en zeki siyasi aktörü, "dâhi" sözcüğünün siyasi kavrayış ve muhayyile gücüne tam olarak uyduğu, bu niteliklerini olaylar karşısında çok zaman ispat eden bir kişi vardır. Fakat bu kişi en basit bir siyasi gerçekliği görememektedir: Eylemler, sonuçlara yol açarlar. Kendini kandırması ve acındırması öylesine galizdir ki hâlâ ona bağlı kalan Roon ve Moritz von Blanckenburg dahi akıl sağlığından şüphe etmiş olmalıdır. Yine de ne onlar ne de başkaları gerçeği yüzüne söyleme cesaretini herhangi bir aşamada göstermişlerdir. Egemen benliğinin şeytani gücü, kendisini yakından tanıyan bütün kişilerin kaydettiği hayranlık ve beğeni uyandıran nitelikleriyle bir araya gelerek etrafındakileri güçsüzleştirmiştir. İnançlı Hıristiyanlar olan Ludwig von Gerlach, Ernst von Senfft-Pilsach, "küçük Hans" onunla her zaman yüzleşebilir, gördükleri gerçekleri söyleyebilirlerdi. Fakat onları da yanından uzaklaştırmıştı. Roggenbach gibi bazıları gerçekte nasıl birisi olduğunu görse de, Reichstag ve Prusya Meclislerinde ona sürekli olarak taarruz eden kabarık sayıdaki düşmanları bu devasa şahsiyetin gerisindeki insanı anlayamadılar.

Kral, 21 Aralık 1872'de Bismarck'ın Prusya Başbakanlığından istifasını kabul ederek kabine kararnamesiyle görevinden azletti. Yerini alan Roon, bu makamda on bir aylık eziyetli bir dönem geçirdi. Kronik astım hastalığıyla zayıflamış bünyesiyle bu yaşlı asker görevini tamamen çökene kadar yürüttü ve 5 Ekim 1873'te istifa etti. Kayzer ve Bismarck Viyana'daki Dünya Sergisi'nden dönerlerken 23 Ekim 1873'te kabine meselesini rahat bir ortamda görüştüler ve Bismarck, Wilhelm'in Başbakanlığı üstlenmesi isteğini kabul etti. Bismarck 4 Kasım'da talebi resmen kabul ederek, liberal Heydt'in Maliye Bakanlığında yerine geçmiş olan Otto von Kamphausen'in (1812-96) Başbakan Yardımcısı atanmasını ve eski arkadaşı Moritz von Blanckenburg'un Tarım Bakanı tayin edilme-

sini Majeste'den istedi. Piyade Generali Georg von Kameke (1816-93) 9 Kasım 1873'te Harbiye Bakanı oldu ve on yıl boyunca makamında kaldı. Von Selchow ve Roon da ayrılınca kabinenin geri kalan üyeleri biraz daha liberal bir görüntüye bürünerek yerlerini korudular. Son ihtilaf bakanı olarak ayakta kalmayı başaran Kont Eulenburg 1878'e kadar görevine devam etti.[102]

Bismarck ile muhafazakârlar arasındaki ilişkiler 1873 ve 1874 yılları boyunca kötüleşti. Nihai kopma Bismarck'ın Reichstag'daki bir konuşması sırasında kendini kaybederek *Kreuzzeitung*'a saldırmasıyla yaşandı: "*Kreuzzeitung*'u alan ve para ödeyen her kişi, geçen yaz Reich'ın en yüksek görevlileri aleyhine en küçük bir kanıta sahip olmadan yayımladığı yalanları ve karalamalarına dolaylı olarak iştirak etmektedir."[103] En önde gelen muhafazakârlardan, *Deklaranten* adı verilen 400 kişi *Kreuzzeitung*'u savunan bir beyannameyi imzaladılar ve aboneliklerini yenilediler. Hans Joachim Schoeps şöyle yazıyor: "Bunlar Prusyalı eski muhafazakârların çekirdeği olan, birçoğu Eski Markilik ve Pomeranya kökenli, Şansölyenin şahsi ve ideolojik dostları, en başta da imzasından sonra 'üzüntüyle' ibaresini ekleyen Adolf von Thadden gibi isimlerdi."[104] Hans von Kleist -ilginçtir- imzalamayı reddetmişti.[105]

Eski dostlarla bu kopuş kalıcı oldu. Dört yıl sonra Hildegard von Spitzemberg, Bismarck'ları bir ziyaretinde dikkat çekici bir keşifte bulundu:

> Prenses *Deklaranten* grubunu, yani Prens'in saldırdığı *Kreuzzeitung* lehine beyanname imzalayanları alfabe sırasına göre bir liste halinde toplamıştı. Bunlar hiçbir zaman affedilemeyecek şahsi düşmanlar olarak görülmekteydi ve kartvizitlerine karşılık verilmemesi gerekmekteydi.[106]

Prusya Landtag'ı 18 Ocak 1875'te yeni dönem oturumlarına başladı ve Dışişleri Bakanlığından bir haberci Milli Liberal Parti üyesi Christoph Tiedemann'a, Dışişleri Bakanlığındaki konutunda o akşam saat 9'da ziyaretine gelmesini isteyen Bismarck'ın bir notunu iletti. Tiedemann'ın güncesindeki kayıt şöyledir: "Ne kadar tuhaf. Gün boyunca bu şaşırtıcı davetin izahını bulmak için beynimi harap ettim."[107] Geçmişte yaptığı işlerin hiçbiri durumu açıklayamamaktaydı. Schleswig'de 1836 yılında doğmuş ve Danimarka devlet hizmetinde çalışmak için hukuk okumuştu. Schleswig Prusya toprağı halinde geldiğinde, Tiedemann zorluk ya-

şamadan Prusya devlet hizmetine geçti ve Rhein eyaletinde Mettmann kaymakamlığına kadar yükseldi. Parlamentoda Milli Liberal Partide belirli bir etki kazanmış olmakla beraber, henüz kırk yaşına gelmemiş genç bir milletvekili olarak partinin önde gelen figürleri arasında değildi. Şimdi ise, 18 Ocak 1875'te saat 20.45'te Dışişleri Bakanlığına girmekteydi. Güncesinde o geceyi kaydetmiştir:

> Loş biçimde aydınlatılmış, yemek odası olarak kullanıldığını tahmin ettiğim geniş bir odada çeyrek saat kadar beklemek zorunda kaldım. Dakiklik bu evin kuralı gibiydi. Hizmetkâr, saat 9'da davet edildiğim için geldiğimi daha önce duyurmaya cesaret edemediğini belirtti. Zamanı duvardaki ilginç Çin halılarına bakarak geçirdim.
>
> Saat dokuzu çaldığında Prens'in çalışma odasına buyur edildim. Prens yerinden kalkarak elini uzattı ve karşısındaki bir sandalyeyi işaret etti. Tüm bu süre boyunca "Reich köpeği" Sultan, önce karanlıktan belirdi, beni şüpheyle kokladı ve kısa süre sonra tatmin olarak tekrar ocak kenarındaki yerine oturdu. Prens'in sigara içip içmediğim sorusuna sevinçle olumlu cevap verdim. Bana bir puro verdi ve kendisi de piposunu yaktı. Aramızdaki konuşmayı aynen vermeye çalışacağım:
>
> BISMARCK: Önümüzdeki bir kaç gün içinde Majestelerine rapor vermem gereken İçişleri Bakanlığının birkaç yasa tasarısı var. Bunlar batı eyaletlerinde devletin idari teşkilatlanmasına ilişkin: eyaletlerin, kazaların ve belediyelerin yapılanması. Şuradaki yığına ve beraberindeki gerekçelerine bakınız. Bu belgeleri okumak az bir iş değil. Çok yoruldum, üç gün boyunca uyumadım ve nerdeyse hiçbir şey yemedim.[108]

Anlaşıldığı üzere Bismarck, onu Prusya Krallığı'nın batı bölgelerindeki yeni yerel yönetimlerin karmaşık yapılarının düzene konulması için gerçekleştirilecek idare reformu hazırlıklarını düzene koyması için davet etmişti. Tiedemann bu bölgeleri Mettman kazasındaki görevi ve parlamentodaki mevzuat komisyonundaki çalışmaları nedeniyle yakından bilmekteydi. Görüşlerini açıkladı ve Bismarck not aldı. Prens, kabinedeki meslektaşlarının aksine toprak sahibi bir kişi olarak mükemmeliyet tutkusu sahibi Prusya bürokrasisi tarafından yönetilmenin nasıl duygular uyandırdığını iyi bildiğini alaycı bir edayla belirtti. Güncesinden görüldüğü kadarıyla hazırcevap ve espri duygusu olan Tiedemann da konusuna hâkimdi ve Bismarck'ın sorularına onu doyurucu cevaplar verebildi. Her şeyin ötesinde eyalet idaresinde ve yerel yönetimlerde çok fazla demokratik usulleri uygulamaya sokmamasını Bismarck'tan istedi.

Takip eden beş yıl boyunca Bismarck'ın yanında bulunan Tiedemann, Bismarck'ın yaşam tarzının ölçüleri hakkında şaşırmaktan her defasında kendini alamamıştır. Muazzam lazımlıklar, Prens'in masasında ikram edilen ve tüketilen inanılmaz miktardaki yiyecek miktarına denk düşmekteydi. 22 Ocak 1878 tarihinde güncesine kaydettiği bir menü aşağıdaki gibidir:

Menü:
İstiridye, havyar
Geyik çorbası
Alabalık
Kuzu mantarı
Tütsülenmiş kaz göğsü
Cumberland soslu yaban domuzu
Geyik sırtı
Elmalı börek
Peynir ve ekmek
Acıbadem ezmesi, çikolata, elma[109]

Bismarck duygularını kontrol altında tutamamaktaydı. "Reich köpeği" Sultan, Ekim 1877'de kalp krizi geçirip öldüğünde Bismarck'ı teselli etmek mümkün olamamıştı:

> Köpeğinin ölümü hakkında konuşmaktan, özellikle ölümünden kısa süre önce ona vurduğundan söz etmekten vazgeçemiyordu. Köpeğinin ölümüne bunun sebep olduğu düşüncesiyle kendine eziyet ediyordu. Şiddete eğilimli mizacından, teması olan herkesi yaraladığından, acımasızlığından dolayı suçluluk duyuyor ve sonra da bir hayvanın ölümünden dolayı bu kadar derin bir yasa girdiğinden dolayı tekrar kendini suçluyordu.[110]

Birçok bakımdan yardıma ihtiyaç duyduğu açıktı ve çok belirgin olmayan sebeplerle bu genç ve orta kademelerde yer alan Milli Liberal Parti milletvekilinden yardım almaya karar vermişti. Genç Tiedemann'ın vazifesi her şeyden evvel Bismarck'ın şikâyetlerini dinlemekti. Bismarck 7 Mayıs'ta Tiedemann'ın da davet edildiği bir yemek verdi:

> Ayrılmak üzere paltomu aldığımda, bir hizmetkâr Prens'in beni görmek istediğini fısıldadı... Prens ne dış dünyanın ne de gelecek kuşakların görevinin güçlüklerini doğru biçimde değerlendiremeyeceklerini anlatarak kendisini ferahlattı. Tarihçiler olayları sadece kendi gözlüklerinden görebilirlermiş. Kendisini başka kimselerin yerine koyabildiği için Carlyle'ı çok övdü. Daha sonra mealen şöyle devam etti: "Şahsi düşmanlarımın her sene daha da artmasını üzerimde bilhassa ağır bir yük olarak görüyorum. Görevim birçok insanın kazlarını ürkütmemi gerektiriyor ve kimse bunu unutmuyor. Yeni arkadaşlar edinmek için artık çok yaşlıyım, ayrıca böyle şeyler için hiç vaktim yok. Eski arkadaşlar ise kariyerleri için uygun bir vasıta olamayacağımı anlar anlamaz sahneden çekiliyorlar. Neticede çevrem düşman doluyor. Ümit ederim siz de onların arasında yer almazsınız."[111]

Bismarck'ın fiziki ve psikolojik durumu 1875 yılı boyunca kötüleşti. Uyumaması nedeniyle bakanları ve memurları çoğu zaman yatağında kabul etmekteydi. Ruhi durumu bozulmuştu, öyle ki hizmetkârların bir sandalyeyi yerine yeterince hızlı götürememesi gibi en küçük bir rahatsızlık bile kontrol edemediği öfke patlamalarına yol açıyordu.

Lothar Bucher, Ocak 1876 ortalarında Christopher Tiedemann'a, Bismarck'ın kendisini -kabaca ABD'deki Beyaz Saray Dairesi [*White House Office*] veya İngiltere'deki Kabine Dairesine [*Cabinet Office*]* benzeyen- Bakanlar Kurulu mensubu bir tür şahsi yaver olarak atama kararı aldığını, ancak kendisine herhangi bir kurum, kuruluş veya daire bağlanmayacağını, Bismarck'ın istediği görevleri yapacağını bildirdi. Tiedemann 25 Ocak 1876 akşamı saat sekizde Prens'i ziyaret etti ve görüşmeyi güncesine kaydetti:

> Beni battaniyelere sarılmış olarak karyolasında yatar vaziyette kabul etti. Çok solgun ve korkunç ciddi görünmekteydi; fiziki durumundan, özellikle uykusuzluğuna bağlı aşırı hassasiyetinden kuvvetle şikâyet etti... Beni yatarak kabul ettiğinden ötürü özür diledi, fakat bundan tayinine ne kadar önem verdiğini anlayabilirmişim. Her halükârda başlangıçta çok fazla çalışmamalı, fazla görev tutkunu olmamalıymışım. Elimin çok dolu olacağı vakitler gelecekmiş.[112]

---

* White House Office, ABD Başkanı için bir tür başkanlık müsteşarlığı, Cabinet Office ise İngiltere'de başbakanlık müsteşarlığı işlevi gören teşkilat. Parlamenter sistem olduğu için Türkiye'deki sisteme daha benzeyen İngiltere'de bu teşkilatların başındaki isim bakanlar kurulu üyesidir. Emri altındaki teşkilatın ve bağlı kurumlarının görevi, başbakan ve yardımcılarını desteklemek ve hükümetin etkin çalışmasını gözetmektir-e.n.

Tiedemann, izleyen beş yıl boyunca, kırk yaşından kırk beş yaşına kadar idari asistanı ve yaveri olarak Bismarck'a hizmet etti. Gelecek kuşaklar için Bismarck'ın hem insan, hem de yeni Alman İmparatorluğu'nun ve eski Prusya Krallığı'nın baş icra görevlisi olarak yazdığı günceyle benzersiz bir portresini bıraktı. Herbert Bismarck'a Eylül 1881'de, "Dünya tarihinin tezgâhında büyük üstadın çırağı olarak çalışmış olmanın ... hayatının gurur kaynağı" olduğunu yazdı.[113] Bizim bakımımızdan ise Bismarck'ın ailesi, çevresi ve mülkleri, ayrıca siyaseti ve idaresinin ayrıntıları hakkında bağımsız, eğlenceli ve insani bir bakış açısı sağlamaktadır. Tiedemann büyük bir günce yazarı olmak için ihtiyaç duyulan o tanımlanamaz niteliğe, doğal bir merak duygusuyla terbiye edilmiş güçlü olduğu kuşkusuz bir egoya, sohbet etmek için iyi bir kulağa, tuhaflıkları yakalayan keskin bir göze, Bismarck'ın da kendi gençliğinde sahip olmakla birlikte yaşlanıp mutsuzlaştıkça yitirdiği, hayatın anlamsızlıklarını fark eden uyanık bir sezgiye sahipti. Tiedemann'ın Bismarck'ın yatak odasındaki muazzam lazımlıkları ve Sybel'in Bismarck'ın büyüklüğünün simgeleri olarak onlara duyduğu hayranlığı anlatışı 19. yüzyılın hatırlanmaya değer komik sahneleri arasında mutlaka bir yere sahip olacaktır.[114]

Papa IX. Pius 5 Şubat 1875'te *Quod Numquam* [Prusya Kilisesi Hakkında] başlıklı genelgesini [*encyclical*] yayımlayarak aşağıdaki beyanda bulundu:

> Adaletsiz bir güç tarafından zulmedilen Kilisenin özgürlüğünü korumalıyız. Vazifemizin bu veçhelerini, bu yasaların Kilisenin kutsal düzenine aykırı oldukları ölçüde tamamen geçersiz bulunduklarını tüm Katolik dünyasına ve konuyla ilgili herkese bu yazı vasıtasıyla açıkça duyurarak yerine getiriyoruz. Yüce Efendimiz kutsal vazifemize ilişkin konularda bu dünyanın iktidar sahiplerine piskoposların üzerinde bir yer vermemiştir.[115]

Bismarck bu genelgeye Katolik devlet memurlarına daha fazla baskı uygulayarak cevap verdi ve Prusya Alt Meclisi 22 Nisan 1875'te "Ekmek Sepeti Kanunu" [*Brotkorbgesetz*] adı verilen, Roma Katolik piskoposluklarına ve din adamlarına devlet kaynaklarından ödeme yapılmasını iptal eden bir kanunu kabul etti. Bismarck Meclisteki konuşmasında para ödemelerinin kaldırılması önleminden büyük bir başarı beklemediğini, "fakat devletimizin ve milletin bağımsızlığını yabancı etkilere karşı

korurken ve manevi özgürlüğümüzü Cizvit tarikatına ve Cizvit Papasına karşı savunurken sadece vazifemizi yerine getiriyoruz" dedi.[116]

Hildegard Spitzemberg "Ekmek Sepeti" müzakeresinin Bismarck'ın eşinden duyduğu komik bir safhasını kaydetmiştir. Buna göre, Bismarck o sabah kıyafetlerini giyerken ince pantolonları yerine kışlık pantolonunu giydiğini fark etmiş, bunun üzerine Katolik Kilisesine ödemelerin askıya alınmasına ilişkin Meclisteki kanunun müzakerelerine gitmemeye karar vermişti. Prenses'in, "bu tür konularda biraz batıl inançlıdır" dediğini aktardıktan sonra devam etmektedir:

> ...bunu kötü bir işaret olarak kabul etmesine rağmen, yine de Meclise gitmiş. Girişten itibaren gürültü karışık konuşmalar duymaktaymış... Vekil Sybel, ultramontanları hicvetmek için Conrad von Bolanden'in* yazılarından İmparator Diocletianus** ve onun "kel kafalı bakanı Marcus" hakkındaki bir bölümü okuduğu sırada içeri girmiş. Bölümün sonunda Hıristiyanlara zulmeden "kötü Marcus" bataklığa gömülür. Sybel tam bu sahneye geldiğinde sanki işaret almış gibi birden içeri Bismarck girmiş ve tüm Meclis içten bir alkışa başlamış.[117]

Ayan Meclisinde otuz aşırı muhafazakâr 15 Nisan 1875'te Kleist-Retzow'u izleyerek Katolik Kilisesine verilen 1.011.745 mark sübvansiyondan 889.718 markı kesen Ekmek Sepeti Kanunu aleyhine oy kullandı.[118] Yasanın kabulünden sonra *Kulturkampf*'ın aktif ve saldırgan dönemi Bismarck'ın reformasyon ve Protestanlığa tehdit söylemine rağmen sona erdi. Piskoposların ve din adamlarının pasif direniş uyguladıkları bir açmaz baş gösterdi ve devlet yeni mevzuatı yürürlüğe sokmak bir yana, eski mevzuatı uygulama iradesini dahi kaybetti. Herkes 83 yaşında olan ve son günlerini yaşayan IX. Pius'un ölümünü beklemekteydi. Papa'nın, 7 Şubat 1878'de ölmesiyle Roma Katolik Kilisesinin ve Avrupa tarihinin önemli bir çağı kapanmış oldu. Ardında bıraktığı miras, modern akımlara karşı direniş ve Papalığın mutlak üstünlük iddialarında günümüze kadar devam etmektedir.

---

* Emekli olduktan sonra Conrad von Balonden ismiyle altmıştan fazla roman yazan rahip Konrad Bischoff (1828-1920)-e.n.

** 284-305 arasında Roma İmparatoru. Yaptığı büyük mali ve askeri reformlar yanında idari olarak imparatorluğu doğu ve batı olmak üzere ikiye bölen imparatordur. Hıristiyanlara baskı yapmış, ibadet yerlerini kapatmış, rahip ve piskoposları tutuklatmıştır. Döneminde üç bin kadar Hıristiyanın öldürüldüğü, binlercesinin de işkence gördüğü ve hapse atıldığı tahmin edilmektedir-e.n.

Bismarck 1876 yılı yazında Tiedemann'a kendisine iş göndermesini yasaklayarak Bad Kissingen kaplıcalarına gitti. Acil meseleler Bismarck'ın oğlu Herbert'e gönderilecek, o da konuyu sorarak cevabını iletecekti. Ayrıldığı gün Tiedemann'a, "kendisininki kadar taze bir ten rengiyle dönmek" istediğini söylemişti.[119] Prens Temmuz sonunda Pomeranya'daki Varzin malikânesine giderek 21 Kasım 1876'ya kadar orada kaldı. Büyük arazisi içinde teraslar halinde yükselerek uzaktaki bir Yunan tapınağına çıkan klasik bir park vardı ve odalarıyla iç düzenlemeleri Bismarck'ın yeni prenslik statüsüne uygun düşmekteydi.[120]

Kral Wilhelm 3 Aralık 1876'da, Veliaht Prens Friedrich Wilhelm, Bismarck ve Bakanlar Kurulunun bütün üyelerinin katıldığı ve Tiedemann'ın not tuttuğu bir Saltanat Şurası düzenledi. Şuradan sonra Tiedemann'ın beraberce yürüyüşe çıktığı İçişleri Bakanı Friedrich Kont zu Eulenburg, İmparator'un toplantılardan önce her zaman yeni mevzuat hakkındaki tüm belgelerin ve dosyaların kendisine gönderilmesini istediğini teyit etti. Eulenburg örnek olarak Saltanat Şurasının yakın tarihte yapılan demir üzerindeki gümrük vergisine ilişkin toplantısını örnek verdi:

> [Bu vesileyle] Kayzer bize Prusya'nın gümrük politikası tarihi hakkında bizi şaşırtacak ölçüde aydınlatıcı ve vazıh bir kısa konferans verdi. Müzakere sırasında mevcut gümrük tarifelerinin korunmasını savunurken Ren-Westfalya sanayi bölgelerinin valilerinin gönderdiği raporları ne kadar dikkatle okuduğunu ve sanayicilerin çelişen görüşlerini bile ne kadar doğru değerlendirdiğini gösterdi.[121]

Bismarck Milli Liberallerin serbest ticaret konusundaki ısrarlı tutumlarını desteklerken, I. Wilhelm inançlı bir korumacı olarak kaldı. Aralık ayındaki Saltanat Şurası toplantısında belirttiği üzere,

> Tarifelerin düşürülmesini her zaman tartışmaya açık bir konu olarak gördüm ve Şuranın son toplantısında demir tarifelerinin düşürülmesi kararına karşı çıktım. Yanlış önlemlerimizin sonuçları kendisini şimdiden göstermektedir ve gelecekte daha da gösterecektir. Ben o kadar yaşamayabilirim, fakat halefim ılımlı bir korumacı, tarife sistemine döneceğimizi kesinlikle görecektir.[122]

Kehaneti üç yıl içinde gerçekleşti. Yeni Alman İmparatorluğu ve güçlü Şansölye Bismarck gerçekten serbest ticareti terk etti, gümrük tarifelerini

buna göre uyarladı ve Taç ile liberal partiler arasındaki ilişki sona erdi. Kayzer tek bir hata yapmıştı. Bismarck'ın planladığı muhafazakârlığa büyük "dönüşe" halefi değil de kendisi tanıklık etti.

Saltanat Şurasının toplantıları yeni Bismarck Almanya'sının fiili politikaları ve anayasal usulleri hakkında bazı ilginç hususları bize öğretmektedir. Kayzer/Kral son sözü söyleme hakkını korumaktadır. Kraliyet ailesiyle önde gelen milletvekilleri arasındaki samimi ilişkilere rağmen, hükümdar mutlak güce sahip icrai iktidarını sürdürmekte, çok zaman el yazısıyla kaleme aldığı notlarını doğrudan bakanlarına göndererek onlara büyük zamana ve gayrete mal olan, bir sürü yazışma yapmasına yol açan yollarla devlet işlerine müdahale etmekteydi. Zat-ı Şahane'nin ilgi alanına giremeyecek kadar küçük bir mesele mevcut değildi. Tiedemann'ın "Evanjelik Kilise içindeki iktidar hırslısı ve huzursuz unsurların düşüncesiz ve yakışık almayan davranışları"nı gösterdiğini iddia ettiği Berlin Evanjelik Sinodundaki ilerici din adamlarına ilişkin bir tartışma üzerine Bismarck, Falk ve diğer kabine bakanları Kayzer'i yatıştırmak zorunda kalmışlardı.[123] Evanjelik Lutherci Kilisenin başı olarak Majestelerinin bu meseleler hakkında görüşlerini bildirmesi mümkündü. Kral da bu yönde davranarak toplantının katılımcılarından birine inanç ve doktrin konularında dört sayfalık bir mektup yazdı. Öte yandan, birçoğu Majestelerinin kararını ve imzasını gerektiren, Prusya'da şeker pancarı üretiminden Berlin-Dresden demiryoluna, mahkeme sisteminin ıslahından yerel yönetim reformuna, Voss caddesindeki inşaat alanlarından patent yasasına, terk edilmiş çocuklar hakkındaki yasadan Ticaret Bakanlığının teşkilat yapısına, mali kontrol mevzuatına, hükümet teftiş kuruluna ve başka birçok konuya müdahalede bulunabiliyordu.

Bakanlar Kayzer'in güçlü önyargılarını anladılar; endişelerini yatıştırmaya veya gidermeye çalıştılar fakat görüşlerini ihmal etme imkânını asla bulamadılar. Görmüş olduğumuz gibi, I. Wilhelm kabinelerini, gümrük tarifesi veya diğer meseleler nedeniyle azletmeyi tercih etmemekteydi. Bu konulardaki toplantıları Tiedemann'ın ifadesiyle "serbest ve rahat bir biçimde" yürütmekteydi.[124] Bakanlar fikirlerini açıkça söyleme imkânına sahipti. Yine de Wilhelm onları ve Bismarck'ı istediği takdirde azledebilirdi. Meseleler hakkında Bismarck'ın tercihlerini neden kabul ettiği hususu Bismarck'ın meslek hayatının ve dolayısıyla bu

kitabın en önemli ve gizemli konularından birini teşkil etmektedir. Muhalefete dayanamayan bir Şansölye ile her adımında ona karşı çıkan vicdanlı ve özenli hükümdarı arasındaki sürekli gerilim, Bismarck'ın tekrar tekrar ifade ettiği yararsızlık, tükenme ve çaresizlik duygularına katkıda bulunmuş olmalıdır. Tiedemann'ın 4 Ocak 1877'de güncesine düştüğü notun sebebi buydu: "Prens iyi değil ve tüm toplantılarını iptal etti."[125] Dört hafta sonra Bismarck, başının bir tarafındaki ağrıdan ıstırap çektiğini ve bir süredir ağırlamak istediği Alt Meclis üyelerine vereceği yemeği iptal etmek zorunda kalacağını Tiedemann'a söyledi. Yemeği vermek için ciddi miktarlarda içecek kadar iyi olmalıydı. "Parlamento üyeleriyle yemek yiyeceksem, cesaret bulmak için içmeliyim."[126]

Diğer taraftan dış ilişkiler, iç siyasetin artan ölçüde uyandırdığı gibi öfkeye, psikosomatik hastalıklara ve fiziki tükenmişliğe yol açmamaktaydı. Fransa'nın canlanmaya başlaması dahi hazmını bozamadı. Fransız Milli Meclisi 12 Mart 1875'te her alaya dördüncü bir tabur ve her tabura dördüncü bir bölük ilave edilmesini onayladı. Moltke yasanın Fransız ordusuna 144.000 asker ekleyeceğini hesap etmekteydi.[127]

Bismarck gayretlerini Fransa'yı tekrar ikinci sınıf bir devlet statüsüne indirgemeye yöneltmeye verdi. Fransa ile Avusturya arasındaki ittifak imkânına ilişkin makaleler basında belirmeye başladı. Bismarck'ın genellikle maksatları için hikâyeler yayımlatmak üzere kullandığı *Berliner Post* gazetesinde, 8 Nisan tarihinde Şansölye'ye yakınlığıyla bilinen Konstantin Rössler'in kaleme aldığı "*Ist Krieg in sicht?* [Savaş ufukta mı?]" başlıklı bir başmakale yayımlandı. Gazete kendi sorusunun cevabını da vermekteydi, "Evet, savaş ufukta, ancak tehditkâr bulutlar yine de rüzgârla birlikte sürüklenip gidebilir."[128] Yazının "büyük heyecan uyandırdığını" Tiedemann kaydetmiştir.[129] Odo Russell konuya daha soğukkanlı yaklaşmış ve Lord Derby'ye güvence vermiştir:

> Bismarck Almanları yandaş basın vasıtasıyla telaşlandırmak için, Fransızların saldırıya geçeceklerini, Avusturya ve İtalya'nın Papa lehine komplolar kurduklarını ima ederek yine eski numaralarını uyguluyor... Bu kriz de başka birçok kriz gibi dağılacaktır, ancak Bismarck'ın sansasyon siyaseti bazen çok yıpratıcı oluyor. Dünden beri kordiplomatiğin neredeyse yarısı savaşın yakın olduğunu söylemek için buraya geldi ve onları yatıştırmaya çalıştığımda ... Bismarck'ın beni uyuttuğunu düşünüyorlar. Bildiğiniz gibi, Fransa'yla başka bir savaşa girileceğine inanmıyorum.[130]

Bismarck ve Fransız Dışişleri Bakanı birbirlerini suçlarken kriz büyüdü. Alman Dışişleri Bakanlığındaki yüksek düzeyli bir görevli Almanya'daki Fransız Büyükelçisine 21 Ekim'de Fransa'nın silahlanmaya devam etmesi halinde önleyici bir savaşın bütünüyle meşru olacağını, esasen "siyasi ve felsefi açıdan, hatta Hıristiyanlık anlamında da" bütünüyle haklı görüleceğini belirtti.[131] Prusya ordusu da önleyici bir savaşı değerlendirmeye başlamıştı ve yorumlarını sızdırdı. Fransızlar Prusyalıların ve Kayzer'in kötü şöhretini diğer devletleri telaşlandırmak için kullanmaktaydılar. Heinrich Stephan de Blowitz [gerçekte Adolf Opper] imzasıyla 6 Mayıs tarihinde *The Times* gazetesinde yayımlanan "Fransız Korkusu" başlıklı makale Fransızların tarafını tutmaktaydı. Lord Derby "Bismarck ya gerçekten savaşa girmeye niyetli, ya da sadece bizi savaşa niyetli olduğuna *inandırmak* istiyor" yorumunda bulundu.[132] İngiltere'deki Rus Büyükelçisi, Bismarck'ın Gorçakov'a tercih ettiği Peter Şuvalov, Bismarck'ı Berlin'de ziyaret etti. Londra'da görevine döndüğünde Lord Derby'ye 10 Mayıs'ta Bismarck'ın uykusuzluktan mustarip olduğunu ve istifadan bahsettiğini söyledi. "Tüm Avrupa'nın Almanya'ya karşı ittifaka yöneldiğini düşünüyor ve suikast fikirlerini aklından çıkaramıyordu... Yorgunluk, endişe ve diğer sebepler [Bismarck'ın] söylediklerini ve yaptıklarını açıklamaya yardımcı olabilecek bir sinirsel heyecan yaratmış."

Gerçekten de Bismarck 4 Mayıs'ta alışıldık cümleleriyle birlikte onuncu defa istifasını sundu. "Çalışmalarımı yürütmeye ve makamıma ayrılmaz şekilde bağlı olan vazifelerimi yerine getirmeye imkânım kalmamıştır. Yüksek politika alanında 24 yıl boyunca aktif iştirakimden sonra ... gücüm artık iktifa etmemektedir."[133] Ancak alışıldığı üzere görevinden ayrılmadı. Uluslararası işbirliğine Gladstone'dan çok daha fazla önem veren yeni İngiliz Başbakanı Disraeli barışı muhafaza etmek için Berlin nezdinde ortak müdahalede bulunma konusunda Rusya'yı ikna etti. Gorçakov, Bismarck'a bir ders verme fırsatını hiç kaçırmak istememişti. Çar Aleksandr ile Gorçakov beraberce Berlin'e giderek Fransa'ya karşı önleyici bir savaşa girmemesi için ikna etmek amacıyla, esasen böyle bir niyeti de bulunmayan Kral Wilhelm ile görüştüler. 10-13 Mayıs tarihlerindeki bu ziyaret Çar'a Bismarck'ı yatıştırma ve istifadan vazgeçirme fırsatı verdi. Gorçakov ve Odo Russell Bismarck'la 13 Mayıs'ta Dışişleri Bakanlığında yüzleşerek, Fransa'ya saldırma niyeti olmadığını kamuoyu önünde açıklaması için uğraştılar. Bu talebi kabul etmemekle

birlikte itibar kaybına uğramıştı. Çar'ın ve kendi kayzerinin baskısına boyun eğmek zorunda kalmış, ilk ciddi yenilgisine uğramıştı. Çar, "Sözlerinin yarısına inanmamak lazım, çünkü söylediklerini gerçek anlamda kastetmiyor; tutkuları ve anlık heyecanlarının etkisi altında konuşuyor. Sözlerini hiçbir zaman "*au pied de la lettre*" [kelimenin gerçek anlamında] almamalı" gözleminde bulundu.[134] Bismarck 31 Aralık'taki bir yazısında hüzünle "kötü bir yıl"[135] demekteydi. Diplomasi oyununda geride bırakıldığı ilk yılı yaşadığı çok belirgindi.[136]

Hersek'te 1875 yılı Temmuz ayı ortalarında Türk yönetimine karşı çıkan ayaklanma Türk makamları tarafından büyük acımasızlıkla bastırıldı. Doğu sorununun tekrar baş göstermesi üç imparatoru bir açmazla karşı karşıya bıraktı. Schweinitz'in 1 Ağustos'ta Viyana'dan ortak arabuluculuk yapılması konusunda ilettiği öneriler, üç devlet adına verilen Andrassy Notası adlı reform taleplerine dönüştü. İngiltere ve Fransa'nın onayıyla notanın tevdi edildiği Osmanlı Sultanı 31 Ocak 1876'da mutabakatını bildirdi. Ancak Hersek isyanının önderleri önerileri reddettiler. Sultan'ın daha önce de ıslahatları başlatma vaatlerinde bulunduğunu, ancak yerine getirmediğini işaret etmekteydiler.[137] Sultan Abdülaziz birkaç ay sonra devrilmekle beraber, huzursuzluklar Sultan II. Abdülhamid'in tahta çıkmasına kadar devam etti. İsyanlar Balkanlara yayıldı ve İstanbul Barosunun önde gelen bir üyesi olan Sir Edward Pears, Bulgaristan'da yaşanan mezalim konusunda raporlar gönderdi. Raporları Pol Pot ve Ruanda kıyımlarından sonra ne yazık ki çok tanıdık gelen bölümler içermekle beraber, o tarihlerde günümüzde dahi yatışmayan milliyetçi şiddet hareketlerinin büyümeye başladığının işaretini vermekteydi. İngiliz kamuoyu aşağıdaki tasvirleri okuyarak dehşete kapılmıştı:

> Köpeklerin insan cesedi yediğine, yığınlarla kafatasına, iskeletlerin, çürüyen elbiselerin, insan saçlarının, çürüyüp kokan insan etlerinin bir yığın halinde bir araya toplandığına tanık oldular. Tek bir sağlam çatının kalmadığı, kadınların ötede beride yıkıntılar arasında ağlaştıkları kasabayı gördüler. Ceset yığınlarını incelediler ve kafatasları ve iskeletlerin hepsinin küçüklere ait olduğunu, giysilerin kadın ve çocuk elbiseleri olduğu sonucuna vardılar. MacGahan hemen yakınında yüz kadar kafatası saydı. İskeletlerin başsız olması, bunların kafalarının kesildiğini göstermekteydi. Daha sonra küçük kafataslarında korkunç kılıç kesikleri olan yan yana iki küçük çocuk iskeleti gördüler. MacGahan bu katliamda öldürülen çocukların sayısının muazzam olduğunu belirtti.[138]

Selanik'teki Alman ve Fransız konsoloslarının 5 Mayıs 1876'da öldürülmesiyle bunalım birdenbire tırmandı. Bismarck Babıâli'nin gözünü korkutacak büyük bir deniz kuvveti gösterisi düzenlenmesini istemekteydi. Fransa ve İngiltere filo göndermekle beraber, Alman Deniz Kuvvetleri Bakanı Stosch büyük savaş gemileri gönderilmesine karşı çıktı. Bismarck çok kızmıştı: "Yerinden kımıldamayan bir donanmamız var. Dolayısıyla dünyada kriz çıkmasa iyi olur" demekteydi.[139] Üç imparatorun dışişleri bakanları 11-14 Mayıs tarihlerinde Türkiye siyasetlerini eşgüdüme tabi tutmak amacıyla Berlin'de buluştular. İsyan nedeniyle Çar sarayında aşırıcı bir Pan-Slav partisinin yükselişi ve Rusların "Balkan Hıristiyanlarının koruyucusu" olarak Bulgaristan'ı işgal etmesi ve Ortodoks Sırplara Türklere karşı isyanlarında yardım etmeleri tehlikesini ortaya çıkarmıştı. Üç devlet diğer büyük devletlerin kendilerine katılmasını başaramayınca Çar ile İmparator Franz Joseph 8 Temmuz 1876'da Reichstadt'ta bir araya gelerek Osmanlı İmparatorluğu'nun çökmesi durumunda Balkanları aralarında bölüşmeye karar verdiler. İmparatorlar çok aceleci davranmışlardı. Osmanlı orduları Temmuz ve Ağustos 1876'da isyancı Sırp güçlerine saldırdılar ve bozguna uğrattılar. Disraeli ve Bismarck güç kararlarla karşı karşıya kalmışlardı. Liberaller, özellikle Liberal Parti lideri William Ewart Gladstone Bulgar mezaliminden dehşete düşen kızgın kamuoyunu arkalarında topladılar. Gladstone bu adı taşıyan etkili bir kitapçık da yazdı [*Bulgarian Horros and the Question of the East*]. Disraeli ve Tory Partisi ise Rus donanmasını Doğu Akdeniz'e girmekten ve Hindistan İmparatorluğu'yla iletişim hatlarını tehdit etmekten alıkoyduğu için Osmanlı İmparatorluğu'nun muhafazasından yanaydı. Fakat Partinin bu desteğini ve tezlerinin ahlaki dayanağını savunması giderek güçleşti.

Bismarck'ın, karşısında Almanya'nın birleşmesi sırasında Prusya'ya verdiği yardımı unutmamış olan Rusya'nın destek talebi gibi aynı ölçüde hassas bir sorun vardı. Çar ve Gorçakov geçmişteki yardımlarından ötürü ödül olarak Rusların müdahalesine Almanların açık destek vermesini, en azından koruma rejimlerini savaşa girmeden düzenleyecekleri uluslararası bir konferansla elde etmelerine imkân sağlamasını istemekteydiler. Fakat Avusturya Alplerinde uzun bir av tatiline çıkmış olduğu için Bismarck'ın güvenini haiz St. Petersburg Büyükelçisi General von Schweinitz'e erişilmesi mümkün değildi. Çar bu nedenle 1

Ekim'de Alman Askeri Ataşesi Bernhard von Werder (1823-1907) vasıtasıyla Bismarck'a acil bir soru gönderdi: "Rusya Avusturya'yla savaşa girdiği takdirde, Almanya, 1870'te Rusya'nın davrandığı gibi davranacak mıdır?"[140] Bismarck, bir askeri ataşenin kendisini böyle bir vaziyete sokmasından öfkelenmişti. Hermann von Thile'nin yerine Dışişleri Bakanlığı Müsteşarlığına gelen, fiiliyatta vekili Bernhard von Bülow'a (1815-79) Varzin'den aynı gün şahsi bir mektup gönderdi:

> Von Werder Rusların bizden rahatsız edici ve zamansız bir beyan kopartmaları için kendisini kullanmalarına izin vererek beceriksizlikten de kötü bir iş yaptı. Çar, şimdiye kadar Üç İmparator İttifakını kurtarmaktan bahsetmişken, bu telgrafında ilk defa "Avusturya'ya karşı savaş"tan bahsetmekte ... ve şimdi de Avusturya meselesinde evet veya hayırla cevap vermek Gorçakov'un sinsice bir tuzağı. Hayır dersek, Aleksandr'ı tahrik edecek; evet dersek, bunu Viyana'da aleyhimize kullanacak.[141]

Bismarck kaçmak için çeşitli bahaneler denese de Ruslar baskıya devam ettiler ve daha da kötüsü yeğeni Çar'la yakın ve içtenlikli bir ilişkisi bulunan Kayzer I. Wilhelm'e tazyikte bulundular. Kasım ayında Çar, dayısına yazarak "Avrupa'nın çıkarları uğruna" Rus askeri harekâtını desteklemesini istedi. Bismarck bir hafta sonra yazdırdığı cevabi mektubunda alaycı bir şekilde, "'Avrupa' sözcüğünü genellikle diğer devletlerden kendi adlarına talepte bulunmaya cesaret edemeyen politikacıların ağzından işittiğini" belirtti.[142]

Osmanlı orduları ise hızla Belgrad'a yaklaşmaktaydı. Rus Çarı 31 Ekim 1876'da Osmanlı Sultanı'na bir ültimatom göndererek ordularının ilerlemesini kırk sekiz saat içinde durdurması ve altı haftalık bir ateşkesi kabul etmesi talebinde bulundu. Babıâli karşı koyamadı ve İngilizlerin İstanbul'da bir konferans düzenlenmesi teklifini kabul etti. İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Salisbury konferansın* açılış oturumu için bizzat İstanbul'a gitti. Konferansın başladığı gün Sadrazam "top atışlarıyla" yeni bir anayasa ilan etti. Türkler konferansın bu anayasayla gereksiz hale geldiğini katılan devletlere duyurarak topladıkları Mecliste Rus-İngiliz çözüm teklifini reddettiler.[143] Bu esnada Bismarck'ın iki müttefiki arasında tercihte bulunmaktan kaçınma çabaları başarıya

* Haliç Tersanesi'ndeki Bahriye Nezaretinde yapıldığı için Osmanlı tarihine Tersane Konferansı olarak geçen konferans-e.n.

ulaşmış, Avusturya ve Rus İmparatorlukları imzaladıkları Budapeşte Sözleşmesi'yle savaş durumunda alacakları tedbirlerini ve kararlarını uzlaştırmayı kabul etmişlerdi. Rusya bu gelişmeler neticesinde 24 Nisan 1877'de Osmanlı Devleti'ne savaş ilan etti.[144]

On sekizinci yüzyıldan beri sekizincisi yaşanan Rus-Türk Savaşı bir dizi çarpışmanın yaşandığı şiddetli ve uzun bir harekât oldu. Ruslar Romanya üzerinden Tuna nehrini aşarak Osmanlı topraklarına girdiler ve ayrıca büyük bir orduyu da Kafkaslar üzerinden Karadeniz sahilleri boyunca Türk vilayetlerini işgal etmek için sevk ettiler. Rus ordularının başlangıçta Balkanlarda son derece hızlı ilerlemesi üzerine, Disraeli'nin kabinesi 21 Temmuz 1877'de Rusların İngiliz uyarılarını dikkate almaması ve İstanbul'u işgal etmesi halinde Rusya'ya savaş ilan edilmesine karar verdi. İngilizlerin şansına Türk direnişi sertleşti ve Rus ilerlemesi 10 Temmuz'dan 10 Aralık 1877'ye kadar durakladı. Fakat ıslah edilmiş Sırp ordusunun kendini gösterdiği ağır çarpışmalardan sonra Türkler tarafsız devletlerin aracılığını istemek zorunda kaldılar.

Bismarck 1877 yılı yazı sırasında Bad Kissingen kaplıcalarında bulunurken Temmuz ayında yeni Alman Reich'ının dış siyaset ilkelerini belirlediği ünlü *Kissinger Diktat* [Kissinger Diktesi] belgesini yazdı:

> Bir Fransız gazetesi bir süre önce "koalisyon kâbusu"ndan mustarip olduğumu yazdı. Bu tür bir kâbus bir Alman bakanının tamamen haklı bir endişesi olarak çok uzun zaman, belki de sonsuza kadar sürecektir. Batı havzasında Avusturya'nın katılması, daha da tehlikelisi Rus-Avusturya-Fransız kombinezonuyla koalisyonlar kurulabilir; yukarıdaki grup içinde yer alan iki devletin daha yakınlaşması üçüncü devlete bize baskı uygulaması için önemli bir imkân sağlayabilir. Bu gelişmelerden duyduğum endişelerle aşağıdaki hususlar gerçekleştiği takdirde, hemen olmasa da yıllar içinde Doğu krizinin arzu edilen şekilde sonuca bağlanabileceğini değerlendiriyorum:
>
> 1. Rus ve Avusturya çıkarlarının ve karşılıklı rekabetlerinin Doğu'ya kayması;
> 2. Rusya'nın Doğu'da ve sahilleri boyunca kuvvetli savunma pozisyonu almak için bizimle bir ittifaka ihtiyaç duyması;
> 3. Tatminkâr bir statükoyu korumak için İngiltere ve Rusya'nın bizimle benzer çıkarlara sahip olmaları;
> 4. İngiltere'nin bize husumet duyan Fransa'dan Mısır ve Akdeniz konusundaki çıkarlarından ötürü ayrılması;

5. Avusturya sarayındaki merkezileştirici veya ruhban güçlerinin bir şekilde takip temayülünde bulunduğu Almanya karşıtı koalisyonları kurmalarını güçleştirecek Rusya-Avusturya ilişkileri

Çalışmaya gücüm olursa, çizdiğim bu resmi olgunlaştırabilir ve inceliklerini belirleyebilirim; aklımda olan toprak edinimi değil, Fransa dışında tüm devletlerin bize ihtiyaç duydukları genel bir siyasi durum ve birbirleriyle ilişkileri nedeniyle bize karşı koalisyonlara girmekten alıkoyulmalarıdır.[145]

Bu dikte ülkenin birleşmesinden sonra Bismarck'ın dış siyaset hedeflerini en özlü şekilde temsil etmekte ve denilebilir ki Bismarck'ın 1880'lerde akdettiği resmi ittifakların artan karmaşıklığını açıklamaktadır. Hayranları planlarının yaratıcılığını çok övmüşlerdir. Ancak kurulmasından bir yıl sonra ilk defa uygulamaya koymak istediğinde başarısızlığa uğramıştır. Şubat 1878'de Rus-Türk Savaşı'ndan arta kalan hususları ve bununla ilişkili Balkanlardaki değişiklikleri çözüme bağlamak üzere Berlin'de bir konferans düzenleyerek "dürüst arabulucu" vazifesini görme niyetini açıkladı. Konferans, çok tatsız ve masraflı bir küçük savaşa dönüşen bu ihtilaftan Rusların elde ettiği kazancın büyük kısmını aldı ve Ruslar bu sonuçtan Bismarck'ı sorumlu gördüler. "Üç İmparator Ligi"ni 1881 ve 1884'te yenilemeye çalıştığı doğrudur. Fakat sonunda 1887'de diğer devletlerle yapılmış aynı şekilde resmi, bağlayıcı ve gizli antlaşmaları ihlal ederek gizlice yenilemek zorunda kalmıştır. *Kissinger Diktat* 1890'da başarısızlığa uğramış ve Bismarck'ın yerine gelenlerin yaptığı ilk iş, onun Ruslarla imzaladığı Reasürans Antlaşması'nı feshetmek olmuştur.

Başarısızlığının ikinci sebebi, Bismarck'ın Almanya'nın Avrupa'daki yeni konumunu yanlış anlamasıdır. Kendi döneminde dahi Alman İmparatorluğu ekonomik ve askeri bakımlardan bir süper güç haline gelmişti. Karmaşık kombinezonlara ve ikiyüzlülüklere dayanan bu kurnazca ve gizli antlaşmalara ihtiyacı yoktu. Esasen göreceğimiz gibi, Bismarck'ın kâbusları genel hayat görüşünü belirleyen karamsarlığı ve paranoyasıyla ilişkiliydi. Ardında bıraktığı karamsarlık mirası, kuşatıldıklarına ve istilaya uğrayacaklarına inanan haleflerinin 1914'te gereksiz bir önleyici savaş başlatmasına yol açtı. Gerçekte ise, makineli tüfekleri, dikenli telleri ve toplarıyla kendi sınırlarında beklemiş olsaydı, saldırgan Fransız ve Rusları kıracak olan Almanya savaşı kazanabilirdi. Bismarck'ın karamsarlığı ruhunda ve muhtemelen sosyal kimliğinde derin kökler salmıştı ve sosyal sınıfının geleceğinin olmadığı duygusuyla bağlantılıydı.

Üçüncü sebep, Bismarck'ın kendi şahsiyeti ve ilkeden mahrum, her şeye muktedir bir savaş çığırtkanı olarak bilinmesini sağlayan siciliydi. O, Avusturya ile Rusya arasındaki ince ipin üzerinde yürüyerek Balkanlardaki barışı korumaya çalışırken, İstanbul'daki İngiliz Büyükelçisi, Morier'e yazdığı mektupta genel kanaati dile getirerek Bismarck'ın her yerde savaş çıkarmaya çalışan bir kişi olduğunu ifade etmekteydi:

> Bismarck'ın hedefi her barışçı çözümü bozmak ve Rusya'yı masraflı ve tehlikeli bir savaşa bulaştırmaktır. Andrassy'yi alet olarak kullanmaya devam edecek ve bu yolla iki büyük neticenin zeminini hazırlayacaktır; Rusya'yı zayıflatmak ve Türkiye'yi paylaşmak."[146]

Bu büyük uluslararası krizin orta yerinde Bismarck başka bir istifa oyununu daha sahneye koydu. Bakanlar Kuruluna 27 Mart 1877'de yaptığı açıklamada, "Kayzer'e geri çekilme talebini sunmaya karar verdiğini, talebi reddedildiği ve sadece süreli bir izin verildiği takdirde, tam yetkili bir vekilin yerine atanmasını önereceğini, böylelikle sorumluluklarından kurtulmuş olacağını" söyledi.[147] Hildegard von Spitzemberg, Bismarck'larla bağlarının kopmasının Spitzemberg'lerin itibarında büyük bir kayba yol açacağını da bilerek, bu gelişmeden duyduğu üzüntüyü kaydetti:

> Buna gerçekten inanamıyorum - Bismarck'sız yeni Reich, 76 Wilhelmstrasse onsuz düşünülemez. Fakat herkes eşyaların paketlendiğinden ve aile tablolarının Schönhausen'a gönderildiğinden bahsediyor. Durum gerçek gibi görünüyor... Prens'le açıkça konuşarak bana sebeplerini söylemesini istedim, dedi ki, "Augusta, Kamphausen ve Lasker'in tüm dalkavuklarıyla birlikte katledilmesini ayarlayınız, o zaman yerimde kalırım. Fakat bu daimi direniş ve daimi boks torbası muamelesi görmem beni yiyip bitiriyor" ... Sonra elimi aldı ve "Varzin'e bizi görmeye gelecek misiniz?" diye sordu... Büyük adam gözlerinde yaşlarla benimle konuşurken ve elimi hafifçe okşarken ne kadar sevecen, iyi ve duyguluydu... Bismarck giderse, beşeri ve toplumdaki konumumuz açısından çok şeyler kaybedeceğimiz ihtimali zihnimde dolaşıp duruyor, çünkü onlarla sıkı dostluğumuzun bize çok yardımı dokundu ve her şeyi kolaylaştırdı. Bunu kendimden hiç saklamadım. Evlerinde 1863 yılından beri örnek bir sadakatle sevildiğim, onurlandırıldığım, okşandığım bir muameleyi başka hiçbir yerde tekrar bulamam. Büyük zafiyetlerini çok iyi biliyorum, görüşlerimiz okyanuslar kadar uzak, fakat hepsini seviyorum, ne kadar müteşekkir, onlara ne kadar bağlıyım, ayrılışlarının yarattığı derin üzüntüyü içimde duyuyorum.[148]

Birkaç gün sonra, 4 Nisan'da gazetelerin istifasını duyurması üzerine Kayzer Bismarck'a bir yıl süreyle izin verdi.[149] Sol liberal lider Eugen Richter izin haberini duyduğunda kardeşine şöyle yazdı:

> Doğal olarak Bismarck'ın çekilmesi bize en çok faydası dokunacak şeydir. Bu durumun parti ilişkilerinde yaratacağı değişimler öyle devasa boyutlarda olacaktır ki tahmin edilmesi mümkün değildir. Özellikle tehlikeli hale gelen gümrük korumacıları yas tutmak için en çok sebebi olan grup. İşlerden bir yıl boyunca uzak kalırsa, bu tam emeklilikle aynı anlama gelecektir.[150]

İyi bilgi sahibi Odo Russell, Lord Derby'ye yazarak kriz hakkındaki görüşünü bildirdi:

> Bir mesajımda size kriz hakkında tüm bildiklerini söyledim. Kısacası, Bismarck'ın asabı bozulmuş, dinlenme ihtiyacı içinde; Kayzer ise onu bırakmayı istemiyor. Bismarck sağlığındaki fiziki bozulmalara ilaveten, siyasetine Kayzer'in ve parlamentonun gösterdiği desteğin azalması nedeniyle moral olarak da alt üst. Bunun sebebini hükümdara ve destekleyicilere reva gördüğü kabul edilemez muamelede ve muhaliflerine davranışlarındaki şiddette aramak yerine Kayzeriçe'nin majesteleri üzerindeki hasmane etkisine ve Papa'nın parlamentodaki Katolik Partisi üzerinde sahip olduğu etkide buluyor. İstediği şey, meslektaşlarını kabineden istediği gibi atma yetkisi - bu yetkiyi Kayzer hiçbir zaman Şansölye'ye tanımayacaktır. Geçen Salı günü Saraya gittiğimde, Kayzer ona istediği kadar izin vereceğini, fakat istifa etmesine müsaade etmeyeceğini bana söyledi. Kayzeriçe ise, Bismarck'ın hükümdarına boyun eğmeyi öğrenmesi gerektiğini bana söyledi.[151]

Ertesi gün Kayzer, Bismarck'ın istifasını ve yerine vekil atanması talebini, "yerinizi alacak ciddi bir vekil işlere dönüşünüzü güçleştirecektir" gerekçesiyle geri çevirdi. Bismarck Bakanlar Kuruluna, bu talebini, Kayzer'in "bir hakaret [olarak gördüğünü] ve Bismarck ayrıldığı takdirde, Tacını bırakacağını ifade ettiğini" özel olarak söyledi.[152]

Barones Hildegard von Spitzemberg 14 Nisan'da bizzat Prens Bismarck'tan Şansölyelik krizinin çözüldüğünü öğrendi. Bismarck ona, Kayzer'in bebek gibi ağladığını ve tahttan feragatten bahsettiğini, bu nedenle istifasının imkânsızlaştığını ona söylemişti.

> Bununla beraber, Bismarck'ın istifasını ciddi olarak talep etmiş olması halinde, istediğini yaptıramayacağını -haklı olarak- kimse düşünmemektedir. Ayrılmak istediği takdirde, bedeli ne olursa olsun ayrılmalı veya şimdi komediden farklı görünmeyen tüm bu gösteriyi yaratmamalıydı ... kısacası otoritesi bu kriz neticesinde zarar gördü. Şahsen her şeyin eski halinde kalacağından memnun olmakla beraber, bu durum canımı sıkıyor.[153]

Prens Bismarck ve ailesi 16 Nisan 1877'de Kayzer'in Bismarck'a 1871'de hediye etmiş olduğu Friedrichsruh malikânesine hareket ettiler. Bismarck Hamburg dışındaki Aumuhle kasabasındaki bu eski posta hanını bir aile evine dönüştürmüştü. Lucius von Ballhausen 1877 yılında onu ilk defa olarak burada ziyaret etti:

> Hamburg'a 3.20 treniyle gittim, gece orada uyudum ve Pazar sabahı erkenden hareketle, Prens ve Kont Herbert'in beni istasyonda bekledikleri Friedrichsruh'a -Hamburg'dan yaklaşık 26 kilometre uzakta- vardım. Karşılama çok sıcaktı. İstasyondan yalnızca beş dakika uzakta, yedi veya sekiz hizmetkârlı bir aile için değil de, üç ya da dört kişilik bir aile için uygun olabilecek, sevimli, küçük bir kır evinde yaşıyorlar. Bölge çok güzel ama Varzin'den daha açık. Bir süre sonra atlarımıza bindik ve ormanda dört saat gezdik. Taşra hayatında geçirdiği huzurlu on dört günden sonra Prens tazelenmiş görünüyor, daha iyi uyuyor ve genel olarak ruhu daha sakin. Majestelerinin entrikaları hakkında kalbi çok doluydu ve sürekli şikâyet etti...[154]

Bismarck, Friedrichsruh'da artık kaybettiğini iddia ettiği eski coşkun enerjisini bularak, işlere tekrar sarıldı. Bad Kissingen'e gitti, Berlin'e seyahat etti. Her zamanki ustalığıyla mesajlar yazdı, dış siyaseti yürüttü. 6 Ekim'de geçtiği Varzin'de tarım ürünlerinin fiyatlarının düşmesinin mülkünün kârlılığını ne kadar menfi etkilediğini üzüntüyle gördü. Bu konuyu Moritz Busch'la bir görüşmesinde dile getirmiştir:

> "Varzin değirmenler dışında bana hiçbir şey getirmiyor. Yabancı hububata uygulanan demiryolu navlununun çok düşük olması nedeniyle hububat satmak pek mümkün değil. Hamburg'un Sachsenwald'e yakınlığı dahi halen fazla işime yaramıyor." Busch, Bavyera'da bir arazi almakta olduğu söylentisinden Bismarck'a bahis açtığında, gülerek dedi ki, "Bavyera'da arazi! Böyle bir şey almaya en ufak bir niyetim yok. Satın alma bedelinin elde ettiğim kazancın tümünü alıp götürdüğü Launeburg'daki araziden yeterince para kaybettim. Bir kile hububat halen bu kadar düşük bir fiyatla satılırken arazi nasıl para getirebilir?"[155]

1877 yaz ve sonbaharı Bismarck'ın siyasi kariyerinde önemli bir aşamayı temsil etti. Ne kadar ciddiyetle niyet ettiğini söylememiz mümkün olmasa da, canını sıkmaya başlamış bakanlarından kurtulacağı bir kabine değişikliğinin parçası olarak Milli Liberal Parti lideri Rudolf von Bennigsen'i hükümete alma imkânlarını bir süre değerlendirdi. Alt Meclisteki Milli Liberal Partiyle bu konudaki müzakereler, Tiedemann'dan Bennigsen'i fazla gürültü çıkarmadan, mahrem olarak Şansölyeliğe davet etmesini istemesiyle başladı. Şayet bu görüşme hemen ayarlanamadığı takdirde, Varzin'e bir ziyaret de tasarlanabilirdi. Tiedemann, Bennigsen'e gönderdiği 1 Temmuz 1877 tarihli mektupta, Prens'in kendisini basın olmadan ve kamuoyunun dikkatini çekmeden görmek istediğini belirterek, bu maksatla Berlin'e gelmesini umduğunu söyledi. Bu mümkün olmazsa, Bennigsen'in Bismarck'ı Varzin'de ziyaret etmesinin rahatsızlık ve "birtakım yanlış anlamalara" yol açıp açmayacağını sordu.[156] Bennigsen iki gün sonra cevap verdi:

> Almanya'daki siyasi cehaletin Parlamento Başkanı ve siyasi parti lideri sıfatıyla Reich Şansölyesi'ni ve Prusya Başbakanı'nı Varzin'deki sayfiye evinde ziyaretimin yanlış anlamalara yol açabilecek kadar ileri gitmediğini umarım. Bu kadar ahmakça bir yanlış anlama olursa bedelini ödemeye de tamamen hazırım.[157]

Tiedemann eşine 30 Kasım 1877 tarihli mektubunda "son on yılda yaşamadığımız kadar kötü ve Prens'in nihai istifasıyla sonuçlanacak" bir başka istifa krizi yaşandığını iletti. 6 Aralık'ta yazdığı mektupta ise şu hususları eklemekteydi:

> Prens vazifesine dönmesini kısmen devlet memurlarının yukarı kademelerinde yapılacak personel değişikliği, kısmen Reich makamlarının yeniden teşkilatlanmasına ilişkin koşullara bağlıyor. Koşulları kabul edilmezse istifasını sunmakta kararlı. Attığı her adımın sol veya sağ kanat tarafından engellenmesinden bıkkın. Prenses, kadınların ikna gücüyle istifa düşüncelerini güçlendirecek her vasıtayı kullanmış. Doktorlar ... onu kuvvetle desteklemişler.[158]

İstifa krizi sürerken Bismarck, Milli Liberal Partinin hükümete girmesi ve kendisinin de bakan olmasını görüşmek üzere Milli Liberallerin lideri Bennigsen'i davet etmekteydi.[159] Her zaman olduğu gibi kulağı

delik Lucius, istifa tehdidini ve Bennigsen'in davet edilmesini alışıldık zihin berraklığıyla yorumladı:

> Bismarck [...] parlamentoya kısmi sorumlu bir kabine kurmaya yönelik tutumunda tereddüt ediyor... Genel düşünce, nüfuzlu Reich ve Prusya bakanlıklarının birleştirilmesiydi: Şansölye ve Başbakan, Reich Şansölye Yardımcısıyla Prusya'daki muadili, Reich Adalet Bakanıyla Prusya Adalet Bakanı, keza Maliye Bakanı vb. aynı kişi olacaktı. Tasarı, Prusya'nın başlıca bakanlıklarının direktörler veya müsteşarlar vasıtasıyla temsil edilmesini öngörüyordu... Güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre, Kayzer'in önünde bir tür kesin uyarı içeren ve belirli saray görevlilerinin değiştirilmesini talep eden bir istifa talebi de duruyormuş... Diğer taraftan, Bismarck'ın uzun sürelerle yokluğu ve koalisyondaki mevcut akıl karışıklığı Bismarck karşıtı güçlerin işine yaradı... Ayrıca özellikle Bismarck'ın saray ve neredeyse tüm hanedanlık mensubu akrabalarına dair taleplerini Kayzer'in kaldırmayacağı kadar mübalağa ettiği ve bu nedenle kararın aleyhine olabileceği tehlikesi de vardı. Kendi eşine karşı harekete geçmesi gibi küstahça bir talep, yaşlı hükümdar gibi kibar bir şahsiyet için üzücüydü. Tüm ultramontan, yüksek feodal unsurlar Bismarck'ın eserini ortadan kaldırma planına dahillerdi.[160]

Kayzer'in Bismarck'ı azletmek istemiş olması halinde, en uygun an herhalde bu olmalıydı. Sonu gelmeyen bir ahlaki şantaja tahammül etmek zorunda kalmış, bir ay içinde iki defa olmak üzere bir yıl içinde üç defa istifa tehdidi almıştı. Çalışamayacak kadar hasta olduğunu iddia ederek başkente gelmeyen Şansölyesi tarafından basında ısmarlama makaleler yayımlatılmış, siyasi manevralar ve toplantılar düzenlenmiş, önemli kişilerin Varzin ve Friedrichsruh'a seyahatleri devam etmiş, daimi olarak arkasından siyasi faaliyetler yürütülmüş ve Kayzer'e bu faaliyetler hakkında hiçbir somut bilgi verilmemişti. Bismarck'ın parti organı olarak hareket eden *Norddeutsche Allgemeine Zeitung*, 29 Aralık 1877'de Prusya kabinesinde her an gerçekleştirilmesi beklenen büyük değişiklikleri haber verdi. Ertesi gün Kayzer, Bismarck'a öfkeli bir mektup yazarak, "konu hakkında bana tek bir kelimeyle bilgi vermediniz" dedi ve -haklı olarak- tutumundan şikâyetlerini bildirdi. Bir Prusya hükümetinden beklediği "huzurlu ve muhafazakâr" çalışma düzenine Bennigsen'in ayak uyduramayacağı gerekçesiyle tayinini kabul edemeyeceğini Bismarck'a bildirdi.[161] Bismarck bu itiraza tam bir psikolojik çöküşle tepki verdi. Kızgın babası tarafından azarlanmış bir çocuk gibi

kendisini yatağına kapattı. Kayzer'in mektubu ve "anlayışsızlığı", hastalanmasına, uykularını yitirmesine, hayata küsmesine ve Pflanze'nin çıkardığı sonuçla, Kayzer'in onu eleştiren bir mektup yazabilmiş olması düşüncesiyle "patolojik bir öfke hastalığına" tutulmasına yol açtı.[162]

Bu noktada Bismarck'a yakınlık ve anlayış içeren ifadelerime son vermem gerekiyor. Bismarck'ın iktidarının dayanağı olan yaşlı Kral'ın kendisinden nefret eden eşi, düşmanlarını bünyesinde toplayan bir kamarilla kurmuştu. Yarı mutlak bir hükümdarın tebası olarak güçsüz konumu, Bismarck'ın bu kamarillaya erişmesine imkân vermiyor, güçsüz rakiplerini ezdiği ve küçük düşürdüğü rahatlıkla bu kamarillayı ezemiyordu. Öte yandan Kral'ın onayına sadece ruhi sağlığı bakımından değil, kararlarını uygulayabilmesi için de ihtiyaç duymaktaydı. Bennigsen hükümete Bismarck'ın değil ancak Kral'ın Bakanı sıfatıyla girebilirdi. Gerçek iktidar ilişkilerinin sınırları nedeniyle küçük düştüğü bu sıkıntılı ortamı yaratan bizzat kendisiydi. Kral'ın mutlak yönetimini korumak için tüm gücünü kullanmış olduğundan, kendi kararlarını uygulayamamasına yol açan güçsüz konumunun suçlusu, Bismarck'ın kendisinden başkası değildi.

Bismarck'ın psikolojik bunalımları bu gerçek ve çözülemez sorunları daha da ağırlaştırmaktaydı. Hükümet ve toplum içindeki fiili güçler durmak bilmeden baskılarını sürdürürken, o bu güçlere hâkim olmak yerine, giderek güvenini yitirmekteydi. Parlamentoya karşı sorumlu hükümet konusuna bir göz atalım. 1870'ten sonra parlamenter sisteme yönelmiş olsaydı, elinde bunu yapabilecek imkân mevcuttu. Kral Başbakanının bu yöndeki isteklerine razı olmaktaydı ve Kraliçe Augusta ile Veliaht Prenses'in desteğini bu konuda yanında bulabilirdi. Fakat bu takdirde, kendi "egemen benliği" için ihtiyaç duyduğu mutlak gücün kaynağını azaltmış olurdu. Bu iç içe geçen ve birbirine bağlı açmazlar huzurunu ve fiziki sağlığını bozmakla beraber, bir müptela gibi trajik oyununu mütemadiyen tekrarlamak durumundaydı.

Veliaht Prens'in Özel Kalem Müdürü Karl von Neumann, Roggenbach'a 22 Kasım 1877'de Wiesbaden'dan gönderdiği karamsar bir mektubunda durumu özetlemiştir:

> İçinde yaşadığımız bu ümitsiz şartlarda bağımsız ve özgür ruhlu insanların birbiri ardına kamu hizmetinden ayrılmaları şaşırtıcı değil. İstifa, insanın mutlak otoritenin basit bir aleti haline gelerek kendisini küçültmesi yoluyla mahvından daha iyi bir yol...

> Şansölye'nin bir avantajı işlerin şimdiki haliyle uzun süre devam edemeyeceği konusunda herkesin kendisiyle mutabık olması.[163]

Stosch, 1877 yılbaşından iki gün sonra Roggenbach'a yazarak, von Friedberg'in Varzin'de üç gün geçirdiğini ve bizzat Bismarck'tan yeni bir siyaseti uygulamaya sokmak amacıyla Reich ve Prusya bakanlar kurullarının birleştirilmesi ve kabinenin büyük kısmının ilga edilmesi planlarını işittiğini haber verdi.

> Friedberg "Stosch'dan ne haber?" diye sormuş. "Bağımsız bakan olarak kabineye giriyor" cevabını almış. Ne kadar lütufkâr değil mi? Adam her yerde beni ayakları altında ezebileceğini ve sonra da rahatça benden kurtulabileceğini düşünüyor... Varzin'e giden Bismarck'a daha az hayran birisi, köpeğinin ölümünden hemen sonra oradaymış ve Şansölye'nin deli olduğuna veya kısa sürede delireceğine kani olarak dönmüş.[164]

Bismarck'ın iktidardaki on beşinci yılı olan 1877 senesi böyle sona erdi. Ne Şansölye ne de düşmanları bir sonraki adımlarının ne olacağını kestiremiyorlardı. Bir gazeteci bir seferinde, İngiltere'de 1950 ve 1960'lı yıllarda başbakanlık yapan Harold Macmillan'a, hükümeti rayından neyin çıkartabileceğini sormuştu. Macmillan, "Hadiseler delikanlı, hadiseler" cevabını vermişti. Bismarck'ın durumunda ise 1878 yılının hadiseleri aksi yönde etki yaratacaktı. Talihli bir şekilde birleşen olaylar Bismarck'ın siyasi hayatına aniden yeni bir yön ve soluk verdi.

10. Bölüm

"Ölü Yahudi Pansiyonu"

Reichstag'da (bugünlerde ona "*Gasthof zum toten Juden*" [Ölü Yahudi Pansiyonu] diyorlar) bir kez daha konuşmasından sonra onu bugün saat 12'de mümkün olabilecek en enerjik ve neşeli haliyle öğle yemeğini yerken buldum.

Barones Spitzemberg, 15 Mart 1884, Spitzemberg, *Tagebuch*,

Bismarck'ın oğlu Wilhelm, Kont Eulenburg'un, önde gelen Milli Liberaller ve İlericilerden -Bennigsen, Forckenbeck, Stauffenberg, Rickert vb-[1] oluşan yeni kabine listesinin kendisine sunulup sunulmadığını "şaka kabilinden" sorduğu Kayzer'in "çok sinirlendiğini" 11 Ocak 1878'de Tiedemann'a söyledi. Tiedemann, kabineye atanmasını "kuşkusuz" gören, ancak Milli Liberal Partiden bir veya iki meslektaşının da kendisiyle beraber kabineye alınması için ısrar eden Bennigsen'le, Bismarck'ın talimatı üzerine 18 Ocak'ta bir görüşme yaptı.[2] Ertesi gün, 19 Ocak 1878'de, Tiedemann görüşme hakkında rapor vermek için Varzin'e gitti. Bir hafta sonra 27 Ocak'ta Rudolf von Bennigsen Berlin'deki bir parlamento yemeğinde Lucius von Ballhausen'e Liberallerin elinde iki kozun bulunduğunu söylemekteydi:

> 1. Yardımımız olmadan karşılanamayacak artan mali kaynak ihtiyacı,
>
> 2. *Septennat*'ın [ordunun büyüklüğünü ve askeri harcamaları tespit etmiş olan yedi yıl süreli yasa-JS] iki yıl sonraki yürürlükten kalkma tarihinin yaklaşması... Parlamento ile hükümet arasında şimdi bir mutabakata varıldığı takdirde, müteakip yirmi yıl için istikrarlı bir gelişme temin edilebilecekti; aksi takdirde hesaplanamayan güçlükler baş gösterebilirdi.[3]

Milli Liberallerin önderlik kadrosu 18 Şubat 1878'de toplandı. Württemberg milletvekili Julius Holder toplantıda hazır bulunmuş ve

geçenleri güncesine kaydetmiştir. Holder, Reichstag'daki Milli Liberal Partinin Bismarck taraflısı kanadına dahil olmakla beraber, Württemberg Parlamentosunda Bismarck yandaşlarının coşkusunu genellikle federal devlet düzeyinde engelleyen bir tutum izlemekteydi.[4] Parti toplantısında ise Hölder, Bismarck'la bir güç denemesine girilmemesi gerektiğini kabul etti, çünkü:

> Reichstag çoğunluğuyla yakın temas içinde bulunacak gerçekten sorumlu bir hükümet gerekli ... yeni vergilerin onaylanması sadece Bundesrat'a değil (en azından yaptıkları yorumlara bakılırsa) Kayzer ve Bismarck'a karşı da (kısa bir ifadeyle) Reich'ı parlamenter bir idareye kavuşturmak için bir baskı unsuru olarak kullanılmalı. Özellikle Reich ve Prusya'nın maliyesi tek bir şahsın (Bennigsen) elinde toplanmalı."[5]

Bu tarihi an müteveffa A. J. P. Taylor'ın Alman tarihini açıklamak için bulduğu bir kategoriye uymaktadır: "Hiçbir şeyin dönmediği dönüm noktalarından biri." Bismarck'ın bir kaşını kaldırması veya parmağıyla işaret etmesi durumunda, üç Milli Liberal kabineye katılabilir ve Almanya tedricen daha parlamenter bir rejime doğru hareket edebilirdi. Bismarck iktidarını paylaşabilir, uzlaşmalara gidebilir ve muhalefeti tüm siyasi yaşamında gerekli bir unsur olarak kabul edebilirdi. Yarı mutlakiyetçi monarşiye bağlılığından vazgeçebilir ve dar kapsamlı da olsa iktidarı üzerinde bir kontrole razı olabilirdi. Böyle bir ihtimali Bismarck acaba hiç değerlendirmiş olabilir miydi? Buna ilişkin bir bulgu mevcut değildir. Bennigsen'le müzakereler, Morier'in "kombinezonlar" adını verdiği, satranç tahtasındaki hamlelerden başka bir şey ifade etmeyen bir kategoriye daha uygun düşmekteydi.

Bismarck'ın bu girişimlerinin arkasındaki saikleri sınamaya tabi tutulmadan önce, olaylar yardımına koştu. Papa IX. Pius 7 Şubat'ta öldü. Bismarck aniden yeni bir manevra alanına sahip olmuştu. Windthorst'tan kurtulmak için Merkez Partisine baskıda bulunma karşılığında Vatikan'la barış yapılabilir miydi? Belki de Reichstag'da korumacı siyaseti ve muhafazakâr bir hükümet kurulması planlarını mümkün kılacak bir Mavi-Kara [muhafazakâr-Katolik] çoğunluğu kurulabilir miydi? Her şeyin ötesinde haklar ve temsil konusunda fazlasıyla burjuva, fazlasıyla bilgiç liberallerden kurtulabilirdi. Kendisini birdenbire daha iyi hissetmeye başladı ve 14 Ocak'ta Berlin'e döndü. Aylardan

beri ilk defa Reichstag'da belirdi. 19 Şubat'ta Bismarck, "dürüst aracı" konuşmasını yaparak büyük devletleri Rus-Türk Savaşı konusunda Berlin'de toplanacak bir konferansa davet etti. Üç gün sonra, 22 Şubat 1878'de Reichstag üyelerini şaşırtarak, "Hedefim ... milli bir tütün tekelidir ... bunu geçici bir önlem ve bir atlama taşı olarak görüyorum..." açıklamasında bulundu." Hatta daha ileri giderek, tütün tekelini "nihai hedefi" olarak niteledi.[6]

Milli Liberaller derinden sarsılmış ve kendilerini bir açmaz içinde bulmuşlardı. Birkaç hafta önce Bismarck Bennigsen'le Milli Liberal Parti mensuplarının kabineye girmesi şartlarını konuşmaktayken, şimdi devlet müdahalesini savunmakta ve hem o dönemde hem de günümüzde liberallerin elzem bir şartı olan serbest pazar ilkesinin aleyhinde tavır almaktaydı. Bennigsen Meclis Başkanı von Forckenbeck'e yazarak: "Bu tekelin kurulmasına iştirak edemeyeceğimizi göremiyor musunuz? Şayet durum böyleyse, Şansölye'ye gideceğim ve müzakerelerimizin sona erdiğini bildireceğim"[7] dedi. Prusya Bakanlar Kurulunda Maliye Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Otto Kamphausen (1812-96) serbest ticarete müdahaleleri kabul edemeyeceği gerekçesiyle istifa etti.[8]

Bu gerilimli günlerde liberal maliye uzmanı ve Reichstag'da uzun süredir milletvekilliği yapan Ludwig Bamberger, bir yemekte Bismarck'la karşılıklı oturmuş ve yüzünün bazı ifadelerini ve konuşmalarını kaydetmiştir:

> Kocaman bıyığının arkasından yüzünü sadece kısmen görmek mümkün. Genel konuşkanlığının içinde kalın dudaklarında beliren bir yumuşaklık ve daimi bir tebessüm fark ediliyor, ancak bunun hemen arkasında büyük bir güçle yırtıp koparan bir şey, kesinlikle avcı bir hayvanın parçalayıcılığı yatıyor. Bu sevimli, sessizce gülümseyen ağız aniden açılabilir ve karşısındakini yutabilir. Ters duran ve dışbükey tarafı dışa doğru dönmüş çay fincanına benzer kabarık bir çenesi var. Güvensiz/dostça, sessizce izleyen/canlı, soğuk/alevli gözleri, kendisi istemedikçe arkasında yatanları açığa vurmamaya kararlı. Landtag'da iki uzun konuşma yapmış olmasına rağmen, 5.30'dan 8.30'a kadar hiç durmadan gevezelik etti, sadece kendisini işitiyor ve işlediği fikir dizisinden aklının çelinmesine izin vermiyor.[9]

İzleme fırsatı bulduğu bu şahsiyet özellikleri, Bismarck'ın parlamenter bir rejimden hoşlanacağını Bamberger'e düşündürmemiş olmalıdır.

Kardinal Gioacchino Vincenzo Raffaele Luigi Pecci 20 Şubat 1878'de Papa seçilerek XIII. Leo adını aldı. 68 yaşındaydı ve hükümdarlığının kısa süreli olacağı beklenmekteydi. Gerçekte ise 20 Temmuz 1903'e kadar yaşayarak 93 yaşında öldü. Yerine geçtiği IX. Pius gibi aristokrat kökenli olmasına rağmen XIII. Leo modern dünyaya karşı çok farklı bir tutum benimsedi. Yayımladığı 15 Mayıs 1891 tarihli meşhur genelgesi *Rerum Novarum*'da bilimsel keşifleri ve sanayi üretimini selamlamış, bununla beraber insan emeğinin sadece bir üretim faktörü olarak görülemeyeceğini öne sürmüş, Katolik dünyanın sanayileşmiş dünya ve beraberinde getirdiği sosyal sorunlarla ilişkisinde yeni bir dönemi hazırlamıştır. Artık Bismarck'ın Kilisenin en üst düzeyinde işbirliği yapabileceği bir muhatabı ortaya çıkmıştı. Siyasi şartlardaki ilk değişim buydu.

İkinci değişim, bir ay kadar sonra, Wilhelm von Kardorff'un (1828-1907) Bismarck'la 31 Mart tarihindeki görüşmesiyle meydana geldi. Zengin bir sanayici ve mülk sahibi Kardorff, Bismarck taraftarı Reich Partisinin kurucularından biriydi ve Partinin en belagat sahibi ve etkili liderlerinden biri olmuştu. *Gründerzeit* döneminde büyük bir servet yapmış fakat partisinden önce korumacılığa kaymıştı. Korumacı gümrük tariflerini savunmak amacıyla Serbest Ekonomik Birliği 1874 yılında, en önemli sanayi baskı grubu Alman Sanayicileri Merkezi Derneğini 1876 yılında kurdu.[10] Görüşmeye geldiğinde, Bismarck "artık mutedil korumacı ve mali gümrük tarifeleri" istediğini söyleyerek Kardorff'u şaşırttı ve şöyle devam etti:

> Önceleri ben de mülk sahibi bir kişi olarak serbest ticaret yanlısıydım, fakat artık tam bir dönüş yaptım ve önceki hatalarımı tamir etmek istiyorum... Tütün, alkol, muhtemelen şeker, kesinlikle petrol, belki kahve üzerinde gümrük vergisi istiyorum; Rusya ve ayrıca Avusturya'ya karşı çok işimize yarayabilecek hububat gümrüklerinden de korkmuyorum.[11]

Nisan ayında Bismarck, Liberallere ihtiyaç duymayacağı dönemin yeni mevzuat yapısını hazırlamak için çalışmalara başladı. Gündeminin en başında uzun bunalım döneminden yararlanarak oy kazanmış olan Sosyal Demokrat Partiyi ezmek vardı. Sosyal demokrat hedefleri savunan örgütleri ve yayınları baskı altına alabilecek olağanüstü yetkileri Bundesrat'a tanıyan bir yasanın taslağını hazırladı. Reichstag 24 Mayıs

1878'de sosyalist faaliyetleri kısıtlayan olağanüstü mevzuatı, büyük ölçüde tasarının medeni hakları ihlal ettiğini savunan Liberal muhalefetin öncülüğünde 57'ye karşı 251 oyla reddetti.[12] Bismarck'ın yenilgiye kayıtsızlığı Tiedemann'ı şaşırttı:

> Reichstag çoğunluğu planlarını bozarsa, memnuniyetsizliğini belirtmek için genellikle iğneleyici oklarını sakınmaz. Fakat bu defa kendisini talihsiz tasarıyı savunmakla görevli talihsiz bakanları hakkında birkaç alaylı söz söylemekle sınırladı.[13]

Her şeyi derinlemesine düşünen Tiedemann bu kez esas noktayı kaçırmaktaydı. Liberaller ülkenin dahili güvenliğine karşı oy kullanmışlardı. Bismarck, bulabileceği en iyi silahı eline verdiklerini bilmekteydi. "Hadiseler", kısa bir süre sonra çıkarına kullanabileceği uygun bir fırsatı eline verecekti. Max Hödel adlı bir işçi, Kayzer'e kızı Baden Büyük Düşesiyle birlikte açık bir at arabasında giderken *Unter den Linden* caddesinde 11 Mayıs 1878'de üç el ateş etti. Olayda kimse yaralanmadı ve Hödel tutuklandı. Başarısız bir akademisyen olan Dr. Karl Nobiling aradan bir ay geçmeden aynı caddeye bakan bir pencereden 2 Haziran'da yeni bir denemede bulundu ve bu sefer Kayzer seken mermi parçalarıyla üç yerinden yaralandı. Yaraları ağır olmamakla beraber, Kayzer o tarihte 81 yaşında ihtiyar bir insandı.[14] Tiedemann'ın kaydettiği üzere, suikast haberini alması üzerine Bismarck'ın gösterdiği tepki, keskin zekâsını ve siyasi maharetini gösteren en iyi yazılı tanıklıklardan biri olmalıdır. Tam metin aşağıdadır. Sahne aynı gün öğleden sonra Friedrichsruh'da geçmiştir.

> Aumühle ve Friedrichsruh Parkına doğru giderken, tarlalarda parlak güneş altında köpekleriyle beraber yürüyen Prens'i fark ettim. Ona doğru yürüdüm ve kısa bir selamlaşmadan sonra kendisine katıldım. Keyfi çok yerindeydi ve yürüyüşlerle orman havasında uzun gezintilerin sinirleri üzerindeki yararlı etkilerinden bahsetti. Kısa bir sessizlikten sonra, "Çok önemli bazı telgraflar geldi" dedim. Şakacı bir tonla, "yani açık arazide bakmamı gerekecek kadar önemliler mi?" dedi. "Ne yazık ki öyle!" diye cevap verdim. "Üzücü haberler içeriyorlar. Kayzer'in hayatına yeniden kastetmişler ve kendisine mermi isabet etmiş. Majesteleri ciddi biçimde yaralı." Prens, bulunduğu yere çakılı kaldı. Meşe ağacından yürüme bastonunu yere sapladı ve derin bir nefes alarak zihinsel bir şimşek darbesi almış gibi, "O zaman Reichstag'ı dağıtacağız" dedi. Hızla eve geri döndü ve yürürken suikast teşebbüsünün ayrıntıları hakkında bildiklerimi sordu.[15]

Morier'in belirttiği gibi, meseleleri bu anlık "birleştirme" yeteneği onu 19. yüzyılın en usta taktik siyasetçilerinden bir haline getirmiştir. Bir korku kampanyası başlatarak, vatan sevgisinden mahrumiyetle suçlayacağı Liberal Partiden kurtulabileceği, aklında bir şimşek gibi çakmıştı. Derhal Berlin'e döndü ve Kayzer'i hastanede ziyarete gitti. Eve döndüğünde Hildegard von Spitzemberg kendisini karşılayanlar arasındaydı:

> Prens Kayzer'le görüşmesinden henüz gelmişti. O güçlü insan öylesine etkilenmişti ki, konuşmaya başlamadan önce bir şeyler içmek zorunda kaldı. "İhtiyar, odanın ortasında duran yatakta arkasında yastıklarla yatıyordu. Elleri tamamen sargı bezleriyle sarılı, vücudundan sarkıyor, başına buz torbaları koymuşlar - acınacak bir manzara! Arka tarafında bir lamba vardı. Yüzünü biraz süzülmüş buldum, ama her zamanki gibi işlerle ilgili ve zihni açıktı; ağrısının olduğu belliydi; ilgilendiği konularda çok şeyler söylemek istediği anlaşılmasına rağmen bir süre sonra başıyla gitmemi işaret etti." Daha sonra hastane ziyaretinde hazır olmadığı için rahatsızlık duymuş olan Veliaht Prens'i birkaç saatliğine ziyaret etmiş. Prens, tüm emarelerin her iki suikast teşebbüsünün de arkasında Enternasyonal'in olduğunu gösterdiğini, bu nedenle Veliaht Prens'in korunması için güvenlik talep ettiğini söyledi. "Kayzer ve Veliaht Prens'i ortadan kaldırmayı, bu yolla tahta bir çocuğun gelmesini sağlamayı ve her şeyi yapabilecekleri bir ortama kavuşmayı istemekteler" imiş. Bugün büyük bir Bakanlar Kurulu toplantısı vardı. Sorun, Kayzer'in geçici olarak hükümdarlık ehliyetini kaybetmesi ihtimalinin anayasada öngörülmemiş olması ve Kral tarafından naiplik beyanı yapılmadan Veliaht Prens'in tam yetkiyle idareyi ele alamaması. Alınması gereken pek çok önemli karar var: sıkıyönetim, Reichstag'ın dağıtılması vb. Prens anlamsız bir şekilde Bernhard'a benzemesine sebep olan bembeyaz bir sakal uzattı. Akşam defaatle Kayzer konusuna dönerek, "İhtiyarı aklımdan çıkaramıyorum" deyip durdu. Kadim ve sağlam Alman sadakatinin yıkılmasından ötürü moralimiz çok bozuk ve karamsardık. Şerefimize temizlenemez bir leke sürüldü.[16]

Veliaht Prens başkanlığında 5 Haziran'da toplanan Saltanat Şurası, Milli Liberal Partinin protestolarına rağmen Reichstag'ın dağıtılmasını onayladı.[17] Alman seçmenleri 30 Temmuz 1878'de sandığa giderek % 63,4'le 1871'den beri en yüksek oranda seçime katıldılar. Milli Liberaller oylarının % 4,1'ini ve 29 sandalyelerini, İlericiler % 1'ini ve 9 sandalyelerini kaybettiler. Bismarck'ı destekleyen Liberal Reich Partisi ise, sadece % 13 oy alarak 59 sandalye kazanan *Kreuzzeitung*

muhafazakârlarından daha fazla oy alarak, 19 yeni sandalyeyle sandalye sayısını 57'ye çıkardı ve oyların % 13,6'sını aldı. Her zamanki gibi seçmen kitlesini koruyan Merkez Partisi ise bir yeni sandalye daha kazandı.[18] Muhafazakârlar ve Katolikler 397 sandalyeli Reichstag'da mutlak çoğunluk için gerekenden 11 fazla sayıyla 210 sandalyeye sahiptiler. Diğer taraftan, 125 sandalyeye sahip iki liberal parti de Merkez Partisinin 94 sandalyesiyle birlikte çoğunluğu sağlayabilmekteydi. Bismarck her iki bloğu da birbirine karşı oynayabilirdi. Liberal tehlike, sonradan anlaşıldığı gibi sonsuza kadar silinmişti. Liberallerin oyları Hitler'in iktidarı ele geçirmesinden önce zafer kazandığı 30 Temmuz 1932 seçimlerine dek sürekli azalacak ve 1871 yılının iki büyük partisinin oyları bu seçimlerde % 1'e kadar düşecekti.

Seçimler sadece güvenlik paniği arka planında değil, Metternich günlerindeki Viyana Kongresi'nden beri en ışıltılı zirve olan Berlin Kongresi'nin hemen ardından düzenlenmişti. İngiliz Başbakanı, Beaconsfield Markisi Benjamin Disraeli (1804-81), bir Salı akşamı 11 Haziran 1878'de Berlin'e geldi. Disraeli kongrede zekâ ve maharet bakımından Bismarck'a denk olabilecek tek devlet adamıydı. Daha sonra göreceğimiz üzere, birbirlerine yakınlık duyduklarını gördüler. Disraeli'nin maceralı gençlik günlerinde öğrenerek, kötü bir aksanla ve kaba bir kelime hazinesiyle konuştuğu Fransızca doğal olarak kongrenin resmi diliydi. Personeli tarafından "Şef'in Fransızca konuşmaya karar verdiği" haberi uçurulan İngiliz Büyükelçisi Odo Russell, Disraeli'yi karşıladı ve fikrinden vazgeçirmek için onun insanları manipule etmekte en çok tercih ettiği iltifat yöntemini kullanmayı denedi

> Beaconsfield'in kongrede Fransızca konuşmak istediğine ilişkin felaket bir söylenti kulağına gelmişti. Lord Odo, bunun temsilciler için çok büyük bir hüsran olacağını söyledi. Disraeli'ye "İngiliz belagatinin en büyük üstadının beraberlerinde olduğunu bilmekteler ve hayatlarındaki en büyük entelektüel ziyafeti tatmak için konuşmanızı hevesle beklemekteler" demiş. Lord Odo, [Disraeli'nin] imayı anlayıp anlamadığını veya iltifatı kabul edip etmediğini hiçbir zaman anlamadığını bize söyledi.[19]

Disraeli kongreye hayli hasta geldi. 74 yaşında bir kişi olarak nazik bir bünyesi vardı. Ayrıca savaş veya barış kararı alınmasında kayda değer bir sorumluluğu üzerinde taşımaktaydı. Kraliçe ve kabine, Rus ge-

nişlemesinin ne bedelle olursa olsun durdurulmasına karar vermişler ve Marmara Denizi'ne bir donanma sevk edilmişti. Odo Russell ertesi gün kardeşi Bedford Dükü Hastings'e[20] mektubunda, "Lord Beaconsfield heyecanlı, Lord Salisbury endişeli, tüm diğer temsilciler ürkek görünüyorlar ve bu da fazla hoş bir şey değil" demekteydi.[21]

Disraeli, Kraliçe Victoria ile yakın bir ilişki geliştirmişti ve kongre boyunca abartılı ifadelerle ona mektuplar gönderdi. Zarif ve edebi Muhafazakâr Parti lideri Kraliçe'ye katı bir ahlak hocası olan Liberal lider William Ewart Gladstone'dan (1809-98) daha latif gelmekteydi. Disraeli, Matthew Arnold'a, "Bana dalkavuk dendiğini duymuşsunuzdur ve bu doğrudur da" demişti. "Dalkavukluktan herkes hoşlanır ve kraliyet söz konusu olduğunda bunu altın tepside sunmanız gerekir."[22] Kraliçe'ye aşağıdaki notu bu üslubunun tek örneği değildir:

> Yabancı bir ülkede, Majestelerinden uzakta ve bu kadar korkutucu bir sorumluluk altında, mutluluğunun tamamen Majestelerine görevini yerine getirmesine ve gayretlerinin takdir edilmesine bağlı olduğunu bilmektedir [Kraliçe'yle yazışmalarında üçüncü şahıs kullanmaktaydı.][23]

Disraeli 12 Haziran'da Kraliçe'ye yazarak Bismarck'ın gelişinin hemen ardından ısrarla kendisiyle görüşmek istemesinden dolayı şaşırdığını bildirdi:

> Talebi uyarınca, saat ona çeyrek kala Lord Beaconsfield Şansölye'yi ziyaret etti. On altı yıldan beri görüşmemişlerdi, buna rağmen Lord B. Şansölye'nin dış görünüşünde gözlemlediği şaşırtıcı değişimi bu zaman aralığıyla açıklamakta yetersiz kalmaktaydı. İnce belli, uzun ve soluk yüzlü bir adamın yerine şimdi aşırı iri bedenli, etli suratında gümüşi bir sakalın uzadığı bir adam geçmişti. Tavırlarında ise belki eskisi kadar enerjik olmaması dışında bir değişiklik yoktu, eskisi gibi dürüst ve yapmacıksızdı... Uzun uzun, ancak düzgün ve sakince konuştu, tanınmasını sağlayan veya esasen sağlamış olan grotesk ifadelerini kullanma gayretine girmedi... B İngiltere'yi ilgilendiren büyük meselelerle uğraşacak, zira İngiltere Rusya'yla savaşa girmeye hazır.[24]

Berlin Kongresi 13 Haziran 1878'de açıldı ve Disraeli süreci uzun bir mektupla Kraliçe Victoria'ya tasvir etti:

> Kongre saat ikide Radzivill Sarayı'nda -henüz restore edilmiş, altın armalar ve parlayan yıldızlarla dolu soylu bir bina- toplandı. Lord B her günün böyle törensel ve tam tören kıyafetli geçmeyeceğine inanıyor. En az 1,88 metre boyunda ve muazzam ölçülerde, dev gibi bir adam olan Prens Bismarck başkan seçildi. Sabah oturumu sırasında kuru, yaşlı bir adam olan Prens Gorçakov dev rakibinin koluna yaslanmaktaydı ve ani bir romatizma nöbetine tutulan Prens Bismarck'la birlikte ikisi de yere yuvarlandılar ve maalesef efendisinin bir düşmanla boğuştuğunu gören Prens Bismarck'ın köpeği imdadına koştu. Prens Gorçakov'un eşlikçisinin faal çabaları neticesinde yaralanmadığı veya ısırılmadığı söyleniyor... Saat yedide olağanüstü görkemli bir mekân olan Eski Saray'da parlak bir gala ziyafeti düzenlendi. Burası gerçek bir saray olmakla beraber, tuhaf bir şekilde tüm görkemli odalar ve kabul salonları Kraliçe Anne'in zamanında fakir şairlerin kaldıkları çatı katlarında. Lord B'nin ışıltılı kabul salonuna varması için 100 basamaktan fazla tırmanması gerekmiş olmalıdır ve çöküp kalacağını düşünmüştür ki eğer büyük bir talih eseri olarak böyle bir şey vuku bulmadıysa bunun nedeni, baş teşrifatçının nefesinin yetersiz olması nedeniyle kervanın yolda birçok kereler duraklamış olmasıdır.[25]

Konferanstan önce Ruslar tüm Ayastefanos Antlaşması'nın müzakereye açık olduğu tavizini vermişler, İngilizler de antlaşmanın oybirliğiyle imzalanacağı tavizinde bulunarak, fiiliyatta Ruslara veto hakkı tanımışlardı. Odo Russell dalkavukluk oyununda en az şefi kadar iyi olduğunu Hastings'e mektubunda kanıtladı:

> Lord Beaconsfield'i hürmet ve iltifata boğuyorum ve Kraliçe veya Galler Prensi muamelesi yaparak masada ona yerimi veriyorum. O da bundan çok memnun kalıyor çünkü bana "Sevgili ve seçkin meslektaşım" olarak hitap ediyor ve Berlin'e gelmekteki başlıca hedeflerinden birinin "tanıdığı en latif hanımlardan olan sevgili refikamı" görmek olduğuna beni temin ediyor...[26]

Bismarck, Disraeli ile Dışişleri Bakanı Lord Salisbury'yi tuhaf davranışlarıyla şaşırttı ve huzursuz etti. Disraeli ve Salisbury, kısa bir ziyaret için Kayzer ve Kayzeriçe tarafından 16 Haziran'da Potsdam'a davet edilmişlerdi. Ancak güncesine yazdığı gibi, hareketlerinden önce Bismarck kendileriyle görüşmekte ısrar etti:

> Potsdam'a gitmeden önce, daveti üzerine Prens Bismarck'la bir saat kadar süren bir görüşme yaptım. Amacının ne olduğunu halen keşfetmiş değilim. Herhangi bir iş

> görüşmedik; karmaşık, eğlenceli, şahsi bir otobiyografi monoluğuydu. Bu görüşmeyi Zat-ı Alileri talep ettiklerinden herhangi bir ayrıntıya girmeyeceğim. Benimle birlikte davet edilen Lord Salisbury benden hemen sonra huzura alındı ve aynı şaşırtıcı nitelikteki bir görüşmeyi o da yaptı... Prens Bismarck, işlere ilişkin olarak ne Lord Salisbury'ye ne de bana tek söz etmedi.[27]

Ertesi gün, 17 Haziran'da Bismarck'ın garabetlerine yeniden uzun bir süre maruz kaldı. Disraeli'nin Kraliçe Victoria'ya yazdığı gibi, Bismarck konutunda resmi bir yemek -nadir bir olay- vermişti:

> Öğleden sonra saat 6'da P. Bismarck'ın konutunda büyük bir akşam yemeği. Tüm bu ziyafetler çok iyi hazırlanmakta. Tahminime göre altmış dolayında davetli vardı. Prenses de hazır bulundu. Evdeki etkisinin karşı konulmaz olduğu söylenmekle beraber, göz okşayan birisi değil. P. Bismarck'ın sağ yanında oturmaktaydım ve toplantılarda yemekle pek ilgilenmediğimden, Rabelais tarzı monologlarını dinleyebildim: değinmemesi gereken konularda sonsuz açıklamalar. Prenslere ve saraylılara hiçbir zaman güvenmememde ısrar etti; hastalıkları çevrenin düşündüğü gibi Fransa'yla savaşın yol açtığı neticeler değil, hükümdarının korkunç davranış tarzının yol açtığı şeylermiş vb.vb. Tüm hizmetlerinden sonra onu hainlikle suçlayan kraliyet mektupları ve belgeler aile arşivinde bulunuyormuş. Bu tarzda o kadar çok konuştu ki, sonunda hükümdarlar arasında evrensel olduğunu söylediği "ikiyüzlülük"le karşılaşmak yerine, adalet ve doğruluk timsali olan, tüm bakanlarının sevdiği bir hükümdara hizmet ettiğimi söylemek mecburiyetinde kaldım. Tatlı ve nazik sesine kıyasen, gulyabani görünüşü arasındaki tezat çarpıcı. Göründüğü kadarıyla çok okumuş, modern edebiyatı tanıyan birisi. Şahsiyetleri tanımlaması son derece iğneleyici. Dikkatsizce açık sözlü. Haklı veya haksız Avusturyalılara eli ayağı bağlı: Fakat her zaman şunu ekliyor: "Hizmetlerimi İngiltere'ye önerdim. Lord Derby başvurumu altı hafta ihmal etmesinin ardından beni geri çevirdi."[28]

Rusya'daki Alman Büyükelçisi von Schweinitz, kongre hakkında ciddi endişeler beslemeye başlamıştı ve eşine şöyle yazdı: "Konferans çok kötü gidiyor. Bizim dışımızda herkes Rusya'ya karşı. Andrassy, yaşlı Beaconsfield'le bir oyun sahneye koyuyor, iltifat ediyor, söylediği her şey harikaymış ve her konuda onunla beraber Rusya'ya karşı oy kullanacakmış."[29] Bismarck aniden ciddileşti ve Disraeli'nin güncesinde kaydettiği gibi, 21 Haziran'da alışılmadık bir adım attı:

Bugün İngiliz Büyükelçiliğinde düzenlenen büyük bir davette yemek sözüm vardı ancak saat 5 civarında Prens Bismarck beni ziyarete geldi. İşlerin nasıl gittiğini sordu, endişelerini ifade etti ve Sultan'ın birliklerini sınırlamak gibi uzlaşmaya yönelik bazı planları ortaya attı. Londra'da bu konuda Rus İmparatoru'nun tutumunu değerlendirmekle beraber, uzlaşmaya vardığımızı, geri dönmenin imkânsız olduğunu söyledim. "Bunu bir ültimatom olarak mı anlamalıyım?" "Öyle anlamalısınız." "Şimdi Veliaht Prens'e gitmek durumundayım. Bu konu hakkında konuşmalıyız. Bu akşam yemekte neredesiniz?" "İngiliz Büyükelçiliğinde." "Benimle yemek yemenizi dilerdim. Saat 6'da müsaitim." Davetini kabul ettim, Lady Odo'ya özürlerimi bildirdim, Bismarck, Prenses, kızı, evli yeğeni ve iki oğluyla birlikte yemek yedim. Yemekte gerçekten çok hoştu, siyasete hiç girmedi ve çok yiyip, çok içtiği halde, daha da çok konuştu.

Yemekten sonra onun sigara içtiği benim de kendisine eşlik ettiğim başka bir odaya çekildik. Sarsılan bedenime son bir darbe indirmekle beraber, bunun kesinlikle gerekli olduğunu hissettim. Bir buçuk saat kadar tamamen siyaset üzerine bir konuşma yaptık. Ültimatomun bir göz boyamadan ibaret olmadığına ikna oldu. Yatağa gitmeden önce Rusya'nın teslim olduğunu bilmenin rahatlığı içindeydim.[30]

Ertesi sabah, 22 Haziran saat 10.30'da Disraeli Kraliçe ile Maliye Bakanına bir telgraf gönderdi: "Rusya teslim oluyor ve Çarlığın Avrupa sınırı ile Sultan'ın askeri ve siyasi hükümranlığı konusundaki İngiliz planını kabul ediyor. Bismarck, 'Türkiye tekrar bir Avrupa ülkesi' diyor." Kraliçe'nin cevabı, "Her şey enerjiniz ve sebatınız sayesindedir" şeklindeydi.[31]

Birkaç gün sonra, 26 Haziran'da Disraeli şahsi sırdaşı Lady Bradford için Bismarck'ın başka bir canlı resmini çizdi.

Bismarck herkese tepeden bakıyor: Sanırım 1.93 boyunda, oransal olarak şişman; bilhassa incelikli bir telaffuzla konuşuyor, tatlı ve nazik bir sesi var ve bu ses söylediği berbat şeylerle özellikle çelişiyor: dürüstlük ve cüretkârlığıyla dehşete düşürüyor. Burada tam bir despot; en yüksekten en aşağı seviyeye kadar Prusyalılar, tüm daimi dış temsilcilikler çatık kaşlarından titriyor ve inatla bir gülümsemesini elde etmeye çalışıyor. Parlamentonun yakın zamanda dağıtılması meselesiyle çok meşgul olmasına rağmen, beni nezakete boğuyor; sosyalistlerle bir iç savaş devam ediyor, yüzlercesini her gün yasalara karşı gelmekten hapse atıyorken, dün benden ayrılmadan önce bir kez daha yalnız yemek yiyeceğimiz sözünü aldı. Sarayının geniş ve güzel bahçeleri var. Bana gelerek siyasetimin ültimatom olup olmadığını sorduğu o hatırlanmaya değer gün dışında, buraya geldiğimden beri hiç dışarı çıkmadı. Durumun böyle olduğuna onu ikna ettim ve birkaç saat sonra Ruslar teslim oldu.[32]

Disraeli bulunduğu bir teşhisten çok memnundu: "Kayzeriçe'den başlayarak tüm hanımların ellerinde romanlarım var. Genellikle kırk yıl önce yazdığım ve bir "aşk hikâyesi olarak Olağanüstü Yetkili Temsilciye pek yakışmayacak *Henrietta Temple** romanını okuyorlar."[33] Odo Russell, Dışişleri Bakanlığına bir yazısında belirttiği gibi, Şansölye'nin dahi "tekrar tekrar okuduğu Lord Beaconsfield'in romanlarına derinden meraklı [olduğunu duymuştu]. Prens Bismarck romanlarını okurken zihninin mükemmelen dinlendiğini, zira Almanya'yı yönetmeyi o anlarda bıraktığını, fakat kendisi roman yazmıyorsa bunun nedeninin Almanya hükümetinin yaratıcı güçlerinin tümünü talep etmesi olduğunu Monsier de St. Vallier'e söylemiş."[34]

Kuşkusuz Bismarck ve Disraeli Berlin Kongresi'ni egemenlikleri altına almışlardı. Aynı şekilde Disraeli'nin Bismarck'ı büyüleyici ve farklı bir şahsiyet olarak gördüğünden de kuşku yoktur. Bismarck yüksek statüsünü elde ettikten sonra *hiçbir zaman* yapmadığı şekilde ziyaretine gelmiş, başka devlet adamlarına kelimenin gerçek anlamıyla hiç tanımadığı bir yakınlık göstererek onu aile yemeğine davet etmişti. Odo Russell'ın dahi Bismarck ailesiyle böyle bir yakınlık kurduğundan emin değilim. Disraeli'nin o hatırlanmaya değer 5 Temmuz 1878 akşamına ilişkin anlattıkları aşağıdadır:

> Bismarck'la yalnızdım, yani ailesi yemekten sonra çekilince birlikte yürüdük ve sigara içtik. Bu şartlar altında sigara içmediğiniz takdirde, konuşulanları aklınıza yazan bir casus görüntüsüne bürünüyorsunuz. Beraber sigara içmek onun zihnini rahatlatıyor. At yarışlarının İngiltere'de teşvik edilip edilmediğini sordu. Hiçbir zaman olmadığı kadar dedim... "O zaman" diye haykırdı Prens, "İngiltere'de hiçbir zaman sosyalizm olmayacak. Siz mutlu bir ülkesiniz. İnsanlar at yarışlarına bağlı kaldığı sürece emniyettesiniz. Burada ise yirmi kişi birbirine 'Neden bu adamın atı var da, benim yok?' diye sormadan bir beyefendi sokakta at süremez. İngiltere'de bir asilin ne kadar çok atı varsa, o kadar popülerdir. İngilizler at yarışlarını sevdiği müddetçe, sosyalizmin sizde şansı yok." Bu bölüm konuşmamızın tarzı hakkında size ufak bir fikir verebilir. Tüm konulardaki görüşleri kendine özgü, fakat herhangi bir zorlama, çelişki gayreti mevcut değil. Montaigne nasıl yazarsa, o da öyle konuşuyor. Kıbrıs konusunu işittiğinde, "Akıllıca bir iş yaptınız. Bu ilerlemedir. Halk bunu sevecek; mil-

* Benjamin Disraeli'nin meclise yeni girdiği 1837 yılında yazdığı, ilgi görmüş bir aşk romanı. Lady Henrietta Sykes ile yeni bitirmiş olduğu yasak aşktan esinlenmiştir-e.n.

> letler ilerlemeden hoşlanır" dedi. İlerleme konusundaki düşüncesi anlaşılan bir şeye el koymaktı. İyonya adalarından feragat etmemizi bozulmamızın ilk işareti olarak gördüğünü söyledi. Kıbrıs bizi tekrar doğru yola çıkarmış, anlaşılan.[35]

Bismarck Berlin Kongresi'ni tamamen yalnız başına yönetti. Üç dili -İngilizce, Fransızca ve Almanca- bir arada kullandı ve gerekli belgeleri el yazısıyla veya dikte vererek hazırladı. Tüm işleri yirmi oturumda tamamlamayı başardı ve müzakerelerle karşılıklı tavizlerden oluşan bir paket elde etti. Britanya Kıbrıs'ı aldı, Bulgaristan küçüldü, Makedonya ve Akdeniz kıyılarında Türk hükümranlığı korundu. Başka bir ifadeyle, Rusya Hindistan'a ulaşım yollarını etkileyemez hale getirildi. Boğazlar Türk kontrolü altında bırakıldı. Rusya, Besarabya, Kars, Ardahan ve Batum'u aldı ancak bunların hiçbiri Pan-Slav grupları ve Rus emperyalistlerini tatmin etmedi. Avusturya telafi olarak, Bosna-Hersek ve Yeni Pazar Sancağının üzerinde kontrole sahip oldu. Bismarck, Güneydoğu Avrupa'yı yeniden düzenlemiş, savaşı engellemiş, kendisinin ve Alman İmparatorluğu'nun itibarını artırmıştı. Diplomatik meselelerde, ülke içi meselelerde çok nadiren takip ettiği davranış biçimlerini kullanarak, müzakere yürüttü, yatıştırdı, tartıştı ve uzlaştırdı. Bununla beraber, tarafsızlığını korumak için nihai olarak Rusya'yı desteklememeyi seçerek Çar ve maiyetini gücendirdi.

Kongrenin parlak ışıkları sona erdikten sonra ülke içi meselelere dönmek durumundaydı. Bad Kissingen'de geçirdiği yaz mevsimi sırasında Kardinal Aloisi Masella ile 30 Temmuz-16 Ağustos tarihleri arasında düzenli olarak bir araya geldi. Ancak Katolik Kilisesiyle müzakereler bir sonuca varamadı. Falk'a 8 Ağustos'ta yazdığı gibi, "Papa, Merkez Partisi üzerinde en küçük bir etkiye sahip değil"di, fakat bunu kimsenin bilmesini istememekteydi. Yazısının devamında şöyle demekteydi: "Görüşüme göre, belirsizlik mümkün olduğunca uzun sürmelidir. Devlet ve Curia* arasında uzlaşmaya yakınlaşıldığı inancı Curia, Merkez ve Liberal partileri bakımından yararlı olacaktır."[36]

---

* Latince *curia*, çoğulu curiae, resmi veya dini meselelerin ele alınarak çözüme kavuşturulduğu kurul, konsey anlamına gelmektedir. Eski Roma'da kamu görevlilerinin atamalarını ve idari işlerini karara bağlamak için otuz *curiae* mevcuttu. Ortaçağlarda kralın kabinesi *curia* olarak adlandırılmıştır. Günümüzde bu ad Roma Başpiskoposuna kilise işlerini yönetmesinde yardımcı olan kabineye verilmektedir-ç.n.

Yeni Reichstag 9 Eylül 1878'de ilk toplantısını yaptı. Darbe almış ve küçülmüş Milli Liberal Parti yıkıcılığa karşı bir yasanın kabul edilmesine esasen razı olmuştu. Sorun, yasanın ne kadar sert olması gerektiğinden ibaretti. Bir hafta sonra Bismarck, Anti Sosyalist Yasa'nın ilk müzakereleri için Berlin'e döndü.[37] İlk konuşmacılardan biri, sosyal demokrasiye ateşli bir saldırıda bulunan ve onları vatana ihanetle suçlayan Hans von Kleist-Retzow'dan başkası değildi:

> Tüm Sosyal Demokrasinin vatan hainliğine götürdüğü, köstebek vazifesi gördükleri, devletin temellerini tahrip ettikleri görüşünü koruyorum. O takdirde, yaptığınız işler, sokaklarda söylediğiniz savaş şarkıları, geleceğin Marseillaise marşları, çocuk oyunu mudur; bir insanın barut alması ve silahını ateşlemesi gibi işlerden daha mı az hazırlık niteliğindedir?[37]

Kleist'ın sözlerini bitirmesiyle, Reich Şansölyesi bakanların sıralarından aşağı indi ve eski arkadaşının yanına gitti. Çok duygulanan Bismarck, elini uzatarak, tüm ülkenin gözü önünde bir barışma jestinde bulundu. Kleist da derinden duygulanmıştı. İki gün sonra eski ve yeniden kazandığı arkadaşına bir teşekkür mektubu gönderdi:

> Hareketimden önce, çok uzun ve acı bir ayrılıktan sonra elinizi bana uzattığınız için size tüm kalbimle teşekkür etmeme izin veriniz. Bu jestinizde eski dostluğumuzu, aile bağlarımızı ve hanelerimiz arasında daha önceleri mevcut irtibatı yeniden tesis etmek arzunuzun ifadesini büyük bir sevinçle görüyorum.[38]

Dostlukları eski temeline dönmedi ve Kleist Ayan Meclisinde ayaküstü görüşmeler dışında Bismarck'ı nadiren görebildi. Von Kleist için dostlukları önemliydi, acaba Bismarck için durum öyle miydi? Londra'da 29 Mayıs 1877'de ölen eski dostu "Mot"u, John Lothrop Motley'i kaybetmişti. Bilimsel ilgilerini paylaşmadığı, o dönemlerde Rus İmparatorluğu'nun parçası olan Letonya'da bir malikâneye sahip kolejden başka bir arkadaşı "Flesch"i, Alexander von Keyserlingk'i de nadiren görmekteydi. Giderek kendisini daha yalnız ve yalıtılmış hissetmekteydi.

23 Eylül'de Bismarck Berlin'den Varzin'e gitmekle beraber, sosyalist yasasının görüşüldüğü komitenin temyiz usulleri konusunda uzlaşma sağlayamaması nedeniyle dönmek zorunda kaldı.[39] 9 Ekim'den 15 Ekim'e kadar medeni haklar konusunda ateşli bir müzakere yürütüldü.

Eduard Lasker sosyalistlerin anayasal haklarını korumak için son mevziye kadar savaştı. 11 Ekim'de ise yanında beklemediği bir müttefik buldu. Ludwig Windthorst bu konuda en etkili konuşmalarından birini yaptı:

> "Muhafazakâr", mevcut olanı, devlet ve kilisenin kurumlarını muhafaza etmek anlamına gelir. Hükümeti bu kurumları keyfine göre değiştirebileceği mutlak yetkilerle silahlandırmak anlamına ise gelmez. Muhafazakârlığı Polizeiwirtschaft [polis devleti] ile karıştırdığınız sürece, sizinle bir ittifak kesinlikle söz konusu olamaz...[40]

Windthorst'un muhafazakâr Katolik partisinin başındaki cesur duruşu, her zaman koruduğu tutumunu yansıtmaktaydı -Katoliklerin *Kulturkampf* sırasındaki savunması tüm hakları, Yahudiler, Katolikler, sosyalistler veya ateistler dahil herkesin hakkını kapsamaktaydı. Windthorst'un Bismarck'ın otoriterliğine ve hukuk ihlallerine, çok zaman kendi partisinin gerici içgüdülerine karşı mücadelesinde gösterdiği tutarlılık, dürüstlük ve saf cesaret, Almanya Federal Cumhuriyeti'nde bugünkünden daha fazla tanınmasını ve değer verilmesini hak etmektedir. Lasker dahi kamuoyu olarak gördüğü baskılar karşısında gerilemiş ve "yasalara aykırılık artık hoş görülemez; milletvekilleri olağanüstü bir yasa için oy kullanmaya neredeyse zorlanmışlardır" itirafında bulunmuştu.[41] Reichstag 19 Ekim 1878'de Anti Sosyalist Kanunu 149 oya karşı 221 oyla onayladı. Alman Muhafazakârları, Hür Muhafazakârlar ve Milli Liberaller yasanın geçmesi için bir ittifak kurdular. Hükümet yasanın ikinci müzakeresinde Lasker'in verdiği değişiklik önergesini kabul etmek zorunda kalarak, yasanın ilk aşamada sadece Eylül 1881'e kadar (iki buçuk yıl) yürürlükte kalacağını onayladı.[42] Yasa sert sınırlamalar getirmekteydi: "1. madde: Sosyal demokrat, sosyalist ve komünist faaliyetlerle mevcut devleti ve sosyal düzeni devirme niyeti taşıyan cemiyetler yasaklanır." 9. madde, devleti ve sosyal düzeni devirme amacına yönelik kamu toplantılarını yasaklıyor, 11. madde ise aynı maksadı taşıyan yayınları yasa dışı ilan ediyordu. Bir dizi ilave tedbir sosyalist örgütlerin üzerindeki baskıyı artırdı.[43] Bismarck, yeni İçişleri Bakanı ve eski bakanın kuzeni Kont Botho zu Eulenburg'u (1831-1912) yasanın vatandaşlara sosyalistlere oy verme imkânını tanımaya devam ettiği, demiryolu işçileriyle diğer devlet işçilerinin bu haklarını elinden almadığı için suçladı. Bismarck, Lucius'a, "sosyalist olduğu hukuken ispatlan-

mış vatandaşların oy verme hakkına, seçimlerde aday olma hakkına ve Reichstag'da bulunma imtiyaz ve keyfine sahip olmalarının mümkün kılınmasına inanamıyorum" dedi.[44]

Anti Sosyalist Yasasının oylanmasından önce, 17 Ekim 1878'de üç partiden bir grup milletvekili (Merkez Partiden 87, muhafazakârlardan 36, liberallerden 27 olmak üzere toplam olarak 397 üyeli Reichstag'ın çoğunluğunu temsil eden 204 milletvekili) "Reichstag Ekonomik Cemiyeti"ni kurdu. Gümrük korumacılığının savunucularından Württemberg'li Friedrich von Varnbüler başkanlığa seçildi. Cemiyet, serbest ticaretin kaldırılmasına taraftar olan bir çoğunluğun açık mevcudiyetini gösterdi. İkinci büyük değişim Alman siyasetindeydi. Bu yönde herhangi bir yasa önerisinde henüz bulunulmamıştı ve ayrıntıların tespit edilmesi gerekliydi. Ancak Meclisin yönelimi artık belirgindi.[45]

Bismarck 23 Ekim'de Berlin'den ayrıldı ve Friedrichsruh'a gitti. Seyahat sırasında Bismarck'ın trenin durduğu her istasyonda içtiği bira şişelerini masanın altına sakladığı Tiedemann'ın dikkatini çekti. Tiedemann'a halkın Şansölyelerinden hayal kırıklığına uğramamaları gerektiği açıklamasında bulundu.[46] Bismarck 9 Kasım'da I. Wilhelm'e yazarak Landtag'dan uzun süre ayrı kalmasından ötürü özür diledi:

> Sağlığım pek memnuniyet verici değil. Yıllardır yararlanma imkânı bulamadığım tam bir dinlenmeye bir süreliğine ihtiyacım var; Landtag oturum halindeyken bu dinlenmeyi Friedrichsruh'da bulmayı umuyorum. Bedeni zayıflığımın Majestelerinin gücünün geri geldiğini Lehndorff'dan işitmekle duyduğum memnuniyeti bozmasına müsaade etmeyeceğim.[47]

Daha önce belirttiğim gibi, Pflanze hesaplamalar yapmış ve 14 Mayıs 1875 ile Kasım 1878 arasındaki 1275 günden 772 günü Bismarck'ın malikânelerinde veya kaplıcalarda geçirdiğini, başka bir deyişle iki yıldan fazla Berlin'den ayrı kaldığını ortaya çıkarmıştır.[48] Dikkat çekici husus, Bismarck'ın Berlin'den uzaktayken çok az dinlenmiş olmasıdır. Muhtıralar yazmış, bakanları kabul etmiş, mevzuat kaleme almış ve yandaş basında makaleler çıkarttırmıştır. Örneğin, 6 Kasım'da resmi gazeteler XIII. Leo ile Bismarck arasındaki barış hamlelerinden memnun olmadığı gerekçesiyle Merkez Partisine saldırıda bulundu. *Provinzial Correspondenz* şöyle yazmaktaydı:

> Bu çarpıcı davranış, yıllardır Alman Katoliklerinin ruhban sınıfı çıkarlarını temsilcisi pozuna bürünen ancak gerçekte Roma Katolik Kilisesinin gerçek çıkarlarıyla hiçbir ilişkisi olmayan, katıksız siyasi emeller peşindeki Merkez Partisinin terkibi, önderlik yapısı ve karakteri kavranıldığında anlaşılabilir niteliktedir.[49]

İzleyen birkaç yıl boyunca Bismarck Roma'daki Curia ile Almanya ve Reichstag'daki Merkez Partisi arasındaki çatlağı genişletmeye çalıştı. Çatlak mevcudiyetini korudu. Merkez Partisi Vatikan'ın temsilcisi olarak hareket etmeyi reddetti ve Curia'nın kabul etmekte zorlandığı özyönetim talebinde bulundu. Bismarck bu gerilimi hissetti; istismar edecek kadar kurnazdı. Windthorst ise çatlak büyümeden hamlesini kesecek hünere sahipti. Bismarck'ın yeni kampanyasına karşılık olarak Windthorst 11 Aralık 1878'de hâlâ Alman topraklarında bulunan dini tarikatların mevcudiyetlerine izin veren ve Katoliklerin medeni haklarını koruyan Reich Anayasasının 15, 16 ve 18. maddelerini yeniden yürürlüğe sokan bir yasa tasarısı sundu. Windthorst, piskoposlar ve Merkez Partisinin, karşı çıkılması mümkün olmayan böyle bir tasarının arkasında sağlam bir cephe oluşturacaklarını ayrıca Lasker ile sol liberallerin manevrasını destekleyeceklerini bilmekteydi. Neticede, birkaç küçük rahip ve rahibe manastırı Bismarck'ın kudretli Reich'ı için nasıl bir tehdit oluşturabilirdi? Bismarck bu kadar mütevazı ve makul bir teklifi reddederse, Roma Curia'sı mahrem müzakerelerini kesecek ve Merkez Partisinin arkasında yerini alacaktı. Windthorst, Bismarck'ın kendi oyununu ancak Şansölye'nin oynayabileceği sürat ve esneklikle oynadı. Kilisenin *Kulturkampf*'daki zayıflığı, Bismarck'ı zor durumda bırakmak ve Katolik müminleri cesaretlendirmek için kullanabileceği mükemmel bir imkân sağlıyordu.

Kulturkampf'ın sonunun yaklaşması ve 1878 seçimleri Bismarck'ın liberal oylara ihtiyacını azaltmıştı. Artık korumacılığı yürürlüğe sokabilirdi. 12 Kasım 1878'de Bundesrat'ın yeni mevzuatı hazırlamak üzere bir Gümrük Tarifesi Komisyonu kurmasını önerdi. Aralık ayında Friedrichsruh'u düzenli olarak ziyaret eden Bleichröder, Bismarck ve Tiedemann'a Amerikan rekabetinin, İngiliz para politikası üzerinde kalıcı etki göstermeye başlamış olduğu ve İngiliz hükümetinin muhtemelen kısa süre içinde korumacılık önlemleri alacağı bilgisini İngiltere'deki bağlantılarından edindiğini söyledi. 15 Aralık'ta yandaş basın, Bismarck'ın gümrük tarifelerinde göz önünde tutulması gereken hususları içeren bir mektu-

bu Bundesrat'a gönderdiği haberini verdi. Ayrıca Bismarck Reichstag'da, dolaylı vergiler "dolaysız vergilere göre mükellefe daha az yük getirdiği için", Reich gelirlerinin gelecekte daha çok ölçüde dolaylı, daha az ölçüde dolaysız vergilerden elde edilmesi gerektiğini açıkladı. Gümrük gelirleri, bu tür bir mali reformu kolaylaştıracaktı. Ayrıca, "ticari ilişkide bulunduğumuz devletlerin büyük kısmı kendilerini gümrük duvarlarıyla çevirirken ... Alman ürünlerinin yabancı mallar karşısında küçük de olsa bir avantaj sahibi olmaları, ülkenin iktisadi çıkarlarına uygun ve haklı" görünmekteydi.[50] Muhalefet gazeteleri, her ne kadar 1875'te devlet gelirlerinin büyük kısmının "zenginlerden alınacak gelir vergisinden" sağlanmasını isteyenin bizzat kendisi olduğunu hatırlatsa da bu iki standart korumacılık önlemi, Bismarck'ın siyaseti haline geldi.[51] Muhalefet, dolaylı vergilerin geriletici bir etkisinin olduğunu, bir somun ekmekten alınan bir kuruş verginin fakir bir insanın geliri içindeki payının, zengin bir insanın ödediği bir kuruşa göre daha büyük, dolayısıyla fakirlere maliyetinin daha fazla olacağını vurguladı. Ancak, Tiedemann'ın güncesinde 11 Ocak 1879'da kaydettiği üzere, Bismarck savaş ruhu içindeydi:

> Vergi ve gümrük politikası Prusya bakanlarınca muhalefetle karşılanırsa, Berlin'e gelecek, Bakanlar Kurulunu toplantıya çağıracak ve kabine sorunu çıkaracakmış. Beyler birlikte hareket etmedikleri takdirde, kendilerine başka makamlar aramalarını tavsiye edecek, gerekirse daha alt mevkilerden kişilerle yeni bir kabine oluşturacakmış. Kayzer de kendisiyle aynı fikirdeymiş.[52]

Öte yandan, Reichstag'da konuşma özgürlüğünün "kötüye kullanılmasını" önlemek amacıyla *Maulkorbgesetz* [gem yasası] adı verilen bir düzenlemeyi Bundesrat'a sevk etti. Konu Prusya Parlamentosunda gündeme geldiğinde çoğunluğun görüşlerini dile getiren Lasker, "Konuşma özgürlüğüne dokunulamaz ve bu böyle de kalmalıdır [dedi ve] Reichstag'ın bu özgürlüğü nasıl muhafaza edeceğini iyi bildiği kanaatini ifade etti".[53] Reichstag'da konuşma özgürlüğüne sınırlama getirmeyi -Bismarck dahi- başaramadı ve öneri reddedildi.

Reichstag Başkanı Max von Forckenbeck (1821-92), Bavyera liberallerinin lideri Franz Freiherr Schenk von Stauffenberg'e (1834-1901), yazdığı 19 Aralık tarihli mektubunda endişelerini dile getirdi. Forckenbeck ve Stauffenberg, Bennigsen'in Bismarck'ın kabinesine sokmak is-

tediği iki bakandı. Her ikisi de Bismarck için fazla liberal kalmaktaydı. Forckenbeck'e "koyu kızıl" adını takmıştı.[54] Forckenbeck'in mektubu siyasi ortamda devam eden değişimi özetlemektedir.

> Bismarck sistemi her zaman korktuğum gibi ürkütücü bir hızla gelişiyor. Genel askerlik hizmeti, sınırsız ve aşırı dolaylı vergiler, disipline sokulmuş ve konumu düşürülmüş bir Reichstag ve tüm maddi çıkarlar arasında güçsüzleştirilmiş ve tahrip edilmiş bir kamuoyu - bu durum kesinlikle halkın yetkisizleştirilmesi siyaseti, anayasal özgürlüğe doğru ilerlemenin sonu, aynı zamanda tüm Reich ve yeni emperyal monarşi için feci bir tehlike. Milli Liberal Parti mevcut siyaseti, programı ve terkibiyle bu tehlikelere karşı mücadelede uygun bir araç mıdır? Bu bataklığa giderek daha fazla sokulmayacak mıyız? Katıksız muhalefet artık bir vazife değil midir?[55]

Ludwig Bamberger, Bismarck'ın gümrük tarifelerini uygulamaya sokmasındaki saiklerine kuşkuyla baktı ve sadece 1879 tarihi bulunan günce kaydında şahsi çıkarların bunda büyük bir rol oynadığını öne sürdü:

> Bismarck, korumacı tarife düşüncesine, tarımın korunması konusundan geldi. Sınai tarifeler basit bir bahanedir. Tarım tarifeleri arasında da listenin başında keresteye getirilen tarifeler var. Kendisi ne de olsa orman sahibi birisi. Bundesrat'ta bu konu gündeme geldiğinde Hamburg Senatörü Plessing [Krüger'i temsilen] Bismarck'ın gösterdiği aşırı ilgiden şaşkınlığa uğramış. Tüm müzakerelere bizzat katılmış, sonu gelmeyen konuşmalar yapmış, kereste ticareti hakkında bir şirket memuru gibi her türlü ayrıntıyı biliyormuş. Senatörün anlattığına göre, Lauenburg ormanlarında baltalar çalışıyor, kerestelik kütük yığınları birikiyormuş... Bismarck güvendiği danışmanlarından tarife yasasının nihai taslağını Bad Kissingen'e göndermelerini isteyerek, kendi eliyle kereste ürünlerinin farklı kategorilerindeki oranlarda düzeltmeler yapmış.[56]

Şubat ayı sonlarında eski bir arkadaşını daha kaybetti. Albrecht von Roon 27 Şubat 1879'da 76 yaşında öldü. Robert Lucius von Ballhausen yakından tanıdığı bu kişiyi şöyle değerlendirmiştir:

> Roon ciddi, görevine bağlı, vicdanlı Prusyalı tipinin mükemmel bir örneğiydi. Yüksek entelektüel yeteneklerle, örgütlenme konusunda büyük bir kabiliyetle, sarsılmaz bir kararlılıkla ve irade gücüyle donanmıştı. Tavırlarında zaman zaman aceleci, cesaret kırıcı, fakat her zaman içtenlikli bir kişiydi."[57]

Roon yüksek makamların, şöhretin ve başarının şımartamadığı ve bozamadığı, kendi yapısından gelen bir dürüstlüğe ve namus anlayışına sahipti. Bismarck'ın meslek hayatını en çok borçlu olduğu kişiydi. Kral'a 1859'dan 1862'ye kadar ısrarlı tavsiyeleri sayesinde Bismarck "İhtilaf Zamanı"nda başbakan olma şansını yakalamış, ilişkilerinde koruduğu sadakatiyle Bismarck'a bulunduğu mevkiye gelmesine imkân vermişti. Sağlığı kötü ve çok yorgun bir haldeyken Bismarck'ın Prusya Başbakanlığı teklifini 1872'de kabul etmiş, böylece histerik hastalık hastalığı nöbetlerine tutulmasında ona rahatlık tanımıştı. Bismarck'ın Roon hakkındaki yargısı ise şöyledir:

> Roon meslektaşlarım arasında en ehliyetlisiydi. Diğerleriyle anlaşamazdı. Onlara uzun yollar yürüttüğü bir tabur muamelesi yapardı. Meslektaşlar zaman içinde bu durumdan şikâyet ettiler ve Başbakanlığı tekrar üstlenmek zorunda kaldım.[58]

Bismarck'ın yol arkadaşları arasında en sadık ve en uzak görüşlü olan kişiye vedası bu kadardı.

7 Şubat 1879'da Bismarck, hükümetin "1876 taslağında belirlendiği üzere, ana hatlar bakımından devlet demiryolları sistemini tamamlamayı hedeflediğini" duyurdu.[59] Özel girişimcilerdeki geri çekilme artık bir bozgun halini almıştı. En büyük toprak sahiplerinden 250 kişiyi bir araya getiren baskı grubu Alman Toprak Sahipleri Kongresi 24 Şubat 1879'da korumacılığı benimsedi.

Geriye yeni tarifelerden merkezi makamlara akacak gümrük gelirleriyle ne yapılacağı sorunu kalmıştı. Alman Reich'ı federal bir devletti. Bakanlar Reichstag'a hitap ettiklerinde, "Almanya" ve "Reich" bir yana, "Müttefik Hükümetler" adına da konuşmaktaydılar. Tarifelerden gelen gelir istisnasız olarak federal hükümete gittiği takdirde, federal bütçenin dengesi Müttefik Hükümetler aleyhine buzulmuş olacaktı. Roma Katolik Merkez Partisinin güç tabanı, Prusya tahakkümü altında olup Reich'ın büyümesine çok isteksiz bakan Bavyera, Württemberg ve Baden'in Katolik bölgeleri ile Katolik Rhineland'da bulunmaktaydı. Reichstag 12 Şubat'ta açıldığında Bismarck'a çoğunluğu sağlayacak veya buna engel olacak partinin 94 oya sahip Merkez Partisi olacağı hususu giderek açıklık kazandı.

Bu durumun ilk sonucu, Bismarck'ın Windthorst'a karşı nazik olmayı öğrenmesi gerektiğiydi. Windthorst'la 31 Mart'ta bir görüşmede bulundu ve Hanover Dul Kraliçesine bir ödenek tahsis etti. Windthorst sürgündeki Hanover kraliyet ailesinin avukatı olduğundan bu çok uygun bir jestti.[60] Bunun ardından, Vatikan'ın atanacak piskoposlar için önceden devletten onay alması anlamına gelen *Anzeigepflicht* yükümlülüğünün korunması karşılığında Curia'nın diplomatik olarak tanınmasını önerdi. Windthorst, "müzakerelerin içeriği hakkında Curia'dan herhangi bir bildirim almadığını, bu nedenle görüş bildirecek durumda olmadığı" cevabını verdi. Bismarck ve Windthorst gümrük tarifeleri ihtiyacı konusunda ise mutabık kaldılar.[61]

Bu karmaşık müzakerelerin ortasında, Fransız Büyükelçisi Saint-Vallier, Bismarck Reich'ında parlamentonun gücünün gerçekliği konusunda Fransız Dışişleri Bakanı Waddington'a 8 Nisan 1879 tarihli bir yazı gönderdi:

> Burada mevcut parlamenter sistemi bir gerçeklik olarak görmek Berlin'deki yüzeysel yorumcular ve konuya yeni aşina olanların ortak bir yanlışıdır. Biraz daha tecrübe edinilip düşünüldüğünde Almanya'nın, satıhta güzel süslenmiş, parlamenter ve anayasal sistemi sadıkane temsil eden incelikli ve hoş görünüşlü bir binanın ön yüzü gibi olduğu kısa sürede fark edilmektedir; kurallar doğru biçimde tatbik edilmektedir; tarafların oyunları, koridorlardaki hengâmeler, canlı müzakereler, fırtınalı oturumlar, hükümetin, hatta güçlü Şansölye'nin aldığı yenilgiler (elbette ikincil önemde gördüğü konularda), kısaca her şey bir illüzyonu yansıtmakta, insanı müzakerelerin ciddiyetine ve oyların önemine inandırmaktadır. Fakat bu sahnenin gerisinde, sahne arkasında ülkenin yaşamsal güçlerinin -fanatizm noktasına kadar ülkesine adanmış ordu, efendisi tarafından disipline sokulmuş bürokrasi, daha az itaatkâr olmayan parlamento sıraları ve zaman zaman kuşkucu, çabuk eleştiren, ancak yine de yüksek iradeye boyun eğmekte daha da hızlı davranan bir nüfus- desteğinde belirleyici anda her zaman müdahale eden ve sözünü geçiren Kayzer ve Şansölye vardır.[62]

Almanya'nın bu gözle, otoriter bir devlet olarak değerlendirilmesine katılmak kolay olmakla beraber, getirilen açıklama fazla basittir. Parlamenter hükümet, kendisini Bismarck'ın kontrolünden kurtarmak için çırpınmıştır. Kayzer ve Kral I. Wilhelm'in ömrünün uzunluğu kaçınılmaz bir şey değildi. 1887 yılından önce herhangi bir zamanda ölümü Almanya'da

bir parlamento egemenliği dönemini başlatabilirdi. Reaksiyoner Kayzer ile Bismarck'ın zekâsının birleşimi bu gelişmeyi kıl payı farkla engellemiştir.

Nisan ayında Windthorst Hanoverli bağlantılarını görmek için Viyana'ya [Hanover kraliyet ailesi Viyana'da sürgünde bulunmaktaydı-ç.] seyahat etti ve orada bulunurken Bismarck ile Vatikan arasında iletişimi sağlayan N*uncio* [Papalık elçilerine verilen unvan] Başpiskopos Ludovico Jacobini ile 20 Nisan 1879'da bir görüşmede bulundu. Windthorst, Nuncio'ya, "Bismarck, Kral Wilhelm ve hanedandan daha güçlü. Ona karşı hiç kimse bir şey yapamaz" dedi. Tarihçi Klopp, heyecanla "İkinci bir Wallenstein" diye ekledi. Windthorst buna kısa bir ifadeyle "Ondan da fazla" karşılığını verdi.[63]

Windthorst Nisan 1879 sonunda Berlin'e döndüğünde bir sürpriz kendisini beklemekteydi. Bismarck ilk defa olarak onu 3 Mayıs'ta 76 Wilhelmstrasse'de parlamento üyeleri için düzenlediği bir suareye davet etmişti. Merkez Partisi milletvekilleri bu tür keyifli davetlerden o ana dek katı bir şekilde dışlanmışlardı. Basın mensupları ne olduğunu anlamak için sarayın dışında toplandılar. Bismarck Windthorst'u özel bir yakınlıkla karşılamakla beraber, beyaz yeleğinin üstüne punç sıçrattı ve Windthorst ile çevredekiler eğlenerek izlerken, bir masa örtüsüyle üzerini kurulamaya çalıştı. Bismarck'ın Windthorst'a karşı duyduğu derin nefret göz önüne alınırsa, olay "Freud tarzı bir aksilik" olarak değerlendirilebilir. Zayıf, küçük adam merdivenlerde belirdiğinde gazeteciler nasıl kabul edildiğini sordular ve o da her zamanki hazırcevaplılığıyla "*extra Centrum nulla salus*" ifadesiyle cevap verdi. Katolik dogmasına aşina olmayanlar için bir izahat gerekebilir.[64] Geleneksel Katolik doktrininde Kilise "*extra ecclesiam nulla salus*" -kilisenin dışında selamet yoktur- prensibini öğretmektedir. Windthorst'un kelime oyunu, Bismarck'ın Reichstag'da Merkez olmadan hiçbir şey başaramayacağı gerçeğini ifade etmekteydi; "Merkez Partisi olmadan selamet" olmayacaktı. İnatçı bir ultramontan ve sert bir ilahiyatçı muhafazakâr olan Rahip Franz Christoph Ignaz Moufang (1817-90)[65] Windthorst ve Deccal Bismarck'ın nazik sohbetlere girmelerinden hiç hoşlanmamıştı:

> Sürgün ve taciz edilen piskoposlar, cezalandırılan ve eziyet edilen papazlar ve Herr Bismarck ile Herr Windthorst'un dostça bir araya geldiğini gazetelerde okuyan ve duyan dindar Katolikler bir insanın hem Kiliseye eziyet edip hem de aynı zamanda Herr Windthorst'un dostu olabileceğini anlamamaktadırlar.[66]

Anlaşılan "şeytanla yemek yiyenin uzun kaşık bulundurması gerektiği" sözü, rahibe öğretilmemişti.

9 Mayıs 1879'da Eduard Lasker Reichstag'da yaptığı konuşmada Bismarck'ı "mülk sahiplerinin mali siyasetini" izlemekle suçladı. Bismarck öfkeyle cevap verdi:

> Ben de aynı haklılıkla Sayın Milletvekili Lasker'in mülksüzlerin mali siyasetini izlediğini söyleyebilirim. Kendisi Kutsal Kitap'ta haklarında söylendiği gibi "ekmezler, biçmezler, ip eğirmezler, dokumazlar ve yine de çıplak kalmazlar" denilen, mevzuatımızı çıkartmamızın her aşamasında çoğunluğa mensup beyler arasında yer almaktadır.[67]

Asıl alıntı ise çok farklıdır. Matta İncili 6:26. ayetten alınmıştır: "Gökte uçan kuşlara bakın! Ne eker, ne biçer, ne de ambarlarda yiyecek biriktirirler. Göksel Babanız yine de onları doyurur. Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz?"

Bismarck sözlerine Lasker'e yönelik son derece sert saldırılarla devam etti ve sonunda Reichstag başkanı önündeki çanı çalarak Şansölye'yi parlamentoya uygun bir dil kullanması için uyardı. Çileden çıkan Bismarck "nahoş bir sahne" yarattı:

> Bu çanın manası nedir? Mecliste düzen mükemmel... Ben Reich'ın en yüksek görevlisiyim ve burada Bundesrat Başkanı olarak bulunuyorum. Başkanın disiplinine tabi değilim. Bugün yaptığı gibi bana müdahale edemez veya çanla beni uyaramaz. Nihayet benim veya Bundesrat üyelerinin konuşmalarını eleştirebilir. Hatta üstlerine şikâyet de edebilir fakat bu yolla disiplin uygulamaya kalkışırsa, [Meclis] dağıtılmaya bir adım daha yaklaşır.[68]

Ateşli müzakereler devam etti. Komiteler dışında sadece Reichstag'da yapılan müzakerelerde 155'ten fazla vekil söz aldı. Özel çıkar grupları Mecliste kol gezerek şu veya bu ürün için koruma taleplerinin kabulü için bastırdı, oranlar ve şartlar konusunda pazarlıklar yürütüldü. Bir şart elzem hale gelmişti ve Merkez Partisi bu şartı Meclis Başkanvekili Georg Freiherr von und zu Franckenstein (1825-90) aracılığıyla Meclis kürsüsüne getirdi. Franckenstein, korumacı tarifelere ilişkin mevzuatı hazırlayan komitenin başındaydı ve bu mevzuata "Franckenstein maddesi" adı verilen, Reich'a ödenecek gümrük gelirleri ve tütün vergisinin

miktarını 130 milyon markla sınırlayan bir hüküm ekledi. Bu miktarın ötesindeki gelirler federal devletlere aktarılacaktı. Franckenstein maddesi, 9 Temmuz 1879'da 122 oya karşı (Milli Liberaller, İlericiler, Polonyalılar, Guelfler ve SPD) 211 oyla (Muhafazakârlar, Serbest Liberaller, Merkez) kabul edildi.[69] Maddenin uzun vadeli ve önem taşıyan etkileri görüldü. Reich'ı belirli bir gümrük geliriyle sınırlayarak merkezi hükümetin 1896 büyük bunalımından sonra ithalatta görülen şaşırtıcı büyümeden fayda elde etmesini önledi. Niall Ferguson, 1914 öncesi yıllarda bütçedeki daralmanın Genelkurmay ve Harbiye Bakanlığını Rus ve Fransız askeri büyümesinden son derece endişelendirdiğini ve bu kurumların daimi bütçe sorunları nedeniyle Almanya silahlanmada iyice geride kalmadan, Temmuz 1914'te harekete geçme kararı almalarında etkili olduğunu öne sürmektedir.[70] Burke'ün niyet edilmemiş sonuçlar kuralının bir başka örneği daha karşımızdadır.

26 Mayıs 1879'da tarifeler konusundaki komite çalışmalarını tamamladı ve 25 Haziran 1879'da Bismarck gümrük tarifesi yasa tasarısının geçmesi için Franckenstein maddesini ön koşul olarak kabul etti. Bismarck tarifeler konunda Reichstag'da son konuşmasını 9 Temmuz'da yaptı: "Bakan olmamdan itibaren herhangi bir partiye dahil olmadım; dahil olmam mümkün de değildi. Gelen bütün partiler benden nefret etti, pek azı beğendi. Bu manada roller sürekli olarak değişti."[71] Windthorst Merkez Partisi adına cevap verdi: "Şu anda yaptıklarımızı meselelerin kendilerinden kaynaklanan nedenlerle yapıyoruz, başka herhangi bir sebeple değil." Yasayı desteklesin diye Bismarck'ın onu kandırdığı iddialarına karşı ise şöyle dedi: "Her halükârda, beni kandırmak isteyen birisi varsa, sabah yataktan erken kalkmalıdır" (Tüm sıralardan yüksek kahkahalar).[72] Korumacı tarife yasası 12 Temmuz 1879'da 100 oy çoğunluğuyla kabul edildi.

Bir sonraki aşama kabineden gereksiz bakanların temizlenmesiydi. 29 Temmuz 1879'da Adalbert Falk istifa etti ve yerine aşırı muhafazakâr, Pomeranya'nın en etkili ve büyük ailelerinden birisinin üyesi ve Bismarck'ın eşinin akrabası Robert Freiherr von Puttkamer getirildi. 1880 itibariyle on beş Puttkamer ailesi üyesi Prusya ordusunda general rütbesine, 250 kişi de daha düşük rütbelere sahipti ki bu sayı, Kleist ailesinden bile fazladır.[73] Robert Puttkamer'in uzun ve çok gösterişli bir sakalı vardı. Bismarck daha sonraları şöyle söylemiştir: "Her

gün sakalını taramakla yarım saat harcadığını bilseydim, onu hiçbir zaman bakan yapmazdım."[74] Puttkamer kendi sesini dinlemeye bayılırdı; Bismarck'ın buna yorumu şöyle olmuştu, "Mükemmel bir yüzücüdür; fakat maalesef her su birikintisinde yüzer."[75]

Karl Rudolf Friedenthal'in azli ise daha tatsız bir hikâyedir. Bismarck taraflısı Reich Partisini 1867'de kuranlardan biri olan Friedenthal, 19 Nisan 1874'te Tarım Bakanı olmuştu.[76] Bismarck gibi mülk sahibi birisi olarak gerçek dünyada yaşadığından, sonraki yıllarda onunla beraber çalışmak Bismarck'a memnuniyet vermişti. 1879 yazında ise kabinesinde kalan tüm liberal bakanlardan kurtulmak istemekteydi. Friedenthal'i takdir eden Kayzer'e, Prusya Bakanlar Kurulundaki üyelerine genellikle davrandığı gibi önemsemez bir tavırla 3 Haziran 1879'da bir yazı gönderdi:

> (Friedenthal) hırslıdır ve muhtemelen eşi daha da öyledir, fakat hırsını geleceğe bağlamıştır. Küçük bir grup "geleceğin bakanı"yla temasını korumakta, Tanrı Veliaht Hazretlerini tahta çağırdığında liberal bir bakanlar kurulu atamasını beklemektedirler. Bu hesaplamayı yapan beş veya altı bakan arasında Friedenthal en zekisidir.[77]

Haziran ayı sonlarında parlamenterlere düzenlediği bir akşam toplantısından sonra Bismarck bir Katolikle evli, Lutherciliği sonradan kabul etmiş olan Friedenthal hakkında "*Judischen Hosenscheisser*" [pantolonuna eden korkak Yahudi] sözünü kullandı ve bu da Friedenthal'in kulağına gitti. Lucius 4 Temmuz'da Friedenthal'i görmeye gitmiş ve söylediklerini kaydetmiştir:

> Ayak altında çiğnenmeye niyeti yokmuş. Hiçbir şekilde kabinede kalmaya ikna edilemezmiş. Eşyalarını toplamakta ve ülkeden atılmaya hazırlanmaktaymış vs. Kızgınlığının sebebi, Bismarck'ın son akşam davetinde Freidenthal'den pantolonuna eden Yahudi diye bahsetmesi ve bunun dolaylı yollardan tüm basına aksetmesi.[78]

Bismarck sadık Lucius'u Friedenthal'in yerine atadı. Lucius, saraydan gönderilen ve Tarım ve Ormancılık Bakanlığına atandığını bildiren büyük, mavi zarflı mektubu 14 Temmuz'da aldı.

> Derhal Friedenthal'in yanına gittim ve onu büyük bir sıkıntı içinde buldum. Hiçbir şey duymamış ve anlaşılan azlinin nezaketsiz bir yolla yapılacağından endişe duy-

muştu. Ben oradayken iki tane büyük mavi zarf getirildi. Bir tanesinde Devlet Bakanı unvan ve derecesiyle istifasının teyidi; diğerinde ise bir asalet beratı vardı. İkinci zarftan memnun olmadığı izlenimini aldım. Bilahare asalet unvanını kabul etmemiştir.[79]

Bismarck'ın Friedenthal'e muamelesi bir kez daha kendisine başkalarınca verilen hizmeti takdir etmekteki aczini göstermektedir. Yaşamını Prusyalıları haklı çıkarmak için harcamış olan Yahudi kökenli Hans-Joachim Schoeps,[80] Bismarck'ın Friedenthal için "*Jüdischen Hosenscheisser*" demesinin İçişleri Bakanlığını reddetmesinden kaynaklandığını belirtmekle beraber, bu konuda kimse bir kanıt ortaya koyamamıştır. Bu hikâye doğru olsa bile, hangi düzgün insan değerli bir meslektaşına böyle kaba ve berbat bir dille hakaret edebilir? Friedenthal'in kabahati, Bismarck'ın değil, kendi seçtiği bir zamanda istifa etme cesaretini göstermesiydi.

Liberaller kabineden atılmıştı. Sosyal Demokrat Partiye karşı çıkartılan gaddarca yasalar on binlerce vatandaşın medeni ve siyasi haklarını ihlal etmekteydi. Gümrük vergi ve harçları serbest ticaretin yerini almış, devlet mülkiyeti konusundaki planlar kabarmıştı. Ancak bu büyük değişimlerin sebebini açıklamak Bismarck'ın aklına gelmedi. Buna ihtiyacı da yoktu. O, Bismarck'tı. Tam tersine, Bavyera Kralı Ludwig'e yazdığı 4 Ağustos 1879 tarihli mektubundan açıkça görüldüğü gibi, liberallerden intikam almak istemekteydi:

> Lasker ve Richter'in mülkiyet sahibi olmayan sınıfları galeyana getiren konuşmaları bu milletvekillerinin ihtilalci eğilimlerini öyle açık ve çıplak olarak ortaya koymuştur ki monarşist hükümet biçimini destekleyen bir insan için bu kişilerle siyasi işbirliği imkânsız hale gelmiştir ... bunlar bir mülkü, sınai veya ticari bir işletmesi olmayan kültürlü kişilerdir. Bu beyler ihtilalci mayayı atan ve İlerici Milli Liberal partileri parlamentoda yöneten kişilerdir. Bu fraksiyonları bölmek benim aciz görüşüme göre, muhafazakâr siyasetin elzem bir vazifesidir.[81]

Liberallerin istediği sadece, konuşma özgürlüğü, keyfi tutuklamalara karşı koruma, ibadet özgürlüğü, basın özgürlüğü, öğrenme ve araştırma özgürlüğü gibi 1859 Prusya Anayasasında sıralanan ve Bismarck'ın 1870 Reich Anayasasına dahil etmeyerek acımasızca göz ardı ettiği hukuk devletinin standart hukuki koruma düzenlemeleriydi. Bu taleplerde bulunan kişiler "monarşi ilkesine" değil Otto von Bismarck'ın despotluğuna karşı ihtilalci eğilimlerinden ötürü suçluydular.

Çar II. Aleksandr Ağustos 1879'da Almanya'nın siyasetinden Büyükelçi von Schweinitz'e şikâyette bulundu ve Kayzer'e 15 Ağustos tarihli mektubuyla bu görüşlerini daha da güçlü ifadelerle dile getirdi. Bismarck buna Avusturya'ya yönelerek karşılık verdi ve Avusturya Dışişleri Bakanı Gyula Kont von Andrassy (1823-90) ile Bad Gastein'da 27 ve 28 Ağustos'ta bir görüşme ayarladı. Yandaş basın görüşmelerde "mahrem müzakereler" yapıldığını kaydetse de başkaca bir yorumda bulunmadı.[82] Hayranlık duyduğu Kossuth'la birlikte liberal, bağımsız bir Macaristan uğruna savaşmış olan, büyük Macar ailelerinden birine mensup Andrassy, 1867'de Macar Krallığı'nın Avusturya ile eşit statüsünü sağlayan Düalist Monarşinin kurucularından biri olmuştu. Biyografi yazarının kaydettiği gibi, Andrassy Berlin'de *Rückendeckung* [arkasını koruma][83] yolu aramaktaydı ve Avrupa siyasetinin yapısına bir göz atılması bu durumun nedenini açıklamaktadır. Macarlar 17 milyon insanı yönetmekte (Almanlar, Slovaklar, Sırplar, Romenler) ancak 1867 yılında tekrar canlandırılan "Macar Krallığı"nda çoğunluğu oluşturmamaktaydılar. Haklarını Avusturyalılara, özellikle de Monarşi içindeki Slav kökenli halklara daha çok hak tanınmasını savunan Avusturyalılara, sınırları içindeki ve dışındaki Slav halklarına karşı savunmak zorundaydılar. Dolayısıyla Andrassy'nin inançlarına sahip Macarlar bu güçlere karşı koyabilmek için Berlin'in desteğini aramaktaydılar. Düalizm Macaristan'ı büyük bir devlet haline getirmişti ve Andrassy bunu korumak istemekteydi. Bir Avusturya-Alman ittifakı, Almanya'nın desteğini güvence altına alacaktı.

Bismarck ise, 7 Ekim 1879 tarihinde Avusturya-Alman İttifakının imzalanmasından sonra yazdığı gibi, Avusturya'yla ittifakın Almanya'nın çıkarlarına hizmet edeceğini takdir etmekteydi:

> Güvenlik siyasetimin ilk aşaması olarak adlandırabileceğim Avusturya'yla Batılı devletler arasına bir bariyer kurulmasında başarı sağladım. Kanaatime göre rüzgârlarla silinecek bazı yaz bulutlarına rağmen, ikinci aşamaya yani bana göre, Avrupa barışının temininde en büyük garantiyi sağlayacak "Üç İmparator Ligi"nin canlandırılması hedefime erişeceğimden kuşkum yok.[84]

Sorun, I. Wilhelm'in konuyu bu şekilde görmeyi kesinlikle reddetmesiyle baş gösterdi. En sevdiği kız kardeşi Charlotte'un oğlu, yeğeni Çar

Aleksandr'ı çok sevmekteydi. Rus İmparatorluğu'nun Napoleon'u yok ettiği, Prusya'yı kurtardığı ve gerçek muhafazakâr ilkelerin hâkimiyetini güvence altına aldığı Napoleon çağında büyümüştü. Bismarck 31 Ağustos'ta Viyana'ya gitmesini kesinlikle geri çeviren Kayzer'le görüştü ve von Bülow'a yazdığı üzere, "Sinirlerim Wilhelm'in Viyana'ya gitmemi yasaklaması nedeniyle çok kötü etkilendi".[85] Alışıldık psikolojik drama bir kez daha yaşandı. Kayzer'in istediklerini reddetmesi veya azarlaması halinde Bismarck her zaman çöküntüye uğrardı. Bu çöküşlerin gerçek bedensel sonuçları görüldü; uykusuzluk, öfke, ağır hazımsızlık, sinir bozukluğu ve yüzündeki ağrılardan ıstırap çekti. Radowitz'e bir mektubunda, "Nikolsburg ve Versailles'da meydana gelen benzer sıkıntıların sağlığımda yarattığı neticeleri atlatamadım; halen sağlığım o kadar bozuldu ki hiçbir şart altında iş görmeyi aklıma getiremiyorum.[86]

Fakat her zaman olduğu gibi işlerine devam etti. Kayzer, 3 Eylül'de anlaşmazlıkları çözmek için Çar'ı, Rusya Polonyası'ndaki av köşkü Alexandrovo'da ziyaret ederken, Bismarck da bu esnada Avusturya'yla ittifakın şartlarını müzakere etmekteydi. Bir kez daha kombinezonlarını esnek tutmak maksadıyla başka bir seçenekle oynamaktaydı. İngiltere'deki Alman Büyükelçisi Kont Münster'i bir İngiliz-Alman ittifakı imkânlarını Disraeli'den soruşturmak için 16 Eylül 1879'da yetkilendirdi. Kaynaklar, Münster'in Disraeli'den aldığı olumlu yanıtı yeterince açık biçimde aktarmadığını, bu nedenle Bismarck'ın raporunun kenarına "*Sonst nichts?*" [Hepsi bu mu?] kaydını düştüğünü belirtirler. Her halükârda fazla ciddiye almayacağı İngiliz seçeneğinden bundan sonra vazgeçmiştir.[87]

Kayzer'in çekincelerine rağmen Bismarck Viyana'ya gidince, günümüzde süper starlara gösterilen bir ilgiyle karşılandı. Büyük ve tezahüratta bulunan kalabalıkların toplandığı tren hattı boyunca her tren istasyonunda hücuma uğradı. 23 ve 24 Eylül 1879'da iki gün boyunca Bismarck ve Andrassy çok sınırlı hükümler getiren bir antlaşmayı müzakere ettiler: Antlaşmanın taraflarından biri Rusya tarafından saldırıya uğrayacak olursa, bu durum diğer tarafın müdahale etmek zorunda kalacağı anlamında *casus foederis* başlatacaktı. Taraflardan biri başka bir devlet tarafından saldırıya uğrarsa, diğer taraf Rusya saldırganın tarafında yer almadığı takdirde tarafsızlığını koruyacaktı. Böyle bir durum ortaya çıkarsa, diğer taraf savaşa girmek durumunda olacaktı. Hü-

kümlerin bu şekilde düzenlenmesi Avusturya'nın bir Fransa-Almanya savaşında Alsace-Lorraine'i savunmak için savaşa girmesinin önüne geçmekteydi. Bismarck bundan daha fazlasını istemekle beraber, Andrassy taviz vermeyi reddetti. Bir noktada Bismarck sabrını kaybetti ve iri gövdesiyle Avusturyalı muhatabına eğilerek tehdit edici bir tonla: "teklifimi kabul ediniz, yoksa..." dedi. Andrassy sessizliğini korudu ve cümlesini bitirdiğinde Bismarck, "aksi halde, ben sizinkileri kabul etmek zorunda kalacağım" diyerek kahkahayı bastı.[88] Resmi *Provinzial Correspondenz* Viyana basınında çıkan övgü dolu makaleleri ve basının yeni Avusturya-Alman ittifakına verdiği olumlu tepkileri nakletti.[89]

Berlin'e 25 Eylül 1879'da dönen Bismarck Kayzer'in huzuruna çıkarak, son derece zorlu geçen bir kabulde bulundu. Uzun ve hissi bir görüşmeden sonra Kayzer geri adım attı ve daha sonra "Bismarck benden çok daha fazla gerekli" yorumunda bulundu.[90] 29 Eylül'de Bismarck Prusya kabinesine iki buçuk saatlik bir hitapta bulundu. Yeni Tarım Bakanı Robert Lucius von Ballhausen, Stosch'un 1873'te "tam bir keyif" olarak nitelediği bir deneyim yaşayarak konuşmasının bütününü dinlemiştir. Lucius'un yazdığına göre, Bismarck kabineyi "mutlak surette büyüledi... Tüm Bakanlar eski Alman Konfederasyonun yeni ve daha modern bir biçim altında yeniden tesisi olan Avusturya-Alman ikili ittifakını destekledi."[91] Lucius, 5 Ekim'de Kayzer Avusturya'yla antlaşmayı kabul etmediği takdirde Bismarck'ın vermek üzere hazırlamış olduğu istifa talebini okuduğu başka bir kabine toplantısına katılmıştır. "Majesteleri bu esnada her tür yatıştırıcı ifadeleri kullanarak ona yazmış ... on yedi yıllık ortak çalışmalarında ve ortak başarılarında ciddi bir anlaşmazlık yaşamamışlar. Bismarck bu rahatlatıcı hatırlatmaya yüksek sesle güldü. Bir kez daha barış kurulmuştu."[92] 9 Ekim Salı günü uzun bir süre kalmak için Varzin'e hareket etti.[93] 7 Ekim'de imzalanan Avusturya-Alman Antlaşması gizli tutuldu.

Bismarck Varzin ormanlarında yürüyüşe çıkarken, başka bir kriz patlak verdi. Bu defa çıkan Yahudi karşıtlığı dalgası liberal dönemin sonlanması sürecini tamamladı ve Alman tarihinde Holokost'a ulaşan başka bir aşamayı başlattı. Bismarck yaşamsal bir rol oynadığı bu süreci memnuniyetle karşıladı. Lassalle veya bir dönem için Friedenthal, Friedberg ve Bamberger gibi Yahudileri istisna tutmakla beraber, Prusya Junkerleri arasında yaygın olan Yahudilere karşı içgüdüsel nefreti, daha

önce gördüğümüz gibi o da paylaşmaktaydı. Ludwig von der Marwitz, Prusya reform hareketi ile liberal hedeflerine bir *Judenstaat*'a götürdüğü gerekçesiyle 1811'de saldırmıştı. Junkerlerin ayrılmadığı bu görüşü Bismarck da paylaşıyordu. Pietist dostlarının bu görüşü, Yahudilerin bir Hıristiyan devletinde yerinin olamayacağı nedenine dayanmaktaydı. Bismarck ise Hıristiyan devletini laik devlet adına terk etmiş, ancak dile getirilmemekle beraber bugün hâlâ Almanya'da aynı şekilde yaygın biçimde bilinçaltında yerleşik olan, bir Yahudi'nin Alman olamayacağı inancını korumuştu.

"*Das Judentum in der Musik*" (yaklaşık olarak: "Müzikte Yahudilik") başlıklı 1850 tarihli makalesinde Richard Wagner bu görüşe -Darwin'den bile önce yeni bir netlik vererek- Yahudilerin ırk olarak gerçek Alman sanatını ifade edemeyeceklerini; özgün Alman yaratıcılığı üzerindeki parazitlerden başka bir işlev göremeyeceklerini öne sürdü. Von der Marwitz ve Bismarck gibi Wagner de Yahudileri, ticari hayatın vücut bulmuş biçimleri olarak görmekteydi. Wagner şu beyanda bulundu:

> Dünyamızın bugünkü yapısına göre, Yahudiler gerçekte gereğinden fazla özgürleştirilmiştir; hüküm süren onlardır ve tüm yaptıklarımızın ve işlerimizin önünde etkisini yitireceği bir güç olarak kaldığı Para mevcut kaldığı sürece hüküm sürmeye devam edeceklerdir.[94]

Wagner'e göre "Yahudi" (her zaman soyut anlamında) sanatı, "sanat malı" (*Kunstwarenwechsel*) pazarına çevirerek yapısını bozar. *Ad nauseam* [tiksindirecek kadar-ç] tekrar edilen bu tema, bir dâhinin bile bilet satışına ihtiyacı olduğu gerçeğine karşı duyulan hoşnutsuzluğu yansıtmaktadır. Wagner'in radikal Yahudi karşıtlığı Yahudilere yönelikti ve başlıca figürü, doğal olarak, Nathan Meyer Rothschild ve kardeşleriydi:

> Bu bakımdan, Herr v. Rothschild'in kendisini Yahudilerin Kralı haline getirmektense, iyi bilindiği gibi, "Kralların Yahudi"si olmayı tercih edecek denli cin fikirli birisi olmasından üzüntü duymamız gerekir.[95]

Wagner'in kanaatine göre, "Yahudi", ahlakı ve kültürü parayla bozmaktaydı. Bu mesajı Naziler tarafından kullanılan savlarda ırkçı terimlere dönüştürülecekti. Her şeye rağmen, her ne kadar Wagner taraftarla-

rı inkâr etmeye çalışsalar da arada bir bağlantı mevcuttur. "Yahudi" saf ifadeyi bozmuştu. Yahudiler düzgün Almanca konuşma yeteneğinden mahrumdu. Modern ve politik olarak daha dikkatli Alman sözlüklerinde "ağzında gevelemek" olarak tarif edilen *mauscheln* fiili gerçekte "Yahudi gibi konuşmak, kulağa Yiddiş olarak gelmek" anlamını taşımaktadır. Wagner bu anlamda da bir öncüydü:

> Şimdiye kadarki araştırmamızın en belirleyici, en ağırlıklı unsuru Yahudi'nin konuşması yoluyla üzerimizde yarattığı etkidir; müzik üzerinde Yahudi etkisinin en önemli noktası da budur. Yahudi kuşaklardan beri içinde yaşadığı bir milletin dilini konuşmakta fakat bunu her zaman bir yabancı gibi yapmaktadır... Kulağımıza Yahudi'nin ünlüleri çıkartmasında yabancı ve nahoş gelen ilk şey cızırtılı, cırlayan, vızıltılı bir nezleli sestir: Buna bir de milletimizin diline çok yabancı bir anlamda kelimelerin kullanılmasını ve cümlelerin yapısının keyfi biçimde değiştirilmesini ekleyin ve bu konuşma şekli derhal dayanılmaz şekilde kafa ütüleyen bir nitelik alır; bu yolla Yahudilerin konuşmasını dinlediğimizde dikkatimiz ister istemez ne anlama geldiğine değil, itici tarzına çekilir.

Wagner çağdaş antisemitizmi 1850'de keşfettiğinde, yazısını isimsiz yayımlayarak kimliğini gizlemek zorunda kalmıştı. Yazısı 1869'da yeniden yayımlandığında, öncülüğünü yaptığı görüşler yaygın olarak paylaşıldığından kendi adını kullanabilmişti.

Wagner, muazzam sanatsal başarısıyla (Nietzsche'nin felsefedeki başarısı gibi) tam da Bismarck ve Junker sınıfının tahkirle karşıladığı akılcılık, serbest pazar, özel mülkiyet, kapitalizm, ticaret ve sosyal hareketlilik gibi modern dünyanın temel vasıflarını reddeden çağdaş antisemitizmin ilk peygamberi olarak görülebilir. Serbest pazarı ve *Gewerbefreiheit* adı verilen mesleklere serbest girişi hiçbir zaman kabul etmemiş geniş zanaatkâr sınıfı da Junker sınıfının yanındaydı. Ticaret ve zanaatlara ve bu işletmelerde faaliyet göstereceklere ilişkin kısıtlayıcı tutumlar günümüze dek Alman loncalarının savunmacı tutumlarında varlığını korumuştur. Bu güçlü esnaf loncası zihniyeti, kökenleri itibariyle Almanya'nın -Avrupa'da tek örneği olarak- prenslerin ve senatörlerin lonca ve korporasyonları baskı altına almak gücünden mahrum binlerce küçük siyasi otoriteye bölünmüş olması olgusundan kaynaklanmaktadır. Fransız Devrimi eski Reich'ın mikro devletlerini temizleyerek, kapalı

korporasyonları feshettiğinde, hiçbir zaman izi silinmeyen imtiyazlarını kaybetmelerinden ötürü zanaatkârlar arasında bir öfke ve memnuniyetsizlik mirası bıraktı. Dolayısıyla antisemitizm Alman Protestan nüfusunun geniş bölümlerinde kalıcı olarak var oldu. Katolik bölgelerde ise İkinci Vatikan Konsili ve II. Jean Paul'ün Papalığına kadar Katolik doktrininin bir parçasıydı.

On dokuzuncu yüzyılın en önemli Alman toplumsal romanı itici Yahudi imajını müzik dergilerini okuyan çevrelerin ötesine taşımıştır. Gustav Freytag'ın *Soll und Haben* [Borç ve Varlık] başlıklı romanı 1855 tarihinde yayımlanmış ve dönemin en çok satan romanlarından biri olmuştur. Kitap, yeni Alman merkantilist sınıfının değerlerini dillendirmektedir. Kahramanı, mütevazı bir kökenden gelen dürüst ve kıymetli genç adam Anton Wohlfahrt (soyadı "refah" anlamına gelmektedir), burjuva değerlerinden ötürü yeni ticaret sınıfında zenginlik ve itibar kazanır. Negatif kahraman, Ostrau'dan Polonyalı bir Yahudi olan Veitel Itzig de meslek hayatına aynı zamanda başlar. Itzig, Anton'un erdemlerinin tersine her tür kötülüğe sahiptir; Anton namuslu, doğrucu ve dürüst; o ise kaba, gurursuz ve sinsidir.

> [Itzig] toplumda en fazla neyin her zaman hesaba alındığını, dalkavukça tevazusuna nasıl bir maskaralık havası vereceğini bilmekteydi ve en zevksiz temennaların ve yağcılıkların üstadıydı. Değersiz bakırı som gümüşe ve kararmış gümüşü parlak ziynete çevirmeyi ilim haline getirmişti. Her zaman yıpranmış ceketleri almaya hazırdı; bu da yeni başlayanlar arasında en kurnazca hareket olarak görülürdü.[96]

Freytag'ın, altı ciltlik kalın kitabında Yahudileri ve Yahudi cemaatini tasvir ettiği itici ve korkutucu ifadeler, Nazi propagandasıyla kolaylıkla karıştırılabilir. Fakat bir ümit ışığı vardır. Itzig'in patronu Herr Ehrental'in (bir kez daha sinsi bir alay - soyadının anlamı "şeref vadisi"dir) oğlu Bernhard Ehrental asimile olmuş ve Almanlaşmıştır. Freytag onu pozitif ve cana yakın bir karakter, "reform Yahudisi"* olarak betimlemektedir. Bazı gözlemcilere göre ise, kimliklerini koruyan Polonya Yahudilerine

* Reform Yahudiliği tanımıyla, ortodoks olarak tanımlanan Yahudilik uygulama ve kurallarından farklı olarak değişen dünyanın koşullarına uyum sağlanmasını öneren Yahudi dini akımları anlaşılır. 19. yüzyıl başlarında Almanya'da ortaya çıkmış, ABD'de gelişmiş ve diğer ülkelere yayılmıştır. Almanca konuşan ülkelerde Reform Yahudiliğine liberal Yahudilik veya İlerici Yahudilik adı da verilmektedir-ç.n.

nazaran Almanlaşmış Veitel Itzig gibi Yahudilere çok daha kötü gözle bakılmıştır. Protestan Kilisesinin başlıca gazetelerinden birisi 1865'te reform Yahudileri hakkında aşağıdakileri yazabilmişti:

> Gerçek reform Yahudi'si belirli bir koku ve tadı olan, bütünüyle özel ve kendine özgü bir varlıktır. Her şeyi yiyen, salyalarını akıtan ve oburluğunun izlerini bırakan kemirgenler arasında bile iticilik bakımından değişik dereceler vardır. Öğütücü dişiyle fare, yumuşak, soğuk gövdesi ve sayısız ayaklı tırtıl veya arkasında kalın bir sümüksü iz bırakan ve daima tiksinti uyandıran salyangoz kadar iğrenç değildir. Her ikisi de dışarı çıkar ve etrafta yeşil ne bulursa yer ve çıplak gövdelerden başka bir şey bırakmazlar. Aynı şekilde reform Yahudisi de insan hayatında hâlâ yeşil kalan, yüreği ısıtan her şeyi, güzel, yüksek ve sevimli olan ne varsa kemirir; geriye kemik ve çalıdan başka bir şey kalmaz.[97]

Nazilerin bu Protestan nefret söyleminden daha iyisini başarmaları pek kolay olmazdı.

Yahudiler *Gründerzeit* döneminin sınai ve ticari ekonomik patlama döneminde öne çıktılar. Fritz Stern Yahudilerin belirli meslek ve faaliyetlerde yoğunlaşmasına ilişkin rakamlar vermektedir. Berlin Yahudileri 1881'de nüfusun % 4,8'ine sahip olmalarına rağmen, yazarlar ve gazetecilerin % 8,6'sını, para piyasalarında çalışanların % 25,8'ini ve toptancı, perakendeci ve nakliyatçıların % 46'sını temsil etmekteydiler. Hamburg sakinlerinin % 43'ü haftada 804 marktan az kazanmasına rağmen, Yahudi nüfusunun sadece % 3,4'ü bu gruba dahildi. Prusya üniversitelerinde kayıtlı öğrencilerin yüzde onu ve liselerinde daha yüksek bir oranı Yahudi'ydi.[98] Peter Pulzer, Yahudilerin çok güçlü veya oransız temsil edildikleri başka alanlara da işaret etmektedir. 1887'de Prusya'da Yahudi avukatlar meslek mensuplarının % 20,4'ünü temsil ederken, sayıları yirmi kat fazla olan Katolik nüfus, sadece % 26,3 oranında avukata sahipti.[99] Yahudiler liberalizmi desteklemekteydi. Pulzer, 1867-1878 yılları arasında Reichstag'da bulunan Yahudi milletvekillerinin parti bağlarını bir araya getirmiştir. Toplam sayı, altısı vaftiz edilmiş, Bismarck'ın Tarım Bakanı Karl Rudolf Friedenthal gibi Yahudiler olmak üzere yirmi altıydı. Bunlardan sadece biri muhafazakâr, ikisi Bismarck'ın Reich Partisi mensubu ve diğerleri şu veya bu liberal partinin üyesiydi.

Siyaset, hukuk, üniversite ve gazetecilik alanlarındaki Yahudiler bazı kişileri rahatsız etmekle beraber, durumu asıl zorlaştıranlar, bankacılık ve finans alanındaki Yahudilerdi. W. E. Mosse, *Jews in the German Economy* [Alman Ekonomisinde Yahudiler] başlıklı öncü çalışmasında Yahudilerin bu alanda ne kadar etkili olduğunu göstermektedir. Yahudiler 1850 ve 1860'larda özel bankacılığa hâkimdiler. "Gebr. Schickler'in müphem durumu bir kenara bırakılırsa, [Yahudi bankerlerle] karşılaştırılabilecek Yahudi olmayan şirket yoktu."

Mosse başlıca Alman şehirlerinin ve buralardaki bankerlerin bir listesini vermektedir:

Berlin: Mendelssohn & Co., S. Bleichröder, F. Mart, Magnus, Robert Warschauer, H. C. Plaut;
Frankfurt: M. A. von Rothschild, Erlangers, Speyers, Wertheimers, Goldschmidts;
Mannheim: W. H. Ladenburg &Söhne and Hohenemser;
Köln: Sal. Oppenheim;
Hamburg: Heines, Behrens, Warburgs;
Breslau: Heimanns;
Dresden: Kaskels;
Mainz: Bambergers;
Münih: Hirsches, Seligmanns, Kaullases, and Wassermans.[100]

Süper zenginler arasında Yahudi milyonerlerin orantısız bir payı vardı. Reich'ın geri kalan bölümlerine kıyasla gelir vergisi bulunan Prusya'nın bu anlamda Almanya'yı temsil ettiği düşünülebilir. 1908 vergi gelirleri, "toplam 50 veya daha fazla milyon mark serveti bulunan 29 aileden 9'unun (% 31) Yahudi veya Yahudi kökenli" olduğunu göstermektedir.[101] Listenin başındaki altı isimden ikisi Yahudilerdi.

Antisemitizmle suçlanamayacak bir kişi olan Benjamin Disraeli, 1878'de bu süper zenginlerden, Bismarck'ın bankeri Gerson Bleichröder'in evine Berlin Kongresi sırasında yaptığı ziyaretin canlı bir tasvirini bırakmıştır:

> Berlin'in büyük bankeri Bay Bleichröder'dir. Kendisi eskiden Rothschild'in temsilcisi olmakla beraber, Prusya savaşlarının sağladığı büyük fırsatlar neticesinde şimdi neredeyse eski patronuna rakip olmuş görünmektedir. Kendisine gerçek bir saray yap-

tırmış ve muhteşem ziyafet salonunun imkânlarını kullanarak tüm büyükelçilik misyon şefleri, diplomatik kadroları ve İmparatorluğun önde gelen bakanlarını davet etmiştir. Kraliyet sofrası dışında hiç ortaya çıkmayan P. Bismarck dışında herkes oradaydı. Ancak Bay Bleichröder, Prens B.'nin yakını; kendisini her sabah görüyor ve kendi ifadesine göre, Zat-ı Alilerine gerçeği söylemeye cesaret eden tek kişi. Çok büyük ve yüksek tavanlı kabul salonu, esasen malikânenin tümü, her tür nadir mermerlerden yapılmış ve mermer olmayan yerleri de altındandır. Wagner'den başka bir şey çalmayan bir müzisyen balkonu da vardı ve bu büyük ustayı dinlemeye nadiren fırsat bulduğumdan bundan memnuniyet duydum. Yemekten sonra harika salonlar ve resim galerilerinden ve masallara yakışır bir balo salonundan geçtik. Salonda inciler ve pırlantalarla kaplanmış, çok gösterişsiz bir hanım yalnız başına oturmaktaydı. Bayan Bleichröder olan bu hanımla erken yaşlarda, beş parasızken evlenmiş. Kadın kocasından çok farklıydı ve hayallere sığmayan bu servete hiçbir şekilde yakışmıyordu.[102]

Bu tür aşırı lüks hayat tarzı toplumda iyi karşılanmamasına rağmen, genel durum kötüye gitmeye başlayana kadar kamuoyunda genellikle fazla ilgi çekmez. Viyana borsasının çökmesinden sonra işler gerçekten de kötüye gitmeye başladı. On dokuzuncu yüzyılda Alman ekonomisi üzerine yaptığı muazzam çalışma hâlâ hürmet gören August Sartorius von Watershausen, çöküşün şiddeti ve ilk kriz döneminin uzunluğu hakkında çarpıcı rakamlar vermektedir. 1872'de kayıtlı en büyük 444 şirket, 1.209 milyon mark nominal değere sahipti. 1879'da ise değerleri 400 milyon marka düşmüştü. Sanayi fiyatları 1873 ile 1877 arasında baş aşağı gitti. Westfalya demirinin fiyatı mark üzerinden ton başına 120'den 42'ye, çelik ray ve Bessemer çeliğinin fiyatı 366'dan 128'e ve demir çubuk fiyatı 270'ten 122'ye düştü.[103] Sartorius 1879'u bunalım döneminin "en derin noktası" olarak adlandırmaktadır. Bu durum bir çubuk veya bir ton demiri bile satmadan önce zorunlu olarak büyük sermaye yatırımı yapan demir haddehanesi veya Bessemer çelik fabrikasının kurulması için yüksek sabit maliyetler altına giren ağır sanayinin, ayakta kalabilmek için ölüm kalım mücadelesine girmesine neden oldu. Bu sabit maliyetler fiyatların düştüğü ve rekabetin fiyatları daha da aşağı çektiği dönemlerde daha da ağır bir baskı yarattı. Yüksek sabit maliyetler büyük işletmeleri birleşmeye gayret ederek yıkıcı rekabeti azaltmaya ve vazgeçilebilecek tek marjinal maliyet unsurunda, emekte kesinti yapmaya zorladı. Büyük Bunalım'ın ikinci dönemi bu durumu açıkça gös-

termektedir. 1882 ve 1895 yılları arasında, büyük şirketlerin (51 veya daha fazla kişi istihdam eden şirketler) sayısı 9.974'ten 19.993'e, istihdam anlamında 1,61 milyon kişiden 3,04 milyon kişiye; 1.000 kişiden fazla işçi çalıştıran şirketlerin sayısı ikiye katlanarak 127'den 255'e ve istihdam sayıları 213.000'den 448.731'e yükselmiştir.[104]

Hans Rosenberg'in 1967 tarihli klasik çalışması *Grosse Depression und Bismarckzeit* [Büyük Bunalım ve Bismarck Çağı] ekonomik değişim ve günümüzde *mentalite* olarak adlandırdığımız unsur arasındaki etkileşimi incelemektedir. Antisemitizmin doğasında temel bir değişim Rosenberg'in dikkatini çekmiştir:

> 1873'ten 1896'ya kadar olan eğilim döneminde antisemitizmin fonksiyonu, karakteri, yoğunluğu ... ekonomik antisemitizmin sayısal büyümesi, niteliksel yapılanması ve sosyal lokasyonunda ve siyasi antisemitizmin ortaya çıkmasında devrimci bir değişim meydana gelmiştir... Dolayısıyla Büyük Bunalım dönemi modern antisemitizmin ilk devresinin zirvesi ve büyük oluşum dönemidir. Tatmin edici bir sanayileşmenin yaşandığı 1896-1914 yılları arasında ise Yahudi karşıtlığında bir gerileme yaşanmıştır.[105]

Bu durum yeni tür bir gazeteciliğin ürünlerinden de görülebilir: Mali skandal makaleleri ve Yahudilerin kötü adam olarak gösterildikleri kitaplar, bu türün ürünleri arasındadır. 1874'te popüler bir orta sınıf haftalık dergisi olan *Gartenlaube* bu yeni edebiyat tarzının ilk ürünlerinden, Yahudi karşıtı bir makale yayımladı. *Der Börsen - und Gründungsschwindel in Berlin* [Borsa ve Berlin'de Kuruluş Dönemi Hilekârlığı] başlıklı makale, Otto Glagau (1834-92) tarafından yazılmıştı. Makale bilinen bir yakınmayla başlamaktaydı, "Spekülasyon ve dolandırıcılık, insanlığın ağırlığı altında iç çekerek, inlediği, güç kaybederek yenik düştüğü dünya tahtında oturan iki kuvvettir". Ekonomistler, demektedir Glagau, ekonomik patlama ve çökmenin "kaçınılmaz kötülükler" olduğunu söylemektelerse de, yaşananların çoğu sahtekârların ve dolandırıcıların işidir. Bunların en parlak yıldızı ise "tilkiyle kurdun birbirlerine 'iyi geceler' diledikleri" Doğu Prusya Polonya'sından Seçilmiş Kavmin bir çocuğu olan Dr. Bethel Henry Strousberg'dir."[106] Canlı nesir yazıları yazan Glagau, Strousberg, Ratibor Dükü, Ujest Dükü ve Kont Lehndorff'un oluşturduğu bir konsorsiyum tarafından finanse edilen %

7,5 faizli 65 milyon taler tutarındaki krediyle 1868 yılında kurulan ve çöktüğünde değerinin % 40'ı oranında bedelle alınan Strousberg Romanya Demiryolu şirketinin iflasını makalesinde ana hatlarıyla anlatmıştır. Glagau, Strousberg'i bir ters Herkül'e benzetmiştir, "Yahudi Strousberg, Augeas'ın ahırlarını* pislik ve ahlaksızlıkla doldurmuştur".[107] Glagau hikâyesini başka makalelerle sürdürmüş ve gazetecilik çalışmalarının ürünlerini bilahare iki yıl sonra yayımladığı bir kitapta toplamıştır. Wilhelm Marr (1819-1904) ise "antisemitizm" sözcüğünü 1878 yılında yazdığı ve 1879 yılında yayımlanan *Der Sieg des Judentums über das Deutschtum* [Yahudiliğin Almanlığa Karşı Zaferi] başlıklı kitapçığında ilk defa kullanan kişidir.[108]

17 Mart 1879'da Heinrich von Treitschke, Evanjelik ilahiyatçı ve akademisyen meslektaşı Franz Overbeck'e yazarak, Yahudilerden yakınmalarını dile getirmiştir:

> Bazen halkımızın karakterinin Yahudi basını tarafından nasıl bozulduğunu görmek ruhumu eziyor. Moltke dışında Musevi küstahlığının tükürüp kirletmediği tek bir isim kaldı mı?[109]

Bismarck hayranı ve nüfuzlu *Preusschen Jahrbücher* dergisinin editörü Heinrich von Treitschke, 15 Kasım'da *Unsere Anscihten* [Kanaatlerimiz] başlığıyla yayımladığı makalesinde Yahudilere Alman kamu hayatında oynadıkları rol ve 1873'ten sonraki ekonomik çöküşteki sorumlulukları konusunda saldırmıştır.[110] Tarihçi Theodor Mommsen'in makale hakkında belirttiği gibi, "dile getirdiği sözleriyle hürmet uyandırmıştır".[111] Kendisi, döneminin en tutulan, en başarılı, en ünlü tarihçisi, Reichstag'ın saygı duyulan bir üyesi, popüler bir şair ve eleştirmen, Alman dilindeki en önemli aylık siyasi ve entelektüel derginin editörüydü. Treitschke liberal entelektüel düzeni temsil etmekteydi ve Yahudilere saldırması antisemitizm tartışmalarının yapısını değiştirdi.

"Unsere Ansichten" uzun bir baş makaledir. Treitschke, önce dış ilişkiler, Avusturya'yla ittifak, Rusya'yla ilişkiler, Balkanlardaki istikrar-

---

* Augeas'ın ahırları, mitolojide Hercules'in yerine getirmesi gereken beşinci iştir. Hercules'in, Kral Augeas'ın binlerce hayvanının girdiği ahırlarını bir günde temizlemesi gerekiyordu. Hercules, Alpheus ve Peneus ırmaklarının yataklarını değiştirerek bu işi başarır-ç.n.

sızlık ve liberallerin son seçimlerdeki yenilgisi üzerine görüşlerini açıklamaktadır. On sayfa sonra da, "halkımızın yaşamının derinliklerinde harika, kudretli bir heyecan bulduğunu, bunun çok şaşırtıcı alametlerinden birisinin *Judenthum*'a [Yahudilik] karşı tutkulu bir hareket olduğunu" öne sürmektedir. Treitschke neticede Glagau veya Marr gibi bir kişi, tuvalet duvarlarına yazılar karalayan birisi değil, önemli bir şahsiyet, medeni bir insan, bir tarihçi olduğundan görüşlerine ciddiyetle yaklaşılmalıdır. İngiltere ve Fransa'da yaşayan Yahudilerin, İspanya ve Portekiz kökenli Yahudilerin herhangi bir soruna yol açmadığını kabul etmektedir. Buna karşın Almanya'nın, tutumları tarihi sebeplere dayanan Polonya kökenli Yahudilerle farklı bir soruna sahip olduğunu öne sürmektedir. Yahudilerin Almanlaşması gerekmektedir; ancak çelişkili bir tavırla yeni gelen göçmenleri değil, eğitimli, Almanca konuşan Yahudileri hedef almaktadır. Treitschke için, "en tehlikeli boyut, Yahudilerin basındaki hâkimiyetidir... uzun yıllar boyunca kamuoyu birçok şehirde Yahudi kalemler tarafından "oluşturulmuştur'". Basın organları *Judenthum*'a çok büyük bir hareket serbestisi veren Liberal Parti için bu durum bir felakettir ve çökmelerinin sebebidir. Elbette, Almanlar zeki Yahudilere çok şeyler borçludur. Bununla beraber, "hürmet"ten mahrum, kuşkucu ve alaycı bir tarz getirmişler, toplumda ahlaki seviyenin düşmesine katkıda bulunmuşlardır. Din hakkındaki şakaları ve karalamaları "tek kelimeyle rezilcedir". Bunun neticesinde ortaya çıkan tepkiler "zalimce ve çirkin olabilir. Ancak kamu hayatında yabancı bir unsurun çok fazla yer işgal ettiğini hisseden Alman halkının doğal bir tepkisidir."[112]

Neticede antisemitizm, artık kurulu düzenin en tepelerine erişmişti. Saray Vaizi Adolf Stoecker'in Yahudilere ve Yahudi etkisine karşı vaazlarda bulunmaya başlamasıyla birlikte bir süre sonra saray ve yüksek aristokrasiye ulaşacaktı. Stoecker'in vaazlarını dinleyenlerden birisi, daha sonra Kayzer II. Wilhelm unvanıyla tahta çıkacak genç Prens Wilhelm, diğeri ise entrikalarıyla 1870'lerde Moltke'nin ardından yerine geçen Alfred Kont von Waldersee'ydi. Saray Vaizi kraliyet ailesinde nifak tohumları atmış ve nihayetinde Bismarck'ın düşürülmesine katkıda bulunmuştur.

Alman-Yahudi cemaatinde tüm bu gelişmelerin etkisi yıkıcı oldu. Berthold Auerbach (1812-82) ülke içinde muhtemelen Treitschke'den daha iyi tanınmaktaydı. Almanya dışında daha iyi tanındığı ise kesin-

dir. Bir Ortodoks Yahudi ailesinden gelmekteydi ve devrimci faaliyetler nedeniyle tutuklanmamış olsaydı hahamlık mesleğini seçebilirdi. Bunun yerine gazeteci oldu ve başarısız romanlar yazdı. 1843 ile 1858 yıllarında dört ciltlik "*Schwarzwalder Dorfgeschichten*" (Kara Ormanlardan Köy Hikâyeleri) başlıklı kitabını yayımladı. Kitap, "benzersiz bir dünya başarısı olarak, Auerbach'ı Gustav Freytag'la birlikte Almanya'nın en büyük hikâye yazarlarından biri haline getirdi". Hikâyeleri birçok baskı yaparak bütün Avrupa dillerine çevrildi.[113] Bu vatansever, milli yazar tesadüfen Yahudiydi; altmışlı yaşlarının sonunda aniden Yahudiliğinin mesele teşkil ettiğini fark etti. Kasım ayında, Treitschke'nin makalesinin yayımlanmasından bir hafta önce kardeşi Jacob'a şöyle yazdı:

> Lasker, Breslau'dan artık aday bile gösterilmedi. Yahudilere karşı karalama kampanyası bu konuda da etkili oldu. Buradaki *Beobachter* gazetesinde dün bir Breslau gazetesinden alınan Yahudilerin kendilerinin yapmadıkları evlerde oturduklarına ilişkin bir yazı vardı. Bu, cinayet ve hırsızlığa kışkırtıcılıktır; böyle şeyleri yaşamamalıyız.[114]

Bismarck tüm bu bunalım süresince ağzını açmadı. Antisemitizmin Lasker gibi düşmanlarına zarar vermesi işine gelmekteydi. Windthorst ise defalarca antisemitizmin kınanması gerektiğini söyledi. Reichstag'da 16 Nisan'da yaptığı konuşmada, Windthorst tüm kişiler için eşit haklar ve hukuki koruma talep etti. "Her vesileyle Katolik Kilisesi ve bağlıları için talep ettiğim hakları Protestanlar ve Yahudiler için de savunacağım. Bu hakları herkes için istiyorum."[115]

Tırmanan saldırılara maruz kalan Yahudiler iki strateji uygulamayı denediler. Bleichröder 18 Haziran 1880'de I. Wilhelm'e şahsen bir mektup gönderdi:

> Majestelerinin pederşahi korumasını sadece kendim için değil bu devletin herhalde faydasız uyrukları olmayan Majestelerinin sadık tebaasından büyük bir sınıf için de dileme cesaretini gösteriyorum. Yahudilere karşı keskin mücadele bu niteliğiyle mülkiyete karşı bir saldırıdır... Benim ismim her Hıristiyan sosyal kışkırtıcının ağzındadır. Sadece zulme uğramam için hedef olarak gösterilmemekteyim; sermayenin, borsanın, tüm refahın ve tüm bu kötülüklerin temsilcisi olarak damgalanmaktayım ... [bu] feci bir sosyal ihtilalin bedbahtlıklarının başlangıcıdır.[116]

Bleichröder'in antisemitizmin mülksüzlerin mülke karşı ayaklanmasını temsil ettiği iddiasında bir gerçeklik payı olmasına rağmen, daha geniş anlamıyla derinden muhafazakâr bir toplumun liberalizme karşı tiksintisini temsil etmiştir. Katolik cemaatinden Karl Konstantin Freiherr von Fechenbach, antisemitizm kışkırtmalarında, muhafazakâr Katolik ve Protestan grupları, kapitalizm karşıtlığı ve Yahudi karşıtlığı ile temel endüstrilerin kamulaştırılmasını da içerebilecek bir devlet sosyalizmine bağlı bir sosyal muhafazakâr cemiyette birleştirerek *Kulturkampf*'ı sonlandırma çabası görmüştür.[117] Önde gelen Katolik gazetesi *Germania*'nın editörü Adolf Franz'a 18 Temmuz 1880'de gönderdiği mektupta, "tüm gerçek Hıristiyan unsurları ortak bir sosyal program temelinde" birleştirmek istediğini belirtmiştir.[118] Windthorst, Fechenbach'ın kendi önderliğine ve programına yönelttiği çifte tehdidi derhal anlamıştı. Mayıs Yasalarına ve Katoliklere getirilen diğer kısıtlamaların kaldırılması mücadelesine yönelik dikkati dağıtmakta ve siyasi ilgiyi, resmi bir sıfatı olmamasına rağmen Windthorst'un Merkez Partiyi şahsi ustalığıyla idare ettiği Prusya ve Reich parlamentolarından kaydırarak dışarıdaki örgütlere çekmekteydi. Netice olarak Fechenbach, Katolik ve Protestanların oluşturacağı Yahudi karşıtı bir birliği tartışmak için 10 Kasım'da Franckenstein ve Windthorst'u davet ettiğinde her ikisi de reddettiler.[119] Merkez milletvekili Peter Reichensperger'in kardeşi Katolik papaz August Reichensperger hatıratında, Katolik milletvekillerinden çoğunluğunun o tarihte Yahudi karşıtı bir kampanyaya katılmak için istekli olduğunu belirtmektedir. Dolayısıyla tehlike gerçekti.

Prusya Meclisi 20 Kasım 1880'de Yahudi karşıtı kışkırtmaları müzakere etti. İlerici Parti adına söz alan Albert Haniel İçişleri Bakanına Prusya hükümetinin Yahudi karşıtlarının Yahudilerin eşit haklarını sınırlama çabalarına karşı nasıl bir tutum almaya hazırlandığını sordu. August Reichensperger'e atıfta bulunan Ludwig Pastor müzakereler hakkında şöyle yazmaktadır:

> 20 ve 22 Kasım'daki [1880] büyük Yahudi sorunu [*die grosse Judendebatte*] müzakeresi, parlamentodaki en dikkat çekici hadiseydi. Konu Haniel'in gensorusuyla gündeme geldi. Yahudi sorununun görüşülmesi Katolik Merkez grubu içinde Yahudilere yakın olan Windthorst ile saldırılara katılmaya hazırlanan grup üyelerinin çoğunluğu arasında çok heyecanlı tartışmalara yol açtı. Windthorst Katolik Merkez

> Partisinin mümkün olduğunca tarafsız kalması görüşünde neredeyse yalnız başına kaldı... Meclisteki müzakere, Yahudiliğin ve kendi ifadeleri her zaman bizzat kendilerine karşı *Kulturkampf* taraflısı oldukları ithamını yöneltmek için kullanılan İlerici Parti'nin yenilgisiyle sonuçlandı. Yahudi karşıtı kışkırtmalar o tarihten bu yana büyük ölçüde artmıştır.[120]

Müzakereleri dinleyen Berthold Auerbach çaresizlik içinde kalmıştı: "Boşuna yaşamış ve çalışmışım... Almanların içinde nelerin saklı kaldığı ve nelerin her an patlayabileceği bilinci artık bir daha silinemez."[121] O dönemde Berlin'de yaşayan Portekizli romancı Eça de Quieroz, hükümetin verdiği karşılıktan dehşet duymuştu:

> Yahudi kolonisi Alman nüfusun öfkesine karşı korumasız bırakılıyor - hükümet de Pontius Pilatus gibi elini yıkıyor. İmparatorluğun vatandaşı olan Yahudileri koruyan yasaların uygulanacağını dahi belirtmeyen hükümet, bu yasaları şu anda değiştirme niyetinde değil ancak bu niyet, sabah bulutları kadar müphem.[122]

Bamberger 29 Kasım 1880'de baldızı Henriette Belmont'a şöyle yazdı:

> Antisemitizm hakkında bir şey yazmayacağım. Gazeteler zaten bununla dolu. Karakteristik özellik, sokaktaki adamın bununla alakasının olmaması. Mesele, yukarıdan gelen reaksiyon ve zalimlik ruhunun kışkırtmasıyla harekete geçen eğitimli insanların, profesörlerin, hukukçuların, rahiplerin, teğmenlerin haset ve nefret duyguları.[123]

Aralık ayında Windthorst, Fechenbach'ın planlarını zekice bir parlamento manevrasıyla yıktı. Verdiği bir yasa teklifiyle sakramentlerin uygulanmasının ceza kovuşturmasından masun tutulmasını önerdi.* "Bu önerge... Muhafazakâr Partiyi Bismarck'ın husumetini uyandırmak veya dini barış çağrılarının boşluğunu ortaya koyma seçenekleriyle karşı karşıya bıraktı."[124] Muhafazakârlar yasa tasarısına karşı oy kullandılar ve bu yolla Protestanların Katoliklere bir santim taviz vermeyeceğini göstererek Windthorst'un, Katolik ve Protestanları sosyal konularda birleş-

---

* Hıristiyanlıkta Tanrının aktif olarak katıldığına inanılan kutsal ayinlere verilen isim. Katoliklerde ve Ortodokslarda yedi adettir: Vaftiz, evharistiya (ekmek ve şarap ayini), kuvvetlendirme (Kutsal Ruh'un inayetine mazhar olmak için dua etme), tövbe ve günah itirafı, yağla meshetme, ruhbanlık, nikâh. Protestanlarda iki adettir: vaftiz ve evharistiya-e.n.

tirmek isteyen Fechenbach ve diğerlerinin planlarını yıkmasına yardımcı oldular. Windthorst her yıl teklifini gündeme getirmek suretiyle Merkezin hareket serbestliğini tesis etti ve bu yolla İlericilerle 1881 seçimlerinde birinci ve ikinci oylama arasında bir seçim ittifakı yapılmasına imkân sağladı. Bismarck'ın muhafazakâr tarife mevzuatını parlamentodan geçirmek için ihtiyaç duyduğu 100 Merkez Partisi oyu için tavizde bulunmasına gerek duymadığı düşüncesini de aklından çıkartmasını sağladı.

1881 yeni yıl tatilinde Yahudi karşıtı bir gösteriye iştirak eden bir grup kişi ayaklandı, Yahudi dükkânları tahrip edildi ve "*Juden raus*" [Yahudiler defolun] sloganları atıldı.[125] Landtag 12 Ocak'ta açıldığında parlak bir liberal parlamento müzakerecisi, Bismarck'ın "şu salak Yahudi Lasker ve laftan başka bir şey üretmeyen müritleri"[126] kadar nefret ettiği Eugen Richter, antisemitik kışkırtma faaliyetleriyle Bismarck'ı ilişkilendirdi: "Kendisi ne kadar inkâr edip emrindeki basın organları vasıtasıyla aşırılıkları konusunda onları azarlasa da, Prens Bismarck'ın frağının uçlarına yapışan bu faaliyetler, ona sarılmaya ve gürültücü çocuklar gibi babalarının çevresinde toplanmaya devam etmektedirler."[127] Bu yargıda derin bir doğruluk payı vardır. "Yahudi müzakeresi" Bismarck'ın entelektüellere, devlete ve kendisi gibi diktatörlere karşı hukuki koruma sağlanıp haklarının tanınmasında ısrar eden Lasker gibi kişilere karşı kötü niyetli önyargısını yansıtmaktadır. Kasım 1880'de reaksiyoner İçişleri Bakanı Robert von Puttkamer'e, "paralı Yahudiler devlet kurumlarımızın muhafazasıyla bağlantılı çıkarlara sahiptirler ve onlarsız yapamayız" demiş, ancak "her türlü siyasi muhalefetle bağlantı içindeki" mülk sahibi olmayan Yahudilerin ezilmesi gerektiğini belirtmişti. Başka bir deyişle, Fritz Stern'in özetlediği gibi, "zengin Yahudiler yararlı ve muhafazakârdır, sıradan Yahudiler ise radikal ve yıkıcı olma eğilimi gösterirler" ve bu nedenle ezilmelidirler.[128]

Bismarck gerçek düşmanı olan Alman liberalizmini yok etmiştir. Yahudiler bu sırada zarar görmüşlerse, bunun da bir sakıncasını görmemiştir. Bu tutumunun sebebi özel veya alışıldık bir Yahudi düşmanlığı değil, daha çok muhalefete tahammülünün olmamasıdır. Geride bıraktığı miras o dönemde ve daha sonra o kadar nüfuz edici olmuştur ki izlerini bulmak için çok fazla aramaya gerek yoktur. Alman romancı Theodore Fontane'ın Philipp zu Eulenburg'a gönderdiği Nisan 1881 tarihli, Bismarck'ın rolüne ilişkin mektupta bunun izleri mevcuttur:

> Bismarck bir despottur, ancak böyle olmaya hakkı vardır ve olmalıdır da. Despot olmasaydı, buralardaki en aptalca şey olan, parlamento çoğunluğu tarafından siyasetinin tespit edilmesine izin veren ideal bir parlamento üyesi olabilirdi ve biz de bu durumda ne bir şansölyeye ne de bir Alman Reich'ına sahip olabilirdik. Diğer taraftan böyle bir despotun idaresi altında ancak bağımlı yapıya sahip ikinci ve üçüncü sınıf insanların vazife görebilecekleri, özgür bir insanın zamanı gelince geri çekilmesinin daha iyi olacağı elbette doğrudur. Özgür insan böyle davranırken kendisi için doğru olanı yapmaktadır. Fakat şansölye de eylemlerinde veya eylemsizliklerinde karışıklık yaratılmasına izin vermeyerek kendisi için doğru olanı yapmaktadır.[129]

Bu sözlerin ne anlama geldiğini değerlendiriniz: Almanya'da toplum, kendi başına herhangi bir şey başaramaz, çünkü parlamentolar "en aptalca" şeylerdir. Başka bir ifadeyle, insanlar haklarını kullanarak bir şey başarmaktan acizdirler. Almanya, kendi yolunu takip eden bir dâhi devlet adamı tarafından yönetilmelidir. Fontane bu çözümlemesinde, temel bir hata yapmıştır: Özgür insan kendisi için doğru olanı yapamamaktadır, zira tutumu -dâhiye teslim olması- özgürlüğü değil, köleliği seçtiğini göstermektedir. Geri çekilme özgürlüğü, gerçek bir özgürlük değildir; döneminin en kıvrak zekâlı toplum gözlemcisinin görmeyi başaramadığı bu olgu, Bismarck'ın Hitler'e gerçek hediyesidir.

Gerçek bir özgür ruhlu insan olan Eduard Lasker 1881 yılbaşında siyasi vasiyetini uzun bir mektup halinde yazarak, geçen iki yılın olaylarıyla morali derinden sarsılmış romancı Berthold Auerbach'a gönderdi. Jaronczyn'li Ortodoks Yahudi bir ailenin çocuğu olan bekâr Lasker, yeteneklerinin gücüyle Prusya ve Reich'ta haklar ve özgürlükler hareketinin sözcüsü konumuna yükselmişti. Hukuk eğitimi almış bir avukat olarak tüm yaşamını kapsamlı ve yorulmaz biçimde uğraştığı yasama sürecine adamıştı. Bismarck'ın direnişine rağmen 1868'de ifade özgürlüğüne ilişkin mevzuatı Reichstag meclislerinden geçirmiş ve 1873'te Bismarck'ın dostu ve *Kreuzzeitung*'un ilk editörü Hermann Wagener'in Ticaret Bakanlığı bünyesindeki demiryolu hisselerinde yürüttüğü "içeriden edinilmiş bilgi sayesinde kazanç sağlama [*insider trading*]" olayını açığa çıkarmıştı. Prens Putbus ve Prens Biron'u içeren çete, Bakan Kont Itzenplitz tarafından hoş görülmüştü. Lasker olaya karışanları korkmadan açığa vurdu, tümünün istifalarına sebep oldu ve devlet memurlarının makamlarıyla ilişkili ticari işlemlere karışmalarını yasaklayan bir

kanunun meclisten geçmesine önayak oldu. Kuzey Alman Federasyonu Parlamentosunun Kral I. Wilhelm'den Kayzer unvanını kabul etmesini dileyen Aralık 1870 tarihli mektubunu ve Kral I. Wilhelm'in yeni Alman Parlamentosunda Mart 1871'de irat ettiği Taht Hitabı'na Meclisin cevabını o kaleme aldı.[130] Parlamento hitabeti ve yasama çalışmalarına olan katkısı açısından Windthorst'dan başka üstüne kimse yoktu. 25 Aralık 1881'de Lasker, Berthold Auerbach'a yazarak Almanya'da Yahudiler hakkında süren krizi nasıl anladığını açıkladı:

> Sevgili eski dostum, kendime bir bayram eğlencesi düzenleyerek, yalnız kalmayı başardım ve Noel'in ilk gününde size bu mektubu yazmaya giriştim... Alman anavatanındaki en iyiler arasında bulunan birçok insan, tehlike anında bizim için sizin ne anlama geldiğinizi, tüm taraflardan, hatta kamu hayatındaki düşman kampından bile gönderilen sevgi ve muhabbet ifadelerinin ne anlama geldiğini anlamıştır. Bu şahadetler veya bunların size ulaşmayı başaran kısmı bile, sizin millet üzerindeki etkinizin önemsenmediği veya esaslı biçimde yok edildiği şeklinde üzüntü verici kuşkulara bağlanıp kalmamanıza yeterlidir. Neticede bu durum, çirkin Yahudi karşıtlığının ahlaki anlamda izale edilmesi olarak görülebilecek, karanlık bulutlar arasından beliren mavi bir huzme gibidir. Gerçi böylelikle gerilimlerin sona erdiğini söylemek de istemem. Zira her devrim çağı bir inanç rengine bürünür ve biz de şiddetli, belki de gördüğüm en şiddetli devrimin tam orta yerindeyiz. Öte yandan, bu özel Yahudi karşıtlığı kışkırtmalarına gelince, sular artık durulmakta ve taşlar yerine oturmaya başlamaktadır... Seçimlerde halk, istenebilecek en kapsamlı şekilde, çirkin biçimi ve kirli içeriğiyle Yahudi karşıtlığını reddetti. Reaksiyoner gücün başka bir unsuruyla bu kadar kolaylıkla baş edemeyeceğiz. Bismarck hata yaptığında ve tutkularıyla hareket ettiğinde dahi hafife alınabilecek bir düşman değildir. Toplumun içinde bulunduğu aşamada çok fazla sorun mevcut ama güçlü bir hükümet halkçı programlar araştırırsa, çeşitli denemelerden ve birçok kez yolunu kaybettikten sonra kendisini yanıltmayacak etkili manivelalar bulabilir. Esasen, iyi bir davayı zarar görmeden bu mücadeleden çekip çıkartmak, kendini hesaba katmayan bir fedakârlık, dikkatli bir düşünce ve büyük ihtiyat ister. İyi davayla, bireyin özgürleştirilmesini ve insanların kaderin yazgısı olarak gördükleri, gerçekte ise güçlünün denetim sağladığı durumların azaltılmasını kastediyorum.[131]

Fontane büyük dava adına dâhi devlet adamının diktatörlüğünü kabul etmesinin gerisinde yatan daha derin manayı gözden kaçırırken, Lasker dürüst insanların medeni cesaretini ve gücünü büyük ölçüde

abartmıştı. Almanlar Lasker'in özgürlük yolunu değil, Fontane'ı izleyerek köleliğe yönelmişlerdir.

Lasker 5 Ocak 1884'te ABD'deki uzun ve başarılı bir konferans turunun ardından New York'ta aniden hayatını kaybetti. Lucius, Lasker hakkındaki görüşünü 6 Ocak tarihli güncesine kaydetmiştir:

> Onunla birlikte yeni Reich'ın en önemli ve sevilen parlamenterlerinden birinin sonu gelmektedir. Bismarck ve Bennigsen'le birlikte 1870'ten sonra Reichstag'ın en çok tanınan şahsiyetiydi. Tam bir vatanseverlikle, özveriyle ve idealist emellerle dolu olmakla beraber, siyasette yapıcı bir etkiden çok yıkıcı bir etki göstermişti.[132]

ABD Temsilciler Meclisi, Lasker'in ölümü üzerine Alman hükümetine taziyelerini bildirme kararı aldı. Bu konuda gönderilen telgrafta, "bu kayıp sadece, özgür ve liberal düşüncelere bağlı kalması ve bu düşünceleri kararlı ve sebatkâr şekilde ortaya koymasıyla halkının sosyal, siyasi ve ekonomik şartlarını maddeten ilerlettiği ülkesinde değil tüm dünyada özgürlük âşıkları tarafından matem uyandırmaktadır" denildi.[133] Kararın metni Berlin'e ulaştırıldığında, Bismarck mesajı almayı kabul etmeyerek, tasvirin hatalı olduğu gerekçesiyle telgrafı iade etti. Prusya kabinesinden beş bakan Lasker'in cenazesine katılmak için iznini istediklerinde, Bismarck "kesinlikle olmaz" cevabını verdi.[134]

Lasker'in cenaze töreni 28 Ocak 1884'te açılışına Bismarck'ın da katılmış olduğu Berlin'deki ünlü Oranienburg Sinagogu'nda düzenlendi. Lasker'in Meclisten arkadaşı Ludwig Bamberger, töreni güncesine kaydetmiştir:

> Cenaze bugün. Ne bir bakan, ne Bundesrat'tan kimse, ne yüksek dereceli bir memur var. Friedberg, Achenbach ve İsviçre Elçisi Roth gelmişti: "*Ordre de Mouft* [itirazcılar]". Kapp sıradan bir konuşma yaptı. Bu akşam *Singakademie*'de konuşuyorum.[135]

Bir ay sonra, 28 Şubat'ta, Bamberger güncesine telgraf yazısı tarzında Lasker'in ölümü ve siyasi neticeleri hakkındaki görüşlerini yazdı: "Bismarck'ın Washington'a muhalefeti ardından olanlar görüşümü teyit ediyor. Acaba haklı çıkmayacak mı? Halk özgür olarak doğmamıştır."[136] Reichstag, 7 Mart'ta Bismarck'ın ölen meslektaşlarına ve ABD Temsilciler Meclisine nezaketsizliğini protesto eden üyeleri nedeniyle

tatil edilmek zorunda kaldı. Bismarck 13 Mart'ta Reichstag'da saat 1'de belirdi ve resmi gündeme başlanmadan önce Amerikan Temsilciler Meclisinin hükümete gönderdiği taziye mesajı konusunda bir açıklama yaptı. Konuşmasında devrimcilere ve cumhuriyetçilere sert bir dille saldırdı. Hanel'in bir müdahalesine cevaben, istihzayla cevap verdi: "Duygusal sözler teati etmek ve siyasi düelloda kurşun yemek mecburiyeti altında değildi." Lasker'in her zaman yanlış yola götürdüğünü iddia ettiği Liberal Partiye en iyi dileklerini sundu. "Şahsi hürmet ve dostluk ifadeleri siyasi muhalifleri sadece daha tehlikeli kılar."[137] Lasker onun gözünde "üstün nitelikli ancak yıkıcı belagat sahibi" bir kişiydi.[138] Ölü Yahudi'yi tekmelemekten zevk aldığı açıktı. Barones Hilga Spitzemberg iki gün sonra ziyaretine geldiğinde, çok neşeli olduğunu gördü: "Onu saat 12'de, Reichstag'da (bugünlerde ona "*Gasthof zum toten Juden*" [Ölü Yahudi Pansiyonu] diyorlar) bir kez daha konuşmasından sonra mümkün olabilecek en zinde ve neşeli haliyle öğle yemeğini yerken buldum." Lasker'in ölümü Almanya'da liberal rejim umutlarını sona erdirdiğinden Reichstag'a artık "Ölü Liberalizm Pansiyonu" denmesi de mümkündü.

Kasım 1881'de Bismarck Prusya Bakanlar Kurulu toplantısında "Yahudi Müzakeresi" üzerine görüşlerini açıkladı:

> Yahudi karşıtı hareketlere ilişkin olarak, bunları uygunsuz bulduğunu belirterek eleştirdi. Amaçlar hedefinden sapmıştı. Kendisi sadece İlericilere karşıydı, muhafazakâr Yahudilere ve onların basın organlarına değil. Sosyalist ve Katolikleri her zaman İlericilere tercih ederdi; sosyalistler neticede kılıç gücüyle ezilmesi gereken gerçekleştirilmesi imkânsız hedefler gütmekteydiler. İlericilerin hedefi ise gerçekleştirilmesi mümkün olan bir hükümet şekliydi: cumhuriyet.[139]

Bismarck, 26 Kasım 1881'de Lucius'a "Yahudi Avının" zamanı olmadığını söyledi. Buna karşı olduğunu duyurmuş ancak Yahudi Avı sırasında İlericilere de cesaretle saldırıldığından durdurmak için bir şey yapmamıştı.[140] Fakat aslında her zaman olduğu gibi yalan söylemekteydi: Karşı olduğunu dile getirmemişti.

Şubat ve Mart 1880'de Bismarck'ın sağlığı aniden ve tehlikeli bir şekilde kötüleşti. Tiedemann 31 Mart 1880'de Prens'i gerçekten endişe uyandıran bir halde buldu:

> Rapor vermek için gittiğimde, Prens'i berbat bir halde, diline inme inmiş gibi, görünüşü ürkütücü şekilde değişmiş vaziyette buldum. Dün akşam felç geçirdiğini düşünüyor; hiç uyumamış ve sürekli istifra etmiş. Struck, diline de etkisi olan bir mide üşütmesinden başka bir şeyi olmadığını bildirdi. Prenses, eşinin dün akşam hesapsız miktarda beyaz şaraplı ve pançlı dondurma, üstüne de tereyağıyla altı tane katı yumurta yediğini söyledi. Ben, Prenses ve Rantzau çifti [Bismarck'ın kızı ve damadı-e.] arasında akşam için planlanan savaş konseyi, Prenses'in oturma odasında sabah toplanacak. Prens her zamankinden daha sinirli; Struck'a öyle hiddetle bağırdı ki zavallı adam tamamen sinmiş vaziyette kaçtı. Struck'ın özellikle yasaklamasına rağmen, öğlen yemeğinde tavuk çorbası, et ve sebze yedi, bahçede yağmur altında yürüyüşe çıktı. Şimdi aksi bir tavırla bahçe odasındaki şöminenin önünde oturuyor ve yanına sadece köpeklerini istiyor.[141]

Sağlığının kötü olması Bismarck'ın akıldışı davranışlarını artırdı ve katlanılması mümkün olmayan öfke nöbetlerini çoğalttı. Bismarck'ın sadık bir yasama meclisi olması için tasarladığı Bundesrat, Parlamentonun gündemindeki en heyecan verici maddeler arasında görülemeyecek Reich Pul Vergisi Kanununu görüşmek üzere 3 Nisan 1880'de toplandı. Meclis küçük devletlerin beğenmediği hükümleri değerlendirmeye başladı. Küçük tanımlaması bu manada Reuss Yaşlı Kolu (nüfus, 1910'da 72.769) ve Reuss Genç Kolu (nüfus 139.210) gibi Berlin'de daimi diplomatik temsilcilik bulunduramayacak kadar küçük olan ve daha büyük komşularına vekâlet vermek zorunda kalan prenslikler gibi siyasi birimleri içermektedir. Küçük devletler posta transferleri ve posta hesaplarına avans ödemelerinden alınan pul vergisi hükümlerinden özellikle hoşlanmamaktaydı. Konuya ilişkin oylama küçük bir sansasyon yarattı. Bundesrat, hükmü 28 oya karşı 30 oyla geri çevirdi.[142]

Bismarck haber üzerine giderek ölçüsüzleşen öfke nöbetlerinden birine kapıldı. Tiedemann gündemdeki işleri görüşmek için Friedrichsruh'a gitmiş ve 4 Nisan 1880'de geç bir saatte ulaşmıştı. Ertesi sabah bir hizmetkâr tarafından uyandırılarak Prens'in kendisini saat 10 gibi beklenmedik derecede erken bir saatte görmek istediği bildirildi. Şansölye'yi bozuk bir ruh halinde buldu. Yine uyuyamamış ve duyduğu hiddetle saat 9'da çalışmaya başlamıştı. Tiedemann'ın görev başına geldiği sırada, Bismarck masasında oturmakta ve *Almanach de Gotha*'dan* notlar

---

* *Almanach de Gotha*, Avrupa aristokrasisinin ve hükümdar ailelerinin soyağacını tutan bir yayındır. 1763'ten beri her yıl yayımlanmaktadır-ç.n.

çıkartmaktaydı. Yasa tasarısının bu hükmüne karşı oy kullanan otuz devletin, Prusya'nın 38 milyon nüfusuna karşı yedi buçuk milyon nüfusu temsil ettiklerini ifade etti. Böyle bir çoğunluğa sahip Prusya'nın oylamayı kaybetmesinin anayasanın ruhuna aykırı düştüğünü ve bunun bir daha asla meydana gelmemesi gerektiğini beyan etti:

> Benden, doğrudan Kayzer'e muhatap, görevinden azledilmesini isteyen bir maruzatı kaleme almamı istedi. İstifanın temel fikri: Ne Prusya, Bavyera ve Saksonya'ya karşı alınan çoğunluk kararını temsil edebilmekte, ne Anayasa'nın 9. maddesinin Bundestag'daki azınlık temsilcilerine tanıdığı söz hakkından faydalanıp Reichstag'a hitap edebilmekteydi... Bu da yeterli değilmiş gibi, istifa talebinin Kayzer'e acil olarak gönderilmesi gerekiyordu. Nitekim istifa resmi gazete *Norddeutsche Allgemeine Zeitung*'un akşam nüshasında resmi olarak yayımlanmak zorundaydı.[143]

Katlanılmaz mizacı, oburluğu ve hastalık hastalığı onu bir "cehennemlik hasta" haline getirdi. Sahip olduğu kafa yapısıyla, posta vergisi gibi anlamsız bir konuda istifa dahil her şeyi yapması mümkündü. Komşusu ve 76 Wilhelmstrasse'de evinin yakın dost çevresinden, düzenli olarak görüştüğü Bundesrat Württemberg temsilcisi Karl Freiherr Hugo von Spitzemberg'i, meseleyi "düzene kavuşturmak" için davet etti. Ancak görüşme Barones Hildegard'ın 6 Nisan 1880 tarihli günce kaydında belirttiği gibi bir kavgaya dönüştü:

> Bu kadar üzücü olmasaydı, gülüp geçmek gerekirdi. Prens hasta ve yakın çevresindeki kimse onu yatıştıramıyor. Aksine, bazen farkına varmadan, kendilerini öne çıkarmak için veya duydukları korku nedeniyle onu kışkırtıyorlar. Elbette istifa etmeyecek ve bu gerçeği herkesin bilmesi, her şeyi kıymet verilmeyen bir tehdide dönüştürüyor, hem de bu kadar basit ve önemsiz bir meselede. Karl çok sinirlendi ve Prens'e karşıt görüşlerinde ısrar etti.[144]

Fikrinden onu kimse geri çevirmedi ve Tiedemann'ın "bir bardak suda fırtına" olarak doğru biçimde tasvir ettiği bir kriz patlak verdi. Küçük devletler bir sinir harbine girdiler. Büyükelçiler ortalıkta koşuşturdular. Kayzer Bismarck'ın talebini geri çevirdi; yandaş olmayan basın olayın Bismarck'ın kurnazca manevralarından biri olduğunu varsaydı. Ancak planı işe yaradı. Bundesrat 12 Nisan 1880'de kararını geri aldı ve

posta transferleri ile posta gişelerinde önceden yapılan ödemelerin faturalarına uyguladığı damga vergisini tekrar ihdas etti. Reich krizden sağlam çıkmıştı. Fakat Bismarck artan duygusal istikrarsızlığının bir başka örneğini vermişti. Her şey onu sinirlendirmekteydi. "Kral'ın kendisini ziyarete gelmemiş olmamasına canı sıkılan Prens, Saksonya Kralı'nı ziyaret ediyor."[145] Nihayet küçük bir krallığın hükümdarından ona neydi? Memurları ve bakanları onu makul düşünmeye sevk edemiyorlardı. Benzersiz gücü ve itibarı Kayzer'den başka hiç kimsenin denetimine tabi olmadığı bir masuniyeti ona sağlamaktaydı. Hoşuna gitmeyen her şeye hayır demekteydi.

Prens işlerin artan baskısı altında at sürmekten vazgeçmişti. Varzin'in tersine Friedrichsruh'a Berlin'den rahat erişilebilmekteydi ve resmi ziyaretler gününü doldurmaktaydı. Aşırı yeme alışkanlığını da kesmemişti. Tiedemann'ın eşine Ekim 1880'de yazdığı gibi:

> Kontes Marie [Rantzau, Bismarck'ın kızı] ile kısa bir yürüyüş yaptım ve tatlı dışında altı ağır servisten oluşan akşam yemeğine hazırlandım. Hiçbir şey değişmedi. Burada patlayıncaya kadar yiyoruz.[146]

Kahvaltı daha iyi değildi:

> Saat 9'da kalkıyoruz ve sofraya saat 10'da oturuyoruz: rozbif veya dana biftek, soğuk av eti, av kuşları, fırın puding vs.[147]

Bismarck'ın tahmin edilemeyen davranışları 1881 başlarında hem Reichstag hem Prusya Meclisinde projelerine zarar vermeye başlamıştı. Mavi kanlıların en mavi kanlısı, Arnim-Boitzenburg ailesinden evli, soyu Dönhoff'lardan gelen ve von der Schulenburg'larla akraba Kont Udo zu Stolberg-Wernigerode (1840-1910), Tiedemann'a yazarak Alman Muhafazakâr Partisi ve kendisinin mensup olduğu Reich Partisinin, "Reich Şansölyesi sıfatını haiz bir kişi işlerin başındayken ve kendisini desteklemeye son derece hazır bir partisi varken, bu tür sorunlar hakkında tamamen karanlıkta bırakılması" nedeniyle partinin karşılaştığı "katlanılmaz durum"dan şikâyet etti.[148]

Tiedemann şahsen bu "katlanılmaz durum"la yüzleşmeye başlamıştı ve artık devam edemeyeceğinin farkına vardı. Bismarck kelimenin doğ-

ru anlamıyla onu tükenme noktasına kadar çalıştırmaktaydı. Telefon, daktilo, karbon kâğıdı, fotokopi ve faks kolaylıklarından önceki bir çağda Tiedemann saatlerini, hatta günlerini Şansölye'den dikte alarak, mektuplarını ve mevzuat önerilerini hazırlayarak, oturum ve görüşmelerin notlarını kâğıda geçerek harcamaktaydı. Tarihçi için bir şans eseri olarak Tiedemann, "dürüst bir istatistikçi" olarak iş günlerine ürettiği sayfaları veya Şansölye'yle yediği yemekleri (1879'da 133 öğle yemeği) saymıştır.[149] Ayrıca Varzin veya Friedrichsruh'da uzun süreler geçirmesi, birçok hafta sonu eşinden ve ailesinden ayrı kalması ve Bismarck'ın mevcudiyetiyle başkente şeref vermeye tenezzül ettiği nadir vesilelerde tüm Berlin'de oradan oraya mesajlar taşıması gerekiyordu. Bismarck'ın hastalık hastalığı, uykusuzluğu, düzensiz saatleri, aşırı yemesi, korkunç mizacı, ani ve endişe uyandıran ruh hali değişiklikleri, neşeli, esnek ve her zaman emre amade olan Tiedemann üzerinde altı yıldan sonra nihayet olumsuz etkilerini göstermişti. O da uyuma kapasitesini yitirmişti ve çocuklarını hiç görmemekteydi. Hatta bir keresinde karısı Bismarck'ların evine resmi bir davetiye göndererek kocası "*Herr Oberregierungsrat* Tiedemann'ı saat 8'de kendi evinde verdiği [kıyafet: sabahlık] çaya" davet etmişti. Bu hareket Bismarck'ları eğlendirmiş, ancak Tiedemann açısından ciddi bir uyarı anlamına gelmişti. Neticede, Bismarck'la bu yakınlığa artık katlanamayacağını derinden anladı.

> Büyük bir adamın vasıtasıyla ve onunla birlikte yaşamanın, düşüncelerine, planlarına, kararlarına girmenin ve özümsenmenin, belli bir anlamda şahsiyetinde kaybolmanın büyük bir tarafı var. Öte yandan, insanın kendi bireyselliği ezilmek tehlikesiyle karşılaşıyor. Hareket özgürlüğümü, bağımsız faaliyetimi, kendi yaratıcılığımı özlüyordum... 1881 baharında bana uygun bir makam ayarlama vaadini hatırlattığımda, öfkeye kapıldı, acı ve sinirli sözlerle tüm düşündüğümün ve çalışmalarımın arkasında kendisini terk etme tasarımın bulunmasıyla suçladı. Benimle ilk ve son kez bu şekilde konuştu. Bu sahne Reich Şansölyesi'nden ayrılma kararlılığımı güçlendirdi.[150]

Bismarck bir insan için şahsına yakın bulunmasından daha iyi ve önemli bir işi aklına getirememekteydi. Bismarck'a hizmet etmekten daha önemli ne olabilirdi? İstemeden de olsa Tiedemann'a uygun bir görev bulup ona veda etti. Kimseye saygı duymamakta, hükümdar ailelerinden ziyaretçilerine dahi ilgi göstermemekteydi. Lucius von

Ballhausen'e anlattığı gibi, Saksonya Kralı Johann 20 Nisan 1880'de onunla tatsız bir saat geçirmişti:

> Farklı bir kanaat dile getirdiğinde, Bismarck yüz ifadesini değiştirmiş ve Kral derhal geri adım atmış. "Karşı görüşleri dinleyememesi ve derhal başka niyetler atfetmesi Bismarck'ın talihsizliğidir" dedi Kral. Kimsenin bu kadar önem verdiğini bilemediği damga pulu meselesinde olan budur. Başta Kayzer olmak üzere herkes onun isteklerine göre oynuyor.[151]

Bismarck'ın istikrarsız davranışları sonunda ciddi bir tepkiye yol açtı. Lucius, 4 Temmuz 1880'de gerçek bir bezginlikle kilise siyaseti yasa tasarısının nihai oylamasının bir felaket olduğunu, tasarının çoğu hükmünün reddedildiğini yazdı.

> Bundan her mutedil eleştiri çabasını daima kızgınlıkla geri çeviren Prens suçlu. Dolayısıyla tüm bu yaşananların tek sonucu, tüm taraflarda ve hükümete karşı yaratılan genel rahatsızlık oldu... Bundesrat'ta da heyecanlı görüşmeler yapıldı... Prens, sanki kendilerinden kurtulmak istiyormuş gibi Bakan Hoffmann ve Posta Direktörünü azarladı. Sinirinin sebebi, pul vergisi yasa tasarısıydı.[152]

"Kullan ve at" istihdam sistemi Bismarck'ın astlarına muamelesinin değişmez bir özelliğiydi. Bismarck bu vesileyi Reich Şansölyeliği ofisinin feshedilmesi ve bunun yerine ilk bakışta imparatorluk kabinesi görüntüsünde bir dizi farklı dairelerden sorumlu bir bakanlar kurulu tesis etmek için kullandı. Ancak görüntü yanıltıcıdır. Bu bakanlıklar Kayzer'e değil Bismarck'a karşı sorumluydular. Topluca bir kabine kimlikleri olmadığı gibi Reichstag'a karşı sorumlulukları da bulunmuyordu. Artık istediği gibi azledebileceği, işine geldiğinde ihmal edebileceği veya yanlış giden bir işin sorumluluğundan kurtulmak istediğinde gerçek yetkinin kendisinde değil, onlarda olduğunu iddia edebileceği bir sisteme kavuşmuştu. Friedrich Wilhelm Kont von Limburg-Styrum (1835-1912)'un alayla ifade ettiği gibi, "Bismarck'ın bakanlarıyla ilişkisi, Don Juan'ın sevgilileriyle ilişkisi gibidir. Önce onları tatlı sözlerle kandırır, ele geçirdikten sonra ise başlarına ne geleceğine aldırmaksızın ortada bırakır."[153] İşsiz kalan bakanların mütevazı tesellisi Prusya'nın emekli bakanlara işlemeli ve apoletli bir fraktan oluşan bir üniforma vermesiydi.[154] Kral da baş-

bakanının kötü davranışlarından suçluluk duyuyormuş gibi genellikle görevlerinden azledilenlere unvanlar ve nişanlar verirdi.

Nisan 1881'de Otto ile Johanna von Bismarck'ın karakterlerindeki yıkıcı unsurları birleştiren ve en büyük oğullarının kalbini ve maneviyatını kıran bir aile bunalımı çıktı. Prens Herbert von Bismarck 12 Aralık 1849'da doğmuş, babasının en sadık kâtiplerinden ve yardımcılarından biri olmuştu. Prusya ordusunda aristokratik Birinci Dragon Muhafız Alayında yaptığı zorunlu askerlik hizmetinden sonra, 1874'te Dışişleri Bakanlığına girerek "aile işi"ne katıldı ve genç bir diplomat olarak ehliyeti takdir edilmekle beraber esasen patronun oğlu olarak hızla yükseldi. Eberhardt von Vietsch, *National German Biography*'de onun hakkında hazırladığı biyografi maddesinde "her zaman kendisini tabi kıldığı babasının talimatlarına katı biçimde sadık kalmıştır" demektedir.[155] Uzun süre anne ve babasıyla beraber Varzin ve Friedrichsruh'da yaşadı, Kristof Tiedemann'la birlikte 1870'lerin sonlarında mahrem yazışmalardan sorumlu oldu. Bir noktada Berlin yüksek sosyetesinin en güzel ve en beğenilen figürlerinden Prenses Elisabeth von Carolath-Beuthen (1839-1914)'le tanıştı ve çılgınca âşık oldu. Prens Philipp zu Eulenburg-Hertefeld (1847-1921) Herbert ve Elisabeth'i yakından tanımış ve esasen Prenses'in ilk âşıklarından biri olmuştu. Prenses hakkında şöyle yazmıştır:

> Prenses Elisabeth, Herbert'e ruhunun derinliklerinden âşıktı. Kendisinin zengin, kabiliyetli bir tabiatı vardı. Birçok güzel kadın gibi kibirli, ancak kibrine yenik düşmeyecek kadar zekiydi. Sanatlara ilgisiyle dikkat çekerdi ve müziğe olağanüstü yatkındı. Gururlu, zarif karakterli bir insan olarak, pek hoş olmayan şartların hüküm sürdüğü baba evinde yaşamanın zorlu derslerinden geçmişti.[156]

Herbert ve Elisabeth 1879'da tutkulu bir ilişkiye başladılar. Herbert, yıllardır mutsuzca evli olduğu ülkenin ileri gelen aristokratlarından Silezyalı Prens zu Carolath-Beuthen'den ayrılması için Elisabeth'i ikna etti. Boşanma iznini Kiliseden 1881'de almasının ardından Herbert, Varzin'de açıklaması pek kolay olmayan niteliklere sahip, kendisinden on yaş büyük ve dul Katolik âşığıyla mutlu bir hayatın hayallerini kurmaya başladı. Fakat hikâye cemiyette ağızdan ağıza dolaşmaya başlamıştı ve nihayet üst tabakanın takip ettiği, liberal ve Bismarck karşıtı *Vossische Zeitung* gazetesi konuya yer verdi. Ünlü Danimarkalı eleş-

tirmen ve yazar Georg Brandes (1842-1927), yıllardan beri Berlin'de yaşamakta ve Danimarkalı okuyucular için makaleler yazmaktaydı. 15 Mart 1881'de Bismarck'ın "eğitimli orta sınıflarda hiç bu kadar popülaritesinin düşmediği", "huysuz ve sinirli semptomlarının" nasıl birçok insanı kendisinden uzaklaştırdığı hakkında uzun bir makale yazdı. Bunun nedeninin, "Voss"tan alıntı yaptığı aşağıdaki "sinsi tebliğ"den çıkartılabileceğini düşünmekteydi:

> Reichstag üyesi, Prens Carolath-Beuthen, malikânesine çekilmek için uzun süreli izin talep etti - Prenses Carolath Sicilya'da Messina şehrine vardı. Kont Herbert Bismarck bir süre önce Berlin'den ayrıldı. Özel bir görevle seyahat ettiği haberi teyit edilemedi."[157]

Skandal, Bismarck çiftini gerçekten sinirlendirmişti. Ancak Prenses Carolath'ın karakterinde, işin en başında kendisini mahkûm eden, gerçekten de ölümcül bir hata vardı. Her iki kız kardeşi Bismarck'ın "düşmanlarıyla" evlenmişlerdi: Mimi adıyla tanınan yüksek cemiyetin tanınmış ev sahibelerinden Marie, Dışişleri Bakanı olarak 1861'de Bismarck'ın kısa bir süreliğine amirliğini yapan Alexander von Schleinitz'le evliydi; diğer kız kardeşi ise Kayzer'in Yaver Generali ve İmparatorluk Almanya'sında mareşallik mevkisine yükselmiş tek Katolik olan Walter Freiherr von Loe (1828-1908)'yle evlenmişti.[158] Bu bağlantılar Bismarck'ın gözünde Prenses'i değerlendirme dışı bırakmak için yeterliydi. Haklarında "Hatzfeldt-Loe-Schleinitz hizbi" olarak bahsettiği ailesi ayrıca Kayzeriçe Augusta çevresindeki "muhalif hükümete" dahil bulunmaktaydı. Oğlunun nefret edilen bu hasımlarla akrabalığı fikrini aklına bile getiremezdi ve düşmanlarının listesini kart dosyalarında tutan kindar Johanna bu nefretini sonuna kadar körüklemekteydi. Johanna, "Lob, Schleinitz ve Hatzfeld güruhunun soframıza dahil olmaması için diş tırmak mücadele ederim" demekteydi.[159]

Boşanmasından sonra Elisabeth Carolath, Herbert'in orada buluşup evlenecekleri vaadinde bulunduğu Venedik'e gitti. Sevgilisi ile ebeveynlerinin direnişi arasında kalan Herbert Nisan 1881'de tereddüt geçirmeye başlayarak Venedik'e hareketini geciktirdi. Elisabeth bunu duyunca sinir krizi geçirdi. Philipp Eulenburg'a 14 Nisan'da yazarak "O kadar hastaydım ki yaşayamayacağım düşünüldü. Şimdi bile kendimi birkaç adımdan fazla atamayacak kadar zayıf hissediyorum" dedi.[160] Bismarck

ise onu satın almaya çalışmaktaydı. Bleichröder'in İtalya temsilcisi 23 Nisan'da Prenses'e bir teklifle geldi. Temsilcinin patronuna bir telgrafında bildirdiği gibi, Prenses bu teklifi tahkirle geri çevirdi: "Prenses Carolath üçüncü tarafların müdahalesini istemiyor, Prens Bismarck ona doğrudan yazabilirmiş."[161] Herbert 28 Nisan'da son bir çaba göstermek için babasını görmeye gitti ve destansı bir mücadele yaşandı. Herbert babasına Venedik'e giderek Elisabeth'le evlenmek istediğini söyledi. Bismarck buna karşılık olarak oğluna tam doz bir tehdit tedavisi uyguladı: İntihar edecek, kırık bir kalple ölecekti. Gözyaşları, yalvarmalar, öfke, hastalık nöbetleri sergilendi. Ayrıca, Herbert'in 30 Nisan 1881'de Philipp Eulenburg'a yazdığı gibi, oğlunun planlarını pratik sebeplerle boşa çıkartmak için yasal yetkilerini de kullandı:

> Bu arada, görevden ayrılmam yasak. Dolayısıyla izin almadan evlenemem. (On ay geçmeden yasal bir imkân yok.) Prenses'e sunabileceğim hiçbir şeyim olmadığını aklımda tutmalıyım, çünkü Kayzer'in onayıyla geçenlerde değiştirilen veraset yasasına göre, boşanmış bir kadınla evlenen oğul otomatik olarak mirastan mahrum ediliyor. Babamın bu veraset kanununa tabi iki büyük mülkünden başka bir şeyi olmadığı için miras olarak bana hiçbir şey kalmayacak. Ebeveynimden kopmakla o mülklerin yok olması benim için aynı şey çünkü ikisi de ölümüm anlamına gelir.[162]

Herbert Venedik'e gitmedi ve bunun neticesinde içinde kesinlikle bir şeyler öldü. Eberhardt von Vietsch, *NDB*'ye yazdığı biyografi maddesini, "evliliği konusunda babasıyla mücadelesinde irade gücünün kırılmış olması mümkündür" sözleriyle sonuçlandırmaktadır. Her halükârda bu tarihten sonra "insanlara gösterdiği kabalık ve küçümsemeyle" tanındı.[163] Hildegard von Spitzemberg 1888 yılbaşında Bismarck ailesine, özellikle iki oğulları Herbert ve Wilhelm'e dair değerlendirmelerini kaydetmiştir:

> Ebeveynlerinin ışık ve parlaklığını paylaştığı söylenebilecek gençlerin kural tanımaz zevk düşkünlüklerini, huysuzluklarını, materyalist eğilimlerini, güçlerini acımasızca kullanmalarını, ince, eğitimli, kültürlü ve disiplinli her şeye karşı duyarsızlıklarını hazmetmek zor. Diğer taraftan hepsinin hayvan sevgisi, doğadan aldıkları zevk ve birbirleriyle anlaşmaları gayet hoş. Prenses sık sık Herbert'in her şeyi hor görmesinden rahatsız olduğunu anlatıyor. Onun evlendiğini görmekten gerçekten çok memnun olacak.[164]

Herbert'in "cemiyet"teki itibarı yıkılmıştı. Bir dönek gibi davranmıştı. Yüksek sınıfın güzel ve kıymet verilen bir üyesini yüzüstü bırakmış, bir kadına şerefli bir erkek gibi muamele etmemişti. Kanuni bir suç işleyerek, resmi evlilik vaadini bozmuştu. Korkak, bencil, duyarsız ve buna benzer nitelemelere yakışan bir kişi olarak görülmekteydi. General von Loe bu durumu askerlerin konuştuğu kısa cümlelerle çok açık ifade etmiştir. "Herbert Yüce Şansölye'nin oğlu olmasaydı, bir şeref mahkemesine çıkarılır ve ortalıkta bir daha görünmezdi."[165] Böylelikle Bismarck'ın düşmanlarına, hatta kendisine ters düşen herkese yönelik sonsuz nefreti oğlunu da mahvetmiş, dehasının denetim dışı bıraktığı hasta ve çarpık şahsiyetine kurban düşenlerin uzun listesine onu da eklemişti. Bu trajedinin tüm taraflarını tanıyan Philipp Eulenburg, Bismarck'ın korkunç bir hata yaptığı sonucuna varmıştır:

> Prenses Elisabeth'i benim kadar iyi tanıyan herkes bunun bir hata olduğu görüşüne meyleder. Çünkü en derin mutluluk ümitlerinin yıkılmasıyla oğlu sadece üstesinden gelemediği bir suçluluk duygusuna sürüklenmedi, aynı zamanda bir zamanların mutlu ve aydınlık tabiatında beliren karamsarlık ve insanları aşağılama duygularının, geleceğine daimi olarak zarar vereceği bir değişime yol açtı. Oğlunun karakterinde kendi kabahatiyle meydana gelen bu değişim, ıstırap, endişe ve hırs dalgalarının altında kalan Prens'in kaderini çok daha derinden etkiledi.[166]

Herbert'in zalimliği, kendini beğenmişliği ve duyarsızlığı babasının konumunu baltalayarak hem onun başbakanlığının, hem de kendi meslek hayatının sonunun gelmesine yardım etti. Dışişleri Bakanlığında müsteşar tayin edilerek babasının yardımcısı olmasından sonra Herbert'in takındığı katlanılmaz davranışların bir örneğini, güncesinde yer alan aşağıdaki bölümde Waldersee yansıtmaktadır. Olay Aralık 1886'da meydana gelmiştir:

> Perşembe günü, Bavyera Büyükelçisi Kont Lerchenfeld, Prens Luitpold şerefine bir yemek verdi. Masada Herbert Bismarck baş yeri aldı ve dolayısıyla Mareşal, Stoltenberg, Puttkamer, Boetticher ve diğerlerinin önüne geçti. Şansölye'nin diplomatik davetlerde Dışişleri Bakanlığı Müsteşarının birinci yeri almasını talep ettiğini söyleyerek özür beyan etti. Bir skandal patlayacak. Mesela Moltke bir daha diplomatik yemeklere katılmayacağını ilan etti. Meselenin tuhaf tarafı Herbert'in bu protokol

sırasını kabul etmiş olması. Akıllı bir adam olsaydı, bunu hiçbir zaman yapmazdı, bu yüzden şimdi tüm aklı başında insanlar ona karşı tavır aldı.[167]

Kendisini içkiye veren Herbert, 1904 yılında henüz 55 yaşındayken babasının kurbanlarından biri olarak öldü.

Büyük oğluna değer veren, onu seven ve ne yapmış olduğunu bilen Bismarck da bedel ödedi. Wilhelm von Kardorff, Bleichröder'e, "Herbert ve Venedik sebebiyle siyasetimiz hasta durumda; en azından Şansölye'nin hastalıklarının nüksetmesi esas olarak bu sebebe bağlanmalıdır" diye yazıyordu.[168] Mayıs 1881 boyunca Bismarck kendini iyi hissetmedi. 12 Haziran'da ziyaretine giden Lucius, durumundan telaşa kapıldı. Bismarck'ın bacaklarından birinin damarlarında iltihaplanma görülmüştü ve yürüyememekteydi.

İltihaplı bacağını kanepenin üzerine uzatmış yatıyor, tıraş edilmemiş yüzündeki bakımsız sakalıyla yaşlı ve titrek gözüküyor. Zayıf bir sesle şikâyet etti: Havlu atmak zorundaymış, artık daha fazla devam edemezmiş. Yakalandığı şeylerden bir daha kurtulamıyormuş ... ciddi bir mide krampı yaşadı ve kanama geçirdi. Bundan işlerinin yarattığı daimi gerilimi sorumlu tutuyor; ancak sebep ülser olmalı...[169]

Başhekimi, neticede yola gelmez hastasını tedavi etmeyi bırakmak zorunda kaldı. Lucius 17 Temmuz'da güncesine Dr. Struck'un vazifesinden affını istemiş olduğunu yazdı,

Zira Bismarck ailesinde çalışmanın yarattığı stresi zayıf sağlığı artık kaldıramıyormuş. Dr. Struck, Bismarck'ın metodlarından yararlanmayı öğrenmiş! Tiedemann, Bismarck'ı gücendirdiği görülen Trier veya Bamberg valiliğine atanması konusunu tekrar tekrar dile getiriyor. Ondan kaçmak için neden bu kadar acele ediyor?[170]

Bismarck'ın meslek yaşamındaki bu noktada Tiedemann'ın görevinden ayrılmak istediğini gayet iyi bilmekteyiz. Tuhaf olan husus, her şeyi kolay kavrayan Lucius von Ballhausen'in bunun sebeplerini anlayamamasıdır.

Reichstag seçimleri 27 Ekim 1881'de düzenlendi. Kazançlı çıkan başlıca tarafların düşmanları olması, Bismarck'ı çileden çıkartmıştı. Her iki muhafazakâr parti de ağır kayıplara uğramıştı. Reich Partisi sandalyeleri-

nin yarısını kaybetti ve oy oranı % 13,6'dan % 7,5'e düştü. Her zamanki gibi sağlam duran Merkez Partisinin sandalye sayısı 100'e dayandı. Ancak asıl kazançlı çıkan taraflar hâlâ üç partiye ayrılmış sol liberallerdi, gerçek zafer onlara aitti. Oy oranlarını % 15'in biraz üzerinde artırmış ve büyük ölçüde Bismarck'la işbirliği yapmış olan Milli Liberallerin zararına 86 sandalye kazanarak birlikte 109 sandalyeye sahip olmuşlardı.[171] Bismarck'ın halkı küçümsemesi, kendine acıma duygularıyla süslenmiş olarak yeni zirvelere erişmekteydi. Moritz Busch'a söylediği gibi, halk onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı:

> Seçimler Alman cehaletinin hâlâ yaşadığını, güzel konuşmalar ve yalanlarla yolundan çıkarılmaya ve korkutulmaya müsait olduğunu göstermiştir ... her yerde aptallık ve nankörlük var. Tüm parti ve grupların hedefi haline geldim; beni taciz edecek her şeyi yapıyor, şamar oğlanı olmamı bekliyorlar. Fakat ben ortadan kaybolduğumda, hiçbiri çoğunluğa veya herhangi bir olumlu düşünce veya hedefe sahip olmadıklarından ne tarafa döneceklerini şaşıracaklar. Yaptıkları tek şey eleştirmek ve hata bulmak, her zaman "Hayır" demek.[172]

Ayrıca yeni hastalık belirtileri geliştirdi. Bu defa "yüzümden aşağı kılıç gibi kesen" yüz nevraljisi geçirmekteydi.[173]

Landtag'ın 14 Ocak 1882'deki açılış oturumunda hâlâ şehre gelmemiş olan Başbakanı, Robert von Puttkamer temsil etti. Önemli bir konunun vurgulanması gerekiyordu ve konuşmasında Puttkamer bir hususu memnuniyetle vurguladı: "Katolik Kilisesinin yüce lideriyle sürdürülen dostça ilişkiler, Roma Curia'sı ile diplomatik ilişkilerin tekrar tesis edilerek bizi fiili ihtiyaçlarla ilgilenme durumuna getirmektedir. Bunun maliyetini karşılayacak vasıtalar ilerleyen dönemde sizden talep edilecektir." Ayrıca İkinci Hafifletme Yasası [*Milderungsgesetz*] adıyla tanınan, sürgündeki piskoposların affedilmesini, papazlar için Alman kültürü imtihanlarının ve yardımcı din adamları için *Anzeigepflicht* (din adamı atanmasının zorunlu olarak Prusya devletine beyan edilmesi) yükümlülüğünün kaldırılmasını öngören bir yasa taslağının Meclise sunulacağını duyurdu.[174]

Sol Liberallerin lideri, Windthorst ve Lasker'le birlikte Bismarck'ı en çok öfkelendiren ve kışkırtan muhaliflerden biri olan Eugen Richter (1838-1906), 8 Şubat'ta yaptığı açıklamada Katoliklerle uzlaşmayı daha derinde yatan bir planın parçası olarak açıklamaktaydı:

> Prens Bismarck uysal bir çoğunluk istiyor ... belki de genel, doğrudan ve eşit oy hakkını değiştirmeye yatkın bir çoğunluk, çünkü sanırım bu konu şimdi gündeme geliyor. Hedef bu ve önümüzdeki yasa taslağı, bu hedefe götürecek siyasetin sadece bir parçası. Şimdi Beyler, sadece Protestan bölgelerden bu tür uysal bir çoğunluğu bulamayacağı, Prens Bismarck açıklıkla biliyor olmalı. [Merkezden tezahüratlar.] Son seçimlerden sonra bu daha da açık hale gelmiş olmalı. Dolayısıyla Katolik bölgelerden elde edilebilecek ... milletvekillerine ihtiyacı var. Netice olarak bu bölgeleri ve vekillerini kendi özel iktidar sahasına çekebilecek bir yol araması gerekmektedir ve bunun vasıtası da bu yasa tasarısıdır. Meselenin özü budur. Katolik din adamları, Merkez Partisinin düzgün davranmasının rehini haline getirilecektir, Beyler. Bunun dışında, tüm hafifletme siyasetinin başka bir amacı bulunmamaktadır.[175]

Bismarck Landtag ve Reichstag oturumları için Berlin'e döndü ve Holstein onunla 18 Şubat'ta görüştü:

> Ona (B) Landtag'da *Kulturkampf* konusundaki müzakereye katılıp katılmayacağını sordum. "Neden katılayım?" dedi. "İşler ne kadar belirsiz kalırsa o kadar iyi. Sorun doğası gereği açık ve bu ihtilaf Kalkhas'dan* beri her millette 'Tanrı'nın iradesini sizlerden daha iyi biliriz' diyen bir grup insan bulunduğundan çözüme kavuşmayacaktır. *Kulturkampf*'ı tamamen kendi fikirlerime uygun olarak yürütebilseydim, okulların teftişi düzenlemesi ve Din İşleri Bakanlığının Katolik şubesinin ilga edilmesiyle yetinirdim. Fakat Muhafazakârların tutumu beni *Kulturkampf* davulunu mümkün olduğunca gürültülü çalmaktan hoşlanan bir çoğunlukla hesaplaşmak zorunda bıraktı."[176]

Bismarck'ın siyasete yaklaşımının karakteristik özelliklerinin tümünü burada bir kez daha görmekteyiz: İşleri açık uçlu bırakmakta veya Holstein'a "İşler ne kadar belirsiz kalırsa o kadar iyi" sözleriyle ifade ettiği bir tutumu sürdürmekte, buna bağlı olarak yanlış giden konularda sorumluluk almaktan kaçınmaktaydı. "*Kulturkampf*'ı tamamen kendi fikirlerime uygun olarak yürütebilseydim" demesi gülünçtü ve o dönemde artık gözü açılmış olan Holstein da bunun farkındaydı. Bismarck'ın dışında, bu mücadelenin arkasında kimin düşünceleri ve mutlak otoritesi olabilirdi ki? Yenilgisine duyduğu kızgınlık Windthorst'a olan sert saldırılarında açığa çıkmaktaydı. 17 Mart 1882'de Windthorst Profesör He-

* Eski Yunan mitolojisinde Tanrı Apollo'nun verdiği yetenekle geleceği görebilen müneccim-ç.n.

inrich Geffken'e şöyle yazdı: "Prens'le maalesef hiç konuşamıyorum; öfkesini sanki kovalar dolusu üzerime boca ediyor... Mezara girene kadar Bismarck bana eziyet etmeyi bırakmayacak."[177] Bu üç vasfı -harika bir strateji ve taktik esnekliği, yanlış giden işlerden sorumluluğu üzerinden atması, düşmanlarına karşı öfke ve zalimlik- neredeyse her zaman hastalık hastalığına yakalanması ve yatağa düşmesiyle sonuçlandı. Lucius'un 5 Mart 1882'de kaydettiği gibi, saat mekanizması misali bu silsile birbirini izledi, "Üç haftadır Bismarck iyi değil, kimseyi görmüyor, işleri boş veriyor, ne kilise ne vergi siyaseti konusunda talimat veriyor."[178]

Yatağından 27 Mart 1882'de çıktı ve Landtag'da yenilgiyi kabul etti. Windthorst'un sakrament önergesini tekrar Meclise sunmasından iki gün önce teslim olarak *Anzeigepflicht*'i tamamen geri çekmesi halinde yasa tasarısını kabul edip etmeyeceğini sordu. Windthorst kabul etti ve Muhafazakârlar da benzer tutum aldılar. Tadil edilen İkinci Hafifletme Yasası 31 Mart 1882'de Landtag'da kabul edildi.[179] Katolik Kilisesine uygulanan takibat mekanizması yavaş yavaş yıkılmaya başladı. Bismarck, Ludwig Windthorst ile Reich ve Prusya meclislerindeki Katolik Partisi tarafından iyice köşeye sıkıştırılmıştı. Almanya ile Vatikan arasındaki diplomatik ilişkiler 24 Nisan'da tekrar tesis edildi ve 25 Nisan'da Muhafazakârlar ve Merkez Partisi, Katolik Kilisesinin disiplin ve ruhani sistemine müdahale eden Falk sistemini tamamen feshetti.[180] Yaralar hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyecek, Katolikler 20. yüzyıla kadar kendilerini ikinci sınıf vatandaşlar olarak hissedeceklerdi. Önde gelen birçok Katolik, August Reichensperger, Windthorst ve diğerleri gibi Merkez Partisi liderliği dahil İmparatorluk ailesinin huzurunda Köln Katedralinin tamamlanması şerefine düzenlenen milli festivali boykot ettiler. Windthorst, Piskopos Kopp'a 31 Ekim'de şöyle yazdı: "Bismarck'ın bir *coup de main* [sürpriz hücum, mesela erken seçim] yapmayacağından emin olamayız... *Il est le diable* [o şeytanın ta kendisi]."[181]

Kasım 1882'de Lucius von Ballhausen güncesine Bismarck'ın *Kulturkampf*'ın sonlandırma sürecini idare tarzından duyduğu sıkıntıyı itiraf etmiştir:

> Bismarck Curia'yı, Muhafazakârları da diyebiliriz, küçük gördü ve konuya yaklaşım tarzında büyük yanlışlar yaptı. Şu ana kadar verilen tavizlere karşı bir taviz alınamadı. Sinirli tepkilerle çok aceleci hareket ediyor ve tavsiyeleri dinlemiyor.[182]

Ekim ayında Wilhelm Bismarck babasını muayene etmesi için doktorunu getirdi. Wilhelm Bismarck obezite rahatsızlığı çekmişti ve dikkat çekici bir kişi olan Güney Almanyalı Dr. Ernst Schweninger'in ona kilo vermesine yardımcı olduğu anlaşılmaktadır. Yukarı Pfalz eyaletindeki Freystadt kentinde doğan Schweninger, Münih'te okuyarak tıp doktoru olmuş ve önünde parlak bir kariyer yolu açılmıştı. Fakat dönemin bir Amerikan gazetesinin 1879'da anlattığı gibi, "kamusal alanda menfur bir hareket" nedeniyle *tutuklandı ve dört ay hapse mahkûm edildi. Suçunu, elinde çiçeklerle kocasının mezarını ziyarete giden en iyi arkadaşının eşine karşı, üstelik kabristanda işlemişti.*[183] Schweninger'in böyle bir geçmişle Wilhelm Bismarck'a nasıl ulaştığı bir sır olmakla birlikte, ulaşmayı başardığı açıktı. Schweninger, Bismarck'ın hayatında önemli bir rol oynadı. Tatbik ettiği tedavi Bismarck'ın psikolojisindeki belirli çizgileri açığa vurmaktadır. Uyguladığı tıbbi yöntem, 19. yüzyılın bilimsel yöntemleriyle tamamen ters düşmekteydi. İri siyah sakallı ve parlak bakışlı 32 yaşındaki bu yakışıklı doktor o sırada "*Ottochen*"in sağlığından umutsuzluğa düşmüş olan Johanna von Bismarck'ı da etkiledi. Herbert'e 10 Ekim 1882'de şöyle yazmaktaydı: "Ondan çok hoşlandık. Şimdi de akla gelebilecek her tür küçük şişeyi babanıza gönderdi."[184] Fakat Schweninger küçük şişelerden çok daha esaslı bir şey getirmiş, hastasını tedavi için çok farklı bir yöntem uygulamaya hazırlanmaktaydı.

Genç bir tıp öğrencisi olan Richard Koch (1882-1949) 1904-05 akademik yılında o dönemde artık Bismarck'ın doktoru olarak üne kavuşmuş Schweninger'in bir seminerine katıldı. Seminer Berlin'de eski Charite hastanesi binasında düzenlenmekteydi:

> Seminere, tümü garip şahsiyetler olan, genç veya yaşlı, genellikle vejetaryen lokantalarında rastlayabileceğiniz türden birkaç öğrenci katılmaktaydı. Dr. Schweninger'in kendisi de çarpıcı bir figürdü. O sıralarda 55 yaşındaydı. Orta boylu, gayet zayıf, dik, siyah saçlı, ayrıca iri sakallı, tipik Bavyeralı görüntüsünde bir kişiydi. Bir melon şapka, beyaz yelekli bir sabah kıyafeti giymekte, zarif bir kravat takmaktaydı. Bu zarafet bir akademisyen için alışıldık değildi ve rustik hatlarına pek uymamaktaydı.[185]

Bu tür giysiler içinde, beyaz önlüksüz ders veren başka bir akademisyen yoktu: Beyaz önlüksüz bir doktor! Bu bir skandaldı. Ölçüsüz konuşmakta, bilim dışı şeyler söylemekte ve beyaz önlüklü öğrencilerini tahrik etmekten hoşlanmaktaydı. Koch, derse sadece münakaşa etmek istemesi nedeniyle tekrar geldi:

> Böylece döndüm, daha da sinirlendim fakat yine geri geldim. Schweninger'in kuramı kabaca şöyleydi: "Okul tababeti hastalıkları soyut, sadece ders kitaplarında yer alan, gerçeklikte nadiren meydana gelen şeyler olarak tedavi eder. Asıl olan hastalıkların değil insanların tedavi edilmesidir."[186]... Schweninger'in hastaları muayenesi öğrencileri ayağa kaldırmaktaydı. Onunla aramızda tartışma çıkmasına rağmen, başka kimsenin öğretmediği, hastalara farklı bir yaklaşım tarzı vardı. Bir kuralı var: "Cevabını, sanki sen kendin hastaymışsın gibi düşünerek bul!"[187]

Schweninger Mayıs 1883'te Münih'ten geldi ve zor hastasının tedavisine başladı. Tarihçi K. A. von Müller'e anlattığı şekliyle Bismarck'la ilk gecesinin hikâyesi aşağıdadır:

> Bismarck fiziki çöküşün eşiğindeymiş. Bir felç geçirdiğine inanmakta ve şiddetli baş ağrıları ve uykusuzluktan şikâyet etmekteymiş. Uygulanan tedaviler bir fayda sağlamamış. Doktorlara güvenmemekteymiş. [Dediğine göre] bir akrabası benzer bir rahatsızlıktan hayatına son vermiş; "Benim kaderim de böyle olacak" demekteymiş. Doktoru, "Bu gece uyuyacaksınız Zat-ı Alileri" demiş. Bismarck, "Göreceğiz" diye kuşkuyla cevap vermiş. Schweninger onu sıcak, nemli bir kuşakla [*Leibwickel*] sarmış, birkaç damla kediotu vermiş ve bunun uyku ilacı olduğunu söylemiş. Daha sonra doktor yatağının kenarındaki koltuğa oturarak "rahatsız bir çocuğa annesinin yaptığı gibi" Bismarck'ın bir elini Şansölye uykuya dalana kadar eline almış. Sabah uyandığında, hâlâ yatağının başucundaymış ve Bismarck sabah olduğuna ve tüm gece uyuduğuna inanamıyormuş. Bu andan sonra ona güvenmiş."[188]

Schweninger tedavi tekniğini şu sözlerle açıklamıştır:

> Mümkün olduğu ölçüde, çalışma zamanını ve o zaman zarfında yapılacak işleri tespit ettim; eğlence, egzersiz ve dinlenme sürelerini düzenledim; yataktan kalkma ve yatağa gitme zamanlarını belirledim. Gerekli olduğunda, uyarıcı veya yatıştırıcı olarak müdahalede bulundum ve nihayet bedeni ve ruhi anlamda gerçek bir ilerleme görmenin memnuniyetine sahip oldum.[189]

Ağrıları, yüz nevraljisi ve baş ağrıları yok olmuştu, tekrar at sürebilmekteydi. Kilosu aşağıdaki tablodan görüldüğü gibi azalmaya başladı:

1874	103
1878	121
1879	123
1881	116
1883	101
1885	102

1886'dan itibaren ise 1,93 boyundaki bir insan için ölçülü sayılabilecek 103 kilonun üstüne hiç çıkmadı. Schweninger fiilen Bismarck'ın hayatını kurtarmıştı.[190] Bunu nasıl başarmıştı? Richard Koch açıklamayı şöyle vermektedir:

> Schweninger'in Bismarck üzerindeki gücünün gerçek sırrı mutlak dürüstlüğüydü. Bilimsel jargonun arkasına saklanmayarak onunla hastalığı, tedavisi ve tedavi yolu hakkında kendi diliyle konuştu... Muhafazakâr "yarı-bilimsel-tıbbı yıkma kanaatini yaygınlaştırmayı ve yerine "doğal yolla iyileştirmeyi" koymayı kendine vazife bildi.[191]

Schweninger, Pasteur ve beyaz önlük çağında bütünsel tıp anlayışını uygulamıştı. Öğrencilerine 1905 yılında bilim dışı görünmekle beraber, Bismarck'ın daha önceki hekimlerinin anlayamadığı bir teknik avantaja sahipti: Schweninger, Bismarck'ı ilgi ve ihtimama ihtiyaç duyan bir kişi olarak tedavi etti. Yıkıcı güdüleri ve öfkeleri, intikam ihtiyacı, paranoyası ve uykusuzluğunun psikolojik sebepleri vardı. Bu sebepler devasa ve karmaşık tabiatının gizli köşelerinde yatmaktaydı. Bismarck, çalkantılı bedeni tepkileriyle hastalığını kendisi yaratmaktaydı. Müşfik, sevgi dolu bir bakım ve desteğe ihtiyaç duymaktaydı ve daha önce gördüğümüz sebeplerle, sert yapılı, kindarlıkla dolu Johanna onu yatıştırmaktan ziyade nefretini kışkırtmaktaydı. Ona çaresizce ihtiyaç duyduğu anne yakınlığını vermekten mahrumdu. Schweninger'in ilk tedavisinde, kendi anlatım şekline bakarsak, ne yaptığını görebiliriz. "Çocuğu" yatağına götürmüş, "nemli bir kuşakla" [*Leibwickeln*] (ana rahminin sıcaklığı?) sarmış, "birkaç damla kediotu" vermiş ve bunun uyku

ilacı olduğunu söylemiştir. Kediotu, tüm Batı Avrupa'da doğada yetişen şifalı bir ottur. Bismarck'ta işe yaramasının sebebi muhtemelen hastayı teskin eden, müşfik bir kimse tarafından tatbik edilmesiydi. Ardından doktor yatağının yanındaki koltuğa oturmuş ve "rahatsız bir çocuğa annesinin yaptığı gibi" Bismarck'ın elini tutmuştur. Bu, kâbus gören bir çocuğu tekrar uykuya dalana kadar elini tutarak rahatlatan anne veya baba davranışının tam olarak benzeridir. Wilhelmine Mencken Bismarck, çocuk Otto'ya temel annelik ihtimamını vermekte başarısız olmuştu. Bismarck, bunun farkındaydı ve ondan bu sebeple nefret etmekteydi. Schweninger, bu eksik kalan ihtimamın bir benzerini vererek ve tüm ailenin sofra alışkanlıklarını denetim altına alarak Bismarck'ın hayatını kurtarmıştı.

Johanna von Bismarck, 8 Haziran 1883'te Schweninger'in tüm aile için yeni bir diyet hazırladığını Herbert'e söyledi: Kahvaltıda yumurtayla beraber çay veya kahve, öğlen "küçük" bir balık ve fırında et (sebze yok), saat 4'te küçük bir sürahi süt ve akşamları bir tane daha. "Daha az ve daha sık" yemek. Johanna, doktora "güçlü bir güven" geliştirmişti ve "bu hoş, mütevazı, neşeli ve babacığa yardım etmek için anlatılamayacak kadar talepkâr" kişinin yazın geri kalan dönemini eşinin yanında geçirmesini dilemekteydi.[192] O ise Bismarck'ın yaşamı boyunca yanında kaldı ve minnettarlığını göstermek isteyen Bismarck, "Ev Doktoru"nu bir şarlatan olarak gören ve muhatap almayı reddeden Berlin Tıp Fakültesine kabul ettirdi. Koch'un yazdığı gibi, "Schweninger, niteliklerine uygun bir pozisyonu ancak 1900'de, Gross-Lichterfelde Vilayet Hastanesi tıp bölümünün başkanlığına atandığında bulabildi."[193]

1880'lerdeki diğer büyük bir değişiklik sosyal politika alanındaydı. Bismarck 9 Ocak 1882'de Merkez Partisinin yükselen genç lideri, Birinci Dünya Savaşı sırasında Bismarck'ın halefi olarak Şansölyelik de yapacak olan Georg Freiherr von Herling'in Parlamentodaki bir sorusunu cevaplamıştır:

> Hükümetlerinin işçi sınıfına ilgisinin bir parçası olarak mevcut fabrika yasasının, özelikle pazar işgününün olabildiğince erken bir tarihte kaldırılması, kadın işçiliğinin sınırlandırılması ... zanaatkârların yasal düzenlemelerinin özel koruyucu kurallarla genişletilmesi ve bu maksatlarla görevlendirilmiş fabrika müfettişlerinin kapsamlı yetkilerle donatılması planları var mıdır?

Bismarck'ın verdiği yanıt, bu sorulara olumlu karşılık verdiği, bu tür hükümlerin Müttefik Hükümetleri tarafından bahar aylarında sunulacak büyük bir yasama paketine dahil edileceği şeklinde özetlenebilir. Ardından yaptığı uzun ve alışılmadık ölçüde zayıf konuşmasının arasına bu konularda harekete geçmesini sağlayan ana saikleri sıkıştırdı:

> ... işçi kitlelerinin, hükümetin durumlarını düzeltmeyi hedefleyen gayretlerini dahi derin bir güvensizlikle karşılayarak ekonomik faaliyet alanında güçlünün hakkını savunan ve zayıfları sermayenin kudretine karşı yalnız bırakan partilere oy vermeyi tercih ettikleri algısı...[194]

Başka bir deyişle işçiler, serbest piyasaya meyline rağmen Lasker gibi sol liberallere güvenmekte, Bismarck'a güvenmemekteydiler. Bismarck sosyalist karşıtı yasaların yeterli olmadığını düşünmekteydi. Seçmenler hâlâ sosyal demokratlara oy verebiliyor, bu partinin adayları hâlâ Reichstag'a seçilebiliyordu. SPD Ekim seçimlerinde bozguna uğramamış, aksine üç sandalye daha kazanmıştı. Bismarck bir şeyler yapması gerektiğini bilmekteydi ve bir süredir bir plan üzerinde çalışmaktaydı. Bu maksatla Ticaret Bakanlığından, ne yapacağı her zaman bilinmemekle beraber bu işe hevesli görünen bir memuru, sosyal reformcu itkilere sahip Hanoverli Hıristiyan Theodor Lohmann'ı buldu. Her ikisi de kaza ve hastalık sigortası sisteminin tesis edilmesinde mutabık olmakla beraber, Bismarck bu konuda atılacak bir sonraki adım hakkında uzmandan daha berrak bir fikre sahipti. Lohmann Hıristiyan disiplinini güçlendirmek istemekteydi; Bismarck ise işveren ve işçiler tarafından zorunlu katkılarla oluşturulacak bir devlet sigorta sistemi hedeflemekteydi. Haklı olan Bismarck'tı.[195] Bismarck 1883 baharında yeni sosyal refah mevzuatının ilk parçası olan, kazalardan sonraki on üç haftalık dönemi kapsayacak bir kaza sigortası ve hastalık sigortası düzenlemesini başlattı. Resmi hükümet gazetesi *Neueste Mittheilungen* 15 Haziran 1883 tarihli nüshasında Reichstag tarafından hastalık sigortası mevzuatının kabul edilmesini selamladı:

> Zorunlu devlet sigortası ilkesinin kabulüyle, sağlık sigortasını hastalıktan etkilenenlerin şahsi meselesi yapmaya yönelik çabalara bir son verilmekte, çalışmaları sırasında hastalanan işçilerin bakımının sağlanması konusunda devletin rolü resmen ve alenen kabul edilmektedir.[196]

Liberal olmayan bir kişi olarak Bismarck, liberal demokrasilerin güç buldukları ve halen de bulmaya devam ettikleri, fakirlere adil davranılmasını devletin görevi olarak kabul eden bir anlayışı tatbik edebildi. Reichstag'ın 27 Haziran 1884'te kabul ettiği kaza sigortası sistemini ve 1889'da kabul ettiği yaşlılık ve malullük sigorta yasasını yürürlüğe sokarak 1880'ler boyunca sosyal güvence ağını tamamladı. Kurulan bu sosyal güvenlik sistemi Almanya'yı dünyadaki ilk sosyal refah devleti haline getirdi. Bismarck'ın hesabına yazılan bu önemli kazanımlar modern Alman sosyal güvenlik sisteminin hâlâ bir parçasını oluşturmaktadır.

Sağlığının düzelmesine rağmen Bismarck'ın huzursuzluğu devam etti. 1884 ve 1885 yıllarında Reich kurumlarını kurcalamayı sürdürdü. Bir danıştay kurdu. Rahatsızlık ve karmaşıklık yaratan bu kurum işlemedi. 1884 ve 1885'te bir süre koloni ele geçirme düşüncesiyle oyalandı. Sömürgecilik faaliyetine bu ani yönelişine katkıda bulunan etkenler, yeni sınıf maceracı tüccarlardan gelen baskılar, kolonilerin Alman mallarına korunaklı pazar sağlayıp ucuz hammadde kaynağı olacağı düşüncesi, şöhretini muhafaza etmek için dış siyasette başarı sağlamasının önemi ve sihirbazlığını tatbik etme fırsatı görmesidir. Alman Reich'ı 24 Nisan 1884'te Walfisch Körfezi'ne ve diğer bağlı topraklara yönelik "korumasını" genişleterek, daha sonra Alman Güneybatı Afrikası (günümüzde Namibya Cumhuriyeti), Togoland [günümüzde Togo'nun tamamıyla Gana'nın Volta bölgesini kapsayan topraklar-e.], Alman Doğu Afrikası (günümüzde Tanzanya) adını alan toprakları ve Pasifik'teki bazı adaları ele geçirdi. Ancak sömürgeler hiçbir zaman önemli bir ekonomik ve sosyal rol oynamadılar. Kolonilerde yaşayan toplam Alman nüfusu 1903 yılında 5.125 iken, bu nüfusun 1.567 kişisi asker ve idarecilerden oluşuyordu.[197]

Bismarck 1 Nisan 1885'te 70'inci yaş gününü kutladı. Olay, milli bir kutlamaya dönüştü. Tüm Almanya'da muazzam festivaller düzenlendi. Schönhausen malikânesini milli bir yaş günü hediyesi olarak armağan etme amacını taşıyan para toplama kampanyası hedefine ulaştı. Kayzer ve tüm hanedanlık prensleri Bismarck'ın ziyaretine geldiler. Lucius von Ballhausen bu görüşmeye katılmıştır.[198] Oğlundan çok memnun olan yaşlı baba -I. Wilhelm- gözyaşları dökmüştü. Fakat babasına hizmet ettiği yirmi üç yıl sonunda artık oğlu da yaşlanmıştı.[199]

Bismarck diğer bakımlardan da yaşlanmıştı. Philipp Eulenburg'un Bismarck'ı bir ziyaretinde dikkatini çektiği gibi, evin iki bilinen odası

"sarı desenli kırmızı ipek bir divan" eklenmesi dışında değişmemişti. Odalar bir kuşak öncesine ait tipik bir Pomeranyalı Junker ailesinin zevkini, başka bir deyişle "zevksizliğini" göstermekteydi. "Yaşlı Prusyalı memur toplumun en yüksek mertebesinde bile uluslararası zevkten nasibini alamıyor" diyen Eulenburg, "fakat biz eski Prusyalılar her zaman zevksiz olmuşuzdur" diye de eklemiştir. Duvarlarda Johanna'nın astığı klasik manzara resimleri vardı. Morgenstern'in* yaptığı bir resmi Prens "çok fazla bulut" içerdiği için beğenmeyerek sanatçıya iade etmişti.[200] Boğazına kadar düğmelediği uzun bir tünik giymeye başlamıştı, boynuna bir mendil bağlamaktaydı. Bu kıyafetiyle Katolik Kilisesine bağlı esrarengiz bir Katedral papazı görüntüsüne bürünmüştü.

Bu durum başka açılardan da farklı değildi. Çağdaş Alman edebiyatını okumadığı, Freytag, Heyse gibi isimleri tanımadığı görülmektedir. Fontane'ın gazeteci Maximilian Harden'e Mart 1894'te, "1870'ten beri yazdığım her şeyde, konuşmalar ona arada değinirken bile, sülfür sarısı (*der Schwefelgelbe*) [Bismarck'ın zırhlı süvarisi üniformasının yaka ve manşet rengi-JS] renk her yerde hazır ve nazırdır ve ondan her zaman Şarlman veya Büyük Otto** gibi bahsedilir" sözleriyle verdiği önemi itiraf etmesine rağmen, Fontane'ın herhangi bir eserini de okumamıştı.[201] Wagner'in bir operasına gitmemiş, Beethoven'dan sonraki bestecileri dinlememişti. Milli bir dedeye dönüştüğü gerçeğini sadece kendisi görememekteydi.

Bismarck ne kadar yaşlandıysa, Philipp Eulenburg'un Kayzer'in Bavyera'yı 1885 yılında ziyareti vesilesiyle güncesine yazdığı gibi, Kayzer ve saray çevresi daha da fazla yaşlanmıştı. General Hartman onlara "yürüyen cenazeler" adını takmıştı. Eulenburg özel bir ilgiyle "yıllardır tamamen mumyalanmış gibi görünen yaşlı hekim Lauer"e dikkat etmişti. "Yanına aldığı çirkin bacaklı, şişman maiyet doktoruyla birlikte koca Argos gözleriyle*** aralıksız Kayzer'i gözlemekteler. Tanrı bizi bunların tedavisinden korusun çünkü tek hastaları bu yaşlı, hasta adam" demek-

* Christian Ernst Bernhard Morgenstern (1805-1867) Alman resminde gerçekçi akımın en önemli temsilcilerindendir-ç.n.

** Şarlman: Batı Avrupa'yı hükmü altında birleştirerek günümüzün Fransa ve Almanya'sının temelini atan Frank kralı (742?-814) 800 yılında papanın elinden taç giyerek ilk kez Kutsal Roma İmparatoru oldu. Büyük Otto: 936 yılında Germenlerin kralı, 963'ten öldüğü 973 yılına kadar da Kutsal Roma Germen İmparatoru-e.n

*** Yunan mitolojisinde yüz tane gözü olan ve uyurken bile birkaç gözünü açık bırakabildiği için etkin bir muhafız olan Argos adlı dev. "Her şeyi gören" anlamındaki lakabıyla birlikte Argos Panoptis olarak anılır-e.n.

teydi.[202] Fakat kendisi ne kadar kabul etmek istemese de Bismarck'ın iktidarının temelini 88 yaşındaki Kayzer oluşturuyordu.

Reichstag 5 Kasım 1886'da açıldığında, milletvekilleri Taht Hitabı'ndan Müttefik Hükümetlerinin 1 Nisan'dan başlamak üzere *Septennat*'ın yedi yıl süreyle yenilenmesini talep edeceklerini öğrendi. Düzenleme çerçevesinde asker sayısındaki artış ve ordunun masrafı, nüfusun (1871'den çok daha fazlaydı) yüzde biri oranına eşitlenmekte ve kişi başına 225 mark olmaktaydı. Ancak yasa tasarısı, anlaşılan Reichstag'ı tahrik etmek için tasarlanan bir hareketle bir önceki *Septennat*'ın yürürlüğünü bir yıl süreyle uzatmaktaydı. Bismarck basını savaş söylentileriyle karıştırmaya başlamıştı ve bu söylentileri ikna edici bulanların sayısı hiç de az değildi.

Genç ve yakışıklı Prens Aleksandr von Battenberg 20 Ağustos 1886'da bir grup darbeci subay tarafından Bulgaristan'dan sınırdışı edildi. Prens Aleksandr 4 Eylül'de tahttan feragat etme niyetini açıkladı ve Sofya'daki tebaasından ayrılmasına izin verilmesiyle, büyük bir ağırbaşlılık içinde bunu gerçekleştirdi. Almanya'ya döndü ve gelecekteki Alman Kayzeri II. Wilhelm'in kız kardeşi Prusya Prensesi Victoria ile nişanlanacağı söylentileri ortada dolaşmaya başladı. Veliaht Prenses 23 Ekim 1886'da annesi Kraliçe Victoria'ya şöyle yazmaktaydı:

> Berlin basınının Sandro'ya saldırıları devam ediyor - bu çok bayağı, utanç verici, ayrıca tamamen saçma. Amaçları elbette Çar'a ve tabii ki büyük insana yaranmak..."[203]*

Bismarck Veliaht Prenses ve Sandro Battenberg'le bir evlilik ayarlayarak diplomasisini baltalamak isteyen kadınlara karşı büyük bir öfkeye kapıldı. İddiasına göre, Veliaht Prenses Victoria'nın gerçekte Alexander'i yanında tutmak için beslediği çok şüpheli hevesleri nedeniyle Ruslar Reich'ı tehdit edecek ve savaş çıkacaktı.

İmparatorluk ailesi içindeki bunalım uluslararası bir krizin patlak vermesiyle aynı zamana rast geldi. Savaş yanlısı General Georges

---

* Hessen Prensi'nin oğlu ve Çar II. Aleksandr'ın yeğeni olan Prens Alexander Battenberg, Berlin Antlaşması ile kurulan özerk Bulgaristan'ın ilk prensidir. Berlin Antlaşması'na aykırı olarak, Osmanlı toprağı Doğu Rumeli Vilayeti'ni Bulgaristan'la birleştirmiş ve büyük devletlerin bu konuda onayını almıştır. İçişlerine fazla karışan Rus siyasetine tepkisi nedeniyle Rus yanlısı subaylar tarafından tahttan indirilmiş ve sonra da tahttan çekilmiştir. Aile içindeki lakabı Sandro'dur-e.n.

Boulanger'in (1837-91) Fransız Harbiye Bakanlığına atanması Alman Genelkurmayında endişe yarattı. Boulanger orduyu güçlendirmeye söz vermiş ve kendisine *General Revanche* [General Rövanş-e.] lakabını kazandıran saldırgan konuşmalar yapmıştı. Bismarck misliyle mukabele etmeye karar verdi. Meslek hayatının ünlü konuşmalarından birini 11 Ocak 1887'de yaptı. Konuşma, en ünlü cümlelerinden birini kullanarak "Bizim savaşa ihtiyacımız yoktur, denebilir ki biz doygunluğa ulaşmış bir devletiz" ifadesiyle başladı. Son on altı yıl boyunca İmparatorluk siyasetinin amacı "barışı korumaktır" sözleriyle devam etti. Görev "hafif" değildi. Ardından, siyasetinin mükemmel sonuçlarını, özellikle her ikisi de 1884 yılında yenilenmiş "Üç İmparator Ligi"yle birleştirdiği Avusturya ve Rusya arasındaki ilişkileri ve İkili İttifak'ı gözden geçirdi. Fransa ise ne yazık ki başka bir konuydu. Fransa'nın askeri ilerlemeleri ve Boulanger'in ortaya koyduğu tehdit ordunun güçlendirilmesini gerekli kılmaktaydı ve bu da derhal yapılmalıydı. Elbette bu gerçek sebep olmaktan çok uzaktı, zira yeni *Septennat* asker sayısı ve ödeneklerde çok mütevazı bir artış getirmekteydi. Daha sonra Reichstag'a kimsenin kaçamayacağı bir meydan okumada bulundu:

> Müttefik Hükümetler *Septennat*'ı tam olarak desteklemektedirler ve bu tutumlarından bir santim bile ayrılmayacaklardır. Orduyu asla fikir değiştiren çoğunluğun esiri yapamayacaksınız. Yıllık tahsisatları, kurulmuş alayları kaldırmak bir fantezi ve mutlak bir imkânsızlıktır. Biz bir İmparatorluk ordusu istiyoruz, Bay Windthorst ve Richter tarafından yönetilen bir parlamento ordusu değil... Müttefik Hükümetler uzun müzakerelere girmeyecektir. Reichstag yasa tasarısını mümkün olan süratle ve tüm hükümleriyle kabul etmelidir.[204]

Bismarck'ın *Septennat* konusunda müzakereleri açmak istediği haberi Berlin'e yayılmıştı. Bağlantıları güçlü olan Barones Spitzemberg dahi Bismarck'ı dinlemek isteyen kalabalıkların oluşturduğu yığılma nedeniyle davetiye bulamadı. Fakat beraber yemek yediği Kont Wartensleben ve

> birçok seçkin kişi oturumun nasıl geçtiğini tüm ayrıntılarıyla bana anlattılar, sanki ben de oradaydım. Akşam okuduğum Prens'in konuşması harikaydı. *Septennat* onaylanmadığı takdirde, ne olursa olsun Parlamento dağıtılacak. Hatta Woellwarth bugün bana bir darbe ihtimalinden, yani daha iyi seçim sonuçları beklenemeyeceğinden oy verme sisteminin değiştirilmesinden bahsetti."[205]

Kumarın riski yüksekti. Bismarck ordu yasasını parlamenterlerin ağzına sokarak yutturmak istemişti. Bu buyurgan talebini reddettikleri takdirde, parlamento derhal dağıtılacak ve Ekim 1878'de başarıyla yaptığı gibi alışıldık korkutma taktiklerini kullanarak taşra evine çekilecekti. O defa liberallerin güçlü konumlarını çökertmiş ve gümrük tarifesi ve diğer serbest piyasa karşıtı yasaları geçirmek için gerekli alanı kazanmıştı. Bu defa ise Merkezin gücünü "ufuktaki savaş" seçimiyle azaltmak ve güçlenen Muhafazakâr ve Milli Liberal partileriyle, önceden en güçlü silahı olan, şimdi ise denetlemenin giderek imkânsızlaştığı genel oy hakkını kaldırmak istemekteydi. Bismarck 14 Ocak'ta Reichstag'ı dağıttı ve seçim kampanyası başladı.

Merkez tehlikede olduğunu derhal fark etti ve parti lideri von Franckenstein Bavyera'daki Papalık temsilcisi Nuncio Monsignor Angelo di Pietro'ya (1828-1914) fesihten iki gün sonra durumu bildirdi. Vatikan çevreleri partinin *Septennat*'ı desteklemesi halinde Curia'nın memnun olacağını ve Katoliklere engellerin nihai olarak kalkmasının hızlanacağını bildirmişlerdi:

> Vatikan'ın Merkez Partisinin Meclisteki gücünü korumasına önem verip vermediğini veya partinin Reichstag'dan kaybolması dileğini besleyip beslemediğini bilmiyorum. Ruhban mevzuatı söz konusu olduğunda Merkezin her zaman Vatikan'ın talimatları uyarınca hareket etmekten memnun olduğunu söylememe gerek yoktur. Ancak 1880'de bile Merkezin ruhbanları ilgilendirmeyen konularda talimatlara uymasının kesinlikle mümkün olamayacağına dikkati çekmiştim.[206]

Viyana'da 1887'den beri Papalık Temsilcisi ve Alman hükümetiyle Vatikan arasındaki ana iletişim kanalı olan Piskopos Ludovico Jacobini, 21 Ocak 1887'de Alman piskoposluklarına bir yazı gönderdi:

> Siyasi bir parti olarak görülen Merkez her zaman hareket serbestisine sahiptir... Kutsal Babamız *Septennat* konusundaki ihtilafa ilişkin dileklerini Merkeze bildirmiş ise, bunun nedeni bu meselede dini ve ahlaki hususların kurduğu bağlantıya atfedilmelidir. Her şeyin ötesinde, *Septennat* konusundaki Merkez oylarından memnun olması halinde Mayıs kanunlarını nihai olarak gözden geçirmesi için hükümetin kuvvetli bir teşvik göreceğine ilişkin inandırıcı sebepler mevcuttur.[207]

Windthorst Köln'de büyük bir toplantıda konuşma yapmak üzere 4 Şubat 1887 akşamı Hanover garında trene binerken gazete satıcılarının "Papa Windthorst'a karşı! Papa Merkeze karşı! Papa *Septennat*'ı destekliyor!" bağırışlarını duydu. Gazeteyi aldı ve tren Hanover'den çıkarken seyahat arkadaşı milletvekili Dr. Adam Bock'un sesli okuduğu haberin, İkinci Jacobini* notasının metnini içerdiğini fark etti. Alman piskoposlarından muhtemelen Bismarck'ın destekçisi Piskopos Kopp'un "belini bükmek" için Bismarck taraflısı basına bunu sızdırdığını anladı. Ancak bir zamanlar Bismarck'ı uyardığı gibi, Ludwig Windthorst'a pusu kurmak isteyenin gerçekten de erken uyanması gerekliydi. Windthorst, 5 Şubat sabahı Köln'deki Gürzenich salonunda konuşmak için ayağa kalktığında "kulakları sağır eden bir alkış ve yere vurulan ayaklarla" karşılandı. Papalık mektubunun anlamını ustaca baş aşağı çevirdi:

> Bayram etmesi gereken biri varsa o da biziz... Kutsal Pederin yasanın kabul edilmesini *dilediğini* elbette göz ardı edemeyiz. Ancak bu beyannamede dileğini yasanın maddi içeriğine değil, diplomatik değerlendirmeler ve ilişkiler bakımından amaca uygunluğa dayandırmaktadır ... mümkün olsaydı, zorlamaya gerek kalmadan bu yasaya kendi arzumuzla rızamızı verebilirdik... İmkânsız olanı ise hiç kimse yapamaz [bu yasaya muhalefet parti programında yer almıştı] ... her şeyin ötesinde "bu kötü Guelph, Windthorst'u başımızdan atalım!" diyorlar. Fakat Beyler, *yaşlı Windthorst hâlâ hayatta*! Ölerek bu kişilere iyilik de yapmayacak... Ve şartlar ne kadar kötü olursa olsun, biz kendi kendimize ve davamıza sadık olursak Tanrı da bizimle olacaktır. Zira bizim erişmeye çalıştığımız, her şeyden evvel Tanrı'nın davasıdır.

Windthorst kürsüden inerken bir arkadaşına "Bu işin içinden Tanrı'nın yardımıyla yalan söyleyerek sıyrıldım" dedi.[208] Fakat postunu kıl payı korumuştu! Alman Piskoposlar Konferansı 9 Şubat'ta Windthorst ile Merkez Partisini XIII. Leo'ya karşı destekledi. Reichstag seçimleri 21 Şubat 1887'de düzenlendiğinde Merkez büyük bir kayba uğramadan ayakta kaldı. Oylarının % 2,5'ini kaybetmekle beraber sadece bir sandalye yitirmişti. Parti, meclise doksan sekiz milletvekili soktu ve *Septennat*'a karşı blok halinde ret oyu kullandı. Diğer taraftan, diğer iki muhafazakâr parti ile Milli Liberaller bir seçim "karteli" kurmuş ve

---

* Luigi Jacobini (16 Aralık 1880-28 Şubat 1887): Vatikan Dışişleri Bakanı.

birinci turda hangi parti daha yüksek oy elde ederse ikinci turda diğer iki partinin desteğini almasını kararlaştırmışlardı. Planları işe yaradı. İki muhafazakâr parti 15 sandalye kazanmakla birlikte, Milli Liberaller, 42 sandalye yitiren sol partilerin ödediği bedelle 48 sandalye kazandılar. Sosyalistler oy oranlarını korumuşlardı. Ancak birinci ve ikinci turlar arasında kendilerine karşı oluşturulan koalisyonlar nedeniyle sandalyelerin % 2,8'ini alabildiler ve 13 sandalye yitirdiler.[209]

Windthorst partisiyle birlikte ayakta kalmakla beraber, sol liberallerin çökmesi Bismarck'ın artık desteğini almak için kendisiyle müzakereye ihtiyacı kalmadığı anlamına geldi. Windthorst ümitsizliğe sürüklendi. August Stein 22 Şubat'ta Windthorst'un tepkisini kayda geçirmiştir:

> Divanda yanıma oturdu -aslında uzandı da denebilir- ve işitmiş olduğu "mülhem karalamalardan" ilk defa acı bir dille bahsetti. "Bunlar beni yaralamıyor fakat bu seçimden sonra en iyi dostlarına bu şekilde iftira edilmesine izin veren bir halkın geleceği hakkında şüphe duymaya başlıyorum... Ölümümden sonra [davam] mutlaka zafer kazanacaktır, çünkü dünyada Tanrı'nın hâkimiyetine inanıyorum. Belki şimdi bana gülüyorsunuz, sevgili dostum. Önemli değil. Sözlerim kulağa eski moda gelmekle beraber, bu inancımın çok faydasını gördüm. Bugüne kadar dayanmamı sağlayan tek şey bu inançtır.[210]

Mağlubiyete uğrayan liberallerin kampında da üzüntü büyüktü.. Ludwig Bamberger 25 Şubat'ta Bavyeralı sol liberal Franz Schenk Kont von Stauffenberg'e yazarak hayal kırıklığını dile getirmiştir:

> Kaba bir kurnazlık ve baskıyla başarılmış olmasına rağmen, kendime şöyle söylüyorum: Yeni temsil yapısı Alman halk iradesinin doğru ifadesidir. Junker sınıfı ve Katolik Kilisesi ne istediğini gayet iyi bilmekteyken, *Bürgertum* çocukça saf, siyaseten naif, ne adalet ne de özgürlük ihtiyacı içindedir. Junker sınıfı ve Katolik Kilisesi el ele tutuşacak, *bürger*'ler [şehirliler, burjuvalar-ç] layık olduklarını alırlarken, Milli Liberaller de sahne arkasından siyasi müziği çalacaklardır. *Il faut que les destines s'accomplissent.* [kaderde ne varsa o olur-e.] Veliaht Prens artık tüm sıkıntılarını üzerinden atmış durumda. Bismarck ne istiyorsa yapacak.[211]

Zeki siyasi general Alfred Graf von Waldersee, Bismarck'ın neyi başardığını, 11 Mart'ta güncesine şöyle kaydetmişti:

> Reichstag'da işler mükemmel gidiyor.. *Septennat* sorunsuzca geçti ve Merkez Partisinin dağılmakta olduğuna ilişkin belirgin işaretler var. Kuşkusuz Bismarck kendisinden kuşku duyanlara ustaca bir darbe daha indirdi.[212]

Holstein'ın, kuzeni Ida von Stülpnagel'e 14 Mart'ta belirttiği gibi, Bismarck dış ilişkilerde de "ustaca darbelerinden birini" daha indirmeyi başarmıştı.

> İki gün önce Avusturya, İtalya ve Almanya arasında çeşitli antlaşmaların onay belgeleri teati edildi. Her şey bir tarafa, şimdi Fransa'ya karşı İtalya'yla bir savunma antlaşmamız var. Ayrıca zayıf hükümlere sahip olmakla beraber, İngiltere ve İtalya arasında "Karadeniz'de statükoyu muhafaza amaçlı çabalara" ilişkin bir antlaşma daha yapıldı. Hatzfeldt dün telgraf çekerek Avusturya'nın bu antlaşmaya katıldığını bildirdi. Bu yolla, geçen altı ayda sarfettiğim gayretler başarıyla neticelendi... Uzun bir aradan sonra, Şansölye'yi son haftalarda görmekteyim. Yaşlı bir adam haline geldi. Her şeyi düşünebildiğini iddia ettiği günler artık geçmişte kaldı: Şimdi ona mümkün olan her an yardım etmek ve destek vermek lazım...[213]

Şansölye bu karmaşık antlaşmalar dizisini, Britanya'nın 1878'de neredeyse Rusya'yla savaşa girmesine sebep olan Rusların Akdeniz'de genişlemesine karşı Avusturya ve Britanya'ya bir dizi güvence vererek temin etmişti. Akdeniz Antlaşması adı verilen antlaşma, "Üç İmparator Ligi"nin bitmesine iki ay kala imzalanmıştı. Rusya ve Avusturya arasındaki mesafe, Çar'ın artık antlaşmayı yenilemesine izin vermeyecek kadar genişlemişti. Mayıs ve Haziran 1887'de Bismarck ile Berlin'deki Rus Büyükelçisi Reasürans Antlaşması olarak bilinen, 18 Haziran 1887'de gizli şekilde imzaladıkları bir metni hazırladılar. Antlaşmayla, Bismarck Çar'ın Karadeniz girişlerini savunmak için almayı gerekli görebileceği tedbirlere "ahlaki ve diplomatik destek" vermeyi vaat etmekteydi.[214] Bu diplomatik bağların karmaşıklığı, Herbert von Bismarck'ın Holstein'a açıkladığına göre, gizli bir sebebe sahipti:

> Şimdilerde Reasürans Antlaşması olarak anılan bu gizli antlaşma 1887'den beri mevcut olmuştu. Prens Bismarck her yönde ağlarını örerek bu antlaşmayla hevesle uğraştı. Ağlar birbirinin içine ne kadar fazla geçerse, kendisi olmadan içinden çıkılması o kadar zordu. Kont Herbert Bismarck şöyle diyor: "Bu işi götürebilecek tek kişi babamdır."[215]

Faydası veya zararı ne olursa olsun bu antlaşma, Bismarck'ın artık manevra alanı kalmadığını göstermektedir. Satranç tahtasındaki tüm kareler bloke edilmişti ve Bismarck tarzı kombinasyonların bu durumu gizlemesi mümkün değildi. İç ve dış ilişkilerdeki zaferleri, kısa süre içinde değişmek durumunda olan istikrarsız şartlara dayanmaktaydı. Bir sonraki Reichstag seçimleri, savaş korkusunun geçici olarak bozduğu dengeleri tekrar kurdu. Seçim karteli partileri çok kötü bir sonuç alarak 84 sandalye yitirdiler. Windthorst'un Merkez Partisi 106 milletvekili çıkartarak sandalye anlamında Reichstag'daki en güçlü parti haline geldi. Nefret edilen Sosyal Demokrat Parti 1,4 milyon oy alarak oy oranını % 19,7'ye yükseltti ve oy sayısına göre Parlamentodaki en büyük parti oldu. Bismarck'ın "Reich düşmanları" artık Parlamentonun denetimini ellerinde tutmaktaydılar. Böylelikle hem dış hem iç siyasette Bismarck'ın yönetim sistemi akamete uğradı.

11. Bölüm

Üç Kayzer Yılı ve Bismarck'ın İktidardan Düşüşü

"Üç Kayzer Yılı" adı verilen 1888 yılı Bismarck'ın Almanya'daki konumunu ve Avrupa tarihinin gidişatını değiştirmiştir. Yüz gün gibi bir süre içinde hem I. Wilhelm, hem de yerine geçen oğlu III. Friedrich ölmüş, Friedrich'in 29 yaşındaki oğlu, Kayzer II. Wilhelm (1859-1941) adıyla tahta çıkmıştır. Bismarck her zaman saltanat sahibinin teveccühüne dayandığından ve II. Wilhelm bu teveccühü göstermediğinden bu veraset kazası iktidarını elinden almıştır. İktidardan düşme şekli iktidarını kullanmasının yıkıcı yönlerini çok berrak bir ışık altında göstermiş, ülkenin en yüksek mevkiine gelmesini sağlayan saray entrikalarının tam bir benzerine kurban edilmiştir. Prusya Prensi Wilhelm bu gizli entrikaları genç Kont Philipp zu Eulenburg, meslek hayatını Bismarck'a borçlu olan "Graue Eminenz"* Friedrich von Holstein ve Genelkurmay Başkanı Moltke'nin halefi "siyasi general" Kont Alfred von Waldersee'den oluşan gayri resmi bir kamarillayla yürütmüştür.

Komplocuların ilk bağlantısı, Eberhard Graf von Dohna-Schlobitten'in Doğu Prusya'nın Prokelwitz bölgesinde bulunan av köşkünde düzenlediği bir av partisinde tesadüfen kurulmuştu. Herbert Bismarck'ın arkadaşı, Prusya hanedanlarının en önemlilerinden birinin varisi Prens Philipp zu Eulenburg (1847-1921) (amcası Fritz, Bismarck'ın uzun zaman görevde kalan ve uzun zaman da eziyet çeken İçişleri Bakanıydı; birinci kuşaktan kuzeni Botho amcasının yerine geçmiş; diğer bir kuzeni August ise Kayzer II. Wilhelm'in Saray Nazırı olmuştur) 4 Mayıs 1886'da partiye katılmak için oraya gitmişti. Philipp genç Prens Wilhelm ile bu vesileyle tanıştı ve ona adamakıllı "âşık

---

* *Graue Eminenz* (Fr. *éminence grise*) tabiriyle dışarda fazla tanınmayan ve gözükmeyen ancak iktidar sahipleri üzerinde kayda değer etki sahibi şahsiyetler anlaşılır. Bu kişiler tavsiye ve görüşleriyle sahne gerisinden ipleri ellerinde tutarlar-ç.n.

oldu." Eulenburg bakımından "sınırsız bir aşk" olan ve 1900 yılında araları soğuyana kadar, "Phili" ile Wilhelm'i bağlayan bu yakın ilişki, kısa süre sonra fesat ağızları harekete geçirmişti.[1] Axel von Varnbüler'in ona bir mektubunda verdiği adla "Phili"nin Münih yakınlarındaki Starnberger gölünde iki balıkçıyla "normal olmayan" cinsel ilişkiye girmekle suçlanarak 8 Mayıs 1908'de Lienberg'deki malikânesinde tutuklanması, kuşkulanmak için yeterince neden olduğunu göstermektedir. Phili ve yüksek aristokrasideki yakın arkadaşları iç içe geçmiş yoğun ilişkilere sahiptiler ve birçoklarının evli ve çocuklu (Phili'nin sekiz çocuğu vardı) olmasına rağmen, günümüze gelen yazışmaları, grubun günümüzde "gay" erkekler olarak adlandırılabilecek bir gruba dahil olduklarının tartışma kabul etmez işaretlerini vermektedir. Yazışmalarında genç Kayzeri "Liebchen" [küçük sevgili] olarak anmaktaydılar. Basında "Liebenberg Yuvarlak Masası" adı verilen grubun bir üyesi olan Kuno Kont von Moltke (1847-1921) tümgeneral rütbesine yükselmiş ve Kayzer'in Yaver Generali olmuştu. Gazeteci Maximilian Harden tarafından 1907'de "ifşa" edilmiş, bunun sonucunda bir dizi duruşmayla açığa çıkan faaliyetlerin ve evlenerek karısıyla geçirdiği dokuz faaliyetsiz yılın heyecan uyandırıcı ayrıntıları yeni kitle toplumunun zevkini okşamakta kullanılmıştı. 20. yüzyılın ilk yıllarında Avrupa toplumlarında eşcinsellik açık bir konu olmaya başlarken Moltke ve Eulenburg çevresindeki arkadaş grubunda yaşanan bir dizi intihar vakası dışında seçkin muhafız alayından da altı subay hayatlarına son verdi.[2]

Eski Württemberg Başbakanı ve Hildegard von Spitzemberg'in erkek kardeşi Axel Freiherr von Varnbüler 4 Haziran 1898'de Kuno Moltke'ye Kayzer II. Wilhelm'le yakın bir tarihte görüştüğünü yazdı: *"Liebchen"* beni Tiergarten'da durdurdu, sarı çizmelerimi ve sürücü giysilerimin buna uygun renklerini beğendiğini söyledikten sonra, "Kuno'dan hiç haberiniz var mı? Ne ondan ne de Phili'den hiç haber alamıyorum" diye sordu. Konuşma sırasında Kayzer, "her şeyi etraflıca bildiğini ve artık hayal kurmadığını ... burada tekrar edilemeyecek bazı kuvvetli ifadelerle" dile getirdi.[3] Isabel Hull, aşırı sağcı paramiliter "Organisation Consul (O.C.)" adlı örgüt tarafından 24 Haziran 1922'de öldürülecek olan aydın işadamı ve dışişleri bakanı, liberal Yahudi Walter Rathenau'nun (1867-1922) çizdiği dikkate değer Kayzer'in portresini aktarmaktadır:[4]

> Beyaz elleri renkli yüzüklerle süslü, bileklerine şeritler takmış genç bir adam renkli üniforması, göğsünde değişik görünüşlü liyakat madalyalarıyla oturmaktaydı; nazik bir cildi, yumuşak saçları, küçük beyaz dişleri vardı. [Yarattığı] izlenime dikkat eden, tabiatını zorlayarak konumunu, gücünü, hâkimiyetini kabul ettirmek için sürekli kendisiyle savaşan gerçek bir Prens ... yardıma ihtiyaç duyan bir yumuşaklık, insanlara duyduğu özlem, bozulmuş bir çocuk tabiatı... Bu insan korunmalı, hissettiği ancak tam olarak anlamadığı şeylere, kendisini cehennem çukuruna çeken şeylere karşı güçlü bir kol tarafından muhafaza edilmeli.[5]

Phili Eulenburg, genç Prens'in gayri resmi danışmanı olarak Bismarck'ın en sinsi düşmanı haline gelmemiş olsaydı, tüm bunlar fazla bir önem taşımazdı. Phili genç adamı taşkın, romantik ve mübalağalı övgülere boğdu ve dostları ile müttefiklerinin gelecekteki iktidar pozisyonlarına yükselmelerinin yolunu açtı. Eulenburg'un birçok hakiki yeteneği vardı. Sanatı kışlaya tercih etmiş ve kısa bir askeri hizmetten sonra diplomasi mesleğini seçmişti. Bismarck'ın kendisine güvenmemesi ve yeteneklerine pek kıymet vermemesine rağmen, çabuk addedilebilecek şekilde mesleğinde yükseldi. Bismarck, Herbert'e şöyle yazmaktaydı: "Onu şahıs olarak seviyorum. Fakat zeki bir kişi olmakla beraber, siyasi meselelerde neyin önemli neyin önemli olmadığının yargısını doğru biçimde veremiyor, her şeyde kusur bulan dedikodulardan etkileniyor ve duyduklarını diğerlerine aktararak sebepsiz yere huzursuzluk yaratıyor."[6]

Phili 19. yüzyıl sonlarının spiritüalizm, ruh çağırma seansları, kuzey mitolojisi ve ırkçılık gibi tüm akıl dışı moda akımlarıyla uğraştı. Kuzeyin antik çağlarının uçuşan hayal sisleri arasında geçen şiirler ve şarkılar yazdı, bunları Kayzer'e çalarak söyledi, modern ırkçılığın kurucusu Kont Arthur Gobineau ile yakın ve muhtemelen mahrem bir ilişki kurdu, görsel sanatlarda geç romantik döneme hayranlık duydu. Siyasi anlayışı bakımından romantik bir tutuculuğu temsil etti, kitleleri küçük görmekle beraber, karşısındakileri anlama yeteneğine ve insanlar hakkında keskin bir görüşe sahipti. Toplum içindeki tavırları da yazılarını kaleme aldığı rahat ve çekici tarzı yansıtıyordu.

Eulenburg, Dışişleri Bakanlığındaki en kıdemli devlet memuru, Moltke ve Eulenburg dışında kamarillanın üçüncü üyesi Friedrich von Holstein'la ilk temasını bu dönemde kurdu. Gizliliği seven bir bekâr olan Holstein, Bismarck'ın sadık bir hayranı iken, zamanla eski patronun-

dan uzaklaşmıştı. Bismarck'ın dış siyasetinin çok karmaşıklaştığına ve tek hedefinin yerine başka birinin geçmesini imkânsız kılarak iktidarını güçlendirmek olduğuna haklı bazı sebeplerle inanmaktaydı. Dışişleri Bakanlığından başka bir hayatı yoktu. Uzun saatler çalışmakta, her şeyi okumakta ve her şeyi bilmekteydi. Şimdi de Bismarck'a ve daha da çok amiri, Phili'nin yakın arkadaşı Kont Herbert von Bismarck'a karşı entrika ağları örmeye başlamıştı. Phili, Bismarck'ın gözünde doğru yargı gücünden mahrum ve "kusur arayan dedikoduları" fazla dinleyen biri olsa da, Holstein ikisine de yetecek kadar yargı gücüne sahipti ve Eulenburg'a hem siyaset hem personel konularında sağlam bilgilere dayanan görüşlerini sundu. Holstein, yükselme veya şan şöhret peşinde değildi, dolayısıyla korku duymadan veya lütuf beklemeden çalışmaktaydı. Daha derin bir manada, Bismarck'ların iktidar delisi olduklarını, kendileri için çalıştıklarını, dolayısıyla devlete karşı bir tehdit haline geldiklerini düşünüyor, görüşlerinin haklılığına inanıyordu. Bu nedenle ilkeleri nedeniyle ihaneti seçen, güçlü ve görünmez entrika ağlarını ören bir örümcek gibiydi. Holstein, Wilhelm ve Eulenburg'la kuracağı üçlü ittifakın Bismarck döneminin hatalarını düzeltme gücünü kendisine verebileceğini düşünerek Eulenburg'u övgülere boğdu ve yükselmesini sağladı.

Holstein ve Eulenburg, tüm gün entrika mesaisi yapan geleceğin Genelkurmay Başkanı Alfred Kont von Waldersee'nin de kendileriyle birlikte çalışmasını istemekteydiler. Bunun için, Waldersee'nin güncesinden aşağıdaki açık sözlü alıntının açığa kavuşturduğu gibi, önce Waldersee'nin kuşkularını gidermek zorundaydılar:

> Büyük entrika oyunu, daha bir berraklık kazanıyor. Doğru olarak tahmin ettiğim gibi, konu geleceğin kraliyet ailesindeki güç ilişkilerini ilgilendiriyor. Baba Bismarck ve oğlu yalnız başlarına hüküm sürmek istiyorlar. Veliaht Prens'i kontrol altına alabileceklerini tasavvur ediyorlar. Birlikte çalışmaları mümkün olan herkesi kendilerinden uzaklaştırma hatasını işliyorlar ve Veliaht Prenses'i anlamadıklarını gösteriyorlar. Yeni dostlarını kısa süre içinde bıktıracaklarına eminim. Yalnız hüküm sürmek için etki sahibi olan veya olabilecek aradaki herkesi ortadan kaldırmalılar. Bu maksatla alçaltıcı yöntemler kullanıyorlar. Kullandıkları en berbat ajanlardan birisi Müsteşar von Holstein. Kendisini hiçbir zaman cemiyette göstermeyecek kadar zeki olduğu için birçok insan onun varlığından bile pek haberdar değil. Ben de lanetliler listesinde yer alıyorum. Şimdiye kadar hiç sapmadan Şansölye'ye bağlı kaldığım ve onun adına hareket ettiğim için, bu tutumu özellikle garip kaçıyor.[7]

Waldersee'yi kamarilla tarafına kazanmak Holstein'ın bir yılını aldı ve Waldersee, ancak 31 Mayıs 1887'de güncesine memnuniyetle kaydettiği gibi, komploculara katıldı:

> Bugün Dışişleri Bakanlığındaydım. Herr von Holstein'la eski dostane ilişkileri tekrar kurdum. Üçüncü taraflar bu uzlaşmayla hayli ilgili gözüküyorlar ve süreç içinde yanlış anlamalar olduğunu öne sürüyorlar. Belki de böyledir. Uzatılan eli memnuniyetle sıktım. İzlenimim, Holstein'ın yüreğinden bir ağırlığın kalkmış olduğu yönünde.[8]

Bu hikâyeden çıkarılabilecek ahlaki ders, kamarilla sayesinde yükselenlerin kamarilla nedeniyle düşecekleridir. Bismarck, 1850'lerde amiri Dışişleri Bakanı Otto von Manteuffel'e kapsamlı ve sistemli olarak ihanet etmişti. Manteuffel için yazdığı gizli mesajları önce Leopold von Gerlach'a daha sonra Başbakana göndermişti. Kral IV. Friedrich Wilhelm'in çevresindeki kamarillanın anahtar şahıslarından von Gerlach'a Manteuffel'in arkasından sık sık yazmış, hükümetin siyasetini etkilemeye ve kendi kariyerini ilerletmeye çalışmıştı. Tek taraflı ahlak anlayışı nedeniyle 1888-1889 yıllarındaki durumunun ironisini görememekteydi. Entrikalarının şahsi fayda elde etmekle hiçbir ilişkisi olmaması nedeniyle Holstein'ın ihanetini daha anlayışla karşılamamız mümkündür. Holstein ve Eulenburg arasında düzenli ve gizli olarak mektuplar gidip gelmekte, şahsi ve siyasi sorunları aynı açık sözlülükle tartışmaktaydılar. Fakat dikkatli olmaları gerekiyordu. Holstein, 18 Haziran 1886'da Eulenburg'a mektubunda şöyle demekteydi: "Herbert sizden bazı yazılar istemiş olduğunu, bekleneceği üzere, yeterince objektif ve gerçekçi bulundukları takdirde değiştirmeden Zat-ı Şahanelerine ileteceğini bana yazmakta. Dolayısıyla müteyakkız olunuz. En iyi dileklerimle, sadık dostunuz Holstein."[9]

Kamarillanın iktidar dümenini ele geçirmesi için zaman henüz gelmemişti. Ancak Berlin Üniversitesi Tıp Profesörü Dr. Karl Gerhardt 6 Mart 1887'de Veliaht Prens'in sol ses telinde küçük bir büyüme teşhis ettiğinde süreç hızlandı. Cerrahi müdahale, yakma işlemi gibi başarı kazanamadı.[10] Avusturya-Prusya ve Fransa-Prusya savaşlarının en başarılı muharebe komutanı Veliaht Prens Friedrich giderek cesaretini ve itidalini yitirmekteydi. Stosch'a şöyle yazmıştı:

> Mevcut rejim altında... her ehliyetli insan emir altındadır. Sadece itaat edebilirler; artık bağımsızca düşünemiyorlar. Ayrıca bir *major-domo* [başkâhya-Bismarck] vasıtasıyla iş görmeye çok az istek duymam konusu da var... Mutlu ve kendine güvenen bir maneviyat içinde değilim ve kaderime de razıyım; arta kalan birkaç yılımı mümkün olduğunca sessiz ve huzur içinde evimde geçirmekten, ufukta beliren yeni güneşin [Wilhelm] yerimi almasından başka bir dileğim yok.[11]

Stosch 4 Mayıs 1886'da von Normann'a şöyle yazmaktaydı:

> [Veliaht Prens] daha sonra kalbini dökmeye başladı. Baba ve oğul Bismarck'lar onu hiçe sayıyorlarmış. Kendisini çok yalıtılmış hissediyor; yalnız Prens Wilhelm'le geçinemeyen Albedyll onun yanında yer alıyormuş. Ne diyebilirim ki? Prens'e karşı kalbimin derinliklerinden gelen bir yakınlık duyuyorum. Bir Katolik katedralinde Kutsal Cuma ağıdına katılmışsındır mutlaka. Beni her zaman derinden duygulandırmıştır. Bu zayıf, zavallı ruhun sonu gelmeyen ağıtları için hep benzer duygulara sahip olmuşumdur. Nasıl çare bulunabilir bilmiyorum.[12]

1870 savaşının kendine güvenli, başarılı askerine ne olmuştu? O dönemin Friedrich'i eylem gücü ve merak duygusuna sahip bir kişiydi. Serbest günlerinde elinde rehberi Fransız katedrallerini ve şatolarını gezmeye giderdi. Müzakerelere katılır ve Bismarck'a karşı çıkardı. Veliaht Prens 1887 yılında ise "zayıf, zavallı bir ruh", belki de günümüzde tedavi görmesi gerekecek ölçüde depresif tanımına uyan bir kişi haline gelmişti. Mart 1887'de gırtlak kanserine yakalandığı kesinlik kazandı. Sağlık durumu Veliaht Prenses ile Alman tıp kurumları arasında tedavisine ilişkin çaresiz bir mücadele başlattı. Veliaht Prenses 29 Nisan 1887'de annesi Kraliçe Victoria'ya Bad Ems'den şöyle yazmaktaydı:

> Maneviyatı burada Berlin'den daha iyi ve boğazı her geçen gün iyileşiyor. Tüm tahriş, şişme ve kırmızılık hızla geçiyor, hiç öksürmüyor ve ağrı hissi artık yok. Ancak Profesör Gerhardt'ın boğaz çok tahriş olduğundan sıcak telle alamadığı küçük "granül" parçası hâlâ ses tellerinden birinin yüzeyinde duruyor ve eve döndüğümüzde alınması gerekecek.[13]

Veliaht Prens ailesi kışı geçirmek için Bad Ems'den İtalyan Riviyera'sındaki San Remo'ya intikal ettiler. Prenses annesine 27 Ekim 1887'de

yazdığı gibi, yaptığı her şey yanlış görülmekte ve eleştirilmesine yol açmaktaydı: "Berlin gazeteleri beni çılgına çeviriyor. Sevgili Radolinsky sürekli olarak San Remo'yu seçtiğim, başka bir Alman doktor çağırmadığım için insanların bana çok kızgın olduğunu yazıyor. Gerçekten bu insanlar çok küstah."[14]

Ünlü İngiliz onkolojist Sir Morell Mackenzie San Remo'ya 16 Kasım'de gelerek, Veliaht Prens'i muayene etti. Kansere yakalanıp yakalanmadığını sorduğunda, Morell, "Bunu söylediğim için çok üzgünüm efendim, kansere çok benziyor fakat emin olmak mümkün değil" cevabını verdi.[15] Mücadele, Bismarck ve ona bağlı basın organlarının yıllardır Veliaht Prenses'e karşı, iyi bildiği ve annesine bir mektubunda anlattığı bir suçlama kampanyası yürütmüş olmaları nedeniyle keskinleşmişti:

> Prens Bismarck'a dönersek, zalim ve alaycı tabiatlı, asalet ve doğruluktan az nasibini almış, bizimkinden tamamen başka bir yüzyıla ait, örnek ve ideal alınması çok tehlikeli bir insandır. Bir vatansever ve bir dâhi olmakla beraber, bir ekol olarak daha kötüsü mümkün değildir. Wilhelm'in görüşleri günümüzde Almanya'da çok yaygın. Bu görüşlerinin yarısını kendisi oluşturmuşsa, yarısı da Bismarck'ın zalim iktidarı döneminin kabahatidir.[16]

Bismarck, Veliaht Prenses'i izlemeleri için Neues Palais* maiyeti arasına casuslar yerleştirmişti. Prens Hugo von Radolinsky (1841-1917) Veliaht Prens'in maiyetinde Saray Nazırı atanmıştı. Almanlaşmış bir Polonyalı prens olan Radolinsky, Bismarck'ın bağlantı zincirine dahildi ve Bismarck vasıtasıyla daha sonraları büyükelçilik mevkiine yükseldi. Kraliçenin özel kalem müdürü Sir Henry Ponsonby'nin eşi Lady Ponsonby (1832-1916) kraliyet çiftinin durumunu yakından izlemişti:

> Kraliçe'nin Almanya'daki casusluk ve entrika anlamında ne kadar olağanüstü bir durumun mevcut olduğunu idrak ettiğinden emin değilim. Dışişleri Bakanlığı, yani Bismarck, Veliaht Prens Kayzer olduğunda kendisini daha sıkı denetlemek maksa-

* Yeni Saray. Büyük Friedrich tarafından 1763 yılında inşaatına başlanan ve 1769 yılında tamamlanan saray. Berlin'e yaklaşık 35 kilometre mesafedeki Postdam şehrindeki Sanssouci Park'ın içinde yer alır. 1918 yılındaki devrime ve Weimer Cumhuriyeti'nin kuruluşuna kadar II. Wilhelm tarafından kullanılmıştır-e.n.

dıyla Veliaht Prenses'in yakınına emin bir adamlarını yerleştirmek istedi. Seckendorff, bu casus rolünü oynamak istemedi... Ardından Seckendorff'u aradan çıkarması talimatıyla Radolinsky'yi (Prens'in Saray Nazırı) tayin ettiler... Radolinsky'nin Veliaht Prenses'i müdafaa etme yöntemi sadece bu raporları yaymak ve ailesini ondan ayırmaya çalışmak.[17]

İyi bilgi sahibi General Waldersee, Ocak 1888 başlarında, Bismarck'ların Prens Wilhelm'i kendilerine karşı etkilemek isteyenler bulunduğundan kuşku duymaya başladıklarını güncesine kaydetmiştir:

Abedyll dahil hepimiz Şansölye'nin, oğlu Herbert'i Prens Wilhelm'in yanından ayırmak isteyen insanlara haset duygusu beslediği konusunda hemfikiriz. Bu konuda her zaman olduğu gibi hayaletler görüyor ve amansızca onları yakalamaya çalışıyor... Bismarck ailesindeki intikam eğilimini dikkate alırsak, başlangıçta elbette dikkatli bir yolla olsa dahi, bu işe karışanların tümüne karşı savaş başlatılacağına kuşku yok.[18]

Bismarck, 7 Ekim 1879'da akdedilen gizli Avusturya-Almanya antlaşmasının metnini 3 Şubat 1888'de yayımladı. Waldersee bunu güncesine not etmiştir: "Bugün Almanya-Avusturya İttifakı'nın yayımlanması büyük bir sansasyon yarattı. Genel durumun değişeceğine ise pek inanmıyorum."[19] Gerçekte ise, bu yayının sonuçları ağırdı. Macar elitleri antlaşmanın tümüyle savunma nitelikli olduğunu görerek rahatlarken, Ruslar antlaşmanın kendilerine karşı yöneldiğini ve hedefin kendileri olduğunu anladılar. 6 Şubat'ta Bismarck Reichstag'da dış siyaset konusundaki önemli konuşmalarından birisini yaptı. Nutkunun son paragrafı, Reichstag üyelerini galeyana getirdi ve sokaklarda tezahüratta bulunan kalabalıklar arasından geçmesini zorlaştıran gösterilere yol açtı:

Biz Almanlar Tanrı'dan korkarız, fakat dünyada başka hiçbir şeyden korkmayız. Bizi barışı sevmeye yönelten de aslında Tanrı korkusudur. Ancak barışı kim bozarsa, emin olmalıdır ki, 1813 yılında halkı silaha sarılmaya çağıran zayıf, küçük ve tükenmiş Prusya'nın savaşçı vatan sevgisine bugün tüm Alman milleti ortaklaşa sahip çıkmaktadır. Alman milletine her kim, her ne yolla saldırırsa bu milleti hep beraber silahlanmış, her askerini yüreğinde sağlam bir inançla bulacaktır: Tanrı bizimle beraberdir.[20]

Alman Kayzeri ve Prusya Kralı 9 Mart 1888'de 91. doğum gününden birkaç hafta önce öldü. Yaşlı Kral yirmi beş yıl boyunca çalışmalarını ve siyasetini onaylayarak, giderek tahammül edilemez ve akıldışı hale gelen davranışlarını hoş görerek iki anlamda Bismarck'ı desteklemişti. Bu desteğinin karşılığını da çok iyi almıştı. 1859 yılında küçük, fazla güçlü olmayan bir Alman krallığının naibi olmuş, ölümü sırasında ise bu devlet Avrupa'nın en büyük ve güçlü krallığı haline gelmişti. Kayzer unvanını almış, üç parlak askeri seferde çok sevdiği Prusya ordusunun başında bulunmuştu. Kral'ın katkıları, çok bariz olmayabilir ama bu başarıların elde edilmesi için elzemdi. Ordusunu Moltke'nin, devletini Bismarck'ın yönetmesine izin vermişti. Kaderin ona en büyük askeri stratejisti ve modern zamanların en gelişkin siyasi dehasını verdiğini erken bir zamanda takdir etmiş, kendisinin, hanedanının ve halkının kaderini bu kişilere teslim etmişti. Çok çalışır, hükümet gazetelerini okur ve konular hakkında sağlam temellere dayanan görüşler geliştirirdi. Bununla beraber, genellikle böyle olduğu halde, doğru olduğunu bildiğinde dahi görüşlerini açığa vurarak Bismarck'ın siyasetini bozmadı. Şansölyesinin tamamen mahrum bulunduğu güçlü bir sadakat duygusu vardı. Bismarck'ın vahşice davrandığı birçok kişiyi ödüllendirdi. Sadece Bismarck birden karşılarına geçti diye sevdiği bakanlarının istifasına izin vermedi. Kibar, dürüst, şerefli, gösterişsiz bir insan, esasen Otto von Bismarck'la yaşamaya katlanabilecek, türünün tek örneği bir hükümdardı. I. Wilhelm Bismarck'ın kariyerini mümkün kıldı ve uzun yaşamı iktidarını kurumsallaştırdı.

Wilhelm'in ölümünden sonra Bismarck yeni Kayzer'in kendisini hemen azledebileceği ihtimaliyle karşı karşıya kaldı. Eylül 1862'de "Kan ve Demir" konuşmasının ardından yaptığı gibi, Leipzig'de "kendisini defalarca kucaklayan ve öpen"[21] yeni Kayzer'in trenine 11 Mart 1888'de bindi. Ertesi gün Kayzer Friedrich anayasal konular hakkında aşağıdaki girişle başlayan iki sayfalık bir muhtıra yayımladı:

> Sevgili Prensim, iktidarı üstlenmem üzerine, artık Tanrı'nın yanına yükselen babamın birinci hizmetkârı, uzun zamandır görevlerinde kendisini ispat etmiş olan size hitap etme ihtiyacını duyuyorum. Onun siyasetinin hedeflerine şekil veren, başarıyla gerçekleştirilmelerini temin eden cesur ve inançlı bir müşavir oldunuz. Ben ve hanedanım size minnettarız ve minnettar kalacağız.[22]

Bismarck korkacak bir şey olmadığını anlamıştı. Ertesi gün, 13 Mart'ta Prusya Kabinesine şöyle demekteydi:

> Ölüme mahkûm bir insanın görevden azledilmem talebine kadar varabilecek hedefsiz niyetlerine karşı savaşmak zorunda kalma endişesinden kendimi kurtulmuş hissediyorum. Majesteleriyle her şey rulette olduğu gibi kolaylık ve rahatlıkla ilerliyor... Kayzer kabinede değişiklik yapmak istemiyor, bunu ben de istemiyorum. Şu an istikamet değiştirme zamanı değil. Gençlik yıllarındaki ifadelerine bakarak, birçok farklı amaçları takip edeceğinden korkmak için sebep mevcuttu fakat artık bu korkularım kalmadı.[23]

Başkaları ise daha az memnundu. Yeni Kayzer'in sadık dostlarından bazılarını mükafatlandırmasını Waldersee çatık kaşlarla izledi. Yeni şeref listesindeki bazı isimleri tepkiyle karşılamıştı:

> Hükümetin yeni saltanat dönemindeki ilk faaliyetleri arasında Kayzeriçe ve Bakan Friedberg'e Siyah Kartal Nişanı verilmesi yer aldı... Friedberg uzun zamandır Veliaht Prens ve Prenses'in dostu ve bir çok meselede danışmanı. Liberaller arasında kendilerinden biri olarak tanınıyor. Yahudi kökenli. Esasen sanırım kendisi de Yahudi'ymiş. Verilen nişanlar bir plan olmalı, liberaller ve Yahudiler nazarında popüler hale gelme çabasını açığa vuruyor. Bakanlar Puttkamer, Maybach ve Lucius ise nişan listesinde atlandılar...[24]

Prusya hayatının büyük vakanüvisi, romancı Theodor Fontane, yeni Kayzer'in Bismarck'a makamında kalma izni verebileceğini öne sürmeye cesaret eden liberal gazetelere karşı öfke püskürdü. Fontane 14 Mart 1888'de eşi Martha'ya yazdığı mektupta tepkisini dile getirdi:

> Bin yılın en büyük siyasi başarısından sonra (Friedrich'in başarısı daha küçük, Napoleon'un ise kısa süreliydi) arkasında maalesef birçoklarının durduğu bir Yahudi çakalı tarafından, o sadece bir "hizmetkârdı", kibar ve iyi davranırsa hizmetkârlık konumunda kalabilir denmesi... Duyulmamış bir şey! Korkunç!... Şimdi hepsi bataklıklarından ve inlerinden çıkarak ona her tür dalavereyi yapacak ve başına gelenleri hakettiğini söyleyecekler.[25]

İki gün sonra yaşlı Kayzer'in cenaze töreni yapıldı. Yeni aldığı unvanla Kayzeriçe Friedrich yaşanan günü annesi Kraliçe Victoria'ya bir mektubunda canlı ifadelerle tasvir etti:

> Her şey iyi geçti, acı soğuğa -keskin bir don ve derin kar- rağmen aksama yaşanmadı. Halk saygılı ve sessizdi. Büyük bir kalabalık yoktu. Ayinin çok geleneksel, katı ve soğuk olduğunu düşündüm; ilahiler çok güzeldi... Cenaze arabası gerçekten de çok sadeydi.. Zavallı Kayzer adına bize tatbik edilen tiranlık ve esaretten kurtulmak, değeri ölçülemez bir nimet. Şimdi Fritz'in sağlığı için doğru olan yapılabilir. Umarım çok geç, çok geç kalmamışızdır.[26]

Waldersee makamından içtenlikle telaşa düşmekteydi. Bismarck kendisini Berlin'den gitmeye zorlamak ve henüz kim olduklarını bilmediği entrikacılarla bağını koparmak için bir basın kampanyası başlatmıştı. Waldersee yeni Veliaht Prens Wilhelm'i görmeye giderek kalbini açtı.

> Konuşma Şansölye'ye döndü ve bu vesileyle basında bana yönelik saldırılara ve Şansölye'nin beni Berlin'den göndermeye yönelik niyetlerine değindim. Prens kendinden çok emin olarak bu konuda güven içinde olabileceğimi söyledi. Kimsenin görevinden alınmayacağı kaidesine bağlı kalacakmış ve Şansölye'nin askeri konulara karışmasına izin vermeyecekmiş. Esasen gerçek bir tehlike olan bu noktaya özellikle atıfta bulundum. Tanrı'ya şükür, Prens durumu çok iyi anlıyor.[27]

Bismarck 21 Mart'ta sert bir şok geçirdi. III. Friedrich sosyalist karşıtı tasarının iki yıl daha uzatılması yasasını ve Reichstag seçimlerinin üç yıl yerine beş yılda bir yapılmasını öngören yasa tasarısını imzalamayı reddetti. Bismarck da elbette "kabinenin varlığının ciddi bir tehdit altına girdiği" gerekçesiyle istifa tehdidinde bulundu. Arabasını çağırdı, şahsen Charlettenbourg Sarayı'na gitti ve Kayzeriçe tarafından kabul edildi. Reichstag tarafından kabul edilen yasaların Kayzer'in vetosuna tabi olamayacağını açıkladı. Kayzer'in böyle bir yetkisi yoktu. Kayzeriçe Friedrich, Kayzer'in yatak odasına girdi ve iki yasayı da imzalatarak geri döndü. Kadınlara paranoyak nefretiyle olaydan Kayzeriçe'ye ilaveten Kayzer ile kabinesi arasında girmeye çalıştıklarına inandığı nedimeleri Anna von Helmholtz, Barones von Stockmar ve Henriette Schrader'i suçladı.[28] Bismarck'ın uzun öfke ve intikam hayatında bundan daha delice tek olay Reichstag daktilograflarının kendisini baltalamak için çete oluşturduklarını iddia etmesidir.

Bismarck menfur "kadın entrikacıları" suçlarken, Waldersee gerçek suçlular olarak Yahudileri görmekteydi. Her zaman olduğu gibi, ne

geçtiğini tam olarak bilmekteydi ve krizden saray kadınlarını değil III. Friedrich'i sorumlu tuttu. Gerçek suçlular liberaller, yani Reichstag'daki reaksiyoner yasalara karşı oy kullanan Yahudilerdi:

> Her iki yasanın karşıtları "Reich'ın düşmanları" idi. Sağlıklı olması halinde Kayzer'in bizi ne yöne götüreceği rahatlıkla görülebilirdi... Yahudi çevreleri durumdan azami fayda sağlamak için olağanüstü faaldiler. Liberal kişiler dahi Yahudi çevrelerinin inanılmaz derecede aptalca bir şekilde iş gördükleri görüşünü kabul etmekteler. Veliaht Prens bu insanların işini bitirmekte zorluk çekmeyecek.[29]

Waldersee, "Dünya Yahudiliğinin" Veliaht Prens Wilhelm'i baltalamak ve adını kötüye çıkartmak için bir komplo başlatmış olduklarına inanmaktaydı. Veliaht Prens ve Prenses'in, Saray Vaizi Stoecker'in cemaatinin adanmış üyeleri arasında yer alması ve bunu kamuoyu önünde yapması basını ayağa kaldırmıştı:

> Husumet duyan basın organlarında Veliaht Prensi halkın gözünde düşürme çabası genişledi... Yabancı gazeteler hayret verici işler başarıyor. Yahudi gazeteleri, hepsinin de ötesinde *Die Neue Freie Presse ve Pester Lloyd* en ön sırada koşuyorlar. Stoecker'i her zaman, Puttkamer'i bazen işe karıştırıyorlar; zaman zaman da benim adımdan bahsediyorlar. Genel olarak bana karşı saldırıların son zamanlarda yavaşladığı görülüyor.[30]

Moltke, Kayzer'in, bir kolordu komutanlığı verilerek Waldersee'yi Berlin'den uzaklaştırması talebini 4 Nisan 1888'de reddetti. Kayzer bu yolla onun oğlu üzerindeki kötü etkisini azaltmak istemişti. Moltke, Waldersee'ye durumu açıkladı:

> Gücümün azaldığını görüyorum. Her halükârda konumumu daha uzun bir süre devam ettiremem. Dolayısıyla, bir yıl bile geçmeden, bu defa Genelkurmay Başkanı olarak geri geleceğiniz için şimdi sizi uzaklaştırmak anlamsız olurdu.[31]

Alman Kayzeri ve Prusya Kralı III. Friedrich 15 Haziran 1888'de Berlin'de öldü. Philipp Eulenburg'un babası Kayzer'in ölümünden sonra sarayda geçen sahneleri 17 Haziran 1888 tarihli bir mektubunda oğluna anlatmıştır:

> Kayzeriçe kendinde değil. Kessel onun sadece ağladığını değil, feryat ettiğini duymuş. Bir seferinde ona, "Bu yaşımda evsiz-barksız halimle başıma neler gelecek?" demiş... Bunu hissedebileceği tüm acıyla söylüyor, ayrıca doğal olmayanı, yapay bir İngiliz entrikacısından kurtulduğunu, şimdi artık düşünebileceğini, dürüstçe kendisi olabileceğini hissediyor. Cenaze yarın saat 10'da ve 12'de her şey bitmiş olacak. Birliklerden birçok çelenk ulaştı, ama Yahudilerden daha fazlası geldi. Tüm oda Bleichröder, Schwabach, Heimann vb. ile dolu.[32]

Üç ay içinde Almanya'nın üç kuşağı tarih sahnesinden geçmişti. 1797'de doğan I. Wilhelm, 1831'de doğan III. Friedrich ve şimdi de 1859'da doğan II. Wilhelm birbiri ardından kayzer olmuşlardı. Friedrich'in hastalığı ve ölümü, Alman tarihindeki en büyük "başka nasıl olabilirdi?" hikâyelerinden biridir. Tahta sağlıklı ve güçlü çıkmış olması halinde olayların akışı farklı olabilir miydi? Bu sorunun cevabının verilemeyeceği ortadadır fakat bir husus kesin olarak belirtilebilir: Friedrich'in çağdaşları, yani yüzyıl ortası kuşağı kendisiyle beraber iktidara gelememişlerdir. Bunun yerine, dengesiz ve güvensiz 29 yaşındaki bir kişi tahta çıkmış ve Almanya'nın yüzyıl ortasında doğan "kayıp kuşağı" iktidarda hiç bulunmamıştır.

Christopher Clark'ın Kayzer II. Wilhelm'in biyografisinde belirttiği gibi kuşak mücadelesinin başka bir uzun dönemli sonucu daha olmuştur. Yaşlı kayzerin ileri yaşı, reaksiyoner görüşleri ve kraliyet ailesi üzerindeki mutlak gücü genç Prens'in ebeveynlerinin oğulları üzerindeki gücünü zayıflatmış, bu yolla Bismarck'ın beslediği büyük umudu, yaşlı ve genç arasındaki ittifakı gerçeğe dönüştürmüştür. O zamanlar 27 yaşında olan Prens Ekim 1886'da Herbert von Bismarck'a bu noktayı açıklamış, Herbert de babasına aktarmıştır:

> Prens ... hükümdar ailesinde daha önce hiç görülmeyen üç yetişkin kuşağın beraberce mevcudiyetinin babası için her şeyi zorlaştırdığını söyledi: Normalde ister hükümdar ailesinde ister diğer ailelerde olsun, otoriteye baba sahip olurken, oğul mali olarak ona bağımlı olurdu. Fakat [Prens Wilhelm] babasının [III. Friedrich-e.] otoritesi altında değildi, babasından bir kuruş bile almıyordu, zira her şey ailenin reisinden [I. Wilhelm-e.] gelmekteydi, babasından bu nedenle bağımsızdı ... elbette bu durum Emperyal Zat-ı Devletleri [Veliaht Prens] bakımından hoş değildi.[33]

Clark, genç ve yaşlının bu ittifakının dış ve iç ilişkiler bakımından öneme sahip olduğunu savunmaktadır. Prusya Krallığı, "aradaki bir devlet" olarak her zaman Batılı devletler Fransa ve Büyük Britanya ile Rusya seçeneği arasında bölünmüştü. I. Wilhelm, Romanov'lara aile ilişkileriyle ve tabiatından gelen reaksiyoner içgüdülerle bağlı, hissiyat olarak da "Rus" muhibbiydi. III. Friedrich ve Victoria, İngiltere'yi, liberalizmi ve yaşlı Kayzer ile maiyetinin büyük kısmınca sevilmeyen, ticaretin ve açık toplumun tüm olumsuz niteliklerini kendilerinde kişileştiren, menfur Yahudileri temsil etmekteydiler. Bu kamplara dahil olmayan Bismarck, yaşlı Kayzer'in içgüdülerini mutlu tutacak kadar yakınlık göstermesine rağmen, ne dış siyasetini ne de Alman Reich'ını Rus yanlısı bir çizgiye bağlamadı, hatta bunun aksini tatbik etti. İngiliz seçeneğini çeşitli aşamalarda değerlendirmesine karşın Disraeli ve Tory partisinden çok az teşvik alırken, liderleri Yahudi değil de inançlı bir Anglikan olması dışında liberalizme ilişkin hoşlanmadığı her şeyi şahsında bir araya getiren William Ewart Gladstone'un Liberal Partisinden hiçbir teşvik görmedi. Şimdi ise baştan itibaren büyük Bismarck'ın temsilciliğini yapma niyeti taşımayan, kendi hükmünü sürmek isteyen dikbaşlı genç bir adamla baş etmek zorundaydı. Bismarck'ın değerlerini paylaşmakla birlikte, fazla irrasyonel, gösteriş düşkünü, yeni sanayi toplumu hakkında Prusya yönetici sınıfının, çağdaşlarının da paylaştığı ikilemleri Friedrichsruh'un yaşlı sahibine hayatı zorlaştıracak kadar çok paylaşan bir kişiydi.

II. Wilhelm, Alman tarihindeki en tartışmalı şahsiyetlerden birisi olmuş ve büyükannesi İngiltere Kraliçesi Victoria'nın, adını 1837'den 1901'e kadar süren döneme verdiği gibi, adını Alman tarihindeki 1888'den 1918'e kadar süren döneme vermiştir. Bunun haklı sebepleri de vardır. Gösterişli tavırları, saldırgan konuşmaları, halk önünde yarattığı imajı ve giyimi, hazırcevaplığı ve slogan yaratma yeteneği, abartılı üniformaları, savaşçılığı gibi tüm yönleriyle, Alman İmparatorluğu'nun 1890'lardan Birinci Dünya Savaşı'na kadar gözler önüne serilen ekonomik ve askeri patlamasını şahsında birleştirmiştir. 1914 yılında savaşa girdiğinde Almanya'nın başında bulunmuş, 10 Kasım 1918'de tahttan feragat etmesiyle ateşkesin yolunu açmıştır. Almanya'daki birçok kişi ve ülke dışındaki neredeyse herkes Birinci Dünya Savaşı'nın çıkmasın-

dan onu sorumlu tutmuş, "Kayzer'i asalım" sloganı İngiltere'deki 1918 "haki" seçimlerin* sloganı olmuştur.

II. Wilhelm, 27 Ocak 1859'da doğdu. Doğumu sırasındaki bir kaza nedeniyle sol kolu zarar gördü ve daha sonraki yaşamında bu kolunu düzgün biçimde kullanamadı. Veliaht Prenses, Kraliçe Victoria'ya Mayıs 1870'te şöyle yazmaktaydı: "Wilhelm vücut egzersizlerinde çok daha küçük çocukların gerisinde kaldığını hissetmeye başlıyor -dengesi olmadığı için hızlı koşamıyor, ne at sürebiliyor, ne ağaca tırmanabiliyor ne de yemeğini kesebiliyor."[34] Sakatlığını aşması ve zihinsel bakımdan mükemmelleşmesi için zalimce yöntemler kullanan çok katı bir öğretmeni vardı. Annesi onun "sevgili babamız [Prens Albert, Kraliçe Victoria'nın erken ölen eşi] gibi birisi, onun ruhi ve zihni bakımdan gerçek bir torunu, senin bir torunun" olmasını istedi.[35] Fiziki engelinin ve annesinin yüksek beklentilerinin bu birleşiminin genç Prens üzerinde ne gibi bir etkide bulunduğu konusu, Freud dahil psikologların ve psikiyatristlerin dikkatini çekmiştir. Wilhelm'in düşünmeden hareket etmesi, gaddarlık patlamaları ve ruh halindeki değişmeler birçoklarında istikrarlı bir yönetimi sürdürme kabiliyetinden mahrum olduğu endişesini yaratmıştır. Annesi onun sıradan insanların yaşamını anlamasını istemiş, bu nedenle öğretmeni onu fakirleri ziyarete götürmüştü. Daha sonraları Kassel'deki bir *gymnasium'a* devam ederek halk çocuklarının gittiği okula giden ilk Hohenzollern olmuş, birkaç yıl da üniversitede okumuştur. Bismarck gibi düzgün bir Prusyalı terbiyesi almamış, küçük bir çocukken *Kadettenanstalt*, yani harp okulu görmemiş ve Christopher Clark'ın iddia ettiği üzere, bunun sonucunda "tam bir Prusyalı askeri eğitiminin yerleştirmesi tasarlanan disiplin ve itaat alışkanlıklarını hiçbir zaman içselleştirmemiştir."[36] Ebeveynlerinin değerlerine isyan etmiş (fevkalade normal) ve büyükbabasında teselli aramıştır (bu da olağandışı değil). Ancak büyükbabası I. Wilhelm, Almanya Kayzeri, meslekten asker, siyasette reaksiyoner bir kişi ve Çar II. Aleksandr'ın dayısı olduğundan, genç Wilhelm farklı bir siyasi model görmüştür. Askerlik hizmetini üst tabakanın dahil

* Savaş sırasında ya da savaşın hemen sonrasında yapılan, seçmenler üzerinde savaş atmosferinin etkin olduğu seçimler. İngiliz ordusunun yeni üniformasının renginden esinlenen bu terim, ilk kez 1900 yılında, Boer Savaşı atmosferinin etkisi altındaki İngiliz seçimlerinde kullanılmıştır. Yine İngiltere'de 1945 yılında yapılan seçimler de bu isimle nitelendirilir-e.n.

olduğu bir alayda yapmış, buradaki dil, tavır ve önyargıları eksiksiz alarak genç bir Junker subayının karikatürü haline gelmiştir.

Diğer taraftan, Fontane'ın bahsettiği, Botho von Rienacker ve diğer muhafız alayı subaylarının hakkında hiçbir şey bilemeyeceği romantik akımlara, Phili Eulenburg'un masallarına, şarkı dizilerine eğilim gösterdi. Zeki, cazip ve modern teknolojiyle ilgili olmakla beraber, asabiydi ve zalimce bir mizah anlayışı vardı. Bismarck'lar onu kazanarak, uysal ve esnek bir kayzer olarak yetiştirmek için her şeyi yapmış, ancak Haziran 1887'de çabalarının işe yarayacağı hakkında kuşku duymaya başlamışlardı. Holstein konu hakkında Herbert von Bismarck'la bir konuşmasını nakletmiştir:

> Herbert'le iki gün önce Prens Wilhelm konusunda yaptığımız bir konuşmadan çok etkilendim... Prens'in sebatkâr olmadığını, sadece eğlenmek istediğini söylüyor. Ordu hayatında onu ilgilendiren tek şey şık üniformalar giymek ve mızıka eşliğinde sokaklarda yürüyüş yapmakmış. Kendisini Büyük Friedrich gibi tasavvur etmesine rağmen, onun ne kabiliyetine ne de bilgisine sahip. Büyük Friedrich gençken durmaksızın çalışmış, zekâsını işletmişken, Prens Wilhelm sürekli Potsdamlı teğmenlerle arkadaşlık ederek huyunun bozulmasına müsaade ediyormuş. Ayrıca buz gibi de soğukmuş. Baştan itibaren insanların istismar edilmek için -ya çalışma ya da eğlence maksadıyla- yaratıldıklarına inanmakta, bu vazifelerini belli bir süre yerine getirdikten sonra da kenara atılabileceklerini düşünmekteymiş... Herbert'in Prens'e karşı değişmiş tavrını, Prens nezdinde sahip olduğu konumu veya olmayı hayal ettiği konuma erişemediğini ortaya koyduğu için psikolojik bakımdan özellikle ilginç buldum.[37]

Babasının hastalığı sırasında Wilhelm'in annesiyle ilişkisi bozuldu ve Veliaht Prenses'in bir mektubunda annesi Kraliçe Victoria'ya anlattığı çirkin kavgalar yaşandı:

> Willy'nin buradayken nasıl davrandığını soruyorsun. Geldiğinde mümkün olan en kaba, rahatsız edici ve terbiyesiz halindeydi, ancak korkarım ben de kayda değer şiddetle kanaatimi belli ettim ve neticede iyi, kibar ve sevimli (onun ölçüleriyle), en azından doğal bir hale geldi ve iyi geçindik. Benimle yürüyüşe gelemeyeceğini, "çünkü çok meşgul olduğunu, doktorlarla konuşması gerektiğini" söyleyerek başladı. Doktorların ona değil, bana bilgi verdiklerini söyledim; bunun üzerine babasının doğru tedavi görmesinde ısrar etmesi için "Kayzer'in emirlerini" aldığını, doktorların

> işlerine karışılmamasını gözeteceğini ve Kayzer'e babası hakkında rapor vereceğini söyledi! Raporları Kayzer'e her zaman bizim verdiğimizden bunun gerekli olmadığını söyledim. Bu sözleri diğerlerinin yanında ve sırtı bana yarı dönük olarak sarf etti. Ben de gidip nasıl davrandığını babasına aktaracağımı ve eve bir daha sokulmamasını isteyeceğimi söyledim ve yürüyüp gittim. Radolinsky'yi koşturarak arkamdan gönderdi, kaba olmak niyetini taşımadığını ve Fritz'e bir şey söylemememi rica ettirdi.[38]

Wilhelm'in annesine tepkisi giderek sertleşti ve 12 Nisan 1888'de Eulenburg'a yazdığı bir mektupta, "bir zamanlar çok yükseklerde ve kimsenin söz söyleyemeyeceği hanedanımızın alçalan itibarı... ailemizin armasının lekelenmesinden duyduğu utancı" ifade ederek, "Reich'ın annem olan bir İngiliz prensesi tarafından mahvın eşiğine getirilmesi ise en kötüsü" demekteydi.[39]

Babası III. Friedrich'in 15 Haziran 1888'de ölmesinden sonra Wilhelm bu defa yeni rolüne soyundu ve gelişmeleri yakından izleyen basın derhal yeni kamarillayı ateş altına aldı. Waldersee bunun üzerine yumuşak karnını korumak için aceleyle Bismarck'ı ziyaret ederek Şansölye'yle Temmuz 1888'de ilginç bir öğleden sonra geçirdi:

> Eski günlerdeki gibiydi. İki şişe Grünhaus [şarabı-e.] içtik ve çok hoş bir sohbette bulunduk... Fransa'ya ilişkin olarak, Belçika'dan ilerlemek maksadıyla bu ülkenin tarafsızlığını ihlal etmenin bizim için uygun olup olmayacağını sordu. Bunu tavsiye etmeyeceğimi ancak Fransa Belçika'ya yürüdüğü takdirde fevkalade işimizi kolaylaştıracağını düşündüğümü açıkladım.[40]

Belçika'nın tarafsızlığının ihlal edilmesine ilişkin bu dikkat çekici konuşma, Alman Genelkurmayının Schlieffen Planının ilk taslağını hazırlamasından üç yıl önce yapılmıştı. Söz konusu plan, ilk halinde, Belçika ile Hollanda'nın tarafsızlığının ihlal edilerek Rusya ve Fransa'ya karşı iki cepheli bir savaş öngörmüştür. Alman ordusu bu plana göre, devasa bir kuşatma harekâtıyla kuzeyden Fransa'ya girecek ve Fransız ordusunun Paris'le bağlantısını kesecekti. Fikrin askerlerden değil de Bismarck'tan gelmiş olması olağan dışıdır. Şansölye böyle bir saldırının diplomatik sonuçlarını değerlendirmiş miydi? Belçika'nın tarafsızlığının garantörü Büyük Britanya, 1914'te gerçekten de yapacağı gibi, Fransa'ya katılmak zorunda kalmayacak mıydı? Almanya barışçı, küçük devletlerin haklarını ihlal ederek nefret ve tahkir dalgalarını üstüne çekmeyecek miydi?

II. Wilhelm saltanat dönemine yurtdışına yaptığı bir dizi ziyaretle başladı ve gittiği ülkelerde kötü izlenimler yarattı. Kasım 1888'de, Papa tarafından kabul edildiği ve İtalya Krallığı'na resmi bir ziyarette bulunduğu Roma'ya gitti. Ludwig Bamberger ziyareti 17 Kasım'da "kısacası, tam bir fiyasko" olarak özetledi. Eski dostu, romancı Heinrich Homberger'den (1832-1890) hikâyeyi anlatan bir mektup almıştı:

> Şimdi, fikrini işittiğim herkes, iyi bir izlenim uyandırmadığında mutabık. "Ham, nezaketsiz, düşüncesiz, terbiyesiz" diyorlar. Vatikan'dan geldiğinde ziyareti sırasında olanları otel masasında her tür kötü şakayla anlattı ve Papa'yla alay etti. Ayrıca, Roma usullerine uygun olarak daha çok bir manastırda eğitim görmüş İtalya Veliaht Prensi'yle "açık saçık sözler" kullandı, zavallı delikanlıyı utancından kulaklarına kadar kızartan sorular sordu. Resimle veya eski dönemlerden kalma eserlerle ilgilenmemesi de aleyhine işledi.[41]

Dışarıdaki patavatsızlıklarına ilaveten, ülkede Katoliklere ve Yahudilere de husumet göstermekteydi. Her hareketini dikkatle izleyen Waldersee Eylül 1888'de güncesine Kayzer'in "Yahudilere dayanamadığını" ve bunu "sıkça belirttiğini" kaydetti.[42] Bu tutumu gelişigüzel bir tavır değildi. Kayzer II. Wilhelm'in üç ciltlik biyografisinin yazarı John C. Röhl, Kayzer'in "yazılara düştüğü kenar notlarında veya Waldersee'nin güncesinde beliren Yahudi düşmanlığının dışsal bir öge olmadığını, düşünce yapısının temel bir unsurunu" oluşturduğunu vurgulamaktadır.[43]

Genç Kayzer ile yaşlı Şansölye arasındaki kaçınılmaz çatışma 1889 başlarında giderek açığa çıktı. Kayzer 14 Ocak'ta Sarayın Beyaz Salonunda Landtag'ı açtı. Prusya'da gelir vergisinin ıslahı konusunda bir yasa tasarısının "daha az müreffeh olanların yükünü hafifletmek" için sunulacağını ilan etti.[44] Teklifi tam olarak onaylamayan ve aldığı yönü de kesinlikle tasvip etmeyen Bismarck ile kendisini "fakirlerin kralı" olarak görmeye başlayan Kayzer arasında ve kabine içinde gerilimler ortaya çıktı. Wilhelm'in kendisine seçtiği bu imaj, Ruhr madencilerinin başlattığı, Saar, Saksonya ve Silezya'ya yayılan grev sırasında sınamaya tabi tutulacaktı. Grevciler, kuyulara inip çıkma süresi dahil sekiz saatlik mesai, % 15 ücret artışı ve daha iyi çalışma koşulları talep etmekteydiler. 14 Mayıs'tan 20 Mayıs'a kadar Yukarı Silezya'da 7.000, Aşağı Silezya'da 13.000, Saksonya'da 10.000, Saar ve Aachen'de 20.000, Ruhr bölgesinde çalışan 120.000 işçiden 90.000'i grevdeydi. Hükümetin Ruhr bölge-

sine çok sayıda asker sevk etmesi üzerine *Nationalzeitung* gazetesi, operasyonun bahar manevralarına benzediği esprisini yaptı.[45] Kömür baronlarının panik ve kibri ordu komutanlarını rahatsız etti. Askeri Kabine eski Başkanı ve o sırada Münster'de konuşlu VII. Kolordu Komutanı General Emil Albedyll (1824-97),[46] 11 Mayıs'ta Genelkurmay Başkanı Waldersee'ye bir mesaj gönderdi: "Acil askeri yardım gönderilmezse, her şeyin çökeceğine dair her on dakikada bir telgraf alıyorum fakat mülklere en ufak bir zarar verildiğine ilişkin bir şey kesinlikle olmadı."[47]

Kayzer, 6 Mayıs 1889'da grev bölgelerindeki yerel makamların doğrudan kendisine rapor vermelerini emretti. Ayrıca, Bismarck'a danışmadan maden sahiplerini derhal ücretleri yükseltmeleri için zorlamayı denedi. Üç madenci 7 Mayıs'ta polisin açtığı ateşle öldürüldü; ve Prusya Bakanlar Kurulunun 12 Mayıs'ta yaptığı toplantıya II. Wilhelm haber vermeden çıkagelerek grev müzakeresine başkanlık etmek istediğini açıkladı. Kayzer ayrıldıktan sonra Bismarck meslektaşlarına, "Genç Efendimiz I. Friedrich Wilhelm'in otorite ve güç anlayışına sahip; onu bu açıdan aşırı heveskârlıktan korumak gerekli" dedi.[48] Bismarck'ın bu tepkisinde genel taktik tarzı belirgindir. Kral'ın huzurunda "grevin ve talihsiz neticelerinin çok temiz ve süratli çözümlenmemesini, özellikle bu ikinci unsurun liberal burjuvaziye hissettirilmesini siyasi bakımından yararlı gördüğünü" açıklamıştı. Amacı, sosyalist karşıtı yasaların ne kadar yararlı olduklarını liberallere hatırlatmak maksadıyla grevleri kullanmaktı. Dolayısıyla, grevcileri yatıştırmak için acele etmeye gerek yoktu.[49]

Bismarck grevler nedeniyle tasaya düşmemekle beraber, Kayzer'in istişarede bulunmadan kendi başına yönetme eğiliminden endişeye kapılmaktaydı. Kayzer ile hükümet arasında yükselen gerilim Bismarck'ı yaz ortasında, 10 Ağustos'ta Varzin'den Berlin'e dönmek zorunda bıraktı. 17 Ağustos'taki kabine toplantısında grevler konusu görüşüldü:

> Maden idaresi yöneticileri genel greve yol açmadan işçi çıkartamıyorsa, bu kamu hayatı için büyük bir tehdit teşkil eden halk idaresinin kurulması anlamına gelir.[50]

Bismarck 20 Ağustos'ta Berlin'den ayrılmakla beraber, Berlin'e daha yakın olan Friedrichsruh'a gitti. Berlin'e tekrar 9 Ekim'de dönerek resmi bir ziyaret için gelen Çar III. Aleksandr'ı karşıladı ve üç gün sonra, 12 Ekim'de aralarında aşağıdaki konuşma cereyan etti:

III. ALEKSANDR: Genç Kayzer idaresinde makamınızda kalacağınızdan emin misiniz?

BISMARCK: Kayzer II. Wilhelm'in itimadından eminim ve isteğim hilafına beni azledeceğine inanmıyorum.

III. ALEKSANDR: İyimserliğiniz tam olarak doğru çıkarsa, bundan büyük bir memnuniyet duyacağım.[51]

Büyük dramanın son perdesi, kara listeye alınarak görevlerine son verilen 3.000 madencinin, işverenlerini protesto etmek için Essen'de 1 Aralık'ta toplanmasıyla başladı. Bismarck'ın bir şansızlığı, mesleğinde en üst makamına erişmiş az sayıdaki liberallerden Hans Freiherr von Berlepsch'in (1843-1926), Ren Eyalet Valisi olmasıydı. Berlepsch başlangıçtan itibaren grev hareketiyle ilgilenmiş ve işçilerle görüşerek durumlarını yakından anlamıştı. Kanaati, işçilerin "zor kullanılarak bastırılamayacak kadar büyük bir tarihi hareketin" parçası olduklarıydı.[52] Gösterdiği gayretle işverenleri kara listeyi kaldırmaları ve atılan işçileri tekrar kabul etmeleri için ikna etti. Bismarck işverenlerin bu kararından belirgin şekilde hoşnutsuzluk duymasına rağmen her zamanki gibi Friedrichsruh'da bulunduğundan durumu değiştirme imkânı bulamadı. Esasen, özel sekreteri olarak 1881'de Christoph Tiedemann'ın yerini alan Franz Johannes Rottenburg da sosyal politikada "yeni bir rota"ya ihtiyaç duyulduğuna inanmaktaydı.

Rottenburg daha sonraları Bonn Üniversitesi Küratörü [idarecisi-ç] olarak öğretim yılını açış konuşmasında, Sosyal Demokrat Parti'nin artık resmen tanınmasını savunarak skandal yaratacak, bunun üzerine aleyhine açılan idari soruşturma, birkaç gün sonra hayatını kaybetmesi nedeniyle kapatılacaktı.[53]

Bismarck'ın yardımcısı Heinrich von Boetticher, *Neuer Deutscher Biographie*'ye, göre "akıllı, becerikli ve tavırlarıyla hoşa giden örnek bir memurdu; Bismarck ve II. Wilhelm nezdinde *persona grata* [istenen adam] olduğundan talihliydi."[54] Fakat tavsiyelerini kabul etmeyen Bismarck nedeniyle bu konumunu kaybedecekti. Rottenburg 19 Aralık'ta Boetticher'e "Şef"in uzlaşmayı ve Berlepsch'in politikasını kabul etmediği bilgisini verdi. Bunun yerine Bismarck bir *Immediatbericht* [II. Wilhelm'e doğrudan arzedilecek bir rapor] hazırlamasını emrederek, raporda şu hususun yer almasını istedi:

> İşçiler arasında etkileri sadece seçimlerde değil, ordu içinde de hissedilecek büyük bir tehlikenin gelişmesine müsaade etmekteyiz. İşçilerin daha fazla ücret karşılığında daha az çalışma taleplerinin sonu yoktur... [Berlepsch ve yerel makamların-JS] başlattıkları bu hatanın örnek oluşturmasına izin verildiği takdirde, neticeleri ileride sadece sert ve belki de kanlı disiplin tedbirleriyle (*harte und vielleicht blutige Massnahmen*) düzeltilebilir.[55]

Aynı gün Ticaret Bakanı Albert von Maybach ve İçişleri Bakanı Herfurth eyalet makamlarına işçi temsilcileriyle her tür müzakereyi kesmeleri talimatını verdi. Bu talimat, olayların daha sonra göstereceği gibi Kayzer'in niyetleriyle tezat teşkil etmekteydi.

Bismarck Kayzer'in kendisine bilgi vermeden o akşam saat 18.00'de toplantıya çağırdığı Saltanat Şurasına katılmak için 24 Ocak 1890'da aceleyle Berlin'e döndü. Ne Bismarck'ın, ne de oğlunun Şuranın toplanma nedeni hakkında bilgisi vardı. Herbert 23 Ocak 1890'da huzura kabul edilmek istediğinde Kayzer talebini kabul etmiş ve Şurayı "işçi sorununun ele alınmasına ilişkin görüşlerini açıklamak" için çağırdığını, babasının [Bismarck] katılmak istemesi halinde "bundan çok memnun olacağını" söylemişti.[56]

Bunun üzerine Herbert babasına bir telgraf göndererek, Berlin'e en hızlı şekilde gelmesini istedi. Bismarck sabah erken uyanmak zorunda kaldı; bundan nefret etmekte ve sinirleri bozulmaktaydı. Erken saatte hareket eden bir trene binerek 13.50'de Berlin'e geldi. Kabine saat 15.00'te toplandı; 17.30'da Kayzer'le baş başa görüştü ve 18.00'da Kayzer'in başkanlığında Saltanat Şurası toplandı.

Herbert von Bismarck 23 Ocak günü grip hastalığından yatakta bulunan Holstein'ı da ziyaret etmişti. Holstein hezeyan içindeki Herbert'e görüşlerini bildirmiş ve ardından bu görüşlerini, Saltanat Şurasının toplandığı, hayati önemdeki 24 Ocak günü yazılı olarak da kendisine iletmiştir. Kayzer'i çok zorlamaması için Herbert'i uyarmıştı. Ancak bu tavsiyeler fayda sağlamadı ve akşam yapılan mukadder Şura toplantısında ilk defa kıvılcımlar uçuştu.[57]

Holstein, birkaç gün sonra bu hayati önemdeki Şurada geçenleri Phili Eulenburg'a bir mektubunda anlatmıştır. Kayzer, açış konuşmasına sosyalist karşıtı yasanın sürgün edilmeye ilişkin fıkralar dahil edilmemesi halinde Reichstag'dan geçeceğini söyleyerek başlamış ve

ardından "Saltanatımın başlangıcını tebamın kanıyla boyarsam, bu acı verici olur ... böyle bir duruma düşemem ve buna mecbur tutulamam" demişti. Bu sözlerin ardından, Bismarck ayağa kalkarak bir açıklamada bulundu:

> Bu şartlar altında, Majestelerinin görüşlerini kabul edemeyeceğinden istifa etmekten başka çaresi kalmadığını bildirdi. Açıklaması kısaydı ve Kayzer'in görüşlerine girmedi. Kayzer ardından her Bakana görüşlerini sordu: *hepsi Şansölye'nin görüşlerini paylaştıklarını açıkladılar.* Bunun üzerine Kayzer direnmedi ... hayranlık uyandırıcı şekilde kendisine hâkim oldu. Şansölye'nin şimdi ayrılmasına izin vermemesi doğru bir karardı. Majesteleri, tevarüs ettiği hükümdarın tutumuna benzemeyen, farklı şahsi bir tutum oluşturmak durumunda... Bunun dışında Kayzer, Şansölye, Bakanlar, Bundesrat, Kartell [hükümeti destekleyen partiler-ç.] ve diğer partilerin morali çok bozuk.[58]

Lucius, güncesine, "görüş ayrılıklarımızı çözemeden, Hükümdar ile Şansölye arasında tamir edilemeyecek bir kopma yaşandığı duygusuyla dağıldık. Majeste, Prens'e dostça davranmak için kendini zorladı fakat köpürmekteydi. Her halükârda kendisinde büyük bir hâkimiyet sergiliyor"[59] satırlarını yazdı. Ertesi gün, sosyalist karşıtı yasa beklendiği gibi 99'a karşı 169 oyla reddedildi. Bu durumda Şubat seçimlerinden sonra Reichstag'a yeni bir tasarı sunulmadığı takdirde, 30 Eylül 1890'da yürürlüğü sona erecekti.

Bu esnada, Bismarck konumu hakkında ciddi bir endişeye kapılarak, yardım için aniden "düşmanlarına" yöneldi. Waldersee'yi 18 Şubat 1890'da ziyaret etti, ancak evde olmaması nedeniyle kartını bıraktı. Waldersee güncesine yazdığı gibi şaşkınlığa uğramıştı: "Şansölye beni görmek istemiş! Duyduğumda kulaklarıma inanamadım. Yıllardır hiç kimseyi ziyaret etmezken, şimdi bana ve Mareşal Moltke'ye geliyor. Gerçekten de gücünü yitiriyor olmalı."[60]

Bismarck aynı zamanda Kayzeriçe Friedrich ile de görüşmek istedi, ancak geri çevrildi. Eğer Kayzeriçe tarafından kabul edilmek istiyorsa bu ancak sosyal bir ziyaret olabilirdi, dolayısıyla eşi beraberinde olmalıydı. Bismarck'ın kabul etmekten başka çaresi yoktu. Victoria görüşmeden sonra 19 Şubat'ta annesine yazdığı gibi, Waldersee'den bile daha fazla şaşırmıştı:

> Prens Bismarck ve eşi dün bana geldiler. Wilhelm'in son darbesi konusunda uzun süre konuştu! Kendi görüşüne göre ehliyet sahibi olmayan insanların tavsiyeleriyle hızla karara bağlanan ve aceleyle tatbik edilen yeni işlere ayak uyduramadığından kısa süre sonra istifa edeceğinden bahsetti. Bu anlamda söylediklerini gerçekten kastettiğini düşünüyorum, fakat istifasının kabul edileceğine ihtimal vermiyorum... Prens Bismarck'ı gayet güçlü ve sağlıklı buldum; meseleleri gayet tevekkülle kabul etmekteydi.[61]

Aynı gün saray nedimesi Barones von Stockmar, "komşu" takma adını kullandığı Ludwig Bamberger'e görüşmenin başka ayrıntılarını da iletti. Kayzeriçe Friedrich'in Şubat Kararnamelerini -4 Şubat'ta yayımlanan, II. Wilhelm'in işçilerin korunmasına ilişkin iki kararnamesi- kendisinin hazırlayıp hazırlamadığı sorusuna verdiği (fazla inanılamayacak) cevapta Bismarck, kararnameleri tadil ederek daha az "uygunsuz" hale getirdiğini iddia etmişti. Bamberger'in güncesinde belirttiği gibi, Frau von Stockmar sözlerine şöyle devam etti:

> Bismarck görevinden ayrılma niyetini açıkça ortaya koydu. Wilhelm kendisini dinlemeyerek herkesten görüş almaktaymış. Kendini beğenmişin tekiymiş; tarihteki büyük hükümdarlardan biri olmak istiyormuş... Bismarck, gözden ve itibardan düşeceği zamanın geldiğini anlamış. Victoria, "Peki ne yapmak lazım?" diye sorduğunda, "Majesteleri, beni ilerde bir salonda görürseniz, selamlama lütfunu gösteriniz..." cevabını verdi.[62]

Kayzeriçe ve Bismarck eski dostlar gibi sohbet ederlerken, Almanya seçimlere gitti ve sonuçlar Milli Liberallerin tam da korktuğu gibi çıktı. Bismarck'ın kendisini vazgeçilmez hale getireceğini düşünerek seçimlerden böyle bir sonucun alınmasını ümit etmiş olması mümkündür. Sosyalist karşıtı yasadan sürgün etme hükmünün çıkarılmasına karşı gelmesi de bu amaca yönelik olabilir. Seçmen katılımı 1887 kriz seçimlerine göre azalarak % 71'e düşmüştü. 85 sandalye yitiren Kartel partileri için sonuç bir felaketti. Sosyalistler ise oylarını % 19,7'ye (yaklaşık 1,4 milyon oy) yükselterek verilen oy anlamında ilk defa en güçlü parti haline geldiler.[63] "Reich'ın düşmanları" böylelikle ilk defa parlamentonun denetimini ele geçirdiler; 106 Merkez milletvekili, 35 Sosyalist ve 66 İlericiyle birlikte toplam 397 sandalyeden 207'sini alarak sosyalist karşıtı yasayı

ilga edebilecek, reaksiyoner askeri yasaları sonuçsuz bırakabilecek çoğunluğa sahip oldular.

Bismarck 2 Mart 1890'da Prusya Bakanlar Kurulunu yeni ve cesur bir kararla şaşırttı. Yeni Reichstag'a, Kartel hâkimiyetindeki eski Reichstag'ın beş hafta önce geri çevirdiğinden çok daha katı bir sosyalist karşıtı kanun tasarısı sunmayı amaçlamaktaydı. Yasayla sosyal demokrat "kışkırtıcıların" oy kullanması ve seçimlerde aday olmaları engellenecek ve yargısız sürgün edilebileceklerdi. Bu önerinin kaçınılmaz olarak reddedilmesi parlamentonun dağıtılmasına ve 1862'de kendisini iktidara getirmiş olan Prusya senaryosu gibi, bir ihtilaf seçimine yol açacaktı. Genel oy hakkını sona erdirecek yeni bir seçim yasasını bizzat kendisi getirmediği takdirde sosyalist ve radikallerin seçimlerden kazançla çıkmaları kaçınılmazdı. Toplantı zabıtlarındaki ifadelerine göre, Alman Reich'ı devletlerin değil de hükümdarların ittifakına dayandığından, "hükümdarlar ... gerekirse, ortak antlaşmadan çekilmeye karar verebilirler. Bu yolla, seçim sonuçları olumsuz gelmeye devam ederse, Reichstag'dan kurtulmak mümkün olacaktır."[64] Gerçek Bismarck burada çıplak yüzüyle açığa çıkmaktadır. Onun için hükmetmekten başka bir şeyin önemi yoktu. İktidarını kaybetmektense Reichstag'ı yıkmayı tercih etmekteydi.

II. Wilhelm 5 Mart'ta Brandenburg bölge meclislerinin yıllık yemeğine katılarak bir konuşma yaptı: "Bana yardımcı olmak isteyenler, kim olursa olsun, samimi bir memnuniyetle karşılanacaktır; ancak çalışmalarımda bana muhalefet edenleri ezeceğim."[65] Hem Kayzer hem de Bismarck artık bir çatışma dili kullanmaya başlamış ve uç durumlara karşı plan yapmaya başlamışlardı. Holstein, Eulenburg'a mektubunda, "Bismarck'ın sadece kendisini değil Kayzer'i de uç durumlara sürüklemek yönündeki eğilimi yaşlılık hırçınlığının talihsiz bir neticesi" demekteydi. Halbuki kendisi kesinlikle gelmiş geçmiş en basiretli devlet adamıydı."[66] Waldersee Bismarck'ın davranışları için daha etraflı başka bir açıklama getirmekteydi. Biyografi yazarının çalışmasına dahil etmediği 5 Mart 1890 tarihli bir kayıtta şöyle yazmaktaydı:

> Bismarck yerine gelecek olan kişinin yapacakları dışında zulmettiği, yalan söylediği ve kandırdığı herkesin serbest kalacak öfkesinden korktuğu için yerinden ayrılamıyor ... kötü karakterli bir insandır; dostlarını ve kendisine en çok yardımı dokunan insanları inkâr etmekte tereddüt göstermemiştir; yalan söylemeyi son zamanlarda

alışkanlık haline getirmiştir; resmi makamını muazzam ölçülerde zenginleşmek için kullanmış ve kimsenin liyakatine inanmadığı çocuklarını akıl almaz bir kural tanımazlıkla yüksek makamlara getirmiştir![67]

Waldersee bu değerlendirmesinde iki hata yapmaktaydı: Bismarck yalan söylemeyi küçük yaşlarından beri alışkanlık haline getirmişti ve halefinden en küçük şekilde korkmamaktaydı. İstediği şey mutlak iktidardı ve iktidarını sürdürmek için her şeyi yapmaya muktedirdi. Esasen Bismarck her zamanki gibi kombinezonlarını kurarak bir oyun planı hazırlamaya başlamıştı. Dışişleri Bakanlığı Koloniler Dairesi Başkanı ve kamarilla üyelerinden Paul Kayser (1845-98) Bismarck'ın Reichstag'da kriz çıkarma planını doğru değerlendirmiştir: "Satranç oyunundaki en ustalıklı hamlelerden biri; şah mat demek istiyor."[68] Neticede Bismarck, sorunun kendisinden değil, gerçekleri kabul etmeyi reddeden yeni efendisinden kaynaklandığını öne sürebilecekti. Sürgün maddesi konusunda Milli Liberaller uğruna taviz vermeyi kesin bir dille reddederek Kartelin yenilgisine yol açan Bismarck olmuştu. Bunun bedelini kendisi değil, büyük bir seçim yenilgisi alarak onlar ödemiş olmasına karşın kendisi hâlâ manevra alanını korumaktaydı. Şimdi ise kapsamlı Ordu Kanununu meclisten geçirmek ve sosyalist karşıtı kanunu yenilemek durumundaydı. Harbiye Bakanı, 1870'in üç "yarı tanrısı"ndan biri olan Julius Verdy du Vernois, bir tarih ironisi olarak Reichstag'dan yasayı onaylaması karşılığında, iki yıllık zorunlu askerlik süresi getirilmesini önerdi. Bismarck'ın 1862'de Landtag'a önermek istediği, ancak Kral'ın o tarihte veto etmiş olduğu uzlaşma önerisi tam da buydu.

Bismarck'ın başka bir seçeneği daha vardı: Her iki yasayı geçirmesi karşılığında Katolik Kilisesi üzerindeki arta kalan kısıtlamaların nihai olarak kaldırılmasını Merkez Partisine teklif etmek. Windthorst'un 10 Mart 1890'da karşılaştığı Bleichröder, Bismarck'la özel olarak görüşmesini tavsiye etti; bunu kendi adına mı, yoksa Bismarck'ın talebi üzerine mi yaptığı ise bilinmemektedir. Ludwig Windthorst iki gün sonra Şansölyeliğe gelerek kartvizitini bıraktığında, derhal kabul edildi. Margaret Lavinia Anderson bu görüşmenin canlı bir tablosunu çizmektedir:

Bismarck eski muhalifini sıcak bir tavırla karşıladı, divana oturtarak arkasına minderler yerleştirdi. Daha sonra yanına oturdu, başını arkaya dayayarak genel siyasi

durumu özetledi. Destek istemekteydi ve Windthorst'a bedelini sordu. Windthorst'un beklediği an gelmişti. "Sınırdışı Yasasının ilgası", diye başladı. "Tamam" diye Bismarck araya girdi. "Prusya Piskoposlar Konferansı formülüne uygun olarak [ruhban atamalarının Prusya devletine beyan edilmesini zorunlu hale getiren yasa-e.] *Anzeigepflicht*'in gözden geçirilmesi", diye Windthorst devam etti; misyonların serbest faaliyet göstermesi, Katoliklere ilişkin konularda Cizvitlerin tekrar ülkeye kabul edilmesi dahil *status quo ante*'nin [daha önceki durum] tesis edilmesi. Bu son talebe, Bismarck müphem bir cevap vermekle beraber, "Mümkün olabilir. Elbette hemen değil, ancak adım adım..." diyerek cevap verdi. Netice itibariyle Bismarck olağan bir tavırla Windthorst'un on sekiz yıldan beri savaşmakta olduğu tavizleri vermeyi kabul etti... Beklentileri hilafına birbirine ihtiyaç duydukları bu anda rütbe, yetişme ve uzun süreli husumet ilişkisi eridi ve iki yaşlı insan birbirlerine belki de bazı bakımlardan hep oldukları şekilde eski dostlar gibi davrandılar. Windthorst, Bismarck'ı uyardı: "Size istifanızı vermenizi, ertesi gün tekrar çağrılacağınızı söyleyenler olursa, inanmayınız. Bu tür bir şeyle Hanover'de iki kez karşılaştım. Tek kelimesine inanmayınız; giderseniz, geri gelmeyeceksiniz. Görevinizde kalınız." Bismarck bu samimiyetten rahatsızlık duymadı. "Bu doğru" diye düşünceli bir şekilde söylendi, "sizin tecrübeleriniz var. Benimle içtenlikle konuştuğunuzu teslim etmek zorundayım." Görüşmeden ayrıldığında, Windthorst acı acı elde ettiği tavizlerin gün ışığını görme şansının ne kadar az olduğunu düşünmekteydi. O akşam Porsch ile buluştuğunda, şaşkın ve sersemlemiş görünmekteydi. "Büyük bir adamın ölüm döşeğinden geliyorum" itirafında bulundu.[69]

Ertesi gün, 13 Mart 1890'da, Reichstag'daki Muhafazakârların lideri Kont Otto von Helldorf-Bedra (1833-1908) partisini olağanüstü bir toplantıya çağırarak, *Septennat* ile din ve eğitim konularında hiçbir tavizi kabul etmemek konusunda bağlayıcı parti kararı aldırdı. Bu karar, Merkez Partisinin sahip olduğu 106 sandalyeye rağmen Reichstag'da çoğunluk sağlayabilecek herhangi bir anlaşma yapılamayacağı anlamına geliyordu. Bismarck'ın Windthorst'a yaklaşması, bir uzlaşma sağlamış olabilirdi ama bu, onun hayatta kalmasını garanti eden bir uzlaşma değildi.

Bismarck 14 Mart'ta Kayzer'den huzura kabul edilmesini istedi, ancak bir cevap alamadı. Bunun ardından yaşananları Bismarck hatıralarında anlatmaktadır. Kayzer 15 Mart sabahı saat 9'da haber göndererek yarım saat içinde geleceğini bildirdi. Bismarck uyandırılmak zorunda kaldı, aceleyle üstü giydirildi ve kahvaltı yapmaya vakit bulamadan Kayzer'i beklemeye başladı. Talep edilen sunumuna Ludwig

Windthorst'u gördüğünü söyleyerek başladığında, Kayzer "Elbette onu kapının önüne koymuş olmalısınız" cevabını verdi. Bismarck, düzgün davrandıkları sürece tüm parlamenterleri her zaman kabul ettiğini bildirdi. Kayzer bunun üzerine, "Arkamdan Katolikler ve Yahudilerle müzakereler yapıyorsunuz" suçlamasında bulundu. Bismarck sinirlenerek, yakında yemek menülerini de arz etmek zorunda kalacağı tepkisini verdi.[70] Kayzer bu sahneleri Phili Eulenburg'a anlatmıştır:

> Kılıcım bacaklarımın arasında, sigaramı içerek masada oturdum. Şansölye önümde ayakta durmaktaydı. Onun artan öfkesi beni daha da sakinleştirdi. Aniden kocaman bir dosya alarak önümdeki masaya büyük bir gürültüyle fırlattı. Kafama mürekkep şişesini atacağından endişe ettim. Ne demeli, elim kılıcıma gitti! Prens'in Kralına borçlu olduğu hürmeti bu kadar unutabileceği bir hale gelebileceğine inanamadım.[71]

Görüşme baştan itibaren kötü gitmişti. Ardından Kayzer, 1852 tarihli Bakanlar Kurulu Emirnamesinin iptal edilerek Bakanlarla doğrudan istişare etmesine imkân tanınmasını, zira Bismarck'ın her zaman Friedrichsruh'da kaldığını söyledi. Bu sözler Bismarck'ı daha da öfkelendirdi. Kayzer daha sonra askeri kanun tasarısını Reichstag'da çoğunluk oyu sağlanması için değiştirmek istediğini belirtti. Bu sözleriyle Kayzer, Bismarck'ın ayakta kalabilmesini sağlayabilecek tek ihtilafı aradan kaldırmış oldu.

O gün öğleden sonra Askeri Kabine Başkanı General Wilhelm von Hahnke (1833-1912), Yaver General Adolf von Wittich ve Genelkurmay Başkanı von Waldersee Kayzer'in huzuruna çıktılar ve olanlara ilişkin anlattıklarını dinlediler. Kayzer, "Cizvitler ve zengin Yahudiler arasında bir danışıklı dövüş var" demekteydi. Güncesine göre, Waldersee halefinin keşfedeceklerinden korktuğu için "ve maalesef Yahudilerle çok yakın ittifak içinde olup onlardan ayrılamadığından" Bismarck'ın istifa edemediğini öne sürdü. Bilahare Kayzer'e, "Şansölye hakkındaki görüşlerini hiçbir şey saklamadan açıkladı. Hahnke ve Wittich afallamışlardı, fakat Kayzer hiç şaşırmadı." Kayzer ve Waldersee arasındaki tek görüş ayrılığı bir sonraki aşamada ne yapılacağına ilişkindi. Waldersee, Kayzer'e Bismarck'ı azletmesini tavsiye etti; II. Wilhelm ise istifa etmesi için Bismarck'ı tahrik etmek istemekteydi."[72]

Ertesi gün von Hahnke Kayzer'in 1852 Emirnamesinin iptal edilmesi veya istifasını vermesi talebiyle Reich Şansölyeliğine geldi ancak Bismarck bu talebi geri çevirdi.

Saray Nazırı Kont zu Eulenburg 17 Mart'ta kuzeni Phili'ye Kayzer'in talebine ilişkin bir cevap alınmadığını, bu bakımdan Hahnke vasıtasıyla, "bu sabah tekrar Şansölye'ye bir çağrı gönderilerek" öğleden sonra istifasıyla birlikte son ziyareti için sarayda bulunmasının isteneceğini söyledi.[73]

Bu esnada Kayzer sarayda Bismarck'ın cevabını beklemekteydi. Arkadaşı Phili Eulenburg bu gergin saatleri çalışma odasında onunla beraber geçirdi. Akşam Sachsen-Coburg-Gotha Dükü "Ernst Amca" yemek için geldiğinde, Bismarck'tan hâlâ haber alınmamıştı. "Artık bu kadar yeter; haydi müzik dinleyelim" dedi Kayzer. Yemekten sonra Phili piyanoya geçerek kendi şarkılarından bazılarını söyledi ve Kayzer de yanında otururak nota sayfalarını çevirdi. Bu esnada nöbetçi yaverin salona girmesiyle Kayzer bir süreliğine dışarı çıktı. Odaya döndüğünde Eulenburg'un yanına oturarak, "veda vakti geldi" diye fısıldadı.[74] Saraya 17 Mart günü herhangi bir haber gelmediği bilindiğinden, Eulenburg'un tarihi yanlış hatırlamış veya Kayzer'in yaverinin mesajından çok fazla anlam çıkarmış olması mümkündür.

O akşam tüm kabine Boetticher'in evinde toplanarak onu sözcü olarak tayin etmeye karar verdi. Lucius'un güncesinde yazdığı gibi, Boetticher Majeste'den huzura kabul edilmeyi isteyecekti:

> Prens'in istifasından duyulan üzüntüyü ifade etmek ve Majestelerine bu hususta tam bir hareket serbestisi vermek amacıyla, toplu olarak istifalarımızı sunmak için huzura kabul edilmesini [talep edecekti.] Toplantı daha o akşam *Kölner Zeitung* vasıtasıyla duyuldu. Tüm gazeteler tutumlarına göre bir siyasi vefat yazısı yayımladılar ve istisnasız olarak Prens'in istifasını doğru bir davranış olarak tasdik ettiler. Halefine ilişkin olarak ise müspet bir husus açığa çıkmadı. Tüm komuta kademesindeki generaller burada toplandı.[75]

Basının sağ ve sol kanatlarında Bismarck'ın görevinden ayrılması gerektiğine ilişkin bu görüş birliği, siyasi statüsünün ne kadar aşındığına ve kendisinin bunu ne kadar az anladığına işaret etmektedir. Kayzer'in Sivil Kabine Başkanı Hermann von Lucanus (1831-1908) 18 Mart'ta

Wilhelmstrasse'ye giderek Prens'in Kayzer'in talebine neden karşılık vermediğini sordu. Kıdemli bir memur olan, hassas Sivil Kabine Başkanlığı görevine Bismarck'ın getirmiş olduğu Lucanus ifa ettiği bu görevinden rahatsızlık duymuş olmalıdır.[76] Bismarck, Kayzer'in kendisini her an azletme yetkisine sahip olduğunu, yazılı istifasına ihtiyacı bulunmadığı gibi kendisinin de istifasını yazılı olarak sunma gereğini hissetmediği cevabını verdi. Ancak tutumuna ilişkin olarak ileride yayımlanabilecek bir açıklama yazmak niyetindeydi ve hemen bu yazıyı hazırlamaya girişti. Beyanatını yazıya dökerken, General Leo von Caprivi Şansölyeliği teslim almaya gelmişti ve yan odada çalışmalarına başladı. Bismarck hatıralarının üçüncü cildinin "Azlim" başlıklı bölümünde tepkisini anlatmıştır:

> ...sükûnet yerine tabiatıyla bir infial hissi kaim oldu ve ben daha istifanamemin cevabını almadan Caprivi resmi ikametgâhımın bir kısmını işgale kalkınca bu hissim daha da arttı. Böyle hareket etmekle binayı derhal terk etmem isteniliyordu ki, yaşım ve hizmet müddetimin uzunluğu dolayısıyla bunu bir kabalık olarak telakki etmekte haksız değildim. İkametgâhımdan bu suretle son derece acele bir şekilde ihraç edilmemin bende yarattığı tesirden bugün hâlâ kurtulmuş değilim."[77]

Bilahare, "çıkartıldığı tarihten beri başbakanın konumu bakımından belirleyici öneme sahip ve kabinenin ortak siyasetini uygulama sorumluluğunu tek başına üstlenmesini mümkün kılan" 8 Eylül 1852 tarihli Emirnameye ilişkin uzun bir muhtıra yazdı. Ardından Kayzer'in Kabine Emirnamesini kaldırma talebini yerine getirdiği takdirde Majestelerinin Başbakanı ve Reich Şansölyesi olarak temiz vicdanla vazife göremeyeceğini belirtti. Muhtırasını şu sözlerle bitirdi:

> Kraliyet hanedanına ve Majestelerine hizmet hususundaki bağlılığım ve devamlı telakki etmiş olduğum görevime uzun yıllardır kesbettiğim alışkanlık dolayısıyla gerek Majesteleri gerek İmparatorluğun umumi politikası, gerekse de Prusya politikası ile mutat alaka ve münasebetlerimi kesmek bana çok acı gelmektedir. Fakat vazifemde kaldığım takdirde Majestelerinin tatbiki ile mükellef bulunduğum tasavvurlarını itinalı bir şekilde inceledikten sonra beni İmparatorluk Şansölyeliği, Başbakanlık ve Prusya Dışişleri Bakanlığı vazifelerimden, kanuni emeklilik maaşımın bağlanması suretiyle af buyurmalarını Majestelerinden en derin tazimatımla istirham etmekten başka bir şey yapamıyorum.[78]

Büyüterek görkem kazandırdığı bir devleti 22 Eylül 1862'den 18 Mart 1890'a kadar yöneten Otto von Bismarck'ın sıradışı devlet kariyeri böyle sona erdi. Deneyimli bir saray mensubu olarak bu dolambaçlı veda memorandumunda, hükümdarların hizmetinde kırk yıldır kullanarak hüner kazandığı, ancak uygun gördüğü hareket tarzını tatbik etmekten kendisini alıkoymasına asla izin vermediği itaatkâr bir dil kullanmıştı. Hükümdar efendisiyle yazılı iletişiminde her zaman mecburi olarak takındığı bu saygılı tavır, şimdi gerçek tavrı haline gelmişti. Ne kadar büyük ve parlak olursa olsun, yaşlı hizmetkâr, sahnede her zaman oynadığı şahsiyete gerçek hayatta da dönüşmüştü: Hükümdarının iradesiyle her an azledilebilecek bir hizmetkâr. Kendi muazzam iradesini tatbik etmesine müsaade ettiği için kraliyetin hükümdarlık hukukunu savunmuş, fakat şimdi Kayzer'in mutlak yetkisi görüntü olmaktan çıkarak aslında her zaman olduğu gibi gerçek bir hükümdarlık yetkisine dönüşmüştü. Meclisteki muhaliflerini ezerek yerle bir eden, bakanlarını sonuna kadar kullanan ve herhangi bir şeye herhangi bir tür bağlılık göstermeyi reddeden Bismarck, ihtiyaç duyduğunda yanında kimseyi bulamamıştı. Kendisine ait bir kabinesi veya parlamento çoğunluğu mevcut değildi. Hükümetin hükümdara ait olmasını temin etmiş, böylelikle muhafaza ederek istikrarsız bir genç kayzere miras bıraktığı sistem nedeniyle iktidardan düşmüştü.

Kayzer 20 Mart'ta mültefit bir tonla cevabi bir yazı gönderdi ve istifa bu yolla resmiyet kazanarak duyuruldu. Kayzer olanları izah etmek ve Bismarck'ı azletmeye neden mecbur kaldığını açıklamak için Avusturya İmparatoru Franz Joseph'e yirmi sayfalık özel bir mektup yazdı. Mektubun sonuç bölümü çağdaşlarının Bismarck'a ilişkin değerlendirmelerinde tekrar tekrar beliren bir ifade kullanmaktadır, "İktidar şehveti bu asil ve büyük adamın üzerinde şeytani bir hâkimiyet kurmuştu".[79] Bu görüşe sahip tek kişi Kayzer de değildi.

Hildegard von Spitzemberg, Bismarck'ın iktidardan düşmesine bizzat ne ölçüde ve ne şekilde sebep olduğunu değerlendirmek için bir süre bekleyerek düşündü. Bismarck'ın resmen istifa ettiği gün olan 20 Mart'tan bir gün sonra, uzun zaman görev yerinden ayrı kalması ile devlet ve şahsi işlerini birbirine karıştırması sonucu bu felakette kendisinin suçu bulunduğu sonucuna vardı.

> Bir dizi elzem yasa çiftlik sahibi olarak özel çıkarlarına uymadığından veya sadece ayıracak zamanı olmadığından rafa kaldırıldı... Sonra, eyleme geçmeye susamış, atılgan Kayzer için büyük şikâyet kaynağı olan uzun sürelerle zorunlu namevcudiyeti... Ailesi söz konusu olduğunda, büyük küçük o kadar fazla insanı ayakları altında zalimlik ve kalpsizlikle ezmişlerdir ki, üzerlerinde cehennem zebanilerinin belirmesi haksız olmaz; ancak yaşanacak manzara hiç hoş olmayacak. Tanrım, eski zamanların dalkavukluklarının tersine şimdi nasıl bayağılıklar görülecek![80]

Yeni Şansölye Leo von Caprivi, yeni Dışişleri Bakanı Adolf Marschall von Bieberstein (1842-1912) ve Holstein Rusya'yla Reasürans Antlaşması'nın yenilenip yenilenmemesini görüşmek üzere 23 Mart 1890'da toplandılar. Ne Caprivi ne de Marschall diplomasi veya dış ilişkiler alanında tecrübe sahibiydi. Marschall Reichstag'da görev yapmıştı ve 1883'ten itibaren Bundesrat'da Baden temsilcisi olarak bulunmaktaydı. Bilgisinin kıtlığı nedeniyle kendisine şaka olarak "*minister étranger aux affaires*"[81] [dışişleri bakanı yerine, işlerin dışındaki bakan-ç.] adı takılmıştı. Herbert Bismarck, istifası Kayzer tarafından hâlâ kabul edilmediğinden Marschall'ın yeni görev yeri olan Dışişleri Müsteşarlığı makamını işgal etmeyi sürdürmekteydi. Gizli Reasürans Antlaşması'nın Caprivi'ye gösterildiğini öğrendiğinde, Holstein'a çok kızmıştı:

> Bunun üzerine Kont beni çağırdı ve metanetini güçlükle koruyarak dedi ki: "Eski şartlar devam etseydi en ciddi şekilde ceza vermem gereken bir suç işlemiş olurdunuz. Mevcut şartlar altında, beni eski numara olarak görmekte fazla acele ettiğinizi söyleyebilirim. Davranışımın mesleki uygunluğunu mazur göstermekte güçlük çekmedim ve son defa el sıkışarak ayrıldık.[82]

Holstein elbette bir süredir Herbert'e dürüst davranmamıştı, ancak değişen durumu değerlendirerek antlaşmanın metnini yeni Reich Şansölyesi ve Dışişleri Bakanına vermekle doğru davranmıştı. Herbert ise, Hildegard von Spitzemberg'in işaret ettiği tarzda davranmış, şahsi işleriyle devlet işlerini birbirine karıştırmıştı.

Prens ve Prenses Bismarck 23 Mart 1890 akşamı Bakanlar Kurulu ile yeni Şansölye General von Caprivi için bir veda yemeği verdiler. Yemeğe katılan Lucius, Bismarck idaresindeki yaşamını kaydettiği güncesinin son sayfasında bu geceyi anlatmıştır:

> Caprivi Prenses'e eşlik etti, onun solunda da Boetticher oturuyordu. Maybach ve ben Prens'in her iki yanına oturduk. Başlangıçtaki sert ve gerilimli hava giderek hafifledi. Prens ve Prenses öğleden sonra Kayzeriçe Friedrich'e veda etmişlerdi. Prenses son günlerin olaylarına ilişkin görüşlerini sakınmadan ve yüksek sesle ifade etti. Bismarck, Caprivi'ye büyük yakınlık gösterdi, ayrılırken iyilikler diledi ve ihtiyaç duyduğu takdirde tavsiyelerini sunabileceğini bildirdi.[83]

24 Mart'ta Prusya madalyalarının en yüksek mertebesi olan Siyah Kartal Nişanı'nın yıllık yemeği düzenlendi. Önem sahibi tüm şahsiyetler ve Hohenzollern Krallığı'nda büyüklü küçüklü bir isme sahip herkesin bu yemeğe katılması âdettendi. Harika bir günce tutmuş olan Prens Chlodwig zu Hohenlohe-Schillingsfurst bu olayı kaydetmiştir:

> Saat 13.30-yemek. Stosch ve Kameke'nin arasında oturdum. Bunlardan ilki Bismarck'la tartışmasını anlattı. Açık konuşabildiği ve büyük adamdan artık korkmaya gerek kalmadığı için bir çalıkuşu gibi şakıyordu. Rahatlamışlık duygusu burada her yere hâkim. Dünyayı yumuşak huyluların miras alacağı bir kez daha doğru çıktı.[84*]

Hildegard von Spitzemberg, Bismarck'ları istifadan birkaç gün sonra ziyaret etti ve evdeki havayı çok iç kapayıcı buldu.

> Evin havasını belirleyen şey, bu evdeki herkesin insanlar hakkındaki üzücü ve yanlı görüşlerinin bir sonucu değil mi? Şimdi neden bu denli şahsi nefret ve acı duygular var?!... Zorbalık ve iktidar tutkusunun son zamanlarda Prens'in tavırlarına ne kadar hâkim olduğunu işitmek çok üzücü...[85]

Hildegard von Spitzemberg 29 Mart 1890'da Bismarck ailesi ayrılmak üzereyken 77 Wilhelmstrasse'ye tekrar geldi. Taşımacıların evi boşalttıklarını gördü:

> ...boş, kararmış duvarlar, açık dolaplar... Prenses dün Prens'in yalnız başına Kayzer'in Charlottenburg'daki mozolesine giderek eski efendisine veda ettiğini anlattığında hepimiz gözyaşlarına boğulduk. "Beraberimde gül götürdüm" dedi Prens, "ve onları eski efendimin mezarına bıraktım. Orada uzun zaman kaldım ve ona birçok şeyler anlattım.[86]

---

* Kutsal Kitap, Matta 5:5'e atıfla-e.n.

Ayrılış haberi Berlin'e yayılmış ve büyük kalabalıklar Lehrter Garı'na giden yolun kenarına sıralanmıştı. Halk, II. Wilhelm'in Bismarck'ı uğurlamak için geleceğini ummaktaydı; ancak gelmedi. "Bir zırhlı muhafız mangası bandoları ve bayraklarıyla platformda toplanmıştı. Tüm bakanlar, büyükelçiler, generaller oradaydı... Kulakları sağır eden "hurra" ve "güle güle" sesleri yükseliyordu. Tren hareket etmeye başladığında, halk "Wacht am Rhein" marşını* söylemeye başladı. Son sahne böyle yaşandı ve tahminlerin ötesinde bir nümayiş meydana geldi."[87] Robert Lucius von Ballhausen uzun güncesini bu sözlerle sona erdirdi. Ludwig Bamberger de aynı günün olaylarını not etmiştir: "Ayrılış bugün. Bismarck efsanesi başlıyor. Milli Liberaller köle ruhlu olmasalardı, bu hadiseyi tekrar büyümek için kullanırlardı. Milletin üstüne çöken Büyük Şeytan artık yok."[88]

Bismarck veya Johanna'yı tanıyan hiç kimse bu ayrılığın nihai olacağını, huzurlu ve sessiz bir yaşlılık dönemi geçireceklerini aklına getiremezdi. Birkaç gün içinde Bismarck, Kayzer II. Wilhelm'e muhalif güçlerin karargâhı olacak bir "gölge hükümet" kurmuştu. Kendi basın birliklerini kurmak için iki haftaya ihtiyaç duydu. Ismarlama makalelere ödeme yapmak için emrinde artık "Sürüngen Fonu" bulunmamasına rağmen, nakit para ödemesine gerek de yoktu. Ödemelerini söyleşilerde açığa vurulan sırlarla ve kıyas kabul etmeyen, Bamberger'in verdiği adla "milletin üstüne çöken Büyük Şeytan" otoritesiyle yaptı. Friedrichsruh ile yeni hükümet arasında kısa zamanda bir savaş baş gösterdi. Öte yandan Bismarck, ailesini de şaşkınlığa uğratarak, artık büyük ölçülere ulaşmış topraklarının idaresine ilgi göstermedi. Çiftlik idaresine ilişkin kararlar alınması gerektiğinde, babasının "ilgisiz kalması, sıkılması veya hiç dinlememesi" Herbert'i endişelendirmekteydi. İlgilendiği tek şey gazeteleri okumak ve Herbert'in verdiği adla "yalancı siyaset" oynamaktı.[89] Herbert çiftlik sahibi hayatından hoşlandığı Schönhausen'a taşındı ve Berlin siyasetine bir daha dönmedi.

* 19. yüzyıl ortalarında bestelenen ve sonranın Alman İmparatoru Kayzer I. Wilhelm'in Prusya Prensi olduğu 1854'te icra edilerek geniş halk yığınları tarafından benimsenen marş. Fransa'nın Ren Nehri'ni geçerek Almanların oturduğu toprakları işgal etmesinden duyulan endişeyi dile getiren ve aradaki ayrımları bir yana bırakarak tüm Almanları Ren'i savunmaya çağıran marş, birleşik bir Almanya'ya duyulan özlemi yansıtır-e.n.

Prens 15 Nisan 1890'da günlük Milli Liberal *Hamburger Nachrichten* gazetesinin sahibi Dr. Emil Hartmeyer'i (1820-1902) kabul etti. Bu büyük bölge gazetesini 1855'te babasından miras alan, sahibi ve editörü olarak elli yıldır idareciliğini yapan Hartmeyer, Bismarck'ı gazetesinin ve baş siyasi muhabiri Hermann Hofmann'ın (1850-1915) hizmetlerinden şahsi gazetesi gibi faydalanmaya davet etti ve Bismarck da bu daveti kabul etti.[90] Gazete aynı gün Şansölye'nin ilk Reichstag konuşmasını sert ifadelerle eleştirdi. Bismarck'ın sessizce emeklilik hayatına çekilmeye hiç niyeti yoktu. İntikam arzusu içindeydi.

Nefret ve intikam onu her zaman kuvvetle harekete geçiren güçler olmuştu. Şimdi iktidardan mahrum kaldığı emeklilik hayatında, olumlu hiçbir faaliyet, hiçbir tatmin duygusu, şikâyetlerini katı bir acımasızlıkla dile getirmekten kendisini alıkoyamazdı: Kayzer'den, Şansölyeliğe gelen haleflerinden, ardından sürgüne gitmeyen tüm bakanlardan şikâyetçiydi. Hatıratını yazarken düşman listesindeki Guido von Ostendom gibi çoktan ölmüş kişileri dahi mümkün olan her yolla karalamaktan çekinmeyecekti. Hâlâ yaşayan ve görevde olanları ise basına sızdırmalar yoluyla önlerini tıkayacak ve çökertecekti. Astı ve milletvekli Heinrich von Boetticher, Bismarck ayrıldıktan sonra makamında kalmıştı ve bu suçtan dolayı affı mümkün değildi. Mart 1891'de Bismarck, yandaş gazeteleri aracılığıyla Guelph Fonu'ndan Boetticher'e kayınbabasının borçlarını ödemesi için 100.000 mark tutarında kredi ayarladığını sızdırdı. Birkaç gün sonra Philipp Eulenburg, Boetticher'e dehşet ve hayretini ifade ettiği bir tür geçmiş olsun mektubu gönderdi:

> Bir insanın böyle bir numara yapabilecek tıynette olabileceğini uzak ihtimal olarak bile görmemişimdir. Şahsi husumeti bir kenara koyarsak, tüm mesele, şahsi kötülük ile *vatan hainliğini ayıran çizgiyi çok belirsizleştiren, vatanseverliğe aykırı bir hareket* olarak görülmelidir.[91]

Bismarck bu çizgiyi geçmekte tereddüt içinde değildi. Kötü niyet, hareketine uygun düşmeyen bir niteleme değildir. Anılarında altı sayfadan oluşan tüm bir bölümü Karl Heinrich von Boetticher'in hıyaneti ve nankörlüğüne ayırmış[92] ama borç meselesini basına sızdırdığından tek kelimeyle bile söz etmemiştir.

Yeni Şansölye Leo von Caprivi (1831-99) kendisini hassas bir konumda buldu. Siyasi bir geçmişi bulunmamakla birlikte, düşmanı Stosch'un

Bismarck tarafından azledilmesinden sonra da bir asker ve İmparatorluk Deniz Kuvvetleri Müsteşarı olarak namuslu, yetenekli, sosyal bilince sahip muhafazakâr bir Hıristiyan olarak şöhret yapmıştı. 21 Mart 1890 tarihli *The Times* okuyucularına şahıs olarak portresini verdi. Evli değildi, sigara içmiyordu ve bağımsız bir gelir kaynağı mevcut değildi. Fiziki görünüşüyle dikkat çekmekteydi:

> En cüsseli, en etkileyici bir Töton tipi. Rahatlıkla Prens Bismarck'ın kardeşi sanılabilir, hatta iki misli cüsseye sahip bir Prens Bismarck zannedilebilir... Boy ve omuz genişliğinde General von Caprivi'nin yerine geçeceği insana göre üstünlüğü dahi var... İyi bir konuşmacı olmasına rağmen, sözünü kısa tutmasını biliyor. Deniz Kuvvetlerinin başında bulunduğu sırada Reichstag'daki Bundesrat sıralarındaki yerinden tezlerini açık ve düzgün biçimde savunmaktan geri durmamıştı.[93]

Caprivi, Heinrich Otto Meissner'in yazdığı gibi, "*Versöhnungspolitik* [uzlaşma siyaseti] tatbik etmeye, iyi nereden gelirse gelsin almaya kararlıydı ... hatta sosyal demokrasiyi bile devlete kazandırmayı ummaktaydı."[94]

Bismarck'tan devraldığı Reichstag negatif bir çoğunluğa sahipti. Caprivi, "kendi sistemine değil, genel olarak parlamenter demokrasi niteliği taşımayan sistemlere özgü", her yasa tasarısı için bir araya gelen değişken çoğunluklarla ülkeyi yönetmek zorundaydı. Esas mesele, hükümetin verdiği görüntüyle ilişkiliydi. "Şeytani bir dehanın kazandırdığı nitelikler olmadığı takdirde ... kararsız kaldığı izlenimini vermekteydi."[95] Windthorst, Caprivi'nin Ordu Kanununu desteklemeye karar vermişti ve bu yönde de davrandı. "Ordu Kanunu 27 Haziran 1890'da 128'e karşı 211 oyla kabul edildi. Çoğunluk oyuna, tüm Kartel partilerinin oyları, Merkez Partisinin çoğunluğu ve Polonya Partisi dahildi. İlericiler, Halk Partisi, Sosyal Demokratlar, az sayıdaki Guelph ve 21 Güney Alman milletvekili ise azınlığı oluşturdu."[96] Windthorst, Caprivi'yi neden desteklediğinin sebeplerini, 23 Haziran 1890'da yardımcılarından birine açıkladı ve o da bu dikkate değer görüşleri kelimesi kelimesine kaydetti:

> Tasarısı reddedildiği takdirde, ciddi bir anayasal bunalım ihtimali ufuktaydı ve bu durumda genel oy hakkı son derece tehlikeye girerdi. Genel oy hakkı konusunda her istediğinizi düşünebilirsiniz -ben hiçbir zaman uygulamaya koymazdım- fakat

şimdi kaldırmak ihtilale kapıyı açmak ve esas olarak Katoliklerin gücünü zayıflatmak anlamına gelirdi. Katoliklerin gücü kitlelerde yatmaktadır. [İki din grubu arasında] Katolikler daha fakirdir; merkezi ve yerel hükümet nezdinde, yüksek refah düzeyleri nedeniyle sosyal hayatta hâkim sınıflar Protestandır. Ordu Kanununun reddedilmesi halinde, yeni Şansölye Caprivi'nin konumu yıkılmasa bile, şiddetle sarsılırdı. Yalnız bu siyasi değerlendirmeler bile yasanın kabul edilmesini mecbur kılmıştır.[97]

Bismarck'ın taktiklerini her zaman anlamış olan Windthorst, bir kez daha keskin kavrayış gücünü göstermekteydi. Bismarck, genel oy hakkını ortadan kaldırmak için bir bunalım çıkarmayı hedeflemişti. İktidardan düşmesinden sonra bir bunalımın çıkması halinde, geri çağrılabilirdi. Windthorst ve Merkez Partisi, daha kötü bir adayın çıkmasını engellemek, her şeyden öte Bismarck'ı güvenle emeklilik hayatında tutmak için Caprivi'yi desteklemek zorundaydılar.

Eski Şansölye, Friedrichsruh'da ziyaretçileri kabul etmekte, yandaş basın aracılığıyla siyaset oyununa devam etmekteydi. Ayrıca, eski kâtibi Lothar Bucher'in yardımıyla hatıraları üzerinde çalışmaya başladığının bilinmesini sağladı. Mart 1891'de Barones Spitzemberg, Bismarck'ı ziyaretinde Kayzer'le uzlaşmalarının mümkün olup olmadığını sordu ve olumsuz cevap aldı:

Hayır, her şey bitti ve geride kaldı. Berlin'de yaşasaydım, hayatın nasıl olacağını bir tasavvur ediniz. Gözden düştüğümü anlar anlamaz utanmadan beni terk edenlerin karşısına nasıl çıkardım? İnsanların acınası davranışlarını düşünürsek, dostlarıma zarar vermez miydim? Konuştuğum herkes, evime gelen herhangi biri "Bismarck'la birlikte komplo yapmakla" suçlanırdı! Kayzer beni bir uşak gibi kapıya koydu. Ben kendimi hayatım boyunca bedelini ödemeden hakaret edilemeyecek bir asil kişi olarak gördüm. Kayzer'den bunun hesabını isteyemem, dolayısıyla uzakta kalmam gerek.[98]

Ertesi gün Barones ona Kayzer'in kendisini neden azlettiğini sorduğunda, Şansölye'den beklenmedik bir cevap aldı:

Elbette açıklayabilirim. Başdalkavuk Versen'in bir sözü durumu güzelce ifade ediyor.[99] Kayzer'e, Büyük Friedrich'in benim gibi bir şansölyeye sahip olması veya selefinden yine benim gibi birini devralması durumunda, hiçbir zaman "Büyük" olamayacağını, halbuki kendisinin "Büyük" olmak istediğini söylemiş. Dilerim Tanrı ona

böyle bir yetenek verir. Ben, onunla şöhret ışıkları arasında duran koyu gölgeyim. O da büyükbabası gibi devletin şan ve şöhretinden bakanlarına pay düşmesine izin veremez. Beraber çalışmamız düşünülemez ve beraber de çalışmamalıyız. Birbirimizi görmemiz dahi acı verici. Ben canlı bir sıkıntı kaynağıyım.

Bismarck'ın çağdaşları giderek hayattan ayrılmaya başlamaktaydı. Windthorst, 15 Mart 1891'de, Moltke 24 Nisan'da öldü. Hans von Kleist Haziran 1891'de Friedrichsruh'da Bismarck'ı ziyaret etti. "Eski arkadaşlarının kendisini ziyarete gelmediği yolunda halka yansıyan şikâyetini işitmesi üzerine" bu ziyarete karar vermişti. "Çok dostça ve samimiydi. Hiçbir dargınlık izini yakalamadım. Sofrada dua etmeyi yıllar önce bırakmış olması beni üzdü."[100]

Herbert, *Whitehead* torpidosunun İngiliz mucidinin kızı Alice Whitehead ile Kont Georg Hoyos'un büyük kızıyla evlenen eski diplomat dostlarından Kont Ludwig von Plessen'in ailesiyle kalmak üzere 1891 yılında Fiume'ye gitti. Kont Georg kayınbabasının işine girmiş, Fiume'deki Silurifico Whitehead işletmesini idare etmekteydi. Ziyareti sırasında baldızı 22 yaşındaki güzel Marguerite Hoyos ile tanıştı ve nişanlandılar. Nikâh töreni 21 Haziran Çarşamba günü Viyana'nın şık semti Birinci Bölge'deki Dorothea Gasse Protestan Kilisesinde planlandı. Bismarck ailesiyle büyük bir Macar soylu ailesi arasındaki evlilik her halükârda bir sosyal hadise niteliğindeydi ancak damadın babasının statüsü nedeniyle tören Kayzer ve Şansölye Caprivi bakımından bir siyasi krize dönüştü. Bismarck'ın diplomasi sahnesine dönmek için bu evliliği özellikle Viyana'da ayarlamış olduğu -hatalı olarak- farz edildi ve Kayzer alışılmış aşırı mizacıyla tepki gösterdi. Bismarck doğal olarak Hofburg Sarayı erkânını 15-22 Haziran haftasında Viyana'da bulunacağı konusunda bilgilendirmiş ve kırk yıldır tanıdığı İmparator Franz Joseph'e hürmetlerini sunmak istediğini bildirmişti. Kayzer 9 Haziran'da Caprivi'ye, tüm ülkelerdeki Alman Büyükelçiliklerine talimat vermesini ve eski Şansölye'nin mevcudiyetine önem verilmemesini bildirmesini emretti. Ayrıca 14 Haziran'da "gerçek dostu" Franz Joseph'e yazarak, "bana gelip *peccavi* [günah işledim-ç.] diyene kadar bu *itaatsiz* tebaasını" kabul etmemesini rica etti.[101]

Avusturya İmparatoru'nun Bismarck'a kapısını kapamaktan ve Viyana resmi erkânına, yaklaşık 600 konuğun davet edildiği yaz mevsiminin en göz alıcı sosyal hadisesine iştirak etmemeleri talimatını vermekten

başka çaresi yoktu. *New York Times*'ın yazdığı gibi, "Avusturyalı yetkililerinin düğünde yokluğu manidardı. Avusturya-Macaristan aristokrasisi muhteşem milli giysileri içindeki Macar ileri gelenleri tarafından temsil edilmekteydi... Eski Şansölye Alman Garde du Corps* üniformasını giymiş, gümüş kartal tepelikli bir miğfer takmaktaydı.[102] Viyana'ya seyahatinin yol boyunca her durağında ve şehre vardığında kendisine büyük tezahüratta bulunan kalabalıklarca karşılandı. Bir haftayı masalsı bir yıldız gibi geçirdi, resmi olarak karşılanmasının yasaklandığı Alman şehirlerinde ve Viyana'da gittiği her yerde nümayişlerle selamlandı.

Her türden Alman vatansever kuruluşu Friedrichsruh tapınağına hacca gider gibi ziyarette bulunmaktaydı. Gerçek Bismarck, gerçek tarih artık önemini kaybetmişti. Bismarck nefret edilmiş olduğu Münih gibi yerlerde bile bir halk kahramanı haline geldi. Alman büyüklüğünün simgesi haline geldi. Demir Şansölye'nin üniformalı ve miğferli resimleri okul sınıflarında ve evlerin oturma odalarına asılmaktaydı. Görüntüsü özellikle Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Alman büyüklüğünün en manalı simgesi haline gelerek bu niteliğini korudu, Robert Gerwath'ın *The Bismarck Myth*[103] başlıklı kitabında gösterdiği gibi, hakkında "Bismarck Efsanesi", "Bismarck'ın Gölgeleri" gibi başlıklar taşıyan makaleler ve kitaplar yayımlandı. Hatıralık eşyalardaki üniformalı ve saldırgan ifadeli yüz ifadesi, kan ve demir imajını taşıyarak Alman militarizmine ve militarizmin Alman kültürünün derinlerine işlemiş köklerinin gelişmesine katkıda bulundu.

Gerçeklik ise her zaman olduğu gibi çok farklı görünmekteydi. Barones Spitzemberg 18 Mart 1893'te Friedrichsruh'a bir ziyarette bulundu:

> Artık saçları iyice beyazlaşmış yaşlı çifti tamamen yalnız buldum, eşi acınası kadar astım hastasıydı. Yemeğin ardından beraber sohbet ettik, birbirimize dostlarımızın ve ailelerimizin haberlerini verdik. Bir ayağı çukurdaki kocasından önce Kontes von Arnim'in ölmesi Bismarck'ı şöyle söylemeye sevk etti: "Yaratıcımız ve Efendimizin de her şeyi kendisinin yapmadığını, bazı alanların yönetimini bakanlarına ve memurlarına bıraktığını, onların da işleri berbat ettiğini çok zaman düşünürüm. Görüyorsunuz, ne kadar mükemmeliyetten uzağız! Bu böyle olunca Tanrı'nın

* Büyük Friedrich tarafından 1740 yılında kurulan hassa muhafız alayı. 1871 yılına kadar Prusya krallarının, bu tarihten sonra da Alman imparatorlarının muhafızlığını yapmıştır. Son derece gösterişli ve pahalı bir üniforması vardı-e.n.

devreye mi girmesi lazım? Buna inanamıyorum. Bir polis komiseri çok zaman erkek yerine bir kadını tutukluyor; artık bu tür şeyler oluyor."[104]

Kayzer ve Bismarck arasındaki buzlar 1894'te erimeye başladı. Herbert von Bismarck yıllardan beri ilk defa, eski Reichstag milletvekili, yıldızlı ve zincirli Hohenzollern *Hausorden* nişanı sahibi sıfatıyla 21 Ocak'taki yıllık *Ordensfest'e* (Kraliyet Nişan Festivali) davet edildi. Bununla beraber Barones Spitzemberg, Eulenburg'un Herbert'i Kayzer'in ön sırasına yerleştirmesine rağmen yine de Kayzer tarafından görmezden gelindiğini güncesine not düştü. "Kont Kramer, Kayzer'in Herbert'i görmezden gelmek için özellikle şişman milletvekili Alexander Meyer'i kullandığını bana söyledi."[105] Akla gelebilecek her türlü nişana sahip Prens Hohenlohe de oradaydı ve düşüncelerini şöyle ifade etti: "Bunun neticesinde Bismarck taraftarları arasında büyük bir infial doğdu. Kayzer'in Herbert Bismarck'la konuşacağını kendisine bildirdiğini ilan ettiler. Fakat bu doğru olamaz. Zira Kayzer herhangi bir kimseye bunun gibi bir mesaj gönderdiğinde, onu böyle belirgin şekilde görmezden gelmez."[106]

Şansölye, Herbert'e bu hakaretten kısa süre sonra Kayzer'i ziyaret etmek için Berlin'e gitti. General üniformasıyla 26 Ocak 1894'te Berlin trenine bindi. Hamburg üzerinden Friedrichsruh-Berlin hattı arasındaki istasyonlarda ve trenin Berlin'de vardığı Lehrter Garı'nda muazzam kalabalıklar birikmişti. Garda Kayzer'in küçük kardeşi Prens Heinrich kendisini karşılamak üzere beklemekteydi. Beraberce gittikleri sarayda Kayzer'le hakkında herhangi bir kaydın günümüze ulaşmadığı kısa bir özel görüşme yaptı.[107] Barones Spitzemberg ardından verilen öğle yemeğinin çok yakın ve dostça geçtiğini bildirdi: Kayzer ve Kayzer'in dışında yemekte Bismarck'ın Şeref Albayı olduğu Halberstadt Zırhlı Süvarileri Komutanının ikiz kardeşi Kont Klinckstroem, Prens Heinrich, Saksonya Kralı, Herbert ve Wilhelm [Bismarck] vardı. "Her şey gayet neşeli bir ortamda geçti."[108] Hohenlohe'nin yazdığına göre "biriken çok sayıda insan arabayı alkışladı ancak büyük bir heyecan işareti yoktu... Uzlaşmanın Kayzer'e Almanya'nın tümünde büyük popülarite kazandırdığı kesin. Öğleden sonra Bismarck'ların evine kartımı bıraktım" demekteydi.[109] II. Wilhelm 19 Şubat 1894'te Bismarck'ın ziyaretini iade etti. Böylelikle II. Wilhelm ile Bismarck arasında resmi ilişkiler tesis edilmekle beraber, aralarında bir samimiyet oluşmayacaktı.

Bismarck tarafından kendi maksatlarıyla tasarlanan başka bir yapı daha 1894 yılında çöküntüye uğradı ve Caprivi'nin azline yol açtı. Caprivi'nin bir okul yasasını Reichstag ve Prusya Alt Meclisi Landtag'dan geçirmeyi başaramaması üzerine Kayzer, Caprivi'nin mutabakatıyla Reich Şansölyeliği makamını Prusya Başbakanlığı görevinden ayırdı ve bu ikinci göreve Bismarck dönemindeki eski İçişleri Bakanının yeğeni, Bismarck'ın himaye ettiği kişilerden sertlik yanlısı Botho Eulenburg'u (1831-1912) tayin etti.[110] Bismarck da 1872 yılında bu iki makamı ayırmayı denemişti. Yirmi yıl önce işe yaramayan bu yöntemin 1890'larda işe yaraması mümkün değildi. Caprivi ve Eulenburg birbirlerinin tam karşıtı görüşlere sahiptiler. Daha da kötüsü, Ayan Meclisi ve üç sınıflı oylama sistemiyle Prusya Anayasası Junker mülklerinin sahiplerine nüfusun beşte üçünü ve ağır sanayinin büyük kısmını içeren bu federal devletin yapısının değiştirilmesinde daimi bir veto yetkisi temin etmekteydi. Prusya seçim bölgeleri, büyüyen şehirleri, işçi bölgelerini ve nüfus eğilimlerini dikkate almamaktaydı. Kırsal bölgeler 1890'lı yılların sonunda dahi elli yıl önce yaptıkları gibi oylarını toprak beylerine vermekteydiler. Kayzer 1890'da yürütmenin başındaki iki idarecisinden yıkıcı ve devrimci faaliyetlere karşı, Umsturz-Vorlage, yani çökertme yasası adı verilen mevzuat düzenlemelerini çıkartmasını talep etti. Caprivi'nin karşısında 1893 seçimleriyle gelen, yeterli derecede olmamakla beraber, bir miktar sağa meyletmiş bir Reichstag vardı. Kartel partileri 15 sandalye kazanarak 147 sandalyeye ulaşmış, ancak çoğunluk için asgari rakam olan 199'a yaklaşamamışlardı. Muhalefetteki Merkez Sol Liberaller ve SPD ise yine çoğunluğu sağlayamayan 184 sandalyede kalmıştı. Sistemin mantığı, kışkırtıcı faaliyetlere karşı Caprivi'nin dengeli bir tasarı teklif etmesini gerektirirken, Botho Eulenburg, Reichstag'a ya kabul etmesi ya da Bismarck'ın da istemiş olduğu gibi, genel oy hakkını iptal eden bir *Staatsstreich*, [hükümet darbesi] seçeneğiyle karşı karşıya kalmasını umarak sert bir yasa tasarısı sunulmasını talep etti. Eulenburg ve Caprivi 26 Ekim 1894'te beraberce istifalarını sundular.

Caprivi Aralık 1894'te Bismarck'ın halefi olarak karşı karşıya kaldığı sorunu özetlemiştir. Bismarck idareye büyük zarar vermiş, kamu hizmetini "kulluğa" dönüştürmüştü... "Kanaatime göre, halefi -yetenekleri selefinin çok ötesine de geçse- öncelikle halka bilincini geri kazandırmaya özen göstermelidir; halk, sıradan insanlarla, belki şöyle ifade edeyim,

normal insanlarla da iş görebilmelidir."[111] Bu derin gerçek, istikrarsız Kayzer'in ciddi, ehliyetli ve şerefli asker başbakanından sıkılarak onu azletmesiyle Almanya'nın ne kadar çok şey kaybettiğini göstermektedir. Bismarck'ın ardında bıraktığı rejimi, ancak kendisi -yani anormal bir insan- yönetebilirdi, o da üst makam olarak *normal bir Kayzer*'in işbaşında bulunması şartıyla. Bu koşulların tutturulamaması halinde, sistem karalama, entrika ve komploların hâkim olduğu bir yapıya, dış ilişkilerde Kayzer Almanya'sını komşuları için bir tehlike haline getiren güç gösterilerine kayacaktı.

Kayzer, Hohenlohe-Schillingsfurst, Ratibor ve Corvey Prensi Chlodwig'i (1819-1901) yeni Reich Şansölyesi olarak atamaya karar verdi ve kendisini telgrafla Potsdam'a çağırdı. Prens, 27 Ekim'de gelerek, bir gün süren uzun müzakarelerden sonra Kayzer'in Reich Şansölyesi ve Prusya Başbakanı olma isteğini -her iki makamı bir kez daha aynı şahısta birleştirerek- kabul etti. Bismarck'tan dört yaş küçük Prens Chlodwig zu Hohenlohe-Schillingsfurst, en kudretli ve varlıklı Alman hanedanlarından birisine mensuptu. Katolik, fakat Papalık yandaşı olmayan Prens, aristokratlığı yanında deneyimli bir siyasetçiydi. Kökten Bavyeralı olmakla beraber, Bavyera Başbakanı sıfatıyla 1860 sonlarında Almanya'nın birleşmesini desteklemişti ve Hohenzollern ailesinin dostu sayılmaktaydı. Yakından tanıdığı ve iyi geçindiği Bismarck zamanında Alsace-Lorraine Reich Genel Valiliği görevinde bulunmuştu. Kayzer, ona "Chlodwig amca" demekteydi.[112] Yaşı ve mülayim mizacı haricinde vazifesi için ideal şartlara sahipti. Freiherr von Roggenbach Ocak 1895'te Stosch'a Hohenlohe'nin hükümetini

> "dostça bir teessürle" izlemekte olduğunu yazıyordu. Yeni Şansölye "akıllı ve yumuşak, ancak "Geheimrat" [Holstein-JS] ona karşı... Bu Bavyeralı Katolik, insanların kendisinden korkmasını nasıl sağlayacak? Ne istediğini bilen ve onu kuvvetle destekleyen bir hükümdar arkasında durmak zorunda. Şimdiki halde Şansölyeliği yavaş bir ölümden farksız.[113]

Prenses Johanna von Bismarck 27 Kasım 1894'te Varzin'de öldü. Barones von Spitzemberg, Bismarck'ın ilk tepkisini şöyle kaydetmiştir: "Hâlâ vazifemde olsaydım, duraksız çalışırdım. Bana en çok bu yardımcı olurdu, ama şimdi..."[114] Johanna von Bismarck'ın ölümüyle başka

bir beklenmedik değişiklik meydana geldi. Hildegard von Spitzemberg, Bismarck'ların evinde artık kabul görmemekteydi:

> Prenses'in ölümünden beri, isteklerimi ve haklarımı dikkate aldırabildiğim şahsiyetten mahrum kaldım. Marie tamamen yabancılaştı, oğulları, Bismarck'lar buradayken bile uzak dururlardı. Erkek olsaydım, Friedrichsruh'da bir yerlere yerleşip olan bitenin A'dan Z'ye keyfini çıkartırdım.[115]

Bu değişiklik, Barones von Spitzemberg'in neredeyse otuz yıl boyunca geliştirdiği ilişkiye ilginç bir ışık tutmaktadır. Beraber geçirdikleri duygusal anlar göz önüne alınırsa Bismarck'ın onu her zaman yanında tutması beklenebilirdi ancak bunu yapmadı. Acaba gerçekte Johanna, kendisinin temin edemeyeceğini bilerek Bismarck'a zeki bir kadının arkadaşlığını sunması için Hildegard von Spitzemberg'i kullanmış olabilir miydi? *"Higachen"* güvenli bir flört, akıllı bir dinleyici, Bismarck'ın âşık olmadığı ve bu nedenle Johanna'nın kendisini yanında rahat hissettiği bir Marie Thadden veya Katarina Orlov olarak hizmet görmüştü.

Bismarck yaşamını yalnız sürdürdü. Taziyelerini bildirmek için 13 Ocak 1895'te Friedrichsruh'a gelen yeni Reich Şansölyesi ve Prusya Başbakanı'nın resmi ziyaretini kabul etti. Prens Hohenlohe'nin ziyarete beraberinde götürdüğü oğlu Prens Alexander (1862-1924) da babası gibi yetenekli bir günce yazarı olduğunu kanıtlamıştır. Ziyarete ilişkin anlattıkları aşağıdadır:

> Bismarck, vücudu için küçük olmakla beraber iri, masif ve geniş omuzlarının üzerinde düzgün biçimli bir başı, kalın kaşlarının altında genellikle içeri çökmüş görünen, ıslak, ancak aniden ışıkların parladığı büyük ve güzel gözlere sahip bir kişi. Üzerinde iri gövdesini kaplayan siyah, tek parçadan yapılma, dikkat çekecek kadar eski moda, devlet adamından çok papazlara yakışacak bir giysi var. İnsanların 1830'lar veya 1840'larda kullandıkları türden beyaz bir mendili boynuna sarmış... Bismarck konuşurken, yumuşak, kibar sesi ve o unutulmaz gözleri beni etkiledi... Eve dönerken babama bu zarif sesten duyduğum hayreti ifade ettiğimde gülerek şöyle dedi: "O zarif sesiyle nice insanın mesleki idam hükmünü okumuş, nefret duyduğu nice diplomatlarının kellesini almıştır."[116]

Bu defa 80'inci yaş gününde bizzat hürmetlerini sunmak üzere 26 Mart 1895'te Kayzer, Friedrichsruh'u ziyaret etti. Mızraklı miğferi ve

parıldayan zırhını giymiş olarak at sırtında gelen Kayzer'e piyade, topçu, hussar süvarileri ve elbette Halberstadt zırhlı süvarilerinden oluşan küçük bir ordu eşlik etmekteydi.[117] Şenliklerden sonra Bismarck yaşlılık çağına ve yalnız hayatına döndü. Oğlu Wilhelm'e yazdığı 30 Temmuz 1895 tarihli mektupta şöyle diyordu:

> Burada huzur içinde bitkisel hayatıma devam ediyorum, elbiselerimi giyiyorum, çıkartıyorum. Hava güzel olmasına rağmen eve döndüğümde yüz ağrısı çekeceğimi bilmesem, Schönhausen'da bereketli hasat tarlalarına giderek arabayla gezmekten zevk alırdım. Sıkıntılarım doktorlara göre çok az, bana göre çok fazla dışarıya çıkmamdan kaynaklanıyor. Köpeği konusunda benzeri bir çıkmazla Merk karşılaştı; çok fazla havladığı için köpeği dövmek istiyordu. Ben de ona bir bakış açısı sunarak belki köpek yeterince havlamadığı için cezalandırıldığını düşünüyordur dedim. Benim yüz ağrılarımın sebebini tespit edememem de köpeğin niye dayak yediğini bilememesi gibi.[118]

Ancak eski Şansölye haleflerini yerinden sıçratacak bir sansasyon daha yaratacaktı. *Hamburger Nachrichten,* Reasürans Antlaşması'nın hükümlerini 24 Ekim 1896'da yayımladı ve bir yorum ekledi:

> Rusya'nın hazır olmasına rağmen, Reasürans Antlaşması'nın yenilenmesini geri çeviren Kont Caprivi olmuştur... Marseillaise'in okunduğu Kronstadt hadisesi* ve ardından Fransız Cumhuriyeti ile mutlakiyetçi Çarlığın ilk defa yakınlaşması, bizim kanaatimize göre münhasıran Caprivi siyasetinin hataları yüzünden meydana gelmiştir.[119]

Birkaç gün sonra yayımlanan kısa bir resmi tebliğ, bu ifşaatı "İmparatorluğun ciddi çıkarlarına darbe indiren, en mahrem devlet sırlarının ihlali" olarak kınadı.[120] Antlaşmanın açığa çıkması doğal olarak muazzam bir etki yarattı. Eulenburg 27 Ekim'de Bernhard von Bülow için yazdığı gizli bir muhtırada, "Bu ifşaat, iki yıl hapisten daha az ceza almayacak nitelikte, kesinlikle devlet sırlarına ihanet suçunu oluşturmaktadır. Haber Dışişleri Bakanlığına bir bomba gibi düştü" demekteydi. Şansölye dahil hiç kimse bu hadiseyi çıkartmaya Prensi teşvik eden saikin ne olduğunu düşünemiyordu. Eulenburg, Bismarck'ın "huzursuzluk

---

* 1891 yılı yazında bir Fransız filosu resmi olarak Rusya'nın Kronstadt limanını ziyaret etmişti. Bu olay Birinci Dünya Savaşı öncesinde Fransız-Rus ittifakının kurulmasının ilk adımı olarak kabul edilir-ç.n.

çıkartmaktan ve genelde huzursuzluğu artırmaktan" başka bir hedefi bulunmadığına inanmaktaydı.[121]

Birkaç gün sonra Eulenburg, Kayzer II. Wilhelm'e uzun bir yazı göndererek, ifşanın sebeplerini açıklamak için başka bir girişimde daha bulundu. Holstein'ın öne sürdüğü, Bismarck'ın 1882 Avusturya-Almanya-İtalya Üçlü İttifakını yıkmak istediği ve Şansölye'nin Bismarck'ın sadece huzursuzluk çıkarmak istediği teorilerini reddetti: "Bu kötü ihtiyarın, Rusya'yla kötüleşen ilişkilere kendisinin sebep olduğu yönünde basında zaman zaman çıkan görüşlerden sinirlendiğine" daha çok inanmaktaydı. "Hareketlerinin anlamı her zaman şahsiyetiyle açıklanabilir." Ardından, Dışişleri Bakanı Alfred Marschall von Bieberstein'ın, hükümetin verebileceği tepkiyi görüşmek üzere bir yemek düzenlemiş olduğunu belirtti:

> [Marschall] orada uzun, armut suratıyla oturmaktaydı. Ancak meyve servis edildikten sonra canlandı. Kendi yetiştirdiği şeftalileri onu şu veya bu maddeye göre Sachsenhausen'daki kötü ihtiyarı bekleyen iki yıl hapis cezası hakkındaki savcıların değerlendirmelerinden uyandırdı. Ama yaşlı Prens hapse de girse, ona *"Beuree Marschall"*, yani "Marschall dayanıklı şeftalilerini" sunmaktan geri durmazdı. *C'est plus fort que lui.* [Elinde değildi, yapmadan duramazdı-e.] Bu şeftaliler, onun neşesi, güneş ışığı. Herkesin şeftalisi var, o halde neden Marschall'ın olmasın?"[122]

Reichstag'da ve kamuoyunda yapılan tartışmalar antlaşmanın hükümleri üzerinde yoğunlaştı, fakat bu hangi antlaşmaydı? "Üç İmparator Ligi"nin tüm antlaşmaları gizliydi ve 1887 tarihli Reasürans Antlaşması bunların arasında en gizlisi durumundaydı. Dolayısıyla yorumda bulunanlar Bismarck'ın 1884 tarihli, altı yıl için akdedilen ve Caprivi işbaşına geldiğinde yenilenmesi gereken bu antlaşmanın hükümlerini ifşa ettiğini düşündüler. Herbert, kayınbabasıyla birlikte Friedrichsruh'da yaşayan Kuna Rantzau'ya 16 Kasım'da bu karışıklık hakkında şikâyette bulundu. Rantzau 17 Kasım'da verdiği cevapta, Bismarck'ın belki de azalan melekelerinin ilk işareti olarak antlaşmaları birbirine karıştırdığını belirtti:

> Her şeye rağmen ifşa edilen 1884 tarihli antlaşmanın altı yıl süresi olduğunu düşünmeye devam ediyor. Şimdiye kadar onu ikna etmekte başarılı olamadım. Belki siz geldiğinizde anlamasını sağlayabilirsiniz.[123]

Yurtdışında yaşanan şok daha az değildi. İmparator Franz Joseph "Friedrichsruh'daki kötü ihtiyara öfkesinden kendisini kaybetmişti". Eski İngiliz Başbakanı Lord Rosebery dahi 25 Kasım 1896'da Herbert'e bir mektup yazarak açıklama istedi:

> Sizin için uygunsa, mevcut "ifşaatı" ve nedenlerini bir miktar aydınlatmanızı isteyeceğim. Fakat bir şey söylemek istemezseniz, buna anlayış gösteririm. Sizden bu tür bir konuda hayatımda daha önce yazılı olarak bir şey sorduğumu hatırlamıyorum.[124]

Manfred Hank bu son yıllara ilişkin kayda değer çalışmasında bu konuya bir cevap getirememektedir ve kesin bir açıklaması yoktur.[125] Bismarck'ın geleneksel "dürüstlüğü", dünyaya her şeyi haleflerinden daha iyi yaptığını göstermek için duyduğu dayanılmaz dürtü ve çıplak husumet duygularının birleşerek bahse konu ifşaatın şartlarını yarattığını tahmin etmekteyim. O her zaman ölümlülerin bağlı olduğu yasaların üstünde ve ötesindeydi. Davranış tarzındaki tek farklılık 1884 ve 1887 antlaşmalarını karıştırmasıydı; melekelerinin eksiksiz olduğu dönemlerde Bismarck böyle bir hata yapmazdı.

Diğer bakımlardan, 1896 yılı boyunca Bismarck'ın sağlığı kötüleşmeye başladı. Johanna'nın sıkı pençesinden kurtulan ev idaresindeki bozulma işleri daha da zorlaştırıyordu. Schweninger ayağında bir kangren teşhis ederek tedavisini yaptı, ancak Bismarck tedaviyi geri çevirdi. Ayağa kalkarak yürümesi gerekirken, artık bunu yapmamaktaydı. 1897'de çoğu zaman tekerlekli sandalyeye bağlı kaldı ve nadiren dışarı çıkarak korularına ve tarlalarına gitti. Temmuz 1898'de sadece tekerlekli sandalye ile hareket edebiliyor, hissettiği acı ve ateş nedeniyle soluk almakta güçlük çekiyordu. Schweninger 28 Temmuz'da onu ayağa kaldırdı, masaya oturttu; sohbet edip şampanya içtiler. Yemekten sonra da üç pipo doldurarak içti, gazetelerini okudu. Bir kez daha eski Bismarck olmuştu ancak bu son kez olacaktı.

Eulenburg'un güncesine kaydettiği üzere, Kayzer ve maiyeti 29 Temmuz 1898'de SMS *Hohenzollern* ile yıllık Kuzey Denizi yat gezisiyle Norveç'in Bergen şehrine gitmekteydiler:

> Bugün Schweninger'in Friedrichsruh'dan ayrılmış olduğu haberi geldi... Schweninger'in bu derinden etki yaratan olaya Kayzer'in ilgisiz kaldığı izlenimini ya-

> ratmak için her gayreti göstereceği kesinlikle beklenmelidir. Nitekim *Tagliche Rundschau* vasıtasıyla duyurduğu Friedrichsruh'dan ayrılışı, mahir bir satranç hamlesidir. Prens'in durumunun ümitsizliği nedeniyle ayrılmış olduğunu varsaymak muhtemelen doğru olur.[126]

Bismarck'ın durumunun 28 Temmuz'da düzelmiş olduğu, yat seyahatindeki Kayzer ve maiyeti tarafından bilinemezse de, derhal akıllarına gelen olasılık Schweninger'in manevrasının arkasında Kayzer'e zarar vermek için menfur bir amaç bulunduğuydu. Bismarck'ın yaşamının son kırk sekiz saati dahi şüphe ve karşılıklı ithamlarla kararmıştı.

Takip eden iki gün boyunca sağlık durumu kötüleşmesini sürdürdü ve nefes alması giderek zorlaştı. 30 Temmuz günü gece yarısından biraz önce de yaşamını kaybetti. Herbert son anına dek yanındaydı. 31 Temmuz'da Herbert kayınbiraderi Ludwig von Plessen'e şöyle yazdı:

> Dün sabah nefes alışı zorlaştı. 10.30 sularında benimle konuştu, uyuyana kadar bırakmadığım elini uzattı... Saat 11 civarında her şey bitmişti. Babaların en iyisini, en bağlısını ve dünyanın en soylu, en mükemmel insanını kaybettim.[127]

Bismarck'ın ölümünden sonra dahi ailesi düşmanlarından intikam alma ihtiyacı duydu. Moritz Busch, Kayzer'i zor duruma düşürmenin bir yolunu buldu. *Berliner Lokal-Anzeiger,* 31 Temmuz'da Moritz Busch'un yazdığı, Bismarck'ın istifa mektubunun tam metnini içeren bir makale yayımladı. Bunun üzerine Eulenburg şu soruyu yöneltti:

> Müteveffa Prens'in cenazesi hâlâ yatağındayken kamuoyunu tahrik etmek için bu bedbaht hatırayı kim ateşledi? Herbert'e, Rantzau'ya ve aileye danışmadan Busch bu kan davasını asla açamazdı.[128]

Kayzer ölüm haberini aldığında *Hohenzollern*'in mümkün olduğunca hızla Kiel'e dönmesi emrini verdi. Dönüş yolunda Berlin Katedralinde muhteşem bir cenaze töreni düşündü, "Almanya'nın en büyük evladı için ... atalarımın yanında bir mezar" planladı.[129] Fakat saltanat maiyeti Friedrichsruh'a ulaştığında, Bismarck'ın son dileklerinin tespit edildiğini öğrendi: Otopsi, ölüm maskesi, çizim, fotoğraf istenmemekteydi ve mezar yeri malikâne arazisinde olacaktı. Kayzer'in gösterişli jestleri

veya Berlin'de cenaze töreni arzu edilmemekteydi. Mezar taşına yazılacak yazıyı şöyle tespit etmişti: I. Wilhelm'in sadık hizmetkârı."[130] Bunun üzerine, 2 Ağustos'ta kısa bir dini ayin düzenlendi. Hildegard von Spitzemberg Sachsenwald'daki evde düzenlenen basit töreni gazetelerde okudu ve derhal ne manaya geldiğini anladı: "Bunu çok iyi anlayabiliyorum. Kan, kandır ve Bismarck'lar eğitim ve kültürle zapt edilemeyen küstah ve şedit, mizaçları itibariyle asil olmayan insanlardır."[131] Phili Eulenburg, törenin ne kadar sıkıntılı geçtiğini kaydetmiştir:

> Elizabeth Hatzfeldt ve babası arasında seçim yapmak zorunda kaldığı günlerde en sadık arkadaşlarından biri olduğum Herbert yanımda duruyordu. Orada, hâlâ babasının savaşını sürdürerek soğuk ve sessizce ayakta duruyordu... Siyasetin zehiri hiçbir zaman bu evde ve şimdi olduğu kadar çıplak haliyle gözlerimin önünde canlanmamıştı...[132]

12. Bölüm

Sonuç

Bismarck'ın Mirası: Kan ve İroni

> Kan ve Demir [*Blood and Iron*]
> Günümüzün büyük meseleleri müzakereler ve ekseriyet kararlarıyla değil -1848 ve 1849'un büyük hatası buydu- kan ve demirle çözülecektir.
>
> Otto von Bismarck, 30 Eylül 1862

> İroni, isim.
> Olan veya olması doğal olarak beklenebilecek olay veya hadiselerin tersinin olması durumu; belli ve uygun bir şekilde gerçekleşeceğinin işaretini veren olayların, sanki istihza edermiş gibi tersi bir şekilde sonuçlanması. (F. *ironie du sort.*)
>
> *Oxford English Dictionary*

Birçok çağdaşı Bismarck'ın gücünün -ve onu koruma yeteneğinin- içinde insani olmayan bir unsur barındırdığına inanmıştır. Dindar Katolik Windthorst dahi bir keresinde belirttiği gibi Bismarck'ın kelimenin gerçek anlamında *le diable* [şeytan] olduğuna inanıyor olamazdı. Diğer taraftan, 19. yüzyılın en büyük, belki de en kurnaz Alman parlamenteri Windthorst, diğer bazıları gibi, onun bu dünyaya ait olmayan, Ernst Rentch ve daha sonraları Freud'un vereceği isimle *das Unheimliche* [tekinsiz] olarak adlandırılan bir boyuta sahip olduğunu düşündü. Odo Russell ve Robert Morier Bismarck'a *Zornesbock*, yani toslayan teke adını taktıklarında,[1] acaba şeytanın tekeyi birçok kılıklarından biri olarak kullandığını bilerek mi *Bock* kelimesini seçmişlerdi? Bismarck'ın şahsiyeti olumlu veya olumsuz -melek veya şeytan- nitelikte, bazen her iki yönde eşzamanlı olarak ortaya çıkabilecek çelişkilere sahipti. Otuz yıl boyunca düzenli olarak görüştüğü Hildegard von Spitzemberg büyük dostunun yapısındaki tezatlardan her zaman hayrete düşmüştü.

Güncesinde 4 Ocak 1888'de, "güçlü şahsiyetindeki göze batan çelişkiler öyle yoğun bir sihre sahiptir ki, her defasında yeniden cin çarpmış gibi oluyorum" itirafında bulunmuştur.[2] Hem Barones Spitzemberg hem de Stosch, onun varlığının kendileri üzerindeki etkisini anlatırken "efsunlanmak" ve "gözleri kamaşmak" gibi sözleri kullanır. Bismarck, sohbette veya resmi konuşmalarında, görmüş olduğumuz gibi Weber'in kullandığı anlamda bir karizmaya sahip değildi. Yine de her halükârda karşı konulmaz bir çekim gücü yaratmıştır. Disraeli güncesine Bismarck'ın sohbet tarzına ilişkin görüşünü şöyle belirtmiştir: "Tüm konulardaki görüşleri özgün fakat herhangi bir zorlama, çelişki, paradoks gayreti yok. Montaigne nasıl yazarsa, o da öyle konuşuyor."[3] Kendisini iyi tanıyan Ludwig Bamberger, ürkütücü olmakla birlikte, bir o kadar da ilginç görüntüsünü tasvir etmiştir:

> Kocaman bıyığının arkasından yüzünü sadece kısmen görmek mümkün. Genel konuşkanlığının içinde kalın dudaklarında beliren bir yumuşaklık ve daimi bir tebessüm fark ediliyor, ancak bunun hemen arkasında büyük bir güçle yırtıp koparan bir şey, kesinlikle avcı bir hayvanın parçalayıcılığı yatıyor. Bu sevimli, sessizce gülümseyen ağız aniden açılabilir ve karşısındakini yutabilir. Ters duran ve dışbükey tarafı dışa doğru dönmüş çay fincanına benzer kabarık bir çenesi var. Güvensiz/dostça, sessizce izleyen/canlı, soğuk/alevli gözleri, kendisi istemedikçe arkasında yatanları açığa vurmamaya kararlı...[4]

Bismarck'ın bu gözlerin arkasındaki gizli niyetleri açığa vurduğu zamanlar da vardı: Bir keresinde, Ekim 1862'de Kurd Schlözer'le gevezelik ederken, ordu ihtilafı konusunda tüm siyasi aktörleri başarıyla aldattığını anlatmış,[5] başka bir sefer ise öğrenciler arasında hâkimiyet elde etmek için kullandığı taktikleri açıklamıştı: "Arkadaşlarımı bu dünyada olduğu gibi, öbür dünyada da yönetmeye niyetliyim."[6] Hem Schlözer hem de Motley gerçek Bismarck'ı işitmiş olduklarına inanmışlardı. Motley, arkadaşı *tarihin büyük adamı Bismarck* haline gelmeden çok önce, 1830'larda Boston'a döndüğünde izlenimlerini bir roman haline getirmiştir. Alaycı manipülasyonları Ekim 1862'de kuşkucu Schlözer'i dahi irkiltmiştir. Bismarck'ı, takındığı çeşitli tavırların arkasında çevresindeki insanlara buz gibi bir küçümseyici bakış gizleyen, onları denetlemek ve yönetmek için metodik bir kararlılık gizleyen muzır bir dâhi görmeye

başladı. Rahat konuşmalarını çıplak gerçekler, kısmi ifşalar ve doğrudan aldatmalarla birleştirmekteydi. İnsanların nasıl tepki vereceklerini görmek ve itaatlerini sağlamak için şiddet kullanma iradesi göstermek şeklindeki ikili yeteneği, yani grupların davranışlarını anlama kapasitesi ile onları arzu ettiği yöne hareket ettirme gücü, ona benim verdiğim isimle "egemen benliğini" tatbik etme fırsatını verdi.

Algı gücü kuvvetli olan başka bir çağdaşı, insanları çekmesinin ve uyum sağlama özelliğinin arkasında yatan unsurun ilke yoksunluğu olduğunu görmüştür. Clemens Theodor Perthes, Roon'u 1864 başlarında Bismarck'a karşı uyardı: "Hesaplarını bu kadar soğukça yapan, bu kadar kurnazca hazırlayan, seçtiği vasıtalara bu kadar az önem veren Prusya'daki şahıs..."[7] "Soğukluk", "kurnazlık" ve "vasıtalarına önem vermeme" nitelikleri, Bismarck'ta birleşerek bir tür kötülüğe veya Kraliçe Victoria'nın açıksözlülükle yaptığı nitelemeyle "habis" olarak adlandırdığı bir düzeye ulaşmaktadır.[8]

Eski ve yakın arkadaşları dahi Bismarck'ın iradesine boyun eğmedikleri takdirde, kaba muameleyle karşılaşmıştır. Çocukluk arkadaşı Moritz von Blanckenburg bakanlık teklifini reddettiğinde, "beni en kayıtsız bir tavırla Stettin'e sürmekle tehdit etti" demiştir.[9] Bir defasında Hans von Kleist'a bıçak çekmiş, bir başka kere de basına sızdırılan bir muhtıranın kaynağını açıklamadığı takdirde tutuklatma ihtarında bulunmuştur. Eski akıl hocası Ludwig von Gerlach'ı, bariz bir üzüntü işareti vermeden 1874'te Magdeburg İstinaf Mahkemesi Başkanlığından azletmiştir. Kontrol edilemez hükmetme arzusunun önünde hiçbir güç duramamıştır. General Alfred Kont von Waldersee, birçoklarının aklına gelen bir hususu Mart 1890'da güncesine not düştü. Yazdığı üzere, Bismarck, "çok kötü bir karaktere sahiptir; arkadaşlarını ve kendisine en çok yardım eden insanları inkâr etmekte tereddüt göstermemiştir."[10]

Çağdaşları Bismarck'ın Prusya ve Almanya'yı dönüştürmekteki olağanüstü rolünü açıklamak için çeşitli tanımlamalar kullanmışlardır. Hangi tarihi şahsiyetlerle karşılaştırılabilirdi? O çok güçlü bir saraylı veya bir Richelieu ya da bir *major domus idi.* Ancak bu tanımlamaların hiçbiri şahsiyetinin muazzam derinliğini ve genişliğini yeterince kavrayamamaktadır. Dostları ve düşmanları, mutlakiyetçi bir monarşide biraz tuhaf kaçan bir ifadeyle ona diktatör adını takmışlardır. Disraeli 1878'de şöyle yazmaktaydı: "Ülkesinde tam bir despot. En yukardan en

aşağıya kadar Prusyalılar ve yabancı diplomatlar bir kaş çatmasından titriyor ve en yaltaklanır tavırlarıyla bir gülümsemesini yakalamaya çalışıyorlar."[11] Arkadaşlarından General von Schweinitz'in 1886'da yaptığı değerlendirmesindeki gibi: "Halk kitleleri üzerinde genel olarak eğitici ve olumlu bir etki yaratmış olan Bismarck diktatörlüğü, resmi dünyanın üst tabakalarının düzeyini alçaltmış, garip bir yolla etkili bir ikincil despotluk için yeterli saha" bırakmıştır.[12]

Schweinitz hatalıydı. Diktatörlük her zaman onu tatbik edenleri ve ona tabi olanları alçaltır. Bismarck görevini bıraktığında, Alman halkının kulluk duygusu perçinlenmiş, uzun zaman boyunca itaat kültüründen vazgeçemeyecek hale gelmişti. Generalin doğru tespit ettiği gibi, toplumun yüksek tabakalarının da düzeyi alçalmış ve bu durumdan bir daha kurtulamamışlardı. Bismarck'ı iktidara entrikalar getirmiş ve Kayzer II. Wilhelm etrafında kurulan entrikalarla iktidardan düşürülmüştür. Geleneksel bir saray gözdesi gibi, kamarilla tarafından yükseltilmiş ve onun tarafından yerinden indirilmiştir. Bir diktatör olmakla beraber, konumu Kral'ın arzusuna bağlı kalmıştır.

Yedi ölümcül günah* arasında, Bismarck tekrar tekrar ve sınır tanımadan öfke günahını işlemiştir. Kendisini Otto von Bismarck kadar şiddetli öfke duygularına bırakan başka kimse görülmemiştir. Kendisini öldürecek raddeye kadar öfke duymakta ve nefret duygusuna kapılmaktaydı. En küçük bir tahrikte kontrolünü yitiriyordu. Kardeşine yazdığı bir mektupta, "kapıyı çalarak beni sorularla ve yasa tasarılarıyla rahatsız edenlere öyle bir öfke duyuyorum ki, sinirden masayı ısıracak hale geliyorum" demekteydi.[13] Yaşamının geri kalan bölümünü öfke püskürerek ve sinirle kaynayarak geçirmiş, bunun bedelini uykusuzluk nöbetleri ve psikosomatik hastalıklarla uğraşarak ödemiştir. Bahaneler genellikle önemsizdi. Bundesrat'ın silik bir Hanoverliyi posta idaresi başkanlığına atamayı reddetmesi, Reichstag zabıt kâtiplerinin bir konuşmasını yanlış kaydetmesi gibi zararsız hataları kendisine karşı hazırlanan komplolar olarak gördü. Postayla para transferlerinde damga pulu tatbik edilmesinden kaynaklanan anlamsız bir ihtilaf, meşhur öfke krizlerinden birine sebep oldu. Reichstag Başkanının düzene uyması

* Hıristiyan inancına göre şu yedi günah, insanın kesinlikle kaçınması gereken ölümcül günahlardır: Kibir, açgözlülük, şehvet düşkünlüğü, kıskançlık, oburluk, öfke ve tembellik-e.n.

için zili çalmasıyla hiddete kapıldı. Alexander von Below-Hohendorf, Bismarck'ı "ölümüne kadar hasta" olarak adlandırdığında doğru bir değerlendirmede bulunmuştur. Moritz von Blanckenburg'a yazdığı 7 Aralık 1859 tarihli mektubunda Bismarck'ın düşmanlarına aklını takması ve "aşırı duygular ve düşünceler" beslemesi nedeniyle akli sağlığını yitirdiğini belirtti. Tedavisi basitti ve Hıristiyanlık yolundan geçmekteydi: "Düşmanlarınızı seviniz!" "Hasta bedenine giderek daha çok yüklenen baskıları rahatlatacak en iyi 'selamet kapısı' ve onu ölüme sürüklemekle tehdit eden inanılmaz tasavvur [*Vorstellungen*] ve hayallerden kurtaracak en iyi çare, dine yönelmesi" idi.[14]

Bu akla yatkın bir tavsiyeydi. Bismarck'ın hasta ruhu rahatlama ihtiyacı içindeydi ve bu rahatlama en iyi şekilde Tanrı sevgisinde, dua ve nedamette bulunabilirdi. Von Below'un ona tavsiyede bulunduğu üzere, duanın amacı değişimdi; insanın günahlarının sorumluluğunu kabul etmesi, zayıflıklarını tanıması gerekirdi. Anglikan Kilisesinin 1662 tarihli Dua Kitabı'nın günah çıkarma [*The Book of Common Prayer, General Confession of 1662*] bölümünde belirttiği gibi: "Kalbimizin arzularını ve vasıtalarını çok fazla takip ettik. Senin kutsal şeriatını tahkir ettik. Yapılması gereken işleri yapılmadan bıraktık, yapılmaması gereken işleri yaptık ve artık içimizde sıhhat kalmadı."

İlahi iradeye teslim olmak, Bismarck'a zor gelmiş olmalıdır. Dini öğretiler nedamet duyanların sadece Tanrı'nın önüne başları eğik olarak gelmelerini değil, zarar verdiğimiz ve gücendirdiğimiz insanlardan da her zaman af dilememizi istemektedir. Bismarck'ın, ailedeki birinin yaş gününü mektupla kutlamayı unutmasından daha ciddi bir nedenle şahsen veya yazılı özür dilediğini hatırlamıyorum. Düşmanlarından kesinlikle özür dilememiştir. Beş kabine bakanı Lasker'in cenaze törenine gitmek için izin istediklerinde "kesinlikle olmaz" demiş ve şurası da önemlidir ki bunun üzerine hiçbiri cenazeye gitmemiştir. Bismarck'ın toprağa verilmemiş bir cenaze karşısında dahi intikam duygularına gem vurmamasının kabul edilemez bir tutum olduğu, bu mevki sahibi beylerin hiçbirinin aklına gelmemiştir. Neden onun iznine ihtiyaç duymuşlardır? Neden kimseye sormadan son görevlerini yapmak üzere törene gitmemişlerdir?

Hiddeti, ailesinden nefret ettiği için sevdiği kadınla evlenmesini önlediği büyük oğlu Herbert'i yıkmıştır. Bu aile, "düşmanlarının" kampına dahil bulunmaktaydı. Öfke ve nefretinin hedefleri onun için kendi ev-

ladından daha önemliydi. Garez eski dostluklarının neredeyse tümünü yıktığı gibi, babanın evladına sevgisi gibi değerli bir bağı da yıkmıştır. Bu tutumu zihnini ve ruhunu zehirlemiş, onu günahlarından nedamet getirmeye değil, intikam aramaya yöneltmiştir.

Kadınlara karşı gem vuramadığı düşmanlığı hakkında bir hususu daha ilave etmek gerekir. Kraliçe/Kayzeriçe Augusta ve Veliaht Prenses Victoria için duyduğu onmaz düşmanlık hisleri, yaşamını fiziki ve ruhi bir cehenneme çevirmiştir. "Güçlü kadın", ruhunda daima baştan çıkaran dişi şeytan rolünü oynamıştır. Bu çok güçlü kadınlar zayıf kocalarına tahakküm etmekte ve Bismarck'ı türlü yönlerden tehdit etmekteydiler. Her yerde onların komplolarını görmekteydi. Tüm çektiği güçlüklerin sebebi kadınlardı. Sahip oldukları etkiyi muzır olarak görmekte ve paranoya olarak adlandırılması yanlış sayılmayacak derecede her yere sızdığını düşünmekteydi. Bismarck'ın soğuk, zeki ve sevgisiz annesi için hissettiği nefretin siyasette dehasını ve iradesini tatbik ederken nasıl bir saplantı haline geldiğini anlamak için Freudçu olmaya gerek yoktur. Bu noktada Bismarck kendini bir türlü kurtaramadığı bir girdaba kapılmıştı.

Yönetmek için I. Wilhelm'in zayıflığına ihtiyaç duymaktaydı. Fakat bu zayıflık kısmen Kraliçe'nin gücüne dayanmaktaydı. I. Wilhelm, Augusta'ya muamelesinde esneklik göstermemiş olsaydı, Bismarck'a muamelesinde de esnek olamazdı. Ne Bismarck ne de Augusta'nın tamamen denetimlerine alamadıkları, gerçek iktidarı elinde tutan duygusal bir yaşlı adamı can havliyle denetimine alma mücadelesi, Bismarck'ın sinirlerini mahvetti. Küçük bir çocuk olarak tehditkâr bir kadınla, zayıf bir erkeğin diğer yanlarını oluşturduğu bir üçgenin alt yanında yer almıştı. Çocukluğunun acımasız mücadelelerinin acısını yetişkinliğinde de her gün yeniden yaşamak durumundaydı. Hiddeti, terlemeleri ve uykusuzluğu çok zaman hissettiği bu iktidarsızlıktan kaynaklandı. Kibirle dolu, aksi, Avrupa'nın en güçlü adamı, nasılsa Kraliçe olmuş yaşlı bir hanım karşısında eğilmek zorunda kalmaktaydı. Hissettiği küçük düşme duygusu dayanılmaz ölçüye ulaşmış olmalıdır.

Hans von Kleist'a 1851'de itiraf ettiği gibi cinsel dürtülerini kontrol edememesi acılarına başka bir boyut daha katmaktadır. Johanna von Bismarck'ın bir yüksek cemiyet hanımefendisi gibi davranmayı ısrarla reddetmesi, Bismarck'ın onda aradığını bulamaması ve Prusya Kraliyetinin onu her gün yeniden yaşamaya zorladığı Oidipus üçgeninden sıyrı-

lamaması anlamına geldi. Esasen Johanna von Bismarck, eşine duyduğu sevgiyi, onun nefretlerini onun kadar şiddetle hissetmeyi öğrenerek ifade etmekteydi. Johanna'nın ne kadar öç alıcı olduğu Hildegard von Spitzemberg, Holstein ve diğer birçok insanın dikkatini çekmiştir. Bismarck ailesindeki hiç kimse zehirli duygularını kışkırtarak Bismarck'a zarar verdiğini anlamamıştır.

Kral her zaman Bismarck'ın taleplerine razı olmamaktaydı. Vicdanlı bir mason olarak biraderlerini korurdu. Bakanlarından birçoğuna önem verirdi. Dürüst bir insan olarak "hizmetkârlarına" gerçek bir sadakat duydu ve güçlü başbakanı tarafından zalimce bir kenara atılmalarına göz yummadı. Kral'ın diğerlerine gösterdiği yakınlık ve anlayış Bismarck'ı daha da öfkelendirdi. Kral'ın kendisine sertçe konuşması veya yazması halinde yatağa düştü ve bazen haftalarca hastalandı. I. Wilhelm, "Tek bir görüş farklılığının sizi bu aşırı adımı atma hatasına düşürecek kadar hastalık hastası nasıl olabilirsiniz?" satırlarını yazmakla ne kastetmiş olursa olsun, belki şikâyet etmekte hakkı vardı. Wilhelm, Bismarck'a belki daha çok sevgi ve ilgi gösterebilirdi. Nitekim Haziran 1878'de Disraeli ile sohbetinde Bismarck hükümdarının feci davranışlarından şikâyet etmiştir.[15] Bu ifadelerini, resmi bir yemekte herkesin önünde dile getirmesi Disraeli'yi şaşırtmıştı. Fakat sözleri büyük ölçüde hayali düşüncelere dayanmaktaydı. Bu iddialarını kanıtlayacak tek bir kelimeye bile kaynaklarda rastlayamadım. Augusta, belki haklı olarak Bismarck'tan nefret etmekle beraber, makul bir insandı. Şeytani Şansölye'yle yaşamak zorunda olduğunu ve eşinin üzerinde adeta hipnotize edici etkisini bilmekteydi. İtibarını kaybetmeden uzlaşmaya varabilmeleri için Kraliçe uygun anları aradı. Odo ve Lady Emily Russell'ın Mart 1873'te verdiği ve Kayzer ile Kayzeriçe'nin İngiliz Büyükelçiliğinde "nadir bir teveccüh" göstererek katıldıkları özel yemekte protokol kuralları Bismarck'ın Emperyal Majesteleri Kayzeriçe'nin sol tarafında bir saat kadar oturmasını ve nazikçe sohbet etmesini gerektirmişti. Bu görevi yerine getirmedi ve daveti geri çevirdi. 19. yüzyılın en büyük siyasi dehası, hükümdarı ve eşinin huzurunda bir "asil" gibi davranmak için gerekli özdenetim ve cesaretten mahrumdu. Yapması gereken tek şey Kayzeriçe'yle bir saatliğine sohbet etmekti. Üç büyük savaş çıkartmış olan Demir Şansölye, Sakson aksanıyla konuşan minik bir yaşlı hanımdan korkmaktaydı.

Sert ve mütehakkim olmakla beraber Bismarck işler yolunda gitmediğinde her zaman sorumluluğu üstünden atmıştır. Küçüklüğünden beri annesine yalan söylemişti ve hayatı boyunca yalan söylemeyi sürdürdü. Bir yıldan uzun süredir uğruna entrika çevirdiği Frankfurt tayinini 1851 yılında elde ettiğinde, Johanna'ya bu konuda hiçbir girişimde bulunmadığı yalanını söyledi. Suçlanabileceği herhangi bir konuda her zaman yalana başvurdu. Waldersee'nin yorumuna göre, "yalan söylemek onda bir alışkanlık haline gelmişti". Hatıraları gerçekleri çarpıtmakta veya üstünü kapatmaktadır. 1872 yılındaki yerel yönetim kanunu krizi sırasında Eulenburg'la ilişkisi hakkında Kral'a yalan söyledi. Eulenburg'a cevabı, herkesin fark edebileceği gibi doğru olmayan hususlar içermektedir. Askeri üniformalara olan tutkusu başka tür bir yalan olarak görülebilir. 1839-40 yıllarında asker kaçağı olmuş, bu konuda yalan söylemiş ve "Toplu Eserler" kitabından editörlerinin yardımıyla aleyhine olabilecek yazışmaları çıkartmıştır.

Suçlu olduğu bir başka büyük günah ise oburluktu. *Oxford English Dictionary* oburluğu "aşırı yeme kusuru. (Yedi büyük günahtan biri.) Ayrıca, *nadiren* de olsa bunun bir aşaması" olarak tanımlamaktadır. Oburluk büyük günahların en önde geleni olmamakla beraber, neredeyse Bismarck'ın hayatına mal olmuştur. Doktor Schweninger ihtiyaç duyduğu anne yakınlığını 1883'te ona vermemiş ve gıda miktarını azaltmamış olsaydı, hiddet ve oburluğunun birleşmesi kesinlikle ölümüne yol açabilirdi. Kibrin ruhu öldürmesi gibi, hiddet ve oburluk da bedeni harap eder. Bismarck'ın eksikliğini duyduğu şeylerin yerine yemeği koyması bir kez daha nefsi üzerinde özdenetim kurma isteksizliğini veya şahsi hekimi dahi olsa diğerlerinin güdümüne tabi olmama tutumunu temsil etmektedir. O, 17 yaşından öldüğü güne kadar sıradan ölümlülerin kabul etmek zorunda oldukları sınırlamalardan hiçbiriyle bağlı olmayan büyük Bismarck'tı.

Nihayet, erdemlere de sahipti. Hildegard von Spitzemberg'in tanımladığı, daha önce bu bölümde atıfta bulunduğumuz karakter çelişkileri, Bismarck'ın şahsiyetinin diğer yönlerine de uygulanabilir. Birçok erdemleri olan bir kişiydi. Ziyaretçilerine karşı, statüleri ne olursa olsun nazik davranırdı. Mary Motley ve Lucius von Ballhausen'ı ilk tanıştıklarında etkisi altına alan bir yakınlık ve sıcaklığa sahipti. Yaşadığı mütevazı hayat herkese çarpıcı gelmiş, karşı konulmaz espri duygusu yoluyla düş-

manlarını bile kazanabilmişti. Ailesi ve arkadaşlarının sevgisiyle beraberliğinden zevk almaktaydı. Kral, General Leopold von Gerlach, Roon, Motley, Moritz von Blanckenburg ve sayısız diğer insan onu sevmiş, ihmali ve zalimliğine rağmen sevgilerini sürdürmüşlerdir. Sadık karısı, kız kardeşi ve erkek kardeşi gibi Marie von Thadden de kesinlikle onu sevmişlerdir. Kız kardeşine yazdığı mektupları ona hissettiği sevgiyi fark etmeden okumak mümkün değildir. Mesleki başarısı Tiedemann ve Keudell gibi astlarının yanı sıra dostlarının ve amirlerinin sadakati, sevgileri ve inançlarına da dayanmıştır.

Diğer taraftan, affedememiş ve unutamamıştır. Bismarck'ın Kraliçe Augusta'ya husumeti siyasi tutumuyla ilişkiliydi. O bir Sakson Prensesi, Coburg tarzında bir liberal, Katoliklerle dostça geçinen, orta boy devletlere yakın duran çok zeki bir insandı. Bismarck'ın onu tehdit görmesinin sebebi, sürekli şikâyet ettiği gibi, kahvaltı masasını amaçları için kullanabilmesiydi. Augusta'nın liberal danışman grubunun savunduğu bir hususu eşine kabul ettirdiğine veya bu grubun Kayzer üzerinde herhangi bir etkisi olduğuna dair çok az kanıt vardır. Birçok konuda katı görüşlere sahip Kayzer'in eşiyle görüşlerini ciddiye alacak kadar yakın bir ilişki kurmadığı görülmektedir. Gerçek tehdit Veliaht Prens ve Prenses'ten gelmekteydi. Onlar farklı bir Almanya'yı temsil etmekteydiler. I. Wilhelm doğru bir iş yaparak makul bir zamanda veya Friedrich ve Victoria'nın birkaç sene saltanat sürmelerine imkân verebilecek kadar genç bir yaşta ölmüş olsaydı, Taç ile Şansölye arasındaki ihtilaf Bismarck'ın kariyerini hızla ve nihai olarak sona erdirebilirdi.

Bismarck siyaseti bir mücadele olarak gördü. Siyasetten "mümkün olanın sanatı" olarak bahsettiğinde, bu ifadesini sınırlı bir anlamda kullanmaktaydı. Uzlaşmayı tatminkâr bir netice olarak görmemiştir. Kazanmak ve muhaliflerini imha etmek veya kaybetmek ve kendisi imha olmak zorundaydı. Meslek hayatının başlarında Prusya Landtag'ında ihtilafı uzlaşmaya tercih ettiğini gösteren bir çatışma yaşadı. Mecliste yaptığı ilk konuşmalarından birinde 27 Ocak 1863'te milletvekillerine anayasacılık konusundaki görüşlerini açıkladı. "Anayasal hayat bir dizi uzlaşmalardan ibarettir. Bu yöndeki çabalar akim kalırsa, ihtilaflar baş gösterir. İhtilaflar, güçle ilgili meselelerdir ve güç kimin elindeyse, istediği yolu seçebilir." Kont Maximilian von Schwerin, hayretler içinde kalarak, bağırdı, "yani güç hakkın önünde gelir".[16] Kont esas noktayı

kaçırmıştı; mesele ahlak değil, uzlaşmaydı. Normal bir siyasi sistemde gücü elinde bulunduranlar bir raund kazanabilirler fakat ardından uzlaşmaya varmak için mücadeleyi sürdürmek zorundadırlar. Bismarck'ın takip ettiği yol bu değildi. "Hepsini yenmek" için yola çıktı ve bunu da başardı. İlkenin siyasi faaliyetin merkezinde bulunduğu bir siyasi sistemde, iktidarı şahsen kullanmasından ve bu iktidarının dayandığı kraliyet mutlakiyetçiliğini muhafaza etmesinden başka elinde bir çaresi yoktu. Bismarck'a göre siyaset "mümkün olanın sanatı" idiyse, uzlaşma olmadan, nasıl bir sanat ve zanaattı? Ve maksadı neydi?

Uluslararası ilişkilerde bu tutum, aktörlerin hiçbiriyle kesinlikle duygusal bir bağlılık kurulmaması anlamına geldi. Bismarck diplomasinin gerçekliklerle, ihtimallerin hesaplanmasıyla, diğer aktörlerin kaçınılmaz yanlış adımlarını, devletlerin ve devlet adamlarının ani sendelemelerini değerlendirmekle uğraşması gerektiğine inandı. Satranç tahtasına yukarıdan bakmak mümkündü ve rakiplerinin farklı hamle ihtimallerini aklında tutarak oyun kurmak Bismarck'ın özel siyasi dehasına uygun düştü. On dokuzuncu yüzyılın uluslararası sistemi beş büyük devlete (İtalya da hesaba katılırsa, altı) dayandığından, Bismarck, Morier'in verdiği adla, "kombinezonlarını" belli bir güvenle tatbik edebilirdi. Hedeflerini aklında tutmakta ve zamanı geldiğinde başarıyla elde etmekteydi. Son ana kadar ince ayarlı diplomasi oyunlarının üstadı olarak kaldı. Bundan hoşlanmaktaydı. Dış ilişkilerde itidalini hiç yitirmedi, kendisini nadiren hasta veya uykusuz hissetti. Diğer devletlerdeki en zeki insanları zekâsıyla yenebilmekte ve alt edebilmekte, daha da iyisi önüne engelleyici bir Kraliçe çıkmamaktaydı. Hasta olduğu veya kendine acıma krizleri içinde debelendiğinde, bazı görevlerinden ayrılmayı düşündü. Bununla beraber, bir kez bile başka birisinin dışişleri bakanı olmasını teklif etmedi. 1890 yılındaki gerçek hesap yanlışlığı, kısmen genç Kayzer II. Wilhelm'in otuz yıllık başarılı bir geçmişe ve deneyime sahip Şansölyesini feda etmeyeceğine inanmasından kaynaklandı.

İç siyaset daha farklı güçlükler ortaya çıkardı. Bu sahada sonsuz ayrıntılar, karmaşık ve çözümsüz sorunlar, çatışan çıkarlara sahip birçok farklı aktörler, öngörülemeyen neticeleri olan konular ve titiz insanların rahatsız edici eleştirilerinin daimi bir vızıltısının duyulduğu parlamentolar -birbirlerinden yaklaşık iki kilometre uzaklıkta bulunan Reichstag ve Landtag- vardı. Her şeyi bilmek ve karar vermek zorunda olmasına

rağmen, her zaman hasta, aylarca uzakta ve daimi bir tahammülsüzlük içindeydi. Daha da yıpratıcı olan, pratik meselelerde güçlü ilkelerinin olmaması ve yerel yönetim, ticaret, ticari düzenlemeler, genel yasalar ve modern devletin mekanizmaları gibi konularda sürekli olarak tutum değiştirmesiydi. *Kulturkampf*'ı başlatarak ve devamında muhafazakârlar, liberaller, ilericilerin yanında meclisteki Guelph'ler, Polonyalılar ve Alsaslıları tahrik ederek hayatı daha da güçleştirdi.

Gerlach kardeşler siyasette ilkelerin önem taşıdığını belirtirken haklıydılar. Ne gerçeklik ne de güç tarafsız ve nesnel anlamlara sahip değildir. İnsanların değerleri, farklı inançları ve tercihleri vardır. Bir ustanın sistemi "oynayabileceği" gibi Bismarkçı bir varsayım bile sadece bir noktaya kadar işe yaramıştır. Bir aşamadan sonra ise, oyunlarında akıldışı duygular, şiddet, akıl karışıklığı ve yetersizlik, planlarının içine girmeye başladı. Bir davaya inanmadığı, insanların hayat koşullarını düzeltmeye, toplumu daha özgür, daha adil ve insani hale getirmeye veya Gerlach'ların durumunda olduğu gibi daha Hıristiyan hale getirmeye hizmet etmediği takdirde siyaset sanatının maksadı nedir? Bismarck, yarı mutlakiyetçi bir monarşiyi muhafaza etmek için sihirbazlık yapmakta ve işine geldiği takdirde dar kafalı, cimri, şiddetli reaksiyoner; tüm ilerlemelerden, liberalizmden, Yahudilerden, sosyalistlerden, Katoliklerden, demokratlardan ve bankerlerden nefret eden bir Junker sınıfını korumaktaydı. Onlardan tek farkı, kaide tanımazlığıydı.

Bismarck iktidarı kazanmak için Alman halkını, Kral'ı, Gerlach kardeşleri kullandı. Ancak Alman filozof Kant'ın uyardığı gibi, "Hem kendinde hem de diğer insanlarda daima insanlığı aynı zamanda amaç olarak görecek, asla salt araç olarak kullanmayacak şekilde eylemde bulun."[17] Bismarck bu tavsiyeyi hem büyük tasarılarında hem de meslektaşları ile astlarına muamelesinde ihmal etti. Prusya Dışişleri Bakanlığının seçkin diplomatlarından Kont Albert von Pourtales, Moritz August von Bethmann Hollweg'e şöyle yazmıştır: "Bismarck, partili meslektaşlarını kullanmakta ve istismar etmekte. Onun için bu kişiler ... kendisini bir sonraki menzile götürecek posta atlarından ibarettir... Üstüme bir semer takıp biniyor ve ben, sonunda göreceğim şeyin nankörlükten başka bir şey olmamasına hazırım."[18]

Bismarck haleflerine istikrarsız bir yönetim yapısı miras bıraktı. Prusya Anayasasının kurgusu 1848-49 devrimlerinin kargaşası içinde

tasarlanmıştı. Bismarck, büyük ölçüde dengesiz bir temsile dayanan bu düzeni korudu. Sistem, gelişimi engellemek için toprak sahibi küçük bir Junker sınıfına daimi bir veto yetkisi tanımaya devam etti. Prusya, Almanya'nın nüfusunun, topraklarının ve sanayisinin dörtte üçüne ulaştığından, tüm Almanya adına hareket edebildi. Prusya Ayan Meclisi, Hans von Kleist ve arkadaşlarına direnebilecekleri bir kurum temin etti. Üç sınıflı bir seçim sistemine dayanan Alt Meclis de eksik kalan tarafları tamamladı. Almanya'nın kendisine ait bir ordusunun veya Dışişleri Bakanlığının olmaması (Prusya her ikisini de elinde tutmuştu) ülkenin 1914 savaşına, 1870 Fransa-Prusya savaşı muharebe düzeninde yer alan aynı ailelerinin komutasında ve aynı sürdürülemez idare yapısıyla girmesi sonucunu yarattı.

Ne kendisi ne de yerine geçenler Bismarck'ın birbirine eklemlediği istikrarsız çifte yasama yapısı içinde hükümdarın yarı mutlak gücünü korumanın yolunu bulabildiler. 1866 yılından 1890 yılına kadar uzanan dönemin bütünü, Prusya Başbakanlığının Reich Şansölyeliği makamından ayrılması (1872-3 ve 1892-4), sonra ayırmanın işe yaramaması nedeniyle tekrar birleştirilmeleri; Reich ve Prusya bakanlıklarının kaynaştırılması gibi uzun bir kurumsal tamirat çabasıdır. Reich bünyesinde, bakanlıklar değil, şansölyeye yardım eden, kuramsal olarak bağımsız güçleri bulunmayan "Devlet Sekreterleri" vardı. Bismarck'ın çok daha zayıf haleflerinin idaresinde, devlet sekreterleri arasındaki bazı kudretli şahıslar Kayzere doğrudan erişim serbestliğini kazandılar. 1897-1916 yıllarında görev yapan güçlü Reich Donanma Bakanı Amiral Tirpitz bir subay olarak Kayzere "yakın" konuma, yani doğrudan erişime sahipti ve bu konumunu kullandı. Bismarck olmadan siyaseti eşgüdümleme imkânına sahip tek kişi, Kayzer II. Wilhelm'di. O da bu çabaya girmedi veya giremedi.

En parlak ve ülkenin kaderini etkileyen manevralarından biriyle Bismarck 1863'te yeni Almanya'nın tüm erkeklere genel oy hakkı tanıyacağını duyurmuştu. Güçlerini ve direnme kabiliyetlerini çok abarttığı Alman hükümdarlarını baltalamak ve uysallaştırmak için halkı devreye sokmuştu. Fakat 19. yüzyıl ortalarından itibaren halkın nasıl değiştiğini kavrayamamış ve gücünü küçümsemişti. III. Napoleon'u iktidara halkın getirdiğini düşündüğünden kitlelerin monarşi yanlısı olduğunu varsaymaktaydı. Ancak Fransa, 19. yüzyıl sonunda hâlâ bir tarım toplu-

muyken, Prusya/Almanya böyle değildi. Sosyal Demokrat Parti, Katolik Merkez Partisi ve burjuva partilerinin seçmenleri temsil etme yeteneği 1880'lerde engellenemez hale gelmişti. Bismarck'ın genel oy hakkını kullanması geçici bir taktikten başka bir şey olmamasına karşın geri tepmişti. Meslek hayatının sonunda, bir zamanlar karşı çıktığı tavizler verilmeksizin hükümet yanlısı çoğunluklar oluşturamamaktaydı.

Bismarck, Mart 1890'da reaksiyoner yasalarla tüm "düşmanları" ile kurulu düzen arasında bir kopuş yaratmak için Reichstag'ı tahrik etmeye niyetli olduğunu Prusya Bakanlar Kuruluna açıkladı. Ardından 1870 Anayasasını kabul eden hükümdarlara anayasayı kaldırtacak ve bu kararla bezdirici genel oy hakkına dayalı Reichstag sona erecekti. Dolayısıyla iktidarda kalmak için en büyük eseri olan 1870 Reich'ını yıkmayı göze almıştı.

Bismarck genel oy hakkını 1863'te siyasi bir maksatla kullandığında, ne o ne de başka birisi otuz yıl içinde Almanya'nın ağır sanayisi, mükemmel teknoloji enstitüleri, eğitimli, okur-yazar ve artan biçimde şehirli işgücü, madenleri, tekstil fabrikaları, demiryolları, telefonları, telgrafları, zenginleşen limanları, güçlü tersaneleri, büyük ticaret şirketleri, devasa fabrikaları, ileri tıp tesisleri, fizik-kimya bilimleri ve mükemmel mühendisliğiyle merkezi Avrupa'nın hâkim gücü haline geleceğini tasavvur edememişti. Almanya, Avrupa'nın en güçlü kara ordusuna, ikinci büyük deniz kuvvetlerine, muazzam bir ticaret fazlasına ve arkaik bir toprak asilzadeleri yönetim sistemine sahipti. Max Weber ve Thorstein Veblen boş yere böyle bir karışımın istikrarlı olmayacağı uyarısında bulunmadılar.

Kitle toplumunu yaratan kapitalizm liberal siyasi ideolojiyi beraberinde getirerek, serbest ticaret, insanların ve eşyaların serbest dolaşımı, meslek ve zanaatlara, bankalara, borsalara, sigorta şirketlerine ve ticari sektöre serbest erişim taleplerini de ortaya çıkardı. Yahudi unsuru giderek büyüyen kapitalist sistemin taleplerine başarıyla cevap verdiğinden yeni düzenin en kuşku uyandırıcı simgesi haline geldi. Yahudi düşmanlığı, 19. yüzyılda Junkerlerin, kiliselerin, köylülerin ve zanaatkârların, ürktükleri, güvensizlik duydukları değişimlere tepkisiydi. Von der Marwitz'in 1811'deki "Yahudi Devleti"nden, Temmuz 1918'de Albay Bauer'in Yahudileri asker kaçağı ve karaborsacı olarak suçlamasına kadar[19] Prusyalı Junker sınıfı Yahudileri düşman telakki etti. Parayı, kapitalizmi, pazarların tehlikeli akışkanlığını ve bozulmuşluğunu Yahudiler

temsil etmekteydi. Gazetelerin önemli bir bölümünü onlar denetiminde tutmakta ve büyük alışveriş mağazalarının kurulmasında öncülük yapmaktaydılar.

Yahudi karşıtlığı 1850'li yılların sonlarında burjuvazi ile Junkerler arasında yükselmekteydi. Wagner *Jewishness in Music* [Müzikte Yahudilik] başlıklı kitabını 1850'de, Gustav Freytag Yahudi karşıtı çoksatar romanını 1855'te yayımladı. En büyük Protestan Kilisesinin gazetesi, 1865'te reform Yahudilerini haşerelerle karşılaştırabilmekteydi. 1873 ekonomik çöküşü ve ardından yaşanan uzun kriz dönemi bu görüşleri saygınlaştırdı; Almanya'nın önde gelen tarihçisi Heinrich Treitschke, katıldığı bu akımın, toplumun yüksek tabakalarına nüfuz etmesine yardımcı oldu. Saray Vaizi Adolf Stoecker ise Yahudi düşmanlığını saraya taşıyarak Prusya Prens ve Prensesi'ni, General Alfred ve Marie'yi, Kont ve Kontes von Waldersee'yi antisemitizm saflarına çekti. Dolayısıyla antisemitizm, Bismarck Almanya'sında yukarı tabakalardan aşağıya doğru yayılmıştır...

Kayzer, Mart 1890'da Herbert von Bismarck'ın yerine yeni bir Dışişleri Müsteşarı bulmak zorundaydı. En kıdemli yedi diplomatın bu görev için gerekli nitelikleri haiz bulunmaması Bismarck'ın arkasında bıraktığı çorak manzarayı açıklamakta yardımcı olabilir. Kont Friedrich Wilhelm zu Limburg-Stirum'un (1835-1912) yeterliliği kabul edilmekle beraber, Phili von Eulenburg bu adayı, Kayzer'e yazdığı gibi, "anne tarafından yapısına nüfuz eden Yahudi kökeni" nedeniyle reddetti.[20] II. Wilhelm'in "Cizvitlerle ve Yahudilerle" "muvazaalı ilişkileri" nedeniyle Bismarck'ı sertçe azarladığı hatırlanacaktır.

Bismarck tüm bu önyargıları paylaştı ve düzenli olarak ifadelerine yansıttı. Diğer taraftan, Lassalle hakkında iyi bir kanaate sahip olduğu açıktır; Disraeli, Eduard Simson ve Ludwig Bamberger ile de iyi geçinmiştir. Yahudilere karşı tiksinti ve küçümseme duygularını paylaşmasına ve bu duygularını sık sık dile getirmesine rağmen, şahsen Treitschke tarzında antisemitizm faaliyetlerine girişmemiştir. Diğer taraftan, 1880 olayları sırasında vatandaşlarını koruma ve yasaları uygulama maksadıyla herhangi bir adım atmayarak Almanya Yahudilerine büyük zarar vermiş, antisemitizmi, "Yahudi" liderlik kadrolarını yıkmak için İlerici Partiye bir saldırı vasıtası olarak kullanmıştır.

Her zaman "düşmanlarını" yok etme peşindeki Bismarck gerçekte kim olduklarına önem vermeksizin Yahudi olarak gördüğü Edu-

ard Lasker ve sol liberalleri baltalamak amacıyla 1870 ve 1880'lerin Yahudi karşıtı kışkırtmalarının sürmesine izin verdi. İfade özgürlüğü, basın özgürlüğü, parlamenter dokunulmazlığı, kilise ve devletin ayrılması, serbest pazar, ölüm cezasının kaldırılması, anayasal monarşi, parlamentoya karşı sorumlu hükümet gibi değerlere inanan *Deutsche Fortschrittspartei* [İlerici Parti] "Reich düşmanı" ve "Yahudi" olarak ezilmeliydi. Von der Marwitz'in ileri sürdüğü gibi, bu tür reformları "*den neuen Judenstaat*" [yeni Yahudi devletini] isteyen şahıslar savunmaktaydı. Dolayısıyla Bismarck, paranoyasının tipik bir örneğini sergileyerek, liberal "devrimci" hareketi bölmenin yolunun antisemitizmden geçtiğini düşündü. Antisemitizm fesadını Yahudiler ve saygın Alman ilericileri arasına sokabildiği takdirde, İlerici Parti Yahudilerin temin ettiği liderlik kadrolarından ve vurucu gücünden mahrum kalacaktı. Aynı fesat tekniğini Katolik kitleler ile Merkez Partisi arasına Vatikan'ı sokarak da kullandı. Her iki durumda da fesadı yaratan enerjisi, nefretten kaynaklanıyordu. Dolayısıyla İlerici Partinin cesur ve yozlaştırılamayan lideri Lasker 1884'te New York'ta öldüğünde, Bismarck Lasker'e verdiği adla "budala Yahudi oğlanından"[21] intikamını ABD Temsilciler Meclisinin taziye mesajını iade ederek aldı.

Bismarck, bizzat yaratmamış olmasına rağmen Alman toplumunun tüm katmanlarına nüfuz eden Yahudi karşıtlığını, neticelerine aldırmadan düşmanlarını ezmek için kullanmıştır. Antisemitizm ve onun yarattığı anti liberal zehir Almanya'nın damarlarına geçerek Birinci Dünya Savaşı'nın aşırı ısınan ortamında virüse dönüşmüş ve daha sonra da öldürücü bir hal almıştır. Bismarck'ın ardında bıraktığı bir miras da budur. Kayzer Wilhelm'in Bismarck'ı Mart 1890'da "Cizvitler ve Yahudilerle" muvazaalı ilişkileri nedeniyle azletmesi ise bu manzara karşısında çok ironik bir hadise teşkil eder.

Bismarck 1890'larda kendisini de çok şaşırtan bir gelişmeyle kamuoyunda gerçek bir popülarite kazandı. Viyana'ya 1892 yılındaki seyahatinde muazzam kalabalıklar kendisini selamlamak için yol boyunca birikti. Her vesileyle Alman halkının saygı gösterilerine mazhar oldu. Resim ve fotoğrafları kutsal ikonalar gibi duvarlara asılırken görüntüsüyle Alman milletinin simgesine dönüştü. Bismarck öldüğünde, şair Auden'in "W. B. Yeats'in Anısına" adlı şiirinde yazdığı gibi,

Duygularının dalgaları dindi; hayranlarına karıştı,
O şimdi yüzlerce şehirde saçılı
Ve hiç tanımadığı bir muhabbete teslim.[22]

Hayranları onda ne gördüler? Kalın kaşlı ve bıyıklı, sırtında asker üniformalı, çok zaman parıldayan bir *Pickelhaube* miğferi takmış haşin bakışlı resmini hepimiz biliriz. O, Almanya'yı birleştiren adam, en akıllı, dâhi devlet adamı, her şeye gücü yeten Demir Şansölye'ydi. Resimleri her okulun her sınıfında ve birçok evin şöminesinin üzerinde asılıydı. Almanya'nın büyüklüğünü cisimleştirmiş ve görünür hale getirmişti. Bu imajı, yerine geçenler üzerinde ağır bir baskı oluşturmuştur. Caprivi'nin arzu ettiği gibi, Almanya'nın "normal insanlarla" iş görmesini imkânsızlaştırmıştır. Kayzer II. Wilhelm asker imajında Demir Şansölye'yi geçmekle beraber, imtihanın bütünü bakımından sınıfta kalmış, ne kendisini, ne de Bismarck'ın ardında bıraktığı derme çatma yapıyı kontrol altında tutabilmiştir. Neticede Birinci Dünya Savaşı Bismarck Almanya'sını büyük ölçüde yok etmiş, savaşta alınan mağlubiyet Alman devletlerinde monarşi rejimini sona erdirmiştir.

Weimar Cumhuriyeti'nin gönülsüz yurttaşları, Prusya Mareşali Paul von Beneckendorff und Hindenburg'u (1847-1934) 1925'te Devlet Başkanı olarak seçtiler. Posen şehrinde 2 Ekim 1847'de doğan Hindenburg, Junker asillerinin çocuklarını gönderdiği tipik bir *Kadettenanstalt'a*, yani Harp Okuluna gitti ve 3. Piyade Muhafız Alayında subay olarak göreve başladı. "Tüm yaşamı boyunca şahsi gelişimini etkileyen, Prusya Ordusunun görkemi bakımından en büyük hadise"[23] olan Königgratz Muharebesi'ne emri altındaki askerleriyle katıldı. Dış görünüşüyle de çok benzediği Bismarck'ın dünyasında büyüdü ve bu dünyaya bağlı kaldı. Onun gibi çatık kaşlı, iri cüsseli, sert asker görünüşlüydü. Almanya tarihçileri ondan genellikle "*Ersatz Kaiser*"[1], yani "yedek Kayzer" olarak bahsederler. Bana kalırsa, Kayzer'den çok Demir Şansölye'nin yerini aldığından "*Ersatz Bismarck*" lakabını daha fazla hak etmektedir. Bismarck'ın yarattığı Reich Şansölyeliği makamını Hitler'e teslim eden kişi de iktidardaki son Junker Hindenburg'tu. Hitler hakkında duyduğu tek tereddüdün, siyasetiyle değil de rütbesiyle ilgili oluşu bu bakımdan tipiktir. Hitler orduda basit bir çavuş rütbesinden ileri gitmemişti ve Hindenburg bu durumu çok tatsız buldu. Fosilleşmiş Prusya Mareşa-

linin yüzündeki her çizgi, "Bohemyalı çavuşu" Bismarck'ın koltuğuna yükseltmenin alçaltıcı gerekliliği karşısında titredi.

İnsan Bismarck, Dâhi Devlet Adamı Bismarck ve Demir Şansölye Bismarck, karmaşık bir siyasi miras oluşturmaktadır. Vatansever Alman biyografi yazarları gerçek hayatının rahatsız edici yönlerini eserlerine dahil etmemişler, belgelerini yayımlayan editörler de bu kısımları atlamış veya sansürlemişlerdir. Alman tarihçilerinin bir kuşağı, onun bilgeliğini, ılımlılığını ve devlet adamı olarak vizyonunu yüceltmişlerdir; kamuoyunu biçimlendirenler ve propagandacılar güçlülüğünü ve Almanlık değerlerini övmüşlerdir. Haşin, huysuz, hastalık hastası ve kadın düşmanı gerçek Bismarck sadece yirminci yüzyıl sonlarındaki biyografilerde belirmektedir. Yansıtılan bu üç Bismarck portresinin ortak özelliği, nezaket, cömertlik, merhamet, alçakgönüllülük, nefsine hâkimiyet, sabır, açık görüşlülük ve hoşgörü gibi onu mazur gösterebilecek insani değerlerin eksikliğidir. Devlet adamı Bismarck, deha Bismarck, insan Bismarck imajları bu olumlu değerlerin hiçbirini yansıtmamaktadır.

Otto von Bismarck'ın kariyerinde derin tezatlar vardır: Hep üniforma giymiş bir sivil, gücün simgesi haline gelmiş isterik bir hastalık hastası, başarısızlıklara dönüşen başarılar, yürütemeyeceği kadar karmaşık ve modern bir devlette en üst iktidarı elde tutması, modern tarihte elde edilmiş en büyük zaferin şeytanla Faust'un anlaşmasına* dönüşmesi bunlar arasındadır. Yirmi sekiz yıl boyunca muhalefeti ezmiş, kabineleri boyunduruğuna almış, siyasi muhaliflerine kamuoyu karşısında veya özel ortamlarda nefret, aşağılama ve öfke duygularını kusmuştur. Şansölye'ye karşı çıkmak için yüksek cesaret gerekmiş, fakat kimse bu cesareti gösterememiştir. 1878 yılında Kayzer'e yönelik iki suikast girişimini modern burjuva liberalizmini yıkmak için kullanırken, parlamentoya karşı sorumlu bir hükümet imkânını ortadan kaldırmıştır. Katolikleri ve sosyalistleri baskı altına almıştır. Hukuka saygı ve muhalefete hoşgörü göstermemiştir. Kültür alanındaki mirası kelimenin gerçek anlamıyla bir hiçtir. Sanatlara ilgi göstermemiş, tek bir müzeye gitmemiş, sadece genç-

* Ortaçağdan kalma bir anlatıya göre sınırsız bilgi ve güç elde etmek isteyen Faust, şeytanla bir anlaşma yapar ve karşılığında ona ruhunu verir. "Güç elde etmek için ahlaki değerleri dahil olmak üzere vazgeçemeyeceği hiçbir şey olmaması" anlamına gelen "Faustvari anlaşma", bu anlatıdan kaynaklanır. Bu anlatı, en ünlüsü Goethe'nin eseri olmak üzere birçok kez kaleme alınmıştır-e.n.

liğinde lirik şiir veya kaçış edebiyatı eserleri okumuştur. Treitschke gibi saflarına çekmek istediği kişiler dışında, bilim adamlarına ve tarihçilere ilgi duymamıştır.

On dokuzuncu yüzyılın en yetenekli siyaset adamı olmakla beraber, becerileri köhne bir yarı mutlakiyetçi krallığı ayakta tutmak ve kendisini tatmin etmekten başka bir amaç taşımamıştır. Mitolojik tanrılara yakışır vasıtalarla zavallı ve bayağı neticeler elde etmiştir. Neticede bu kadar gürültü, akılcı devlet yönetimini çivisinden çıkarıp uluslararası ilişkilerde kriz yaratmak üzere gereken kapasitenin Kayzer II. Wilhelm'e verilmesi için kopartılmıştır. Sir Edward Grey, Almanya'yı dümeni olmayan muazzam bir savaş gemisine benzetmiştir. Onu yalnız kendisinin idare edebilmesi maksadıyla bu şekilde tasarlayan Bismarck'tı. Alman işçilerine sosyal güvence sistemini vermiş, fakat devletin hukuki himayesini tanımayı reddetmiştir. Şikâyetlerini dinlemek yerine üzerlerine ateş açtırmayı tercih etmiştir. Junker dostlarını düşmanları haline getirmiş, sonra da onları alay konusu yapmış, Hıristiyan inançlarıyla eğlenmiş, itikatlarını ve değerlerini aşağılamıştır.

Bu biyografi, Max Weber'in 1918 yılındaki bir dersinde açıkladığı meşruiyet kavramının çözümlemesiyle başladı. Aynı yıl Weber "Almanya'daki Yeni Düzende Parlamento ve Hükümet" başlıklı kitabını yazmıştır. Kitabın I. Bölümü, "Bismarck'ın mirası neydi?" sorusunu yöneltmektedir. Bismarck idaresi altında 1864 yılında doğan Max Weber, Milli Liberal Partiye bağlı bir ailede büyümüş ve siyasetteki başlıca şahsiyetleri tanıma fırsatı bulmuştu. Siyasete hem katılmış, hem de izlemiştir. Weber bu bölüme Bismarck'ın Milli Liberalizmi 1878'de yıkmasını ve bununla yarattığı açmazı inceleyerek başlar. Ardından dikkatini, Bismarck'ın uzun iktidar döneminin gerçek mirasına çevirir:

> Tepedeki büyük adamın kendileri için siyaseti belirlemesini beklemeye alışmış, *siyasi eğitimi olmayan* ... siyasi *iradeden tamamen yoksun* [yazarın italikleri-JS] bir milleti arkasında bıraktı. Ayrıca, parti savaşlarında kendi iktidar siyasetini gizlemek için monarşi hissiyatını uygun olmayan bir şekilde kullanması sonucunda halk, "monarşik devlet" adına kendisi için ne karar verilirse *sabırla ve kadercilikle kabul etmeye alıştı.*[24]

Almanya'nın en büyük sosyal bilimcisinin vardığı bu ezici yargı, bizi tam bir daire çizerek Weber'in karizmatik liderlik kavramını 1918 yılın-

da ilk defa açıkladığı Münih'teki konferans salonuna geri getirmektedir. Bismarck'ta normal olarak karizmatik liderle ilişkilendirilen nitelikler eksiktir. Kitle mitinglerinde kalabalıkları etkileyememiş, parlamentodaki dinleyicilerini çarpıcı yeteneğiyle değil, daha çok hakaretleri ve azarlarıyla ayağa kaldırmıştır. Bununla beraber, onu karşı konulmaz, aynı zamanda yıkıcı bir siyasi figür yapan "şeytani" güce sahipti.

En derin ve kavranması en zor ironi Bismarck'ın şahsiyetinde yatmaktadır. Almanya'yı dürüst ve iyi kalpli bir insan olan yaşlı hükümdarının gözünde kendisini vazgeçilmez kılması sayesinde yönetti. Kral'ı ailesinden ayırdı, karı ile kocanın, baba ile oğlun arasına girdi. Şahsiyetiyle kendisine açtığı bu dar sahada sürdürdüğü iktidarı sadece I. Wilhelm ile arasındaki özel bağa dayandı. Kraliçe ve Veliaht Prenses birinin eşi, diğerinin kayınbabası olan Kral üzerindeki bu kontrolü nedeniyle ondan nefret ettiler. Kral ve Başbakanı korkunç kavgalara tutuştular, gözyaşlarına boğuldular ve ardından ikisi de ruhi çöküntüye uğradılar. Bismarck sonunda istediklerini elde etmekle beraber bunun bedelini fiziki rahatsızlıklar, uykusuzluk, sinir krizleri, mide sorunları ve depresyon belirtileriyle ödedi. Hükümdardan söküp aldığı güç olmadan yaşayamadı ancak bu güç hayatını çekilmez bir hale getirdi. Yirmi altı yıl boyunca Bismarck ve Kral sürekli bir sevgi/nefret ilişkisi içinde yaşadılar. Kral bu süre boyunca iyi tabiatını ve sükûnetini korudu. Bismarck ise bunu yapamadı. Bismarck'ın meslek hayatının en önemli ve en ürkütücü ironisi güçsüzlüğünde yatmaktadır. Çağdaşları onu "diktatör" veya "despot" olarak adlandırdı ama ne olduğunu kendisi çok iyi bilmekteydi. Gösterişsiz mezar taşına belki de bu yüzden hayatı hakkındaki tek gerçeğin yazılmasında ısrar etmişti:

Kayzer I. Wilhelm'in sadık Alman hizmetkârı.

Notlar

1. BÖLÜM GİRİŞ: BISMARCK'IN "EGEMEN BENLİĞİ" (Sayfa 1-16)

1 Schoeps, 15-16.
2 Bronsart, 249.
3 Gall, *Bismarck: The White Revolutionary*, i. 206.
4 Holstein, *Memoirs*, 52.
5 'Politik als Beruf', *Gesammelte Politische Schriften* (Münih, 1921), 396-450. Aslı Münih Üniversitesinde yapılmış bir konuşma, 1918, 1919 yılında Duncker & Humblot yayını, Münih. Online: <http://tiunet.tiu.edu/acadinfo/cas/socsci/ psych/SOC4io/Readings/Weber/Works/politics.htm
6 Ibid.
7 Chlodwig Hohenlohe-Schillingsfürst, *Memoirs*. 429, Berlin, 18 Haziran 1890.
8 Börner, *William I*. 221.
9 Busch, 4 Ekim 1878, ii. 197.
10 Bronsart, 212.
11 Urbach, 69.
12 Craig, *Fontane*. 115.
13 Ibid. 116.
14 Stosch'tan Veliaht Prens'e, 24 Ocak 1873, Hollyday, 126.
15 Stosch, 120.
16 Roon, i. 355-6.
17 Ibid. ii. 239.
18 Ibid. 260-1.
19 Engelberg, i. 315-16.
20 Craig, *The Politics*. 137.
21 Edmund Burke, *Reflections on the Revolution in France* (1790), para. 97, p. 6i.
22 Motley, *Family*. 297.
23 Spitzemberg, 304.
24 Tiedemann, 13, 15.
25 *Bismarck Die Gesammelten Werke*, ed. Wolfgang Windelband and Werner Frauendienst, 1st edn. (Berlin: Deutscheveralgsanstalt, 1933). Aşağıda kısaltması *GW*.
26 Tiedemann, 221.
27 Lucius, 129-30.
28 Ibid. 131.
29 Holstein, *Memoirs*,118.

2. BÖLÜM BISMARCK: KÖKTEN PRUSYALILIK VE ANLAMI (Sayfa 17-36)

1 Engelberg, *Bismarck: Urpreusse und Reichgründer.*
2 Clark, *Iron Kingdom.* I.
3 'Primary Source', <http://www.thenagain.inf0/Classes/S0urces/Frederick%20 the%20Great.html
4 Sigurd von Kleist, *Geschichte des Geschlects v. Kleist.* 5, <http://www.v-kleist. com/FG/Genealogie/AllgemeineGeschichte.pdf>.
5 Clark, *Iron Kingdom.* 241.
6 Theodor Fontane, *Irrungen Wirrungen* (1888) in Theodor Fontane, *Gesammelte Werke: Jubilaumsausgabe. Erste Reihe in fünf Banden* (Berlin: S. FischerVerlag, 1919), 152 ff.
7 Spitzemberg, 291.
8 Engelberg, i. 126.
9 Stern, 40.
10 Clark, *Iron Kingdom,* p. xix.
11 Fontane, *Irrungen Wirrungen.* 154.
12 Roon, ii. 86.
13 Bucholz, 30-1.
14 Paret, 4.
15 Burke, para. 322, s. 192.
16 Ibid. para. 322, s. 192.
17 Ibid. para. 77, s. 48.
18 Gentz, 19.
19 Epstein, 436.
20 Sweet, 21.
21 Ibid. 28.
22 Guglia, 147-8.
23 Mann, 40-1.
24 Frie, 57.
25 Guglia, 33.
26 Alexander von der Marwitz'ten Frie'de bulunan Rahel Varnhagen'a, 58.
27 Marwitz, Preussens Verfall und Aufstieg. 184.
28 9 Mayıs 1811, *Last Representation of the Estates of the Lebus Circle, joined by the Beeskow and Storkow Circles meeting in Frankfurt an der Oder to His Majesty the King*, Marwitz, *Preussens Verfall und Aufstieg.* 24 iff.
29 Marwitz, *ibid.* 224.
30 Frie, 280.
31 Ibid. 281.
32 Marwitz, *Preussens Verfall*, 204.
33 <http://www.deutsche-schutzgebiete.de/provinz_rheinland.htm>.
34 Brophy, *Popular Culture,* 14.
35 Ibid. 22-4.
36 Ibid. 257.
37 *Brophy,* Capitalism, Politics, and Railroads in Prussia. 25.
38 Keinemann, 20.
39 Ibid. 20.
40 *Provinzial-Correspondenz* (PC), 12/33, 19 Ağustos 1874, s. 1. <http://amtspresse.staats- bibliothek-berlin.de/vollanzeige.php?file=9838247/1874/ 1874-o8-19.xml&s=1>.

3. BÖLÜM BISMARCK: "ÇILGIN JUNKER" (Sayfa 37-90)

1 Engelberg, i. 61.
2 Ibid. 48.
3 Bismarck'tan Malwine'e, *GW* xiv. 29.
4 Engelberg, i. 102.
5 Ibid. 51.
6 Wienfort, 15.
7 Ibid.
8 Bismarck'tan Johanna'ya, 23 Şubat 1847, *GW* xiv. 67.
9 Ibid.
10 Engelberg, i. 37 ff.
11 *Neue deutsche Biographie,* xvii. 36 online: <http://mdz10.bib-bvb.de/~db/0001/bsb00016335/images/index.html?id=00016335&fip=70.20.182.111 &no=5&seite=52
12 Epstein, 593.
13 Sweet, 18.
14 Ibid. 8.
15 Ibid. 33.
16 Ibid. 34.
17 Ibid. 35.
18 Engelberg, i. 46.
19 Ibid.
20 Gentz, i. 243-4, 1 Şubat 1798.
21 *Neue deutsche Biographie,* xvii. 36 online: <http://mdz10.bib-bvb.de/~db/0001/bsb00016335/images/index.html?id=00016335&fip=70.20.182.111 &no=5&seite=52
22 Engelberg, i. 64.
23 Ibid. 107.
24 Pflanze, i. 34, n. 3.
25 Engelberg, i. 100.
26 Pflanze, i. 33-4, Bismarck, *Gedanken und Erinnerungen.* 49-50, Lucius von Ballhausen, 9 Nisan 1878, von Keudell, Haziran 1864, s. 1601.
27 Pflanze, i. 38.
28 Engelberg, i. 97, Marcks'tan alıntı.
29 Lady Emily Russell'dan HM Kraliçe Victoria'ya, 15 Mart 1873, *Empress Frederick Letters,* 131-2.
30 Spitzemberg, 248-50.
31 Engelberg, i. 93.
32 Keudell, 160.
33 Bismarck'tan Annesine, 27 Nisan 1821, *GW* xiv. 1.
34 Bismarck'tan Annesine, Easter 1825, *GW* xiv. 1.
35 Engelberg, i. 104.
36 Bismarck'tan Bernhard'a, Kniephof, 25 Temmuz 1829, *GW* xiv. 1.
37 Bismarck'tan Kardeşine, 12 Temmuz 1830, *GW* xiv. 2.
38 Engelberg, i. 116.
39 Anderson, 18,
40 Ibid.
41 Lytton Strachey, *Eminent Victorians* (Londra: Penguin Books, 1986), 26.

42 Motley, *Morton's Hope*, i. 125-7,
43 Ibid. 151-2.
44 Ibid. ii. 160-1.
45 Ibid. 163-5.
46 Marcks, *Bismarck*, 95.
47 Ibid. 89.
48 Proctor'lar ve Bull Dog'lar tarafından 1891'de tutuklanan ve Rektör Yardımcılığı Mahkemesi tarafından yargılanan son kadının ilginç hikâyesi için bkz. Deborah Kant, 'Daisy Hopkins and the Proctors', M. Phil Kriminoloji Tezi, Cambridge Üniversitesi Kriminoloji Enstitüsü, 2008.
49 Bismarck'tan Göttingen Rektörüne, *GW* xiv. 3.
50 Bismarck'tan Scharlach'a, 14 Kasım 1833, *GW* xiv. 2-3.
51 Bismarck'tan Scharlach'a, 7 Nisan 1834, *GW* xiv. 4.
52 Bismarck'tan Scharlach'a, 5 Mayıs 1834, *GW* xiv. 5.
53 Roon, i. 280.
54 Ibid. i. 68.
55 Marcks, *Bismarck*, i. 104-5.
56 Engelberg, i. 125.
57 Gall, *The White Revolutionary*, i. 35-6.
58 Pflanze, i. 38-41.
59 27 Aralık 1884, Spitzemberg, 212.
60 Bismarck'tan Scharlach'a, 18 Temmuz 1835, *GW* xiv. 5.
61 Bismarck'tan Scharlach'a, 4 Mayıs 1836, *GW* xiv. 7.
62 Motley'den Lady William Russell'a, 31 Mayıs 1863, *Motley Family*, 174.
63 Gall, *The White Revolutionary*, i. 38.
64 Aachen kenti web sitesi: <http://www.aachen.de/DE/tourismus_stadtinfo/I00_kuren_baden
65 Engelberg, i. 13122.
66 Ibid. 132.
67 Almanca Wikipedia'dan biyografi bilgileri, <http://de.wikipedia.org/ wiki/Adolf_Heinrich_von_Arnim-Boitzenburg>.
68 Engelberg, i. 133.
69 Ibid. 134.
70 Ibid. 136.
71 Ibid. 139.
72 Ibid.
73 Gall, *The White Revolutionary*, i. 39.
74 William Carr'ın kaydı, rev. K. D. Reynolds; *Oxford Dictionary of National Biography Online* (Oxford University Press 2004-8).
75 C. P. Kindleberger, *A Financial History of Western Europe*. 2nd edn. (New York: Oxford University Press, 1993), 237.
76 Bismarck'tan Johanna'ya, 14 Mayıs 1851, *GW* x. 211.
77 Engelberg, i. 144.
78 Bismarck'tan Karl Friedrich von Savigny'ye, Frankfurt, 30 Ağustos 1837, *GW* xiv. 9.
79 Bismarck'tan Bernhard'a, 10 Temmuz 1837, Engelberg, i. 143-4.
80 Ibid. 142.
81 Ibid. 146.
82 Ibid.
83 Bismarck'tan Babasına, 29 Eylül 1838, *GW* xiv. 13-17 and Caroline von Bismarck-Bohlen, 18 Haziran 1835, *GW* xiv. 6.

84 Engelberg, i. 149.
85 Gall, *The White Revolutionary*, i. 41.
86 Babasına Mektup, 29 Eylül 1838, *GW* xiv. 13-17.
87 Bismarck'tan Savigny'ye, Kniephof, 21 Aralık 1838, *GW* xiv. 17. Bkz. ayrıca Engelberg, i. 150.
88 Wienfort, 213.
89 Theodor von der Goltz, Die landliche Arbeiterklasse und der preuBische Staat (Jena, 1893), 144-7.
90 Pflanze, i. 103.
91 Spenkuch, Table 3, s. 160.
92 Marcks, *Bismarck*, i. 184.
93 Keudell, 13.
94 Ibid. 14.
95 Ibid. 16-17.
96 Bismarck'tan Babasına, Londra, 28 Temmuz 1842, *Bismarck Briefe*, No. 4, s. 6.
97 Bismarck'tan Babasına, Kniephof, 1 Ekim 1843, *Bismarck Briefe*. No. 7, s. 9-10.
98 Bismarck'tan Babasına, Norderney, 8 Ağustos 1844, *Bismarck Briefe*. 14-15.
99 Bismarck'tan Louis von Klitzing'e, 10 Eylül 1843, *GW* xiv. 21.
100 Bismarck'tan Babasına, 1 Ekim 1843, *GW* xiv. 22.
101 Bismarck'tan Oskar von Arnim'e, ibid.
102 Engelberg, i. 192.
103 Ibid. 198.
104 Clark, *Conversion*. 125 n. 3; Engelberg, i. 186.
105 Witzleben (Adelsgeschlecht) German Wikipedia <http://de.wikipedia.org/ wiki/Von_ Witzleben#Namen>.
106 Clark'ta zikredilmektedir, *Conversion*. 126.
107 Ibid. 130-1; Fischer, 60-1.
108 Petersdorff, 60 ff
109 Ibid. 62.
110 Bismarck'tan kız kardeşine, Berlin, *GW* xiv. 24.
111 Bismarck'tan Karl Friedrich von Savigny'ye, 24 Mayıs 1844, *GW* xiv. 25.
112 Bismarck'tan Scharlach'a, 4 Ağustos 1844, *GW* xiv. 25.
113 Petersdorff, 69.
114 Engelberg, i. 205.
115 Petersdorff, 73.
116 Ibid. 20.
117 Ibid. 39.
118 Sigurd von Kleist, *Geschichte des Geschlects v Kleist*, 5 <http://www.v-kleist.
119 Ibid. 43 ve 81.
120 Petersdorff, 81.
121 Bismarck'tan Kız Kardeşine, Kniephof, 9 Nisan 1845, *GW* xiv. 33.
122 Engelberg, i. 299.
123 Ibid. 201-2.
124 Bismarck'tan Kız Kardeşine, Schönhausen, 30 Eylül 1845, *Bismarck Briefe*, 35.
125 Bismarck'tan Marie von Thadden'e, ii Nisan 1846, *GW* xiv. 41.
126 Bismarck'tan Marie von Thadden-Blanckenburg'a, Kniephof, Cumartesi, Temmuz 1846, *GW* xiv. 42-3
127 Bismarck'tan Kız Kardeşine, 18 Kasım 1846, *GW* xiv. 45.
128 Blanckenburg'tan Kleist'a, 15 Mayıs 1885, Petersdorff, 93.
129 Bismarck'tan Heinrich von Puttkamer'e, 21 Aralık 1846, *GW* xiv. 46-8.

130 Bismarck'tan Puttkamer'e, 4 Ocak 1847, *GW* xiv. 48-9.
131 Bismarck'tan Kız Kardeşine, 12 Ocak 1847, *GW* xiv. 49.
132 Bismarck'tan Johanna'ya, 4 Mart 1847, *GW* xiv. 74.
133 Bismarck'tan Kız Kardeşine, 14 Nisan 1847, *GW* xiv. 83.
134 Bismarck'tan Johanna'ya, 8 Mayıs 1847, *GW* xiv. 86.
135 Holstein, *Memoirs,* 9.
136 Spitzemberg, 49-50.
137 4 Haziran 1863, ibid. 50.
138 Ibid. 235.
139 19 Mart 1870, ibid. 90.
140 11 Nisan 1888, ibid. 248-50.
141 12 Haziran 1885, ibid. 220.
142 1 Nisan 1895, ibid. 335-6.

4. BÖLÜM BISMARCK KENDİNİ TANITIYOR, 1847-1851 (Sayfa 91-138)

1 Ernst von Bülow-Cummerow Pomeranya'da büyük br mülke sahipti ancak Prusya'da 1815'ten sonraki tartışmalarda liberal kanadın yanında yer aldı. Hardenberg reformlarını tasvip edip Friedrich List'in korumacı kuramlarına karşı çıkarak büyük toprak sahiplerinin feodal tavırlarından hoşlanmadığını ortaya koyunca Bismarck'ın destekçileri arasında sevilmeyen biri haline geldi. Ancak muhalifleri siyasi ve ekonomik konularda yayımladığı görüşleri ve büyük mal varlığı nedeniyle onu düşman haline getirmekten kaçındı. *Allgemeine deutsche Biographie & Neue deutsche Biographie (Digitale Register),* cilt iii (Leipzig, 1876), 518 ff.
2 Wienfort, 113 f.
3 Marcks, *Bismarck,* i. 387-8.
4 Bismarck'tan Ludwig von Gerlach'a, 26 Mart 1847, *GW* xiv. 82
5 Marcks, *Bismarck,* i. 388.
6 Bismarck'tan Johanna'ya, 9 Mayıs 1847, *GW* xiv. 86.
7 Friedrich Meinecke, Barclay'den alıntı, 36.
8 Marcks, *Bismarck,* i. 395.
9 Clark, *Iron Kingdom.* 408.
10 Ibid. 408.
11 *Historical Atlas* <http://www.tacitus.nu/historical-atlas/population/germany. htm
12 Pflanze, i. 103.
13 Modern History Sourcebook: Spread of Railways in 19th Century <http:// www.fordham. edu/halsall/mod/indrev6.html>.
14 Bismarck'tan Kardeşine, 26 Ağustos 1846, *Bismarck Briefe.* No. 29, s. 40.
15 Bismarck'tan Johanna'ya, 28 Nisan 1847, *GW* xiv. 84.
16 Barclay, 127.
17 Clark, *Iron Kingdom,* 460.
18 Barclay, 128.
19 Marcks, *Bismarck,* i. 397.
20 Metin *GW'de* x. 3.
21 Marcks, *Bismarck,* i. 426.
22 Bismarck'tan Johanna'ya, 18 Mayıs 1847, *GW* xiv. 89.

23 Keudell, 9.
24 'Ernst Gottfried Georg von Bülow-Cummerow', *Neue deutsche Biolgraphie,* ii. 737-8 online Digitale Bibliothek: http://mdz10.bib-bvb.de/~db/0001/ bsb00016318/images/index.html?id=00016318&fip=71.242.201.13 &no=22&seite=757>.
25 21 Ocak 1848, Holstein, *Diaries.* 333-4.
26 Bismarck'tan Johanna'ya, 8 Haziran 1847, *GW* xiv. 94.
27 Bismarck'tan Johanna'ya, 22 Haziran 1847, ibid. 6.
28 Cf Ch. 2, s. 00-00.
29 Rühs, 128.
30 Clark, *Conversion.* 166.
31 Bismarck, *Die politischen Reden,*i. 25-6.
32 Ibid. 28.
33 Wagner, 292.
34 Berdahl, 349.
35 Ibid. 356.
36 'Friedrich Julius Stahl', *Allgemeine deutsche Biographie,* cilt xxxv (Leipzig, 1893), 400.
37 Kleist'tan Ludwig von Gerlach'a, 25 Ağustos 1861, ibid. 377-8.
38 Berdahl, 354.
39 Marcks, *Bismarck,* i. 421.
40 Gall, *Der weisse Revolutions.* 56 and 59.
41 Pflanze, i. 53.
42 Marcks, *Bismarck,* i. 429.
43 Petersdorff, 94.
44 Marcks, *Bismarck,* i. 446.
45 Roon, i. 503.
46 *Bismarck, Man & Statesman,* i. 20.
47 Bismarck'tan Kız Kardeşine, Schönhausen, 24 Ekim 1847, *GW* xiv. 99-100.
48 Bismarck'tan Kardeşine, Schönhausen, 24 Ekim 1847, ibid.
49 Marcks, *Bismarck,* i. 453.
50 Jonathan Steinberg, 'Carlo Cattaneo and the Swiss Idea of Liberty', in *Giuseppe Mazzini and the Globalisation of Democratic Nationalism,* ed C. A. Bayly and Eugenio Biagini (Proceedings of the British Academy, 152) (Londra ve New York: Oxford University Press, 2008), 220-i.
51 Clark, *Iron Kingdom.* 469.
52 Bernhard von Poten, 'Prittwitz', *Allgemeine deutsche Biographie,*cilt xxvi (Leipzig, 1888), 608.
53 Barclay, 141.
54 Clark, *Iron Kingdom.* 474-5. Clark'ın Berlin ihtilali anlatımı, 1848'de isyan eden bir kentte iktidarın yaşadığı açmazın, okuduğum en iyi izahatıdır. Kalabalıklar ve askerlerle iletişimin güçlüklerini, yanlış anlamaları ve akıl karışıklıklarını sadece yedi sayfada özetlemektedir.
55 Engelberg, i. 270.
56 *Bismarck, Man & Statesman,* i. 24.
57 Gall, *Der weisse Revolutions.* 70.
58 Cited ibid.
59 Engelberg, i. 273-4. Augusta Bismarck'ı Başbakan olarak atamasına karşı uyarmak için bu mektubu Eylül 1862'de Wilhelm'e vermiştir.
60 *Bismarck, Man & Statesman,* i. 24-5.
61 Engelberg, i. 275.
62 *Bismarck, Man & Statesman,* i. 29.
63 Bismarck'tan Kardeşine, 28 Mart 1848, *GW* xiv. 102.

64 *Souvenirs d'Alexis de Tocqueville,* introd. Luc Monnier (Paris: Gallimard, 1942), 63-4.
65 Engelberg, i. 280.
66 Bismarck'tan Kardeşine, 19 Nisan 1848, *GW* xiv. 105.
67 Familienartikel Heinrich (ReuB); *Neue deutsche Biographie,* cilt viii (Berlin, 1969), 386.
68 *Neue deutsche Biographie,* cilt vi (Berlin, 1964), 294-5 (Digitale Bibliothek).
69 Clark, *Conversion.* 167 ve n. 83.
70 Cf. Ch. 2, s. 000.
71 Engelberg, i. 298.
72 Ibid. 298-300.
73 Ibid. 296.
74 Bismarck'tan Hermann Wagener'e, 5 Temmuz 1848, *GW* xiv. 109.
75 9 Eylül, Gerlach, *Aufzeichnungen,* ii. 2, alıntı Engelberg'den, i. 307.
76 Engelberg, i. 297.
77 Ibid. 298.
78 Zeittafel zur deutschen Revolution 1848/49 <http://www.zum.de/Faecher/GZ BW/Landeskunde/rhein/geschichte/1848 /zeittafel.htm>.
79 Holborn, i. 75-6 and Petersdorff, 129-33.
80 Engelberg, i. 304.
81 Ibid. 305.
82 Petersdorff, 133.
83 *Zeittafel zur deutschen Revolution* 1848/49 <http://www.zum.de/Faecher/G/ BW/Landeskunde/rhein/geschichte/1848 /zeittafel.htm>.
84 Barbel Holtz, 'Ernst Heinrich Adolf von Pfuel (3.11.1779-3.12.1866)', *Neue deutsche Biographie,* cilt xx (Berlin, 2001), 362-3.
85 Bismarck'tan Johanna'ya, Berlin, Cumartesi akşamı, 23 Eylül 1848, *GW* xiv. 113.
86 Barclay, 178.
87 Anton Ritthaller, 'Friedrich Wilhelm Graf von Brandenburg', *Neue deutsche Biographie,* cilt ii (Berlin, 1955), 517.
88 *Bismarck, Man & Statesman,* i. 55-6.
89 B. Poten, 'Friedrich Heinrich Ernst von Wrangel', *Allgemeine deutsche Biographie.* cilt xliv (Leipzig, 1898), 229-32.
90 Bismarck'tan Johanna'ya, Berlin, 18 Ekim 1848, *GW* xiv. 114.
91 Ibid. 56-7.
92 Bismarck'tan Kardeşine, Potsdam, Sunday evening, 11 Kasım 1848, *GW* xiv. 117-18.
93 Rbbonline <http://www.preussen-chronik.de/_/episode_jsp/key=chronologie_ 006490.html>.
94 Bismarck'tan Johanna'ya Potsdam, 16 Kasım 1848, *GW* xiv. 119.
95 Ibid.
96 14 Nisan 1872, Lucius, 20.
97 *Verfassungsurkunde für den Preufiischen Staat* 5 Aralık 1848 (PreuBische Gesetz-Sammlung 1848, s. 375) Source: Homepage des Lehrstuhls für Rechtsphilosophie, Staats- und Verwaltungsrecht Prof. Dr. Horst Dreier, Universitat Würzburg <http://www.jura.uni-wuerzburg.de/lehrstuehle/dreier/startseite/>.
98 Verfassungsurkunde für den Preufiischen Staat. 5 Aralık 1848.
99 Spenkuch, 385.
100 0. Ibid. 366-7.
101 Bismarck'tan Kardeşine, 9 Aralık 1848, *GW* xiv. 120.
102 Engelberg, i. 325.
103 Bismarck'tan Kardeşine, Schönhausen, 10 Şubat 1849, *GW* xiv. 123.
104 Engelberg, i. 329; Petersdorff, 151-2.

105 Engelberg, i. 354.
106 Clark, *Iron Kingdom.* 494.
107 Bismarck'ın Landtag konuşması, 21 Nisan 1849, *GW* x. 29-32.
108 Bismarck'tan Kardeşine, 18 Nisan 1849, *GW* xiv. 127.
109 Bismarck'tan Johanna'ya, 8 Ağustos 1849, *GW* xiv. 131. Johannes Evangelista Gossner (1773-1858) misyoner, vaiz ve Almanya'nın dini uyanışında faal bir yazardı. Bismarck'ın atıfta bulunduğu "küçük hazineler" St. Petersburg'daki cemaati için yazılmış 1825 tarihli *Das Schatzkastchen* adlı bir dua kitabıydı. Cf. Friedrich Wilhelm Bautz, *Biographisch- bibliographisches Kirchenlexikon,* cilt ii (Spalten, 1990), 268-71 <http://www.bbkl.de/g/gossner_j_e.shtml>.
110 Bismarck'tan Johanna'ya, 17 Ağustos 1849, *GW* xiv. 133.
111 Bismarck'tan Johanna'ya, 9 Eylül 1849, *GW* xiv. 140.
112 Bismarck'tan Johanna'ya, 16 Eylül 1849, *GW* xiv. 143, also in Engelberg, i. 337.
113 R. von Liliencron, 'Radowitz', *Allgemeine deutsche Biographie,* cilt xxvii (Leipzig, 1888)
114 Konuşma 15 Nisan 1850, *GW* x. 95-6.
115 Bismarck'tan Johanna'ya, Erfurt, 19 Nisan 1850, *GW* xiv. 155.
116 Bismarck'tan Hermann Wagener'e, *Kreuzzeitung gazetesi editörü,* Schönhausen, 30 Haziran 1850, *GW* xiv. 159.
117 Bismarck'tan Sharlach'a, Schönhausen bei Jerichow an der Elbe, 4 Temmuz 1850, *GW* xiv. 161-2.
118 Bismarck'tan Kız Kardeşine, Schönhausen, 8 Temmuz 1850, *GW* xiv. 162.
119 Zeittafel zur deutschen Revolution 1848/49 <http://www.zum.de/ Faecher/G/BW/Landeskunde/rhein/geschichte/1848/zeittafel.htm>.
120 Bucholz, 44-5.
121 Clark, *Iron Kingdom.* 494-9; *Encyclopedia of* 1848 *Revolutions.* <http://www. ohiou. edu/~Chastain/dh/erfurtun.htm>.
122 Bismarck'ın Olmuetz hakkındaki konuşması, 3 Aralık 1850, *GW* x. 103ff.
123 Gall, Der weisse Revolutionar. 119.
124 Bismarck'tan Johanna'ya, Berlin, 12 Mart 1851, *GW* xiv. 199.
125 Bismarck'tan Johanna'ya, Berlin, 29 Mart 1851, *GW* xiv. 202.
126 Bismarck'tan Johanna'ya, Berlin, 7 Nisan 1851, *GW* xiv. 204.
127 Petersdorff, 190-1.
128 Bismarck'tan Johanna'ya, 28 Nisan 1851, Pflanze, i. 76.

5. BÖLÜM DİPLOMAT BISMARCK, 1851-1862 (Sayfa 139-179)

1 Dreier website: <http://www.jura.uni-Wuerzburg.de/lehrstuehle/dreier/dokumente_und_entscheidungen/dokumente_am_lehrstuhl/schlussakte_der_wiener_ministerkonferenz_15_mai_1820/>.
2 *Deutsches Staats-worterbuch,* ed. Johann Caspar Bluntschli and Karl Ludwig Theodor Brater. Published by Expedition des Staats-Wörterbuchs, 1858 Original from the University of Michigan, Digitized 8 Mayıs 8 2006, s. 6i.
3 Bismarck'tan Johanna'ya, Berlin, 3 Mayıs 1851, *GW* xiv. 208.
4 Hedwig von Blanckenburg'tan Johanna von Bismarck'a, 7 Mayıs 1851, Engelberg, i. 369.
5 Bismarck'tan Johanna'ya, 14 Mayıs 1851, *GW* x. 2ii.
6 Bismarck'tan Kleist-Retzow'a, 4 Temmuz 1851, Pflanze, i. 51.

7 Bismarck'tan Johanna'ya, Berlin, 5 Mayıs 1851, *GW* xiv. 208.
8 Bismarck'tan Johanna'ya, 8 Mayıs 1851, *GW* xiv. 209.
9 Engelberg, i. 367.
10 Anthony Trollope, *Barchester Towers* (1857) (Londra: Penguin Classic, 1994), 188.
11 Ferdinand Larsalle's 'Open Answer of I March, 1863" in Oncken, 281.
12 *GW* xiv. 209.
13 Bismarck'tan Johanna'ya, 18 Mayıs 1851 *GW* xiv. 213.
14 Bismarck'tan Wagener'e, 5 Haziran 1851, *GW* xiv. 217.
15 Engelberg, i. 386.
16 Bismarck'tan General Leopold von Gerlach'a, 22 Haziran 1851, *GW* xiv.219-20.
17 Bismarck'tan Johanna'ya, Frankfurt, 16 Ağustos 1851, *GW* xiv. 237 ve 6 Eylül 1851, ibid. 240.
18 Bismarck'tan Kardeşine, Frankfurt, 22 Eylül 1851, *GW* xiv. 241.
19 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, 23 Şubat 1853, *GW* xiv. 292.
20 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, 6 Şubat 1852, *GW* xiv. 249-50.
21 Willms, 97.
22 Ibid.
23 Holstein, *Memoirs*, 22-3.
24 Herman von Petersdorff, 'Georg Freiherr von Vincke', *Allgemeine deutsche Biographie*, cilt xxxix (Leipzig, 1895), 748.
25 Ibid. 750.
26 25 Mart 1852, Bismarck and Vincke have a duel: Bismarck'tan Kayınvalidesine, 4 Nisan 1852, *GW* xiv. 258.
27 Georg Buchman'ın *Geflügelte Worte: Der Citatenschatz des deutschen Volkes*, 510-11'deki özdeyiş, İmparator I. Maximillian'a aittir ve on altıncı yüzyılda söylenmiştir.
28 Bismarck'tan General Leopold von Gerlach'a, Frankfurt, 2 Ağustos 1852, *GW* xiv. 275.
29 Bismarck'tan Kız kardeşine, Frankfurt, 22 Aralık 1853, *GW* xiv. 336.
30 Pflanze, i. 86-7.
31 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, 19 Aralık 1853, *GW* xiv. 334.
32 Engelberg, i. 396.
33 'Prokesch von Osten, Anton Franz Kont (1795-1876)', *Neue deutsche Biographie*. cilt xx (Berlin, 2001), 739-40.
34 Bismarck'tan Manteuffel'e, 12 Şubat 1853, cited in Engelberg, i. 384.
35 Ibid. 384.
36 Gerlach, *Briefe*. 28 Ocak 1853, s. 33-4.
37 Leopold von Gerlach Güncesi, 27 Temmuz 1853, Engelberg, i. 403-4.
38 Willms, 100.
39 Pflanze, i. 90.
40 Engelberg, i. 424.
41 Willms, 100.
42 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, Frankfurt, Maundy Thursday 13 Nisan 1854, *GW* xiv. 352.
43 Bismarck'tan Kardeşine, 10 Mayıs 1854, *Bismarck Briefe*. No. 144, s. 174-5.
44 10 Temmuz 1854, ibid. No. 147, s. 177.
45 Ibid. 179, n. 1.
46 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, Frankfurt, 15 Aralık 1854, *GW* xiv. 374-5.
47 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, Frankfurt, 21 Aralık 1854, *GW* xiv. 375.
48 Engelberg, i. 424.
49 *Bismarck Briefe*. 181, n. 1.

50 Bismarck'tan Kardeşine, Frankfurt, 26 Mart 1855, ibid. No. 154, s. 181.
51 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, 2 Şubat 1855, *GW* xiv. 381.
52 Engelberg, i. 428.
53 Ibid.
54 Tiedemann, 281.
55 Urbach, 61.
56 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, Frankfurt, 10 Şubat 1855, *GW* xiv. 384.
57 <http://www.famousquotesandauthors.com/topics/revolution_and_reform_ quotes.html
58 Letters of the Empress Frederick. 6.
59 Ibid. 7.
60 Bismarck'tan General Leopold von Gerlach'a, Frankfurt, 8 Nisan 1856, *GW* xiv.
61 Pflanze, i. 81.
62 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, Berlin, 2/4 Mayıs 1860, *GW* xiv. 549.
63 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, Frankfurt, 15 Eylül 1857, *GW* xiv. 415.
64 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, Frankfurt, 2 Mayıs 1857, *GW* xiv. 464-8.
65 Gerlach'tan Bismarck'a, 6 Mayıs 1857, No. 103, s. 208-13.
66 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, Frankfurt, 30 Mayıs 1857, *GW* xiv. 470.
67 Leopold von Gerlach'tan Bismarck'a, *Briefe*. 22 Aralık 1857, No. 107, s. 223.
68 Ibid. 23 Şubat 1858, No. 109, s. 229.
69 Leopold von Gerlach, *Briefe*. No. 110, i Mayıs 1860, s. 229-32.
70 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, Berlin, 2/4 Mayıs 1860, *GW* xiv. 549.
71 *Bismarck, Man & Statesman*, i. 52-3.
72 David Barclay, IV. Friedrich Wilhelm biyografisinde 1853'ten itibaren hafızasını ve kelimeleri kullanma kapasitesini yitiren Kral'ın durumunu canlı ifadelerle anlatmaktadır. Bir felç daha geçirmesinin ardından 8 Ekim 1858'de bilincini kazandığında "insan ve eşyalara doğru kelimeleri bulma imkânını yitirmişti. Durumu istikrar kazanmasına rağmen görevinin gerektirdiği faaliyetlere tekrar başlayabilmesi için uzun zaman gerekeceğini herkes anladı." (Barclay, 279).
73 Leopold von Gerlach, *Briefe*. 1 Mayıs 1860, No 110, s. 231-2.
74 Pflanze, i. 140.
75 Ibid. 82.
76 Klaus-Jürgen Bremm, *Von der Chaussee zur Schiene: Militar und Eisenbahnen in Preufien* 1833 *bis* 1866, Militargeschichtliche Studien (Munich: Oldenbourg, 2005).
77 'Moltke', *Neue deutsche Biographie*, ed. Historischen Kommission bei der Bayerischen Akademie der Wissenschaften (Berlin: Duncker & Humblot, 1953), xviii. 13.
78 Bucholz, 33-4.
79 Ibid.33.
80 Moltke, *Neue deutsche Biographie*. 14.
81 Bucholz, 40-1.
82 Bucholz, 49.
83 Bucholz, 49.
84 Walter, 500-15.
85 8 Temmuz 1870, Holstein, *Memoirs*. 41.
86 9 Ocak 1871, Versailles, Verdy du Vernois, *Imgrossen Hauptquartier*. 239.
87 3 Eylül 1870, Waldersee, 95.
88 Bismarck'tan Stadtrat Gaertner'e, Frankfurt, 3 Şubat 1858, *GW* xiv. 484.
89 Letters of the Empress Frederick, 11.
90 Kurt Börries, 'Friedrich Wilhelm IV', *Allgemeine deutsche Biographie & Neue deutsche Biographie* (Digitale Register), cilt v (Berlin, 1961), 565.

91 Otto Pflanze, *Bismarck and the Development of Germany: The Period of Unification, 1815-1871* (Princeton: Princeton University Press, 1971), 121-2.
92 Ibid. 134.
93 Wagner, 293.
94 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, Frankfurt, 20 Şubat 1859, *GW* xiv. 484.
95 Bismarck'tan Kardeşine, Frankfurt, 29 Nisan 1858, *GW* xiv. 488.
96 Roon, i. 342.
97 Walter, 210, n. 81.
98 Roon, i. 213.
99 Prenses Augusta'dan Roon'a, 22 Ekim 1848, ibid. 219.
100 Roon'dan Prenses Augusta'ya, 6 Kasım 1848, ibid. 225.
101 Ibid. 226.
102 Prenses Augusta'dan Binbaşı Roon'a, 10 Aralık 1848, ibid. 231.
103 Prens Wilhelm'den Roon'a, 9 Ocak 1849, ibid. 231.
104 Ibid. 233-4.
105 Ibid. 257.
106 Anna'dan Roon'a, 31 Aralık 1850, ibid. 261.
107 Ibid. 266-7.
108 Roon'dan Bismarck'a, Coblenz, 14 Temmuz 1852, ibid. 267-8.
109 Roon'dan Perthes'e, 9 Kasım 1857, ibid. 334-5.
110 Ibid. 343-4.
111 Ibid. 348.
112 Ibid. 350-2.
113 The United States Constitution Online <http://www.usconstitution.net/ const.html#Am2
114 Pflanze, i. 105.
115 Clark, *Iron Kingdom*. 407.
116 Richard L. Gawthrop, 'Literacy Drives in Pre-Industrial Germany', Robert F. Arnove and Harvey J. Graff (eds.), *National Literacy Campaigns: Historical and Comparative Perspectives* (New York: Springer, 1987), 29.
117 Pflanze, i. 105.
118 Karl Demeter, *Das Deutsche Heer und seine Offiziere* (Berlin, 1930), 13-29 and 69-95.

6. BÖLÜM İKTİDAR (Sayfa 181-225)

1 Wolfgang Wippermann, 'Otto von Manteuffel', *Allgemeine deutsche Biographie*. cilt xx (Leipzig, 1884), 270-1 <http://mdz10.bib-bvb.de/~db/bsb00008378/images/index.html>.
2 Ibid. 232.
3 Bismarck'tan Johanna'ya, Berlin, 15 Ocak 1859, *GW* xiv. 496.
4 Otto Kont Stolberg-Wernigerode, 'Bismarck', *Neue deutsche Biographie*, cilt ii (Berlin, 1955), 270 <http://mdz10.bib-bvb.de/~db/0001/bsb00016318/images/index.html?id=00016318&fip=81.129.122.54&no=19&seite=297>.
5 Roon'dan Anna'ya, 9 Ocak 1859, Roon, i. 360.
6 Roon'dan Anna'ya, 10 Ocak 1859, ibid. 361-2.
7 Roon'dan Anna'ya, ii Ocak 1859, ibid. 362.
8 Roon, ibid. 363-4.
9 Stern, 14-15.

10 Ibid. 17.
11 Bismarck'tan Freiherr Georg von Werther'e, Frankfurt, 25 Şubat 1859, *GW* xiv. 501.
12 Bismarck'tan Kardeşine, Frankfurt, 3 Mart 1859, *GW* xiv. 502.
13 Bismarck'tan Johanna'ya, 17 Mart 1859, *GW* xiv. 504.
14 Bismarck'tan Johanna'ya, Berlin, 22 Mart 1859, *GW* xiv. 506.
15 Bismarck'tan Kız Kardeşine, Petersburg, 19/31 Mart 1859, *Bismarck Briefe.* No. 210, s. 253-4.
16 Bismarck'tan Kardeşine, Petersburg, 8 Mayıs 1859, *GW* xiv. 519.
17 Bismarck'tan Johanna'ya, Petersburg, 28 Nisan 1859, *GW* xiv. 515.
18 Bismarck'tan Johanna'ya, St. Petersburg, 4 Nisan 1859, *GW* xiv. 511.
19 Bismarck'tan Frau Peterhof'a, 28 Haziran 1859, *GW* xiv. 529.
20 Bismarck'tan Johanna'ya, Petersburg, 2 Temmuz 1859, *GW* xiv. 533.
21 Bismarck'tan Otto von Wentzel'e, Petersburg, 1 Temmuz 1859, *GW* xiv. 531-2.
22 Roon, i. 372.
23 Kenney, 36.
24 Beller, 69.
25 Odo Russell'dan Lady William'a, 23 Mart 1852, Urbach, 28.
26 'Villafranca, Conference of', *Encyclopedia Britannica* Online (2008). <http:// proxy.library.upenn.edu:3225/eb/article-9075366>.
27 Bismarck'tan Kardeşine, Petersburg, 8 Mayıs 1859, *GW* xiv. 519.
28 Bismarck'tan Schleinitz'e, Petersburg, 12 Mayıs 1859, *GW* iii. 35 ff.
29 Bucholz, 66-7.
30 Roon'dan Perthes'e, 15 Haziran 1859, Roon, i. 375.
31 Bismarck, Man & Statesman, i. 251.
32 Engelberg, i. 477.
33 Bismarck'tan Kardeşine, Berlin, 3 Ağustos 1859, *GW* xiv. 536.
34 Pflanze, ii. 58.
35 Bismarck'tan Kardeşine, St. Petersburg, 15 Temmuz 1860, *GW* xiv. 556.
36 Bismarck'tan Kız Kardeşine, Berlin, 24 Eylül 1859, *GW* xiv. 538.
37 Bismarck'tan Johanna'ya, Lazienki Palace, 19 Ekim 1859, *GW* xiv. 541.
38 Roon'dan Anna'ya, 24 Ekim 1859, Roon, i. 388.
39 Roon'dan Anna'ya, 28 Ekim 1859, ibid. 389-90.
40 Heinz Kraft, 'Adold Heinrich von Brandt', *Neue deutsche Biographie,* cilt ii (Berlin, 1955), 531.
41 General Heinrich von Brandt'tan Binbaşı Albrecht von Stosch'a, Berlin, 19 Ekim 1859, Stosch, 48.
42 Roon'dan Anna'ya, 4 Kasım 1859. Roon, i. 391.
43 Ibid. 402-5.
44 Pflanze, ii. 10.
45 'Clemens Theodor Perthes', *Neue deutsche Biographie,* cilt xx (Berlin, 2001), 202.
46 Perthes to Roon'a, 4 Aralık 1859, Roon, i. 409.
47 Walter, 32, 'Once more, let me repeat: there is no research on the Roon reforms.'
48 Ibid. 25-6.
49 Ibid. 33.
50 Karl Georg Albrecht Ernst von Hake (1768-1835), *Allgemeine deutsche Biographie.* cilt x (Leipzig, 1879), 394-6. Hake "Napoleon" kuşağına dahildi ve iki defa Harbiye Bakanlığı yaptı. *ADB* onun hakkında: "birinci sınıf bir devlet adamı ve komutan veya dahi bir teşkilatçı olmamakla beraber vatanına düzgün ve faydalı hizmetler eden makul ve faal bir kişiydi" demektedir. (ibid)

51 Walter, 341.
52 Duncker, 183.
53 'August Reichensperger, (1808-1895)', *Allgemeine deutsche Biographie & Neue deutsche Biographie* (Digitale Register), cilt xxi (Berlin, 2003), 309-10.
54 Bismarck'tan Moritz'e, 12 Şubat 1860, Pflanze, i. 143, n. 39.
55 Bismarck'tan Johanna'ya, Berlin, 7 Mayıs, *GW* xiv. 551.
56 Roon, ii. 19-20.
57 Bernhard von Poten, 'Edwin Freihher von Manteuffel', *Allgemeine deutsche Biographie & Neue deutsche Biographie* (Digitale Register), cilt lii, Nachtrage bis 1899 (Leipzig, 1906), 178.
58 Craig, 'Portrait of a Political General', 2.
59 Ibid. 2, n. 4.
60 Ibid. 32.
61 Schweinitz, 214-16.
62 *PC* 21/11, 14 Mart 1883, s. 4, <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/vol- lanzeige.php ?file=9838247%2F1883%2F1883-03-14.xml&s=4>.
63 Craig, 'Portrait of a Political General', 32, n. 108.
64 Ibid. 11-12.
65 Ibid. 12.
66 Stefan Hartmann, 'Manteuffel', *Neue deutsche Biographie,* cilt xvi (Berlin, 1990), 88.
67 Bismarck'tan Leopold von Gerlach'a, Frankfurt, 19 Aralık 1857, *GW* xiv. 481.
68 Bismarck'tan Kardeşine, Berlin, 12 Mayıs 1860, *GW* xiv. 553.
69 Ibid.
70 Schlözer'den Kardeşine, 2 Haziran 1860, Schlözer, 149.
71 Bismarck'tan Geh. Legationsrath Wentzel'e, Petersburg, 16 Haziran 1860, *GW* xiv.554-5.
72 Engelberg, i. 529.
73 Bismarck'tan Kızkardeşine, Zarskoe-Selo, 4 Ekim 1860, *GW* xiv. 562-3.
74 Holstein, *Memoirs.* 4-6.
75 Pflanze, i. 173.
76 Craig, 'Portrait of a Political General', 13.
77 Hermann von Petersdorff, 'Twesten" (1820-70), *Allgemeine deutsche Biographie.* cilt xxxix (Leipzig, 1895), 35.
78 Ibid. 35 and Pflanze, i. 171.
79 'Twesten', op. cit. 35-6.
80 Roon, ii. 2I.
81 <http://www. dhm.de/lemo/html/kaiserreich/innenpolitik/ fortschrittspartei/index.html>
82 Roon, ii. 50.
83 Bismarck'tan Roon'a, 1-3 Temmuz 1861, Roon, ii. 29-32.
84 Ibid. 30.
85 Bismarck'tan Alexander Ewald von Below-Hohendorf'a (1800-81), Stolpmünde, 18 Eylül 1861, *GW* xiv. 578.
86 Bismarck'tan Kız kardeşi Malwine'e, Petersburg, 8 Kasım 1861, *Bismarck Briefe.* No. 258, s. 322.
87 Sitzverteilung in der Zweiten Kammer des Landtags 1848-1870', *Wahlen in Deutschland bis* 1918: *Landtage Königreich Preufien-*<http://www.wahlen-in- deutschland.de/klPreussen. htm>.
88 Craig, 'Portrait of a Political General', 19.
89 Craig, *The Politics.* 137.
90 'Sitzverteilung in der Zweiten Kammer des Landtags 1848-1870', *Wahlen in Deutschland bis* 1918: *Landtage Königreich Preu en.* <http://www.wahlen-in- deutschland.de/klPreussen. htm>.

91 'Urwahlerstatistik 1849-1913, Preussen', *Wahlen in Deutschland bis 1918 Landtage Königreich Preu en.* <http://www.wahlen-in- deutschland.de/klPreussen.htm>.
92 Bismarck'tan Roon'a, 12 Nisan 1862, Roon, ii. 79-80.
93 Bismarck'tan von Wentzel'e, 19 Nisan 1862, *Bismarck Briefe*. No. 264, s.330-1.
94 Bismarck'tan Johanna'ya, 17 Mayıs 1862, *Bismarck Briefe.* 332.
95 Roon, ii.86.
96 Yayımlanmamış memo, 21 Mayıs 1862, cited in Schoeps, 235.
97 Bismarck'tan Johanna'ya, 23 Mayıs 1862, *Bismarck Briefe*. 332.
98 Bismarck'tan Johanna'ya, Berlin, 25 Mayıs 1862, *Bismarck Briefe*. No.2 68 s. 334; Bismarck'tan Kardeşine, 25 Mayıs 1862, ibid. 333.
99 Roon, ii. 92.
100 Roon'dan Bismarck'a, 4 Haziran 1862, ibid. 93.
101 Ibid. 94.
102 Bismarck'tan Roon'a, Paris, 8 Haziran1862, ibid. 97.
103 Roon'dan Bismarck'a, Berlin, 26 Haziran 1862, ibid. 99.
104 Moneypenny and Buckle, ii. 765.
105 Bismarck'tan Roon'a, Paris, 5 Temmuz 1862, Roon, ii. 101.
106 Bismarck'tan Johanna'ya, 14 Temmuz 1862, *Bismarck Briefe*. No. 279, 345-6
107 Roon'dan Perthes'e, 6 Temmuz 1862, Roon, ii. 106-7.
108 Orloff, 38.
109 Ibid. 56-7.
110 Ibid. 57.
111 Ibid. 57.
112 Bismarck'tan Katherina Orloff'a, Letter No. 5, Biarritz, 21 Ekim 1865, ibid. 113.
113 Roon'dan Bismarck'a, Zimmerhausen, 29 Ağustos 1862, Roon, ii. 109.
114 Bismarck'tan Roon'a, Toulouse, 12 Eylül 1862, *Bismarck Briefe,* 361.
115 Roon, ii. 115.
116 *Bismarck, Man & Statesman*, i. 293.
117 Roon, ii. 120-1, and also Pflanze, i. 180.
118 *Bismarck, Man & Statesman*, i. 294.
119 Ibid.
120 Bismarck, Man & Statesman, i. 295.
121 Veliaht Prensesin Günlüğü, Schoeps, 31.
122 Engelberg, i. 518.
123 Stern, 28.
124 Petersdorff, 338.
125 Kleist-Retzow'tan Ludwig von Gerlach'a, 22 Eylül 1862, ibid. 340.
126 Bismarck'tan von Wentzel'e, 28 Eylül 1862, *Bismarck Briefe*, No. 281, s. 363.
127 Stosch'tan von Holtzendorff'a, Magdeburg, 28 Eylül 1862, Stosch, 52.
128 Bismarck'ın Meclis Bütçe Komisyonundaki konuşması, "Kan ve Demir", 30 Eylül 1862, Pflanze, i.
129 Gall, *The White Revolutionary*, i. 206.
130 *Bismarck, Man & Statesman*, i. 313-14.
131 Schoeps, 105.
132 Kurd von Schlözer, 3 Ekim 1862, Pflanze, i. 179.
133 Schoeps, 105.

7. BÖLÜM "HEPSİNİ YENDİM! HEPSİNİ!" (Sayfa 227-312)

1 Perthes'ten Roon'a, 28 Nisan 1864, Roon, ii. 238,
2 Ibid. 260-1.
3 Kurd von Schlözer, 3 Ekim 1862, Pflanze, i. 179.
4 Ibid. 169.
5 Ibid. 182.
6 Adolf Graf von Kleist'tan (1793-1866) Hans von Kleist'a, 9 Kasım 1862, Petersdorff,
7 Manteuffel'den Roon'a, 5 Aralık 1862, Craig, 'Portrait of a Political General', 26.
8 Clark, *Iron Kingdom*, 522.
9 Bismarck'tan Prens VII. Henry von Reuss'a, 23 Kasım 1862, *GW* xiv. 629.
10 Engelberg, i. 532.
11 Brunck, 36.
12 Huber, cilt ii, bölüm II. I.
13 Brunck, 64 n. 1.
14 Bismarck'tan Johanna'ya, 7 Ekim 1862, *Bismarck Briefe,* No. 292, s. 363.
15 Pflanze, ii. 35.
16 Holstein, *Memoirs*, 6.
17 Pflanze, ii. 45-6.
18 Ibid. 48, n. 45.
19 Stosch'tan von Normann'a, Prödlitz (Bohemia), 17 Temmuz 1866, Stosch, 102
20 *Bismarck, Man & Statesman*, ii. 331.
21 Stern, 30.
22 *Bismarck, Man & Statesman,* ii. 329, 330, 333, 334.
23 Ibid. 370.
24 Roon, ii. 127; Brunck, 101.
25 Pflanze, i. 193.
26 *Bismarck, Man & Statesman*, ii. 342-3.
27 Ibid. 346.
28 Pflanze, i. 195.
29 Lucius, 2.
30 Bismarck Speech, 31 Mart 1863, *GW* x. 179.
31 Ludwig von Gerlach'tan Hans von Kleist'a, 23 Nisan 1863, Petersdorff, 347.
32 Bismarck'tan Motley'e, Berlin, 17 Nisan 1863, *Bismarck Briefe*. No. 297, s. 366-7.
33 Motley, *Family*. 174-8.
34 Pflanze, i. 210.
35 *Bismarck, Man & Statesman*, ii. 350.
36 Prenses Victoria'dan Kraliçe Victoria'ya, 8 Haziran 1863, *Letters of the Empress Frederick*. 41-2.
37 Bismarck'tan Roon'a, Karlsbad, 6 Temmuz 1863, *Bismarck Briefe*. No. 299, s. 369-70.
38 Bismarck'tan Johanna'ya, Nürnberg, 19 Temmuz 1863, ibid. No. 303, s. 372.Pflanze, i. 197.
39 Pflanze, i. 197.
40 *Bismarck, Man & Statesman*, ii. 375-6.
41 Bismarck'tan Johanna'ya, Baden, 29 Ağustos 1863, *Bismarck Briefe*. No. 312.
42 Huber, 32-3.
43 Oncken, 59.
44 Footman, 175.

45 Lassalle'den Dammer'e, 12 Mayıs 1863, Oncken, 360.
46 George Meredith, *The Tragic Comedians* (Westminster: Archibald Constable & Co. 1902).
47 Roberts, 174.
48 Meredith, 57.
49 Hans Wolfram von Hentig, 'Sophie Grafin von Hatzfeldt', *Neue deutsche Biographie,* cilt viii (Berlin,1969), 67.
50 Georg Brandes, *Ferdinand Lassalle* (1881) English edn. (Londra: William Heineman, New York: The Macmillan Company, 1911), 22-3.
51 Ibid. 24.
52 Ibid. 30-1
53 Oncken, 254-5.
54 Ferdinand Lassalle, 2 Şubat 1839, *Tagebuch.* 85-6.
55 Iring Fetscher, 'Lassalle', *Neue deutsche Biographie,* cilt xiii (Berlin, 1982), 662.
56 Ibid.
57 Brandes, *Lassalle.* 24.
58 Oncken, 228-9.
59 Ibid. 230; Studt, 236-7.
60 Oncken, 243-4.
61 Ibid. 236-7.
62 Ibid. 256.
63 Footman, 156.
64 Ibid. 153-4.
65 Lasalle'den Kontes Hatzfeldt'e, 3 Mart 1862, Footman, 162-3.
66 Haenisch, 119.
67 Ibid. 119
68 Oncken, 379.
69 Ibid. 467.
70 Marx'dan Engels'e, ibid. 473.
71 Karl Marx, *Das Kapital: Kritik der politischen Ökonomie* (Stuttgart: Albert Kroner Verlag, 1969, 5. İlk Alman baskısına önsöz, Londra, 25 Temmuz 1867. Karl Marx, *Kapital, 1. Cilt*, Çevirenler: Mehmet Selik ve Nail Satlıgan (Yordam Kitap, 2011).
72 Oncken, 373-4.
73 Ibid. 374.
74 Studt, 245-8.
75 Ibid. 251-2.
76 Willy Andreas, 'Arthur von Brauer', *Neue deutsche Biographie,* cilt ii (Berlin, 1955), 543-4.
77 Studt, 251.
78 Ibid. 251-2.
79 Holstein, *Memoirs.* 52 f.
80 *Bismarck, Man & Statesman*, ii. 357.
81 Roon, ii. 167.
82 *PC* 1/15, 7 Ekim 1863, <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/vollanzeige. php?file=9838247/1863/1863-i0-07.xml&s=i>.
83 Ibid.
84 'Sitzverteilung in der Zweiten Kammer des Landtags 1848-1870', *Wahlen in Deutschland bis* 1918: *Landtage Königreich Preufien* <http://www.wahlen-in- deutschland.de/klPreussen. htm>.
85 Hans von Kleist'tan Bismarck'a, 6 Kasım 1863, Petersdorff, 356.
86 Roon, ii. 170.

87 *PC* 1/22, 25 Kasım 1863, s. 2, <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/ verzeichnis. php>.
88 Ibid. 1.
89 Bismarck'tan adı bilinmeyen muhataba, Berlin, 22 Aralık 1862, *Bismarck Briefe.* No. 295, s. 365.
90 Pflanze, i. 236.
91 Clark, *Iron Kingdom.* 524.
92 Pflanze, i. 237.
93 Grenville, 253.
94 *Bismarck, Man & Statesman*, ii. 10.
95 Ibid. 12 and 13.
96 Ibid. i. 359.
97 Schoeps, 55.
98 Ibid. 56.
99 Pflanze, i. 242.
100 Roon, ii. 189.
101 Stern, 39.
102 Roon'dan Perthes'e, 17 Ocak 1864, Roon, ii. 180.
103 John Prest, 'Russell, John [formerly Lord John Russell], first Earl Russell (1792-1878)', *Oxford Dictionary of National Biography* (Oxford: Oxford University Press, Eylül 2004); online edn, Ocak 2008 <http://www.oxforddnb. com/view/article/24325 >, son erişim 2 Ocak 2009.
104 Ibid.
105 Pflanze, i. 248.
106 Embree, 29.
107 Ibid. 29-30.
108 Bismarck'tan Roon'a, 21 Ocak 1864, Roon, ii. 171-2.
109 *Bismarck, Man & Statesman*, ii. 379-80.
110 Holstein, *Memoirs.* 25.
111 Bismarck'tan Roon'a, Mart 1864 sonu, Roon, ii. 226.
112 Embree, 45.
113 Roon'dan Kral'a, 16 Mart 1864, Roon, ii. 214 and 215.
114 Pflanze, i. 249.
115 Craig, *Fontane.* 84.
116 Bismarck'tan Graf Arnim-Boitzenburg'a, 16 Mayıs 1864, *Bismarck Briefe. No.* 331, s. 388.
117 Bismarck'tan Motley'e, Berlin, 23 Mayıs 1864, *Bismarck Briefe.* No. 332, s. 389.
118 Motley'den Bismarck'a,Vienna, 28 Mayıs 1864; Motley, *Family.* 201-2.
119 Bismarck'tan Theodor von Bismarck-Bohlen'e, Berlin, 23 Mayıs 1864, *Bismarck Briefe.* No. 333, s. 391.
120 Roon'dan Moritz von Blanckenburg'a, 24 Mayıs 1864, Roon, ii. 243.
121 Pflanze, i. 252.
122 *Bismarck, Man & Statesman*, ii. 36.
123 Roon, ii. 245.
124 Ibid. 247.
125 Ibid. 248.
126 *Bismarck, Man & Statesman*, ii. 30-1.
127 Pflanze, ii. 253.
128 Ibid. 253.
129 Eyck, *Bismarck*, i. 624.

130 *Bismarck, Man & Statesman*, ii. 32.
131 Moneypenny and Buckle, ii. 80.
132 Brunck, 150.
133 Roon'dan Moritz von Blanckenburg'a, 26 Mart 1866, Roon, ii. 259.
134 Stern, 44-5.
135 Brunck, 143.
136 Pflanze, i. 249.
137 Bismarck'tan Kız Kardeşine, Carlsbad, 27 Haziran 1864, *Bismarck Briefe*. No. 336, s. 392.
138 Roon, ii. 254.
139 Bismarck'tan Johanna'ya, Karlsbad, 20 Temmuz 1864, *GW* xiv. 672.
140 Bismarck'tan Kardeşine, Viyana, 22 Temmuz 1864, *Bismarck Briefe*. No. 340, s. 394.
141 Mary Motley'den Kızına, 1 Ağustos 1864, Motley, *Family*. 209-14.
142 Moneypenny and Buckle, ii. 82.
143 Pflanze, i. 255.
144 Stern, 51.
145 Bismarck'tan Roon'a, Reinfeld, 22 Eylül 1864, Roon, ii. 284.
146 *PC* 2/45, Kasım 1864, s. I <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/ vollanzeige. php?file=9838247/1864/1864-11 -02.xml&s=i>.
147 Franz Freiherr von Samaruga, 'Mensdorff', *Allgemeine deutsche Biographie*, cilt xxi (Leipzig, 1885), 366.
148 Pflanze, i. 259.
149 *Bismarck Briefe*. No. 362, s. 408, n. 4.
150 Pflanze, i. 260.
151 Ibid.
152 Stern, 8.
153 I. Wilhelm'den Roon'a, 25 Nisan 1865, Roon, ii. 329.
154 Manteuffel'den Kral'a, 2 Mayıs 1865, Craig, 'Portrait of a Political General', 25.
155 Röhl, 'Kriegsgefahr', 97.
156 Pflanze, i. 261.
157 Manteuffel to Roon'a, 4 Haziran 1865, Roon, ii. 321.
158 Stern, 60.
159 Röhl, 'Kriegsgefahr', 97.
160 Brunck, 144.
161 Wolfgang Köllmann, 'August von der Heydt', *Neue deutsche Biographie*, cilt ix (Berlin, 1972), 75.
162 August von der Heydt'ten Bismarck'a, 22 Haziran 1865, Brunck, 146.
163 Radtke, 356.
164 Ibid. 17.
165 Bismarck'tan Roon'a, 3 Temmuz 1865, *Bismarck Briefe*. No. 365, s. 410.
166 Röhl, 'Kriegsgefahr', 94 ve n. 34.
167 Ibid. 97 and Bismarck'tan Eulenburg'a, 4 Temmuz, ibid. 98.
168 Bismarck'tan Eulenburg'a,11 Temmuz 1865, ibid. 98-9.
169 Karl Wippermann, 'Otto von Camphausen', *Allgemeine deutsche Biographie*, cilt xlvii, Nachtrage bis 1899 (Leipzig, 1903), 429.
170 Stern, 64.
171 Bismarck'tan Eulenburg'a, 11 Temmuz 1865, Röhl, 'Kriegsgefahr', 99.
172 *'Oppenheim Familie'*, Allgemeine deutsche Biographie & Neue deutsche Biographie (Digitale Register) cilt xix (Berlin, 1999), 559.
173 Brophy, *Capitalism, Politics, and Railroads in Prussia*. 156-7.

174 Nikolaus von Preradowich, 'Blome', *Neue deutsche Biographie,* cilt ii (Berlin, 1955), 315
175 Bismarck'tan Eulenburg'a, 30 Temmuz 1865, Röhl, 'Kriegsgefahr', 101.
176 Tiedemann, 281.
177 Bismarck'tan Eulenburg'a, 1 Ağustos 1875, Röhl, 'Kriegsgefahr', 99.
178 Roon'dan Moritz von Blanckenburg'a, 1 Ağustos 1865, Roon, ii. 354.
179 Stern, 64-5.
180 Chotek'ten Mensdorff'a, 12 Ağustos 1865, Stern, 64.
181 Pflanze, i. 263.
182 Bismarck'tan Eulenburg'a, 18 Ağustos 1865, Röhl, 'Kriegsgefahr', 102.
183 Lawrence D. Steefel, 'The Rothschilds and the Austrian Loan of 1865', *Journal of Modern History.* 8/1 (Mart 1936), 36.
184 *Budissiner Nachrichten.* 11 Haziran 1865, in Green, 267.
185 Stosch'tan von Holtzendorff'a, Magdeburg, 31 Ağustos 1865, Stosch, 63.
186 Busch, i. 490.
187 Wawro, *Austro-Prussian War.* 17.
188 Walter, 580-1.
189 Stosch'tan von Holtzendorff'a, Magdeburg, 2 Ekim 1865, Stosch, 63.
190 Eyck, *Bismarck and the German Empire.* 108; Pflanze, i. 265; Wawro, 42-3.
191 3 Ocak 1866, Ludwig von Gerlach, *Nachlass,* i. 474.
192 A. W. Ward, 'Loftus, Lord Augustus William Frederick Spencer (1817-1904)', rev. H. C. G. Matthew, *Oxford Dictionary of National Biography* (Oxford University Press, 2004; online edn, Ocak 2008) <http://www.oxforddnb.com/view/article/34586>.
193 Loftus, 38.
194 *PC* 4/10, 7 Mart 1866, s. 2 <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/vol- lanzeige.php?file=9838247/1866/1866-03-07.xml&s=2>.
195 Ibid. 1.
196 Eyck, *Bismarck and the German Empire.* 111, Stern, 70.
197 Bucholz, 114.
198 Lord Clarendon'dan Loftus'a, 7 Mart 1866, Loftus, 43.
199 Grafin Hatzfeldt'ten Mensdorff'a, 17 Mart 1866, Schoeps, 177.
200 Roon'dan Moritz von Blanckenburg'a, 26 Mart 1866, Roon, ii. 259.
201 Stosch'tan von Holtzendorff'a, Magdeburg, 14 Mayıs 1865, Stosch, 62.
202 *Im Ring der Gegner Bismarcks: Denkschriften und politischer Briefwechsel Franz v. Roggenbachs mit Kaiserin Augusta und Albrecht v. Stosch, 1865-1896.* 2nd edn., ed. Julius Heyderhoff (Leipzig: Koehler & Amelang, 1943).
203 Börner, *William* I. 269.
204 Roon, ii. 260.
205 Ibid. 260.
206 Moltke'den Roon'a, 5 Nisan 1866, Roon, ii. 262.
207 Bucholz, 116-17.
208 Veliaht Prens'ten Schweinitz'e, 1 Nisan 1866, Schweinitz, 23.
209 Engelberg, i. 574.
210 Eyck, *Bismarck and the German Empire,* 115.
211 Ibid., 11 Nisan 1866, s. I <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/vollan- zeige.php?file=9838247/1866/1866-04-11.xml&s=i>.
212 Anderson, 97.
213 Engelberg, i. 575.
214 Kont Adolph von Kleist'dan Gerlach'a, 10 Nisan 1866, Gerlach, *Nachlass,* ii. 1265-6.
215 Prens Albrecht von Preussen'dan Ludwig von Gerlach'a, Berlin, 4 Mayıs 1866, ibid. 1272-4.

216 Hans von Kleist-Retzow'dan Ludwig von Gerlach'a, Kieckow, 16 Nisan 1866, ibid. 1268-9.
217 Geheimrat J. Bindewald'den Ludwig von Gerlach'a, Berlin, 2 Mayıs 1866, ibid. 1271.
218 Prens Albrecht von Preussen'dan Ludwig von Gerlach'a, Berlin, 4 Mayıs 1866, ibid. 1272-4.
219 Ludwig von Gerlach, 5 Mayıs 1866, published in the *Kreuzzeitung,* No. 105, 8 Mayıs 1886, Gerlach, *Tagebuch,* 478.
220 Lucius, 28.
221 Pflanze, i. 303.
222 *PC* 4/19, 9 Mayıs 1866, s. 3, <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/vol- lanzeige.php?file=9838247/1866/1866-05-09.xml&s=3>.
223 Stosch'tan eşine, Berlin, 26 Mayıs 1866, Stosch, 74.
224 Bismarck'tan von der Goltz'a, 30 Mayıs 1866, *GW* v. 429.
225 Stosch'tan eşine, Berlin, 30 Mayıs 1866, Stosch, 76.
226 Walter, 221.
227 Bucholz, 120.
228 Roon, ii. 275.
229 *PC* 4/23, 6 Haziran 1866, s. i <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/vol- lanzeige.php?file=9838247/1866/1866-06-06.xml&s=i>.
230 Bismarck'tan Dük Ernst von Saxe-Coburg-Gotha'ya, 9 Haziran 1866, *Bismarck Briefe,* No. 382, s. 424.
231 Bismarck, Federal Prenslere Muhtıra, 10 Haziran 1866, *GW* v. 534.
232 Bismarck'tan Heinrich von Treitschke'ye, 11 Haziran 1866, *Bismarck Briefe,* No. 383, s. 425-6.
233 Hermann von Petersdorff, 'Treitschke', *Allgemeine deutsche Biographie,* cilt iv, Nachtrage bis 1899 (Leipzig, 1910), 282.
234 Stern, 85.
235 Eyck, *Bismarck and the German Empire*, 118.
236 Arsene Lagrelle, *A travers la Saxe, Souvenirs et etudes* (Paris, 1866), Green, 28.
237 Zimmer, 74-5.
238 *The Death of Wallenstein*, Friedrich Schiller, çev. Samuel Taylor Coleridge. Project Gutenberg <http://www.gutenberg.org/dirs/6/7/8/6787/6787.txt>.
239 Eyck, *Bismarck and the German Empire.* 123-4.
240 Ibid. 127.
241 Sterne, 205.
242 Loftus, 60.
243 Wawro, *Austro-Prussian War.* 53.
244 Zimmer, 95-101.
245 Ibid. 62.
246 Craig, *Fontane.* 87.
247 Ibid. 63.
248 Bismarck'tan Roon'a, 17 Haziran 1866, Roon, ii. 277.
249 Zimmer, 89.
250 Wawro, *Austro-Prussian War.* 55.
251 Stosch'tan Holtzendorff'a, 20 Ağustos 1866, Stosch, 113.
252 Ibid. 55.
253 Ibid. 199-201.
254 Wawro, *Austro-Prussian War.* 227.
255 Zimmer, 120-1.
256 Walter, 64.
257 Ibid. 74.
258 Craig, *Battle of Königgratz.* 26.

259 Stosch'tan eşine, Neise (Silezya), 20 Haziran 1866 (Stosch, 84) "Madam General, terfim geldi! Bir de general giysimin ilk parçası olarak birkaç arşın kırmızı kumaş. Hemen üstüme diktik."
260 3 Temmuz 1866, Stosch, 94.
261 *PC* 4/27, 4 Temmuz 1866, s. 4, <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/ vollanzeige.php?file=9838247/1866/1866-07-04.xml&s=1}>.
262 Rudolf Bamberger'den Ludwig'e, 6 Temmuz 1866, Koehler, 91.
263 Bismarck'tan Johanna'ya, Hohenmauth, Pazartesi, 9 Temmuz 1866, *Bismarck Briefe*. No. 387, s. 429.
264 Stosch'tan von Normann'a, Prödlitz (Bohemia), 17 Temmuz 1866, Stosch, 102.
265 Moltke'den eşine, 23 Temmuz 1866, Moltke, *Gesammelte Schriften*, vi. 496.
266 Engelberg, i. 613.
267 Lucius, 118-19.
268 Engelberg, i. 614.
269 *PC* 4/31, 1 Ağustos 1866, s. 1, <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/vol- lanzeige.php?file=9838247/1866/1866-08-01.xml&s=1>.
270 Pflanze, i. 315.
271 Sterne, 210.
272 Ibid. 212-13, n. 50.
273 Ibid. 213.
274 Pflanze, i. 316.

8. BÖLÜM ALMANYA'NIN BİRLEŞMESİ, 1866-1870 (Sayfa 313-374)

1 *PC* 4/30, 25 Temmuz 1866, s. 2, <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/vollanzeige.php?file=9838247/1866/1866-07-25.xml&s=2>.
2 Bismarck'tan Johanna'ya, Brünn, 18 Temmuz 1866, *Bismarck Briefe*. No. 389, s. 431.
3 Engelberg, i. 619.
4 L. Mitteis, *Allgemeine deutsche Biographie*, cilt i, Nachtrage bis 1899 (Leipzig, 1905), 652 ff. <http://mdz10.bib-bvb.de/~db/bsb00008408/images/index.ht ml?id=00008408&fip=81.129.122.54&no=17&seite=652>.
5 Pflanze, i. 331.
6 Clark, *Iron Kingdom*. 544.
7 Cited in Walter, 65.
8 Petersdorff, 381.
9 Bismarck'tan Johanna'ya, Prag, 3 Ağustos 1866, *Bismarck Briefe*. No. 390, s. 432 ve Petersdorff'dan, 383.
10 Engelberg, i. 627.
11 *PC* 4/30, 8 Ağustos 1866, s. i<http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/ vollanzeige.php?file=9838247/1866/1866-08-08.xml&s=i>.
12 Petersdorff, 383-4.
13 Brunck, 167.
14 Emil Breslaur, *Allgemeine Zeitung des Judenthums*. 25 Eylül 1866, s. 622-3.
15 Brunck, 169.
16 Schoeps, 113-14.
17 Klara von Eyall, 'Mevissen', *Neue deutsche Biographie*, cilt xvii (Berlin, 1994), 277-8i.

18 Pflanze, i. 331.
19 Koehler, 92-3.
20 'Photographs from the Reichstag', *Die Gartenlaube.* 15/18 (Nisan), 285-6.
21 Bismarck'tan Bernhard'a, Varzin, 7 Temmuz 1867, *Bismarck Briefe.* No. 394, s. 435.
22 Bismarck'tan Motley'e,Varzin, 7 Ağustos 1869, Motley, *Correspondence.* 221-2.
23 Motley'den Mary Motley'e, Hotel du Nord, Berlin, 1 Ağustos 1872, Motley, *Correspondence,* iii.
24 Roggenbach, 57-8, n. 2.
25 Kraliçe Augusta'dan Freiherr von Roggenbach'a, Berlin, 9 Ocak 1867, Roggenbach, 68-9.
26 Pflanze, ii. 409.
27 Schweinitz, 37.
28 Verfassung des Norddeutschen Bundes, <http://de.wikisource.org/wiki/ Verfassung_des_ Norddeutschen_Bundes#Artikel_i>.
29 Pflanze, i. 353.
30 Wahl des konstituierenden Reichstages <http://de.wikipedia.org/wiki/ Reichstag_(Norddeutscher_Bund)#Wahl_des_konstituierenden_Reichstages>
31 Schuder, 67.
32 Pflanze, i. 357.
33 <http://www.hgisg-ekompendium.ieg-mainz.de/Dokumentation_ Datensaetze/Multimedia/ Staatenwelten/Norddeutscher_Bund.pdf
34 Stosch'tan eşine,Versailles, 25 Ocak 1870, Stosch, 227.
35 *GW* vib. 15.
36 Ibid. 15-16.
37 Brunck, 206.
38 Ibid.
39 Ibid.
40 Hans Heffter, 'Delbrück', *Neue deutsche Biographie,* cilt iii (Berlin, 1957), 577-9 <http:// mdz10.bib-bvb.de/~db/ 0001 /bsb00016319/images/index. html?seite=595
41 Holstein, *Memoirs.*51.
42 Hollyday, 144.
43 27 Mart 1875, Lucius, 47-8.
44 Stosch'tan Gustav Freytag'a, Berlin, 18.
45 Anderson, 3.
46 Ulrich von Hehl, "Peter Reichensperger", *Neue deutsche biographie,* vol: xxi (Berlin 2003), 310-11.
47 Anderson, 243.
48 Ibid. 63.
49 Ibid. 100.
50 Riotte, 85.
51 *Wahlen in Deutschland bis 1918 Reichstagswahlen Preufiische Provinz Hannover* <http:// www.wahlen-in-deutschland.de/kuPrHannover.htm
52 F Nachpfahl, 'Windthorst', *Allgemeine deutsche Biographie,* cilt iv, Nachtrage bis 1899 (Leipzig, 1910), 99.
53 Anderson, 140.
54 Ibid. 99-100.
55 Ibid. 107.
56 Ulrich von Hehl, 'August Reichensperger', *Neue deutsche Biographie,* cilt xxi (Berlin, 2003), 309-10.
57 Anderson, 108.

58 Stosch'tan Freytag'a, 15 Mart 1868, Stosch, 137.
59 Bismarck'tan Devlet Bakanı von Mühler'e, 27 Şubat 1868, GW vib. 283.
60 Decrees of the First Vatican Council, *Historical Discovery Presents the Councils of the Church*. <http://www.geocities.com/Heartland/Valley/8920/churchcouncils/Ecum20.htm#papal infallibility defined>.
61 Spitzemberg, 80, n. 30.
62 Roggenbach'tan Kraliçe Augusta'ya, Berlin Haziran 1869, Roggenbach, No.22, s. 105.
63 Bismarck'tan Eulenburg'a, 19 Ocak 1869, Brunck, 222.
64 *Bismarck, Man & Statesman*, ii. 225.
65 Kral Wilhelm'den Bismarck'a, 22 Şubat 1869, *Correspondence of William I. & Bismarck*. 107-8.
66 Bismarck'tan Roon'a, Berlin, 22 Şubat 1869, *Bismarck Briefe*. No. 404, s. 442.
67 Kral Wilhelm'den Bismarck'a, yukarıda, op. cit. n. 65.
68 Ibid. 227.
69 Stosch'tan Freytag'a, 9 Mart 1869, Stosch, 152.
70 Clark, *Conversion*. 163, n. 170.
71 Bismarck'tan Roon'a, Varzin, 29 Ağustos 1869, *Bismarck Briefe*. 449.
72 Roon'dan Moritz von Blanckenburg'a, 16 Ocak 1870, Roon, ii. 419.
73 Moritz von Bismarck'tan Roon'a, 21 Ocak 1870, ibid. ii. 420.
74 Bartlett, 278.
75 Willms, 219-20.
76 Clark, 'Marshal Prim', 318.
77 Pflanze, i. 253; Willms, 220.
78 Willms, 220.
79 Halperin, 85.
80 Gerwarth, 72.
81 Halperin, 85.
82 Waldersee, 49.
83 Bartlett, 280.
84 Halperin, 87.
85 Pflanze, i. 454.
86 Veliaht Prenses'ten Kraliçe Victoria'ya, 12 Mart 1870, *Letters of the Empress Frederick*. 71.
87 Pflanze, i. 455- 6.
88 Ibid. 456.
89 *Bismarck, Man & Statesman*, ii. 89. <http://www.archive.org/stream/bismarck- manstate-02bismuoft/bismarckmanstate02bismuoft_djvu.txt>.
90 Willms, 223.
91 Bartlett, 276.
92 Ibid. 282.
93 Willms, 224.
94 Waldersee, 71-2.
95 Veliaht Prenses'ten Kraliçe Victoria'ya, 6 Haziran 1870, *Letters of the Empress Frederick*. 72.
96 7 Temmuz 1870, Günce kaydı, Waldersee, 72.
97 8 Temmuz 1870, Waldersee, 73-4.
98 9 Temmuz 1870, Waldersee, 76.
99 Willms krizin bu aşaması hakkında çok iyi bir izahat vermektedir, 225-6.
100 Pflanze, ii. 81.
101 Pflanze, i. 466.
102 *Kriegstagebuch Herbert Bismarcks*, Stern'den alıntı, 130.
103 Engelberg, i. 721.

104 12 Temmuz, günce kaydı, Waldersee, 79-80.
105 Willms, 228.
106 Ibid.
107 Lucius, 17 Ocak 1877, s. 98.
108 Veliaht Prenses'ten Kraliçe Victoria'ya, 16 Temmuz 1870, *Letters of the Empress Frederick*. 75.
109 Bucholz, 162-3.
110 Lucius, 3-4.
111 21 Temmuz 1870, Waldersee, 83.
112 Moltke, *Franco-German War,* Appendix, pp 423-47.
113 Bernhard von Poten, 'Steinmetz', *Allgemeine deutsche Biographie,* cilt xxxvi (Leipzig, 1893), 18.
114 Waldersee, 84.
115 Willms, 232.
116 Ibid. 233.
117 2 Ağustos 1879, Mainz, Waldersee, 86.
118 Moltke, *Franco-Prussian War.* 18.
119 5 Ağustos 1870, *War Diary of Emperor Frederick.* 31, 41-2.
120 Moltke, *Franco-Prussian War.* 63.
121 Moltke, *Franco-Prussian War.* 114.
122 Ibid. 115.
123 3 Ağustos 1870, Waldersee, 86.
124 24 Ağustos, ibid.
125 9 Eylül 1870, Waldersee, 95.
126 Ibid. 97.
127 Bronsart, 89.
128 Stern, 138.
129 Ibid. 148.
130 Waldersee. 98.
131 Moltke, *Franco-Prussian War*. 128.
132 Ibid. 127.
133 Waldersee, 98-9.
134 Bronsart, 107-8.
135 Ferrieres, 4 Ekim 1870, Waldersee, 100.
136 7 Ekim, ibid. 101.
137 Holstein, Memoirs, s. 51.
138 Keudell, 469.
139 23 Ekim 1870,Waldersee, 102-4.
140 Urbach, 54.
141 Ibid.
142 Richard Davenport-Hines, 'Russell, Odo William Leopold, first Baron Ampthill (1829-1884)', *Oxford Dictionary of National Biography* (Oxford University Press, Eylül 2004; online edn, Ocak 2008) <http://www.oxforddnb. com/view/article/24332>.
143 Lady William Russell'dan Sir Austen Henry Layard'a, 18 Ekim 1870, in Urbach, 47.
144 Davenport-Hines, 'Russell', *ODNB.*
145 Urbach, 69.
146 Bronsart, 212.
147 Veliaht Prens, 14 Aralık 1870, *Letters of the Empress Frederick*, 107.
148 Bronsart, 227.

149 Ibid. 233-7.
150 Bronsart, 233-7.
151 Stosch'tan eşine, Versailles, 22 Aralık 1870, Stosch, 17.
152 Bronsart, 249.
153 Günce, Versailles 26 Aralık 1870,Waldersee, 116-18.
154 Versailles, 31 Aralık 1870, *Emperor Frederick's Diary*. 241.
155 4 Ocak 1871, ibid. 246.
156 Ibid. 247.
157 Stosch'tan eşine, Versailles, 6 Ocak 1871, Stosch, 221.
158 8 Ocak 1871, *Emperor Frederick's Diary*. 253.
159 9 Ocak 1871, ibid. 254.
160 HQ Versailles, 13 Ocak 1871, *Emperor Frederick's Diary*. 257-8.
161 Bavyera'da Vatansever Parti önderi olan Jörg, birleşmeden sonra Katolik toplumsal hareketin en önemli liderlerinden biri oldu. Bernhard Zittel, 'Jörg', *Neue deutsche Biographie,* cilt x (Berlin, 1974), 461.
162 Anderson, 29, n. 25.
163 Keudell, 463.
164 Pflanze, i. 500.
165 Ibid. 464.
166 Karl Erich Born, 'Friedenthal', *Neue deutsche Biographie,* cilt v (Berlin, 1961), 447.
167 Schuder, 109-10.
168 *PC* 8/49, 7 Aralık 1870, s. 1, <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/ vollanzeige.php?file=9838247/1870/1870-12-07.xml&s=1>.
169 Bismarck'tan Johanna'ya, HQ Versailles, 12 Aralık 1870, *GW* xiv. 803.
170 *PC* 8/49, 14 Aralık 1870, s. 1.
171 Kleist'tan von Blanckenburg'a, Petersdorff 406.
172 Keudell, 465.
173 Pflanze, i. 504.
174 Clark, *Iron Kingdom*, 67.
175 HQ Versailles, 16 Ocak 1871, *Emperor Frederick's Diary*. 263-4.
176 17 Ocak 1871, ibid. 265-6.
177 18 Ocak 1871, Bronsart, 298.
178 War Diary of Emperor Frederick. 272.
179 8 Haziran 1873, Lucius, 33-4
180 Stern 146.
181 Holstein, *Memoirs,* 79. Küçük devletinde 1869'dan 1890'a kadar hüküm süren "Arkadya Prensinin" tam unvanı Georg Albert, Prens von Schwarzburg- Rudolstadt idi.
182 Veliaht Prenses'ten Kraliçe Victoria'ya, 20 Ocak 1871, *Letters of the Empress Frederick, 116.*
183 Ibid. 229.
184 *War Diary of the Emperor Frederick,* 292, 294.
185 Bronsart 310.
186 Erich Angermann, 'Otto Camphausen', *Neue deutsche Biographie,* cilt iii (Berlin, 1957), 115.
187 Stern, 151.
188 Bronsart, 362.
189 Ibid. 154.
190 Ibid. 154.
191 HQ Versailles, 6 Mart 1871, *Emperor Frederick's Diary*, 328.
192 Spitzemberg, 122.
193 Ibid. 124.
194 Source: <http://www.bismarckhering.com/index-eng.php3

9. BÖLÜM GERİLEMENİN BAŞLANGICI: LİBERALLER VE KATOLİKLER (Sayfa 375-434)

1 Moneypenny and Buckle, ii. 473-4.
2 Veliaht Prenses'ten Kraliçe Victoria'ya, 11 Aralık 1870, *Letters of the Empress Frederick*,110.
3 Bismarck, NFA s. vii.
4 Wahlen in Deutschland bis *1918*, Reichstagswahlen. Ergebnisse reichsweit, <http:// www. wahlen-in-deutschland.de/krtw.htm>.
5 Keudell, 476.
6 22 Eylül 1870, Emperor Frederick's Diary, 130.
7 Pflanze, ii. 186.
8 Ibid. 187.
9 Bismarck'tan von Werthern, 17 Nisan 187i, NFA 56-7.
10 Anderson, 144-5.
11 Bismarck'tan Brassier'e, 1 Mayıs 1871, NFA, No. 85, s. 94.
12 Pflanze, ii. 194.
13 Ibid. 195.
14 Heinz Starkulla, 'Karl Jentsch', *Neue deutsche Biographie*, cilt v (Berlin, 1974), 412-13.
15 Anderson, 151.
16 Bismarck'tan Tauffkirchen, 30 Haziran 1871, NFA, No. 149, s. 161.
17 Engelberg, ii. 106-7.
18 Pflanze, ii. 201.
19 Hermann Granier, 'Maximilian Graf von Schwerin', *Allgemeine deutsche Biographie*, cilt xxxiii (Leipzig, 1891), 433.
20 Schoeps, 116-17.
21 Stephan Skalweit, 'Falk', *Neue deutsche Biographie*, cilt v (Berlin, 1961), 6.
22 Ibid.
23 Engelberg, ii. 107.
24 Engelberg, ii. 110.
25 Anderson, 433, n. 6i.
26 Ibid. 154-5.
27 Ibid. 156.
28 Schoeps, 229.
29 Anderson, 157.
30 Ibid. 160.
31 Schoeps, 230.
32 Pflanze, ii. 208.
33 Urbach, 157.
34 Petersdorff, 423.
35 Ibid. 424-5.
36 Kurt Gassen, 'Andrae', *Neue deutsche Biographie*, cilt i (Berlin, i953), 274.
37 Andrae-Roman'dan Gerlach'a, 15 Şubat 1872, Gerlach, *Nachlass*, i. 68.
38 Petersdorff, 413.
39 Lucius, 8.
40 Karl Erich Born, 'Robert Freiherr Lucius von Ballhausen', *Neue deutsche Biographie*, cilt xv (Berlin, 1987), 278-9.
41 Ibid. 9-10.
42 27 Nisan 1871, Waldersee, 131.

43 Kent, 56.
44 Pflanze, ii. 197.
45 15 Mayıs 1871, Waldersee, 134-5.
46 Bismarck'tan Mühler'e, Varzin, 25 Temmuz 1871, NFA, No. 154, s. 166-7.
47 Bismarck'tan Johanna'ya, Gastein, 22 Ağustos 1871, ibid. No. 163, s. 176.
48 Promemoria über die Verfassungswirren in Österreich, ibid. No. 161, pp 174-5.
49 Runderlass, Bad Gastein, 24 Ağustos 1871, NFA, No. 165, s. 178-9.
50 Runderlass an die Missionen in St. Petersburg, Wien, Londra, Rom, München, Lissabon, Haag, Berlin, 14 Mayıs 1872, ibid. No. 307, s. 346-7.
51 Urbach, 120-1.
52 *Measuring Wealth* <http://www.measuringworth.com/index.html>.
53 Willy Andreas, 'Arthur von Brauer', *Neue deutsche Biographie,* cilt ii (Berlin, 1955).
54 Arthur von Brauer, *Im Dienst Bismarcks* (Berlin, 1936), Pflanze'de atıf, ii. 282.
55 Stern, 172 ve 565, n. 45.
56 Bismarck'tan I. Wilhelm'e, Berlin, 15 Mayıs 1873, NFA, No. 437, pp 521-2.
57 Bismarck'tan I. Wilhelm'e, 16 Mayıs 1873, ibid. No. 438, s. 525.
58 Henckel'den Tiedemann'a, 20 Ocak 1879, Tiedemann, 327-8.
59 Michael Turner, 'Output and Price in UK Agriculture, 1867-1914 and the Great Agricultural Depression Reconsidered', *Agricultural History Review.* 40/1 (1992), Table 3, s. 47-8.
60 Sartorius von Waltershausen, 261-2.
61 Bk. Jeffrey Fear, *Organizing Control: August Thyssen and the Construction of German Corporate Management* (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 2005) İşletme kavramının oluşturulmasında muhasebenin rolünün çok iyi bir açıklamasını vermektedir. Şirketi "gerçek" yapan şey, rakamlardır.
62 Stern, 189.
63 Kent, 87.
64 Bismarck'tan Delbrück'e, Varzin, 3 Haziran 1872, NFA, No. 316, s. 356-7.
65 Bismarck'tan Falk'a, Varzin, 11 Haziran 1872, ibid. No. 319, s. 358.
66 Bundesverfassung der Schweizerischen Eidgenossenschaft vom 29 Mayıs 1874 <http://www.verfassungen.de/ch/verf74-i.htm>.
67 Almanya'daki İsviçre Elçisinden İsviçre Konfederasyonuna, 23 Şubat 1873, *Documents diplomatiques suisse,* iii, No. 2, s. 7-8.
68 Bu derli toplu özet Pflanze'de bulunabilir, ii. 203.
69 Anderson, 173.
70 Engelberg, ii. 119.
71 Russell'dan Granville'e, 18 Ekim 1872, Kent, 38, n. 1.
72 Ernst Deuerlein, 'Georg Graf von Herling', *Neue deutsche Biographie,* cilt viii (Berlin, 1969).
73 Ibid. 146.
74 Ibid. 178.
75 Odo'dan Hastings'e, 23 Kasım 1874, Urbach, 170.
76 Urbach, 69.
77 Ibid. 162.
78 12 Kasım 1874, Hohenlohe'nin anıları, Pflanze'den alıntı, ii. 278.
79 Roggenbach'tan Stosch'a, 30 Ağustos 1874, Roggenbach, 162-4.
80 Wagner, 303-13.
81 Itzenplitz'den Bismarck'a, 18 Eylül 1869, Brunck, 225, n. 144.
82 Pflanze, ii. 210-11.
83 Spenkuch, 93.
84 Blanckenburg'dan Kleist'a, 15 Ağustos 1872, ibid. 96, n. 36.

85 Ibid. 360.
86 Wagner, 314.
87 Paret, 131.
88 Eulenburg'dan Bismarck'a, 25 Ekim 1872, Brunck, 227-8.
89 Bismarck'tan Eulenburg'a, Varzin, 27 Ekim 1872, NFA, No. 343, s. 386-7.
90 Ernst von Senfft-Pilsach'ten Bismarck'a, 3 Temmuz 1872, Schoeps, 340.
91 Pflanze, ii. 210-11.
92 Stern, 260.
93 Promemoria, Varzin, 2 Kasım 1872, NFA, No. 345, s. 388-90.
94 Brunck, 230-1.
95 Wagner, 314.
96 Spitzemberg, s. 136-7, n. 12.
97 Bismarck'tan Roon'a, Varzin, 12 Kasım 1872, NFA, No. 349, s. 394.
98 Bismarck'tan I. Wilhelm'e, Varzin, 13 Kasım 1872, ibid.. No. 350, ps. 394-5.
99 Bismarck'tan Roon'a, Varzin, 13 Aralık 1872, ibid., No 360, s. 408.
100 Bismarck'tan Roon'a, Varzin, 13 Aralık 1872, ibid. No. 361, s. 409-10.
101 Arnim'in korkunç hikâyesinin Bismarck'ın memurlarına davranış tarzı bakımından benzeri yoktur. Bu üzücü olay hakkında mükemmel bir çalışma yapmıştır. *Arnim and Bismarck* (Oxford: Clarendon Press, 1968).
102 Helma Brunck'un *Bismarck und das Preussische Staatsministerium* başlıklı kitabında çok faydalı bir ek vardır, 343-8. Burada tüm bakanlıklar sıralanmakta ve bakanlık görevinde bulunanların mükemmel kısa özgeçmişleri verilmektedir. Bu değerli çalışma daha iyi tanınmalıdır. Ben keşfedene kadar yayımlandığı 2005 yılından beri Cambridge kütüphanesinde kimse el sürmemişti.
103 Pflanze, ii. 337.
104 Ibid. 337-340, Schoeps, 161.
105 Petersdorff, 428.
106 18 Temmuz 1879, Spitzemberg, 179-80.
107 Tiedemann, 18 Ocak 1875 tarihli kayıt, s. 2.
108 Ibid. 2-4.
109 Ibid. 222.
110 Ibid. 208.
111 Ibid. 33.
112 Ibid. 25 Ocak 1876, s. 39 ve 20 Şubat 1876, s. 42.
113 Tiedemann'dan Kont Herbert Bismarck'a, Berlin, 30 Eylül 1881, ibid. 460.
114 Hadise Tiedemann'ın ifadeleriyle yukarıda I. Bölümde, s. 00.
115 <http://www.ewtn.com/library/ENCYC/P9QUODNU.HTMhttp://www.ewtn.com/library/ENCYC/P9QUODNU.HTM>
116 Engelberg, ii. 121.
117 Spitzemberg, 153.
118 Pflanze, ii. 242.
119 Tiedemann, 11 Temmuz 1876, s. 51.
120 Ibid. 29 Eylül 1876, s. 91.
121 Ibid. 3 Aralık 1876, s. 103.
122 Ibid. 101.
123 Ibid. 11 Haziran 1876, s. 51.
124 Ibid. 95.
125 Ibid. 4 Ocak 1877, s. 107.
126 Ibid. 28 Ocak 1877, s. 111.

127 Pflanze, ii. 266.
128 Eyck, *Bismarck and the German Empire*. 216.
129 Tiedemann, 24.
130 Urbach, 138-9.
131 Hillgruber, *Bismarcks Aussenpolitik*. 141.
132 Eyck, *Bismarck and the German Empire*. 219.
133 Bismarck'tan I. William'e, 4 Mayıs 1875, *Correspondence of William I. & Bismarck*. i. 162.
134 Engelberg, ii. 171.
135 Hildebrand, *Das vergangene Reich*, 32.
136 James Stone "savaş korkusu"nu farklı bir şekilde anlamaktadır. Bismarck'ın 1870'lerin başlarında savaş tehdidini Fransa'daki monarşi yanlılarını zayıflatmak amacıyla kullandığını, 1875'ten sonraysa daha ihtiyatlı olmak üzere aynı amaçlarla aynı taktiğini sürdürdüğünü öne sürmektedir. Muhafazakâr devletler açısından müttefik olarak kabul edilmesi daha zor olacağı için "Cumhuriyetçi Fransa"yı tercih etmiştir. James Stone and Winfried Baumgart, *The* War *Scare of* 1875: *Bismarck and Europe in the Mid-1870s* (Wiesbaden: Franz Steiner Verlag, 2010).
137 Bkz. Notiz, Varzin, 5 Ağustos 1875, NFA, No. 278, ii. 409, nn. 1 ve 2 ve diğer mesajlar, Herbert Bismarck'tan von Bülow'a, No. 286-9.
138 Sir Edwin Pears, *FortyYears in Constantinople*, 1873-1915 (New York: D. Appleton and Co., 1916), 16-19, Internet Modern History Source Book <http://www.fordham.edu/halsall/mod/1876massacre-bulgaria>.
139 Hermann von Petersdorff, 'Stosch', *Allgemeine deutsche Biographie*, cilt liv, Nachtrage bis 1899 (Leipzig, 1908), 610.
140 Pflanze, ii. 423.
141 Bismarck'tan von Bülow'a, Varzin, 1 Ekim 1876, NFA, cilt ii, 18741-1876, No. 407, s. 592-3.
142 Bismarck 'Diktat', Varzin, 9 Kasım 1876, NFA, No. 438, s. 644-5.
143 Pflanze, ii. 428.
144 Engelberg, ii. 200-1.
145 <http://www. deutsche-schutzgebiete.de/kissinger_diktat.htm>.
146 Sir William White'tan Sir Robert Morier'e, 16 Ocak 1877, Ramm, 65.
147 Tiedemann, 126.
148 Spitzemberg, 165.
149 Tiedemann, 127.
150 Eugen Richter'den Paul Richter'e, 5 Nisan 1877, Pflanze, ii. 370.
151 Russell'dan Lord Derby'ye, 7 Nisan 1877, *Letters of the Empress Frederick*. 149.
152 Tiedemann, 132 ve 133.
153 Spitzemberg, 165-6.
154 28 Nisan 1877, Lucius, 110.
155 Ekim (tarihsiz) Busch'un Bismarck'tan kaydı, ii. 158.
156 Tiedemann, 176.
157 Ibid. 176-7.
158 Tiedemann'dan eşine, 30 Kasım ve 7 Aralık 1877, Tiedemann, 216-17.
159 Ibid. 212, 216-17, Lucius, 118.
160 Lucius, 122-3.
161 I. Wilhelm ve Bismarck, 30 Aralık 1877, *Correspondence of William I. & Bismarck*. No. 229, s. 184-5.
162 Pflanze, ii. 378.
163 Normann'dan Roggenbach'a, Wiesbaden, 22 Kasım 1877, Roggenbach, 187-8.
164 Stosch'tan Roggenbach'a, Berlin, 27 Aralık 1877, ibid. 190-1.

10. BÖLÜM "ÖLÜ YAHUDİ PANSİYONU" (Sayfa 435-507)

1 Tiedemann, 220.
2 Ibid. 225.
3 Pflanze, ii. 379.
4 Green, 305, aynı parti içinde dahi milli ve devlet politikalarının tutarsızlığını tartışmaktadır.
5 Pflanze, ii. 379-80.
6 Eyck, *Bismarck and the German Empire*, 232.
7 Ibid.
8 Ibid.
9 26 Ocak 1873, Günce kaydı, Bamberger, 298.
10 Günter Richter, 'Wilhelm von Kardorff', *Neue deutsche Biographie,* cilt xi (Berlin, 1977), 150.
11 Pflanze, ii. 454-5.
12 Brunck, 266.
13 Tiedemann, 265-6.
14 Pflanze'de Hödel ve Nobiling'in suikast teşebbüsleri anlatılmaktadır, ii. 392.
15 Tiedemann, 263.
16 Spitzemberg, 171.
17 Tiedemann, 271.
18 *Wahlen in Deutschland bis 1918, Reichstagswahlen. Ergebnisse reichsweit.* <http:// www.wahlen-in-deutschland.de/krtw.htm>.
19 Moneypenny and Buckle, ii. 1183-4.
20 Dokuzuncu Bedford Dükü Francis Charles Hastings Russell, (1819-91), kuzeni Sekizinci Dükün ölümünde yerine geçtiğinde (26 Mayıs) Bedfordshire'dan 1847'den 1872 yılına kadar Liberal Parti milletvekiliydi (E. M. Lloyd, and Thomas Seccombe, 'Russell, Lord George William (1790-1846)', rev. James Falkner, *Oxford Dictionary of National Biography* (Oxford University Press, 2004; online edn, Ocak 2008 <http://www.oxforddnb.com/view/article/24310>).
21 Odo'dan Hastings Russell'a, 12 Haziran 1878, Urbach, 193.
22 Lytton Strachey, 346.
23 Disraeli'den Kraliçe Victoria'ya, 12 Haziran 1878, Moneypenny and Buckle, ii. 1189.
24 Ibid. 1186-7.
25 Disraeli'den Kraliçe Victoria'ya, 13 Haziran 1878, ibid. 1189-90.
26 Urbach, 193.
27 Moneypenny and Buckle, ii. 1191.
28 Ibid. 1194.
29 Schweinitz'ten Anna Schweinitz'e, 25 Haziran 1878, Schweinitz, 137.
30 Disraeli Güncesi, 21 Haziran 1878, Moneypenny and Buckle, ii. 1196.
31 Ibid.
32 Ibid. 1201.
33 Ibid. 1203.
34 Urbach, 194.
35 Disraeli Günce kaydı, 5 Temmuz 1878, Moneypenny and Buckle, ii. 1203-4.
36 Pflanze, ii. 412.
37 Tiedemann, 299.
38 Petersdorff, 472-3.

39 Tiedemann, 300 ve 302.
40 Anderson, 216.
41 Lasker *PC'de* 16/43, 23 Ekim 1878, http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/ vollanzeige.php?file=9838247/1878/1878-10-23.xml&s=2.
42 Tiedemann, 305-7.
43 *PC* loc. cit. n. 41 yukarıda.
44 Lucius, 143.
45 Pflanze, ii. 467.
46 Tiedemann, 315.
47 Bismarck'tan I. William'a, 9 Kasım 1878, *Correspondence of William I. & Bismarck,* cilt 1, No. 232, s. 188.
48 Pflanze, ii. 409.
49 *PC* 16/45, 6 Kasım 1878, *Amtspresse Preussens* http://amtspresse.staatsbibliothek- berlin.de/ vollanzeige.php?file=9838247%2F1878%2F1878-11 -06.xml&s=1.
50 *PC* 16/52, 27 Aralık 1878, s. 2 <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/ vollanzeige.php ?file=9838247/1878/1878-12-27.xml&s=1>.
51 Ibid. 3.
52 Tiedemann, 326.
53 *PC* 17/5, 29 Ocak 1879, s. 1.
54 Erich Angermann, 'Forckenbeck', *Neue deutsche Biographie,* cilt v (Berlin, 1961).
55 Pflanze, ii. 475.
56 Bamberger, 330-1.
57 Lucius, 154.
58 Bismarck, 21 Aralık 1892, cited in Schoeps, 131.
59 *PC* 17/8, 19 Şubat 1879, s. 2, <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/vol- lanzeige.php ?file=9838247/1879/1879-02-19.xml&s=2>.
60 Pflanze, ii. 480.
61 Anderson, 219.
62 Stern, 205-6.
63 Anderson, 221.
64 Ibid. 228.
65 Manfred Weitlauff, 'Moufang', *Neue deutsche Biographie,* cilt xviii (Berlin, 1997).
66 Anderson, 229.
67 Engelberg, ii. 259.
68 Lucius, 158-9.
69 Pflanze, ii. 489.
70 Niall Ferguson, 'Public Finance and National Security: The Domestic Origins of the First World War Revisited', *Past and Present,* 142 (Şubat 1994), 141-68.
71 Pflanze, ii. 511.
72 Anderson, 233.
73 Wolfgang Neugebauer, 'Puttkamer', *Neue deutsche Biographie,* cilt xxi (Berlin, 2003), 21,
74 Schoeps, 110-11.
75 Engelberg, ii. 263.
76 Karl Erich Born, 'Friedenthal', *Neue deutsche Biographie,* cilt v (Berlin, 1961),
77 Schoeps, 112.
78 Lucius, 168.
79 Ibid. 168-9.
80 Anne ve babası Auschwitz'de ölmüş, kendisi son anda İsveç'e kaçmıştır. Teoloji ansiklopedisindeki madde, Almanya'ya 1947'de dönmesinden sonra çalışmalarında görülebilen "ka-

rarlı Prusyalı ruhu" ortaya koymaktadır. Bkz. "Hans-Joachim Schoeps, 1909-1980", Horst Robert Balz, Gerhard Krause, Gerhard Müller (eds.), *Theologische Realenzyklopadie*. TRE online: <http://www.digento.de/titel/ I06392.html>.

81 Bismarck'tan Bavyera Kralı Ludwig'e, 4 Ağustos 1879, Schuder, 84.
82 *PC* 17/36, 3 Eylül 1879, s. 2, <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/vol- lanzeige.php?file=9838247/1879/1879-09-03.xml&s=2>.
83 Hermann Dechent 'Andrassy', *Neue deutsche Biographie,* cilt i (Berlin, 1953).
84 Engelberg, ii. 281.
85 Pflanze, ii. 514.
86 Ibid.
87 Hildebrand, *Das vergangene Reich*, 66-7.
88 Pflanze, ii. 505.
89 *PC* 17/39, 24 Eylül 1879, s. 4.
90 Pflanze, ii. 507.
91 Lucius, 176.
92 Ibid. 178.
93 *PC* 17/41, 9 Ekim 1879, s. 2.
94 Richard Wagner, *Judaism in Music* (1850), çev. William Ashton Ellis <http:// users.belgacom.net/wagnerlibrary/prose/wagjuda.htm>.
95 Ibid.
96 Freytag, 102.
97 *Evangelische Kirchenzeitung* no. 80 (1865) in Clark, Conversion, 162.
98 Stern, 499.
99 Pulzer, Table 2.2, s. 52.
100 Mosse, 115-16.
101 Ibid. 202.
102 Moneypenny and Buckle, ii. 1202.
103 Sartorius, 286 and 317.
104 Rosenberg, 55.
105 Ibid. 93 and 95.
106 Otto Glagau, 'Der Börsen- und Gründungsschwindel in Berlin', *Die Gartenlaube*. No. 499 (1874), 788.
107 Ibid. 790.
108 Uwe Puschner, 'Marr', *Neue deutsche Biographie,* cilt xvi (Berlin, 1990), 248.
109 Hermann von Petersdorff, 'Treitschke', *Allgemeine deutsche Biographie.* cilt iv, Nachtrage bis 1899 (Leipzig, 1910), 306.
110 Treitschke, 10.
111 Pulzer, *Jews and the German State*. 96.
112 Treitschke, 10.
113 Fritz Martini, 'Auerbach', *Neue deutsche Biographie,* cilt i (Berlin, 1953), 434.
114 Schuder, 185.
115 Anderson, 251.
116 Stern, 513-14.
117 Hans-Joachim Schoeps, 'Fechenbach', *Neue deutsche Biographie*, cilt v (Berlin, 1961), 36.
118 Anderson, 252 ve 449, n. 24.
119 Ibid. 253.
120 Pastor, ii. 191.
121 Schuder, 196.
122 Stern, 519.

123 Koehler, 231-2.
124 Anderson, 300.
125 Koehler, 231.
126 Pulzer, *Jews and the German State*. 97.
127 Schuder, 197.
128 Pulzer, *Jews and the German State*. 97.
129 Fontane'den Philipp zu Eulenburg'a, 12 Mart 1881, Craig, *Fontane*. 114-15.
130 Karl Wippermann, 'Lasker', *Allgemeine deutsche Biographie*, cilt xix (Leipzig, 1884), 748-9.
131 Schuder, 205-6.
132 Lucius, 6 Ocak 1884, s. 278.
133 Pflanze, iii. 111.
134 Ibid.
135 Bamberger, 285.
136 Ibid. 285-6.
137 Lucius, 284.
138 Wipperman, 'Lasker', *Allgemeine deutsche Biographie*. 750.
139 Lucius, 216.
140 Ibid. 217.
141 31 Mart 1880, Tiedemann, 376-7.
142 Tiedemann Bismarck tarafından Bundesrat toplantılarına temsilci olarak atanmıştı ve o gün toplantıda bulunuyordu. Tiedemann, 378.
143 6 Nisan 1880, ibid. 380-1.
144 Spitzemberg, 183.
145 13 Mayıs 1880, ibid. 391.
146 12 Ekim 1880, ibid. 400.
147 18 Ekim 1880, 13 Mayıs 1880, ibid. 400, 391.
148 Stolberg'ten Tiedemann'a, 29 Ocak 1881, ibid. 416.
149 Weshalb ich meine Stellung beim Fürsten Bismarck angab', ibid. 419.
150 Ibid. 20.
151 Lucius, 183-4, Pflanze, ii. 527.
152 Lucius, 186.
153 25 Aralık 1880, Lucius, 192.
154 Lucius bu güzel giysileri tasvir etmektedir, ibid. 204.
155 Eberhardt von Vietsch, 'Herbert von Bismarck', *Neue deutsche Biographie*, cilt ii (Berlin, 1955), 268.
156 Philipp zu Eulenburg, 'Herbert Bismarcks Tragödie', *Aus Fünfzig Jahren*. 106.
157 Brandes, 419.
158 Reinhard Stumpf, 'Loe', *Neue deutsche Biographie*, cilt xv (Berlin, 1987), 14.
159 Snyder, 159.
160 Ibid. 159.
161 Stern, 257.
162 Eulenburg, *Aus 50 Jahren*. 93.
163 Eberhardt von Vietsch, 'Herbert von Bismarck', *Neue deutsche Biographie*, cilt ii (Berlin, 1955), 268.
164 1 Ocak 1888, Spitzemberg, 238.
165 Snyder, 161.
166 Eulenburg, *Aus 50 Jahren*. 105.
167 11 Aralık 1886, Waldersee, 307.
168 Stern, 258.

169 Lucius, 210.
170 Ibid. 17 Temmuz 1881, s. 213.
171 *Wahlen in Deutschland bis 1918 Reichstagswahlen.* op. cit.
172 Pflanze, iii. 71.
173 Ibid. 73
174 *PC* 20/3, 18 Ocak 1882, s. 1.
175 Anderson, 303.
176 18 Şubat 1882, Holstein, *Diaries.* 7.
177 Anderson, 304.
178 Lucius, 225.
179 Anderson, 304.
180 *New Advent, Catholic Encyclopedia.* <http://www.newadvent.org/cathen/ 08703b.htm>.
181 Anderson, 292.
182 Lucius, 242.
183 Koch and Laqueur, 757.
184 Pflanze, iii. 100.
185 Koch and Laqueur, 760.
186 Ibid. 762.
187 Ibid. 776.
188 Pflanze, ii. 54-5.
189 Ibid.
190 Ibid. 53, n. 67.
191 Koch and Laqueur, 759.
192 Pflanze, iii. 100-1.
193 Koch and Laqueur, 759.
194 *PC* 20/2, 11 Ocak 1882, s. 2-3, <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/ vollanzeige.php?file=9838247/1882/1882-01-11.xml&s=2>.
195 Peter Koch, 'Theodor Lohmann', *Neue deutsche Biographie,* cilt xv (Berlin, 1987), 130.
196 *Neueste Mittheilungen.* 2/65, ed. H. Klee (Berlin), Friday 15 Haziran 1883, s. 1, <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/vollanzeige.php?file = 11614109/1883/1883-06-15.xml&s=i>.
197 Pflanze, iii. 139-40.
198 Lucius, 312.
199 Spitzemberg, 218.
200 Eulenburg, *Aus 50 Jahren.* 117.
201 Craig, Fontane, 109.
202 Eulenburg, *Aus 50 Jahren.* 128.
203 Ibid.
204 *Neueste Mittheilungen.* 6/4, 11 Ocak 1887, s. 5-6, <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/vollanzeige.php?file=11614109/1887/1887-01-11.xml&s=5>.
205 Spitzemberg, 227-8.
206 Anderson, 342 ve 467, n. 64.
207 Ibid. 345.
208 Ibid. 350-2.
209 *Wahlen in Deutschland bis 1918 Reichstagswahlen.* op. cit.
210 Anderson, 59.
211 Pflanze, iii. 234.
212 11 Mart 1887, Waldersee, 319.
213 Ibid.
214 Pflanze, Reasürans Antlaşması üzerine kapsamlı bir bölüm yazmıştır, Treaty, iii. 248-53.
215 Holstein, *Memoirs.* 127.

11. BÖLÜM ÜÇ KAYZER YILI VE BISMARCK'IN İKTİDARDAN DÜŞÜŞÜ (Sayfa 509-555)

1 Eulenberg, *Korrespondenz*, i. 17.
2 Hull bu olayların çok iyi bir izahını vermektedir, ch. 5, 'Philipp Eulenburg: Decline and Fall', s. 109ff.
3 Eulenburg, *Korrespondenz*, i. 45.
4 Martin Sabrow, 'Walter Rathenau', *Neue deutsche Biographie*, cilt xxi (Berlin, 2003), 176.
5 Hull, 17.
6 Ibid. 15.
7 2 Nisan 1886, Waldersee, 286-7.
8 31 Mayıs 1886, ibid. 327.
9 Holstein'dan Eulenburg'a, 16 Haziran 1886, Eulenburg, *Korrespondenz*, cilt i, No. 76, s. 179-80.
10 Letters of the Empress Frederick. 224-5.
11 Veliaht Prens'ten Stosch'a, Hollyday, 132.
12 Ibid. 235.
13 Letters of the Empress Frederick. 225.
14 Veliaht Prenses'ten Kraliçe Victoria'ya, 27 Ekim 1887, ibid. 250.
15 Ibid. 232.
16 Veliaht Prenses'ten Kraliçe Victoria'ya, 23 Nisan 1887, ibid. 214.
17 *Letters of the Empress Frederick*. 192.
18 20 Ocak 1888, Waldersee, 354.
19 3 Şubat 1888, ibid. 357.
20 *Neueste Mittheilungen*. 7/14, Tuesday 7 Şubat 1888, s. i, <http://amtspresse.staats-bibliothek-berlin.de/vollanzeige.php?file= 11614109/1888/1888-02-07. xml&s=i>.
21 Pflanze, iii. 279.
22 İmparator Friedrich'ten Bismarck'a, 12 Mart 1888, *Letters of the Empress Frederick*. 289-91.
23 Pflanze, iii. 281; Lucius, 433.
24 13 Mart 1888,Waldersee, 373.
25 Fontane'den Martha Fontane'ye, 14 Mart 1888, Craig, *Fontane*. 115.
26 Veliaht Prenses'ten Kraliçe Victoria'ya, 16 Mart 1888, *Letters of the Empress Frederick*. 292-3.
27 18 Mart 1888, Waldersee, 375.
28 Pflanze, iii. 281-2.
29 24 Mart 1888, Waldersee, 379-80.
30 27 Mart 1888, ibid. 379-80.
31 4 Nisan 1888, ibid. 382.
32 Philipp Konrad Kont zu Eulenburg'dan oğlu Philipp'e, Berlin, 17 Haziran 1888, Eulenburg, *Korrespondenz*. No. 183, s. 299.
33 Clark, *Kaiser Wilhelm II*. 1.
34 Veliaht Prenses'ten Kraliçe Victoria'ya, 28 Mayıs 1870, Pflanze, iii. 288.
35 Ibid. 289-90.
36 Clark, *Kaiser Wilhelm II*. 6.
37 28 Haziran 1887, Holstein, *Correspondence*. 346-7.
38 15 Kasım 1887, Veliaht Prenses'ten Kraliçe Victoria'ya, *Letters of the Empress Frederick*. 256-7.
39 Veliaht Prens William'dan Eulenburg'a, Berlin, 12 Nisan 1888, Eulenburg, *Korrespondenz*, No 169, s. 284.
40 10 Temmuz 1888, Waldersee, 412.

41 Homberger'den Bamberger'e, 17 Kasım 1888, Bamberger, 430.
42 Röhl, *William II,* ii. 134.
43 Ibid. 135.
44 *Neueste Mittheilungen.* 8/4, Monday 14 Ocak 1889, s. i.
45 Engelberg, ii. 444.
46 Friedrich-Christian Stahl, 'Albedyll', *Neue deutsche Biographie,* cilt i (Berlin, 1953), 122.
47 Engelberg, ii. 445.
48 Pflanze, iii. 331.
49 Engelberg, ii. 447.
50 Pflanze, iii. 345-6.
51 Schoeps, 42.
52 Walter Bussmann, 'Berlepsch', *Neue deutsche Biographie,* cilt ii (Berlin, 1955), 683.
53 Michael Epkenhahn, 'Rottenburg', *Neue deutsche Biographie,* cilt xxii (Berlin,2005), 141.
54 Heinrich Otto Meissner, 'Bötticher', *Neue deutsche Biographie,* cilt ii (Berlin, 1955), 413.
55 Pflanze, iii. 348-9.
56 Rohl, *Wilhelm II,* ii. 263.
57 Holstein, *Memoirs.* 157.
58 Holstein'dan Eulenburg'a, Berlin, 27 Ocak 1890, Eulenburg, *Korrespondenz.* No. 293, s. 421-3.
59 Lucius, 509.
60 Waldersee, 103-4.
61 Kayzeriçe Frederick'ten Kraliçe Victoria'ya, 20 Şubat 1890, *Letters of the Empress Frederick.*
62 28 Şubat 1890, Bamberger, 441-3.
63 *Wahlen in Deutschland bis 1918 Reichstagswahlen Ergebnisse reichsweit.*
64 Röhl, *Wilhelm II,* ii. 288.
65 Pflanze, iii. 364.
66 Holstein'dan Eulenburg'a, 7 Mart 1890, Eulenburg, *Korrespondenz.* No. 338, s. 482.
67 Röhl, *Wilhelm II,* ii. 296.
68 Ibid. ii. 289.
69 Anderson, 386-7.
70 Bismarck, *Gedanken und Erinnerungen.* 640-1; Bamberger günce kaydı 28 Mart 1890, *Bismarcks Grosses Spiel.* 446. Görüşme hakkında Bismarck'ın ifadeleriyle diğerlerinin yayımlanan versiyonları farklıdır. Ancak toplantının fırtınalı geçtiğinden kuşku yoktur.
71 Eulenburg, *Aus 50 Jahren.* 235.
72 Röhl, *Wilhelm II,* ii. 299.
73 August Graf zu Eulenburg'dan Philipp Eulenburg'a, Berlin, 17 Mart 1890, Eulenburg, *Korrespondenz.* No. 359, s. 503.
74 Eulenburg, *Aus 50 Jahren.* 237.
75 17 Mart 1890, Lucius, 523-4.
76 Hans Körner, 'Hermann von Lucanus', *Neue deutsche Biographie* (Digitale Register) cilt xv (Berlin, 1987), 270.
77 Bismarck, *Gedanken und Erinnerungen.* 650.
78 Ibid. 653-4.
79 II.Wilhelm'den Franz Joseph'e, 3-5 Nisan 1890, in Röhl, *Wilhelm II,* ii. 309-16.
80 Spitzemberg, 271-1.
81 Ekkhard Verchau, 'Marschall von Bieberstein', *Neue deutsche Biographie,* cilt xvi (Berlin, 1990), 256.
82 Holstein, *Memoirs.* 131.
83 23 Mart 1890, Lucius, 525.
84 Chlodwig Hohenlohe-Schillingsfürst, *Memoirs,* ii. 423.

85 Spitzemberg, 273.
86 29 Mart 1890, ibid. 275-6.
87 29 Mart 1890, Lucius, 525.
88 29 Mart 1890, Bamberger, 426.
89 Engelberg, ii. 478.
90 Martin Glaubrecht, 'Emil Hartmeyer', *Neue deutsche Biographie* (Digitale Register), cilt viii (Berlin, 1969), 6.
91 Philipp Eulenburg'dan Karl Heinrich von Boetticher'e, Stuttgart, 21 Mart 1891, Eulenburg, *Korrespondenz*, No 491, s. 658.
92 Bismarck, *Gedanken und Erinnerungen.* 607-14.
93 Alden, 31.
94 Heinrich Otto Meissner, 'Caprivi', *Neue deutsche Biographie*, cilt iii (Berlin, 1957), 136.
95 Ibid. 137.
96 *Neueste Mittheilungen.* 9/50, ed. O. Hammann (Berlin), Friday, 27 Haziran 1890, s. i <http://amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/vollanzeige.php?file=11614109/1890/1890-06-27.xml&s=i >.
97 Anderson, 389.
98 Spitzemberg, 288-9.
99 Bernhard von Poten, 'Maximilian von Versen" (1833-1893), *Allgemeine deutsche Biographie* (Digitale Register), cilt liv, Nachtrage bis 1899 (Leipzig, 1908), 741-2. 24 Mart 1890'dan itibaren Berlin Askeri Komutanı, diplomasi ve uluslararası ilişkiler tecrübesine sahip bir süvari subayı.
100 Petersdorff, 520.
101 Pflanze, iii. 396.
102 "Kont Bismarck Wedded; A Brilliant Gathering", *New York Times.* 22 Haziran 1892 NY Times Arşivi, <http://query.nytimes.com/ gst/abstract.html?res=9502E2D91538E233A25751C2A9609C94639ED7CF>.
103 Robert Gerwarth, *The Bismarck Myth: Weimar Germany and the Legacy of the Iron Chancellor* (Oxford: University Press, 2005).
104 Spitzemberg, 307.
105 Spitzemberg, 320.
106 Pflanze, iii. 404; Hohenlohe-Schillingsfürst, *Memoirs.* 464.
107 Pflanze, iii. 405.
108 Spitzemberg, 322.
109 Hohenlohe-Schillingsfürst, *Memoirs.* 466.
110 Karl Erich Born, 'Botho Eulenburg', *Neue deutsche Biographie*, cilt iv (Berlin,1959, 680-1.
111 Nichols, 40-1.
112 Günter Richter, 'Chlodwig Hohenlohe-Schillingsfürst', *Neue deutsche Biographie*, cilt ix (Berlin, 1972), 487-9.
113 Roggenbach'tan Stosch'a, 28 Ocak 1895, Stosch, No. 130, s. 407.
114 Spitzemberg, 330-1.
115 Ibid. 335-6.
116 Alexander von Hohenlohe, *Aus meinem Leben*, 264 ff.
117 Pflanze, iii. 410.
118 Bismarck'tan Wilhelm Bismarck'a, 30 Temmuz 1895, *GW* xiv. 1020.
119 Manfred, 597-8.
120 Sidney B. Fay, *Origins of the First World War,* 'Breakdown of the wire to Russia in 1890', <http://yamaguchy.netfirms.com/7897401/fay/origin_102. html#N_56_>.
121 Aufzeichnung Eulenburgs 27 Ekim 1896, No. 1269, Eulenburg, *Korrespondenz*.iii. 1745.
122 Eulenburg'tan II.Wilhelm'e, Liebenberg, 3 Kasım 1896, ibid. No. 1270, s. 1746-7.

123 Hank, 599-600.
124 Ibid. 597, n. 3.
125 Ibid. 599 ff.
126 29 Kasım 1898, Eulenburg, *Aus50 Jahren*, 270-1.
127 Herbert von Bismarck'tan Ludwig von Plessen'e, 31 Temmuz 1898, in Engelberg, 523.
128 Eulenburg, *Aus 50 Jahren*, 276.
129 Pflanze, iii. 428.
130 Pflanze, iii. 427-8.
131 3 Ağustos 1898, Spitzemberg, 373.
132 Eulenburg, *Aus 50 Jahren*, 279.

12. BÖLÜM SONUÇ BISMARCK'IN MİRASI: KAN VE İRONİ (Sayfa 557-575)

1 Odo Russell'dan Morier'e, 15 Mayıs 1875, Urbach, 141.
2 Spitzemberg, 238.
3 Disraeli, günce kaydı, 5 Temmuz 1878, Moneypenny and Buckle, ii. 1203-4.
4 26 Ocak 1873, Günce kaydı, Bamberger, 298.
5 Pflanze, i. 179.
6 Ibid, ii. 163-5.
7 Perthes'den Roon'a, 28 Nisan 1864, Roon, ii. 238.
8 Kraliçe Victoria'dan Sir Henry Ponsonby'ye, 9 Nisan 1888, *Letters of the Empress Frederick,* 296.
9 Von Blanckenburg'tan von Kleist'a, 17 Ocak 1873, Petersdorff, 415.
10 Röhl, *Wilhelm II,* ii. 296.
11 Disraeli Güncesi, 21 Haziran 1878, Moneypenny and Buckle, ii. 1201.
12 Mayıs 1886, Schweinitz, 214-16.
13 24 Eylül 1859, Bismarck'tan Kardeşine, ibid.
14 Pflanze, ii. 58.
15 Disraeli'den Victoria'ya, Congress of Berlin, 17 Haziran 1878, Moneypenny and Buckle, 1194.
16 Hermann Granier, 'Maximilian Graf von Schwerin', *Allgemeine deutsche Biographie,* cilt xxxiii (Leipzig, 1891), 433.
17 Immanuel Kant, 116-17, *The Metaphysic of Right* <http://www.allaca- demic.com/meta/p_mla_apa_research_citation/0/8/8/8/0/pages88808/p88808-28.php>. Türkçe çevirisi, *Immanuel Kant*, Manfred Kuehn, çev: Bülent O. Doğan (İş Bankası Kültür Yayınları, 2011), s. 285'ten alınmıştır-e.
18 Engelberg, i. 456.
19 Aufzeichnung des Oberleutnant Bauers über die Rückwirkungen der innenpolitischen Situation auf das Feldherr, Deist, *Militar und Innenpolitik im Weltkrieg 1914-1918.*
20 Eulenburg'dan Kayzer II. Wilhelm'e, 26 Mart 1890, in Röhl, *Wilhelm II,* ii. 326.
21 Pflanze, ii. 241.
22 W. H. Auden, *A Selection by the Author* (Harmondsworth: Penguin Books, 1958), 66.
23 Werner Conze, 'Paul von Hindenburg', *Neue deutsche Biographie,* cilt ix (Berlin, 1972), 178.
24 Max Weber, *Parlament und Regierung im neugeordneten Deutschland: Zur politischen Kritik des Beamtentums und Parteiwesens* (Max Weber, *Gesammeltepolitische Schriften,* ed. Johannes Winckelmann, 5th edn. (Tübingen, 1988), 310-20; <http://www. zeno. org/Soziologie/M/Weber,+Max/Schriften+zur+Politik/Parlament+und+Regierung+im+neugeordneten+Deutschland/I.+Die+Erbschaft + Bismarcks>.

Kaynakça

BASILI BİRİNCİL KAYNAKLAR

Allgemeine deutsche Biographie, electronic version, ed. Historischen Kommission bei der Bayerischen Akademie der Wissenschaften and Bayerischen Staatsbibliothek, Şubat 2007.

Bamberger, Ludwig, *Bismarcksgrosses Spiel: Diegeheimen Tagebücher Ludwig Bambergers*, ed. Dr Ernst Feder (Frankfurt am Main: Societats-Verlag, 1932).

Bismarck, Otto von, *Die politischen Reden des Fürsten Bismarcks: Historisch-kritische Gesamtausgabe, ed. Horst Kohl* (Stuttgart: Cotta, 1892).

——— *Bismarck Briefe, 1836-1873*, 8. baskı, ed. Horst Kohl (Bielefeld/Leipzig: Verlag Delhagen & Klasing, 1900).

——— *Gedanken und Erinnerungen* (Stuttgart/Berlin: J.S. Cotta, 1928).

——— *Bismarck: Die Gesammelten Werke,* ed. Wolfgang Windelband and Werner Frauendienst. 1. baskı, 15 cilt. (Berlin: Deutscheveralgsanstalt, 1933) (kısaltması *GW).*

——— *Gesammelte Werke,* ed. Konrad Canis, Lothar Gall, Klaus Hildebrand, and Eberhard Kolb, Neue Friedrichsruher edn. (Paderborn: F. Schöningh, 2004-) (kısaltması NFA).

——— *Bismarck, the Man & the Statesman: Being the Reflections and Reminiscences of Otto, Prince Von Bismarck, 2 cilt (Londra: Harper & Brothers, 1899). Questia Online Library <http://www.questia.com/PM.qst?a=o&d=77734i30>*

Brandes, Georg, *Berlin als deutsche Reichshauptstadt: Erinnerungen aus den Jahren 1877-1883,* Danca'dan çeviren Peter Urban-Halle, ed. Erik M. Christensen and Hans-Dietrich Loock (Berlin: Colloquium Verlag, 1989).

Bronsart von Schellendorf, Paul, *Geheimes Kriegstagebuch 1870-1871,* ed. Peter Rassow (Bonn: Athenaum-Verlag, 1954).

Burke, Edmund, *Reflections on the Revolution in France* (1790).

Busch, Moritz, *Bismarck, Some Secret Pages of His History: Being a Diary Kept by Dr. Moritz Busch during Twenty-Five Years" Official and Private Intercourse with the Great Chancellor* (Londra: Macmillan, 1898).

Documents diplomatiques suisses, 1848-1945. cilt ii (i.i 1866-24.12.1872) (Bern: Benteli Verlag, 1985); cilt iii (1.1873-31.12. 1889) (Bern: Benteli Verlag, 1986); cilt iv (1.1.1890-31.12 1904) (Bern: Benteli Verlag, 1994).

Duncker, Max, *Politischer Briefwechsel aus seinem Nachlass,* ed. Johannes Schulze (Osnabrück: Biblio Verlag, 1967).

Eulenburg-Hertefeld, Philipp Fürst zu, *Aus 50 Jahren: Erinnerungen des Fürsten Philipp zu Eulenburg-Hertefeld* (Berlin: Verlag von der Gebrüder Paetel, 1923).

——— *Philipp Eulenburgs politische Korrespondenz,* ed. John C. G. Röhl (Boppard am Rhein: H. Boldt, 1976-83).

Fontane, Theodor, *IrrungenWirrungen* (1888), in Theodor Fontane, *GesammelteWerke: Jubilaumsausgabe. Erste Reihe in fünf Banden* (Berlin: S. Fischer Verlag, 1919).

Frederick III, *The War Diary of the Emperor Frederick III 1870-1871,* çev. ve ed. A. R. Allinson (Londra: Stanley Paul & Co., 1927).

Frederick, İmparatoriçe, *The Letters of the Empress Frederick,* ed. Sir Frederick Ponsonby (Londra: Macmillan & Co. Ltd, 1929).

Freytag, Gustav, *Soll und Haben* (Waltrop/Leipzig: Manuscriptum Verlagsbuchandlung, 2002).

Gentz, Friedrich von, *Briefe von und an Friedrich von Gentz,* ed. Friedrich Carl Wiitichen (Munich/Berlin: R. Oldenbourg, 1909).

Gerlach, Ernst Ludwig, *Aus dem Nachlass: Erster Teil Tagebuch 1848-1866, Zweiter Teil. Briefe, Denkschrifte, Aufzeichnungen,* ed. Hellmutt Diwald (Göttingen: Vandenhoek & Ruprecht, 1970).

——— *Die Civilehe und der Reichskanzler* (Berlin, 1874). Digitale bibliothek, Max Planck Institut für Rechtsgeschichte yayını <http://dlib-pr.mpier.mpg.de>.

Gerlach, General Leopold von, *Briefe an Otto von Bismarck,* ed. Horst Kohl (Stuttgart/ Berlin: J. G. Cotta'sche Bunchandlung Nachfolger, 1912).

Glagau, Otto, "Der Börsen- und Gründungsschwindel in Berlin', *Die Gartenlaube.* 49 (1874), 788-90.

Hohenlohe-Schillingsfürst, Alexander von, *Aus meinem Leben* (Frankfurt am Main; Frankfurter-Societats-Drückerei GmbH, 1925).

Hohenlohe-Schillingsfürst, *Chlodwig, Memoirs of Prince Chlodwig of Hohenlohe- Schillingsfürst,* English edn. ed. George W Chrystal (New York: The Macmillan Company; Londra: William Heineman, 1906).

Holstein, Friedrich von, *The Holstein Papers: The Memoirs, Diaries and Correspondence of Friedrich von Holstein 1837-1909* ed. Norman Rich and M. H. Fisher (Cambridge: Cambridge University Press, 1955, 1957, 1962). Cilt i *Memoirs and Political Observations;* cilt ii *Diaries;* cilt iii *Correspondence 1861-1896.*

Judenthum: Allgemeine Zeitung des Judenthums. 26 Eylül 1866, Leipzig Internet Archiv Jüdischer Periodika <http://www.compactmemory. de/index_p.aspx?ID_0=3 >.

Keudell, Robert von, *Fürst und Fürstin Bismarck: Erinnerungen aus den Jahren 1846 bis 1872.* 3rd edn. (Berlin & Stuttgart, 1902).

Lassalle, Ferdinand, *Tagebuch*, ed. Paul Lindau (Breslau: Schlesische Buchdruckerei, 1891).

Loftus, Lord Augustus, *The Diplomatic Reminiscences of.* 2 cilt (Londra: Cassell & Company Ltd. 1894).

Lucius von Ballhausen, Robert Sigmund Maria Joseph, *Bismarck-Erinnerungen des Staatsministers Freiherrn Lucius von Ballhausen.* 4. báskı (Stuttgart/Berlin: Cotta, 1921).

Macaulay, Thomas Babbington, Lord Macaulay, *Critical and Historical Essays contributed to "The Edinburgh Review"* (Londra: Longmans, Green & Co., 1883).

Marwitz, Friedrich August Ludwig von der, *Preussens Verfall und Aufstieg,* ed. Friedrich Schinkel (Breslau: Wilhelm Gottl. Korn Verlag, 1932).

——— *Ein Preussischer Patriot: Selbstzeignisse aus Tagebüchern und Denkschriften Ludwigs von der Marwitz,* ed. Walter Kayser (Munich: Albert Langer/Georg Müller, 1939).

——— *Ein markischer Edelmann im Zeitalter der Befreiungskriege,* ed. F. Meusel (Berlin: Ernst Siegfried Mittler & Sohn, 1908).

Meredith, George, *The Tragic Comedians: A Study in a Well Known Story* (Westminster: Archibald Constable & Co. 1902).

Moltke, Helmuth von, *His Life and Character: Journals, Letters, Memoirs,* çev. Mary Herms (New York: Harper & Brothers, 1892).

——— *Letters to his Mother and Brothers,* çev. Clara Bell and Henry W Fischer (New York: Harper & Brothers, 1892).

——— *The Franco-German War of 1870-71,* introd. Michael Howard (Londra: Greenhill Books; Novato, Calif.: Presidio Press, 1992).

——— *Gesammelte Schriften und Denkwürdigkeiten des Generalfeldmarschalls Grafen Helmuth von Moltke.* 8 cilt (Berlin: Ernst Siegfried Mittler & Sohn, 1892-3).

Motley, J. L., *Morton's Hope; or the Memoirs of a Provincial.* 2 cilt (New York: Harper & Brothers, 1839).

——— *John Lothrop Motley and his Family: Further Letters and Records,* ed. Susan St John Mildmay and Herbert St John Mildmay (Londra: The Bodley Head; New York: John Lane Company, 1910).

——— *The Correspondence of John Lothrop Motley.* 3 cilt, ed. George William Curtis (New York/Londra: Harper & Brothers, 1900).

Orloff, Nicholas W, *Bismarck und Katharina Orloff: Ein Idyll in der hohen Politik* (Munich: C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung, 1944).

Petersdorff, Hermann von, *Kleist Retzow: Ein Lebensbild* (Stuttgart/Berlin: J. G. Cotta'sche Buchandlung Nachfolger, 1907).

Provinzial-Correspondenz (PC)(1863-84), *Neueste Mittheilungen* (1882-94) <http:// amtspresse.staatsbibliothek-berlin.de/index.html>.

Roggenbach, Franz von, *Im Ring der Gegner Bismarcks: Denkschriften und politischer Briefwechsel Franz v Roggenbachs mit Kaiserin August und Albrecht von Stosch 1865-1896* (Leipzig: Koehler and Ameling, 1943).

Roon, Waldemar, Graf von, *Denkwürdigkeiten aus dem Leben des General-feldmarschalls, Kriegsministers Grafen von Roon: Sammlung von Briefen, Schriftstücken und Erinnerungen.* 3rd edn., 2 cilt (Breslau: E. Trewendt, 1892).

Rühs, Friedrich, *Die Rechte des Christenthums und des deutschen Volks: vertheidigtgegen die Ansprüche der Juden und ihrer Verfechter* (Berlin: Realschulbuchhandlung, 1816).

Schlözer, Kurd von, *Petersburger Briefe 1857-1862* (Berlin/Leipzig: Deutsche Verlags- Anstalt, 1923)

Schweinitz, Lothar von, *Briefwechsel des Botschafters von Schweinitz* (Berlin: Verlag vom Reimer Hobbing, 1928).

Spitzemberg, Hildegard Freifrau Hugo von, *Das Tagebuch der Baronin Spitzemberg: Aufzeichnungen aus der Hofgesellschaft,* ed. Rudolf Vierhaus (Göttingen: Vandenhoek & Ruprecht, 1961).

Stosch, *Denkwürdigkeiten des Generals und Albrecht von Stosch, Briefe und Tagebücher,* ed. Ulrich von Stosch (Stuttgart/Leipzig: Deutsche Verlags-Anstalt, 1904).

Tiedemann, Christoph von, *Sechs Jahre Chef der Reichskanzlei unter dem Fürsten Bismarck* (Leipzig: Verlag von S. Hirzel, 1909).

Treitschke, Heinrich von, "Unsere Ansichten', *PreussischeJahrbücher,* 44 (Kasım 1879).

Trollope, Anthony, *Barchester Towers* (1857) (Londra: Penguin, 1994).

Verdy du Vernois, Julius Adrian Friedrich Wilhelm von, *Im grossen Hauptquartier, 1870-71: Persönliche Erinnerungen,* 3rd edn. (Berlin: E. S. Mittler, 1896)

——— *With the Royal Headquarters in 1870-71* (Londra, 1897), repr. in AMS edition (New York: AMS Press, Inc, 1971).

Waldersee, Alfred, *Denkwürdigkeiten des General-Feldmarschall Alfred Grafen von Waldersee,* ed. Heinrich Otto Meisener, cilt i: 1832-1888 (Osnabrück, 1967).

Wilhelm I., *The Correspondence of William I. & Bismarck, with other letters from and to Prince Bismarck,* çev. J. A. Ford; with portrait and facsimile letters (New York, F A. Stokes, 1903).

İNTERNET KAYNAKLARI

Allgemeine deutsche Biographie <http://de.wikipedia.org/wiki/Allgemeine_Deutsche_Biographie>.

Biographische Lexikon des Kaiserthums Österreich <http://alo.uibk.ac.at/webin- terface/library/COLLECTION_Voi?objid=iii04 >.

Büchmann, Georg, *Geflügelte Worte: Der Citatenschatz des deutschen Volkes* (Berlin: Haude & Spener'sche Buchhandlung (F. Weidling), 1898) <http://susning.nu/ buchmann/>.

Neue deutsche Biographie <http://www.ndb.badw-muenchen.de/ index_e.htm>.

Wahlen in Deutschland bis 1918 Reichstagswahlen <http://www. wahlen-in-deutsch- land.de/akurtwalg.htm>.

İKİNCİL KAYNAKLAR

Anderson, Margaret Lavinia, *Windhorst: A Political Biography* (Oxford: The Clarendon Press, 1987).

Barclay, David E., *IV. Friedrich Wilhelmand the Prussian Monarchy, 1840-1861* (Oxford: The Clarendon Press, 1995).

Beller, Steven, *Francis Joseph* (Londra: Longman, 1996).

Berdahl, Robert M., *The Politics of the Prussian Nobility: The Development of a Conservative Ideology, 1770-1848* (Princeton: Princeton University Press, 1988).

Börner, Karl Heinz, *Wilhelm I. deutscher Kaiser und König von Preussen: Eine Biographie* (Berlin: Akademie-Verlag, 1984).

Brandes, Georg, *Ferdinand Lassalle* (Londra: William Heineman; New York: The Macmillan Company, 1911).

Brophy, James M., *Capitalism, Politics, and Railroads in Prussia, 1830-1870* (Columbus, Oh.: Ohio State University Press, 1998).

——— *Popular Culture and the Public Sphere in the Rhineland, 1800-1850* (Cambridge: Cambridge University Press, 2007).

Brunck, Helma, *Bismarck und das preussische Staatsministerium 1862-1890* (Berlin: Duncker & Humblot, 2004).

Bucholz, Arden, *Moltke and the German Wars* (Basingstoke: Palgrave Publishers Ltd, 2001).

Clark, Christopher, *The Politics of Conversion: Missionary Protestantism and the Jews in Prussia 1728-1941* (Oxford: Clarendon Press, 1995).

——— *Iron Kingdom: The Rise and Downfall of Prussia 1600-1947* (Londra: Allen, 2006).

——— *Kaiser Wilhelm II* (Harlow/New York: Longman, 2000).

Craig, Gordon A., *The Politics of the Prussian Army, 1640-1945* (Oxford/NewYork: Oxford University Press, 1955).

——— *Theodor Fontane: Literature and History in the Bismarck Reich* (Oxford: Oxford University Press, 1999).

——— *The Battle of Königgratz: Prussia's Victory over Austria,* 1866 (Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 2003).

Deist, Wilhelm, *Militar und Innenpolitik im Weltkrieg 1914-1918* (Düsseldorf: Droste Verlag, 1970).

Embree, Michael, *Bismarck's First War: The Campaign of Schleswig and Jutland 1864* (Solihull: Helion & Company Ltd., 2006).

Engelberg, Ernst, *Bismarck,* cilt i: *Urpreusse und Reichgründer* (Berlin: Akademie-Verlag, 1985); cilt ii: *Das Reich in der Mitte Europas* (Berlin: Akademie-Verlag, 1990).

Epstein, Klaus, *The Genesis of German Conservatism* (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1966).

Eyck, Erich, *Bismarck,* 3 cilt (Erlenbach-Zürich: Eugen Rentsch Verlag, 1941,1943, 1944).

——— *Bismarck and the German Empire,* 2nd edn. (Londra: Allen & Unwin, 1963).

Fear, Jeffrey, *Organizing Control: August Thyssen and the Construction of German Corporate Management* (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 2005).

Fischer, Horst, *Judentum, Staat und Heer in Preussen im frühen 19. Jahrhundert: Zur Geschichte der staatlichen Judenpolitik* (Tübingen: Mohr, 1968).

Foerster, Roland G., *Generalfeldmarschall von Moltke: Bedeutung und-Wirkung.* (Munich: R. Oldenbourg Verlag, 1991)

Footman, David, *Ferdinand Lassalle: Romantic Revolutionary* (New Haven: Yale University Press, 1947)

Frie, Ewald, *Friedrich August Ludwig von der Marwitz 1777-1837: Biographie eines Preussen* (Paderborn: Schöningh, 2001).

Gall, Lothar, *Bismarck: The White Revolutionary,* çev. J. A. Underwood, 2 cilt (Londra: Unwin Hyman, 1986).

——— *Bismarck: Der weisse Revolutionar* (Frankfurt am Main: Verlag Ulstein GmbH, Propylaen Verlag, 1980).

——— (ed.), *Otto von Bismarck und die Parteien* (Paderborn: Ferdinand Schöningh, 2001).

Gerwarth, Robert, *The Bismarck Myth: Weimar and the Legacy of the Iron Chancellor,* Oxford Historical Monographs (Oxford: Oxford University Press, 2005; pbk. 2007).

Green, Abigail, *Fatherlands: State-Building and Nationhood in Nineteenth-Century Germany* (Cambridge: Cambridge University Press, 2001).

Grenville, J. A. S., *Europe Reshaped, 1848-1878* (Hassocks: Harvester Press, 1976).

Guglia, Eugen, *Friedrich Gentz: Eine Biographische Studie* (Vienna: Wiener Verlag, 1900).

Haenisch, Konrad, *Lassalle Mensch und Politiker* (Berlin: Franz Schneider Verlag, 1923).

Hank, Manfred, *Kanzler ohne Amt: Fürst Bismarck nach seiner Entlassung 1890-1898* (Munich: Tuduv-Verlagsgesellschaft, 1977).

Hildebrand, Klaus, *Deutsche Aussenpolitik 1871-1918* (Munich: Oldenbourg, 1989).

——— *Das vergangene Reich: deutsche Aussenpolitik von Bismarck bis Hitler 1871-1945 (Stuttgart: Deutsche Verlags-Anstalt, 1995).*

Hillgruber, Andreas, *Bismarcks Aussenpolitik* (Freiburg: Rombach, 1972).

——— 'Die Krieg-in-Sicht-Krise 1875: Wegscheide der Politik der europaischen GroBmachte in der spaten Bismarckzeit', in Ernst Schulin (ed.), *Studien zur europaischen Geschichte: Gedenkschrift für Martin Göhring* (Wiesbaden: Franz Steiner,1968, 239-53.

Holborn, Hajo, *A History of Modern Germany* (Londra: Eyre & Spottiswoode, 1965).

Hollyday, Frederick B. M., *Bismarck's Rival: A Political Biography of General and Admiral Albrecht von Stosch* (Durham, NC: Duke University Press, 1960).

Huber, E. R., *Deutsche Verfassungsgeschichte seit 1789* (Stuttgart: W Kohlhammer, 1957-90).

Hull, Isabel V, *The Entourage of Kaiser Wilhelm II, 1888-1918* (Cambridge: Cambridge University Press, 1982).

Imlah, Albert Henry, *Economic Elements in the Pax Britannica: Studies in British Foreign Trade in the Nineteenth Century* (Cambridge, Mass.: Harvard University Press,1958).

Keinemann, Friedrich, *Westfalen im Zeitalter der Restauration und der Julirevolution, 1815-1833: Quellen zurEntwicklung der Wirtschaft, zur materiellen Lage der Bevölkerung und zum Erscheinungsbild der Volksstimmung* (Münster in Westfalen: Aschendorff, 1987).

Kent, George O., *Arnim and Bismarck* (Oxford: Clarendon Press, 1968).

Koehler, Benedikt, *Ludwig Bamberger: Revolutions und Bankier* (Stuttgart: Deutsche- Verlagsanstalt GmbH, 1999).

Kuhn, Ulrich, *Der Grundgedanke der Politik Bismarcks* (Dettelbach: J. H. Roll, 2001).

Lerman, Katherine Anne, *Bismarck, Profiles in Power* (Harlow/New York: Pearson Longman, 2004).

Lytton Strachey, Giles, *Queen Victoria* (New York, Harcourt Brace, 1921).

Mann, Golo, *Friedrich von Gentz: Gegenspieler Napoleons Vordenker Europas* (Frankfurt am Main: S. Fischer Verlag, 1995).

Marcks, Erich, *Bismarcks Jugend 1815-1848* (Stuttgart: Cotta, 1915).

——— *Bismarck: Eine Biographie,* cilt i (Stuttgart/Berlin: J. G. Cotta'sche Buchhandlung Nachfoler, 1915).

Mazura, Uwe, *Zentrumspartei und Judenfrage 1870/71-1933: Verfassungsstaat und Minderheitenschütz* (Mainz: Matthias-Grünewald-Verlag, 1994).

Mosse, W. E., *Jews in the German Economy: The German-Jewish Economic Elite, 1820-1935* (Oxford: Clarendon Press, 1987).

Moneypenny, W F, and Buckle, G. E., *The Life of Benjamin Disraeli*, 2 cilt (Londra: John Murray, 1929).

Nichols, J. Alden, *Germany after Bismarck: The Caprivi Era, 1890-1894* (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1958).

Oncken, Hermann, *Lassalle: Eine Politische Biographie,* 3rd edn. (Stuttgart/Berlin: Deutsche Verlags-Anstalt, 1920).

Paret, Peter, *Yorck and the Era of Prussian Reform 1807-1815* (Princeton: Princeton University Press, 1966).

Pastor, Ludwig, *August Reichensperger 1808-1895,* 2 cilt (Freiburg, 1899).

Pflanze, Otto, *Bismarck and the Development of Germany*, 2nd edn., 3 cilt (Princeton: Princeton University Press, 1990).

Pulzer, Peter G. J., *Jews and the German State: The Political History of a Minority, 1848-1933* (Oxford: Blackwell, 1992).

Radtke, Wolfgang, *Die preussische Seehandlung zwischen Staat und Wirtschaft in der Frühphase der Industrialisierung*, introd. Otto Büsch (Berlin: Colloquium Verlag, 1981).

Ramm, Agatha, *Sir Robert Morier: Envoy and Ambassador in the Age of Imperialism* (Oxford: The Clarendon Press, 1973).

Rich, Norman, *Friedrich von Holstein: Politics and Diplomacy in the Era of Bismarck and Wilhelm II, 2 cilt* (Cambridge: Cambridge University Press, 1965).

Roberts, Neil, *Meredith and the Novel* (Basingstoke: Macmillan Press Ltd., 1997).

Röhl, J. C. G., *Germany without Bismarck: The Crisis of Government in the Second Reich 1890-1900* (Londra: B. T. Batsford, 1967).

——— *Young Wilhelm: The Kaiser's Early Life 1859-1888*, çev. Jeremy Gaines ve Rebecca Wallach (Cambridge: Cambridge University Press, 1998)

——— *Wilhelm II: The Kaiser's Personal Monarchy, 1888-1900*, çev. Sheila de Bellaigue (Cambridge: Cambridge University Press, 2004).

Romeo, Rosario, *Dal Piemonte sabaudo all'Italia liberale* (Torino: Einaudi, 1963).

Rosenberg, Hans, *Grosse Depression und Bismarckzeit: Wirtschaftsablauf, Gesellschaft und Politik in Mitteleuropa* (Berlin: W. de Gruyter, 1967).

Sartorius von Waltershausen, August, *Deutsche Wirtschaftsgeschichte, 1815-1914*, 2. edn. (Jena: G. Fischer, 1923).

Schoeps, Hans Joachim, *Bismarck über Zeitgenossen, Zeitgenossen über Bismarck* (Frankfurt am Main: Verlag Ullstein/Propylaen, 1972).

Schroeder, Paul W *The Transformation of European Politics, 1763-1848* (Oxford: Clarendon Press, 1994).

Schuder, Rosemarie, *Der "Fremdling aus dem Osten': Eduard Lasker-Jude, Liberaler, Gegenspieler Bismarcks* (Berlin: Verlag fur Berlin-Brandenburg, 2008).

Solomou, Solomos, *Phases of Economic Growth, 1850-1973: Kondratieff Waves and Kuznets Swings* (Cambridge: Cambridge University Press, 1987).

Spenkuch, Hartwin, *Das preussische Herrenhaus: Adel und Bürgertum in der Ersten Kammer des Landtages, 1854-1918* (Düsseldorf: Droste, c. 1998).

Steinberg, Jonathan, *Yesterday's Deterrent: Tirpitz and the Birth of the German Battle Fleet* (Aldershot: Gregg Revivals, 1992).

Stern, Fritz, *Gold and Iron: Bismarck, Bleichröder and the Building of the German Empire* (Londra: George Allen and Unwin Ltd, 1977).

Stone, James, and Baumgart, Winfried, *The* War *Scare of 1875: Bismarck and Europe in the Mid-1870s* (Wiesbaden: Franz Steiner Verlag, 2010).

Studt, Christoph, Lothar Bucher *(1817-1892): Ein politisches Leben zwischen Revolution und Staatsdienst* (Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht, 1992).

Sweet, Paul R., *Friedrich von Gentz, Defender of the Old Order* (Madison: The University of Wisconsin Press, 1941).

Tal, Uriel, *Christians and Jews in Germany: Religion, Politics, and Ideology in the Second Reich, 1870-1914,* çev. Noah Jonathan Jacobs (Ithaca, NY: Cornell University Press, 1975).

Tudesq, Andre-Jean, *L'Election presidentielle de Louis-Napoleon Bonaparte, 10 decembre 1848* (Paris: Arman Colin, 1965).

Urbach, Karina, *Bismarck's Favourite Englishman: Lord Odo Russell's Mission to Berlin* (Londra/New York: I. B. Tauris, 1999).

Wagner, Patrick, *Bauern, Junker und Beamte: lokale Herrschaft und Partizipation im Ostelbien des 19. Jahrhunderts* (Göttingen: Wallstein, 2005).

Walter, Dierk, *Pressische Heeresreformen 1807-1870: Militarische Innovation und der Mythos der "Roonschen Reform"* (Paderborn: Ferdinand Schöningh, 2003).

Wawro, Geoffrey, *The Austro-Prussian War: Austria's War with Prussia and Italy in 1866* (Cambridge/New York: Cambridge University Press, 1996).

——— *The Franco-Prussian War: The German Conquest of France in 1870-1871 (Cambridge/New York: Cambridge University Press, 2003).*

Wienfort, Monika, *Patrimonialgerichte in Preussen: landliche Gesellschaft und bürgerliches Recht 1770-1848/49* (Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht, 2001).

Willms, Johanes, *Bismarck: Damon der Deutschen. Anmerkungen zu einer Legende* (Munich: Kindler Verlag, 1997).

Zimmer, Frank, *Bismarcks Kampf gegen Kaiser Franz Joseph: Königgratz und seine Folgen* (Graz: Verlag Styria, 1996).

MAKALELER

Bartlett, C. J., "Clarendon, the Foreign Office and the Hohenzollern Candidature, 1868-1870", *The English Historical Review,* 75/295 (Nisan 1960), 276-84.

Clark, Chester W, "Marshal Prim and the Question of the Cession of Gibraltar to Spain in 1870", *The Hispanic American Historical Review*, 19/3 (Ağustos 1939), 318-23.

Clark, Christopher, "Confessional Policy and the Limits of State Action: Frederick William III and the Prussian Church Union 1817-40", *The Historical Journal*, 39/4 (Aralık 1996), 985-1004.

Craig, Gordon A., "Portrait of a Political General: Edwin von Manteuffel and the Constitutional Conflict in Prussia", *Political Science Quarterly,*66/1 (Mart 1951), 1-36.

Ferguson, Niall, "Public Finance and National Security: The Domestic Origins of the First World War Revisited", *Past and Present,* 142 (Şubat 1994), 141-68. Halperin, S. William, "The Origins of the Franco-Prussian War Revisited: Bismarck and the Hohenzollern Candidature", *The Journal of Modern History,* 45/1 (Mart 1973), 83-91.

Herwig, Holger H., Review Article: "Andreas Hillgruber: Historian of 'Grossmachtpolitik' 1871-1945", *Central European History,* 15/2 (Haziran 1982), 186-98.

Koch, Richard, and Laqueur, Naomi B., "Schweninger's Seminar", *Journal of Contemporary History*, 20/4, Medicine, History and Society (Ekim 1985), 757-79

Riotte, Torsten, "The House of Hanover: Queen Victoria and the Guelph Dynasty", in Karina Urbach (ed.), *Royal Kinship: Anglo-German Family Networks 1815-1918* (Munich: K. G. Saur, 2008).

Röhl, John C. G., "Kriegsgefahr und Gasteiner Konvention: Bismarck, Eulenburg und die Vertagung des preussisch-österreichischen Krieges in Sommer 1865", in Imanuel Geiss and Bernd Jürgen Wendt (eds.),

Deutschland in der Weltpolitik des 19. und 20. Jahrhunderts. Fritz Fischer zum 65, Geburtstag (Düsseldorf: Bertelsmann Verlag, 1973).

Snyder, Louis L., "Political Implications of Herbert von Bismarck's Marital Affairs, 1881, 1892", *The Journal of Modern History,* 36/2 (Haziran 1964), 155-69.

Steefel, Lawrence D., "The Rothschilds and the Austrian Loan of 1865", *The Journal of Modern History,* 8/1 (Mart 1936), 27-39.

Steinberg, Jonathan, "Carlo Cattaneo and the Swiss Idea of Liberty", C. A. Bayly and Eugenio Biagini (ed.), *Giuseppe Mazzini and the Globalisation of Democratic Nationalism,* Proceedings of the British Academy, 152 (Londra/NewYork: Oxford University Press, 2008).

Sterne, Margaret, "The End of the Free City of Frankfort", *The Journal of Modern History,* 30/3 (Eylül 1958), 203-14.

Turner, Michael, "Output and Price in UK Agriculture, 1867-1914 and the Great Agricultural Depression Reconsidered", *Agricultural History Review* (1992).

Dizin

I. Nikola (Çar) 132, 154, 187
I. Wilhelm (Prusya Kralı, Alman Kayzeri) 4, 8-11, 14-15, 19-20, 45-47, 109, 111, 166-167, 170-172, 174-176, 179, 181-183, 188, 191, 193, 195-198, 208, 212, 219-220, 222-224, 227, 231, 240-243, 254-256, 260, 263-265, 267-269, 272, 274, 277-278, 282, 287, 298, 305, 313-314, 316, 322, 335, 342, 345, 348, 352, 357, 363, 366-370, 373-374, 377, 383, 392-393, 397, 409-410, 412, 419-420, 422, 425, 429, 432-433, 435-436, 439-440, 443, 450, 455-456, 460-461-462, 473, 478, 482, 499, 501, 509, 517, 521-525, 555, 562-563, 565, 570-571, 573, 575
X. Charles 223
XIII. Leo (Papa) 438, 450, 504
II. Abdülhamid 423
II. Aleksandr (Çar) 159-160, 182, 193, 393, 461, 523
II. Friedrich Wilhelm (Büyük Friedrich, Prusya Kralı) 19-21, 23-24, 26-27, 30-31, 35, 39-40, 42, 73, 85, 130, 135, 155, 179, 197, 206, 280, 296, 298, 524, 544
II. George (İngiltere Kralı) 50
II. Isabella (Kraliçe) 339
II. Jean Paul 466
II. Ludwig (Bavyera Kralı) 366
II. Wilhelm (Kayzer) 7, 10, 12, 47, 231, 280, 472, 500, 509-510-511, 514, 516, 519, 521-532, 535-536, 541, 544-545, 547-554, 560, 566, 568, 570, 572, 574
III. Aleksandr (Çar) 527
III. Friedrich (İmparator, Kral) 9-10, 19, 34, 40-41, 46-47, 65, 74, 93, 170-171, 174, 198, 242, 272, 303, 351, 353, 364-365, 368-369, 373, 382, 419, 432, 440, 509, 513-515, 517-522, 525, 565
III. Napoleon (İmparator) 151, 159, 161-164, 167, 175, 182-183, 188-190, 223, 228, 236, 262, 268, 277, 284, 287, 295, 297-298, 349, 354, 360, 379, 568
IV. Friedrich Wilhelm (Prusya Kralı)9, 60, 75-76, 93, 97-98, 101, 105-106, 108-112, 116, 122-123, 125, 128, 130-132, 154, 156, 160, 165-167, 172, 181, 187, 192, 201, 241, 294, 513
V. George (Kral) 311, 330
VII. Frederik (Danimarka Kralı) 256, 258-259
VII. Heinrich von Reuss (Prens) 230
VIII. Frederik (Danimarka Kralı) 258, 260-261, 263, 268-271, 275-276
IX. Christian (Danimarka Kralı) 256, 261
IX. Pius (Papa) 314, 333, 381-382, 403, 417-418, 436, 438
1789 Fransız Devrimi 17, 19, 26, 29-30, 36, 40, 376, 465
1848 Devrimi 107-109, 112-115, 121, 124

Abeken, Heinrich Johann Wilhelm Rudolf 254
Abdülaziz 423
Adenauer, Konrad 386
Akdeniz Antlaşması 506
Albedyll, Emil von (General) 201-202, 514, 527
Albert (Prusya Prensi) 294-295
Albrecht, Friedrich Karl (Prens) 106, 110
Alexandra Feodorovna (Çariçe) 128, 154, 187, 461
Allgemeine Zeitung des Judentum 317
Alman Halk Partisi 341, 543
Alman İlerici Partisi 207, 210-211, 221, 244, 255, 307-308, 325, 440, 458, 474-476, 480, 531, 543, 570-571
Alman Konfederasyon Antlaşması 139-140

Alman konfederasyonu (*Deutscher Bund*) 114, 119, 134-135, 138-140, 241, 243, 257, 276, 327, 330, 337, 463
Alvensleben Antlaşması 237
Alvensleben, Gustav (General) 236, 351
Alvensleben-Erxleben, Albrecht von (Kont) 73
Ancillon, Johann Peter Friedrich 60, 62, 75
Anderson, Margaret Lavinia 12, 50, 329, 380-381, 387, 533
Andrae-Roman, Ferdinand Ludwig Alexander 389
Andrassy Notası 423
Andrassy, Gyula Kont von 428, 444, 461-463
Anti Sosyalist Yasa 448-450
Antonelli (Kardinal) 315, 361, 384
Arnim, Achim von 37, 73
Arnim, Harry 411
Arnim, Malwine von 49, 71, 79, 84, 130
Arnim-Boitzenburg, Adolf Heinrich Graf von (Kont) 60-61, 64-65, 266, 483
Arnim-Kröchlendorff, Oskar von 71, 79, 182
Arnim-Suckow, Harry von 391
Arnold, Matthew 442
Arnold, Thomas 78
Auerbach, Berthold 472-473, 475, 477-478
Auerstedt Muharebesi 135
Auerswald, Rudolf von 121, 172, 206, 208, 210
Augusta (Prenses, Kraliçe) 45, 70, 110, 172, 174, 182, 220, 223, 259, 271, 290, 321, 330, 334-335, 357, 359, 371, 373, 391, 428-429, 433, 443, 487, 562-563, 565
Augustenburg bkz. VIII. Frederik
Avusturya-Almanya Antlaşması 461, 463, 516
Avusturya-Piemonte Savaşı 183-184, 188-191
Avusturya-Prusya Savaşı 277, 285, 287, 291, 301-306
Ayan Meclisi 68, 103, 126, 134, 136, 225, 256, 315, 389, 398, 405-409, 418, 448, 548, 568
Ayastefanos Antlaşması 443

Bad Gastein Sözleşmesi 277, 287, 299, 301
Bamberger, Ludwig 252, 308, 319, 329, 437, 453, 463, 475, 479, 505, 526, 531, 541, 558, 570
Barclay, David 97, 109
Battenberg, Aleksandr von 47, 501
Bazaine, François-Achile 353-354
Bebel, August 252, 367
Belmont, Henriette 475
Below, Gustav von 73
Below, Heinrich von 73
Below-Hohendorf, Alexander von 117, 182, 192, 209, 561
Benedek, Ludwig von 303, 305-307
Benedetti, Vincent (Kont) 340, 346, 348-349
Bennigsen, Rudolf von 14, 332, 431-433, 435-437, 452, 479
Beobachter 473
Berchem (Kont) 366
Berdahl, Robert 102
Berlepsch, Hans Frieherr von 528-529
Berlin Kongresi 441-444, 446-447, 468
Berliner Freie Presse 252
Berliner Lokal-Anzeiger 554
Berliner Politische Wochenblatt 130
Berliner Post 421
Bernhardi, Theodor von 340
Bernstorff, Albrecht 166, 219, 221, 231, 289, 312
Bethmann Hollweg, Moritz August von 127, 148, 172, 259, 567
Beust (Saksonya Başbakanı) 270, 293, 355
Bieberstein, Adolf Marschall von 539, 552
Biegeleben, Ludwig von 292
Bindewald, J. 295
Birinci Dünya Savaşı 197, 332, 340, 369, 394, 402, 497, 522, 546, 571-572
Biron (Prens) 477
Bismarck, Bernhard von 43, 45, 50, 61-62, 80, 107, 112, 117, 146, 184, 210, 405, 440
Bismarck, Ferdinand von 17, 37-39, 42, 48, 66, 80
Bismarck, Hedwig von 37, 43
Bismarck, Herbert von 347, 419, 430, 486, 506, 512, 521, 524, 529, 541, 547, 554, 570
Bismarck, Johanna von 13, 38, 66, 75, 78-80, 82-84, 86-89, 92, 96, 99-101, 105, 107, 112, 121, 123, 129, 132, 134, 138, 141-143, 146-147, 182, 184-185, 187, 193, 199, 212-213, 216, 232, 242, 362, 367, 486-487, 494, 496-497, 500, 541, 549-550, 553, 562-564
Bismarck, Karl von 356
Bismarck, Otto von
ailesi 17, 37-43, 48

askerlik hizmeti 2, 65
çiftlik hayatı 67-68, 71
düellosu 149-150
eğitimi 44, 48-50, 55, 57
evliliği 105
gündelik hayatı 3, 13-15, 129
istifaları 335, 337, 411-412, 421, 428-429, 462, 530, 536-538
kadınlarla ilişkileri 62, 64-65, 72, 79-80, 88, 216-218
meclis konuşmaları 1, 4, 98, 101-102, 128, 132, 136, 178, 222, 437, 457-458, 462, 480, 498, 502, 516, 518
mektupları
Adolf Heinrich Graf von Arnim-Boitzenburg'a 266
Albrecht von Roon'a 208, 213, 215, 240, 263, 275, 280, 410
Alexander von Below-Hohendorff'a 117, 209
Bernhard von Bismarck'a 49-50, 61-62, 96, 107, 112, 127, 129, 146, 156, 158, 173
Ferdinand von Bismarck'a 70-71
Fritz von Eulenburg'a 283, 407
Gustav Scharlach'a 55-56, 58, 77, 133
Hans von Kleist'a 143
Heinrich von Puttkamer'e 82-84
Hermann von Thile'ye 326
Hermann Wagener'e 120, 133, 145
Johanna von Bismarck'a 38-39, 84-85, 96, 99, 101, 112, 121, 123, 125, 129-130, 132, 137-138, 141-142, 146, 182, 184-185, 187, 193, 199, 212, 216, 242, 308, 315
John Motley'e 238, 267
Karl Friedrich Savigny'ye 64, 66, 77
Leopold von Gerlach'a 147-148, 152, 156-157, 159, 163-165, 173
Malwine Bismarck'a 79-81, 85, 107, 134, 185, 193, 205, 209
Marie Thadden'e 80-81
Moritz von Blanckenburg'a 199
Otto von Wentzel'e 205
Wilhelmine von Bismarck'a 49
ölümü 554
sağlığı 4-5, 45-48, 173, 192, 290, 323, 410, 416, 420, 481, 490-491, 493-497, 553-554
siyasi kariyeri ve görevleri 58-62, 85-86
azledilmesi 537
başbakanlığa atanması 167, 219-220
Frankfurt büyükelçiliği 76, 137, 143, 145
konfederasyon temsilciliği 139
kont unvanı 285
Landtag üyeliği 85-86, 128-129
özel temsilcilik müşavirliği 144, 146
parlamento sekreterliği 132
prens unvanı 374
St. Petersburg büyükelçiliği 186
Bismarck, Wilhelm 434, 494, 547, 551
Bismarck, Wilhelmine Mencken 17, 37, 39, 42-43, 45, 66-67, 497
Bismarck-Bohlen, Fritz 106
Bismarck-Bohlen, Theodor von 267
Bittenfeld, Karl Herwarth 305
Blanckenburg, Hedwig von 142
Blanckenburg, Moritz Karl Henning von 13, 57, 67, 69, 72, 76-77, 80, 83, 99-100, 104, 175, 182, 192, 199-200, 208, 228, 255, 268-269, 271, 282-283, 289, 312, 338, 367, 389, 405, 412, 559, 561, 565
Bleichröder, Gerson 28, 184, 220, 274, 276, 280-281, 283, 346, 356, 372-373, 396, 399, 408, 451, 468-469, 473-474, 488, 490, 521, 533
Blome, Gustav Lehngraf (Kont) 159, 282-283, 292
Blum, Robert 123
Blumenthal, Leonhard Kont von (General) 304, 309, 359
Bock, Adam 504
Bodelschwingh, Karl von 150, 233, 271-272, 279-280, 283, 318, 408
Boetticher, Heinrich von 489, 528, 536, 540, 542
Bolanden, Conrad von 418
Bonaparte, Napoleon 5, 17, 26, 73, 98, 139
Bonin, Eduard von 181-183, 195
Bornkamm, Heinrich 381, 385
Boulanger, Georges 502
Brandenburg, Friedrich Wilhelm von 122-124, 133, 147, 279, 351
Brandenstein, Karl von 350, 355
Brandes, Georg 487
Brandis, Eberhard von 388
Brandt, Heinrich von (General) 194-195, 221
Brauer, Arthur von 253, 396

Brentano, Clemens 73, 76
Breslaur, Emil 317
Brophy, James M. 34, 282
Brunck, Helma 230, 271, 318, 409
Brunnow (Rus Büyükelçisi) 214, 227, 274, 277
Brühl, Friedrich Stephan Kont von 406
Bryan, William Jennings 398
Bucher, Lothar 232, 246-247, 252-254, 323, 408, 416, 544
Bucholz, Arden 26, 57, 135, 168-169, 291, 349
Budapeşte Sözleşmesi 426
Budissiner Nachrichten 284
Bundesprasidium (Federasyon Başkanlığı) 323
Bundesrat 63, 76, 323-324, 326-327, 329, 436, 438, 451-453, 457, 479, 481-482, 485, 530, 539, 543, 560
Bundestag 119, 138, 146, 153, 220, 260, 482
Buol-Schauenstein, Karl Ferdinand von 154-155, 157-158
Burke, Edmund 10-11, 26-31, 33, 93, 103, 172, 300, 458
Burt, Marie 169
Busch, Moritz 4, 430, 491, 554
Buzim, Joseph Jelačić 123
Bülow, Bernhard von 67, 77, 425, 462, 551
Bülow-Cummerov, Ernst von 91-92, 99-100, 120

Caprivi, Leo von (General) 537, 539-540, 542-545, 548, 551-552, 572
Carolath-Beuthen, Elisabeth von (Prenses) 486-488
Cavour (Kont) 165, 183, 188, 190, 225, 314
Ceresole, Paul Jacob 400
Charles Albert (Piemonte Kralı) 115
Clarendon (İngiltere Dışişleri Bakanı) 289, 339, 342
Clark, Christopher 18, 73, 93, 99, 108, 258, 314, 521-523
Cobden, Richard 160
Cousin, Victor 178
Craig, Gordon 201, 304

Danimarka Savaşı 271-272, 276, 278, 285
Davenport-Hines, Richard 360
Delbrück, Rudolf 327-329, 337, 343, 367, 390, 392, 400
Demokratik Halk Partisi 334
Derby (Lord) 214, 421-422, 429, 444
Deutscher Bund bkz. Alman Konfederasyonu
Deutsches Museum 315
Deyman, Matthias 331
Die Neue Freie 520
Diest, Gustav von 318, 391
Disraeli, Benjamin 214-215, 225, 227, 271, 274, 277, 287, 308, 375-376, 422, 424, 426, 441-446, 462, 468, 522, 558-559, 563, 570
Dohna-Sclobitten, Eberhard Graf von 509
Donhöff, Amelie von 362, 483
Dönniges, Helene von 250
Dunant, Henri 190
Duncker, Max 9, 199, 205, 210

Eckstadt, Friedrich Kont Vitzthum von 215
Embree, Michael 262
Eminent Victorians 51
Engelberg, Ernst 12, 17, 41-42, 57, 61, 66, 109, 158, 310
Engels, Friedrich 179, 246, 251
Ense, Rahel Varnhagen von 121
Epstein, Klaus 40
Erfurt Birliği 134-135
Eski Katolik Hareketi 334
Eulenburg, Botho zu 449, 509, 548
Eulenburg, Fritz (Kont) 230, 233, 253, 279-284, 314, 334, 346, 405-410, 413, 419, 435
Eulenburg-Hertefeld, Philipp zu (Prens) 43, 476, 486-489, 499-500, 509-513, 520, 524-525, 529, 532, 535-536, 542, 547-548, 551-555, 564, 570
Evanjelikler 6, 22, 73-75, 100, 142, 420
Eyck, Erich 12, 287, 292, 301-302

Falk, Adalbert 331, 385-386, 390, 400, 420, 447, 458, 493
Favre, Jules 354, 371
Fechenbach, Karl Konstantin von 474-476
Federal Meclis bkz. Bundestag
Ferguson, Niall 458
Fichte, Johann Gottlieb 58
Finckenstein, Friedrich Ludwig Karl von 33
Fontane, Theodore 6, 21, 476-479, 500, 518, 524
Forckenbeck, Max von 317, 388, 435, 437, 452-453
Franckenstein, Georg von und zu 457-458, 474, 503

Frankfurt Milli Meclisi 113, 119, 121, 123, 128, 131
Frankfurter Zeitung 402
Fransa Antlaşması 275
Fransa-Prusya Savaşı 170, 288, 310, 326, 349-355, 357-358, 364-365, 379, 513, 568
Franz Joseph (Avusturya Kralı) 132, 156, 187-189, 240-241, 272, 274, 284, 303-305, 392-393, 424, 538, 545, 553
Franz, Adolf 474
Frenzel, Karl 315
Freytag, Gustav 329, 332, 337, 466, 473, 500, 570
Frie, Ewald 30-32
Friedberg 329, 434, 463, 479, 518
Friedenthal, Karl Rudolf 329, 367, 459-460, 463, 467
Friedrich Karl (Prens) 106, 110, 303, 306, 350-351
Friedrich Wilhelm (Büyük Elektör) 18-19

Gablenz, Ludwig von 301, 306-307
Gall, Lothar 12, 58, 61-62, 104, 109-110, 136
Gambetta, Leon 354, 371
Garibaldi, Giuseppe 189, 247
Gartenlaube 319, 470
Garve, Christian 29
Geffken, Heinrich 493
Genel Alman İşçi Derneği 249-250
Gentz, Friedrich 29-31, 40-42, 60
Gerhardt, Karl 513-514
Gerlach, Ernst Ludwig von 73, 75-76, 78, 91-92, 103-104, 106-107, 116-121, 130, 136, 144, 161, 221, 237, 287, 294-296, 317, 339, 389-390, 408, 412, 559, 567
Gerlach, Leopold von (General) 73, 75-76, 106, 116, 119-122, 128, 130, 136, 146-148, 152-153, 155-157, 159, 161-166, 173, 192, 196, 204, 235, 287, 295, 376, 513, 565, 567
Germania 474
Gerwath, Robert 546
Gladstone, William Ewart 360, 422, 424, 442, 522
Glagau, Otto 470-472
Gobineau, Arthur 511
Goethe, Johann Wolfgang von 40, 58
Goldschmidt, Moritz Ritter von 276, 468
Goltz, Robert von der (Kont) 148-149, 166, 298, 312, 316, 323, 351
Gorçakov (Prens) 187, 422, 424-425, 443
Götze, August Wilhelm 73
Gramont (Dük) 344, 347-348
Granville (Lord) 343, 360, 402
Grey, Edward 574

Hahnke, Wilhelm von (General) 535-536
Hake, Karl Georg von 198
Haller, Karl Ludwig von 103
Halperin, S. William 341
Hamburger Nachrichten 542, 551
Hammer, Johann Bernhard 400
Hammers, Ludwig 406
Hammond, Edmund 344, 361
Haniel, Albert 474
Hank, Manfred 553
Hansemann, David 113
Harden, Maximilian 500, 510
Hardenberg, August von 32-33
Hartmeyer, Emil 542
Hatzfeldt, Elizabeth 555
Hatzfeldt, Gabriele (Kontes) 289
Hatzfeldt-Wildenburg, Paul von (Kont) 2, 245, 355, 487, 506
Hatzfeldt-Wildenburg, Sophie (Kontes) 245, 249, 252
Hegel, Georg Wilhelm Friedrich 34, 58, 103, 113, 246-247, 385
Hegel, Immanuel 232
Heine, Heinrich 58, 150
Heinitz, Friedrich Anton von 20
Heinrich (Prens) 170, 547
Helldorf-Bedra, Otto von 534
Helmholtz, Anna von 519
Hemmingen, Friedrich Karl Gottlieb Varnbüler von und zu 86
Henckel von Donnersmarck, Guido Graf 397
Hering, Rudolf 314
Herling, Georg von 497
Hertling, Anna von 402
Hertling, Georg von (Kont) 402
Herzl, Theodore 32
Heydt, August von der 219, 229, 231, 279-280, 317, 372, 412
Hindenburg, Paul von Beneckendorff und 28, 572
Hitler, Adolf 24, 28, 30, 36, 74, 441, 477, 572
Hofmann, Hermann 542
Hohenlohe-Langenburg, Adelheid zu 261

Hohenlohe-Schillingsfurst, Chlodwig zu (Prens) 4, 187, 403, 540, 549-550
Hohenthal, Walburga von (Kontes) 171
Hohenzollern-Sigmaringen, Karl Anton von (Prens) 172, 340
Hohenzollern-Sigmaringen, Leopold von (Prens) 340, 342, 344-345
Holder, Julius 435-436
Holmes, Oliver Wendell 51
Holstein, Friedrich von 15-16, 86, 89, 143, 148, 170, 206, 232, 273, 358, 370, 492, 506, 509, 511-513, 524, 529, 532, 539, 549, 552, 563
Holstein, Max von (Kont) 366
Holtzendorff, Otto von 221, 286
Homberger, Heinrich 526
Hoyos, Georg (Kont) 545
Hoyos, Marguerite 545
Hödel, Max 439
Huber, Ernst 230
Hull, Isabell 510
Humboldt, Alexander von 246
Humboldt, Wilhelm von 40
Hükümdarlar Kongresi 11, 241-242, 258, 294
Hür Muhafazakâr Parti 2, 314, 316, 325, 367, 449

Itzenplitz, Heinrich Friedrich August von (Kont) 233, 280, 318, 327, 405-406, 410, 477

İkinci Dünya Savaşı 24, 57
İlerici Parti bkz. Alman İlerici Partisi

Jacobini, Ludovico 456, 503
Jahn, Friedrich Ludwig 44
Jena Muharebesi 135, 160
Jentsch, Karl 383
Journal de Lecture 40
Jörg, Edmund 366
Junker sınıfı 2, 6, 17, 21-26, 28, 31-36, 38, 55-57, 60, 62, 68, 73, 91, 100-102, 106, 112, 117, 120, 398, 408-409, 412, 465, 505, 548, 567-570

Kamarilla 116-118, 122, 147-148, 167, 189, 201, 324, 433, 509, 511, 513, 525, 533, 560
Kameke, Georg von 374, 413, 540
Kamphausen, Ludolf 112-113
Kamphausen, Otto von 281, 372, 412, 428, 437
Kanitz, Hans Kont von 398
Kant, Immanuel 20, 567
Karadeniz Antlaşması 359
Kardorff, Wilhelm von 438, 490
Karolyi von Nagykâroly, Alajos (Kont) 23, 234, 260-261
Katolik Merkez Partisi 2, 331, 336, 378, 380-383, 385-388, 402-403, 436, 441, 447, 450-451, 454, 456-458, 474, 476, 491-493, 497, 503-504, 506-507, 533-534, 543-544, 569, 571
Kayser, Paul 533
Keinemann, Friedrich 35
Keudell, Robert von 44, 48, 68-69, 253, 355, 359, 361, 366, 379, 565
Keyserling, Alexander Graf von 57, 78, 230, 448
Kırım Savaşı 157, 159-160, 166, 216, 359
Kissinger Diktat (Kissenger Diktesi) 426-427
Kleist-Retzow, Hans von 76-78, 82, 103, 105, 117-118, 120-122, 128-129, 137-138, 143, 175, 182, 221, 228-229, 237, 255-256, 294-295, 315-317, 351, 367, 389-390, 405-406, 413, 418, 448, 458, 545, 559, 562, 568
Klinckstroem (Kont) 547
Koch, Richard 494-497
Kopp (Piskopos) 493, 504
Kossuth 461
Kölner Zeitung 536
Kölnische Zeitung 293
Königgratz-Sadowa Muharebesi 305-307, 315, 572
Kral ve Anavatan Cemiyeti 117, 127
Kratzig, Adalbert von 383
Kreuzzeitung 76, 118, 133, 145, 196, 228, 254, 294-296
Kreuzzeitungpartei 228, 295, 315, 379, 440
Kulturkampf 333, 381-383, 385, 390, 402, 418, 449, 451, 474-475, 492-493, 567

Landsberg, Ernst 103
Landtag 85, 92-93, 97-98, 100-102, 105, 112-113, 126-129, 136-137, 149, 178, 195, 200, 206, 208, 210-211, 215, 218-220, 222, 225, 229, 234, 236, 239, 248, 254-

256, 261, 263, 272, 278, 314, 366, 380, 385-386, 388, 390-391, 406, 413, 437, 450, 476, 491-493, 526, 533, 548, 565-566
Landwehr 56, 176-177, 182, 196
Langer, August 392
Lasker, Eduard 252, 325, 329, 367, 386, 403-404, 428, 449, 451-452, 457, 460, 473, 476-480, 491, 498, 561, 571
Lassalle, Ferdinand 228, 243-252, 463, 570
Layard, Austen 344, 360
Ledochowski (Kardinal) 333
Leuchsenring, Michael 40
Levin, Rahel 31
Liberal Reich Partisi 379, 391, 438, 440, 459, 467, 483, 490
Lieber, Philipp Ernst Maria 366
Limburg-Styrum, Friedrich Wilhelm Kont von 485, 570
Lippe-Biesterfeld-Wei enfald, Leopold Graf zu 234, 315, 318, 406
Loe, Walter von 487, 489
Loftus, Augustus William Frederick Spencer (Lord) 287-289, 302, 347
Lohmann, Theodor 498
Londra Antlaşmaları 259-261, 263, 266
Londra Konferansı 266, 268, 272
Lorraine-Smith, Isabella 64
Louis Philipp (Fransa Kralı) 107
Lucanus, Hermann von 536-537
Lucius von Ballhausen, Robert 15, 44, 125, 236, 296, 309, 348-349, 370, 379, 390, 430, 435, 453, 463, 485, 490, 493, 499, 541, 564
Luitpold (Prens) 357, 366-367, 489
Lyons (Lord) 339

Mackenzie, Morell 515
MacMahon (Mareşal) 353-354
Macmillan, Harold 434
Magenta Muharebesi 189
Mallinckrodt, Hermann von 366, 388
Malortie, Caroline von 65-66
Mann, Horace 178
Manteuffel, Edwin von 26, 58, 200-204, 206-207, 210-212, 229-230, 285, 288, 301-302, 304, 311, 351
Manteuffel, Otto 122, 133, 135, 137-138, 145, 147-148, 153-154, 157-158, 166, 172, 181, 192, 222-223, 230, 277-279, 513
Marcks, Erich 54, 57, 68, 98-99, 104
Marr, Wilhelm 471-472
Marwitz, Alexander von der 30-31
Marwitz, Ludwig von der 30-34, 67-69, 93, 101, 117, 464, 569, 571
Marx, Karl 246, 251
Masella, Aloisi 447
Maurice, Frederick Denison 115
Maybach, Albert von 518, 529, 540
Meisner, Hans Otto 347
Meissner, Heinrich Otto 543
Mencken, Anastasius Ludwig 29, 39-43
Mensdorff-Pouilly, Alexander von (Kont) 275-276, 283, 289, 298, 302
Meredith, George 244-245
Merkez Parti 2, 4, 316, 331, 366, 378, 380-383, 385-388, 402-403, 429, 436, 441, 447, 449-451, 454, 456-458, 474, 476, 491-493, 497, 503-504, 506-507, 531, 533-534, 543-544, 569, 571
Mermillod, Gaspar 400
Metternich (Prens) 29, 34, 40, 107-108, 119, 139-140, 153-154, 209, 260, 275, 376-377, 441
Mevissen, Gustav 318
Milli Liberal Parti 2, 316, 325, 338, 379, 413-415, 419, 431, 435-437, 440, 447-449, 453, 458, 460, 472, 480, 491, 503-504, 505, 522, 531, 533, 541-542, 574
Minutoli, Julius von 108
Mittelstadt, Elizabeth von 72, 79
Mollinary, Anton von 306-307
Moltke, Helmuth von (General) 2, 24, 26, 57-58, 167-171, 174, 179, 191, 200, 202-203, 228-229, 265, 285-286, 288, 291-292, 297-298, 303-305, 308, 343, 346, 348-359, 361-363, 365, 372-373, 389, 391, 421, 471-472, 489, 509, 517, 520, 530, 545
Moltke, Kuno Kont von 510-511
Mommsen, Theodor 471
Morier, Robert 159, 388, 428, 436, 440, 557, 566
Mosse, W. E. 468
Motley, John Lothrop 12, 23, 50-54, 57-58, 60, 69, 78, 100, 238, 267, 273, 320, 448, 558, 565
Motley, Mary 273, 320, 564
Moufang, Franz Christoph Ignaz 456

Muhafazakâr Parti 2, 200, 214, 255, 308, 316, 325, 389, 411, 441-442, 449-450, 475, 483, 493, 503
Müffling, Karl von (General) 57, 168, 170
Mühler, Christian von 385
Mühler, Heinrich von 233, 318, 333, 384
Müller, Adam Heinrich 73, 102
Müller, K. A. Von 495

Napoleon Savaşları 17, 67, 123, 194
National German Biography 486
Nationalzeitung 527
Neue Preussische Zeitung bkz. *Kreuzzeitung*
Neuer Deutscher Biographie 488, 528
Neueste Mittheilungen 498
Neukrich, Wilhelm von Zedlitzund 406
New York Times 546
Nikolsburg Antlaşması 310-314
Nobiling, Karl 439
Norddeutsche Allgemeine Zeitung 228, 432, 482
Normann, Karl von 232, 308, 514

Oertzen, Auguste von 73
Oertzen, Henriette von 73
Oertzen, Ida von 73
Olmütz Antlaşması 135-136, 138
Oncken, Herman 244
Oppenheim, Abraham von 399
Oppenheim, Dagobert von 28, 282
Opper, Adolf 422
Orloff, Nikolous (Prens) 216
Orloff, Trubetskoy (Prens) 216
Orlov, Katarina (Prenses) 88, 550
Orta Devletler 284-285, 300, 321
Ostendom, Guido von 542
Overbeck, Franz 471
Oxford Dictionary of National Biography 63, 262, 287, 360

Palmerston (Lord) 257, 262, 268
Papen, Franz von 28
Paris Konferansı 298
Pastor, Ludwig 474
Pears, Edward 423
Peel, Robert 250
Perthes, Clemens Theodor 8, 13, 176, 191, 195-196, 212-213, 215, 228, 261, 287, 559
Pester Lloyd 520
Petersdorff, Hermann von 77, 149
Pflanze, Otto 12, 44, 58, 67, 95, 104, 109, 172, 231, 236, 274, 287, 311, 323, 408, 433, 450
Pfuel, Adolf von 121-123
Pietro, Angelo di 503
Plessen, Ludwig von 545, 554
Podbielski (General) 350, 356, 362-363
Polignac, Jules (Prens) 223-224, 236
Pourtales, Albert von 567
Powell, Enoch 11
Prag Barış Antlaşması 377
Prest, John 262
Prokesch von Osten, Anton (Baron) 21, 25, 67, 153, 155, 351
Preusschen Jahrbücher 471
Prim, Juan 340, 342
Prittwitz, Karl Ludwig von 108-110
Provinzial Correspondenz 255, 288, 307, 450, 463
Prusya-İtalya Antlaşması 292
Prusya Milli Meclisi 103, 112, 119, 121, 124-125
Prusya Ordusu 9, 19, 21, 24-26, 33, 36, 108-109, 111, 121, 123, 126-127, 167-168, 171, 175-179, 182, 188, 191, 194-198, 201-204, 207-208, 210-211, 215, 219-221, 223, 227, 229, 235, 255-256, 260, 265-266, 269, 271, 285-286, 291, 297-298, 303-307, 309, 311-312, 318, 324, 341, 349-352, 353-354, 356-358, 363-364, 371, 376, 422, 458, 486, 502-503, 517, 525, 533, 543-544, 569, 572
Pulzer, Peter 467
Punch 10
Pusey, Edward 51
Putbus (Prens) 466, 477
Puttkamer, Heinrich von 82-84, 105
Puttkamer, Johanna von bkz. Bismarck, von Johanna
Puttkamer, Robert von 458-459, 476, 489, 491, 518, 520

Quieroz, Eça de 475

Racowitza, Helene von 245
Radensleben, Charlotte von Quast 43
Radeztky (Mareşal) 108
Radolinsky, Hugo von (Prens) 515-516, 525

Radowitz, Joseph Maria von 130-131, 133, 135, 462
Radziwill (Prens) 350, 357
Ranke, Ernst 78
Ranke, Leopold von 78, 201
Rantzau, Kuna 552, 554
Rathenau, Walter 510
Reasürans Antlaşması 427, 506, 539, 551-552
Rechberg und Rothenlöwen, Johann Bernhard Graf von 24, 158, 259-260, 268, 271-275
Reichensperger, August 199, 332, 366, 386, 474, 493
Reichensperger, Peter 330, 366, 474
Reichstag 1, 4-5, 11, 99, 220, 252, 319, 323-325, 327, 329-331, 337, 366-368, 373-374, 378-381, 391, 398-399, 402-403, 407, 412-413, 436-441, 448-454, 456-458, 467, 471, 473, 477, 479-480, 482-483, 485, 487, 490, 492, 498-499, 501-504, 506-507, 516, 519-520, 529-530, 532-535, 539, 542-543, 547-548, 552, 560, 566, 569
Rentch, Ernst 557
Revue Moderne 319
Reyher, Staff Karl Friedrich Wilhelm von 167, 170
Richter, Eugen 167, 170
Rienacker, Botho von 22-23, 524
Roberts, Neil 244
Rochow, Theodor Heinrich von 138, 142
Roedern, Maximilian Kont von 311
Rogge, Bernhard 370
Roggenbach, Franz von 205, 290-291, 321-322, 334, 373, 404, 412, 433-434, 549
Roon, Albrecht von (General) 8, 13, 25, 57-58, 106-107, 109-110, 168, 171, 173-177, 179, 182-184, 191, 193-200, 202-204, 207-208, 210, 212-216, 218-221, 228-229, 231, 233, 24, 248, 260-261, 263-265, 268-269, 271-273, 275, 277-278, 280, 283, 286, 289-291, 297, 304, 312, 325, 332, 335-336, 338, 343, 346, 348-349, 357, 359, 363, 365, 370, 374, 389, 396, 405, 410-413, 453-454, 559, 565
Roon, Waldemar von 195, 200, 396
Rosebery (Lord) 553
Rosenberg, Hans 470
Rothschild, James de 220, 274, 356, 358, 372-373
Rothschild, Mayer Karl von 184, 281, 284, 464, 468
Rottenburg, Franz Johannes 528
Röhl, Johann 280
Röhl, John C. 12, 526
Rössler, Konstantin 421
Russell, Emily (Lady) 45, 360, 403, 563
Russell, Francis Charles Hastings (Dük) 402, 442-443
Russell, John (Lord) 262
Russell, Laura 64, 64
Russell, Odo William Leopold 6, 12, 159, 188, 227, 238, 360-361, 393, 402-403, 421-422, 429, 441-443, 446, 557
Russell, William (Lady) 12, 188, 360
Rus-Türk Savaşı 154-155, 426-427, 437
Rühs, Friedrich 101

Saint-Vallier 446, 455
Saksonya Antlaşması 7
Salazar, Eusebio de 342
Salisbury (Lord) 425, 442-444
Saucken-Julienfelde, Herr von 149-150
Savigny, Karl Friedrich von 64, 66, 77, 127, 316, 328, 366
Schapira, Leopold 252
Scharlach, Gustav 55-56, 58, 65, 77, 133
Schellendorf, Paul Bronsart von (Yarbay) 2, 5, 355-357, 369, 372
Schelling 58
Schiller, Friedrich 58, 201, 301-302
Schleinitz, Adolph Kont von 181, 190-191, 194, 199-200, 205, 208, 222, 368-369
Schleinitz, Alexander von 487
Schleswig-Holstein sorunu 114, 121, 123, 256-261, 263, 265-267, 270-271, 274-276, 283-286, 301
Schlözer, Kurd von 204, 224-225, 229, 558
Schmerling, Anton Ritter von 241
Schoeps, Hans-Joachim 116, 413, 460
Schopenhauer, Arthur 58
Schrader, Henriette 519
Schwarzenberg (Prens) 132, 134-135, 152, 154
Schwäbische Merkur 1
Schweinitz, Hans Lothar von 201, 292, 323, 423-424, 444, 461, 560
Schweninger, Ernst 48, 494-497, 553-554, 564
Schwerin, Maximilian von 384, 565
Scott, Walter 60, 170

seçimler 112-113, 126-128, 132, 210-211, 249, 254-255, 313, 324-325, 329, 331, 334, 378-379, 381-382, 402, 440-441, 450-451, 476, 490-491, 498, 503-505, 507, 519, 531-532, 534, 548
Sedan Muharebesi 171, 270, 354, 379
Selchow, Werner Ludolph Erdmann von 233, 318, 405, 410, 413
Senfft-Pilsach, Ernst von 68, 73, 75 351, 406, 408, 412
Shakespeare, William 58
Sheridan, Philip 358
Silberstein, Julius 172
Simon, Joseph Kont von Brassier de Saint 382
Simson, Eduard von 128, 252, 329, 368, 570
Smith, Adam 27, 32, 113, 244, 337
Solferino Muharebesi 189, 207, 303
Sosyal Demokrat Parti 11, 251-252, 438, 458, 460, 498, 507, 528, 543, 548, 569
Spenkuch, Hartwin 68, 126
Spichern Muharebesi 352-353
Spinoza, Baruch 59
Spitzemberg, Hildegard Hugo von 13, 23, 46-47, 58, 86-89, 227, 373-374, 409, 413, 418, 428-429, 435, 440, 480, 488, 502, 510, 538-540, 544, 546-547, 549-550, 555, 557-558, 563-564
Spitzemberg, Karl Hugo von 86-87, 482
Stahl, Friedrich Julius 103-104, 127, 389-390
Stauffenberg, Franz Schenk von 435, 452, 505
Stein, August 505
Stein, Heinrich Friedrich Karl 26, 31, 42, 198
Steinmetz, Karl Friedrich von (General) 194, 351-352
Stern, Fritz 467, 476
Stiehle, Gustav von (Albay) 170
Stockmar (Barones) 519, 531
Stoecker, Adolf 472, 520, 570
Stolberg-Stolberg, Cajus (Kont) 73
Stolberg-Wernigerode, Charlotte zu (Kontes) 137
Stolberg-Wernigerode, Ebelhard Graf zu (Kont) 149, 182, 389
Stolberg-Wernigerode, Marie (Kontes) 143
Stolberg-Wernigerode, Udo zu (Kont) 483
Stosch, Albrecht von (General) 7, 194, 202, 221-222, 232, 285-286, 290-291, 297-298, 305, 307-308, 326, 328-329, 332, 337, 341, 359, 363, 365, 371, 404, 424, 434, 463, 513-514, 540, 542, 549, 558
Strachey, Lytton 51
Stresemann, Gustav 340
Strousberg, Bethel Henry 470-471
Studt, Christoph 253
Stülpnagel, Ida von 506
Sweet, Paul R. 30, 40
Sybel, Heinrich von 14, 237, 417-418

Şubat Şartları Bildirgesi 276-278, 286
Şuvalov, Peter 422

Tagliche Rundschau 554
Talleyrand, Charles 266
Tauffkirchen-Guttenberg, Karl Kont von 383-384
Taylor, A. J. P. 12, 211, 436
Thadden-Trieglaff, Adolf von 67, 73, 75, 413
Thadden-Trieglaff, Marie von 72-73, 75-77, 79-81, 83, 143, 213, 216, 550, 565
The Economist 373
The Times 361, 422, 543
Thile, Hermann von 326, 425
Thile, Ludwig August von (General) 101
Thun, Leo (Kont) 157
Thun und Hohenstein, Friedrich Franz von 145
Tiedemann, Christoph 13-14, 159, 282, 413-417, 419-421, 431, 435, 439, 450-452, 480-484, 486, 490, 528, 565
Treitschke, Heinrich von 2, 223, 299-300, 314, 471-473, 570, 574
Turner, Michael 397
Twesten, Karl 207, 223

Unruh, Victor 166
Usedom, Guido 181, 184, 235, 335-337

Üç İmparator Ligi 377, 393-395, 424-425, 427, 461, 502, 506, 552
Üçlü İttifak Antlaşması 157

Vane, William Harry 63
Varnbüler, Axel von 510
Varnbüler, Friedrich von 450
Vatansever Parti 368
Veblen, Thorstein 569
Verdy de Vernois, Julius 170, 350, 355, 533
Versay Antlaşması 340
Victoria (Büyük Britanya Kraliyet Prensesi) 9, 46, 160, 171, 240, 262, 342, 371, 377,

500, 514-516, 518, 522-524, 530, 565, 575
Victoria (İngiltere Kraliçesi) 45, 47, 160, 182, 240, 261, 330, 342, 349, 371, 377, 442, 444, 500, 514, 518, 522-524
Vietsch, Eberhard von 486, 488
Vincke, Georg von 97, 149-150, 332
Viyana Antlaşması 275
Viyana Kongresi 29, 34, 40, 139, 441
Vogel von Falckenstein, Eduard (General) 303-305, 311
Voltaire 59
Voss-Buch, Carl von 73, 130
Vossische Zeitung 118, 486

Wagener, Hermann 76, 118, 120-121, 127, 133, 145, 182, 254-255, 316, 477
Wagner, Adolf 127
Wagner, Emil von 264
Wagner, Patrick 404
Wagner, Richard 464-465, 469, 500, 570
Waldersee, Alfred Graf von 171, 341, 344-345, 347, 350, 352, 355, 357-359, 364, 391, 472, 489, 505, 509, 512-513, 516, 518-520, 525-527, 530, 532-533, 535, 559, 564, 570
Walpole, Robert 63
Walter, Dierk 196
Wartensleben (Kont) 67, 351, 502
Waterloo Muharebesi 17
Watershausen, August Sartorius von 469
Weber, Friedrich Wilhelm 366
Weber, Max 3-4, 558, 569, 574
Wentzel, Otto von 204, 221
Werder, Bernhard von 425
Werther, Georg von 184, 380
Werther, Karl von 184-185, 344, 347, 363
Whewell, William 51
Whitehead, Alice 545
Wiechmann, Johann 374
Wienfort, Monica 38
Willms, Johannes 148, 352
Windisch-Graetz, Alfred zu 123
Windthorst, Ludwig 12, 252, 329-332, 366, 383, 386-38, 401, 403, 408, 436, 449, 451, 455-456, 458, 473-476, 478, 491-493, 502, 504-505, 507, 533-535, 543-545, 557
Witte, Friedrich 6
Wittich, Adolf von 535
Witzleben, Job-Wilhelm Georg Erwin von (General) 24, 74, 116
Wörth Muharebesi 353
Wrangel, Friedrich Heinrich Ernst von (Mareşal) 58, 123-124, 195, 262-265, 268, 317, 374

Yedi Yıl Savaşları 20, 78
Yeni Çağ Hükümeti 166, 172-173, 181, 201, 210, 255, 259, 340
Yorck, Ludwig von 24-26, 406

Zitelmann, Konrad 244

1862 yılında Prusya Kralı I. Wilhelm tarafından başbakan olarak atanıp sol liberal ağırlıklı meclisin karşısına çıkan Otto von Bismarck (1815 – 1898), burada yaptığı konuşma doğrultusundaki icraatıyla tarihe geçmiştir: "Ülkemizin Viyana Antlaşmasıyla çizilmiş sınırları devletimizin varlığını sağlıkla sürdürmesi için elverişli değildir. Günümüzün büyük meseleleri müzakereler ve ekseriyet kararlarıyla değil, kan ve demirle çözülecektir." Bismarck, Harbiye Bakanı Roon'un ordu reorganizasyonu ve Genelkurmay Başkanı Moltke'nin savaş stratejisi üzerinde yükselen bu kan ve demir siyasetiyle, Alman birliğini sağlamıştır. Prusya önderliğinde bir araya getirdiği Alman dil ve kültür dairesine mensup küçük devletler, peşpeşe savaşlarla Danimarka'yı, Avusturya'yı ve Fransa'yı yenerek 1871 yılında Alman İmparatorluğu'nu kurmuştur. Bu gelişmenin ardından Avrupa siyaseti üzerinde Bismarck'ın artan etkisi, Ayastefanos Antlaşması'nın ağır hükümlerini yumuşatarak Osmanlı'ya hayat öpücüğü veren 1878 Berlin Kongresi'nde kendini bir kez daha hissettirmiştir.

Bismarck, başarılarını tek bir askere komuta etmeden, mecliste çoğunluğa hâkim olmadan ve ayrıca kendisine tepki duyan bir halka rağmen elde etmiştir. Kurduğu yönetim sistemi, tahakkümcü kişiliğiyle çevresindekiler üzerinde elde ettiği şahsi güce dayanmaktadır. Her türlü kişi, kavram ve kurumu işine göre kullanıp atmış, zekâsı ve kıvrak manevralarıyla en güçlü partileri alt etmiştir. Yeni Kayzer II. Wilhelm, 1890 yılında Bismarck'ın istifasını isterken şöyle diyecektir: "İktidar şehveti bu asil ve büyük adamın üzerinde şeytani bir hâkimiyet kurmuştu." Öte yandan Bismarck, iş kazası sigortasıyla yaşlılık ve malullük sigortasını yürürlüğe sokarak ülkesini dünyanın ilk sosyal refah devleti haline getiren siyasetçidir.

Tarih profesörü Jonathan Steinberg, elinizdeki kitapta Bismarck'ın uygulamaya başladığı kan ve demir siyasetini kendilerine göre geliştirerek devam ettiren Alman liderlerinin Avrupa siyasetini hangi yola soktuklarını vurgulamaktadır: Bismarck'ın kurduğu devletin başında Birinci Dünya Savaşı'nda Kayzer II. Wilhelm, İkinci Dünya Savaşı'nda ise Hitler vardır.

9 786053 325086

KDV dahil fiyatı
55 TL